

ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทย

บงกช เอกกาญจนกร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

คณะนิติศาสตร์

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

2557

ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทย

บกข เอกกฤษฎกร

คณะนิติศาสตร์

รองศาสตราจารย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ปิยะนุช โปตะวณิช)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประธานกรรมการ
(ดร.ปราโมทย์ ประजनปัจจนิก)

รองศาสตราจารย์ กรรมการ
(ปิยะนุช โปตะวณิช)

ศาสตราจารย์ กรรมการ
(ดร.สุนทร มณีสวัสดิ์)

ศาสตราจารย์ คณบดี
(ดร.บรรเจิด สิงคะเนติ)

กันยายน 2557

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทย
ชื่อผู้เขียน	นางสาวบงกช เอกกาญจนกร
ชื่อปริญญา	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2557

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มุ่งศึกษาบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน กล่าวคือ มาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ และมาตรา 72 ทวิ ทั้งยังศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของต่างประเทศ อันได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐนิวยอร์ก กรุงวอชิงตัน ดีซี ประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์ เพื่อดูแนวทางที่ต่างประเทศใช้ ปฏิบัติ และแนวคิดในการพัฒนากฎหมายของต่างประเทศ โดยการศึกษาครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะการพกพาอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือ อาวุธปืนที่มีทะเบียน เนื่องจากได้ตระหนักถึงปัญหาอาชญากรรมอันเกิดขึ้นจากการพกพาอาวุธปืนไปยังที่เมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ เพื่อศึกษาถึงปัญหาของบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องของการพกพาอาวุธปืน และปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัว เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทย เพื่อให้สามารถนำไปใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

ผลการศึกษาพบว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนและหลักเกณฑ์และวิธีการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวยังมีปัญหาบางประการ กล่าวคือ ปัญหาเกี่ยวกับความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติของการพกพาอาวุธปืน ปัญหาเกี่ยวกับลักษณะและวิธีการพาอาวุธปืน และความหมายของคำว่า “อาวุธปืน” ปัญหาเกี่ยวกับการพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องข้อยกเว้นในเรื่อง “เหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์” ปัญหาเรื่องความเหมาะสมของบทลงโทษ ซึ่งการพกพาอาวุธปืนกระทบต่อความปลอดภัยของสาธารณะ กระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม และเป็นสาเหตุหนึ่งในการก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมนั้นมีโทษเบากว่าโทษการมีอาวุธปืนอันไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนไว้เพื่อใช้ป้องกันตัวภายในบ้านหรือเคหสถาน และปัญหาเรื่องข้อกำหนด กฎ ระเบียบ เงื่อนไขเกี่ยวกับการยื่นขอใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว อันเกี่ยวกับคุณสมบัติและวิธีการขอมีใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว

ผู้เขียนจึงได้เสนอแนะให้มีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนโดยผ่านองค์กฤษฎีกาบัญญัติเพื่อให้มีการถ่วงดุลกฎหมายและออกกฎกระทรวงในเรื่องการกำหนดลักษณะและการพาอาวุธปืน กำหนดนิยามคำว่า “อาวุธปืน” และ “เหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์” ให้

ชัดเจนมากยิ่งขึ้น กำหนดโทษของการฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนให้สูงกว่าโทษมีอาวุธปืนอันไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ในการขอออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวนั้น

มีการกำหนดคุณสมบัติ หลักฐานการยื่นขออนุญาตขอมีใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวเพิ่มมากขึ้น เช่น หลักฐานใบรับรองแพทย์เกี่ยวกับสุขภาพจิต กำหนดวัตถุประสงค์ในการขออนุญาตพกพาอาวุธปืนให้ชัดเจน จัดให้มีการฝึกอบรมการยิงปืนและกำหนดให้มีการสอบข้อเขียนและสอบปฏิบัติเพื่อให้ทราบได้ว่าบุคคลผู้มาขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวนั้นสามารถใช้ปืนได้โดยวิธีที่ถูกต้องและใช้ปืนเป็น กำหนดอาชีพสำหรับผู้ที่สามารถขออนุญาตพกพาอาวุธปืน และมีการจำกัดจำนวนกระสุนที่สามารถพกพาได้ ทั้งนี้เพื่อให้กฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนสามารถใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

ABSTRACT

Title of Thesis	The Problems of Carrying Firearms in Thailand
Author	Miss Bongkoch Eakkanthanakorn
Degree	Master of Laws
Year	2014

This thesis aims to analyze about the carrying firearms laws which are under Sections 371 of The Criminal code and under Section 8 bis. and Section 72 bis. of Firearm, Ammunition, Explosives, Fireworks and the Equivalent of Firearms Act B.E.2490. Moreover, it studies the related laws from New York, Washington DC, Japan and Singapore for being an guideline used by international. The research focuses on legal carrying firearms or registered firearms because I realize that the criminal problem is occurred when a firearm is carried to town, village or public way. This thesis researches into the regulations to bear a firearms and criterions to launch a license for finding the pathway to rectify the related laws in Thailand functionally and harmoniously.

The result of the research concluded that the carrying firearms regulations and the criterions of bearing firearms are malfunction: the unclear regulations to carry a firearms, the definition of "firearms", the problem of illegal possession, the problem of "necessity and emergency appropriate to the circumstances", the problem of improper of penalty, The penalty for carrying a firearms, which affects the safety of the public and the peace of society, is one of causing the crime; which less penalty than penalties for illegal firearms possession in order to protect a home or dwelling, and the issue of regulatory conditions to carry a firearms permit concerning the features and how to apply for a license to carry a firearms.

The author suggests that amending The laws of carrying pistol tough-out legislation for screening the regulations and for launching ministerial regulation to definite the definition of "firearms" and "necessity and emergency appropriate to the circumstances" more clearly. Furthermore, the penalty of carrying firearms illegally is more intense than possessing the illegal firearms. To request a license for carrying a firearms, the applicant should be more strictly qualified in various aspects such as proof of medical evidence on mental health, Purpose of obtaining a license to carry

(6)

handgun, Obtained gunnery training, Required the written examination and practical handgun control ability, Career and set a limit to the number of carrying bullets. At the end of the day, the laws related to carrying firearms should be amended functionally and harmoniously in present Thai society.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่องปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทยนี้ สำเร็จลุล่วงได้เนื่องจากผู้เขียนได้รับความช่วยเหลือในการให้ข้อมูล คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นและกำลังใจจากบุคคลหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งรองศาสตราจารย์ปิยะนุช โปตะวณิช หรือที่ผู้เขียนเรียกว่าท่านอาจารย์ปิยะนุชที่ได้กรุณาสละเวลาให้คำปรึกษา ข้อชี้แนะ ข้อเสนอแนะ และข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ในทุกขั้นตอน ตลอดจนสละร่างกายและให้กำลังใจแก่ผู้เขียนในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ตลอดมา โดยเฉพาะเวลาที่ผู้เขียนท้อแท้จนตั้งใจจะเปลี่ยนหัวข้อวิทยานิพนธ์แต่ท่านอาจารย์ ปิยะนุชก็ได้ให้ข้อคิดกำลังใจ และให้คำปรึกษาจนได้สำเร็จลุล่วงได้ในที่สุด ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูง ด้วยความเคารพรักเสมือนมารดาคนที่สอง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณท่านอาจารย์สัตยา อรุณธารี ที่ได้สละเวลาให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่ดีหลายสิ่ง สละเวลาตรวจทานวิทยานิพนธ์เล่มนี้ก่อนสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณศาสตราจารย์ ดร.สุนทร มณีสวัสดิ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ ประจนปัจจนึก ที่กรุณาสละเวลามาเป็นประธานกรรมการและกรรมการตามลำดับในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ของผู้เขียน และได้กรุณาพิจารณาและตรวจสอบ รวมไปถึงให้คำแนะนำ ข้อคิดอันเป็นประโยชน์ในการทำและแก้ไขวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณ คณะอาจารย์ทุกท่านแห่งสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ที่ได้ถ่ายทอดและสร้างความรู้ให้แก่ผู้เขียน ขอขอบคุณเพื่อนๆที่รักทุกคนของผู้เขียน สำหรับกำลังใจและความช่วยเหลือที่มีให้มาโดยตลอด ท้ายสุด ผู้เขียนขอขอบพระคุณและขอมอบความสำเร็จทั้งหมดจากการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แด่นายกฤตย์ เอกกาญจนกร และนางปุณณัฐรา เอกกาญจนกร ผู้ซึ่งเป็นบิดามารดาของผู้เขียน โดยบิดาของข้าพเจ้าเป็นผู้ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับหัวข้อวิทยานิพนธ์นี้ บิดามารดาของผู้เขียนช่วยส่งเสริม สนับสนุน กระตุ้นเตือน และเป็นกำลังใจที่สำคัญตลอดจนเป็นแรงใจที่สำคัญยิ่งของผู้เขียนตลอดมา เนื่องจากผู้เขียนต้องการทำให้บิดามารดาของผู้เขียนมีความสุขกับความสำเร็จในครั้งนี้ จนทำให้การศึกษาค้นคว้านี้ประสบผลสำเร็จได้ตามที่ตั้งใจ

บงกช เอกกาญจนกร
กันยายน 2557

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
ABSTRACT	(5)
กิตติกรรมประกาศ	(7)
สารบัญ	(8)
สารบัญตาราง	(10)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ทำการวิจัย	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย	6
1.3 สมมติฐานในการวิจัย	7
1.4 ขอบเขตการวิจัย	7
1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 ประวัติความเป็นมา แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับอาวุธปืน	9
2.1 ประวัติความเป็นมา แนวความคิดพื้นฐานและเจตนารมณ์เกี่ยวกับอาวุธปืน	10
2.2 แนวความคิดและทฤษฎีการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและการรักษาความสงบเรียบร้อยของรัฐ	30
2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68	41
2.4 แนวความคิดและทฤษฎีสังคมวิทยา	46
2.5 อาวุธปืนกับการประกอบอาชญากรรม	54
บทที่ 3 กฎหมายอาวุธปืนของต่างประเทศกรณีพกพาอาวุธปืน	66
3.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา	66
3.2 ประเทศญี่ปุ่น	100
3.3 ประเทศสิงคโปร์	111
บทที่ 4 หลักกฎหมายและปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทย	119
4.1 ความหมายของการ “พาอาวุธปืนติดตัว”	120
4.2 ความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต	121
4.3 ข้อยกเว้นความรับผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัว	128

4.4 การใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ มาตรา 8 ทวิ และ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371	134
4.5 หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาอนุญาตให้บุคคลพาอาวุธปืน ติดตัว	136
4.6 รายงานการศึกษาเรื่อง “ศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน” โดยคณะกรรมการธิการ ยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนวุฒิสภา	144
บทที่ 5 วิเคราะห์สภาพปัญหาการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทยกับกฎหมายอาวุธปืน ของต่างประเทศ	147
5.1 สภาพปัญหาการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทย	147
5.2 วิเคราะห์ปัญหาการพกพาอาวุธปืนของกฎหมายต่างประเทศ	160
บทที่ 6 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	172
6.1 บทสรุป	172
6.2 ข้อเสนอแนะ	175
บรรณานุกรม	182
ภาคผนวก	188
ภาคผนวก ก พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน	189
ภาคผนวก ข รายงานของคณะกรรมการธิการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนวุฒิสภา พิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุน ปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน	214
ประวัติผู้เขียน	238

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

- 1.1 แสดงสถิติคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมที่รัฐเป็นผู้เสียหาย
ระหว่างปี พ.ศ.2550-2556

4

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ทำการวิจัย

“ที่ใดมีมนุษย์ ที่นั่นมีสังคม ที่ใดมีสังคม ที่นั่นมีกฎหมาย ด้วยเหตุนี้ ที่ใดมีมนุษย์ ที่นั่น จึงมีกฎหมาย” (Ubi homo, ibi societas. Ubi societas, ibi jus, Ergo ubi homo, ibi jus)¹ เนื่องจากกฎหมายมีการตราขึ้นเพื่อกำหนดกฎเกณฑ์และพฤติกรรมของคนในสังคมเพื่อให้คนในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข ดังนั้นเมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นพลวัตร กล่าวคือ มีการเปลี่ยนแปลงไปอยู่เสมอ จึงต้องมีการพัฒนากฎหมายหรือค้นหาข้อความคิดทางกฎหมายใหม่ๆขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

เนื่องด้วยสังคมนั้น ไม่ว่าทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ความเป็นอยู่ การเมือง การปกครอง วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นพลวัตร ซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจึงเป็นเหตุผลสำคัญในการพัฒนา แก้ไข ปรับปรุง เพิ่มเติม หรือแม้กระทั่งยกเลิกกฎหมายที่ไม่มีความทันสมัยหรือไม่สอดคล้องกับสังคมในปัจจุบันหรือไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้ร่างกฎหมายได้มีเจตนารมณ์ในการร่างกฎหมายนั้นขึ้นมาได้ ทั้งนี้เพื่อตอบสนองต่อตามความต้องการ ควบคุม ป้องกัน ก่อให้เกิดการสร้างความปลอดภัยให้แก่สังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีความสลับซับซ้อนมากกว่าในอดีตกาล การเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นก็มีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะรวดเร็ว และเปลี่ยนแปลงต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา การเพิ่มของจำนวนประชากร ปัญหาการว่างงาน ปัญหาทางเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากสินค้ามีราคาแพงขึ้น เป็นต้น อันก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชน และส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตของประชาชน เป็นปัญหาต่อสังคมอย่างมาก สิ่งที่เป็นปัญหาและก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมอย่างเห็นได้ชัด คือ ปัญหาด้านอาชญากรรม ซึ่งอาชญากรรมนั้นสามารถเกิดขึ้นตลอดเวลา ทุกสถานที่ และสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน อันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินของประชาชน ดังจะเห็นได้จากข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ หรือโทรทัศน์ ซึ่งมีให้เห็นจนกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนในสังคมจนอาจเรียกได้ว่าเป็นเรื่องปกติ แต่แม้อาชญากรรมจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งจนเป็นเรื่องปกติในสังคม แต่ยังคงก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชน ทำให้ประชาชนเกิดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตประจำวัน เพราะเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของตนและคนในครอบครัวอันเป็นที่รัก หรือแม้กระทั่งเกิดอันตรายต่อทรัพย์สินต่างๆ ของตน ทำให้สังคมขาดความสงบสุขและเมื่อสังคมขาดความสงบสุข จึงส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม ความ

¹ สมยศ เชื้อไทย, ความรู้กฎหมายทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 15 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2551), หน้า 41.

เป็นอยู่ การเมือง การปกครอง และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้จาก การที่ Thomas Hobbs นักปรัชญาการเมืองชาวอังกฤษ ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับรัฐว่า “รัฐที่ขาดความสงบเรียบร้อยก็คือรัฐที่ไม่มีรัฐบาล” จากแนวคิดของ Thomas Hobbs ดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่า ความสงบเรียบร้อยเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับเสรีภาพและความมั่นคงของบ้านเมือง²

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นไม่ว่าจะเป็น การขัดกันเรื่องผลประโยชน์ การประสงค์ให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่น การทะเลาะวิวาทชุลมุนต่อสู้ อาฆาตล้างแค้น การกระทำอันประสงค์ต่อชีวิตผู้อื่น อันเรียกว่า การฆ่าผู้อื่น การประสงค์จะก่อให้เกิดการบาดเจ็บต่อร่างกายของผู้อื่น อันเรียกว่า การทำร้ายร่างกาย การข่มขืนใจผู้อื่นให้กลัวจนกระทั่งยอมกระทำในสิ่งที่ผู้ข่มขู่ต้องการ หรือ ปัญหาเรื่องขู่สาว เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เราสามารถจะพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันตามหน้าหนังสือพิมพ์ หรือข่าวจากโทรทัศน์ ซึ่งโดยมากผู้ก่ออาชญากรรมเหล่านี้มักมีเครื่องมือ เพื่อใช้หรือมีไว้เพื่อช่วยให้การกระทำของตนเป็นไปได้อย่างสำเร็จลุล่วง หรือให้เป็นไปโดยสะดวก ง่าย และรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และเครื่องมือที่มีคุณภาพที่สามารถทำให้ผู้ก่ออาชญากรรมกระทำการได้อย่างมีประสิทธิภาพ พกพาได้สะดวกเนื่องจากมีขนาดเล็ก กะทัดรัด สามารถพกพาปิดบังซ่อนเร้นไว้กับตัวได้อย่างมิดชิด ราคาไม่แพง สามารถหาซื้อได้ง่ายบนอินเทอร์เน็ต และสามารถสร้างความหวาดกลัวให้แก่บุคคลอื่นได้อย่างยิ่ง คือ อาวุธปืน นั่นเอง อาวุธปืนจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นในสังคม

ในทางกลับกัน แม้ “อาวุธปืน” จะเป็นเครื่องมือสำคัญอันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นในสังคม ซึ่งก่อให้เกิดผู้ก่ออาชญากรรมรู้สึกเชื่อมั่นในการลงมือก่ออาชญากรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรง มีคุณภาพที่สามารถทำให้มีอันตรายถึงแก่ชีวิต หรือตายได้ ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์แห่งความเจ็บ ความตาย และความรุนแรง ผู้ใดพบเห็นมักจะเกิดความหวาดกลัวและเกรงต่อผู้ถืออาวุธปืน แต่อาวุธปืนก็ยังสามารถสร้างความอบอุ่นใจให้แก่คนดี หรือ ประชาชนทั่วไป ในสังคมที่มีอาชญากรรมเกิดขึ้นมาก แต่รัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจกลับไม่สามารถปกป้องคุ้มครองประชาชนได้อย่างทั่วถึงที่ไม่สามารถคุ้มครองประชาชนได้อย่างทั่วถึงและตลอดเวลา เนื่องจากสังคมมีขนาดใหญ่ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถปกป้องคุ้มครองได้อย่างทั่วถึง ขาดแคลนเทคโนโลยี ด้านกล้องวงจรปิด หรือที่เรียกกันว่า กล้อง CCTV อันทำให้ไม่สามารถดูแลสอดส่องตามถนนหนทางได้อย่างทุกซอกทุกมุม ทำให้บางครั้งการพกพาอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของตนและบุคคลในครอบครัว จึงเป็นเรื่องที่จำเป็น เนื่องจากหากอาชญากรมีอาวุธปืน แต่ประชาชนทั่วไปที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรไม่มีอาวุธที่ทัดเทียมไว้ป้องกันตนจากอาชญากรรมนั้น ก็อาจเป็นเรื่องที่ทำให้อาชญากรยำเินใจในการก่ออาชญากรรมมากขึ้น จึงอาจจะต้องชั่งผลประโยชน์และโทษของการมี การครอบครอง และพกพาอาวุธปืนว่าอย่างไรเป็นผลดีหรือผลเสียที่ย่นกว่ากัน

² อัครวิณ วัฒนวิบูลย์, การพกพาอาวุธปืนโดยเสรีและการห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาดในทัศนคติของเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมและกลุ่มประชาชนทั่วไป (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527), หน้า 3.

สำหรับปัญหาอาชญากรรม อันมีอาวุธปืนเป็นเครื่องมือสำคัญที่ก่อให้เกิดขึ้นนั้น มีการเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาและต่อเนื่อง ทั้งยังมีสถิติเกิดขึ้นอยู่ในระดับสูง³ ดังจะเห็นได้จากการที่สำนักข่าวต่างประเทศ “รอยเตอร์” ลงบทความใช้ชื่อว่า “ประเทศไทยเป็นมิตรลดลง แต่อาชญากรรมจากปืนเพิ่มขึ้น” โดยกล่าวว่าประเทศไทยมีอัตราการก่ออาชญากรรมจากปืนสูงที่สุดในเอเชีย เนื่องจากมีปืนนอกระบบ หรือปืนเถื่อนจำนวนมาก พร้อมระบุว่า ปืนเถื่อนมาจากสาเหตุ การซื้ออาวุธปืนในราคาถูก และนำไปขายต่อ โดยยกตัวอย่างเหตุการณ์นักศึกษาอาชีวะยิงคู่ปรับรถโดยสารประจำทางจนทำให้มีผู้เสียชีวิตขึ้น รวมถึงเหตุที่สมาชิกรัฐสภาไทยทำปิ่นลั่นใส่อดีตรองนายกรัฐมนตรี และคดีอาชญากรรมอีกหลายคดีจนนำไปสู่การสรุปของบทความว่า อาวุธปืนในประเทศไทย สามารถครอบครองกันอย่างง่ายดาย สำนักข่าวรอยเตอร์วิจารณ์ และเสนอมุมมอง การครอบครองอาวุธปืนในประเทศไทย ที่เกิดขึ้นง่าย โดยมีสาเหตุจากเจ้าหน้าที่รัฐร่วมทุจริตออกใบอนุญาต และประเด็นสำคัญคือ การที่ข้าราชการมีสิทธิ์ซื้อปืนที่มีส่วนลด หรือปืนสวัสดิการ ก่อนแจ้งขาย และนำไปขายให้ตลาดมืด การปกครองออกมายืนยันว่า ปืนสวัสดิการไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เกิดปืนเถื่อน เนื่องจากมีระบบจัดเก็บข้อมูลที่มีประสิทธิภาพการปกครอง ยังระบุว่าปัจจุบันทั่วประเทศมีอาวุธปืนที่ขึ้นทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย จำนวนกว่า 6 ล้านกระบอก แต่มีการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนทั่วราชอาณาจักรไม่ถึง 1,000 กระบอก⁴

ทั้งนี้ข้อมูลจากองค์การระหว่างประเทศด้านการวางแผนและนโยบายป้องกันการบาดเจ็บจากการวางแผนและนโยบายจากการใช้อาวุธปืน “GUN POLICY” (กันโพลีซี) ระบุว่าประเทศไทยนั้น มีอัตราการก่ออาชญากรรมจากปืนสูงที่สุดในเอเชีย ทุก 100,000 คน จะถูกฆ่าด้วยอาวุธปืน 5.3 คน และประเทศไทยมีพลเมืองครอบครองปืนมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มากกว่าประเทศที่มีชื่อด้านความรุนแรงอย่างฟิลิปปินส์ ถึง 4 เท่า หรือเพียง 0.2 คน เท่านั้น⁵ นี่เป็นส่วนหนึ่งในเนื้อหา ของบทความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เพื่อลดจำนวนอาชญากรรม และสร้างความสงบสุขให้กับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนและสังคม อันส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ ผู้เขียนจึงเห็นควรศึกษาและหาทางแก้ปัญหาในเรื่อง “อาวุธปืน” ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญอันเป็นส่วนหนึ่งที่เกิดอาชญากรรม

นอกจากนี้จากสถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-2556 มีสถิติเกี่ยวกับคดีอาวุธปืนดังนี้

³ สมบัติ อมรวิวัฒน์, นโยบายการควบคุมอาวุธปืนกับความมั่นคงของประเทศ (เอกสารวิจัยส่วนบุคคล วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2535), หน้า 3.

⁴ ไทยพีบีเอส, “รอยเตอร์ชี้ไทยมีผู้ครอบครองปืนมากที่สุดในอาเซียน,” คืบวันที่ 7 มิถุนายน 2556 จาก <http://news.thaipbs.or.th/content/รอยเตอร์ชี้ไทยมีผู้ครอบครองปืนมากที่สุดในอาเซียน>

⁵ เรื่องเดียวกัน.

ตารางที่ 1.1 แสดงสถิติคดีเกี่ยวกับอาวุธปืนเทียบกับคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายระหว่างปี พ.ศ.2550-2556⁶

พ.ศ.	จำนวนคดีที่รัฐ เสียหาย (ราย*)	คดีเกี่ยวกับอาวุธปืน (ราย)				รวม	ร้อยละ
		ปี		ร้อยละ			
		ธรรมดา	สงคราม	ปี	ร้อยละ		
2550	192,053	16,088	8.37	738	0.38	16,826	8.76
2551	221,455	16,937	7.64	545	0.24	17,482	7.89
2552	250,638	19,431	7.75	621	0.24	20,052	8.00
2553	295,536	18,938	6.40	563	0.19	19,501	6.59
2554	451,028	24,616	5.45	601	0.13	25,217	5.59
2555	487,775	29,523	6.05	651	0.13	30,174	6.18
2556	554,029	34,549	6.24	618	0.11	34,549	6.24

หมายเหตุ: *แสดงผลจับกุม (ราย)

จะเห็นได้ว่า จากตารางสถิติดังกล่าวข้างต้น จะเห็นสถิติในการจับกุมคดีเกี่ยวกับอาวุธปืนธรรมดาได้มากขึ้นเรื่อยๆ แสดงถึงประสิทธิภาพของการใช้บังคับพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ว่าบทบัญญัติ และระวางโทษที่ใช้บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่สามารถปราบปราม บังคับใช้ หรือก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาวุธปืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้มีความเสี่ยงต่อการใช้อาวุธปืนในการก่ออาชญากรรมอันส่งผลกระทบต่อประชาชน และสังคมมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

สำหรับกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทยนั้น แต่เดิมมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธเพียงมาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งคำว่าอาวุธ หมายความว่ารวมถึง อาวุธปืนด้วย จนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. 2519 มีคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ซึ่งได้บัญญัติเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องพกพาอาวุธปืนขึ้น ทั้งนี้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2490⁷ เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งนับระยะเวลาบังคับใช้จนมาถึงปัจจุบันเป็นเวลา 67 ปี ซึ่งถือได้ว่าเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ย่อมสมควรได้รับการแก้ไข ปรับปรุง หรือเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันอันมีการก่อคดีอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือ เพิ่มความสะดวกในการกระทำความผิดมากขึ้น

⁶สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, ค้นวันที่ 21 เมษายน 2557 จาก <http://www.police.go.th>

⁷สรารักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, กฎหมายและคดีอาวุธปืน (กรุงเทพมหานคร: หจก.แสงจันทร์การพิมพ์, 2553), หน้า 2-3.

อีกทั้งเมื่อพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น ระบุเหตุผลหรือความมุ่งหมายในการตราแต่เพียงว่า “โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง กับควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน...” ซึ่งไม่ได้แสดงเหตุผลไว้โดยชัดแจ้ง

แต่กลับปรากฏเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ในความมุ่งหมายของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในการที่ออกคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ขึ้น เพื่อยกเลิกเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้นจะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการประกาศใช้ คือ ประรณนาที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ และให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด และเพื่อแก้ไขกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความเป็นไปของบ้านเมือง โดยประสงค์ที่จะให้มีส่วนช่วยรักษาความสงบสุขและลดจำนวนความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมลงได้ แต่เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป กลับไม่สามารถลดจำนวนของอาชญากรรมและจำนวนความรุนแรงในสังคมลงได้ กลับเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก และโดยส่วนมากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากการประทุษร้ายโดยอาวุธปืนทั้งสิ้น อันจะเห็นได้จากข่าวทางโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือตามหน้าหนังสือพิมพ์ที่มีข่าวอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้อาวุธปืนเกิดขึ้นจนเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นทุกวันในสังคม แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวที่มีน้อย และผู้ก่ออาชญากรรมก็ยังก่ออาชญากรรมอันร้ายแรงขึ้น โดยมีการพกพาอาวุธปืนติดตัวไปเพื่อกระทำความผิดทุกครั้ง หาได้เกรงกลัวต่อข้อห้ามและบทลงโทษทางกฎหมายไม่ เช่นนี้สะท้อนถึงปัญหาความไม่ศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายเป็นอย่างมาก

ซึ่งความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มีการกำหนดให้ประชาชนสามารถใช้อาวุธปืนได้เพื่อจุดประสงค์ดังนี้ กล่าวคือ เพื่อป้องกันตัว เพื่อการกีฬา และเพื่อการล่าสัตว์ ตามที่ปรากฏในมาตรา 9 วรรคหนึ่ง⁸ แต่ปัจจุบัน อาวุธปืนกลับเป็นเครื่องมือใช้ในการประกอบอาชญากรรม และเครื่องมือที่ใช้ในการตอบโต้และตัดสินความขัดแย้งระหว่างบุคคล เมื่อพิจารณาจากจุดประสงค์เพื่อป้องกันตัว พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ก็มีความมุ่งหมายที่จะให้ผู้มีหรือครอบครองอาวุธปืนใช้ป้องกันตัวหรือทรัพย์สินภายในเคหสถาน หรือ ถิ่นอันเป็นที่อยู่อาศัยของตนเท่านั้น ไม่ได้มีรูปแบบในการให้พกพาออกนอกเคหสถาน การพกพาจึงก่อให้เกิดปัญหาขึ้นในสังคม ทั้งจากการนำไปประกอบอาชญากรรม เช่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือ หรือ เพื่อตัดสินความขัดแย้งระหว่างบุคคล เป็นต้น ดังมีคำกล่าวว่า “วีรบุรุษกับฆาตกรนั้น มีเส้นแบ่งบางมากหากพกปืน”⁹

⁸ มาตรา 9 โบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคลสำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์

⁹ ไทยรัฐ. “หาง่าย!? เผยผลศึกษาพบ ในคนไทย10คน จะมีปืน1กระบอก,” ค้นวันที่ 21 เมษายน 2557 จาก <http://www.thairath.co.th/content/region/321285>

ผู้เขียนจึงได้สังเกตเห็นปัญหาของการ “พกพา” อาวุธปืน เนื่องจากการพกพาอาวุธปืนนั้นสามารถพกพาไปได้โดยสะดวก ง่ายต่อการใช้งาน และเมื่อผู้พกพาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตนเมื่อตอนนั้นพกพาอาวุธที่สามารถทำอันตรายได้ถึงแก่ชีวิตไปยังสถานที่ต่างๆ จึงนำมาซึ่งปัญหาความรุนแรงหรือปัญหาอาชญากรรมในสังคม ดังจะเห็นตามข่าวว่ามีการใช้อาวุธปืนยิงกันยังสถานที่ต่างๆ มากมาย เช่น แค่มองหน้าก็ใช้อาวุธปืนยิงจนถึงแก่ความตาย และ ที่ปรากฏเป็นคำพิพากษาที่พิพากษาลงโทษฐานผู้อื่นถึงแก่ความตายก็มักมีอาวุธในการคร่าชีวิต คือ อาวุธปืน ผู้เขียนจึงสนใจศึกษาทบทวนคดีเรื่องการพกพาอาวุธปืน เพื่อวิเคราะห์ปัญหาของบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทยและปัญหาเกี่ยวกับวิธีการและหลักเกณฑ์การออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน เพื่อนำผลสรุปที่ได้มาแก้ไข้ปัญหา เพื่อช่วยลดจำนวนอาชญากรรมในสังคม และคดีในศาล และโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งจะมีการเดินทางท่องเที่ยวของผู้คนที่หลากหลายภาษาและวัฒนธรรมเข้ามาในประเทศไทย ความปลอดภัยและสงบเรียบร้อยของสังคมไทยจึงถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

ผู้เขียนจึงต้องการศึกษาถึงแนวคิดและข้อคิดเห็นจากแหล่งต่างๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข และนำมาประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนที่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือสามารถบังคับใช้ได้จริง และสามารถช่วยลดจำนวนอาชญากรรมในสังคมลงได้ อีกทั้งมีความตั้งใจที่จะชี้ให้เห็นถึงปัญหาของการพกพาอาวุธปืน อันเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมขึ้นในสถานที่ต่างๆ ในสังคม

โดยผู้เขียนจะทำการศึกษาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 และ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ และ มาตรา 72 ทวิ วรรคสองและวรรคสาม อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน โดยจะใช้ความคิดเห็นและทัศนคติของบุคคลอาชีพต่างๆ และศึกษาจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนในต่างประเทศ กล่าวคือ รัฐนิวยอร์ก กรุงวอชิงตันดีซี ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสิงคโปร์ และประเทศญี่ปุ่น โดยดูแนวทางที่ต่างประเทศใช้ ปฏิบัติ หรือแนวคิดในการพัฒนากฎหมายของต่างประเทศเพื่อนำมาประยุกต์ก่อให้เกิดความสงบสุขและปราศจากความรุนแรงในสังคม ซึ่งน้ำหนักระหว่างประเทศที่ให้เสรีภาพในการพกพาปืนและมีการปรับเปลี่ยนพัฒนากฎหมายให้จำกัดสิทธิมากยิ่งขึ้น กับประเทศที่จำกัดการครอบครองและพกพาอาวุธปืนอย่างเคร่งครัด เพื่อนำมาใช้ วิเคราะห์เป็นแนวทางในการแก้ไข้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 อันเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทย เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน และช่วยลดปัญหาอาชญากรรมในสังคม อันจะทำให้เกิดสังคมที่มีความเป็นอยู่ของประชาชนที่สงบสุข

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1) เพื่อศึกษาหลักกฎหมายและปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายในการพกพาอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371

2) เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนในต่างประเทศ ศึกษาถึงการให้สิทธิการมีและพกพาอาวุธปืนโดยเสรี และ ศึกษาถึงการจำกัดสิทธิห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด โดยวิเคราะห์ข้อดีข้อเสียของการให้สิทธิและจำกัดสิทธิโดยเด็ดขาด เพื่อนำมาใช้ประยุกต์ต่อกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนในประเทศไทย

3) เพื่อศึกษาให้เข้าใจถึงปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายอาวุธปืนและนำไปเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนเพื่อนำไปสู่กฎหมายที่มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 นั้นมีความมุ่งหมายที่จะให้ผู้มีหรือครอบครองอาวุธปืนใช้ป้องกันตัวหรือทรัพย์สินภายในเคหสถาน หรือ ถิ่นอันเป็นที่อยู่อาศัยของตนเท่านั้น ไม่ได้มีรูปแบบในการให้พกพาออกมานอกเคหสถาน การพกพาจึงก่อให้เกิดปัญหาขึ้นในสังคม ทั้งจากการนำไปประกอบอาชญากรรม เช่น ปล้น ทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือ ใช้เป็นเครื่องมือในการตัดสินความขัดแย้งระหว่างบุคคล เป็นต้น

ผู้เขียนจึงเห็นควรให้จำกัดสิทธิในการพกพาอาวุธปืนออกมายังนอกเคหสถานให้เคร่งครัดมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการพกพาอาวุธปืนออกมายังนอกเคหสถานไปยังเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมขึ้น โดยกำหนดลักษณะและวิธีการพกพาอาวุธปืน และกำหนดนิยามข้อยกเว้นในเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ให้รัดกุมมากยิ่งขึ้น เพิ่มคุณสมบัติและวิธีการในการยื่นคำร้องขอออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวเพื่อให้การออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนเป็นไปโดยยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ทำให้การพกพาอาวุธปืนออกมายังนอกเคหสถาน ไปยังเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ มีความยากมากยิ่งขึ้น และเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถจับกุมผู้ฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนได้สะดวกมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาปัญหาเรื่องอาวุธปืนที่เกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 : ศึกษาโดยมุ่งเน้นเรื่อง การพกพาอาวุธปืน และ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ทั้งยังศึกษากฎหมายของต่างประเทศ อันได้แก่ รัฐนิวยอร์ก กรุงวอชิงตัน ดีซี ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสิงคโปร์ และประเทศญี่ปุ่น โดย การศึกษานี้จะศึกษาเฉพาะการพกพาอาวุธที่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือ อาวุธปืนที่มีทะเบียน

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการเขียนวิทยานิพนธ์นั้นผู้เขียนใช้วิธีการวิจัยโดยเอกสาร โดยศึกษา ค้นคว้า รวบรวมจากเอกสาร เช่น คำพิพากษาศาลฎีกา บทความทางวิชาการ ตำราทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ วารสาร บทความ

เป็นต้น และโดยทางอิเล็กทรอนิกส์ อันเกี่ยวข้องกับ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 และศึกษาค้นคว้า สัมภาษณ์ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ทางด้านวิชาการจากผู้มีประสบการณ์โดยตรง อันได้แก่ ตำรวจ หน่วยงาน และ พนักงานอัยการ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ทำให้เข้าใจถึงหลักกฎหมายและปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายในการพกพาอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 และสามารถหาวิธีมาแก้ไขปรับปรุงเพื่อลดปัญหาดังกล่าว
- 2) ทำให้เข้าใจกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนในต่างประเทศ ในเรื่องสิทธิการมีและพกพาอาวุธปืนโดยเสรี และ การจำกัดสิทธิห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด โดยสามารถนำไปวิเคราะห์ข้อดีข้อเสียของการให้สิทธิและจำกัดสิทธิโดยเด็ดขาด เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ต่อกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนในประเทศไทย
- 3) เมื่อเข้าใจถึงปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายอาวุธปืนแล้วจึงสามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนเพื่อนำไปสู่กฎหมายที่มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

บทที่ 2

ประวัติความเป็นมา แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับอาวุธปืน

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้เขียนได้ทำการศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยมุ่งเน้นในเรื่อง การพกพาอาวุธปืน เนื่องจากได้ตระหนักถึงปัญหาการก่ออาชญากรรมจากอาวุธปืนซึ่งประเทศไทยมีสถิติสูงที่สุดในเอเชีย โดยทุก 100,000 คน จะถูกฆ่าด้วยอาวุธปืน 5.3 คน และประเทศไทยมีพลเมืองครอบครองปืนมากที่สุด ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเหล่านี้เป็นข้อมูลจากองค์การระหว่างประเทศด้านการวางแผนและนโยบายป้องกันการบาดเจ็บจากการวางแผนและนโยบายจากการใช้อาวุธปืน "กันโพลีซี" (Gun Policy)

ผู้เขียนเห็นว่าการพกพาอาวุธปืน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมขึ้นในสังคม เนื่องจากอาวุธปืนนั้นการที่รัฐอนุญาตให้มีอาวุธปืนก็เพียงเพื่อ 1. ใช้เพื่อป้องกันตัว ภายในเคหสถาน หรือบ้าน 2. เพื่อการล่าสัตว์ 3. เพื่อการกีฬา โดยมีได้มีความมุ่งหมายให้นำออกมาใช้ในสถานที่สาธารณะแต่อย่างใด ดังนั้นหากมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันตัวภายในบ้านหรือเคหสถานหรือในที่รโหฐานนั้นสามารถกระทำได้เพราะสมเหตุสมผลในการป้องกันตนในอาณาบริเวณที่อยู่ของตนเองให้พ้นจากภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ แต่หากได้พกพาออกไปยังสถานที่ต่าง ๆ อันเป็นสถานที่สาธารณะ อาจเป็นการส่งเสริมให้เกิดการกระทำความผิด หรือเกิดอาชญากรรมขึ้นได้ง่ายขึ้น เมื่อผู้พกพาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตน อาจเกิดการบันดาลโทสะ หรือเกิดความรู้สึกฮึกเหิม เมื่อตนนั้นพกพาอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรงอันสามารถทำอันตรายได้ถึงแก่ชีวิต จึงทำให้เกิดความรู้สึกเชื่อมั่นจนอาจก่ออาชญากรรมขึ้นได้ หากผู้กระทำความผิดไม่มีอาวุธปืนอยู่ในมือ การกระทำความผิดหรือการก่ออาชญากรรมก็จะเกิดขึ้นได้ยาก หรืออาจไม่เกิดขึ้นเลย หรือผลของการก่ออาชญากรรมและการกระทำความผิดก็จะมีระดับความรุนแรงน้อยลงกว่าการที่ผู้กระทำความผิดมีอาวุธปืนอยู่ในมือ แม้กล่าวว่าอาวุธอื่น ๆ ก็สามารถทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บหรือตายได้เช่นกัน แต่หากไม่มีการพกพาอาวุธปืนเพื่อไปกระทำความผิดแล้ว กลุ่มเป้าหมายในการลงมือกระทำความผิดก็จะลดน้อยลงเช่น ไม่สามารถฆ่าผู้อื่นจากการช่มยิงระยะไกลหรือที่เรียกว่า “สไนป์เปอร์” ได้ หรือไม่สามารถทำการปล้นธนาคารได้อย่างสะดวก เป็นต้น เช่นนี้จะเห็นได้ว่า การพกพาอาวุธปืน จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่นำมาซึ่งปัญหาความรุนแรงหรือปัญหาอาชญากรรม

ผู้เขียนจึงได้ทำการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาคิด วิเคราะห์ เป็นแนวทางในการแก้ไขพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เรื่องการ พกพาอาวุธปืน ดังนี้

2.1 ประวัติความเป็นมา แนวความคิดพื้นฐานและเจตนารมณ์เกี่ยวกับอาวุธปืน

2.1.1 ประวัติกฎหมายอาวุธปืน

ผู้เขียนเห็นควรศึกษาประวัติศาสตร์เกี่ยวกับกฎหมายอาวุธปืนเพื่อหาข้อดี และข้อผิดพลาดในอดีตเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนในปัจจุบันให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรงที่มีประสิทธิภาพในการประหารชีวิตบุคคลอื่นและมีอำนาจทำลายล้างสูง ซึ่งมีทั้งคุณและโทษ เป็นดังดาบสองคม กล่าวคือสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางที่ดี เช่น ใช้เพื่อเป็นอาวุธป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตนเองและผู้อื่น เจ้าพนักงานตำรวจใช้อาวุธปืนในการจับกุมโจรผู้ร้ายเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยภายในสังคม หรือทหารใช้ปืนเป็นอาวุธในการต่อสู้กับข้าศึกศัตรูเพื่อป้องกันประเทศ หรืออาจนำไปใช้ในทางไม่ดีที่เป็นโทษ เช่น โจรผู้ร้ายนำปืนไปใช้เป็นอาวุธจี้ปล้นหรือผู้ก่อการร้ายนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการก่อความวุ่นวายขึ้นในบ้านเมือง ด้วยเหตุนี้รัฐจึงมีความจำเป็นที่จะต้องออกกฎหมายมาควบคุมเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนซึ่งต้องใช้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับอาวุธปืน รวมทั้งวัตถุระเบิดที่เป็นอาวุธซึ่งมีคุณภาพในการทำลายล้างสูงเช่นเดียวกับอาวุธปืน ตลอดจนดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืนซึ่งเป็นวัตถุที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันอีกด้วย เพื่อเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยและความผาสุกของผู้นคนในสังคม

ในประเทศไทย¹⁰ จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่าการนำปืนใหญ่มาใช้ตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนต้น มีเอกสารโบราณที่กล่าวถึงปืนใหญ่หลายครั้ง เช่น พระราชพงศาวดารกรุงสยามเล่าว่า สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ (ครองราชย์ พ.ศ. 2091-2111) โปรดเกล้าให้นำปืนใหญ่มีชื่อว่า “นารายณ์สังหาร” ลงเรือไปยังกองทัพของพระเจ้าหงสาวดีตะเบ็งเซเวตี้

ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อ พ.ศ. 2230 มองซิเออร์ เดอ ลาลูแบร์ เอกอัครราชทูตฝรั่งเศสผู้มีอำนาจเต็มของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 พระเจ้าแผ่นดินฝรั่งเศส ซึ่งเข้ามาทูลพระราชสาส์นเจริญสัมพันธไมตรี ณ สยามประเทศ ได้บันทึกเรื่องราวที่พบเห็นในครั้งนั้นในหนังสือเรื่อง “จดหมายเหตุ ลาลูแบร์” เกี่ยวกับปืนใหญ่ของชาวสยามว่า “ชาวสยามไม่มีใครมีปืนใหญ่มากไปกว่าเหตุเมื่อมาเก๊าผู้หนึ่งที่ถึงแก่กรรมใน ราชการสงครามได้หล่อปืนใหญ่ถวาย(สมเด็จพระนารายณ์ฯ) หลายนกระบอกแต่ปืนใหญ่ที่ไปตกเหตุหล่อเหล่านั้นข้าพเจ้าสงสัยว่าเขารู้จักทำดีได้จริงจึงเหมือนในทวีปยุโรปเสียหรือแต่บางท่านบอกข้าพเจ้าว่าเมื่อทำก็เอาขี้ดินย้ากระบอกปืนเวลาเผาแดง ให้เนื้อเหล็กแน่นด้วยเหมือนกัน มีใช้เทเหล็กหลอมเอาลวก ๆ แต่พอแล้ว ๆ ไป”¹¹

ส่วนอาวุธปืนนั้น แต่เดิมเรียกกันว่าปืนไฟ มีการนำมาใช้ในเมืองไทยเมื่อมีการติดต่อทางการค้ากับทางโปรตุเกสในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 2 (ครองราชย์ พ.ศ. 2034-2037) โดยเฉพาะในสมัยพระไชยราชาธิราช (ครองราชย์ พ.ศ. 2076-2089) มีการว่าจ้างกองพลปืนไฟและทหารรับจ้างชาวโปรตุเกสเข้ามาเป็นทหารในราชสำนัก ปืนที่นำเข้ามามีสองแบบหลักๆ กล่าวคือ ปืนไฟแบบพกพา

¹⁰ สราวัช สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, *เรื่องเดิม*, หน้า 1-3.

¹¹ พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์, *จดหมายเหตุลาลูแบร์ เล่ม 1* (พระนคร: องค์การค้าของคุรุสภา, 2505), หน้า 83.

ซึ่งเป็นปืนขนาดสั้น บรรจุกระสุนทีละ 1 นัด แล้วยิงในระยะกลาง และปืนคาบศิลาเป็นปืนยาวที่ ออกแบบมาให้ยิงในระยะไกล

แม้ว่ามีการนำอาวุธปืนมาใช้ในประเทศไทยตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนต้น แต่ยังไม่ปรากฏว่ามี กฎหมายออกมาควบคุมการใช้อาวุธปืนโดยตรง แต่ก็มีความคิดที่จะออกกฎหมายควบคุมการมีอาวุธ ปืนไว้ในความครอบครองของบุคคลมานานแล้ว ดังที่ปรากฏในสมัยกรุงศรีอยุธยา พ.ศ. 2295 ได้มีการ ออก “กฎให้แก่ผู้รักษาเมืองผู้รั้งกรมการเมือง จ.ศ. 144” กำหนดให้มีการทำตำหนิรูปพรรณปืนไว้ว่า “...ถ้าลูกบ้านนั้นมีปืนไว้สำหรับตัวใช้ ก็ให้เอาปืนนั้นมาช่วยบอกแก่ผู้ใหญ่ นายบ้าน และให้ผู้ใหญ่บ้าน นั้นวัดชันยาวและกฎหมายเอารูปพรรณปืนนั้นไว้ ถ้าแลหาจากภูมิได้ให้เอาไปให้ผู้รักษาเมือง ผู้รั้ง กรมการเมืองจากปืนนั้นลงในลากล่องปืนนั้นให้สำคัญตามกฎ” แล้วให้มอบปืนนั้นไว้ให้แก่เจ้าของให้ เอาไว้สำหรับตัว...”¹² กล่าวคือ กำหนดว่าถ้าบุคคลใดมีอาวุธปืนเอาไว้ใช้ส่วนตัว ถ้าปืนไม่มีรูปพรรณ หรือมีแต่เป็นภาษาที่อ่านไม่ได้ ให้มาทำเครื่องหมายไว้

ต่อมาได้มีข้อบังคับเกี่ยวกับอาวุธปืน เท่าที่ปรากฏส่วนใหญ่มักอยู่ในรูปของประกาศ กล่าวคือ ในปี จ.ศ. 1220 (พ.ศ. 2401) ได้มี “ประกาศตั้งผู้จับคนยิงปืนในแขวงกรุงเทพฯ โดยมีได้บอกปากเสีย” และในปี จ.ศ. 1220 นั้นเองก็ได้มี “ประกาศเรื่องยิงปืนให้ขออนุญาตก่อน”

ในปี จ.ศ. 1222 (พ.ศ. 2403) พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ได้โปรดเกล้าให้มีพระราชบัญญัติกฎหมายท้องน้ำ, ห้ามบุกรุก, ห้ามยิงปืน ฯลฯ ที่เกี่ยวกับการห้ามยิงปืนตอน หนึ่งมีความว่า

“...อนึ่ง ถ้ายิงปืนศิลาแลปืนนกหลอก ตามวังเจ้าต่างกรมแลเจ้ายังไม่ได้ตั้งกรมแลบ้าน ข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตั้งป้อมหัดบุตรหลานญาติพี่น้องบ่าวไพร่ให้ชำนาญในการยิงปืนเล็กก็ได้ แต่ให้จดหมายไปบอกต่อเจ้าพนักงานกรมมหาดไทย กรมพระกระลาโหม ให้รู้กำหนดเวลาทุกวันฤาใน วันมีกำหนด เจ้าพนักงานกรมมหาดไทยจะได้ให้กรมพระแสงไปตรวจตราดูป้อมที่จะหัดยิงให้พ้นทาง คนเดินไปเดินมา เมื่อหัดยิงนั้นจะได้ไม่ถูกเป็นอันตราย

อนึ่งถ้าไปยิงสัตว์ก็ยิงได้แต่ที่ป่าที่ทุ่งนาที่มีโช้ววัดที่บ้านมิใช่ทางคนที่เดินไปมา ถ้าจะยิงในวัด ที่บ้านที่หนทางคนเดินไปมาผู้ที่ยิงกลางที่คนดีบ้าง คนเมาสุราบ้าง ไม่ทันเห็นคนก็จะไปถูกคนป่วย เจ็บตาย ครั้นไปเอาตัวผู้ที่ยิงถูกคนตายนั้นมาจะปรับไหมทำโทษตามกฎหมายว่ายิงคนตาย ผู้ที่ยิงนั้นก็ เลี่ยงว่าหาได้แก่ลึงยังคนไม่ ต้องถ่วงเลียงโอกเอากันกว่าจะตัดสินตกลงก็ยาก ปืนนั้นก็ปืนอาวุธทางไกล อาจที่จะทำลายชีวิตคนได้กว่าจักชู้เห็น คือบังฝา บังตันไม้ ไม่เห็นได้ด้วยจักชู้ ปืนก็ตลอดไปถูกคนตาย ได้ เหตุนี้จึงได้ตั้งกฎหมายไว้ห้ามมิให้ยิงปืนเล็กที่บ้านหรือที่ป่าที่ทุ่งก็ดี ห้ามมิให้ยิง ช้างม้าโค กระบือแลสัตว์ ที่เจ้าของหวงห้ามเลียงไว้ถ้าผู้ใดไม่ฟังขึ้นยิงปืนให้ผิดแต่กฎหมายนี้ จะต้องปรับไหมเงิน ตั้งแต่ 160 บาทขึ้นไป และ 400 บาทลงมา ตามยิ่งมากแลน้อยตามกฎหมาย ถูกช้างม้าโคกระบือสุกร เป็ดไก่สัตว์ที่มีเจ้าของเลี้ยงอยู่ทำให้ตาย จะต้องคิดเงินให้ตามราคาของๆเจ้าของตามของมากแลน้อย อีกส่วนหนึ่ง ถ้าคนฝ่ายไทยยิงถูกคนป่วยเจ็บตายจะปรับไหมลงโทษ ตามกฎหมายเดิมในประเทศ

¹² นรังสรรค์ ศิลป์ประกอบ, มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2554), หน้า 15.

สยาม ถ้าคนต่างประเทศถูกยิงคนป่วยเจ็บตาย กงสุลจะปรับไหมทำโทษตามกฎหมาย”¹³ กฎหมายนี้ได้เลิกใช้เมื่อในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5

ในปี จ.ศ. 1229 (พ.ศ. 2410) มี “ประกาศห้ามไม่ให้พนักงานผู้ยิงปืนพิธิตรุช ทำอย่างอายุนาก อ้ายแย้ม ปี่เถาะนพศก” ในประกาศฉบับนี้มีความบัญญัติว่า อ้ายนาก หลวงสุรินทรเดช และอ้ายแย้มขุนจงใจยุทธ ทำความผิดให้ขัดเคืองใต้ฝ่าละอองฯ ให้ลงพระราชอาญาจำไว้ ณ คุณ ถ้าพนักงานยิงปืนในพระราชพิธิตรุช ณ วัน 14ฯ 4 คำ ปี่เถาะนพศก ถ้าผู้ต้องการยิงปืนกระทำความผิดให้ขัดเคืองฝ่าละอองฯ เหมือนอย่างอายุนาก อ้ายแย้ม จะเอาตัวผู้ยิงนั้นทำโทษถึงประหารชีวิตพร้อมด้วยกันกับอายุนาก อ้ายแย้มนั้น ต่อมาไม่ปรากฏแน่ชัดว่าเป็นปีใด ได้มี “ประกาศยิงปืนอาญานา ผังตะวันตก”

ในปี จ.ศ. 1236 (พ.ศ. 2417) มี “ประกาศเรื่องปืนแคตริงกัน” โดยกำหนดห้ามมิให้ซื้อ ขาย แลกเปลี่ยน หรือหาไว้ใช้สอยซึ่งปืนแคตริงกันหรือปืนหลายลำกล้อง

ในปี จ.ศ. 1246 (พ.ศ. 2427) มี “ประกาศห้ามเครื่องศาสตราวุธ กระสุนดินดำ” โดยกำหนดห้ามมิให้นำเครื่องศาสตราวุธ และกระสุนดินดำและเครื่องระเบิดต่างๆ เข้ามาในราชอาณาจักร และมี “ประกาศเจ้านครเชียงใหม่ ห้ามมิให้ราษฎรลักลอบซื้อเครื่องศาสตราวุธ กระสุนดินดำ” กล่าวคือในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ในช่วงต้นรัชกาลนั้น เชียงใหม่ยังมีฐานะเป็นประเทศราชของสยาม ทางกรุงเทพเพียงแต่ส่งข้าหลวงกำกับขึ้นไปเป็นที่ปรึกษาให้กับเจ้าผู้ครองนครเท่านั้น ดังนั้น เชียงใหม่จึงมีอำนาจที่จะออกกฎหมายภายในใช้เองได้¹⁴

ต่อมา ร.ศ. 118 (พ.ศ. 2442) มี “ประกาศข้อบังคับสำหรับอาวุธต่างๆ กระสุนดินปืนซึ่งมาจากต่างประเทศให้ใช้ไปพลางก่อน ร.ศ. 118” โดยห้ามมิให้ผู้ใดบรรทุกเครื่องศาสตราวุธ กระสุนดินดำเข้าในราชอาณาจักรสยาม เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานฝ่ายสยามก่อน และให้ตราพระราชบัญญัติเข้าโดยผิดกฎหมายที่กำหนดมีโทษปรับและจำขัง หรือทั้งปรับทั้งจำและให้รับเป็นของรัฐบาลสยาม ในปี ร.ศ. 118 (พ.ศ. 2442) อีกเช่นกัน ได้มี “ประกาศห้ามมิให้ถืออาวุธปืนและยิงปืน และให้จุดไฟตามเพลิงในเวลากลางคืนในมณฑลต่างๆ” แต่ประกาศนี้ได้ถูกยกเลิกไปในปี ร.ศ.128 (พ.ศ.2452)

ในปี ร.ศ. 127 (พ.ศ. 2450) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงโปรดเกล้าตรากฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ขึ้นใช้บังคับ โดยกฎหมายฉบับนี้ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องอาวุธปืนในส่วนลหุโทษ กล่าวคือ ปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทในลักษณะความผิดที่ผู้ใดพกพาอาวุธปืนที่บรรจุกระสุนปืนเข้าไปในหมู่บ้านในเมืองในที่ชุมนุมชน และห้ามเด็ดขาดมิให้นำอาวุธปืนเข้าไปในงานนักขัตฤกษ์¹⁵

¹³ สวนิต สตงคุณท์, ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน: ศึกษาในเชิงกฎหมายเปรียบเทียบ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544), หน้า 31.

¹⁴ นริ่งสรณ์ ศิลป์ประกอบ, *เรื่องเดิม*, หน้า 15.

¹⁵ สวนิต สตงคุณท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 32.

ในปี ร.ศ. 128 (พ.ศ. 2452) ก็ได้มี “ประกาศข้อบังคับสำหรับการที่จะนำปิ่นและปัดตัน กระสุนดินดำเข้ามาในมณฑลภูเก็ต” ซึ่งเป็นการให้อำนาจข้าหลวงเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการเมืองในมณฑลภูเก็ต ออกใบอนุญาตให้นำปิ่นเข้ามาในเมืองได้ตามข้อบังคับที่กำหนดไว้

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ปี ร.ศ.131 (พ.ศ. 2455) อาวุธปืนในประเทศไทยมีความแพร่หลายมากขึ้น จึงได้มี “พระราชบัญญัติอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131” พระราชบัญญัตินี้ห้ามมิให้ผู้ใดทำ หรือซ่อมแซม หรือค้าขาย หรือมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนในราชอาณาจักร โดยมีได้รับอนุญาตจากรัฐบาล กล่าวคือต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนอำเภอเสียก่อน ส่วนอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่ใช้ในยามสงคราม ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตในการนำเข้า ทำ ซื้อขาย ซ่อมแซมเป็นอันขาด แต่เมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131 (พ.ศ. 2455) นั้น ให้ใช้บังคับเฉพาะกรุงเทพมหานคร (ตั้งแต่ 1 ตุลาคม ร.ศ. 113 เป็นต้นไป) และได้กำหนดว่าถ้าจะให้บังคับใช้ในมณฑลอื่นจะประกาศในราชกิจจานุเบกษา จนกระทั่งวันที่ 7 สิงหาคม ร.ศ. 132 (พ.ศ. 2546) จึงมี “พระราชบัญญัติอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131” กำหนดให้ใช้ใน 17 มณฑล ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน ร.ศ. 132 (พ.ศ. 2456) เป็นต้นไป

หลังจากได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนรัตนโกสินทรศก 131 แล้ว ก็ได้มีประกาศและกฎเสนาบดีต่าง ๆ ที่ออกตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131 และในปี พ.ศ. 2458 ก็ได้มี “ประกาศแก้ไขเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131” โดยกำหนดคำว่าอาวุธปืนเสียใหม่ ให้มีความหมายว่าอาวุธปืนทุกชนิดรวมทั้งที่ใช้ยิงได้ด้วยวิธีอัตโนมัติหรือเครื่องกลอย่างใด และตลอดถึงส่วนของอาวุธปืนนั้น ๆ ด้วย แต่ไม่กินความถึงปืนสำหรับเด็กเล่น¹⁶

จนกระทั่งปี พ.ศ. 2477 จึงประกาศใช้ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2477” ประกาศใช้เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2477¹⁷ บทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้มีสาระสำคัญดังนี้ คือ¹⁸

- 1) ห้ามมิให้บุคคลใดมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนบางชนิด เช่นอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนที่ใช้ในการสงคราม
- 2) กำหนดการอนุญาตให้บุคคลผู้มิได้ออกร้านค้าอาวุธปืนหรือผู้ทำ มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนได้โดยการได้รับอนุญาตก่อน
- 3) มีการอนุญาตให้ผู้ออกร้านค้าอาวุธปืน หรือผู้สั่งทำ ซ่อม และค้าอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนได้โดยรับใบอนุญาตก่อน
- 4) วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง ห้ามมิให้ผู้ใดทำ สั่ง นำเข้า ค้า หรือมี เว้นแต่จะได้รับอนุญาตก่อน

¹⁶ อัคริน วัฒนวิบูลย์, *เรื่องเดิม*, หน้า 14-16.

¹⁷ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, *เรื่องเดิม*, หน้า 3.

¹⁸ อัคริน วัฒนวิบูลย์, *เรื่องเดิม*, หน้า 16.

5) ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ ต้องระวางโทษจำคุก ปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 ใช้บังคับอยู่ในระหว่างปี พ.ศ. 2477 จนถึง พ.ศ. 2490 และมีการแก้ไขเพิ่มเติมรวม 5 ครั้ง

1) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 ซึ่งเป็นการแก้ไขบทเฉพาะกาลโดยกำหนดให้ผู้มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตไปขอรับใบอนุญาตได้

2) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 (ฉบับที่ 3) เป็นการแก้ไขคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน

3) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ 4) พุทธศักราช 2479 โดยกำหนดยกเว้นไม่ให้บังคับกับอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง ซึ่งเจ้าพนักงานได้รับมาจากรัฐบาลเพื่อทำการตามหน้าที่ หรือรัฐบาลส่งเข้ามา นำเข้ามา ส่งออกไป ทำขึ้น ได้มาขาย หรือจำหน่ายโดยวิธีอื่น แต่อาวุธปืนของกระทรวงทบวงกรมในรัฐบาล นอกจากกระทรวงกลาโหมและกรมตำรวจให้รัฐมนตรีผู้มีหน้าที่รักษาการมีอำนาจจำกัด ชนิดและจำนวนได้และไม่บังคับถึงอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดหรือดอกไม้เพลิงในเรือเดินทะเล ซึ่งเป็นของประจำเรือที่มีไว้ตามปกติ

4) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2484 โดยกำหนดให้มีการแก้ไขวันที่และเดือนเท่านั้น

5) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ 6) พุทธศักราช 2487 ซึ่งอนุญาตให้ผู้ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน โดยไม่มีใบอนุญาต ถ้ายื่นขอใบอนุญาต ตามกำหนดผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 ใช้บังคับอยู่ 13 ปี จึงตรากฎหมายขึ้นใหม่อีกครั้งยกเลิกฉบับเดิมเสีย และได้เพิ่มเรื่องสิ่งเทียมอาวุธปืน ขึ้นมาโดยใช้ชื่อว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2490 และมีการบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2490 จนถึงปัจจุบัน¹⁹ หลังจากนั้นได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีก 9 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อ พ.ศ. 2543 ซึ่งใช้ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

2.1.2 แนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับอาวุธปืน

คำว่า “อาวุธ” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายว่า เครื่องมือที่ใช้ในการทำร้าย ทำลาย ป้องกัน ต่อสู้ หรือ ฆ่า โดยปริยาย หมายถึงถึงสิ่งที่มีลักษณะ คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ใช้ปัญญาเป็นอาวุธ

¹⁹ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, *เรื่องเดิม*, หน้า 3.

“อาวุธ” ในความหมายอย่างกว้าง หมายถึง สิ่งของหรือเครื่องมือซึ่งได้ใช้หรือมุ่งหมายที่จะใช้เพื่อทำลาย ต่อสู้ หรือประทุษร้ายบุคคลอื่นในลักษณะทั้งเชิงรุกและใช้สำหรับการป้องกันตนเองโดยไม่ต้องคำนึงถึงผลของการใช้สิ่งของหรือเครื่องมือดังกล่าวนั้นว่า จะก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลผู้ถูกระทุษร้ายว่าจะได้รับบาดเจ็บธรรมดาหรืออันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตายหรือไม่²⁰

และ ในประมวลกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 1 (5) ได้นิยาม คำว่า “อาวุธ” หมายความว่า ความรวมถึง สิ่งซึ่ง ไม่เป็น อาวุธ โดยสภาพ แต่ซึ่ง ได้ใช้ หรือ เจตนาจะใช้ ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัส อย่างอาวุธ

เมื่อพิจารณาจากบทนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สิ่งที่สามารถเป็นอาวุธได้มีอยู่สองประการด้วย กันดังนี้²¹

1) อาวุธโดยสภาพ หมายถึง สิ่งที่มีไว้เพื่อใช้สำหรับประหัตประหารชีวิต กล่าวคือ โดยตัวของมันเองสามารถทำให้เป็นอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตายได้ (เป็นลักษณะปกติของสิ่งนั้นที่สามารถใช้เพื่อทำให้เกิดอันตรายสาหัสแก่บุคคลหรือทำให้บุคคลนั้นถึงแก่ความตายได้) หรือใช้ในการป้องกันหรือต่อสู้โดยตรง เช่น ปืน ดาบ หอก กระบอง ระเบิด เป็นต้น แม้อาวุธโดยสภาพเหล่านี้ไม่อยู่ในลักษณะพร้อมใช้งานหรือยังไม่อาจทำอันตราย ได้ก็ถือเป็นอาวุธตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา

อาวุธปืนเป็นอาวุธโดยสภาพแม้ไม่สามารถใช้ยิงได้ก็ตาม

คำพิพากษาฎีกาที่ 1903/2520 (ประชุมใหญ่)

มาตรา 4(1) พระราชบัญญัติอาวุธปืนปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา 3 แห่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501 ซึ่งบัญญัติว่า “อาวุธปืน หมายความว่า รวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊ส หรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใดซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนนั้นๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและระบุไว้ในกฎกระทรวง” ดังนั้นบทบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่ได้กล่าวว่าอาวุธปืนนั้นจะต้องสามารถใช้ยิงได้ถึงจะเป็นอาวุธปืน แต่จะเห็นได้ว่าแม้จะเป็นเพียงส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนหากรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญ และได้ระบุไว้ในกฎกระทรวงก็ถือว่าเป็นอาวุธปืนด้วย ดังนั้นการที่จำเลยพกปืนสั้นอัตโนมัติก ซินดประกอบขึ้นเองขนาด .22 ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ จำเลยก็มีความผิดตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 แม้อาวุธปืนดังกล่าวของจำเลยจะไม่สามารถยิงได้ก็ตามแต่ ปืนดังกล่าวเป็นอาวุธโดยสภาพ เมื่อจำเลยพาไปในเมืองและทางสาธารณะโดยไม่เหตุนั้นควร จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ด้วย

2) อาวุธโดยเจตนาหรือการใช้ หมายถึง สิ่งซึ่งโดยสภาพไม่ใช่อาวุธ และไม่ได้นำมาใช้ประหัตประหารหรือประทุษร้ายร่างกาย กล่าวคือสิ่งเหล่านั้นไม่ได้มีไว้ใช้เป็นเครื่องประหัตประหาร

²⁰ วรวิทย์ ฤทธิพิศ, “ข้อสังเกตเกี่ยวกับความผิดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนส่วนบุคคล,” วารสารอัยการ 16, 186 (สิงหาคม 2539), หน้า 170.

²¹ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภย์, *เรื่องเดิม*, หน้า 28-30.

โดยตรงอย่างอาวุธ (ถึงแม้ลักษณะภายนอกของสิ่งนั้นสามารถใช้ทำให้เกิดอันตรายสาหัสแก่กายได้) แต่ได้นำมาใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายและทำอันตรายต่อร่างกายถึงสาหัสเช่นเดียวกับอาวุธ ซึ่งโดยลักษณะและวิธีใช้ดังกล่าวต้องเทียบได้อย่างอาวุธ ตัวอย่างเช่น มีดปลอกผลไม้ มีดอีโต้ เสียม ขวาน จอบ เป็นต้น

อาวุธโดยการใช้หรือเจตนาที่จะใช้อย่างอาวุธ : กระสุนปืน มีดคัตเตอร์ ขวาน ไม้ไฟ ไม้ใช้อาวุธโดยสภาพ

คำพิพากษาฎีกาที่ 3109/2523

กระสุนปืนนั้นไม่ใช่สิ่งที่เป็นอาวุธโดยสภาพ เมื่อโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่ากระสุนปืนของกลางเป็นสิ่งที่จำเลยได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(5) การกระทำของจำเลยที่พกกระสุนปืนของกลางไปในทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุอันสมควรตามที่โจทก์บรรยายฟ้องนั้น จึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

คำพิพากษาฎีกาที่ 1400/2538

แม้ว่ามีดคัตเตอร์นั้นจะไม่ใช่อาวุธโดยสภาพ แต่เวลาที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายจำเลยจะนำเอามีดคัตเตอร์ออกมาขู่เข็ญผู้เสียหายในทุกครั้ง แสดงว่าจำเลยมีเจตนาพา มีดคัตเตอร์ไปใช้โดยเจตนาใช้อย่างอาวุธ มีดคัตเตอร์จึงเป็นอาวุธ

คำพิพากษาฎีกาที่ 1159/2477

ผู้เสียหายถูกจำเลยกับพวกยืนขวางทาง โดยจำเลยถือมีดคนหนึ่ง อีกคนหนึ่งถือ ขวาน จับแวนเตลรถจักรยานบอกให้ผู้เสียหายลงจากรถ เอาหนังสือท้ายรถออกแล้วพูดว่าให้รถกูเหอะ ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้แสดงกิริยาหรือกระทำการอย่างใดให้เข้าใจว่าในทันทีทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ถือมีดหรือขวานในลักษณะติดตัวไปหรือถือไว้ในลักษณะที่เป็นการกระทำให้เห็นว่าจะใช้มีดหรือขวานนั้นในการทำร้ายผู้เสียหาย คดีจึงฟังไม่ได้ว่าความผิดของจำเลยกับพวกถึงขั้นปล้นทรัพย์ แต่มีความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์โดยใช้อาวุธ

คำพิพากษาฎีกาที่ 730/2509

ไม้ไฟที่มีขนาดใหญ่เท่าข้อมียาว 1 แขน อาจใช้ทำร้ายร่างกายถึงสาหัสนั้น แคเง้อขึ้นทำร้ายก็ถือได้ว่าได้ใช้เป็นเครื่องประหัตประหารแล้ว นับว่าเป็นศาสตราวุธ

“อาวุธปืน” ตามมาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 นั้น หมายความว่ารวมถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิด หรือกำลังดันของแก๊ส หรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

อาวุธปืนจึงสามารถจำแนกได้เป็น

1) อาวุธปืนโดยตรง²² ได้แก่

²² สมพร พรหมหิตาธร, ย่อหลักกฎหมายปืน, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม, 2549), หน้า 2.

- ก. อาวุธสำหรับใช้ยิง
- ข. มีเครื่องประกอบด้วยลากล้องที่ทำด้วยโลหะที่ทนทานต่อแรงระเบิดของดินปืน
- ค. ดินระเบิดที่เป็นพลังขับเคลื่อนกระสุนให้ออกจากลากล้อง
- ง. เครื่องจุดชนวนดินระเบิดหรือที่เรียกว่าเครื่องลั่นไก และ
- จ. กระสุนซึ่งส่วนมากทำด้วยเหล็กหรือตะกั่ว เรียกว่า เครื่องกระสุนปืน จะถูกขับออกจากลากล้องด้วยแรงระเบิดของดินปืน

2) นอกจากอาวุธปืนตามหลักที่กล่าวในข้อ (1) แล้ว ยังให้หมายความรวมถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้เครื่องส่งกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2491) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กำหนดให้ส่วนของอาวุธปืนถือว่าเป็น “อาวุธปืน”²³

- (1) ลากล้อง กล่าวคือ ลากล้องของอาวุธปืนซึ่งเป็นปืนตามกฎหมายนั่นเอง
- (2) เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน ที่เป็นปืนอัตโนมัติอย่าง ยู.เอส.อาร์มี. หรือออโตเมติก โคลท์ เป็นต้น ซึ่งต้องมี ลำเลื่อนสำหรับให้กระสุนปืนเคลื่อนเข้ารังเพลิงและเมื่อยิงแล้วปลอกจะได้สลัดออกไปทางช่องที่ลูกปืนนัดต่อไปถูกดันขึ้นมาจากแม็กกาซีนแล้วถูกผลักเข้าไปในรังเพลิงเพื่อใช้ยิงในครั้งต่อไป

สำหรับส่วนประกอบของเครื่องลูกเลื่อนนั้น ก็ได้สปริงสำหรับบังคับให้ลำเลื่อนเดินทางกลับตามจังหวะอัตโนมัติของมัน

- (3) เครื่องลั่นไก หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก ในส่วนนี้ ได้แก่ เข็มแทง ชนวน นกสับ และไกปืน เป็นต้น

- (4) เครื่องส่งกระสุน ของกระสุน หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้ ได้แก่ แม็กกาซีนสำหรับเป็นออโตเมติก สปริงในแม็กกาซีนสำหรับให้กระสุนปืนเลื่อนเข้ารังเพลิงก็ถือเป็นส่วนประกอบสำคัญของเครื่องส่งกระสุนปืนได้ตามนัยนี้²⁴

ตัวอย่างความหมายของคำว่า “อาวุธปืน” ตามคำพิพากษาศาลฎีกา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1903/2520 (ประชุมใหญ่)²⁵

พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 4 (1) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2501 มาตรา 3 บัญญัติว่า “อาวุธปืนหมายความว่า อาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่อง

²³ ประสาน เจนร่วมจิต, **ทัศนคติของประชาชนในอำเภอเมืองเชียงใหม่กับนโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน** (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543), หน้า 8.

²⁴ ชำนาญ ชื่นยินดี, **นโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน** (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540), หน้า 28-29.

²⁵ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, **เรื่องเดิม**, หน้า 35-36.

กระสุนปืน โดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊ส หรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใดซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนนั้น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง” มิได้บัญญัติว่าอาวุธปืนนั้นจะต้องใช้ยิงได้จึงจะเป็นอาวุธปืน และแม้ส่วนหนึ่งส่วนใดที่รัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวงก็ถือว่าเป็นอาวุธปืนด้วย ดังนั้น การที่จำเลยมีปืนพกสั้นอัตโนมัติ ชนิดประกอบขึ้นเองขนาด .22 ไว้ในความครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ แม้ปืนดังกล่าวไม่อาจใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุได้ จำเลยก็มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 และปืนดังกล่าวเป็นอาวุธโดยสภาพ เมื่อจำเลยพาไปในเมืองและทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร จึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ด้วย

คำพิพากษาฎีกาที่ 5986/2545

คำฟ้องมีว่า จำเลยมีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับไว้ในครอบครอง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องแล้ว ก็เป็นความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง โดยมิได้รับอนุญาตแล้ว จึงไม่ต้องรับฟังข้อเท็จจริงอีกว่าอาวุธปืนดังกล่าวใช้ยิงได้หรือไม่อีก

คำพิพากษาฎีกาที่ 1459/2523²⁶

อาวุธปืนแม้จะไม่มีลูกโม่และแกนลูกโม่ ไม่สามารถใช้ยิงได้ ก็เป็นอาวุธโดยสภาพตามความหมายของ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (5) เมื่อจำเลยพาไปในทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรย่อมเป็นความผิดตามมาตรา 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ มิได้จำกัดเฉพาะว่า อาวุธปืนนั้นจะต้องสามารถใช้ยิงได้จึงจะเป็นความผิด เมื่ออาวุธปืนของกลางที่จำเลยพกพาติดตัวไปเป็นอาวุธปืนตามความหมายของกฎหมายก็ต้องด้วยเงื่อนไขที่บัญญัติเป็นความผิดแล้ว แม้ไม่อาจใช้ยิงได้ก็ถือว่าจำเลยกระทำความผิดต่อกฎหมายดังกล่าวแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ 1729/2536²⁷

ปืนของกลางแม้มีสภาพเก่า ลำกล้องมีสนิมขึ้นไม่สามารถใช้ยิงได้ และบางกระบอกไม่มีด้ามปืนก็ตาม ก็ถือเป็น “อาวุธปืน” ตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4 (1) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501 มาตรา 3 ดังนั้น การที่จำเลยมีอาวุธปืนของกลางไว้ในความครอบครอง จำเลยจึงมีความผิดฐานมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในความครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตแล้ว

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อาวุธปืน และชิ้นส่วน ส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนนั้นแม้จะไม่สามารถใช้การได้โดยสภาพ กล่าวคือไม่สามารถใช้ยิงได้ หรือชำรุด ก็ถือเป็นอาวุธปืนโดยสภาพ เมื่อมีการพกพาหรือครอบครองก็มีความผิดแล้ว

ตัวอย่างกรณีที่ไม่ถือว่าเป็น “อาวุธปืน” ตามคำพิพากษาฎีกา

คำพิพากษาฎีกาที่ 8/2539²⁸

²⁶ สมพร พรหมหิตาธร, *เรื่องเดิม*, หน้า 80.

²⁷ สมพร-ศรีนิตา พรหมหิตาธร, *เรื่องเดิม*, หน้า 5.

²⁸ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, *เรื่องเดิม*, หน้า .33.

ปืนไฟแช็กที่จำเลยใช้จี้ผู้เสียหายนั้นเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืน มิใช่อาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ (เรื่องสิ่งเทียมอาวุธปืน ผู้ที่ส่ง นำเข้า หรือค้า โดยไม่ได้รับเป็นความผิดได้ แต่การมีสิ่งเทียมอาวุธปืนไม่เป็นความผิด)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5793/2544²⁹

ตามผลการตรวจพิสูจน์ปรากฏว่าอาวุธปืนของกลางเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนพกอัตโนมัติใช้ยิงกับลูกกระสุนพลาสติกทรงกลม ขนาด 6 มม.ซึ่งใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุไม่ได้ มิใช่อาวุธปืนตามพ.ร.บ. อาวุธปืนฯ การกระทำผิดของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง มิใช่วรรคสอง

จะเห็นได้ว่า คำว่า "สิ่งเทียมอาวุธปืน" ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ได้ให้ความหมายของคำว่า "สิ่งเทียมอาวุธปืน" หมายความว่า สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน จากคำนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สิ่งใดก็ตามที่มีรูปและลักษณะ อันทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน จะเป็นเพียง "สิ่งเทียมอาวุธปืน" ไม่ใช่ "อาวุธปืน"

อาวุธปืนโดยสภาพเป็นอาวุธร้ายแรง ที่สามารถประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายของมนุษย์ หรือสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ได้โดยง่ายทั้งในระยะใกล้ เช่น การช่มยิง และระยะประชิดตัว อันตรายจากอาวุธปืนมีมากมายและร้ายแรงแม้กระสุนปืนเพียงหนึ่งนัดก็อาจคร่าชีวิตมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ได้ อันเป็นการพรากชีวิตไปเสียจากบุคคลอันเป็นที่รักโดยง่าย ดังนั้นหากอาวุธปืนตกอยู่ในมือของบุคคลใดก็นำไปใช้ในทางไม่ชอบหรือใช้ในทางที่ผิดหรือขาดความระมัดระวัง ย่อมทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนได้อย่างมากมาย แม้มีการกล่าวหาว่าหากไม่มีอาวุธปืนก็มีอาวุธชนิดอื่นที่สามารถคร่าชีวิตได้ไม่ต่างจากอาวุธปืนก็ตาม แต่อาวุธปืนมีประสิทธิภาพความรุนแรงที่ร้ายแรงอันส่งผลในการทำลายล้างมากกว่าอาวุธชนิดอื่นมาก และทำให้โอกาสในการฆาตกรรม หรือก่ออาชญากรรมมีมากขึ้นอีกด้วย

ในประเทศไทยนั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับอาวุธปืนไว้โดยตรง ดังเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาที่กำหนดให้สิทธิในการมีอาวุธ (Right to Bear Arms) แก่ประชาชนในรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 อันกล่าวว่า “กำลังทหารกองหนุนที่จัดการให้เป็นระเบียบเรียบร้อยนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการรักษาความมั่นคงของรัฐเสรี ดังนั้น สิทธิของประชาชนในการมีและถือครองอาวุธจะไม่ถูกล่วงละเมิด”³⁰ และประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นบัญญัติห้ามมิให้บุคคลกระทำการต่างๆ อันเป็นการละเมิดบทบัญญัติของกฎหมาย หากฝ่าฝืนต้องรับโทษทางอาญา นั้นไม่ได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนไว้โดยตรง จะมีเพียงมาตรา 371³¹ เท่านั้นที่กล่าวถึงเกี่ยวกับอาวุธปืน

²⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 31.

³⁰ มานิตย์ จุมปา และพลสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย, รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา คำอธิบายเรียงมาตราพร้อมคำพิพากษาศาลฎีกา (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2552), หน้า 155.

³¹ มาตรา 371 ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มี ขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน หนึ่งร้อยบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับอาวุธนั้น

ในปัจจุบันมีกฎหมายควบคุมอาวุธปืน คือ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวข้องกับอาวุธปืนโดยเฉพาะ ซึ่งได้กำหนดลักษณะความผิด และกำหนดบทลงโทษสำหรับความผิดนั้นๆไว้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและคุ้มครองความสงบสุขของประชาชนในสังคม เพื่อให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดที่มาจากการใช้อาวุธปืน และมีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการที่ ให้ประชาชนมีอาวุธปืนเพียงสามประการเท่านั้น กล่าวคือ เพื่อใช้ป้องกันตัว ป้องกันทรัพย์สินภายในเคหสถานหรือบ้าน ใช้เพื่อการศึกษา และการล่าสัตว์ เท่านั้น แต่ในสังคมปัจจุบันจากสถานการณ์การเกิดอาชญากรรมต่าง ๆ มีการใช้อาวุธปืนผิดจากวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าว โดยมีการนำอาวุธปืนไปใช้ในทางที่พราดหรือทำลายชีวิตของผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นมาใช้ในการตัดสินปัญหาครอบครัว ปัญหาความรัก ปัญหาการขัดผลประโยชน์ ทั้งยังพกพาอาวุธปืนมาใช้ก่ออาชญากรรม เช่น ปล้นทรัพย์แล้วฆ่า ฆ่าเพื่อชิงทรัพย์ เป็นต้น เป็นการอำนายความสะดวกในการก่ออาชญากรรมมากยิ่งขึ้น อันก่อให้เกิดปัญหาสังคมและเกิดความไม่สงบสุขขึ้นในสังคม เป็นการสร้างความสับสนวุ่นวายและความวิตกกังวลแก่ประชาชนทั่วไปในเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนและผู้อื่นเป็นอย่างมาก

อาวุธปืนนั้นเปรียบเสมือนสื่อมรณะ กล่าวคือสามารถทำให้คนถึงแก่ความตายได้ โดยในอดีตการมีและพกพาอาวุธปืนนั้นมีเพื่อความจำเป็นในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตนเองและผู้อื่น แต่ในปัจจุบัน มีคนจำนวนมากที่อยากได้อาวุธปืนไว้ในครอบครอง เนื่องจากต้องการมีไว้เพื่อการแสดงตัวเป็นผู้มีอิทธิพล แสดงตนเป็นผู้มีอำนาจอันทำให้ผู้อื่นเกิดความเกรงกลัว บ้างต้องการมีไว้เพื่อได้เปรียบในเวลาที่มีความขัดแย้งหรือทะเลาะเบาะแว้ง บ้างมีไว้เพื่อใช้ประหัตประหารหรือพราดหรือทำลายชีวิตของบุคคลอื่น เนื่องจากความแค้น การบันดาลโทสะ หรือเมื่ออารมณ์โกรธ หรือใช้เพื่อให้เกิดความสะดวกในการก่ออาชญากรรม

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากอาวุธปืนนั้น เป็นสิ่งที่ประชาชนทั่วไปกังวลหรือหวาดกลัวมากที่สุด นั่นก็คือ การที่ผู้กระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรมหรือผู้มีแนวโน้มว่าจะก่อการกระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรมขึ้น ได้มีอาวุธปืนอยู่ในมือและสามารถใช้อาวุธปืนนั้นได้ตามอำเภอใจ แต่ในขณะที่เดียวกันประชาชนทั่วไปอันเป็นพลเมืองดีในสังคมกลับไม่สามารถ มีอาวุธปืนหรือใช้อาวุธปืนเพื่อป้องกันตัวได้ ดังนั้นหากผู้กระทำความผิด หรือ อาชญากร หรือ ผู้มีแนวโน้มว่าจะกระทำความผิด ไม่มีอาวุธปืนอยู่ในมือ การกระทำความผิดหรือการก่ออาชญากรรมก็จะเกิดขึ้นได้ยาก หรืออาจไม่เกิดขึ้นเลย หรือผลของการก่ออาชญากรรมและการกระทำความผิดก็จะสามารถลดระดับความรุนแรงลงได้กว่าการที่คนร้ายมีอาวุธปืนอยู่ในมือ เพราะหากไม่มีอาวุธปืนอาชญากรก็จะกระทำความผิดต่อกลุ่มเป้าหมายได้อย่างจำกัด โดยอาจใช้มีด ท่อนไม้ หรืออาวุธอย่างอื่น ซึ่งมีประสิทธิภาพในการทำให้เกิดอันตรายน้อยกว่าอาชญากรที่มีอาวุธปืน ดังนั้นหากไม่มีอาวุธปืนแล้วการที่คนร้ายจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตคนโดยทันทีทันใดหรือที่ละจำนวนมาก หรือสามารถทำการปล้นทรัพย์จากธนาคาร หรือการปล้นทรัพย์ในสถานที่ที่มีจำนวนคนมาก หรือการดักซุ่มในระยะไกล หรือที่เรียกว่า"สไนเปอร์" นั้นจะเกิดขึ้นไม่ได้หรือเกิดขึ้นได้ยาก³²

³² ประสาน เจริญร่วมจิต, *เรื่องเดิม*, หน้า 1-2.

สภาพความรุนแรงเกี่ยวกับอาวุธปืนในสังคมของประเทศไทยในปัจจุบันนั้น เห็นได้จากข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรืออินเทอร์เน็ต หรือสื่ออื่นๆ จะพบว่ากระทำความผิดต่อกฎหมายนั้น โดยส่วนมากผู้กระทำความผิดหรืออาชญากรจะใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรมต่าง ๆ เช่น การฆ่าคนตายโดยเจตนา การปล้นทรัพย์ การชิงทรัพย์ การลักทรัพย์ เป็นต้น เนื่องจากอาวุธปืนมีานุภาพร้ายแรง เมื่อพกพาไปก่ออาชญากรรมหรือกระทำความผิดต่อกฎหมายก็จะช่วยให้เกิดความสะดวกในการก่ออาชญากรรมมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้ข่าวทางหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือสื่ออื่น ๆ ดังกล่าว เป็นเครื่องสะท้อนภาพสังคมปัจจุบันของประเทศไทยได้เป็นอย่างดี ว่าประเทศไทยจะกลายเป็นสังคมเถื่อน เช่น แม้จะมีการเฝ้าระวังกันเล็กน้อยก็ชักอาวุธปืนขึ้นมายิงกันจนถึงแก่ความตาย เหยียบเท้ากันในผ้าหรือแม้กระทั่งเพียงแค่ขับรถชนกันก็ชักอาวุธปืนขึ้นมายิงเสียแล้ว หรือการฆ่ายกครัว เป็นต้น จะเห็นได้ว่าแม้มีการกระทำความผิดเพียงเล็กน้อยเมื่อมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพกพาอาวุธปืนติดตัวก็มักจะนำอาวุธปืนออกมาชู้หรือระงับเหตุดังกล่าว ซึ่งสิ่งเหล่านี้กระทำความรุนแรงต่อความสงบสุขในสังคมและสะท้อนขวัญต่อคนในสังคมอย่างมาก

สำหรับในสถานการณ์ปัจจุบัน สังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และความคิดเห็นแตกแยกทางด้านการเมืองแบ่งเป็นฝักเป็นฝ่ายอย่างมาก ส่งผลกระทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมเพิ่มจำนวนมากขึ้น จึงต้องมีการจัดการกฎหมายควบคุมอาวุธปืนเพื่อนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุดและมีประสิทธิภาพมากที่สุด หากปล่อยปละละเลยไม่เอาจริงจัง ไม่มีการจัดการควบคุมหรือจัดการควบคุมไม่เหมาะสมหรือไม่ถูกต้องก็จะเป็นอันตรายอย่างมากต่อคนในสังคม และเป็นเหตุให้สังคมเสื่อมทรามลงไป ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอย่างต่อเนื่อง การแก้ไขปัญหาก็เกิดอาชญากรรมต่างๆ ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ ซึ่งในอดีตจึงได้มีการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 อยู่หลายครั้ง ในเรื่องของการมี ไร้ และพกพาอาวุธปืน แต่ก็ยังคงไม่สามารถที่จะแก้ไข หรือลด ปัญหาอาชญากรรมที่มีอยู่ในปัจจุบันได้ อาจเนื่องมาจากบทบัญญัติของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนนั้นยังไม่เคร่งครัด รัดกุม และบทกำหนดโทษยังไม่มีความรุนแรงเพียงพอตลอดจนผู้บังคับใช้กฎหมายยังไม่เอาจริงจังกับเรื่องการควบคุมอาวุธปืนแต่อย่างใด

2.1.3 เจตนารมณ์ในการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน

เนื่องจากอาวุธปืนเป็นศาสตราวุธที่มีานุภาพร้ายแรงที่สามารถทำอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของผู้อื่นได้โดยง่าย หากอยู่ในมือของคนผิด กล่าวคือ อยู่ในความครอบครองของผู้กระทำความผิดต่อกฎหมายหรืออาชญากรและได้นำไปใช้ในทางที่มิชอบแล้ว ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่นอาจทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิตและร่างกายได้ อีกทั้งยังทำให้เกิดความกังวลใจแก่ประชาชนโดยทั่วไปเนื่องมาจากการที่สังคมไม่มีความสงบสุข

จะเห็นได้ว่าความคิดในการออกกฎหมายควบคุมการมีและใช้อาวุธปืนนั้นมีมานานตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งใน พ.ศ. 2295 การออก “กฎให้แก่ผู้รักษาเมืองผู้รั้งกรมการเมือง จ.ศ. 144” ต่อมา มีข้อบังคับซึ่งมักจะอยู่ในรูปของประกาศ จนกระทั่งได้มาออกเป็นพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ที่ใช้มาจนถึงปัจจุบัน ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในประวัติกฎหมายอาวุธปืน และเมื่อพิจารณาตามประวัติกฎหมายอาวุธปืนดังกล่าว จะ

เห็นได้ว่า แต่เดิมคนไทยมีสิทธิและเสรีภาพในการครอบครอง ซื้อขายอาวุธปืนได้อย่างเสรี ต่อมา ตระหนักได้ว่าอาวุธปืนมีอันตรายมากและมีอำนาจทะลุทะลวงได้สูงเกินกว่าที่มนุษย์จะคาดคิดได้ เช่น ยิงทะลุรถยนต์ ทะลุผนังบ้าน หรือแม้กระทั่งทะลุตัวมนุษย์เอง เป็นต้น จึงได้เกิดการกำหนดข้อห้ามไม่ให้มีการยิงปืนโดยไม่มีเหตุอันควรขึ้น ต่อมาได้มีการออกกฎหมายกำหนดไม่ให้พกพาอาวุธปืนเข้าไปในงานรื่นเริงหรืองานนักขัตฤกษ์ และเมื่ออาวุธปืนมีการครอบครองและใช้กันอย่างแพร่หลายมากขึ้น จึงได้มีการกำหนดให้มีการจดทะเบียนอาวุธปืนเฉกเช่นเดียวกับที่กำหนดในต่างประเทศ และออกข้อกำหนดในการซื้อขายแลกเปลี่ยนและการโอนอาวุธปืน โดยต้องได้รับความยินยอมหรือได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนอำเภอด้วย ดังนั้นเจตนารมณ์ในการมีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนในประเทศไทยจึงเกิดจากการตระหนักหรือคาดเห็นถึงภัยอันตรายที่สามารถก่อให้เกิดได้จากอาวุธปืน และต้องการที่จะจัดสรรระบบอาวุธปืนให้เป็นไปตามประเทศที่เจริญแล้ว

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนในประเทศไทยในปัจจุบัน หรือ “ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ” นั้น ระบุเหตุผลหรือความมุ่งหมายในการตราแต่เพียงว่า “ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง กับควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน... ” ซึ่งไม่ได้แสดงเหตุผลไว้โดยชัดแจ้ง จนกระทั่งมีการแก้ไข “ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501 ”³³ จึงได้มีเหตุผลในการออกพระราชบัญญัติโดยระบุเป็นหมายเหตุไว้ตอนท้ายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ความว่า

- 1) เนื่องจากในขณะนี้ไม่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยชัดเจนว่าอย่างใดเรียกว่าอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อให้มีความหมายชัดเจน กับให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดว่าสิ่งใดเป็นอาวุธที่ใช้ในการสงคราม ซึ่งถือได้ว่าเป็นอาวุธร้ายแรงอันประชาชนไม่ควรมิไว้ครอบครอง
- 2) เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด โดยมีชอบด้วยกฎหมาย นำเอาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดังกล่าวมาขอรับใบอนุญาตเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมาย โดยเฉพาะในเรื่องให้นำมาจดทะเบียนรัฐบาล ได้เคยเปิดโอกาสให้นำมาจดทะเบียนได้มาก่อนแล้ว แต่ยังปรากฏว่ามีผู้ละเลยไม่ปฏิบัติตามอยู่อีกเป็นจำนวนมาก และโดยที่อัตราโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ พ.ศ.2490 ยังไม่เป็นการเหมาะสม จึงสมควรกำหนดโทษให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
- 3) อัตราค่าธรรมเนียมซึ่งได้กำหนดไว้แต่เดิมนี เป็นอัตราต่ำอยู่ยังไม่เป็นเกณฑ์เหมาะสมเมื่อคำนึงถึงค่าเงินในปัจจุบัน

³³ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501” *ราชกิจจานุเบกษา* 75, 72 (16 กันยายน 2501): 449.

จึงทำให้ทราบความมุ่งหมายหรือเจตนารมณ์ของ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ (ฉบับที่3) พ.ศ. 2501” ว่าตราขึ้นเพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายฉบับก่อนๆ ที่มีได้บัญญัติและให้คำอธิบายชัดเจนว่า อย่างไรจึงจะเรียกว่า อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม ทั้งยังทำให้ทราบว่ากฎหมายเดิมไม่สามารถบังคับให้บุคคลที่ฝ่าฝืนกฎหมาย โดยมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดมาจดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมายได้ และมีการปรับอัตราค่าธรรมเนียมที่อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำให้สูงขึ้นอีกด้วย และเมื่อเวลาผ่านไปได้มีการออกพระราชบัญญัติมาแก้ไขเพิ่มเติมอีก กล่าวคือ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2510”³⁴ โดยมีเหตุผลหรือเจตนารมณ์ในการแก้ไข ความว่า

เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีผู้ผลิตอาวุธปืนจำหน่าย และมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นจำนวนมาก ทำให้การปราบปรามอาวุธปืนเถื่อนไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย รัฐบาลจึงเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย นำเอาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดังกล่าวมาขอรับอนุญาตเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด กรณีทำนองเดียวกันนี้ รัฐบาลได้เคยเปิดโอกาสให้กระทำมาแล้ว และโดยที่อัตราโทษที่ใช้ลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดยังไม่เหมาะสม สมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมอีกด้วย จึงได้ตราเป็นพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้น

เหตุผลของพระราชบัญญัติฉบับนี้ แสดงให้เห็นว่าแม้เคยได้ปรับอัตราโทษสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายไว้สูงขึ้นเพียงใด ก็ยังไม่สามารถปราบปรามอาวุธปืนเถื่อนได้ตามความมุ่งหวังของรัฐบาล เพราะยังมีผู้ผลิตอาวุธปืนจำหน่าย และมีผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนอำเภออีกเป็นจำนวนมาก รัฐบาลจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย สามารถมาขออนุญาตให้ถูกต้องตามกฎหมายได้ โดยกำหนดระยะเวลาไว้³⁵

ต่อมาได้มีการตรา “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2517”³⁶ โดยให้เหตุผลในการประกาศว่า “เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการพิพากษาคดีเกี่ยวกับบทลงโทษผู้มีเครื่องกระสุนปืนเพียงเล็กน้อยให้ได้รับโทษโดยความเป็นธรรม”

³⁴“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่4) พ.ศ. 2510” **ราชกิจจานุเบกษา** 84, 93 (3 ตุลาคม 2510): 771.

³⁵สวินต สดงคุณท์, *เรื่องเดียวกัน*, หน้า 34.

³⁶“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2517,” **ราชกิจจานุเบกษา** 91, 109 (ฉบับพิเศษ) (26 มิถุนายน 2517): 22.

และต่อมาได้มีการตรา “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2518”³⁷ โดยมีการระบุเหตุผลในการประกาศไว้ในหมายเหตุความว่า

เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีผู้ผลิตอาวุธปืนจำหน่ายและมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นจำนวนมากทำให้การปราบปรามอาวุธปืนเถื่อนไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย และมีการใช้อาวุธปืนเถื่อนในการโจรกรรมกันทั่วไป จึงควรเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดดังกล่าวมาขอรับอนุญาตเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายในระยะเวลาที่กำหนด กรณีทำนองเดียวกันนี้รัฐบาลได้เคยเปิดโอกาสให้กระทำมาแล้ว

จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ยังคงมีเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายเช่นเดิม กล่าวคือเปิดโอกาสให้บุคคลที่ฝ่าฝืนกฎหมายโดยมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนำมาขออนุญาตให้ถูกกฎหมาย ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ เนื่องจากยังคงมีการใช้อาวุธปืนเถื่อนในความครอบครองของบุคคลและการใช้อาวุธปืนเถื่อนในการก่ออาชญากรรมอยู่มาก

ต่อมาได้มีการตรา “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522”³⁸ โดยได้ระบุเจตนารมณ์หรือเหตุผลไว้ในหมายเหตุความว่า

โดยที่คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้เพื่อป้องกันทรัพย์สินอันใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะและเป็นการลดภาระหน้าที่ของราชการตำรวจหรือทหาร และได้เปลี่ยนแปลงอัตราโทษตามกฎหมายเดิมให้สูงเพิ่มขึ้น การแก้ไขเพิ่มเติมในครั้งนั้นมีรายละเอียดต่างๆ ที่ไม่รัดกุมเพียงพอทำให้ไม่สามารถออกกฎหมายกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับชนิด ขนาด จำนวน การมีและใช้การเก็บรักษา การพาดิตตัว การซ่อมแซม ฯลฯ และการอื่นอันจำเป็นเกี่ยวกับอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน เพื่อที่จะให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจบางประเภทสามารถมีและใช้ได้ ซึ่งอาจทำให้หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจต่างๆ มีและใช้อาวุธปืนโดยไม่มีมาตรการควบคุมที่เหมาะสมและ นอกจากนั้น ในขณะนี้รัฐบาลได้ขยายโครงการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือราชการของทหารและตำรวจมากขึ้น

³⁷ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2518,” *ราชกิจจานุเบกษา* 92, 174 (ฉบับพิเศษ) (29 สิงหาคม 2518): 1.

³⁸ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522,” *ราชกิจจานุเบกษา* 96, 28 (ฉบับพิเศษ) (1 มีนาคม 2522): 13.

เพื่อป้องกันและรักษาความมั่นคงของประเทศและความสงบเรียบร้อยของประชาชนให้ปลอดภัยจากภัยต่างๆ ที่กำลังคุกคามอยู่ สมควรให้ประชาชนผู้ให้ความร่วมมือแก่ทางราชการดังกล่าวสามารถมีและใช้อาวุธบางประเภทและอาจพาติดตัวได้ตามความเหมาะสม โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับสำหรับประชาชนทั่วไป อนึ่ง การแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินดังกล่าวได้กำหนดโทษอาญาแก่การกระทำให้บางอย่างไว้สูงเกินความจำเป็น สมควรแก้ไขเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่ความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิด และโดยที่การกำหนดหลักการให้กำหนดประเภทของอาวุธว่าอาวุธใดเป็นของสำหรับใช้เฉพาะในการสงครามนั้นไม่สะดวกแก่ทางปฏิบัติ เพราะอาวุธต่างๆมีมากมายหลายประเภทเกินกว่าที่จะกำหนดให้ครบถ้วนได้สมควรเปลี่ยนแปลงหลักการใหม่โดยให้กำหนดแต่เฉพาะอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดที่เอกชนอาจมีได้แทนการกำหนดอาวุธให้เป็นอาวุธที่ใช้เฉพาะในราชการสงคราม และในประการสุดท้าย โดยที่กิจการอันเกี่ยวกับอาวุธที่เอกชนไม่อาจมีหรือกระทำได้ ตลอดจนการให้กระทรวงทบวงกรมและรัฐวิสาหกิจต่างๆ มีและใช้อาวุธได้นั้น เป็นกรณีที่มีความสำคัญต่อความมั่นคงของประเทศ ดังนั้นสมควรให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม เข้ามามีส่วนในการควบคุมกิจการดังกล่าวโดยเป็นรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนี้ด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

เมื่อพิจารณาเหตุผลในการออกพระราชบัญญัตินี้ จะเห็นได้ว่ามีเจตนารมณ์เพื่อให้ประชาชนทั่วไปสามารถมีและใช้อาวุธปืนบางประเภทและนำติดตัวไปได้หากเหมาะสม กำหนดโทษทางอาญาให้น้อยลงกว่าที่กำหนดในคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน กำหนดชนิดของอาวุธปืนที่เอกชนสามารถมีได้หรือมีไม่ได้ ตลอดถึงกำหนดให้กระทรวงทบวงกรมและรัฐวิสาหกิจต่างๆสามารถมีและใช้อาวุธได้ โดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเข้ามาควบคุมดูแล

ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530³⁹ โดยมีหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติ ความว่า

เนื่องจากปัจจุบันมีการนำอาวุธที่ใช้เฉพาะในการสงครามหรืออาวุธที่กฎหมายไม่อนุญาตให้มีและใช้ มาใช้ในการประกอบอาชญากรรมเพิ่มขึ้นเป็นลำดับซึ่งอาวุธดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการทำลายสูง ก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชน ประกอบกับกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันกำหนดโทษผู้มิและใช้อาวุธดังกล่าวไว้ต่ำ ดังนั้นเพื่อปราบปรามผู้ครอบครองอาวุธเหล่านี้ให้สิ้นไป สมควรเปลี่ยนแปลงบทกำหนดโทษเสียใหม่และยกเว้นโทษให้แก่ผู้มีอาวุธดังกล่าวที่นำอาวุธนั้นๆ มามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในเวลาที่กำหนด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

³⁹ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530,” *ราชกิจจานุเบกษา* 104, 141 (ฉบับพิเศษ) (24 กรกฎาคม 2530): 22.

และล่าสุดได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยการตราพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2543⁴⁰ ซึ่งใช้มาถึงปัจจุบันโดยมีเจตนารมณ์หรือเหตุผลในการตรา ดังนี้ ความว่า “อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ทำให้อัตราค่าธรรมเนียมไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์หรือเหตุผลในการออกร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้น จะเห็นว่าเพื่อลดจำนวนอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้อาวุธปืนที่ใช้ในเฉพาะการสงครามหรือที่เรียกว่า ปืนเถื่อน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนที่ต้องการมีและใช้อาวุธปืนตัวกล่าวนำอาวุธปืนดังกล่าวมาขออนุญาต หรือ นำมามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ ซึ่งการดังกล่าวเป็นวิธีลดปัญหาปืนเถื่อนหรืออาวุธปืนไม่มีทะเบียนในประเทศไทย และมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีและใช้อาวุธปืนที่มีทะเบียนหรือถูกกฎหมาย ทั้งยังเปิดโอกาสให้มีการพกพาในสถานการณ์ที่เหมาะสม จึงอาจกล่าวได้ว่ากฎหมายนั้นห้ามมิให้บุคคลมีอาวุธปืน เว้นแต่มาขออนุญาต และกฎหมายยกเว้นให้หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจต่างๆมีอาวุธปืนได้เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของตำรวจและทหาร

2.1.4 เจตนารมณ์ในการควบคุมการพกพาอาวุธปืนติดตัว

หากอยากรับเจตนารมณ์ในการควบคุมการพกพาอาวุธปืนนั้นต้องศึกษาจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องหรือได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องการพกพาไว้ ดังนี้

จากบันทึกข้อสังเกตประกอบคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128⁴¹ ของสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีมีพระราชดำริ มีความว่า

ต้องยอมรับว่าในเวลานี้ราษฎรถืออาวุธกวัดแกว่งได้ในถนนหนทาง แต่อย่าบรรจุกะสุน ไรต์ [ไรต์ หมายถึง กฎหมาย] ห้ามมิให้ถืออาวุธไปในที่ชุมนุมและในการชดถุญเท่านั้นเอง อันที่ไรต์ลงโทษเป็นการน้อยไปเรื่องถืออาวุธนั้น ชิดเส้นยากว่าจะลงโทษเพียงใด ไม่ควรลงโทษเพียงใด เป็นต้น ถือปืนไปยิงนกเช่นนี้เห็นได้แล้วว่าไม่ควรลงโทษ แต่ถ้าถือดาบขาวๆ กวัดแกว่งในตรอกมืดตรอกเปลี่ยว ก็มีคนเห็นกันมาว่าควรลงโทษเป็นข้อห้ามได้ กฎหมายอังกฤษชิดเส้นดังนี้ คือ ทำโทษคนที่ถืออาวุธโดยวิธีที่กระทำให้และกฎหมายอังกฤษชนิดนี้ได้เป็นกฎหมายมาแล้วหลายร้อยปี เหตุไรเราไม่เอาอย่างนั้น อธิบายไม่ได้ เรื่องถืออาวุธเช่นในคดีเรื่องนี้ ถ้าเราพิจารณาตามกฎหมายอังกฤษแล้ว ข้อที่เป็นประเด็นนั้นมีว่า ผู้ที่ถืออาวุธนั้นได้ถือโดยสุภาพหรือโดยกระทำให้สาธารณชนต้องหวาดเสียว⁴²

⁴⁰“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2543,” *ราชกิจจานุเบกษา* 117, 92ก (11 ตุลาคม 2543): 4.

⁴¹คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128 เจ้าพนักงานพลตระเวน โจทก์ นายแซม หรือเหริญ จำเลย, *คำพิพากษาบางเรื่องของเสด็จในกรมหลวงราชบุรี* เล่ม 4 ร.ศ. 128, หน้า 626.

⁴²*เรื่องเดียวกัน*, หน้า 628-629.

ตามที่สมเด็จพระมหาลงราชบุรีทรงบันทึกข้อสังเกตดังกล่าวข้างต้นไว้ ทำให้มีการแก้ไขข้อความมาตรานี้ในเวลาต่อมา โดย พระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 129 มาตรา 335(2) บัญญัติข้อความใหม่ว่า

ผู้ใดถืออาวุธปืนซึ่งอาจทำให้เป็นที่หวาดเสียวแก่สาธารณชน หรือมีอาวุธพาไปในถนนหลวงหรือที่ประชุมสาธารณะสถานต่างๆ โดยมันไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้ ท่านว่ามันกระทำความผิด ต้องระวางโทษชั้น 1 แลให้ริบศัตรารัฐนั้นเสียด้วย แต่ข้อความนี้หาหมายความว่าความถึงการถืออาวุธไม่ประจวบเพื่อประโยชน์ในการยิงสัตว์อันชอบด้วยกฎหมายนั้นไม่⁴³

จากบทบัญญัติพระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 129 มาตรา 335(2) จะเห็นได้ว่านอกจากการควบคุมหรือห้ามพกพาอาวุธปืนเพื่อมิให้เกิดอาชญากรรมที่ร้ายแรงขึ้นแล้ว พระราชบัญญัตินี้ยังแสดงให้เห็นเจตนารมณ์ที่จะป้องกันมิให้ผู้พกพาอาวุธปืนที่บรรจกระสุนพาอาวุธปืนไปสร้างความหวาดกลัวให้แก่สาธารณชนหรือประชาชนโดยทั่วไป เนื่องจากกฎหมายอาญานั้นตราขึ้นเพื่อคุ้มครองความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ดังนั้น หากมีการพกพาอาวุธปืนที่มีการบรรจกระสุนในลักษณะเปิดเผย กล่าวคือ ตั้งใจจะแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าตนพกพาอาวุธปืนติดตัวมาด้วยหรือพาอาวุธปืนไปในที่ชุมนุมชนที่จัดขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด อันถือได้ว่าก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่สาธารณชนหรือประชาชนโดยทั่วไปอันเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน พระราชบัญญัตินี้จึงกำหนดข้อห้ามและระวางโทษไว้

กฎหมายควบคุมการพกพาอาวุธปืนในสมัยสมเด็จพระมหาลงราชบุรี จะดูที่ความร้ายแรงและลักษณะการพกพาอาวุธปืนเป็นสำคัญ หากการพาอาวุธปืนนั้นอยู่ในลักษณะที่ไม่บรรจกระสุนปืน กล่าวคือไม่สามารถนำมาใช้ได้ทันที หรือการพาไปเพื่อประโยชน์ในการยิงสัตว์ ก็สามารถจะพาติดตัวไปได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อน

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 129 ยังมี มาตรา 335(2) ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดมีศัตรารัฐไม่ว่าอย่างใดใด เข้าไปในที่ประชุมชนเวลามีงานนักขัตฤกษ์ ท่านว่ามันมีความผิด ต้องระวางโทษชั้น 1 แลให้ริบอาวุธปืนนั้น”⁴⁴

เมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 129 ทั้งสองอนุแล้วจะเห็นว่า มาตรา 335(2) วรรคแรกเมื่อมีใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไม่มีความผิดแต่อาจถูกเจ้าพนักงานสั่งพักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดเวลา หรือสั่งเพิกถอนใช้ใบอนุญาตได้ กรณีผู้ถือใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่สาธารณชนหรือประชาชนทั่วไป แต่หากมีอาวุธปืนติดตัวเข้าไปในที่ชุมนุมชนเวลามีงานนักขัตฤกษ์ตามมาตรา 335(3) กฎหมายไม่ได้บัญญัติข้อยกเว้นไว้ ว่า “โดย

⁴³ สวนิต สดงคุณท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 37.

⁴⁴ *เรื่องเดียวกัน*.

มิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน” เฉกเช่นเดียวกับ มาตรา 332(2) ฉะนั้นมาตรานี้จึงหมายความว่า แม้จะมีใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวก็มีความผิด⁴⁵

ต่อมาเมื่อยกเลิกกฎหมายลักษณะอาญา และได้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาแทนก็ได้มีบทบัญญัติในการห้ามพกพาอาวุธปืนติดตัวไว้ในมาตรา 371 ว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควรหรือพาไปในที่ชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ รื่นเริงหรือการอันใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับอาวุธนั้น”

เมื่อพิจารณามาตรา 371 จะเห็นได้ว่าสามารถแยกการกระทำความผิดได้ 2 อย่าง คือ

- 1) การพาอาวุธไปในหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร อย่างหนึ่ง และ
- 2) การพาอาวุธไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ รื่นเริงหรือการอันใด อีกอย่างหนึ่ง

จะเห็นได้ว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ต่างกับกฎหมายลักษณะอาญา เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 มิได้กล่าวถึงการได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และได้แยกการมีอาวุธปืนเข้าไปในสถานที่ต่างๆเป็นอนุตังที่ปรากฏในกฎหมายลักษณะอาญา แต่เขียนรวมเป็นวรรคเดียว⁴⁶

ส่วนพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 แต่เดิม มิได้มีการบัญญัติเรื่องการพกพาอาวุธปืนเอาไว้ แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ในวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2519 พลเรือเอก สงัด ชลออยู่ หัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ได้ประกาศ คณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ในวันที่ 21 ตุลาคม 2519 โดยมีเจตนารมณ์ดังนี้

คณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินมีความปรารถนาที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ และให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด และโดยที่พึงเล็งเห็นว่า การแก้ไขกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความ เป็นไปของบ้านเมืองในระยะนี้ จะมีส่วนช่วยรักษาความสงบสุขและลดจำนวนความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมลงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขบทบัญญัติในเรื่อง การออกใบอนุญาตสำหรับการพกพาอาวุธปืน การเพิ่มอัตราโทษการกระทำความผิดที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนการให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้ตามความเหมาะสม เพื่อป้องกัน ทรัพย์สินอันใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะและเป็นการลดภาระหน้าที่ของราชการ ตำรวจหรือทหาร

⁴⁵ ภิญญ โภประเสริฐ, ปัญหาเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนติดตัว, คำนวนที่ 9 มกราคม 2557 จาก http://elib.coj.go.th/Article/d5_10_6.pdf

⁴⁶ เรื่องเดียวกัน.

โดยข้อ 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น มาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ดังนี้

มาตรา 8 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใดในความในมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่เจ้าพนักงานซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติการในสถานที่นั้น

จะเห็นได้ว่า มาตรา 8 ทวิ นั้นห้ามมิให้พกพาอาวุธปืนไปยังเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ ห้ามไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว แต่ยังมีข้อยกเว้น ในกรณีจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ซึ่งต้องดูเป็นกรณีๆ ไป แต่หากเป็นที่ชุมนุมชน การรื่นเริง มหรสพ เป็นต้น เช่นนี้ห้ามพกพาอาวุธปืนติดตัวไป โดยเด็ดขาด ไม่มีข้อยกเว้นแต่อย่างใด

จากการศึกษาปัจจุบันปัญหาอาชญากรรมมักจะเกิดขึ้นจากการพกพาอาวุธปืนไปยังที่สาธารณะเป็นประจำ จะเห็นได้จากข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต หรือสื่อมวลชนอื่นๆ จึงต้องมาขังน้ำหนักรหาข้อดีข้อเสียว่า การพกพาอาวุธปืนเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดการก่ออาชญากรรมขึ้นในสังคมไทยหรือไม่ และประชาชนทั่วไปพกพาอาวุธปืนติดตัวไปเนื่องจากเอาไว้ป้องกันชีวิตหรือทรัพย์สินของตนมากกว่าการพกพาเพื่อแสดงความมีอำนาจ หรือเพื่อให้ผู้อื่นหวาดกลัว หรือเพื่อก่อเหตุอาชญากรรมใช้หรือไม่

เมื่อมองในแง่สังคมไทยในปัจจุบัน การเปิดโอกาสให้บุคคลพกพาอาวุธปืนอย่างเสรีอาจนำมาซึ่งภัยอันตรายที่ละเมิดความปลอดภัยของส่วนรวมหรือคนในสังคม ดังนั้นจึงต้องมีการควบคุมการพกพาอาวุธปืน ในทางกลับกัน เมื่อเจ้าหน้าที่รัฐ ทหาร ตำรวจไม่สามารถคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชนในสังคมได้อย่างทั่วถึง ไม่สามารถรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคมได้ อาวุธปืนก็เป็นเครื่องมือที่ใช้ป้องกันตนได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามการควบคุมอาวุธปืนโดยห้ามพกพาอาวุธปืนนั้น แม้จะช่วยให้เกิดความปลอดภัยของสังคมส่วนรวม หรือไม่ก่อให้เกิดความหวาดกลัวในประชาชนทั่วไป ขณะเดียวกันก็เป็นการกระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกชนด้วย ซึ่งกฎหมายที่จะจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนทั่วไปได้นั้นต้องมีกฎหมายให้อำนาจไว้ และขณะเดียวกันก็มีการจำกัดการใช้อำนาจของรัฐโดยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ดังนั้นอำนาจของรัฐในการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนต้องกระทำตามกฎหมายโดยเคร่งครัด และต้องชั่งน้ำหนักระหว่างสัดส่วนของประโยชน์สาธารณะและการจำกัดสิทธิของปัจเจกชนอีกด้วย ซึ่งในปัจจุบันพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนในประเทศไทยเพียงฉบับเดียวที่ใช้บังคับอยู่ ซึ่งแม้จะมีการแก้ไขอยู่หลายครั้งก็ยังไม่สามารถมีประสิทธิภาพพอที่จะใช้ควบคุมการก่อให้เกิดอาชญากรรมในสังคมไปพร้อมๆ กับการทำให้ประชาชนทั่วไปรู้สึกถึงความปลอดภัยในชีวิต

ร่างกาย และทรัพย์สินของตนได้⁴⁷ อีกทั้งยังมีช่องโหว่มากมายในการใช้อำนาจดุลพินิจพิจารณาการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน และดุลพินิจในการพิจารณาว่าอย่างไรจึงเป็นเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์ จึงเป็นปัญหาที่สมควรได้รับการแก้ไขโดยเร็ว

2.2 แนวความคิดและทฤษฎีการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและการรักษาความสงบเรียบร้อยของรัฐ

สิทธิเสรีภาพเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องอยู่เคียงคู่กับบุคคลในรัฐที่ปกครองระบอบเสรีประชาธิปไตย (Liberal Democracy) เพราะสิทธิเสรีภาพเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลสามารถกำหนดชะตาชีวิตของตนได้ด้วยตนเอง ตลอดจนสามารถพัฒนาบุคลิกภาพของตนได้อย่างเต็มที่ รัฐธรรมนูญของรัฐที่ปกครองด้วยระบอบเสรีประชาธิปไตยจึงต้องรับรองสิทธิเสรีภาพของบุคคลไว้โดยชัดแจ้ง⁴⁸

2.2.1 ความหมายของสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ

2.2.1.1 ความหมายของสิทธิตามรัฐธรรมนูญ

สิทธิ (Right) หมายถึงประโยชน์หรืออำนาจที่กฎหมายรับรองและคุ้มครองให้แก่บุคคล ในการที่จะกระทำการหรืองดเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อประโยชน์ของตน และสามารถเรียกร้องให้บุคคลอื่นกระทำการหรืองดเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เป็นไปตามสิทธิของตนได้ ฉะนั้นกล่าวได้ว่าสิทธิก่อให้เกิดหน้าที่แก่บุคคลอื่นอยู่เสมอ สิทธิจึงคู่กับหน้าที่เสมอ ส่วนกฎหมายที่ให้การรับรอง คุ้มครอง หรือปกป้องสิทธิของบุคคลนั้นจะเป็นกฎหมายเอกชนหรือมหาชนก็ได้

ความหมายของสิทธิข้างต้นเป็นความหมายของสิทธิ ตามความหมายทั่วไป แต่สิทธิตามรัฐธรรมนูญนั้น ถือเป็นสิทธิตามกฎหมายมหาชน (das subjective oeffentliche Recht) ซึ่งหมายถึงอำนาจที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศได้บัญญัติรับรองคุ้มครองให้แก่บุคคลในการที่จะกระทำการหรืองดเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งได้ก่อให้เกิดสิทธิเรียกร้องให้แก่บุคคลใดในการห้ามไม่ให้บุคคลอื่นเข้ามาแทรกแซงในขอบเขตแห่งสิทธิตามรัฐธรรมนูญของตนโดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรรัฐ และในบางกรณีได้ก่อให้เกิดสิทธิเรียกร้องให้รัฐดำเนินการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้การใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญนั้นสามารถกระทำได้ สิทธิตามรัฐธรรมนูญจึงเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับรัฐ และผูกพันองค์กรผู้ใช้อำนาจของรัฐทั้งหลายที่

⁴⁷ เกียรติกุล พูลศิลป์, การบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552), หน้า 25-26.

⁴⁸ สุริยา ปานแป้น และอนุวัฒน์ บุญนันท, กฎหมายรัฐธรรมนูญ, พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2555), หน้า 22.

จะต้องให้ความเคารพ และคุ้มครองสิทธิตามรัฐธรรมนูญดังกล่าว เพื่อให้สิทธิตามรัฐธรรมนูญนั้นมีผลในทางปฏิบัติ⁴⁹

2.2.1.2 ความหมายของเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ

เสรีภาพ (Liberty) หมายถึง สภาพการณ์ที่บุคคลมีอิสรภาพในการกระทำการหรืองดเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการของตน⁵⁰ โดยไม่ถูกแทรกแซงหรือครอบงำจากอำนาจของบุคคลอื่น ส่วนกฎหมายที่บัญญัติรับรอง คุ้มครองหรือปกป้องเสรีภาพของบุคคลจะเป็นกฎหมายมหาชนหรือเอกชนก็ได้

เสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเป็นเสรีภาพตามกฎหมายมหาชนที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศได้บัญญัติรับรองคุ้มครองให้แก่ บุคคลในการตัดสินใจที่จะกระทำการงดเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยตนเองโดยไม่ถูกแทรกแซงหรือครอบงำจากอำนาจของบุคคลอื่น และไม่ต้องให้รัฐหรือบุคคลอื่นดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้การใช้เสรีภาพของบุคคลนั้นสามารถเกิดขึ้นได้⁵¹ เสรีภาพจึงไม่ก่อให้เกิดหน้าที่แก่บุคคลอื่นแต่อย่างใด

2.2.2 ประวัติความเป็นมาของการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

ชาวกรีกและชาวโรมันโบราณได้เชื่อว่าได้ทำการคิดค้นทดลองปฏิบัติเกี่ยวกับการเมืองการปกครองไว้ และได้ทิ้งมรดกทางวิชาการที่สำคัญยิ่งรวมถึงปริศนาบางประการไว้ให้แก่คนรุ่นหลัง G.Oestrich เป็นผู้ที่ได้ทำการค้นคว้าในเรื่องประวัติความเป็นมาของสิทธิมนุษยชนโดยการมาตอบคำถามว่า คนโบราณเหล่านั้นรู้จักหรือมีสิทธิมนุษยชนหรือไม่ คำตอบที่ G.Oestrich ได้รับคือ ยังไม่รู้จัก โดยได้ให้เหตุผลดังนี้ ว่า

จากถ้อยคำที่มีการบันทึกไว้ทั้งหมด เกี่ยวกับเสรีภาพ ความเสมอภาค ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และที่เกี่ยวกับความเคารพในการเป็นมนุษย์ ที่ได้มีการศึกษามา เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียกร้องสิทธิที่ไม่อาจจะเมิดได้สำหรับทุกคน แม้คำสอนของพวกสโตอิกในสมัยโรมันซึ่งสอนเกี่ยวกับความเสมอภาคระหว่างมนุษย์ด้วยกันก็เป็นเพียงแนวความคิดเกี่ยวกับจริยธรรมทางสังคมเท่านั้น หาได้มุ่งสู่การสร้างสรรค์ระบบการเมืองและระบบเศรษฐกิจแต่อย่างใดไม่⁵²

⁴⁹ บรรเจิด สิงคนติ, *หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์*, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2547), หน้า 58.

⁵⁰ วรพจน์ วิศรุตพิชญ์, *สิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ* (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2538), หน้า 22.

⁵¹ สุริยา ปานแป้น และอนุวัฒน์ บุญนันท, *เรื่องเดิม*, หน้า 23.

⁵² บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ, *กฎหมายรัฐธรรมนูญ* (กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549), หน้า 394-395.

ในยุคของ อริสโตเติล (Aristotle) คำว่า เสรีภาพ และแนวความคิดเกี่ยวกับเสรีภาพได้เป็นที่รู้จักในสมัยนั้น แต่แนวคิดเกี่ยวกับแดนแห่งสิทธิเสรีภาพยังไม่เกิดขึ้นในสมัยนั้น เนื่องจากมนุษย์ในสมัยนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของระบบการเมืองของรัฐ ความมีอยู่ของปัจเจกบุคคลเป็นผลจากความมีอยู่ของรัฐ ปกป้องบุคคลจะมีที่ที่แน่นอนของตนในรัฐ และจะเป็นสมาชิกที่มีบทบาทในรัฐได้ต่อเมื่อเป็นเพศชาย และไม่ได้อยู่ในสถานะทาส ในสมัยโรมันมีแนวความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ได้รับรองโดยกฎหมายแต่จะจำกัดอยู่เฉพาะส่วนของความเป็นเอกชนตามสถานะของแต่ละบุคคลเท่านั้น ดังนั้น แนวความคิดเกี่ยวกับเสรีภาพในสมัยโบราณจึงจำกัดเฉพาะการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองเท่านั้น กล่าวคือเป็นเสรีภาพภายในรัฐ (Freedom in State) ไม่ใช่เสรีภาพจากรัฐ (Freedom from State)

โดยสรุปในสมัยกรีกและโรมันโบราณระบอบการปกครองที่มุ่งไปที่สำนึกที่ดีของผู้ปกครอง มีใช้อยู่ที่การให้หลักประกันสิทธิตามรัฐธรรมนูญของประชาชนแต่อย่างใด และได้มีการเริ่มต้นแนวคิดทางปรัชญาที่สามารถพัฒนาต่อไปเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานต่างๆของบุคคล แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแนวคิดนั้นๆให้มาเป็นกฎหมายใช้บังคับได้ ทั้งกรีกและโรมันต่างไม่สามารถทำให้รัฐเข้ามาเป็นผู้ปกป้องสิทธิขั้นพื้นฐานเหล่านี้ได้ แต่พลเมืองก็ต่างพอใจที่รัฐให้ความเคารพในขอบเขตความสัมพันธ์แบบเอกชนของตน

ในสมัยกลางตอนต้น การปกครองได้อยู่ภายใต้อิทธิพลของศาสนาคริสต์ โดยศาสนาคริสต์ได้รับอิทธิพลมาจากสำนักสโตอิก (Stoics) มารวมเข้ากับแนวคิดทางศาสนา ซึ่งคือ คำสอนที่ว่า มนุษย์นั้นเป็นภาพเหมือนของพระเจ้าเป็นเจ้าและมนุษย์เป็นผลงานที่พระเจ้าเป็นผู้สร้างขึ้นเป็นขั้นสุดท้าย เซนต์ ออกัสติน (St. Augustin) ได้สร้างสรรค์ผลงานขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ห้า ชื่อว่า “de civitate dei” หรือ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ในงานเขียนชิ้นนี้ ได้มีอิทธิพลต่อคริสตจักรไปอีกหลายทศวรรษ

นักบุญออกัสติน (St. Augustin) ได้ สร้างความสัมพันธ์แบบสองชั่วชั้น ชั่วแรก คือ อาณาจักรแห่งโลก และชั่วที่สอง คือ อาณาจักรแห่งสวรรค์ โดยกำหนดเป็นภารกิจสำหรับผู้ปกครองอาณาจักรแห่งโลกให้ทำหน้าที่เตรียมพลเมืองเพื่อไปสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ โดยการทำให้พลเมืองยึดถือคำสอนของศาสนา ในช่วงกลางของสมัยกลางความสัมพันธ์ของสองชั่วได้กลายมาเป็นความสัมพันธ์ของสองอำนาจ กล่าวคือ ฝ่ายอาณาจักร และ ฝ่ายศาสนจักร ซึ่งเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างอำนาจทั้งสอง โดยท่ามกลางความขัดแย้งได้เกิดการพัฒนาลิทธิและเสรีภาพขึ้นพื้นฐานขึ้นมา เพราะแม้ผู้ปกครองได้รับมอบหมายจากพระเจ้าให้อำนาจในการปกครองโลก แต่ผู้ปกครองก็ยังคงเคารพในกฎหมายของพระเจ้าด้วย และกฎของพระเจ้าเป็นเจ้านี้ต่อมาได้พัฒนาเป็นหลักกฎหมายธรรมชาติ ซึ่งทำให้ผู้ปกครองบ้านเมืองต้องปกครองบ้านเมืองด้วยความเป็นธรรม

ต่อมาในสมัยของ นักบุญโทมัส อควินัส (St. Thomas Aquinas) ได้มีการเรียกร้องให้ผู้ปกครองบ้านเมือง ไม่ให้ทำการใดๆที่เป็นปฏิปักษ์หรือขัดแย้งต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ (dignitas humana) และยังรวมไปถึงชีวิต เสรีภาพ และกรรมสิทธิ์ของมนุษย์ หากผู้ปกครองบ้านเมืองฝ่าฝืนที่จะกระทำการดังกล่าว พลเมืองหรือประชาชนในบ้านเมืองก็มีสิทธิที่จะไม่เชื่อฟังและต่อต้านผู้ปกครองดังกล่าวได้

โดยในหนังสือ “de regime principum” เล่มที่ 1 บทที่ 6 นักบุญโทมัส อควินัส (St. Thomas Aquinas) ได้เขียนไว้ว่า “อาจกล่าวได้ว่าเป็นอันตรายอย่างยิ่งยวดสำหรับพลเมืองและ

ผู้ปกครอง หากจะมีคนเพียงกลุ่มเดียววางแผนก่อการวินาศกรรมเพื่อทำร้ายผู้ปกครองถึงตาย แม้ว่าผู้ปกครองดังกล่าวจะเป็นทรราชก็ตาม” จึงย่อมเป็นการดีกว่าถ้าการทรราชดังกล่าวใช้การลงประชามติกันเป็นการทั่วไป เพราะเมื่อการเลือกษัตริย์เป็นสิทธิของพลเมือง การถอดถอนษัตริย์พลเมืองก็ย่อมสามารถกระทำได้เช่นเดียวกัน แม้ว่าพลเมืองเหล่านี้จะได้ถวายสัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อษัตริย์พระองค์นั้นตลอดไป ก็ไม่อาจถือได้ว่าพลเมืองเหล่านี้เป็นผู้ไม่จงรักภักดีต่อษัตริย์ เนื่องจากษัตริย์ไม่ได้ทรงซื่อสัตย์ต่อพลเมืองอันเป็นพระราชกรณียกิจหนึ่งของษัตริย์แล้ว หากพลเมืองหรือประชาชนไม่สามารถต่อต้านษัตริย์ได้ ก็คงจำต้องหันไปพึ่งบารมีของพระผู้เป็นเจ้า แต่นักบุญโทมัส อควินัส (St. Thomas Aquinas) ได้กล่าวไว้ด้วยว่า หากพลเมืองเหล่านี้ไม่อยู่ในศีลธรรมที่ควรจะเป็น การปกครองแบบทรราชเป็นมาตรการหนึ่งในการลงโทษพลเมืองเหล่านั้น

ประเด็นสำคัญของการปกครองในสมัยกลาง คือการกำหนดหน้าที่ให้ผู้ปกครองบ้านเมืองมีหน้าที่ที่จะต้องรักษากฎหมาย และการที่พลเมืองมีสิทธิต่อต้านผู้ปกครองที่ไม่ซื่อสัตย์หรือเป็นทรราชได้ ซึ่งแนวคิดนี้ได้พัฒนาเป็นสองแนวคิดใหญ่ คือ แนวคิดเกี่ยวกับเหตุผลและกฎหมายธรรมชาติ และแนวคิดในการพัฒนาสิทธิสำหรับฐานันดรและเสรีภาพต่างๆ แต่ทั้งสองแนวคิดมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน กล่าวคือ การจำกัดอำนาจปกครองเชิงอวัตถุวิสัย (Objective) จากที่มีการเรียกร้องให้ผู้ปกครองปกครองอย่างเป็นธรรม เป็นการยับยั้งชั่งใจ (Self-Restraint) หรือจำกัดอำนาจเชิงอัตวิสัย (Subjective Restriction) ซึ่งแนวความคิดทั้งสองเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสรรค์สิทธิขั้นพื้นฐานเชิงอัตวิสัย (Subjective Right) กล่าวคือ พลเมืองมีสิทธิเรียกร้องเอาจากรัฐได้⁵³

2.2.3 ทฤษฎีคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพตามหลักปรัชญากฎหมายธรรมชาติและหลักปรัชญากฎหมายบ้านเมือง

คำว่า “นิติปรัชญา” แปลว่า ปรัชญาของกฎหมาย เป็นคำใหม่ที่แปลคำว่า “Rechtsphilosophie” ในภาษาเยอรมัน ซึ่งภาษาอังกฤษเรียกว่า “Philosophy of Law” นิติปรัชญา เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายในลักษณะทั้งมวล เป็นการการตรึงตรองทางนามธรรมชั้นสูง⁵⁴ ซึ่งนิติปรัชญานั้นมีปรัชญาหรือทฤษฎีทางกฎหมายที่สำคัญอยู่สองทฤษฎี คือ ปรัชญากฎหมายธรรมชาติ (The Natural Law Theory) และปรัชญากฎหมายบ้านเมือง (The Positive Law Theory) ซึ่งสองทฤษฎีนี้มีแนวคิดที่ขัดแย้งกันเป็นอย่างมากในเรื่องสิทธิและเสรีภาพของบุคคล และการใช้อำนาจของรัฐในการบริหารปกครองบ้านเมือง⁵⁵ แต่ปรัชญากฎหมายบ้านเมืองนั้นมีอิทธิพลต่อนักกฎหมายทั้งหลายทั้งปวงมากกว่าปรัชญากฎหมายธรรมชาติ เพราะปรัชญากฎหมายบ้านเมืองมีลักษณะเป็นรูปธรรมสามารถ

⁵³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 395-398.

⁵⁴ ปรีดี เกษมทรัพย์, นิติปรัชญา, พิมพ์ครั้งที่ 12 (กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555), หน้า 63.

⁵⁵ สวนิต สดงคุณท์, เรื่องเดิม, หน้า 8.

มองเห็นได้และเข้าใจได้ง่ายกว่าปรัชญากฎหมายธรรมชาติซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรมเข้าใจยาก ปรัชญากฎหมายธรรมชาติจึงถูกกล่าวหาว่าไม่ใช่สิ่งที่มีตัวตนจริงเป็นเพียงความคิดของนักปราชญ์⁵⁶

2.2.3.1 หลักปรัชญากฎหมายธรรมชาติ (The Natural Law Theory)

กฎหมายธรรมชาติ หมายถึง กฎหมายซึ่งเกิดจากธรรมชาติหรืออ้างว่ามีอยู่แล้วในธรรมชาติโดยที่ไม่ได้บัญญัติให้มีขึ้นโดยมนุษย์และมีอำนาจบังคับตามธรรมชาติ และด้วยเหตุที่ธรรมชาติดีเยี่ยมเป็นสิ่งสากล และอยู่เหนือมนุษย์ จึงเชื่อว่ากฎหมายธรรมชาติอยู่เหนือกฎหมายของมนุษย์ และใช้ได้ไม่จำกัดเวลาหรือสถานที่ไม่จำกัดกาลเวลา กฎหมายจึงขึ้นอยู่กับเหตุผลที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ความถูกต้องหรือความผิดพลาดจึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงด้วยอำนาจหรือความอำเภอใจของผู้มีอำนาจแห่งรัฐ

สำนักกฎหมายธรรมชาติ เน้นว่ากฎเกณฑ์ต่างๆมีระเบียบอยู่ในธรรมชาติของตัวมันเอง ไม่ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของมนุษย์ มนุษย์จึงทำได้เพียงแต่ใช้สติปัญญาไปปรับค้นพบได้เท่านั้น⁵⁷

เพลโต (Plato) เป็นปรัชญาเมธีคนแรกที่กำลังกล่าวถึงหลักกฎหมายธรรมชาติ ในหนังสือเรื่อง “อุดมรัฐ” และ “กฎหมาย” เพลโตได้กล่าวถึงสิทธิตามหลักกฎหมายธรรมชาติว่าเป็น “สิ่งที่ถูกต้องและเป็นธรรม” (Something Which is by Nature Just) โดยหมายความว่า การประพฤติปฏิบัติกิจของตนอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ต่อมาอริสโตเติล (Aristotle) ได้อธิบายเกี่ยวกับหลักกฎหมายธรรมชาติในหนังสือเรื่อง “จริยศาสตร์” (Ethics หรือ Nicomachean Ethics) ว่า สิทธิธรรมชาตินั้นมีอยู่จริง และเป็นสิทธิที่มีอยู่ทุกแห่ง การมีอยู่นั้นมีอยู่โดยที่ไม่ต้องมีองค์การหรือประกาศใดๆ โดยสิทธิตามธรรมชาติดีเยี่ยมเป็นสากลและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในทุกอาณาจักรและระบอบการปกครอง⁵⁸

แนวความคิดเรื่องกฎหมายธรรมชาติเริ่มเป็นระเบียบและมีการวางรากฐานครั้งแรกในปลายสมัยกรีก เมื่อพวกสโตอิก (Stoic) แผ่ขยายอิทธิพลเข้าไปในกรุงโรม นักปรัชญาโรมันยอมรับความคิดเกี่ยวกับหลักกฎหมายธรรมชาติ โดยได้ใช้ในการต่อรองหรือข้อโต้เถียงผู้ปกครอง ซึ่งเข้ามาก้าวล่วงสิทธิของพลเมือง ซึ่งเรื่องนี้ซีเซโร (Cicero) ได้กล่าวไว้ว่า

กฎหมายที่แท้จริงคือเหตุผลที่ถูกต้อง สอดคล้องกับธรรมชาติ แผ่ซ่านไปในทุกสิ่งทุกอย่าง สม่าเสมอเป็นนิรันดร์ เป็นกฎหมายที่ก่อให้เกิดหน้าที่ที่จะต้องทำโดยคำสั่งหรือห้ามไม่ให้กระทำความชั่วโดยข้อห้าม เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่เราจะต้องไม่พยายามที่จะบัญญัติกฎหมายให้ขัดแย้งกับกฎหมายนี้ กฎหมายนี้ไม่อาจที่ถูกตัดทอนแก้ไขหรือเพิกถอนยกเลิกเสียได้ อันที่จริงแล้วไม่ว่าวุฒิสภาหรือประชาชนก็ไม่มี

⁵⁶ หยุต แสงอุทัย, **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป** (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520), หน้า 128.

⁵⁷ สมยศ เชื้อไทย, **นิติปรัชญาเบื้องต้น**, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2539), หน้า 76.

⁵⁸ วิษณุ เครืองาม, **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป**, พิมพ์ครั้งที่ 32 (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2544), หน้า 135.

อำนาจที่จะปลดเปลื้องเราให้พ้นไปจากข้อบังคับของกฎหมายนี้ และเราไม่จำเป็นต้องฟังบุคคลหรือสิ่งอื่นใดนอกจากตัวเราเอง ที่จะเป็นผู้อธิบายให้เห็นว่ากฎหมายนั้นคืออะไร หรือตีความว่ากฎหมายนั้นมีความหมายอย่างไร กฎหมายนี้ไม่ใช่อะไรอย่างหนึ่งที่กรุงโรม และเป็นอีกอย่างหนึ่งที่เอเธนส์ เป็นอย่างหนึ่งในขณะนี้และเป็นอีกอย่างหนึ่งในสมัยอื่นๆแต่ยังคงเป็นกฎหมายอันหนึ่งอันเดียวไม่เปลี่ยนแปลงเป็นนิรันดร์ และผูกพันบังคับทุกชาติ ทุกภาษา ทุกยุคทุกสมัย⁵⁹

จากคำกล่าวของซีเซโรจะเห็นได้ว่ากฎหมายธรรมชาติเป็นกฎหมายที่อยู่สูงกว่ารัฐหรือผู้ปกครองหรือกฎหมายที่มนุษย์บัญญัติขึ้น และเป็นหน้าที่ของมนุษย์ที่จะไม่บัญญัติกฎหมายบ้านเมืองขึ้นมาขัดกับหลักกฎหมายธรรมชาตินี้⁶⁰ อีกทั้งกฎหมายธรรมชาติไม่ว่าจะถูกตัดตอนหรือยกเลิกได้ กฎหมายธรรมชาติใช้บังคับได้ไม่จำกัดเวลา สถานที่ และบุคคล

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่าหลักกฎหมายธรรมชาติมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ

ประการแรก หลักกฎหมายธรรมชาติมีลักษณะเป็นกฎเกณฑ์ทั่วไป คือเป็นจริงในทุกสถานที่ กล่าวคือ กฎเกณฑ์ใดเป็นจริงในสถานที่หนึ่งจะต้องเป็นจริงในอีกสถานที่หนึ่งด้วย กฎเกณฑ์ใดเป็นจริงบางสถานที่ กฎเกณฑ์นั้นจะไม่ถือเป็นหลักกฎหมายธรรมชาติ

ประการที่สอง หลักกฎหมายธรรมชาติต้องมีลักษณะเป็นนิรันดร์ คือเป็นจริงตลอดไป กล่าวคือเมื่อเป็นจริงในสมัยหนึ่งจะต้องเป็นจริงในอีกสมัยหนึ่งด้วย หากเป็นจริงเพียงเวลาใดเวลาหนึ่งจะไม่ถือเป็นหลักกฎหมายธรรมชาติ⁶¹

แนวคิดเรื่องหลักกฎหมายธรรมชาตินี้ทำให้เกิดความคิดเกี่ยวกับสิทธิตามธรรมชาติ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากแนวความคิดที่ว่า มนุษย์ทุกคนล้วนเกิดมาเท่าเทียมกันและพระเจ้าซึ่งเป็นผู้สร้างมนุษย์ขึ้นมาได้ให้สิทธิบางประการแก่มนุษย์ ซึ่งสิทธิเหล่านั้นไม่ว่าจะไอนระหว่างกันได้ และไม่มีผู้ใดจะสามารถก้าวล่วงละเมิดได้ ซึ่งได้แก่สิทธิในชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน และ เสรีภาพ โดยรัฐทั้งหลายต้องกระทำทุกอย่างเพื่อให้มนุษย์มีสิทธิเหล่านั้นอย่างเต็มที่ วิธีการเช่นนี้ทำให้มนุษย์ผู้ซึ่งมีเหตุผลเห็นว่าเป็นวิธีการที่ดี และเชื่อว่าจะทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสันติ ก่อให้เกิดความสุข⁶² ต่อมาแนวคิดดังกล่าวจึงถูกรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ ตลอดจนกฎหมายอื่น ปัจจุบันกฎหมายธรรมชาติจึงปรากฏอยู่ในรูป “สิทธิมนุษยชน” นั่นเอง

⁵⁹ กุลพล พลวัน, สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ (กรุงเทพมหานคร: แอดวานซ์มีเดีย, 2520), หน้า 8-10.

⁶⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 11.

⁶¹ สมยศ เชื้อไทย, นิติปรัชญาเบื้องต้น, เรื่องเดิม, หน้า 76-77.

⁶² ศิระชัย พุทธิแพทย์, วิวัฒนาการแห่งมนุษยสิทธิ (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2497), หน้า 2.

ผลของปรัชญากฎหมายธรรมชาติ

แนวคิดตามปรัชญากฎหมายธรรมชาตินั้นเป็นแนวคิดพื้นฐานในเรื่องสิทธิและเสรีภาพรวมตลอดถึงสิทธิมนุษยชน โดยถูกนำมาอ้างอิงในปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและพลเมืองของฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1789 และ คำประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1776 เพื่ออ้างอิงถึงสิ่งที่คุณควรได้รับการคุ้มครองเนื่องจากการเป็นมนุษย์ และอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐ และมักจะถูกนำไปกล่าวอ้างเพื่อเรียกร้องสิทธิโดยชอบธรรม ก่อให้เกิดเป็นตรรกะระหว่างประเทศ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง เป็นต้น

1) สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานตามปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและพลเมืองของฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1789

สาระสำคัญของประกาศปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและพลเมืองปี ค.ศ. 1789 นั้น เน้นในเรื่อง การยอมรับสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน ยอมรับในความเสมอภาคและเสรีภาพตามกฎหมาย โดยมีคำปรารภว่า

ผู้แทนของพลเมืองฝรั่งเศส ซึ่งรวมกันเป็นสภาผู้แทนราษฎร เห็นว่าการไม่รับรู้ การหลงลืม หรือการดูถูกสิทธิมนุษยชนเป็นที่มาเพียงประการเดียวของความหายนะของสังคม และการฉ้อราษฎร์บังหลวงของรัฐบาล จึงลงมติให้ประกาศไว้ในปฏิญญาอย่างเป็นทางการถึงสิทธิตามธรรมชาติที่ไม่มีใครลบหลู่ได้ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์แต่ละคน เพื่อให้ปฏิญญานี้ ซึ่งจะอยู่ในจิตสำนึกของสมาชิกทุกคนของสังคมตลอดเวลา สามารถเตือนสติสมาชิกทุกคนของสังคม ให้ตระหนักถึงสิทธิและหน้าที่ของเขา และเพื่อให้การกระทำของผู้ใช้อำนาจอธิปไตย และผู้ใช้อำนาจบริหารอาจนำมาเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของสถาบันทางการเมืองทุกสถาบันได้ตลอดเวลา เพื่อให้มีการเคารพสิทธิและหน้าที่ดังกล่าวมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ข้อเรียกร้องของพลเมืองซึ่งตั้งอยู่บนหลักการที่เรียบง่าย แต่ไม่สามารถโต้แย้งได้ นำมาซึ่งการดำรงไว้ซึ่งรัฐธรรมนูญและความผาสุกของทุกคน⁶³

สาระสำคัญของประกาศปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและพลเมืองปี ค.ศ. 1789 ที่เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนมีดังนี้⁶⁴

(1) รับรองเสรีภาพของมนุษย์

ข้อ 2 วัตถุประสงค์ของสมาคมทางการเมืองทุกสมาคม คือ การรักษาไว้ซึ่งสิทธิที่อยู่ตามธรรมชาติและไม่มี การจำกัดระยะเวลาของมนุษย์ สิทธิเหล่านี้ได้แก่ เสรีภาพ กรรมสิทธิ์ ความมั่นคงปลอดภัยและการต่อต้านการกดขี่ข่มเหงมนุษย์

⁶³ นันทวัฒน์ บรมานันท์, คำแปลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส ค.ศ. 1958, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2549), หน้า 142.

⁶⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 144-150.

ข้อ 10 บุคคลมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของตน แม้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาก็ตาม ถ้าการแสดงออกนั้นไม่กระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยที่กำหนดโดยกฎหมาย

ข้อ 11 บุคคลมีเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารกัน โดยเสรีทางความคิดและความเห็นซึ่งเป็นสิทธิที่มีค่าที่สุดของมนุษย์แต่ละคน พลเมืองแต่ละคนจึงอาจพูด เขียน หรือตีพิมพ์ได้อย่างมีอิสระ เว้นแต่ในกรณีที่มีการใช้สิทธิโดยทางที่มิชอบตามที่ระบุไว้ในกฎหมาย

(2) การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของมนุษย์จะกระทำได้อต่อเมื่อมีกฎหมายรับรองไว้

ข้อ 5 กฎหมายมีสิทธิห้ามได้เฉพาะการกระทำที่ก่อให้เกิดผลร้ายหรืออันตรายต่อสังคมเท่านั้น สิ่งใดที่กฎหมายไม่ได้ห้ามไว้ บุคคลใดจะมาห้ามไม่ให้กระทำไม่ได้ และบุคคลย่อมไม่ถูกบังคับให้กระทำการในสิ่งที่กฎหมายไม่ได้กำหนดให้กระทำ

(3) รับรองหลักความเสมอภาคของมนุษย์

ข้อ 6 กฎหมาย คือ การแสดงเจตนาร่วมกันของประชาชน พลเมืองทุกคนมีสิทธิเข้าร่วมในการร่างกฎหมาย ไม่ว่าจะกระทำด้วยตนเองหรือผ่านทางผู้แทนของตน กฎหมายนั้นมีผลบังคับใช้แก่ทุกคนโดยเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะในกรณีให้ความคุ้มครองแก่สิทธิของบุคคล หรือกำหนดบทลงโทษแก่บุคคลก็ตาม พลเมืองทุกคนเท่าเทียมกันในสายตากฎหมาย และมีสิทธิได้รับเกียรติยศศักดิ์ศรี ตลอดจนฐานะและตำแหน่งหน้าที่ในทางราชการ โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถของพลเมืองแต่ละคน โดยไม่มีการแบ่งแยกใดๆ นอกจากการแบ่งแยกด้วยคุณงามความดีและความสามารถพิเศษของแต่ละคน

(4) รับรองหลักกรรมสิทธิ์ของมนุษย์

ข้อ 2 วัตถุประสงค์ของสมาคมทางการเมือง คือการธำรงไว้ซึ่งสิทธิทั้งหลายตามธรรมชาติและไม่มีอายุความของมนุษย์ อันได้แก่ เสรีภาพ กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน ความมั่นคงปลอดภัยและการต่อต้านการกดขี่ข่มเหง

ข้อ 17 กรรมสิทธิ์เป็นสิทธิที่ไม่อาจก้าวล่วงได้ เป็นสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ บุคคลไม่อาจถูกพรากกรรมสิทธิ์ไปจากตน เว้นแต่เมื่อถูกบังคับอย่างชัดแจ้งในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และมีเงื่อนไขที่จะต้องจ่ายค่าชดเชยอย่างเป็นธรรมโดยกำหนดไว้เป็นการล่วงหน้า

(5) รับรองความปลอดภัยในชีวิตและร่างกายของมนุษย์

ข้อ 7 บุคคลจะถูกกล่าวหาหรือจับกุม หรือถูกคุมขังได้ แต่โดยมีกฎหมายซึ่งให้อำนาจกระทำได้ กล่าวคือมีกฎหมายบัญญัติไว้และตามรูปแบบที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น บุคคลใดเรียกร้อง ถ่ายทอดบังคับการ หรือทำให้มีการบังคับการตามคำสั่งตามอำเภอใจจะได้รับการลงโทษ แต่หากบุคคลใดถูกเรียกหรือถูกจับกุมโดยอำนาจของกฎหมาย จะต้องยอมปฏิบัติตามแต่โดยดี การฝ่าฝืนย่อมถือว่าเป็นผู้กระทำความผิด ต้องได้รับโทษ

ข้อ 8 กฎหมายจะกำหนดบทลงโทษได้แต่เท่าที่จำเป็นและโดยชัดแจ้งเท่านั้น บุคคลจะถูกลงโทษได้ต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมายบัญญัติไว้และกฎหมายนั้นต้องประกาศใช้

ก่อนหน้าการกระทำอันเป็นความผิดจะได้มีขึ้น และมีการนำเอากฎหมายนั้นมาใช้บังคับโดยชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น

ข้อ 9 บุคคลทุกคนย่อมได้รับข้อสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะมีคำพิพากษาตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด ถ้ามีความจำเป็นที่จะต้องจับกุมบุคคลใด การใช้กำลังโดยไม่มี ความจำเป็นเพื่อให้ได้ตัวบุคคลนั้นมาจะต้องถูกลงโทษอย่างเด็ดขาดตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

2) สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานตามคำประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1776

บทบัญญัติของคำประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1776 มีการกล่าวถึงสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานดังความต่อไปนี้

เราถือว่าความจริงต่อไปนี้ เป็นสิ่งที่ประจักษ์แจ้งอยู่ในตัวเอง นั่นคือมนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นอย่างเท่าเทียมกัน และพระเจ้าผู้สร้างได้มอบสิทธิบางประการที่จะเพิกถอนมิได้ไว้ให้แก่มนุษย์ ในบรรดาสิทธิเหล่านั้น ได้แก่ ชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาความสุข เพื่อที่จะคุ้มครองสิทธิเหล่านั้นให้มั่นคง รัฐบาลจึงถูกสถาปนาขึ้นในหมู่พลมนุษย์ โดยได้อำนาจที่ยุติธรรมอันเนื่องมาจากความยินยอมของผู้ที่อยู่ใต้การปกครอง เมื่อใดก็ตามที่รูปแบบของรัฐบาลใดเป็นสิ่งที่ทำลายเป้าหมายเหล่านี้ เมื่อนั้นย่อมเป็นสิทธิของประชาชนที่จะเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกรัฐบาลแบบนั้น เสีย และสถาปนารัฐบาลขึ้นใหม่โดยให้มีรากฐานอยู่บนหลักการดังกล่าว⁶⁵

จะเห็นได้ว่าคำประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1776 ได้กล่าวถึงสิทธิตามกฎหมายธรรมชาติที่มนุษย์ทุกคนล้วนมีอย่างเท่าเทียมกัน อันได้แก่ ชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาความสุข รัฐบาลจะต้องปกป้องคุ้มครองให้มนุษย์สามารถใช้สิทธิดังกล่าวได้อย่างเต็มที่

3) สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ

ประวัติศาสตร์อันยาวนานของปรัชญากฎหมายธรรมชาติ ส่งผลให้ปรัชญากฎหมายธรรมชาตินี้มีส่วนร่วมในการพัฒนาระบบกฎหมายตะวันตก นับตั้งแต่สมัยโรมัน เป็นต้น เพื่อให้ระบบกฎหมายมีความเหมาะสมและเป็นธรรมอยู่เสมอ มุ่งสู่เป้าหมายอุดมคติเรื่องเสรีภาพและความเสมอภาคของมนุษย์ ปรัชญากฎหมายธรรมชาตินี้จึงเป็นสัญลักษณ์ในการต่อสู้เพื่อ ความเสมอภาค เสรีภาพ และความอิสระของมนุษย์⁶⁶ อันเป็นเรื่องของสิทธิมนุษยชน ซึ่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติก็เกิดขึ้นมาตามแนวคิดปรัชญากฎหมายธรรมชาตินั้นเอง

⁶⁵ สมบัติ จันทรวงศ์, **มหาชนรัฐและประชาธิปไตย: ความคิดทางการเมืองอเมริกัน ค.ศ. 1776-1800** (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529), หน้า 42.

⁶⁶ จรัญ โฆษณานันท์, **นิติปรัชญา**, พิมพ์ครั้งที่ 16 (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552), หน้า 156.

สำหรับบทบาทของกฎหมายธรรมชาติ ในแง่ทฤษฎีนั้นเป็นกฎหมายที่สนับสนุนอุดมคติทางกฎหมายเชิงจริยธรรม อันเป็นการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นหรือความเชื่อที่อยู่เหนือกฎหมายของรัฐในลักษณะที่เป็นอุดมคติ สิทธิมนุษยชน คือสิทธิของมนุษย์หรือสิทธิของบุคคลที่เกิดมาเป็นมนุษย์ เช่น สิทธิในชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือเสรีภาพต่างๆในการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์หรือบุคคล ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นหรือมีขึ้นตามธรรมชาติและแนวความคิดของสังคม สิทธิมนุษยชนจึงเป็นเรื่องของอุดมคติหรืออุดมการณ์และแนวความคิดที่จะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของมนุษย์ ซึ่งในแต่ละประเทศมีอยู่ต่างกัน ต้องนำมาปรับใช้อย่างเหมาะสมแก่สภาพสังคมของแต่ละประเทศ และรัฐมีหน้าที่คุ้มครองสิทธิเสรีภาพเหล่านั้นให้บุคคลในรัฐสามารถใช้ได้เต็มที่ และไม่ดำเนินการปกครองในทางที่จะเป็นอุปสรรคหรือขัดกับหลักสิทธิและเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวได้⁶⁷

ปฏินญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติมีวัตถุประสงค์และหลักการทั่วไป เกี่ยวกับมาตรการด้านสิทธิมนุษยชน แต่ไม่มีพันธะผูกพันในแง่ของกฎหมายระหว่างประเทศ กล่าวคือเป็นเพียง มาตรฐานร่วมกันเท่านั้น ซึ่งประกอบด้วยการรับรองสิทธิมนุษยชนในด้านต่างๆจำนวน 30 ข้อ ซึ่งสามารถนำมาจัดกลุ่มได้เป็น 4 กลุ่ม คือ สิทธิมนุษยชนเบื้องต้น (ข้อที่ 1-3) สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง(ข้อที่4-23) สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม(ข้อที่ 24-27) หน้าที่ความรับผิดชอบของทุกคนต่อระเบียบสังคม และการรับรองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพพื้นฐานระหว่างประเทศตน(ข้อที่28-30) จึงกล่าวได้ว่าปฏินญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ถือเป็นเอกสารทางประวัติศาสตร์ที่ช่วยในการวางรากฐานด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศฉบับแรกของโลก และปัจจุบันประชาคมโลกต่างยอมรับให้ปฏินญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติอยู่ในฐานะแม่บทของกฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชนทั้งหมด

นอกจากนี้กฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนในปัจจุบันก็ล้วนมีพื้นฐานและได้รับการพัฒนามาจากปฏินญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติฉบับนี้ทั้งสิ้น และกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนเหล่านั้นก็ได้เป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนากฎหมายภายในของประเทศต่างๆ เกือบทั่วโลก เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประชาชนในประเทศของตน รวมทั้งประเทศไทยด้วย เพราะเมื่อมีการบัญญัติกฎหมายหรือจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ก็จะนำหลักการของปฏินญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาตินี้ มาวางเป็นรากฐานความคิดเสมอ

2.2.3.2 หลักปรัชญากฎหมายบ้านเมือง (The Positive Law Theory)

หลังจากที่สำนักกฎหมายธรรมชาติ (The Natural Law School) มีความเจริญรุ่งเรืองจนได้รับการบัญญัติเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่ใช้บังคับภายในบ้านเมือง (Positive Law) ต่อมาจึงมีกฎหมายลายลักษณ์อักษรเกิดขึ้นมากมาย และมีประมวลกฎหมายขึ้นในหลายๆประเทศ จนรู้สึกได้ว่ากฎหมายทั้งระบบ ประกอบด้วยกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่บัญญัติขึ้นเป็นส่วนสำคัญของกฎหมายเพียงส่วนเดียวที่ควรมีอยู่ รวมทั้งเกิดความรู้สึกว่าสิ่งที่บัญญัติเป็นกฎหมายขึ้นนั้นแท้จริงแล้วเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐบาลิปไตย (Sovereign) หรือผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ กล่าวคือ รัฐบาลิปไตยสามารถจะตราหรือบัญญัติกฎหมายไปในทิศทางหรือแนวทางใดก็ได้ กรณีนี้จึงทำให้แนวทางการบัญญัติกฎหมายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่บัญญัติกฎหมายไปตามแนวคิดหรือ

⁶⁷ กุลพล พลวัน, *เรื่องเดิม*, หน้า 3.

เหตุผลตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นไปตามสำนักกฎหมายธรรมชาติ ก็เปลี่ยนไปเป็นการบัญญัติกฎหมายตามเจตจำนง (Will) หรือความต้องการของรัฐอธิปัตย์ กฎหมายจึงกลายเป็นเรื่องของเจตจำนงหรืออำนาจของรัฐ ซึ่งเป็นแนวคิดทฤษฎีของปรัชญากฎหมายบ้านเมือง

แนวความคิดปรัชญากฎหมายบ้านเมืองไม่ยอมรับกฎหมายที่สูงกว่ากล่าวคือ ไม่ยอมรับกฎหมายธรรมชาติ แต่ยอมรับกฎหมายบ้านเมืองหรือกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ว่าเป็นกฎหมายที่แท้จริงเท่านั้น เนื่องจากรัฐอธิปัตย์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครองมีอำนาจสูงสุดที่จะออกกฎหมายได้ โดยไม่อาจโต้แย้งถึงความถูกต้อง ความผิด ความดี ความชั่ว หรือความยุติธรรม เพราะถือว่าสิ่งเหล่านี้เกิดจากกฎหมายที่รัฐอธิปัตย์บัญญัติขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงมีคำกล่าวว่า “กฎหมายของรัฐอธิปัตย์ไม่อาจเป็นความยุติธรรมหรือไม่เป็นกลางได้ เพราะกฎหมายของรัฐอธิปัตย์นั่นเองเป็นผู้กำหนด ความยุติธรรม ความอยุติธรรม ความถูกต้อง ความผิด ความดี ความชั่ว”⁶⁸

แม้ทฤษฎีกฎหมายบ้านเมืองจะก่อตัวขึ้นตามความต้องการของรัฐในสมัยนั้นที่ต้องการความมั่นคงของอำนาจหรือความชัดเจนของกฎหมายที่จะบัญญัติขึ้นใช้เพื่อการจัดระเบียบสังคมกำลังพัฒนาในรูปแบบของระบอบราชาธิปไตยใหม่ และเพื่อเป็นหลักประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชนด้วย แต่เมื่อทฤษฎีนี้ยังมีความเชื่อที่ว่ากฎหมายเป็นอำนาจหรือคำสั่งของรัฐอธิปัตย์หรือผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศอยู่เช่นนี้ จึงก่อให้เกิดลักษณะเป็นดาบสองคมในตัวเอง ซึ่งสุดท้ายแล้วแต่คุณธรรมของ รัฐอธิปัตย์ว่าจะปกครองในรูปแบบเผด็จการหรือธรรม หรือปกครองด้วยความเป็นธรรม⁶⁹

ผลของปรัชญากฎหมายบ้านเมือง

ทำให้คำว่า “กฎหมาย” ไม่ใช่เรื่องของเหตุผลที่ถูกต้องหรือความยุติธรรมตามหลักปรัชญากฎหมายธรรมชาติอีกต่อไป แต่กฎหมายกลายเป็นเรื่องเจตจำนงของรัฐอธิปัตย์หรือผู้ปกครองสูงสุดของรัฐหรืออำนาจของรัฐแทน แนวความคิดในการบัญญัติกฎหมายจึงเปลี่ยนจากการบัญญัติตามเหตุผลไปเป็นการบัญญัติโดยอำนาจรัฐ ดังนี้ กฎหมายจะเป็นกฎหมายได้ก็แต่การบัญญัติของผู้มีอำนาจอธิปไตยโดยดำเนินการบัญญัติไว้ตามวิธีการที่กำหนดไว้เท่านั้น ดังที่กล่าวกันมาว่า “กฎหมายคือคำสั่งของรัฐอธิปัตย์ ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามจะต้องถูกลงโทษ” ซึ่งปรากฏในคำสอนของพระบรมวงศ์เธอกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ อันมีความว่า

เราจะต้องระวังอย่าคิดเอากฎหมายไปปนกับความดี ความชั่ว กฎหมายเป็นคำสั่งเป็นแบบที่เราจะต้องปฏิบัติตาม แต่กฎหมายนั้นบางทีก็ชั่วได้ กฎหมายไม่เป็นยุติธรรม อะไรไม่ยุติธรรมมีบ่อยเกิดหลายแห่ง เช่น ตามศาสนาต่าง ๆ แต่กฎหมายนั้นเกิดขึ้นได้แห่งเดียว คือ จากผู้ปกครองแผ่นดิน กฎที่ผู้ปกครองแผ่นดินอนุญาตเท่านั้น⁷⁰

⁶⁸ สมยศ เชื้อไทย, *ทฤษฎีกฎหมายนิติปรัชญา*, พิมพ์ครั้งที่ 12 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2552), หน้า 123-124.

⁶⁹ สวนิต สดงคุณท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 13.

⁷⁰ มานิตย์ จุมปา, *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมาย* (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551), หน้า 25.

2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68

การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายได้มีหลักการรับรองสิทธิการป้องกันโดยทั่วไป ซึ่งรัฐมีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองความสงบเรียบร้อยของสังคมและสวัสดิภาพของประชาชน โดยรัฐมีหน้าที่ดำเนินคดีกับผู้ทำการฝ่าฝืนกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติรัฐนั้นแม้จะมีพนักงานตำรวจ หรือทหารเป็นจำนวนมาก แต่ก็ไม่สามารถปกป้องคุ้มครองประชาชนของรัฐได้ทันทั่วทั้งที่ กฎหมายจึงมีการบัญญัติให้สิทธิแก่ประชาชนในการป้องกันชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือสิทธิอื่นๆของตน โดยไม่ถือว่าการกระทำความผิดเป็นความผิด หากการกระทำการป้องกันนั้นได้กระทำลงต่อผู้ที่ก่อภัยอันตรายอันเป็นการละเมิดต่อกฎหมายโดยตรง ก็ไม่สมควรลงโทษผู้ป้องกัน เนื่องจากถือได้ว่าเป็นการช่วยเหลือรัฐในการปราบปรามอาชญากรรมหรือผู้กระทำความผิด⁷¹

ข้อความคิดพื้นฐานของการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายมาจากสุภาษิตกฎหมายที่ว่า “ความถูกต้องไม่จำเป็นต้องอ่อนข้อกับความไม่ถูกต้อง (Das Recht braucht dem Unrecht nicht zu weichen)” ดังนั้น การป้องกันโดยกระทำการประทุษร้ายที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและใกล้เคียงถึงจะเป็นสิ่งที่ไม่ดีที่ชอบเขต ซึ่งหมายถึง ไม่ต้องคำนึงว่าคุณธรรมทางกฎหมายของการตอบโต้ผู้กระทำการประทุษร้ายและคุณธรรมทางกฎหมายที่ถูกต้องและได้รับความคุ้มครองของผู้กระทำการป้องกันได้สัดส่วนกันหรือไม่ เพียงใด แต่ภายหลังเห็นว่าการป้องกันต้องเหมาะสมและไม่เกินสมควรแก่เหตุ⁷²

2.3.1 เหตุผลที่ให้อำนาจบุคคลใช้สิทธิป้องกัน

กฎหมายอาญาทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบคอมมอนลอว์ (Common Law) และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์ (Civil Law) ให้อำนาจบุคคลในการป้องกันสิทธิของตนและบุคคลอื่น หากได้กระทำไปในขอบเขตหรือพอสมควรแก่เหตุส่งผลให้ผู้กระทำไม่มีความรับผิดชอบในทางอาญาโดยมีเหตุผลดังต่อไปนี้⁷³ คือ

1) เหตุผลในทางอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา

การลงโทษบุคคลผู้กระทำความผิดในทางกฎหมายอาญา มีจุดประสงค์สำคัญ คือ การลงโทษเพื่อให้ปรับปรุง (Punishment as a Means of Formation) หมายถึง การลงโทษเพื่อให้ผู้กระทำความผิดสำนึกและกลับตัวเป็นคนดี ดังนั้น การลงโทษบุคคลที่กระทำโดยชอบด้วยกฎหมายจึงไม่มีประโยชน์อันใด เพราะบุคคลผู้ใช้สิทธิป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้กระทำไปเพื่อป้องกันสิทธิของ

⁷¹ธีรศักดิ์ คงเทพ, การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายในเคสสถาน, ค้นวันที่ 10 มกราคม 2557 จาก http://elib.coj.go.th/Ebook/data/judge_report/jrp2555_10_78.pdf

⁷²สุรสิทธิ์ แสงวีโรจนพัฒน์, ดุลพาห: การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามกฎหมายเยอรมัน, ค้นวันที่ 10 มกราคม 2557 จาก http://elib.coj.go.th/Article/d43_4_12.pdf

⁷³ฤทธิรงค์ สมอุดร, การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ศึกษาเน้นหนักเฉพาะกรณีขอบเขตการป้องกัน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536), หน้า 3-7.

ตนเองหรือผู้อื่นให้พ้นจากอันตรายที่เกิดขึ้นจากการประทุษร้ายอันมิชอบด้วยกฎหมาย โดยมีได้มีเจตนาชั่วร้ายในการกระทำผิดกฎหมายอาญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายตาของกฎหมายอาญาไม่ถือว่าการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายเป็นการกระทำที่เลวทรามแต่ประการใด⁷⁴

2) เหตุผลในทางกฎเกณฑ์ธรรมชาติ

การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย (Self-Defense) เป็นสิทธิที่มีอยู่ในหลักกฎหมายธรรมชาติ (Law of Nature) โดยหลักกฎหมายธรรมชาตินั้นมีว่า หากเกิดการประทุษร้ายขึ้นผู้ถูกประทุษร้ายมีสิทธิที่จะป้องกันตนเองจากการถูกประทุษร้ายมิชอบด้วยกฎหมายของบุคคลอื่น (Naturalis Ratio Permittit se Defendere)⁷⁵ นอกจากนี้ มนุษย์นั้นยังคงมีสัญชาตญาณที่จะต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดเมื่อเผชิญกับภัยธรรมชาติ ภัยจากสัตว์ หรือแม้กระทั่งภัยจากมนุษย์ด้วยกันเอง⁷⁶

จอห์น ล็อก (John Locke) นักปราชญ์อังกฤษ เห็นว่า ธรรมชาติของมนุษย์นั้นมนุษย์ต่างคนต่างอยู่ ต่างมีเสรีภาพโดยสมบูรณ์กล่าวคือมีเสรีภาพไม่จำกัด เป็นคนดีรักสันติและความเสมอภาค โดยมนุษย์ทุกคนรู้จักกฎหมายธรรมชาติ ทำให้มนุษย์เคารพความเสมอภาคและอิสรภาพของบุคคลอื่น มนุษย์จึงสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองว่าจะกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใด ๆ ไม่มีใครมีอำนาจเหนือกว่า จอห์น ล็อก (John Locke) ได้ให้เหตุผลว่า สภาวะตามธรรมชาติมีกฎแห่งธรรมชาติควบคุมอยู่ ซึ่งผูกพันกับมนุษย์ทุกคน และเป็นเหตุที่กำหนดว่า มนุษย์ทั้งปวง มีความเสมอภาคกัน และมีอิสระอย่างเท่าเทียมกัน มนุษย์จึงรู้ว่าแต่ละคนไม่ควรละเมิดหรือทำอันตรายต่อชีวิต สุขภาพ อิสรภาพ และทรัพย์สินของบุคคลอื่น

แต่เมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้นกันระหว่างมนุษย์ มนุษย์ย่อมมีอำนาจบังคับตามสิทธิของตนในการลงโทษผู้อื่นซึ่งมากระทบหรือล่วงละเมิดต่อสิทธิของตนได้ตามธรรมชาติของมนุษย์ที่เรียกว่า การป้องกันตัวด้วยกำลังของตนเอง การลงโทษลักษณะนี้เรียกว่าเป็น “ความยุติธรรมส่วนบุคคล” หรือเรียกว่า “การแก้แค้นของผู้เสียหาย”⁷⁷

3) เหตุผลที่รัฐไม่อาจคุ้มครองบุคคลได้อย่างทั่วถึง

เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร ไม่อาจให้ความคุ้มครองบุคคลได้อย่างทั่วถึงที่แล้ว กล่าวคือหากเกิดเหตุร้ายหรืออาชญากรรมขึ้นก็ไม่สามารถจะรอให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมาช่วยเหลือตนได้ จึงมีเหตุผลเพียงพอที่บุคคลจะคุ้มครองป้องกันตนเองได้ ดังเห็นได้จากแนวคิดของนักปรัชญาหลายท่าน เช่น ซิเซโร (Cicero) โกรติอุส (Grotius) วูลฟ์ (Wolff) และคารารา (Carara)

มีแนวความคิดของนักกฎหมายฝรั่งเศสให้เหตุผลเกี่ยวกับการป้องกัน ว่า เมื่อมีการประทุษร้ายอันมิชอบด้วยกฎหมายเกิดขึ้น หากสังคมไม่อาจขัดขวางการประทุษร้ายนั้นๆ ได้อย่างทั่วถึงที่ การป้องกันตนเองย่อมเป็นสิ่งที่ถูกต้องเมื่อต้องเลือกระหว่างประโยชน์ของผู้ถูกระทำ

⁷⁴ หยุด แสงอุทัย, คำบรรยายกฎหมายอาญาสำหรับประชาชน (พระนคร: โรงพิมพ์ประเสริฐอักษร, 2496), หน้า 291.

⁷⁵ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์, *เรื่องเดิม*.

⁷⁶ ส่าง สันะสมิต, *กฎหมายอาญา 1* (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์บริษัทประชาชนจำกัด, 2531), หน้า 176.

⁷⁷ ปรีดี เกษมทรัพย์, *เรื่องเดิม*, หน้า 208.

ประทุษร้ายหรือผู้ประทุษร้าย ซึ่งเห็นได้ว่าชีวิตและร่างกายของผู้ถูกประทุษร้ายย่อมมีค่ามากกว่าชีวิตและร่างกายของผู้กระทำการประทุษร้ายต่อบุคคลอื่น และยังเห็นว่า การป้องกันเป็นหน้าที่ในสังคม เพราะผู้ที่ทำหน้าที่ป้องกันการประทุษร้ายที่เกิดขึ้นโดยฝ่าฝืนกฎหมายนั้นไม่เพียงแต่ป้องกันตนเองเท่านั้น แต่เป็นการป้องกันสังคมจากการกระทำที่ไม่ชอบหรือฝ่าฝืนกฎหมาย เพื่อให้เกิดความสงบสุขโดยทั่วไปแก่สังคม ในกรณีสังคมไม่ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ⁷⁸

4) เหตุผลในความถูกต้องและไม่ถูกต้อง

เป็นเหตุผลที่มาจากภาษิตของประเทศเยอรมันที่ว่า ความถูกต้องไม่จำเป็นต้องยอมอ่อนข้อให้กับความไม่ถูกต้อง (Das Recht Braucht Dem Unrecht Nicht zu Weichen: Right Need Never Yield to Wrong) ซึ่งเรื่องการป้องกันนั้นเป็นเรื่องการขัดแย้งกันระหว่างความถูกต้อง (Recht : Right) และความไม่ถูกต้อง (Unrecht: Wrong) โดยที่ผู้ใช้สิทธิป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายจะอยู่ฝ่ายของความถูกต้อง ในขณะที่ผู้ประทุษร้ายจะอยู่ฝ่ายของความไม่ถูกต้อง การกระทำที่เป็นการประทุษร้ายอันไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นการกระทำที่กระทบต่อคุณธรรมทางกฎหมาย (Protected Interest) ของผู้ใช้สิทธิป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ย่อมก่อให้เกิดสิทธิในการป้องกันตนตอบโต้ต่อความประทุษร้ายที่เกิดขึ้นแก่ตนดังกล่าว⁷⁹

2.3.2 บทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำโดยป้องกันในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศ ไทยมาตรา 68

มาตรา 68 บัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายว่า

มาตรา 68 ผู้ใดจำต้องกระทำการใดเพื่อป้องกันสิทธิของตน หรือของผู้อื่นให้พ้นภัยอันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย และเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึง ถ้าได้กระทำพอสมควรแก่เหตุการณ์กระทำนั้นเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่มีความผิด

2.3.2.1 มีภัยอันตรายต่อสิทธิ

คำว่า สิทธิ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง อำนาจอันชอบธรรม

สิทธิ หมายถึง การที่บุคคลจะพึงกระทำได้ภายในขอบเขตของกฎหมาย กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิทธิของบุคคลจะต้องมีกฎหมายรับรอง หรือยอมรับบังคับให้

สิทธิ หมายถึง ประโยชน์หรือสิ่งที่กฎหมายให้การรับรองว่ามีสิทธินั้นๆอยู่ และจะป้องกันไม่ให้มีผู้ใดล่วงละเมิดต่อสิทธินั้นได้ หรือหากมีการละเมิดสิทธินั้น กฎหมายจะมีการกำหนดบทลงโทษเพื่อลงโทษผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดนั้น

⁷⁸ โกลเมิน ภัทธกริรมย์, คำอธิบายกฎหมายอาญาฝรั่งเศส, (เอกสารประกอบการบรรยายชั้นปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524), หน้า 49.

⁷⁹ ฤทธิรงค์ สมอุดร, เรื่องเดิม, หน้า 6-7.

สิทธิ หมายถึง ประโยชน์ที่กฎหมายรับรองคุ้มครองให้ ซึ่งถ้าเสรีภาพใดมีกฎหมายรับรองและคุ้มครองให้เสรีภาพนั้นอาจเป็นสิทธิด้วย

ศาลฎีกาไทยเคยอธิบายคำว่า “สิทธิ” ว่าหมายความรวมถึงประโยชน์อันบุคคลมีอยู่ โดยที่กฎหมายรับรองให้ และคุ้มครองให้ สิทธิต่างที่บุคคลมี ได้แก่ สิทธิเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เกียรติยศ ชื่อเสียง เสรีภาพ ทรัพย์สิน และยังหมายความรวมถึงสิทธิอื่นๆที่กฎหมายรับรองอีกด้วย⁸⁰

นอกจากนี้คำนิยามของคำว่า สิทธิ ในทางทฤษฎีนิติศาสตร์คลาสสิกก็คือ ประโยชน์ (Interest) ของบุคคลที่กฎหมายรับรอง (Recognized) และคุ้มครอง (Protected) ให้ ซึ่งก่อให้เกิดหน้าที่ (Duty) แก่บุคคลอื่นในการที่จะต้องเคารพและปฏิบัติตาม หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม ระบบยุติธรรมของรัฐก็จะบังคับให้ต้องปฏิบัติตามหรืออาจต้องจ่ายค่าเสียหาย ยิ่งไปกว่านั้น คำว่าสิทธิ ซึ่งในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Right ยังมีนัยทางคุณค่า (Value) ด้วยว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง (right) ผู้ใดไม่ให้ความเคารพจะมีความผิด ทำให้สิทธินี้กลายเป็นมาตรวัดความถูกต้องทางสังคมไปด้วย⁸¹

โดยถ้อยคำในมาตรา 68 ที่ว่า “เพื่อป้องกันสิทธิของตนหรือของผู้อื่น” นั้น แสดงให้เห็นถึงแนวคิดทางกฎหมายของการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ว่ามีอยู่ 2 ประการ กล่าวคือ

1) คำว่า “เพื่อป้องกันสิทธิของตน” แสดงให้เห็นว่า การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายเป็นอำนาจในการคุ้มครองตัวเอง (Selbstschutz) และ

2) คำว่า “เพื่อป้องกันสิทธิของบุคคลอื่น” แสดงให้เห็นว่า การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายเป็นหน้าที่ของบุคคลทุกคนในการรักษากฎหมาย (Rechtsbewährung)⁸²

2.3.2.2 มีภัยอันตรายอันละเมิดต่อกฎหมาย

ภัยอันตรายที่ป้องกันได้ต้องเป็นภัยอันตรายที่เกิดขึ้นโดยละเมิดหรือฝ่าฝืนต่อกฎหมาย กล่าวคือ มีการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย ซึ่งเป็นภัยอันตรายที่กระทบต่อสิทธิหรือคุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคล (Individualrechtsgut) ถ้าหากผู้ก่อภัยมีอำนาจที่จะกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้รับภัยอันตรายก็ไม่มีสิทธิป้องกันได้ แต่หากผู้กระทำไม่มีอำนาจกระทำ บุคคลผู้กำลังประสบภัยนั้นไม่จำเป็นต้องทนรับภัย

คำว่า ประทุษร้าย ตามมาตรา 68 นั้นหมายความว่า การกระทำของมนุษย์ที่เป็นการคุกคามสิทธิของบุคคลอื่น ซึ่งการประทุษร้ายนั้นอาจเกิดจากการกระทำการหรืองดเว้นการกระทำการก็ได้ ส่วนคำว่า การประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย นั้นไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายเสมอไป แต่หมายความรวมถึง การกระทำที่ไม่สามารถหยาบยกเหตุว่า ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้ ขึ้นกล่าวอ้าง⁸³

⁸⁰ธีรศักดิ์ คงเทพ, *เรื่องเดิม*.

⁸¹โสภารัตน์ จารุสมบัติ, *รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเรื่องสิทธิเสรีภาพและหน้าที่ของประชาชนชาวไทย* (กรุงเทพมหานคร: สถาบันพระปกเกล้า, 2547), หน้า 1

⁸²คณิต ณ นคร, *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป*, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2554), หน้า 237.

⁸³*เรื่องเดียวกัน*, หน้า 238-239.

2.3.2.3 ถ้อยคำที่ใกล้เคียง

ถ้อยคำที่ใกล้เคียงถึง หมายความว่า ถ้อยคำนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว หรือเชื่อว่าต้องเกิดขึ้นเป็นแน่แท้ และถ้อยคำนั้น ไม่ได้หมายความว่าต้องพร้อมลงมือเท่านั้น แม้เพียงอยู่ในขั้นเตรียมการก็สามารถที่จะป้องกันได้แล้ว ตัวอย่างเช่น กรณีใช้อาวุธปืน โดยหลักตามกฎหมายแล้ว ผู้ที่จะยิงผู้อื่นต้องรับผิดในฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ก็ต่อเมื่อยกปืนขึ้นเล็งและพร้อมที่จะเหนี่ยวไก หากว่าแค่เพียงชักปืนออกจากเอวยังไม่ได้ยกปืนขึ้นเล็ง จะยังไม่มีความผิด แต่กรณีป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายนั้นหากเห็นว่าอีกฝ่ายชักปืนออกจากเอวแม้ยังไม่ได้จ้องจะยิงพร้อมกับเหนี่ยวไกก็ตาม แต่เมื่อคาดได้ว่าฝ่ายนั้นจะยิงเป็นที่ยืนยัน การยิงสวนกลับไปก่อนก็เป็น การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย

2.3.2.4 การกระทำเพื่อป้องกันสิทธิ

การกระทำโดยป้องกันต้องเป็นการกระทำโดยเจตนา ประกอบกับมีเจตนาพิเศษ กล่าวคือ เพื่อป้องกันสิทธิของตนหรือของผู้อื่น หากขาดอย่างใดอย่างหนึ่งจะอ้างว่าเป็นการกระทำโดยป้องกันไม่ได้ และการกระทำโดยป้องกันนั้น กฎหมายจะถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่มีความผิดก็ต่อเมื่อได้กระทำการป้องกันต่อผู้ก่อภัยหรือผู้ก่อการประทุษร้ายนั้นเท่านั้น แต่หากไปกระทำต่อบุคคลที่ 3 แล้วจะไม่สามารถอ้างป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายได้ การกระทำต่อผู้ก่อภัยหรือผู้ก่อการประทุษร้ายนั้น หมายถึง การกระทำต่อชีวิตหรือร่างกายของผู้ก่อภัยหรือผู้ก่อการประทุษร้าย แต่บางกรณีอาจหมายถึงการกระทำต่อทรัพย์สินของผู้ก่อภัยหรือผู้ก่อการประทุษร้าย ซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวผู้ก่อภัยหรือผู้ก่อการประทุษร้ายได้ใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ซึ่งหากแม้ทรัพย์สินเป็นของบุคคลที่ 3 ก็ตามก็ถือว่าเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายได้ เนื่องจากเป็นทรัพย์สินที่ใช้เป็นเครื่องมือกระทำความผิด⁸⁴

2.3.2.5 ขอบเขตของการกระทำเพื่อป้องกัน

ในประมวลกฎหมายอาญากฎหมาย มาตรา 69 ได้บัญญัติถึงกรณีป้องกันเกินขอบเขตดังนี้

ในกรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา 67 และมาตรา 68 นั้น ถ้าผู้กระทำได้กระทำไปเกินสมควรแก่เหตุ หรือเกินกว่ากรณีแห่งความจำเป็น หรือเกินกว่ากรณีแห่งการจำต้องกระทำเพื่อป้องกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ แต่ถ้าการกระทำนั้นเกิดจากความตื่นเต้น ความตกใจ หรือความกลัว ศาลจะไม่ลงโทษผู้กระทำก็ได้

การกระทำที่เป็นการป้องกันนั้น จึงต้องเป็นการกระทำที่สมควรแก่เหตุ กล่าวคือ การกระทำอันเนื่องมาจากการตัดสินใจในทางภาวะวิสัยที่เป็นการสมควรจะต้องตัดสินใจเช่นนั้นในการที่จะทำให้การประทุษร้ายนั้นยุติลงได้ อีกทั้งต้องเป็นวิธีการที่เหมาะสม ที่ทำให้ความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นเกิดขึ้นได้น้อยที่สุด

⁸⁴ ธีรศักดิ์ คงเทพ, *เรื่องเดิม*.

การกระทำใดจะเป็นการพอสมควรแก่เหตุหรือไม่ ต้องพิจารณาจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด กล่าวคือ ต้องพิจารณาในด้านของการกระทำประทุษร้ายและในด้านการป้องกัน และที่สำคัญต้องพิจารณาความร้ายแรงของการประทุษร้าย อันตรายของผู้ประทุษร้าย และความ ต้องการหรือความจำเป็นที่จะต้องกระทำการป้องกันรวมทั้งเครื่องมือที่ใช้ในการป้องกันด้วย โดยต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไปว่าบุคคลอื่นถ้าตกอยู่ในสถานการณ์หรือภาวะวิสัยเช่นนั้นแล้วจะกระทำการ อย่างไม่อย่างใด ถ้าหากตัดสินใจเช่นเดียวกันแล้ว กรณีนั้นถือได้ว่าเป็นการป้องกันพอสมควรแก่เหตุ⁸⁵

และต้องเป็นการกระทำที่ไม่เกินกว่ากรณีแห่งความจำเป็นที่ต้องกระทำ กล่าวคือต้องกระทำตามสมควร ดังนี้

- 1) เหมาะสมและได้สัดส่วนในการจัดถ่วงอันตราย และ
- 2) เป็นวิธีที่เบาที่สุดหรือเกิดความเสียหายน้อยที่สุดในการใช้ป้องกัน

จึงเป็นเรื่องของการชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์หรือคุณธรรมทางกฎหมายที่ขัดแย้งกัน กล่าวคือการกระทำที่ไม่เกินกว่ากรณีจำเป็นที่ต้องกระทำต้องเป็นการกระทำที่รักษาประโยชน์หรือคุณธรรมทางกฎหมายเหนือกว่าการกระทำการอันเป็นการประทุษร้ายนั้น⁸⁶

2.4 แนวความคิดและทฤษฎีสังคมวิทยา

สำหรับการปฏิบัติงานในการพัฒนาสังคม การมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับแนวความคิด และทฤษฎีสังคมวิทยานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะสังคมวิทยานั้นเป็นรากฐานในการอธิบายให้ เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของมนุษย์ ช่วยในการอธิบายปรากฏการณ์ และความแม่นยำในการคาดเดาการเปลี่ยนแปลงไปของสังคมในอนาคต⁸⁷ ทฤษฎีสังคมวิทยาจึงเป็นทฤษฎีที่อาศัยลักษณะของความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นหลักในการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคม

2.4.1 ความหมายของสังคมวิทยา

สังคมวิทยา มาจากรากศัพท์ คำว่า “Socius” เป็นภาษาละติน มีความหมายว่า “เพื่อน” (Companion) และคำว่า “Logos” เป็นภาษากรีก มีความหมายว่า “ถ้อยคำ” (Word) เมื่อรวมทั้งสองคำเข้าด้วยกันจึงมีความหมายโดยสรุปว่า “การพูดคุยเกี่ยวกับสังคม”⁸⁸

นอกจากนี้ ได้มีนักสังคมวิทยาหลายท่านได้ให้คำนิยามของคำว่าสังคมวิทยาไว้ในหลายประการ เพื่อเป็นการกำหนดขอบเขตของสังคมวิทยาให้ชัดเจน

August Comte (ออกุสต์ คองต์) นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส ซึ่งถือได้ว่าเป็นบิดาของวิชาสังคมวิทยา ได้ให้ความหมายของสังคมวิทยาว่าหมายถึง สาขาวิชาที่มุ่งศึกษาสังคมมนุษย์ โดยได้แบ่ง

⁸⁵ คณิต ญ นคร, *เรื่องเดิม*, หน้า 243.

⁸⁶ *เรื่องเดียวกัน*, หน้า 250-251.

⁸⁷ พชรินทร์ สิริสุนทร, *แนวความคิด ทฤษฎี เทคนิค และการประยุกต์ เพื่อการพัฒนาสังคม* (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556), หน้า 139.

⁸⁸ *เรื่องเดียวกัน*, หน้า 160.

ออกเป็น 2 ประเภท คือ สังคมสถิต (Social Statics) ซึ่งเป็นการศึกษาถึงส่วนย่อยภายในสังคม เช่น สถาบันสังคม ศึกษาถึงกฎระเบียบความมั่นคงที่ทำให้สังคมรวมกลุ่มกันจนสามารถดำรงอยู่ได้ และ สังคมพลวัต (Social Dynamics) ซึ่งเป็นการศึกษาสังคมในด้านของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและ วิวัฒนาการการพัฒนาแบบแผนของสถาบันทางสังคมต่างๆ

Max weber (แมกซ์ เวเบอร์) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมัน ให้ความหมายของสังคมวิทยาว่า เป็นวิทยาศาสตร์หรือกระบวนการในการสำรวจข้อเท็จจริงอย่างเป็นระบบโดยมุ่งศึกษาพฤติกรรมทางสังคม เพื่อนำมาอธิบายเหตุและผลของพฤติกรรมดังกล่าวได้

Leonard Broom (ลีโอนาร์ด บรูม) และ Philip Selznick (ฟิลิปส์ เซลซนิก) อธิบายว่า สังคมวิทยา เป็นวิชาที่มุ่งศึกษาโครงสร้างพื้นฐานของสังคมมนุษย์ โดยชี้ให้เห็นถึงพลังของสังคมที่ทำให้เกิดการรวมกัน หรือ เกิดการแตกแยกกันของกลุ่มสังคมต่างๆ

Talcott Parsons (ทัลคอตต์ พาร์สันส์) นักสังคมวิทยาชาวอเมริกัน ให้ความหมายของสังคมวิทยาว่า เป็นวิทยาศาสตร์ที่มุ่งสร้างทฤษฎีที่จะศึกษาและอธิบายระบบของพฤติกรรมร่วมทางสังคมที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในสาระและกระบวนการที่บุคคลในสังคมต่างยึดถือเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติต่อกัน

Pitirim Sorokin (พีทิม โซโรกิน) อธิบายว่าสังคมวิทยา คือ วิทยาศาสตร์ที่ทำการศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อหาข้อสรุปสาระที่มาจากรูปแบบ ชนิด และความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ดังกล่าว

Richard T. Schaefer (ริชาร์ด ที เชฟเฟอร์) กล่าวว่า สังคมวิทยาคือการศึกษากฎพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์และกลุ่มคน และมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ทางสังคม ว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของ คนอย่างไร ความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ เหล่านั้น จะมีการพัฒนาสังคมหรือเปลี่ยนแปลงสังคมอย่างไรบ้าง⁸⁹

โดยสรุปอาจจะให้ความหมายของสังคมวิทยาได้ว่า สังคมวิทยา หมายถึง การศึกษากฎพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม หรือพฤติกรรมการติดต่อสัมพันธ์ของมนุษย์ เป็นการเสาะแสวงหา เพื่อให้เข้าใจ ธรรมชาติและจุดมุ่งหมายของการติดต่อสัมพันธ์ดังกล่าว อีกทั้งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการทางสังคมอีกด้วย⁹⁰

2.4.2 ทฤษฎีสังคมวิทยา

ทฤษฎีสังคมวิทยา⁹¹ (Sociological Theory) หมายความว่า ชุดของแนวคิดที่มีความเป็นเหตุเป็นผลเกี่ยวกับความสัมพันธ์และพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นบุคคล กลุ่ม และชุมชน ตลอดจนการให้ความหมาย คำอธิบาย การเกิดขึ้น การดำรงอยู่ และลักษณะของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ซึ่งทฤษฎีทางสังคมวิทยามีลักษณะที่สำคัญ ดังนี้

⁸⁹ ศิริรัตน์ แอดสกุล, *ความรู้เบื้องต้นทางสังคมวิทยา* (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 13.

⁹⁰ สากล จรรย์วิทยานนท์, *สังคมวิทยา* (กรุงเทพมหานคร: โปรเฟสชั่นเนล, 2528), หน้า 1-2.

⁹¹ พชรินทร์ สิริสุนทร, *เรื่องเดิม*, หน้า 144-145.

1) องค์ความรู้ (Body of Knowledge) ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสังคมและพฤติกรรมของบุคคลในสังคมที่ถูกประมวลและรวบรวมไว้

2) คำอธิบาย (Explanation) ที่แสดงเหตุผลของปรากฏการณ์ทางสังคม โดยไม่มีอคติ

3) ความถูกต้อง (Preciseness) ของข้อเท็จจริงในสังคมที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ในสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ (Empirical Data) ซึ่งเป็นข้อมูลที่เก็บจากประสบการณ์โดยตรงหรือเหตุการณ์จริง และสิ่งที่สัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 อันได้แก่ ตา หู จมูก ปาก ลิ้น และกายสัมผัส ซึ่งเป็นวัตถุวิสัย (Objectivity) สามารถพิสูจน์ได้ กับสิ่งที่ เป็นภาวะวิสัย (Subjective) หรือสิ่งซึ่งมีอารมณ์ความรู้สึกเจือปนและความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่บุคคลใช้

2.4.3 ทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociological Jurisprudence)

ทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา หมายถึง แนวความคิดหรือทฤษฎีทางนิติศาสตร์ที่เน้นบทบาทความสัมพันธ์ของกฎหมายต่อสังคม เป็นการพิจารณาถึงบทบาทหรือหน้าที่ (Functional) หรือการทำงานของกฎหมายมากกว่าเนื้อหาสาระของกฎหมายซึ่งเป็นเพียงแค่นามธรรม (Look More for the Working of Law than for its Abstract) อีกทั้งยังเน้นบทบาทของกฎหมายในการจัดระเบียบผลประโยชน์ของสังคม (Functional Approach) เน้นศึกษาวิธีการตรากฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาสังคมต่างๆ (Social Legislation) โดยเฉพาะในการตรากฎหมายขึ้นเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของส่วนรวมหรืออรรถประโยชน์ของสังคม (Social Utilitarianism)⁹²

2.4.3.1 รากฐานการก่อตัวของนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

ทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยานั้น ก่อตั้งขึ้นในตะวันตก และได้แพร่หลายไปยังหลายประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมัน เป็นต้น

สำหรับประเทศเยอรมันนั้นมีนักนิติศาสตร์คนสำคัญ ได้แก่ รูดอล์ฟ ฟอน เยียร์ริง (Rudolf Von Jhering) ซึ่งเป็นบุคคลที่ให้นิยามทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

ในประเทศฝรั่งเศสมี ลีออน ดิวกี (Leon Duguit) ผู้ได้รับอิทธิพลความคิดของเยียร์ริงเกี่ยวกับทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา โดยลีออน ดิวกี ได้ให้นิยามทฤษฎีนี้ด้วยความสมานฉันท์ของสังคม (Social Solidarism) ขึ้น

ในประเทศสหรัฐอเมริกามีโรสโค พาวนด์ (Roscoe Pound) ซึ่งเป็นผู้พัฒนาทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยาให้มีรายละเอียดเพิ่มขึ้นในเชิงปฏิบัติ และทำให้ทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับแพร่หลายมากขึ้น โดยโรสโค พาวนด์ ได้สร้างทฤษฎีวิิศวกรรมสังคม (Social Engineering) ขึ้นมา

2.4.3.2 นักคิดและแนวคิดทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

แนวคิดทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1) กลุ่มที่มีแนวความคิดแบบสังคมนิยม ซึ่งกลุ่มนี้มีนักคิดคือ ลีออน ดิวกี (Leon Duguit)

⁹² จริฎ โฆษณานันท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 237.

2) กลุ่มที่มีแนวคิดแบบอนุรักษนิยม ซึ่งกลุ่มนี้มีนักคิดคือ รูดอล์ฟ ฟอน เฮียริง (Rudolf Von Jhering) และ รอสโค พาวนด์ (Roscoe Pound)

1) กลุ่มที่มีแนวความคิดแบบสังคมนิยม
ลีโอ ดิวกี (Leon Duguit) และทฤษฎีว่าด้วยความสมานฉันท์ของสังคม (Social Solidarism)

ลีโอ ดิวกี เป็นนักคิดคนสำคัญซึ่งได้รับอิทธิพลความคิดของเฮียริงเกี่ยวกับทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา โดยเขาพยายามที่จะอธิบายบทบาทของกฎหมายในแง่ของการปกป้องประโยชน์ของสังคม และเขาได้ปฏิเสธแนวคิดดั้งเดิมเกี่ยวกับเรื่องธรรมชาติของรัฐ อำนาจอธิปไตย และสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคล

ดิวกี ได้ก่อกำเนิดทฤษฎีว่าด้วยความสมานฉันท์ของสังคม (Social Solidarism) โดยมีหลักความสมานฉันท์ของสังคม (Principle of Social Solidarity) ซึ่งเปรียบเสมือนได้กับหลักนิติธรรม (A Rule of Law) หรือเสมือนหลักในการบัญญัติกฎหมายขึ้น กล่าวคือ การบัญญัติกฎหมายและการใช้กฎหมายต้องตั้งอยู่บนประโยชน์ของบุคคลในสังคมร่วมกันหรือมีการแลกเปลี่ยนความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มิใช่การบัญญัติกฎหมายเพื่อคนเพียงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

หลักความสมานฉันท์ของสังคมนั้น เน้นความสำคัญของรัฐและความรับผิดชอบของรัฐ รัฐในความคิดของดิวกีเป็นเพียงองค์กรรูปแบบหนึ่งของสังคม ซึ่งจะได้รับความเชื่อถือต่อเมื่อได้ทำการส่งเสริมความสมานฉันท์ต่อสังคม รัฐต้องจัดหาสวัสดิการให้กับสังคม ยกเลิกความแตกต่างระหว่างกฎหมายมหาชนและกฎหมายเอกชนเนื่องจากเห็นว่ากฎหมายทั้งปวงนั้นเป็นเพียงเครื่องมือเพื่อไปสู่วัตถุประสงค์ในการสมานฉันท์สังคมทั้งสิ้น⁹³

นอกจากนี้ดิวกียังปฏิเสธการดำรงอยู่เรื่องสิทธิ (Right) และให้ความสำคัญกับหน้าที่ (Duty) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่จะประกันว่าบุคคลแต่ละคนได้ดำเนินตามบทบาทในส่วนของตนเพื่อการส่งเสริมความสมานฉันท์ของสังคม ดิวกีปฏิเสธความคิดที่ว่าบุคคลทุกคนมีสิทธิในฐานะเอกชน และอธิบายว่ามนุษย์ทุกคนล้วนมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตนในสังคม กฎหมายจึงเป็นสิ่งที่บังคับให้ทุกคนปฏิบัติตามหน้าที่ของตน กฎหมายจึงเป็นระบบของหน้าที่ไม่ใช่ระบบของสิทธิ ถ้าบุคคลใดมีสิทธิ สิทธิดังกล่าวนั้นคือสิทธิที่จะทำตามหน้าที่ของตนเท่านั้น ในทำนองเดียวกันอิสระเสรีภาพ (Liberty) ก็เป็นเพียงผลลัพธ์ของพันธะหน้าที่อันมีอยู่ในมนุษย์ทุกคนเพื่อการพัฒนาปัจเจกภาพ (Individuality) ของตนให้มีความสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์ความสมานฉันท์ของสังคมโดยการประสานความร่วมมือของมนุษย์ให้มากที่สุด⁹⁴

ความคิดของดิวกี กล่าวว่า แท้จริงแล้วกฎหมายเป็นเรื่องของสังคมหรือเรื่องของความเป็นปึกแผ่นของสังคม การจะคิดหรือการอธิบายกฎหมายจากเอกชนนั้นไม่สามารถกระทำได้ การอธิบายว่าแต่เดิมเอกชนมีความเป็นอยู่ของตนเอง สังคมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในภายหลังเป็นเรื่องที่ผิด ดิวกีได้อธิบายว่ามนุษย์กับสังคมเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ออกและความเป็นมนุษย์นั้นผูกพัน

⁹³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 246-247.

⁹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 248.

กับความเป็นอยู่ร่วมกันเป็นสังคม เป็นกลุ่มเดียวกันหรือเป็นปึกแผ่น ดังนั้นแท้จริงแล้วมนุษย์นั้นดำรงอยู่ได้เนื่องจากการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม มนุษย์ทุกคนจึงต้องขึ้นต่อสังคมโดยรวม⁹⁵

ทฤษฎีของดิวกีนั้น เป็นการเน้นเรื่องประโยชน์ของสังคมเพียงอย่างเดียว จนไม่ได้ให้ความสำคัญกับประโยชน์ของปัจเจกชน ดังจะเห็นได้จากแนวความคิดในการปฏิเสธสิทธิของปัจเจกชน รวมทั้งการปฏิเสธความแตกต่างระหว่างกฎหมายเอกชนและกฎหมายมหาชน อีกทั้งการใช้สิทธิเสรีภาพทางแพ่งหรือทางทรัพย์สินต้องอยู่ภายใต้วัตถุประสงค์ในการปกป้องผลประโยชน์ของสังคมหาใช่เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลไม่

2) กลุ่มที่มีแนวคิดแบบอนุรักษนิยม

รูดอล์ฟ ฟอน เยียร์ริง (Rudolf Von Jhering) กับการให้กำเนิดทฤษฎี

นิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

รูดอล์ฟ ฟอน เยียร์ริงเป็นนักนิติศาสตร์ชาวเยอรมัน ได้เขียนงานเขียนที่สำคัญ ชื่อ “วัตถุประสงค์ในกฎหมาย” (Der Zweck in Recht) ซึ่งภายหลังได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้ชื่อว่า “กฎหมายในฐานะเครื่องมือเพื่อบรรลุเป้าหมาย” (Law as a Means to an End) ซึ่งเป็นงานเขียนที่สะท้อนถึงจุดยืนแบบอรรถประโยชน์เชิงสังคมที่ชัดเจนของเยียร์ริง กล่าวคือกฎหมายจะต้องบัญญัติเพื่อใช้บังคับให้เกิดประโยชน์สุขแก่บุคคลในสังคม โดยมีการเรียกร้องให้มีการรวมแนวความคิดทางกฎหมายเข้ากับความเป็นจริงของสังคม และเน้นบทบาทของกฎหมายเพื่อประโยชน์ต่อสังคมอย่างแท้จริง หรือเรียกได้ว่าเป็นวัตถุประสงค์แห่งกฎหมาย

วัตถุประสงค์แห่งกฎหมาย เป็นแกนกลางแนวความคิดที่สำคัญทางปรัชญากฎหมายของเยียร์ริง อันวางอยู่บนแนวความคิดเรื่องวัตถุประสงค์ (Purpose) ซึ่งเปรียบเสมือนกฎสากลที่อยู่เบื้องหลังสิ่งมีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิต รวมไปถึงเป็นสิ่งที่ครอบงำความเป็นไปของสสาร (Matter) และ เจตจำนง (Will) เช่นนี้วัตถุประสงค์จึงเป็นผู้สร้างกฎหมายขึ้นมาทั้งหมด ไม่มีกฎเกณฑ์หรือกฎหมายใดที่จะปราศจากวัตถุประสงค์ หรือมูลเหตุจูงใจในทางปฏิบัติที่ทำให้กฎหมายเกิดขึ้น กฎหมายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการกระทำของมนุษย์ และต้นเหตุสำคัญของกฎหมาย คือการเป็นเครื่องมือเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของสังคม วัตถุประสงค์ของกฎหมายจึงอยู่ที่การปกป้องหรือขยายการปกป้องผลประโยชน์ของสังคม กฎหมายจึงกลายเป็นเครื่องมือในการทำให้วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายนั้นสามารถเป็นจริงขึ้นมา และวัตถุประสงค์นั้นต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของสังคมหรืออรรถประโยชน์ของสังคม ซึ่งเยียร์ริงได้แบ่งผลประโยชน์ออกเป็น 3 ประเภท คือ

- (1) ผลประโยชน์ของปัจเจกบุคคล
- (2) ผลประโยชน์ของรัฐ และ
- (3) ผลประโยชน์ของสังคม

ดังนั้นบทบาทสำคัญของทฤษฎีนิติศาสตร์จึงอยู่ที่การสร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ต่างๆ ให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ ไม่มีการหลอกล้อหรือเกินการเอาเปรียบซึ่งกันและกันระหว่างผลประโยชน์ของปัจเจกบุคคลหรือเอกชนกับประโยชน์ของส่วนร่วมอันได้แก่ รัฐและสังคม

⁹⁵ ปรีดี เกษมทรัพย์, *เรื่องเดิม*, หน้า 269.

จากการที่ต้องหาวิธีการเพื่อช่วยไกล่เกลี่ยผลประโยชน์ของปัจเจกบุคคล หรือเอกชนกับประโยชน์ของส่วนรวมเข้าด้วยกันนั้น เฮอร์ริงได้ให้คำตอบโดยอิง “หลักเกี่ยวกับเครื่องค้ำจ้งการเคลื่อนตัวของสังคม” (The Principle of the Levers of Social Motion) ซึ่งมีที่มาจาก การเชื่อมมูลเหตุจูงใจด้านความเห็นแก่ตัว (Egoistic) และการเห็นแก่ประโยชน์ของบุคคลอื่น (Altruistic) เข้าด้วยกัน โดยเครื่องค้ำจ้งของเฮอร์ริงนั้น เฮอร์ริงได้เปรียบเทียบกับหลัก 4 ประการ คือ การได้สิ่งตอบแทน การข่มขู่ลงโทษ หน้าที่ และความรัก

การได้สิ่งตอบแทนและการข่มขู่ลงโทษนั้นเปรียบได้กับเครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับความเห็นแก่ตัวของมนุษย์และผลักดันให้สังคมเคลื่อนตัวไปได้ เช่น การต้องการสิ่งตอบแทนทำให้มนุษย์เกิดการทำการค้าหรือมีการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ขณะที่การข่มขู่ลงโทษนั้นสามารถปรากฏได้ในรูปจริยธรรม ศีลธรรม และกฎหมาย การลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎหมายเป็นเครื่องมือในการรักษาความสงบเรียบร้อยของรัฐและความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย

สำหรับความรู้สึกในหน้าที่และความรักนั้น เป็นหลักการเชิงเครื่องมือทางสังคมที่สัมพันธ์กับมิติของการเห็นแก่ประโยชน์ของบุคคลอื่น ภายในจิตใจของมนุษย์หลักสองประการนี้จึงเปรียบได้กับเครื่องมือทางศีลธรรมที่ช่วยยึดเหนี่ยวมนุษย์ในสังคมให้จับมือร่วมกันเดินไปยังเส้นทางสังคมสายเดียวกัน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การประสานผลประโยชน์ต่างๆในสังคมเพื่อสร้างความสมานฉันท์หรือการดำรงอยู่ได้ของสังคมนั้น มีความจำเป็นที่ต้องอาศัยทั้งการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน และการเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่น อีกทั้งต้องยึดมั่นในหลักการให้รางวัลตอบแทน หลักการข่มขู่ลงโทษ หลักการปฏิบัติหน้าที่และหลักความรักความเห็นใจผู้อื่น ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ช่วยผลักดันสังคมให้ก้าวต่อไปได้อย่างราบรื่นโดยที่ความต้องการของมนุษย์ทั่วไปได้รับการตอบสนองตรงตามความต้องการ ไม่ตกอยู่ในสภาวะที่เกิดความขัดแย้งทางผลประโยชน์ระหว่างกัน⁹⁶

รอสโค ปาวน์ (Roscoe Pound) และทฤษฎีวิวัฒกรรมสังคม

รอสโค ปาวน์ นักนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยาของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นศาสตราจารย์ด้านกฎหมายแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้พัฒนาทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยาให้มีรายละเอียดในทางปฏิบัติมากขึ้น และทำให้ทฤษฎีนี้มีความแพร่หลายเพิ่มมากขึ้นในที่ต่างๆ

แนวความคิดของปาวน์นั้น เป็นแบบปฏิบัตินิยม (Pragmatism) ซึ่งเน้นการศึกษาค้นคว้าหรือการแก้ไขปัญหาในเชิงปฏิบัติ ปาวน์จึงได้สร้างเกณฑ์แบ่งแยกความแตกต่างระหว่างนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา และสังคมวิทยากฎหมาย (Sociology of Law) ว่า นิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยานั้นให้ความสำคัญกับปัญหาในทางปฏิบัติ ส่วนสังคมวิทยากฎหมายให้ความสำคัญกับปัญหาในทางทฤษฎีนอกจากนี้ปาวน์ยังได้สร้างวลีที่สำคัญด้วยการแยกความแตกต่างระหว่าง “กฎหมายในตำราและกฎหมายในการกระทำ (ความเป็นจริง)” (Law in Books, and Law in Action)

ปาวน์เห็นว่ากฎหมายนั้นเป็นเครื่องมือสำหรับการคานผลประโยชน์ต่างๆในสังคมเพื่อให้สังคมเกิดความสมดุล และได้สร้างกลไกในการคานผลประโยชน์ขึ้น โดยใช้กลไกทางกฎหมายในการจัดผลประโยชน์ต่างให้มีความสมดุลและมีประสิทธิภาพ เปรียบเสมือนการก่อสร้าง

⁹⁶ จริญ โฆษณานันท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 240-243.

หรือวิศวกรรมสังคมที่มุ่งสร้างโครงสร้างทางสังคมขึ้นใหม่ที่มีประสิทธิภาพในการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในสังคมได้สูงสุดโดยไม่ก่อให้เกิดความร้าวฉานหรือเกิดการสูญเสียน้อยที่สุด ซึ่งเรียกทฤษฎีนี้ว่า “ทฤษฎีวิศวกรรมสังคม”(Social Engineering Theory)

ทฤษฎีวิศวกรรมสังคมนั้น ได้กล่าวถึงเรื่องผลประโยชน์สังคม ความหมายหรือประเภทของผลประโยชน์ต่างๆ ซึ่งเป็นการสร้างทฤษฎีว่าด้วยผลประโยชน์ (The Theory of Interests) ขึ้นอย่างเป็นระบบ อันสามารถกล่าวได้ว่าเป็นหัวใจของทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

กล่าวโดยสรุปทฤษฎีว่าด้วยผลประโยชน์ของพาวนนั้น มีการพิจารณาสภาพปัญหาหรือความขัดแย้งในผลประโยชน์ต่างๆ ในสังคม อีกทั้งมีการเสนอคำตอบเพื่อหาวิธีถ่วงดุลผลประโยชน์ที่มีความขัดแย้งกันนั้นให้เกิดความสมดุลโดยกำหนดคำจำกัดความของคำว่าผลประโยชน์ การแยกประเภทของผลประโยชน์ และการนำเอาผลประโยชน์ต่างๆ นั้นมาคานกันให้เกิดความขัดแย้งน้อยที่สุดในสังคมแบบการกระทำวิศวกรรมสังคม

พาวนได้กำหนดคำจำกัดความของผลประโยชน์ว่า ข้อเรียกร้อง ความต้องการหรือความปรารถนาที่มนุษย์ต่างยืนยันเพื่อให้ได้มาอย่างแท้จริงและเป็นภารกิจที่กฎหมายต้องกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อสิ่งเหล่านี้ หากต้องการมีสังคมที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยกฎหมายมีหน้าที่ต้องตอบสนองผลประโยชน์ แต่ผลประโยชน์นั้นจะมากหรือน้อยเพียงใดแก่บุคคลแต่ละคนนั้นขึ้นอยู่กับความสำคัญหรือผลกระทบของผลประโยชน์ที่ได้รับ จึงต้องนำวิธีคานผลประโยชน์หรือวิศวกรรมสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง

พาวนได้แยกผลประโยชน์ออกเป็น 3 ประเภทคล้ายกับเฮียริง ได้แก่

1) ผลประโยชน์ของปัจเจกบุคคล (Individual Interests) คือ ข้อเรียกร้อง ความต้องการ ความปรารถนา และ ความคาดหวังในการดำรงชีวิตของปัจเจกบุคคล (Individual Life)

(1) ผลประโยชน์ด้านบุคลิกภาพส่วนบุคคล (Interest in Personality) อันหมายถึง ผลประโยชน์ในร่างกาย เสรีภาพแห่งเจตจำนง เกียรติยศและชื่อเสียง ความมีอิสระส่วนตัว และการเชื่อถือหรือนับถือสิ่งต่างๆ

(2) ความสัมพันธ์ทางครอบครัว (Domestic Relation) อันเกี่ยวข้อง กับบิดามารดา สามีภรรยาและบุตร

(3) ผลประโยชน์ในเรื่องอันเป็นแก่นสารสำคัญ (Interest of Substance) ซึ่งรวมถึงการมีทรัพย์สินส่วนตัว (Private Property) เสรีภาพในการประกอบอุตสาหกรรมหรือในการทำสัญญา การได้ประโยชน์ตามคำมั่นสัญญา เสรีภาพในการสมาคมและการจ้างแรงงานอันต่อเนื่อง

2) ผลประโยชน์ของมหาชน (Public interest) คือ ข้อเรียกร้อง ความต้องการ ความปรารถนาที่ปัจเจกบุคคลยึดมั่นในสิ่งซึ่งเกี่ยวพันหรือเกิดจากจุดยืนในการดำรงชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการเมือง (Political life) อันได้แก่ผลประโยชน์ของรัฐในฐานะที่เป็นนิติบุคคลที่จะครอบครองหรือเวนคืนทรัพย์สิน รวมไปถึงผลประโยชน์ของรัฐในฐานะผู้พิทักษ์ปกป้องผลประโยชน์ของสังคม

3) ผลประโยชน์ของสังคม (Social interest) ชื่อเรียกอื่น ความต้องการ ความปรารถนาที่พิจารณาในแง่ความคาดหวังในการดำรงชีวิตทางสังคม (Social life) อันหมายถึงความรวมถึง

- (1) ผลประโยชน์ของสังคมในแง่ความปลอดภัยทั่วไป
- (2) ผลประโยชน์ของสังคมในแง่ความปลอดภัยของสถาบันทางสังคมต่างๆ เช่น สถาบันทางศาสนา สถาบันทางเศรษฐกิจ สถาบันทางการเมืองหรือสถาบันทางครอบครัว
- (3) ผลประโยชน์ของสังคมในแง่ศีลธรรมทั่วไป ซึ่งครอบคลุมถึงกฎหมายต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี การค้าสุรา หรือการพนัน
- (4) ผลประโยชน์ของสังคมในการรักษาทรัพยากร ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรธรรมชาติหรือทรัพยากรมนุษย์

(5) ผลประโยชน์ของสังคมในด้านความก้าวหน้าทั่วไป ซึ่งหมายถึง

- (5.1) ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ อันหมายถึงความรวมถึง เสรีภาพในการใช้และจำหน่ายทรัพย์สิน เสรีภาพในทางการค้า การอุตสาหกรรม การส่งเสริมการประดิษฐ์ ด้วยการรับรองสิทธิบัตร

(5.2) ความก้าวหน้าทางการเมือง โดยแสดงออกถึงการยอมรับนับถือต่อเสรีภาพในการพูด การแสดงความคิดเห็นและการสมาคม

(5.3) ความก้าวหน้าทางวัฒนธรรม โดยการมีเสรีภาพทางศาสนาต่างๆ วรรณกรรม ศิลปะ สุนทรียศาสตร์ และการส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้

ข้อสังเกตผลประโยชน์ทั้ง 3 ประการในทฤษฎีของพาวนนั้น ผลประโยชน์ในแต่ละประเภทของพาวนนั้น ผลประโยชน์ที่แน่นอนอันหนึ่งอาจจะถือว่ามີลำดับความสำคัญมากกว่าในช่วงเวลาหนึ่งอันแน่นอน แต่ในช่วงเวลาอื่นนั้น ผลประโยชน์นั้นอาจถูกพิจารณาว่าด้อยความสำคัญกว่าผลประโยชน์อีกอันก็ได้ ผลประโยชน์ที่สำคัญที่สุดคือผลประโยชน์ในชีวิตของปัจเจกบุคคลเท่านั้น ซึ่งผลประโยชน์ทุกประเภทยุ่ล้วนเกิดจากการเรียกร้องของปัจเจกบุคคลทั้งนั้น วิธีการพิจารณาผลประโยชน์บางอย่างอาจเป็นการเรียกร้องในนามของปัจเจกบุคคล แต่บางอย่างก็อาจเป็นการเรียกร้องในนามของสังคมหรือมหาชนมากกว่าก็ได้แล้วแต่ว่าจะพิจารณาในมุมมองหรือแง่ใด ดังนั้นผลประโยชน์แต่ละประเภทยุ่จึงสามารถเปลี่ยนแปลงแทนซึ่งกันและกันได้

การคำนวณผลประโยชน์ ต้องมองความสมดุลในแง่ผลลัพธ์ที่จะส่งผลกระทบกระเทือนที่น้อยที่สุดต่อโครงสร้างทั้งหมดของระบบผลประโยชน์ของสังคมหรือผลลัพธ์ที่จะสามารถรักษาผลประโยชน์ทั้งหมดให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้อีกทั้งต้องเกิดการสูญเสียที่น้อยที่สุดต่อผลประโยชน์รวมทั้งหมดของสังคม

การคำนวณผลประโยชน์ด้วยวิธีการต่างๆ ในการกระทำวิศวกรรมสังคมของพาวนเป็นหัวใจสำคัญในทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ซึ่งพาวนถือเป็นก้าว่างใหม่ของการศึกษากฎหมายและเหมือนการก้าวสู่จุดสุดยอดของวิชานิติปรัชญานับแต่อดีตกาลมา รวมทั้งเป็นการขยายบทบาทนักนิติศาสตร์หรือนักทฤษฎีให้ได้มาสัมผัสกับโลกแห่งความจริงมากยิ่งขึ้น แทนที่จะทำการถกเถียงกันเชิงนามธรรมในปรัชญากฎหมายเพียงเท่านั้น

พาวน์ได้ประกาศยืนยันเกี่ยวกับสาระสำคัญของนักนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยาไว้ 6 ประการ กล่าวคือ

- 1) ศึกษาถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริงของสถาบันทางกฎหมายและทฤษฎีทางกฎหมาย
- 2) ศึกษาเชิงสังคมวิทยาในเรื่องการเตรียมการออกกฎหมายหรือการนิติบัญญัติโดยเฉพาะในเรื่องผลของการออกกฎหมายหรือการนิติบัญญัติเชิงเปรียบเทียบ
- 3) ศึกษาถึงเครื่องมือหรือกลไกที่จะทำให้กฎเกณฑ์ทางกฎหมายของกฎหมายมีประสิทธิภาพ โดยถือว่าความมีชีวิตของกฎหมายอยู่ที่การบังคับใช้กฎหมาย (The Life of Law is in Its Enforcement)
- 4) ศึกษาประวัติศาสตร์กฎหมายเชิงสังคมวิทยา ด้วยการตรวจพิสูจน์ดูว่าทฤษฎีกฎหมายต่างๆ นั้นได้ส่งผลกระทบใดบ้างในอดีต
- 5) สนับสนุนให้มีการตัดสินคดีบุคคลอย่างยุติธรรมและมีเหตุผล ซึ่งมักอ้างเรื่องความแน่นอน (Certainty) ขึ้นแทนที่มากเกินไป
- 6) พยายามทำให้การบรรลุผลของกฎหมายมีผลเพิ่มมากยิ่งขึ้น

2.4.2.3 คุณูปการของทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

ทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยาเป็นทฤษฎีพื้นฐานของระบบสังคมนิติรัฐ (Social state) หรือรัฐที่เน้นความรับผิดชอบของรัฐบาลในการจัดสวัสดิการให้แก่ประชาชน รวมทั้งปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่ เน้นบทบาทของกฎหมายในการสร้างสมดุลของผลประโยชน์ต่างๆ ในสังคมไม่ให้เกิดการเอาเปรียบกันระหว่างสมาชิกในสังคม ส่งเสริมให้ระบบกฎหมายเน้นประโยชน์ของประชาชนในสังคมเป็นสำคัญ เน้นบทบาทของกฎหมายในการควบคุมสังคมที่สำคัญคือ เป็นฐานความคิดทางหลักกฎหมายที่มีการผลักดันให้มีการบัญญัติกฎหมายใหม่ๆ ที่มุ่งควบคุมระเบียบของสังคมให้เกิดความสมดุลด้วยการบัญญัติกฎหมายขึ้นเพื่อป้องกันการผูกขาดต่อต้านการทุ่มสินค้าสู่ตลาด จำกัดเสรีภาพในการใช้ทรัพย์สินหรือในการทำสัญญา เป็นต้น⁹⁷

2.5 อาวุธปืนกับการประกอบอาชญากรรม

ในปัจจุบันนี้การประกอบอาชญากรรมของอาชญากรมักมีอาวุธปืนเป็นส่วนหนึ่งในการก่ออาชญากรรมขึ้น เนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรง กล่าวคือ สามารถทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายได้โดยง่าย อีกทั้งยังมีขนาดเล็ก กะทัดรัด พกพาได้สะดวก เหมาะกับการแอบซ่อนปิดบังได้มิดชิด ไม่เพียงเท่านั้น ยังสามารถซื้อหาได้โดยง่ายอีกด้วย จึงเป็นที่นิยมของอาชญากรที่จะเลือกอาวุธปืนเป็นเครื่องมือที่นำมาใช้ในการประกอบอาชญากรรม ทำให้รัฐต้องออกกฎหมายมาควบคุมเพื่อไม่ให้เกิดการมีอาวุธปืน การพกพาอาวุธปืน และการใช้อาวุธปืนได้อย่างตามอำเภอใจหรือโดยเสรี เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาอาชญากรรมซึ่งมีอาวุธปืนเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้ในการกระทำความผิดได้ แต่

⁹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 249-260.

การควบคุมอาวุธปืนก็ไม่ได้เป็นไปโดยเคร่งครัดเนื่องจากรัฐยังคงอนุญาตให้มีการขออนุญาตมีอาวุธปืนพกพาอาวุธปืน และใช้อาวุธปืน เพื่อการป้องกันตัวเอง การกีฬา และล่าสัตว์ได้

สมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทยโดยนายศิริโรจน์ มิ่งขวัญ นายกสมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทยนายกสมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย ได้ทำการศึกษาปัญหาอาวุธปืนในหัวข้อ “มาเที่ยวแค่นี้ต้องพกปืนมาด้วยหรือ” จากการรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาอาชญากรรมระบุว่าสาเหตุการตายคือการตายธรรมชาติ เช่น ป่วยตาย ตามตามอายุขัย และตายผิดธรรมชาติ คือตายด้วยอุบัติเหตุและถูกฆาตกรรม ซึ่งมีการถูกยิงด้วยอาวุธปืนเป็นส่วนหนึ่งของสาเหตุฆาตกรรมด้วย ซึ่งรูปแบบนั้นคือมีทั้ง เอาอาวุธปืนไปยังผู้อื่นหรือที่เรียกว่า ฆาตกรรม และ เอาอาวุธปืนยิงตัวเองหรือ ที่เรียกว่า อັตวิบากกรรม และเกี่ยวกับอาวุธปืนนั้นได้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ปืนในระบบกล่าวคืออาวุธปืนที่มีการขึ้นทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมายตามกฎหมายกล่าวคือมีใบ ป.3 เช่น ปืนที่ใช้ในราชการทหารตำรวจกรมการปกครอง เจ้าหน้าที่ป่าไม้ และที่รัฐอนุญาตออกให้กับประชาชนเพื่อป้องกันทรัพย์สิน ที่เชื่อกันว่ามีฐานข้อมูล สามารถตรวจสอบความเป็นเจ้าของได้ และปืนนอกระบบคือ ปืนเถื่อน อย่างปืนไทยประดิษฐ์ ปืนปากกาที่กลุ่มนักเรียนหรือกลุ่มเด็กอาชีวะเอาไปยิงกัน หรือแม้กระทั่งปืนในระบบที่ถูกขโมย หรือปล้น ออกไป ก็จะกลายเป็นปืนนอกระบบทันที อย่างการปล้นปืนจากค่ายทหาร เป็นต้น ซึ่งปืนนอกระบบจะไม่สามารถตรวจสอบระบุความเป็นเจ้าของ และผู้ใช้ได้อีกทั้งยัง พบว่าประชากรไทย ใน 10 คน จะมีปืน 1 กระบอก⁹⁸

2.5.1 ความหมายของอาชญากรรม

อาชญากรรม (Crime) เป็นคำสมาสระหว่างคำว่า “อาชญา” กับ “กรรม” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาสันสกฤต อาชญา (อ่านว่า อาต-ยา) หมายถึง อำนาจหรือโทษ คำนี้มักใช้กับพระเจ้าแผ่นดินหรือเจ้านาย เช่น พระราช-อาชญา คติที่เกี่ยวกับโทษหลวงเรียกว่า คดีอาชญาหรือคดีความอาชญา เป็นต้น ส่วน กรรม หมายถึง การกระทำที่สนองผลร้ายที่ได้ทำเอาไว้แต่ปางก่อน บาป ความตาย คำว่าอาชญากรรม ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 หมายถึง การกระทำความผิดทางอาญา ส่วนคำว่าอาชญากรรมในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Crime” ซึ่งมาจากรากศัพท์ภาษาละตินว่า “Crimen” แปลว่าการกล่าวหาหรือการกระทำความผิดต่อบุคคลหนึ่งโดยบุคคลอื่น⁹⁹ คำว่าอาชญากรรมทั้งในภาษาไทยและในภาษาอังกฤษมีความหมายคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ การกระทำที่กฎหมายระบุว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นไว้¹⁰⁰

อาชญากรรม คืออะไรนั้น โดยแท้ที่จริงแล้วการให้คำจำกัดความของอาชญากรรมนั้น ไม่มีความหมายแน่นอนตายตัวเนื่องจากอาชญาวิทยาเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์หลายแขนง ดังนั้น

⁹⁸ไทยรัฐ, *เรื่องเดียวกัน*.

⁹⁹สาวิตรี ไพฑูรย์, *ปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำของสตรี* (วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมนุษยวิทยามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533), หน้า 5.

¹⁰⁰โสภา ชูพิกุลชัย ชปิลมันน์, *อาชญากรรมหนึ่งในวิกฤตของสังคม มุมมองทางจิตวิทยาเพื่อการป้องกันและแก้ไข* (กรุงเทพมหานคร: เสมาธรรม, 2548), หน้า 16-17.

การให้ความหมายหรือคำจำกัดความจึงขึ้นอยู่กับผู้ให้ความหมายนั้นเกี่ยวข้องกับศาสตร์แขนงใด ดังนั้นจึงต้องพิจารณาตามศาสตร์หรือสำนักคิดเหล่านั้น¹⁰¹ ดังนี้ คือ

เซลลิน (Sellin)¹⁰² กล่าวว่า เป็นพฤติกรรมที่ละเมิดบรรทัดฐานความประพฤติ เป็นการกระทำของบุคคลซึ่งเป็นสมาชิกในกลุ่มชนหนึ่งอันมวลชนสมาชิกอื่นของกลุ่มชนนั้นเห็นว่าเป็นอันตราย และฝ่าฝืนกฎที่กลุ่มชนยอมรับ จำต้องรวมกำลังเพื่อเข้าระงับหรือเพิกถอนสิทธิของบุคคลที่ฝ่าฝืนนั้นเสีย

ดานิเอล เกลเซอร์ (Glaser)¹⁰³ กล่าวว่า นักสังคมวิทยาส่วนใหญ่มุ่งเน้นลักษณะความผิดในตัวเอง ซึ่งได้แก่ การกระทำความผิดที่เกิดขึ้นชัดเจน มีผลขัดต่อศีลธรรมอันดีงามของประชาชน ขัดต่อความสงบเรียบร้อยอย่างแรง และผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดนั้นโดยตรง อีกทั้งยังมุ่งเน้นความผิดที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด ซึ่งได้แก่ ความผิดนั้นขัดต่อกฎหมายที่บัญญัติไว้เป็นข้อห้ามห้ามกระทำ แต่ไม่ขัดต่อศีลธรรม หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งผู้เสียหายไม่ได้รับความเสียหายจากความผิดนั้นโดยตรง

เอ็ดวิน เอช. ซัทเทอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland)¹⁰⁴ กล่าวว่า อาชญากรรมเกิดมาจากการเรียนรู้จากความสัมพันธ์ของกลุ่มคนโดยพบปะสังสรรค์ซึ่งกันและกันมีการสื่อสารคมนาคมกัน ซึ่งการเรียนรู้รวมถึงเรื่องทัศนคติ แรงจูงใจ แรงผลักดันอันเกิดผลต่อพฤติกรรมทางอาชญากรรม การเกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่เป็นปฏิกิริยาต่อกฎหมาย เขายังกล่าวอีกว่าการก่ออาชญากรรมในเด็กนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเองแต่เกิดจากการเรียนรู้ สิ่งที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้เรื่องอาชญากรรมคือ “การส่งผ่านทางวัฒนธรรม” (Cultural Transmitted)¹⁰⁵ การเรียนรู้รวมถึงเทคนิคและวิธีการทั้งหมด กล่าวคือ ด้านความรู้สึกของการประกอบอาชญากรรมอันเป็นเหตุสำคัญทำให้เกิดการก่ออาชญากรรมขึ้น บุคคลที่จะมีแนวโน้มในการประกอบอาชญากรรมนั้นจะต้องมีความรู้สึกโน้มเอียงไปในด้านการต่อต้านกฎหมาย กล่าวคือมีความรู้สึกเป็นปฏิกิริยาต่อกฎหมายมากกว่าจะทำตามกฎหมาย

เจเรมี เบนธัม (Jeremy Bentham)¹⁰⁶ กล่าวว่า “อาชญากรรมเป็นการกระทำที่ถือว่าเป็นความผิดทางอาญา โดยมีกฎหมายห้ามไว้ซึ่งมีผลร้ายมากกว่าผลดี”

กาโรฟาโล (Garofalo)¹⁰⁷ กล่าวว่า “อาชญากรรม เป็นการกระทำที่เป็นภัยของสังคม โดยมีกฎหมายบัญญัติถึงข้อห้ามไม่ให้มีการกระทำเช่นนั้น และการฝ่าฝืนการกระทำย่อมถูกลงโทษ”

¹⁰¹ อัจฉริยา ชูตินันท์, *อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา* (กรุงเทพมหานคร: วิทยุชน, 2555), หน้า 25.

¹⁰² นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, *อาชญากรรมและการป้องกัน: ควบคุม*, พิมพ์ครั้งที่ 2 (นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์, 2548), หน้า 35.

¹⁰³ ไสกา ชูพิกุลชัย ขปิลมันน์, *เรื่องเดิม*, หน้า 17.

¹⁰⁴ *เรื่องเดียวกัน*.

¹⁰⁵ ณัฐวิวัฒน์ สุทธิโยธิน, *ทฤษฎีอาชญาวิทยา*, ค้นวันที่ 6 มกราคม 2557 จาก <http://law.stou.ac.th/dynfiles/กม.อาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูง หน่วยที่ 5.pdf>

¹⁰⁶ ผจงจิตต์ อธิคมนันท์, *สังคมวิทยาว่าด้วยอาชญากรรมและการลงโทษ* (กรุงเทพมหานคร: มหาลัษณ์คำแหง, 2525), หน้า 8.

บองเกอร์ (Bonger)¹⁰⁸ กล่าวว่า อาชญากรรมเป็นพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคม และเกิดจากกลุ่มบุคคลรวมตัวกันเป็นสังคมและได้กระทำให้เกิดความเสียหายต่อส่วนรวมหรือผู้มีอำนาจในสังคม จนส่งผลให้ผู้ก่ออาชญากรรมต้องถูกลงโทษโดยกลุ่มหรือคนบางส่วนโดยมีเครื่องมือลงโทษที่มีความรุนแรงมากกว่ามาตรการทางด้านศีลธรรม

ทานพุททาสภิกขุ¹⁰⁹ กล่าวว่า อาชญากรรม หรืออกุศลกรรม หมายถึง ความผิดทุกอย่างที่สมควรจะได้รับโทษเนื่องจากการทำความผิดต่อสังคม และอกุศลกรรม นั้น หมายถึงการประพฤติดิตต่อตัวเองเป็นใหญ่ มีประเด็นสำคัญที่ทานกล่าวไว้ คือ สิ่งที่เป็นความผิด และสิ่งเกี่ยวกับโทษนั้นได้กำหนดไว้แล้วในกฎหมาย และในแง่ของความผิดอย่างหนึ่ง ก็ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกไปจากกฎของสังคม¹¹⁰

จะเห็นได้ว่า จากความหมายของคำว่า “อาชญากรรม” ดังกล่าวข้างต้นนั้น นักอาชญาวิทยามองทั้งด้านนิติศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์ ดังนั้น จึงสามารถสรุปความหมายของ อาชญากรรมว่ามีองค์ประกอบดังนี้คือ¹¹¹

- 1) มีการทำความผิดโดยเจตนา
- 2) ความผิดนั้นมีลักษณะร้ายแรง มีอันตรายแก่สังคมโดยทั่วไปเป็นที่ยอมรับของสังคมและกฎหมายต้องเข้ามาดำเนินการกับการกระทำอันนั้นด้วย
- 3) การกระทำที่เป็นอาชญากรรมย่อมได้รับโทษจากคนในสังคมและกฎหมายบ้านเมืองอย่างเป็นทางการมีวิธีการเป็นขั้นตอนการปฏิบัติดำเนินคดี

2.5.2 ประเภทของอาชญากรรม¹¹²

ประเภทของอาชญากรรมแบ่งตามการจัดหมวดแยกประเภทได้ดังนี้ คือ

- 1) แบ่งตามการจัดทางกฎหมาย กล่าวคือ มุ่งเน้นกฎหมายเป็นหลักโดยพิจารณาถึงการกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือขัดต่อกฎระเบียบข้อบังคับโดยพิจารณาถึงผลกระทบจากการกระทำดังกล่าวว่าจะมีผลกระทบต่อชีวิตมนุษย์โดยตรงหรือไม่ ซึ่งการจัดประเภทอาชญากรรมโดยอาศัยกฎหมายเป็นหลักสามารถแบ่งย่อยได้ดังต่อไปนี้คือ

¹⁰⁷ ประเทือง ธนิยผล, *อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา* (กรุงเทพมหานคร: มหาลัยรามคำแหง, 2552), หน้า 9.

¹⁰⁸ วราวุธ มั่นคง, *ลักษณะทางสังคมและจิตวิทยาของผู้ถูกคุมประพฤติ: กรณีศึกษาสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระขนิ่ง* (วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา, 2551), หน้า 10.

¹⁰⁹ พุททาสภิกขุ, *ปมเชื่อง จิตวิเคราะห์แบบพุทธ*, ค้นวันที่ 6 มกราคม 2557 จาก <http://www.buddhadasa.in.th/html/word/articles/ego02.html>

¹¹⁰ อัจฉริยา ชุตินันท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 27.

¹¹¹ *เรื่องเดียวกัน*.

¹¹² ไสยา ชูพิกุลชัย ชปิลมันน์, *เรื่องเดิม*, หน้า 19-21.

(1) Mala In se คือ อาชญากรรมที่มีความผิดในตัวเอง กล่าวคือ มีการกระทำผิดที่เห็นเด่นชัด มีผลกระทบกระเทือนต่อชีวิตและความปลอดภัยในทรัพย์สินของบุคคลอื่น หรือ ของสาธารณประโยชน์ เช่น การฆ่าผู้อื่น ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ การกระทำความผิดของเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ เช่น การใช้อำนาจโดยมิชอบ การใช้อำนาจไปในทางที่ผิด การปลอมแปลงเอกสาร เป็นต้น

(2) Mala Prohibita คือ การกระทำความผิดซึ่งโดยทั่วไปไม่ถือว่าเป็นความผิด แต่เป็นการกระทำความผิดที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิด เช่น ความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ความผิดต่อพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ความผิดต่อพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 เป็นต้น

2) แบ่งตามความหนักเบาหรือความรุนแรงของการประกอบอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดเป็นเกณฑ์ ได้แก่

(1) อาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติหรือต่อชุมชน แบ่งได้ดังนี้

(1.1) อาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติหรือต่อชุมชนเช่น การปลงพระชนม์ของพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ การฆ่านายกรัฐมนตรี การฆ่าประธานาธิบดี การปลอมแปลงธนบัตรและเงินตรา การขายความลับของทางราชการ เป็นต้น

(1.2) อาชญากรรมที่ก่อให้เกิดผลร้ายแรงต่อบุพการีหรือผู้มีพระคุณ เช่น การ ฆ่าบิดามารดา ภรรยาฆ่าสามีหรือสามีภรรยา ลูกจ้างฆ่านายจ้าง เป็นต้น

(2) อาชญากรรมที่มีผลกระทบร้ายแรงต่อบุคคลโดยทั่วไปและต่อทรัพย์สิน เช่น การฆาตกรรม การข่มขืนกระทำชำเรา การปล้นทรัพย์และฆ่า การชิงทรัพย์และฆ่า เป็นต้น

3) แบ่งตามการจัดทางด้านสังคมวิทยา โดยพิจารณาถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการก่ออาชญากรรม เช่น การประกอบอาชีพ ความคล้ายคลึงหรือความแตกต่างกันของผู้ประกอบอาชญากรรมปฏิกิริยาตอบสนองจากบุคคลภายนอกสังคมและจากบุคคลภายในสังคมนั้นๆ โดยไคลนาร์ดและควินนีย์(Clinard and Quinney)¹¹³ สองนักอาชญาวิทยาชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงโด่งดังได้แบ่งประเภทของอาชญากรรมโดยคำนึงถึงปัจจัยสำคัญ 5 ประการ คือ

(1) ปัจจัยด้านกฎหมาย กล่าวคือ ถือได้ว่าอาชญากรรมคือพฤติกรรมที่ได้รับการกำหนดโดยฝ่ายที่มีอำนาจ สิ่งที่กำหนดคือกฎหมายอาญา ซึ่งกฎหมายอาญานั้นได้เปลี่ยนแปลงไปตามเวลาขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงของอำนาจ ดังนั้นจึงต้องพิจารณาดูกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาดังกล่าวด้วย

¹¹³ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ และคณะ, การศึกษากฎหมายรวบรวมความต้องการเบื้องต้นของหน่วยงานในประเทศไทยในกรณีจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต ค.ศ. 2003, ค้นวันที่ 6 มกราคม 2556 จาก <http://www.oja.go.th/doc/Lists/doc1/Attachments/437/003%20Chapter%20%20pp10-44%20%20.pdf>, วันที่เข้าถึงข้อมูล 6 มกราคม 2556.

(2) ปัจจัยด้านอาชีพของอาชญากร ผู้ประกอบอาชญากรรมมีอยู่หลายประเภท ขึ้นอยู่กับระดับกิจกรรมอันเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิต จึงต้องพิจารณาบทบาทและภาพพจน์ของอาชญากรในสังคม ความก้าวหน้าของการประกอบอาชญากรรม ตลอดจนบุคลิกภาพของอาชญากรด้วย

(3) ความสนับสนุนของกลุ่มต่อการประกอบอาชญากรรม พิจารณาว่าการกระทำและพฤติกรรมของอาชญากรได้รับการสนับสนุนจากพรรคพวกของอาชญากรนั้นมากน้อยเพียงใด

(4) ความตรงกันระหว่างพฤติกรรมของอาชญากรกับพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย พิจารณาว่าพฤติกรรมของอาชญากรมีความสัมพันธ์กับแนวความประพฤติปฏิบัติหรือบรรทัดฐานของฝ่ายที่มีอำนาจหน้าที่ในการออกกฎหมายและบริหารให้เป็นไปตามกฎหมายหรือไม่เพียงใด

(5) ปฏิกริยาของสังคมและกระบวนการทางกฎหมายต่อการประกอบอาชญากรรม พิจารณาว่าสังคมมีปฏิกริยาตอบสนองต่อการประกอบอาชญากรรมต่างๆอย่างไร และมีกระบวนการในการลงโทษต่างกันอย่างไร

จากการยึดปัจจัยทั้ง 5 ประการดังกล่าวข้างต้น ไคลนาร์ดและควินนีย์ (Clinard and Quinney) ได้ทำการศึกษาโดยแยกประเภทของอาชญากรรมออกเป็น 9 ประเภท คือ

1) อาชญากรรมประเภทร้ายแรงซึ่งมีผลต่อชีวิตของบุคคล (Violent Personal Crime) การประกอบอาชญากรรมประเภทนี้เกิดจากสาเหตุทางด้านอารมณ์ ผู้ประกอบอาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่มีประวัติว่าเคยกระทำความผิดมาก่อน แต่กระทำความผิดลงไปเนื่องจากอารมณ์ ความกดดัน และความยั่วยุอย่างรุนแรงและเมื่อกระทำลงไปจึงได้รู้สึกตัว เช่น การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น

2) อาชญากรรมประเภทประกอบเป็นครั้งคราวหรือตามโอกาสอันกระทำต่อทรัพย์สิน (Occasional Property Crime) อาชญากรรมประเภทนี้ขึ้นอยู่กับกรณีที่โอกาสเอื้ออำนวยให้กระทำความผิด กล่าวคือการกระทำความผิดเกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจมาก่อน แต่มีโอกาสเอื้ออำนวยในขณะนั้น ประกอบกับความต้องการในทรัพย์สิน เช่น การลักทรัพย์ในร้านขายของ การลักรถยนต์ การใช้บัตรเครดิตปลอม เป็นต้น

3) อาชญากรรมประเภทใช้ตำแหน่งหน้าที่ในทางที่ผิดหรือกระทำความผิดต่ออาชีพ (Occupational Crime) อาชญากรรมประเภทนี้ผู้กระทำเป็นผู้ที่มีอำนาจ มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่สูงแต่ใช้อำนาจหน้าที่ไปในทางที่ผิดหรือไม่ชอบ โดยมักไม่รู้สึกว่าตนกระทำความผิด เช่น การทุจริตต่อหน้าที่หรือการคอร์รัปชัน การซื้อของหนีภาษี เป็นต้น

4) อาชญากรรมทางการเมือง (Political Crime) อาชญากรรมประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการเมืองที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด เช่น การก่อกบฏ การก่อการร้าย การกระทำจารกรรม เป็นต้น

5) อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับส่วนรวม หรือทำลายระเบียบเรียบร้อยของสังคม (Public Order Crime) อาชญากรรมประเภทนี้ไม่มีผู้เสียหาย ผู้ประกอบอาชญากรรมจะเป็นผู้ได้รับความเสียหายเอง เช่น การค้าประเวณี การเมาในที่สาธารณะ การเล่นการพนัน การใช้ยาเสพติด เป็นต้น

6) อาชญากรรมโดยทั่วไป (Conventional Crime) อาชญากรรมประเภทนี้เกิดอยู่เป็นประจำทุกวัน เช่น การลักทรัพย์ การชิงทรัพย์ การปล้นทรัพย์ เป็นต้น

7) อาชญากรรมที่ก่อให้เกิดขึ้นโดยห้างร้านบริษัท (Corporate Crime) เช่น การหลอกลวง การโฆษณาหลอกลวง ความผิดต่อเครื่องหมายการค้า การผูกขาดสินค้าและการกักตุนสินค้า เป็นต้น

8) อาชญากรรมที่ก่อตัวในรูปแบบเป็นองค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) อาชญากรรมประเภทนี้จะมีการแบ่งงานกันทำดำเนินการในลักษณะเป็นเครือข่าย เช่น องค์กรมาเฟีย เครือข่ายค้ายาเสพติด การปลอมแปลงสินค้า เป็นต้น

9) อาชญากรรมประเภทมืออาชีพ (Professional Crime) อาชญากรรมประเภทนี้ผู้กระทำความผิดหรืออาชญากรจะมีความรู้ความชำนาญเป็นอย่างยิ่ง เช่น มือปืนรับจ้าง แก๊งค์ต้มตุ๋น เป็นต้น

2.5.3 อาชญากรรมในแง่ของอาชญวิทยา

อาชญวิทยา (Criminology) หมายถึง เป็นสาขาวิชาหรือวิทยาการที่ว่าด้วย ปัญหาอาชญากรรม สาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรม ขอบเขตและการแพร่หลายของอาชญากรรมในสังคม ลักษณะของกฎหมายอาญา และการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม โดยมุ่งเน้นศึกษาถึงสาเหตุในการกระทำผิดของอาชญากรหรือผู้กระทำความผิด โดยใช้ความรู้จากศาสตร์สาขาต่างๆมาใช้อธิบายการกระทำของบุคคล

ตามทฤษฎีของอาชญวิทยา นักอาชญวิทยาได้กำหนดนิยามความหมายของอาชญากรรม โดยได้นำความหมายของนักสังคมวิทยาและนักกฎหมายมาประมวลรวมเข้าด้วยกัน ทำให้นิยามมีความ

ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น นักอาชญวิทยาให้ความหมายของอาชญากรรม ว่า การกระทำหรือพฤติกรรมหนึ่งที่ละเมิดต่อบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งรัฐได้ออกกฎหมายบัญญัติไว้ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดและได้กำหนดบทลงโทษไว้¹¹⁴

ซีซาร์ แบคคาเรีย (Cesare Bonesana)¹¹⁵ นักปราชญ์ชาวอิตาลี มีหลักปรัชญาที่สำคัญ คือ เจตจำนง (Free Will) แบคคาเรีย มีความเชื่อว่าเจตจำนงเหล่านี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ โดยหลักปรัชญานี้มีว่า

มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลในการมุ่งแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์สูงสุดทางด้านวัตถุ และในการตัดสินใจเลือกกระทำการหรืองดเว้นการกระทำการใดๆ มนุษย์จะพิจารณาถึงทางเลือกต่างๆที่มีอยู่อย่างมีเหตุผล เพื่อพิจารณาคำนวณถึง

¹¹⁴ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, สังคมวิทยาอาชญากรรม (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551), หน้า 74-75.

¹¹⁵ ปกรณ์ มณีปกรณ์, ทฤษฎีอาชญวิทยา (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอ็ม ทีเพรส, 2555), หน้า 98-103.

ผลประโยชน์หรือผลเสียที่จะได้รับการกระทำนั้นๆ หลังจากนั้นจึงเลือกหรือลด
เว้นพฤติกรรมนั้น”¹¹⁶

แบบคาเรียเชื่อว่าเป็นเรื่องยากที่มนุษย์จะไม่ทำผิดกฎหมาย การลงโทษนั้นต้องมีการ
ลงโทษที่รุนแรง แน่นนอนและรวดเร็ว เพื่อให้มนุษย์รู้ว่าการกระทำดังกล่าวนั้นมีผลเสียมากกว่าผลดี
และส่งผลให้มนุษย์กลัวจนละเว้นไม่ทำการกระทำดังกล่าวอีกต่อไป แบบคาเรียได้กล่าวถึงความ
ร้ายแรงของอาชญากรรม (On the Seriousness of Crimes) ว่า ภัยอันตรายที่เกิดขึ้นจากการก่อ
อาชญากรรมนั้นเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดอาชญากรรมในสังคม ไม่ใช่วัดจากเจตนาในการก่อ
อาชญากรรม

ดังนั้นเมื่อเกิดภัยอันตรายขึ้นในสังคมต้องมีการดำเนินคดีและลงโทษต่อผู้กระทำความผิดนั้นๆ
ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม และต้องยกเลิกการอภัยโทษ (Pardon) ด้วย ส่วนการลงโทษนั้นมีขึ้นเพื่อ
ป้องกันไม่ให้อาชญากรรมเกิดขึ้นอีก และป้องกันไม่ให้เกิดการลอกเลียนแบบการก่ออาชญากรรมที่
เคยเกิดขึ้นมาแล้ว โดยต้องมีการลงโทษที่รุนแรง ต้องมีการกำหนดโทษให้ได้สัดส่วนกับการกระทำ
ความผิด โดยไม่ใช้การทรมานหรือการทารุณโหดร้าย เช่น การจำคุกตลอดชีวิตมีความรุนแรงมากกว่า
โทษประหารชีวิต เพราะจะเป็นบทเรียนให้แก่บุคคลทั่วไปให้กลัวแล้วไม่กล้าลอกเลียนแบบกระทำ
ความผิดนั้นหรือกระทำผิดซ้ำอีก

แบบคาเรียได้กล่าวอีกว่าการป้องกันอาชญากรรม (On Preventing Crime) ย่อมดีกว่าการ
ลงโทษเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว และการป้องกันอาชญากรรมนั้นเป็นวัตถุประสงค์หลักของการ
ออกกฎหมาย ทำให้บทบัญญัติกฎหมายนั้นต้องมีความชัดเจน ไม่คลุมเครือ เข้าใจง่าย ไม่สลับซับซ้อน
และไม่ใช้กฎหมายที่เอื้อประโยชน์ให้แก่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในสังคม แต่ใช้บังคับกับทุกคนในสังคม

เจอรามี เบ็นแธม (Jeremy Bentham)¹¹⁷ นักปราชญ์ชาวอังกฤษผู้สืบทอดความคิดของแบบ
คาเรีย หลักปรัชญาและแนวความคิดของเบ็นแธมนั้นมีที่สำคัญสองประการ คือ

1) ลัทธิประโยชน์นิยม (Utilitarian) เบ็นแธมเชื่อว่ามนุษย์ถูกควบคุมด้านพฤติกรรม
จากหลักธรรมชาติ 2 ประการ คือ ความพอใจ (Pleasure) และความทุกข์ทรมาน (Pain) และเนื่องจาก
มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผล จึงจะมีการคิดคำนวณซึ่งน้ำหนักระหว่างความพอใจที่จะได้รับกับความทุกข์
ทรมานที่จะได้รับจากผลของการกระทำนั้น ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความพอใจคือ ความร่ำรวย ความเมตตา
กรุณา ความชำนาญ และความเคร่งครัดต่อศาสนา ส่วนปัจจัยที่ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมาน คือ ความ
ต้องการ ความผิดหวัง และความรู้สึกหิวกระหาย การก่ออาชญากรรมของบุคคลจึงจะมีการชั่งน้ำหนัก
ระหว่างความพอใจกับความทุกข์ทรมาน หากความพอใจมากกว่าความทุกข์ทรมาน บุคคลดังกล่าวก็
จะเหลือที่จะก่ออาชญากรรม

2) กฎหมายและการลงโทษ (Law and Punishment) หลักปรัชญาของเบ็นแธม
กล่าวว่า กฎหมายมีไว้เพื่อสร้างและสนับสนุนความสุขของบุคคลที่อยู่ในสังคม ดังนั้นกฎหมายจะต้อง
ปกป้องสังคมจากสิ่งชั่วร้าย เบ็นแธมเสนอวัตถุประสงค์ของการลงโทษว่ามี 4 ประการ คือ

¹¹⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 98-99.

¹¹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 104-105.

- (1) เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือฝ่าฝืนกฎหมาย
- (2) หากไม่สามารถป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำผิดกฎหมายหรือฝ่าฝืนกฎหมายได้ ก็ต้องป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงหรือออกจากรั้ว
- (3) เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดใช้กำลังประทุษร้ายต่อผู้บริสุทธิ์เกินความจำเป็น

(4) เพื่อให้รัฐเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดเมื่อเกิดอาชญากรรม

เป็นแถมเสนอให้การออกกฎหมายเพื่อให้บุคคลเห็นว่าหากกระทำความผิดจะได้รับความทุกข์ทรมานมากกว่าความพอใจ และเป็นแถมเชื่อว่าการลงโทษมีวัตถุประสงค์เพื่อไม่ให้บุคคลกระทำความผิดกฎหมายนั้นซ้ำหรือเกิดการลอกเลียนแบบ จึงไม่เห็นด้วยกับการลงโทษประหารชีวิต

2.5.4 อาชญากรรมกับทฤษฎีแนวจิตวิทยา

จิตวิทยา¹¹⁸ คือ ศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “Psychology” และรากศัพท์ภาษากรีกคำว่า “Psyche” แปลว่า จิตวิญญาณ และคำว่า “Logos” แปลว่าการเรียนการศึกษา จิตวิทยา จึงหมายถึง การศึกษาหรือการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับจิตใจหรือวิญญาณ ส่วนคำว่า พฤติกรรม หมายถึง การแสดงหรือการกระทำซึ่งบุคคลอื่นสามารถใช้เครื่องมือทดสอบหรือสังเกตได้ โดยพฤติกรรมแบ่งออกเป็น 2 แบบ

1) Molecular ซึ่งหมายถึง พฤติกรรมภายนอกที่ต้องอาศัยเครื่องมือในการสังเกต คือ พฤติกรรมที่ไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า อันได้แก่ การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ หรืออวัยวะต่างๆของร่างกาย และ

2) Moral ซึ่งหมายถึง พฤติกรรมภายนอกที่ไม่ต้องอาศัยเครื่องมือในการสังเกต คือ พฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ง่าย สามารถแสดงออกในรูปแบบของการกระทำเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

นักจิตวิทยาเชื่อว่าพฤติกรรมทุกชนิดมีสาเหตุ ซึ่งจากการศึกษาของคณะอนุกรรมการพัฒนาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน 2524 พบว่าสาเหตุของการประกอบอาชญากรรมในประเทศไทย มีสาเหตุประการแรกมาจากด้านอารมณ์ ซึ่งได้แก่ ความคับแค้นใจ ความอาฆาตพยาบาท ความก้าวร้าว ความโลภ และความอยากรู้อยากเห็น สาเหตุประการที่ 2 คือ ด้านเศรษฐกิจ สาเหตุประการที่ 3 คือ ด้านการฟุ้งเฟ้อของสังคม สาเหตุประการที่ 4 คือ ด้านยาเสพติดให้โทษ สาเหตุประการที่ 5 คือ ด้านโอกาสและสิ่งแวดล้อมที่อำนวยให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น สาเหตุประการที่ 6 เกิดจากความผิดปกติด้านจิตใจ และสาเหตุประการสุดท้าย คือ ด้านครอบครัว

จิตวิเคราะห์เป็นเรื่อง จิตวิทยาสาขาหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมกว้างขวางโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปรับตัวของกลไกป้องกันตนเองแบบต่างๆนั้น สามารถอธิบายได้อย่างสมเหตุสมผลเป็นจิตวิทยาสาขาของมนุษย์ในทางลบ กล่าวคือ มนุษย์ทุกคนนั้นมีสิ่งชั่วร้ายติดตัวมาแต่กำเนิด การขัดเกลาทางสังคมทำให้มนุษย์มีพฤติกรรมตามแบบที่สังคมต้องการอยากให้เป็น แต่ในขณะเดียวกันแรงผลักดันใน

¹¹⁸ ไสภา ชูพิกุลชัย ขปีถมนัน, *เรื่องเดิม*, หน้า 135-136.

ตัวมนุษย์เหล่านี้ต้องมีทางออกทางใดทางหนึ่ง เช่น อาจเป็นไปในทางที่สังคมยอมรับ หรือในทางฝ่าฝืนสังคม พฤติกรรมมนุษย์ที่ถูกขัดขวางจะหยุดชะงักและมีผลต่อพฤติกรรมหรือผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์ต่อไป¹¹⁹

ความสำคัญของความผิดปกติทางจิตเกี่ยวกับอาชญากรรมมีการศึกษาและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การศึกษาในเรื่องจิตวิทยาวิเคราะห์นั้นเกิดในช่วง ค.ศ. 1856-1930 โดยจิตแพทย์ชาวออสเตรีย ชื่อว่า ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ได้วิเคราะห์จิตมนุษย์ซึ่งประกอบไปด้วยส่วนสำคัญสามส่วนคือ สัญชาตญาณ (Id) ตัวตน (Ego) และสติสัมปชัญญะ (Superego) โดยหากจะอธิบายการประกอบอาชญากรรมตามแนวคิดจิตวิทยาวิเคราะห์ก็อาจกล่าวได้ว่า เด็กธรรมดาโดยทั่วไปเกิดมาเป็นอาชญากรเพราะชีวิตเริ่มต้นด้วยความไม่มีศีลธรรมและมีสัญชาตญาณที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม หน้าที่ของอารยธรรมก็คือการทำให้เด็กนั้นละทิ้งสัญชาตญาณดั้งเดิมเสีย ตามปกติจะกระทำโดยให้เด็กได้รับการถ่ายทอดค่านิยมจากพ่อแม่ซึ่งจะช่วยให้เด็กพัฒนาสติสัมปชัญญะ (Superego) ขึ้น ถ้าหากสติสัมปชัญญะไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเพียงพอแล้วก็อาจเชื่อได้ว่าอาชญากรรมต้องเกิดขึ้น

ในทัศนะของจิตวิทยาวิเคราะห์อาชญากรรมยังสามารถเกิดขึ้นเพราะการพัฒนา Superego มากเกินไป กล่าวคือ ในช่วงที่คนเรากำลังเจริญเติบโตในสังคมนั้นแรงกระตุ้นทางเพศและความก้าวร้าวจะถูกเก็บกดไว้ไม่ให้มีการแสดงออกไปอย่างเต็มที่ แต่ไม่ได้หมายความว่าแรงกระตุ้นทั้งสองอย่างนี้จะหายไปโดยง่ายเพราะมันจะถูกเก็บไว้ในจิตใต้สำนึก (Unconscious Mind) เมื่อถูกปฏิเสธหรือเก็บไว้นานๆ เข้าสัญชาตญาณดิบ (Id) ก็จะแข็งแรงขึ้น สติสัมปชัญญะ (Superego) ก็จะหมดความหมาย อาชญากรรมก็จะเกิดขึ้นได้¹²⁰

2.5.5 อาชญากรรมกับปัญหาสังคม

สังคมไทยเป็นสังคมที่เปลี่ยนจากสังคมเกษตรมาเป็นสังคมอุตสาหกรรม และก้าวเข้าสู่สังคมของข้อมูลข่าวสารหรือสังคมสารสนเทศ ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมีความต่อเนื่องตลอดเวลา อันเป็นผลให้ประชากรมีความหนาแน่น ผู้สูงอายุมีมากขึ้น ครอบครัวเดี่ยวมีมากขึ้น การหย่าร้างเพิ่มขึ้น ค่าครองชีพสูงขึ้น ค่าเงินบาทสูงขึ้น แต่รายได้เท่าเดิม ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมมากขึ้น กล่าวคือ เกิดการลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ หรือแม้แต่ฆาตกรรม อันมีผลกระทบต่อความสงบสุขของคนในสังคม ต่อระบบเศรษฐกิจ ต่อความมั่นคงของประเทศชาติ จนอาจกล่าวได้ว่าอาชญากรรมเป็นเครื่องขัดขวางความเจริญในสังคม ทำลายความสงบสุขและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม¹²¹ จึงกล่าวได้ว่าอาชญากรรม เป็น ปัญหาสังคมอย่างหนึ่ง

ปัญหาสังคม (social problems) หมายถึงกิจกรรมที่มีเงื่อนไขและสถานการณ์บางอย่างที่กำหนดว่าเป็นปัญหา รวมทั้งมีการพูดคุยกันเป็นส่วนตัวท่ามกลางกลุ่มคนทั่วไปในที่สาธารณะว่า

¹¹⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 47.

¹²⁰ ธาริต เพ็งดิษฐ์, การป้องกันและการปราบปรามอาชญากรรมพิเศษ, ค้นวันที่ 10

มิถุนายน 2557 จาก <http://law.stou.ac.th/dynfilesกม.อาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูง หน่วยที่ 5.pdf>

¹²¹ โสภา ชูพิกุลชัย ซปีลมันน์, เรื่องเดิม, หน้า 10-11.

กิจกรรมนั้นเป็นปัญหาและเกิดความประสงค์ที่จะให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น โดยผู้ที่จะกำหนดว่ากิจกรรมใดเป็นปัญหาสังคม คือ รัฐบาล สื่อมวลชน หน่วยงานของเอกชนและหน่วยงานสวัสดิการสังคมต่างๆ

โดยอาชญากรรมจะถูกกำหนดว่าเป็นปัญหาสังคมแตกต่างกันไปตามช่วงเวลา ตัวอย่างเช่น เมื่อตอนต้นคริสต์ทศวรรษที่ 1970s “การปล้นทรัพย์” ได้ถูกกำหนดให้เป็นอาชญากรรมอุจฉกรรจ์ ซึ่งหมายความว่า เป็นการก่อเหตุอาชญากรรมที่สะท้อนขวัญต่อประชาชน ที่กำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิดที่รุนแรงกว่าการกระทำความผิดประเภทอื่น เป็นการกระทำความผิดที่มีการกล่าวถึงจากประชาชนโดยทั่วไป เนื่องจากรูปแบบการปล้นเริ่มถูกตีตราว่าเป็นการร่วมทำร้ายร่างกายผู้อื่นเพื่อชิงทรัพย์ (mugging) และพร้อมกันนี้การปล้นได้รับการประเมินค่าว่ามีสถานภาพเป็นปัญหาทางสังคมที่มีความร้ายแรงอยู่ในระดับสูง ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นเนื่องจากผลจากกิจกรรมของกลุ่มผู้เรียกร้องต่างๆ อันได้แก่ นักการเมือง เจ้าหน้าที่ตำรวจ และนักข่าว ขณะเดียวกันก็ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ การจัดการด้านการเสนอข่าว การผลิตออกมาซ้ำๆ ของสื่อมวลชน รวมทั้งบริบทโครงสร้างความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองในช่วงระยะเวลานั้นๆ เป็นตัวกำหนด¹²²

การใช้อาวุธปืนในการประกอบอาชญากรรมในปัจจุบัน

ในปัจจุบันแม้ประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งเจตนารมณ์ในการออกพระราชบัญญัติดังกล่าว และความมุ่งหมายของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในการที่ออกคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินฉบับที่ 44 ที่มีขึ้นเพื่อยกเลิก เพิ่มเติม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น คือ ประารถนาที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ ให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด รักษาความสงบสุขและลดจำนวนความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมลงได้ แต่กลับมีปัญหาอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ มาถึงปัจจุบัน

โดยอาชญากรรมนั้นมักมีอาวุธปืนเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยในการก่ออาชญากรรมให้สะดวกมากขึ้น เนื่องจากมีอาวุธปืนร้ายแรง สามารถทำให้ถึงแก่ความตายได้ เมื่อผู้ใดพบเห็นก็เกิดอาการเกรงกลัวต่อชีวิตและร่างกาย ทั้งยังมีขนาดเล็ก กะทัดรัดพกพาสะดวก แอบซ่อนได้ง่ายอีกด้วย อาชญากรผู้มีวัตถุประสงค์ไม่ว่าจะประสงค์ต่อชีวิตหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น จึงมักใช้อาวุธปืนเป็นตัวช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ง่ายยิ่งขึ้น หรือแม้กระทั่งบุคคลอื่นผู้มิหรือพกพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยมีเจตนาไม่ว่าจะป้องกันตัวเองหรือทรัพย์สิน หรือแม้กระทั่งต้องการทำให้ผู้อื่นเกรงกลัวนั้น เมื่อมีการบันดาลโทษหรือไม่อาจควบคุมอารมณ์โกรธของตนได้ก็อาจใช้อาวุธปืนนี้ ก่ออาชญากรรมหรือเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้โดยไม่คาดคิด เช่น การยิงกันในผับ การขับรถเฉี่ยวชนกันแล้วมีปากมีเสียงกันจนนำอาวุธปืนมายิงจนถึงแก่ความตายอันเคยได้ปรากฏเป็นข่าวตามสื่อมวลชนต่างๆ มาแล้วเป็นต้น ทำให้อาวุธปืนที่มีวัตถุประสงค์ในการมีอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กล่าวคือ เพื่อป้องกันตนเองไว้ในบ้านเพื่อล่าสัตว์ และเพื่อการกีฬา กลับกลายเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการประกอบอาชญากรรม หรือ เอามาใช้

¹²² จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, *เรื่องเดิม*, หน้า 2-3.

ยิงกันโดยเห็นชีวิตคนเป็นผักเป็นปลา หรือนำมาป้องกันตัวกันภายในรถหรือยานพาหนะอื่นๆ ซึ่งรัฐควรหาทางแก้ไขปัญหาเรื่องอาวุธปืนอย่างรวดเร็วที่สุด โดยเริ่มจากอาวุธปืนที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย และเมื่อสามารถแก้ปัญหาอาวุธปืนที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายได้อย่างจริงจังแล้ว จึงค่อยจัดการกับปัญหาอาวุธปืนที่ไม่จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เป็นลำดับถัดไป

บทที่ 3

กฎหมายอาชญากรรมของต่างประเทศกรณีพกพาอาวุธปืน

เมื่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ในกรณีการพกพาอาวุธปืน ไม่สามารถแก้ไขปัญหอาชญากรรมอันมีการพกพาอาวุธปืนไปเป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงต้องศึกษาถึงกฎหมายของต่างประเทศ เพื่อให้ทราบถึงกฎหมายที่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ สามารถบังคับใช้ได้จริง และสามารถลดจำนวนอาชญากรรมอันเกิดจากการพกพาอาวุธปืนไปเป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมลงได้ โดยศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างกฎหมายของประเทศไทย และ กฎหมายของต่างประเทศ ศึกษาถึงข้อดีและข้อเสีย ที่สามารถนำมาประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน ในประเทศนั้นๆ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของไทยได้

ในการศึกษาครั้งนี้ได้เลือกการศึกษากฎหมายจากประเทศที่ให้มีการพกพาโดยเสรีหรือจำกัดการพกพาเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยได้ทำการศึกษาในภาพรวมซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกานั้นมีความเสรีเกี่ยวกับอาวุธปืนเป็นอย่างมาก เนื่องจากได้มีการกำหนดเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนไว้ในรัฐธรรมนูญ ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791) แต่ภายหลังได้มีเหตุการณ์เศร้าสลดเกิดขึ้นหลายครั้ง กล่าวคือเหตุการณ์ยิงกราดทำให้ผู้บริสุทธิ์ต้องถึงแก่ความตายจำนวนมาก ประธานาธิบดีบาร์ค โอบามาจึงตระหนักเกี่ยวกับเรื่องการควบคุมอาวุธปืนโดยออกแผนควบคุมอาวุธปืน ชื่อว่า “Now is the time” โดยปัจจุบันได้มีมลรัฐในสหรัฐอเมริกาออกกฎหมายแก้ไขเปลี่ยนแปลงการควบคุมอาวุธปืนตามแผนของประธานาธิบดีบาร์ค โอบามา เช่น รัฐนิวยอร์ก อันได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืน และกรุงวอชิงตัน ดี ซี ได้มีการฟ้องขอให้พิจารณาพิพากษายกเลิกกฎหมายการห้ามพกพาอาวุธปืน ผู้เขียนจึงทำการศึกษารัฐนิวยอร์ก และกรุงวอชิงตัน ดี ซี เพื่อให้เห็นวิวัฒนาการความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับกฎหมายอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา และได้ทำการศึกษาประเทศที่ห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น และ ประเทศสิงคโปร์ โดยจะศึกษาเพียงกรณีที่เกี่ยวข้องกับการพกพาอาวุธปืน ดังนี้

3.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพมาโดยตลอดจนอาจกล่าวได้ว่า สิทธิเสรีภาพ เป็นปัจจัยหลักของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยและเป็นพื้นฐานของการก่อตั้งสหรัฐอเมริกา ดังนั้นกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาจึงไม่สามารถที่จะจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้เกินกว่าความจำเป็นในการปกครองประเทศในระบอบประชาธิปไตยได้ ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงมีแนวทางการควบคุมเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ผ่อนคลายมาก อีกทั้งได้มีการ

กำหนดการมีอาวุธของประชาชนเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญของประเทศสหรัฐอเมริกาในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791)

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791) ให้สิทธิในการถืออาวุธปืนแก่ประชาชนชาวอเมริกา (Right to bear arms) โดยบัญญัติว่า “กองกำลังอาสาสมัครที่มีวินัยที่ดีเป็นสิ่งที่จำเป็นในการรักษาความมั่นคงและปลอดภัยของประเทศ ดังนั้นสิทธิที่ประชาชนจะมีและถือครองอาวุธจะต้องไม่ถูกล่วงละเมิด” ซึ่งบทบัญญัตินี้เกิดขึ้นเนื่องจากในสมัยก่อนอาณานิคมอเมริกานั้นอาศัยกองกำลังประชาชนที่มีปืนเป็นกองกำลังอาสาสมัครร่วมกับอังกฤษในสงครามการประกาศอิสรภาพ ดังนั้นสิทธิของประชาชนที่มีและถืออาวุธปืนได้นั้นจึงเป็นสิทธิที่สามารถอ้างได้¹²³ ประชาชนจึงสามารถพกพาอาวุธปืนไปที่ไหนก็ได้ที่ตนต้องการ¹²⁴ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองมลรัฐและกองทหารอาสาสมัครประจำท้องที่ให้พ้นจากอำนาจของรัฐบาลกลาง และได้มีการตกลงกันว่าบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 นี้กำหนดขึ้นเพื่อป้องกันการแทรกแซงของรัฐบาลกลางในกองทหารอาสาสมัคร มิได้เป็นการรับประกันว่าพลเมืองแต่ละคนจะมีสิทธิที่จะครอบครองหรือพกพาอาวุธปืน เช่นในคดี *United States v. Cruikshank* ได้วางหลักว่า ไม่มีผลกระทบใดๆมากไปกว่าจำกัดอำนาจรัฐบาลกลาง และในคดี *Presser v. Illinois* ศาลได้กล่าวเกี่ยวกับบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 อีกว่า เป็นข้อจำกัดอำนาจเฉพาะสภาครองเกรสและอำนาจรัฐบาลกลาง มิใช่การจำกัดอำนาจมลรัฐ¹²⁵ ดังนั้นบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 นี้ ไม่ผูกมัดกฎหมายอาวุธปืนของมลรัฐแต่ละมลรัฐจึงสามารถบัญญัติกฎหมายของตนขึ้นมาใช้ได้ (State Law)

ในคดี *United States v. Cruikshank* ศาลสูงสุดได้วางระเบียบเกี่ยวกับอาวุธปืนว่า บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 นี้ไม่ได้ให้สิทธิแก่เอกชนใดที่จะมีหรือใช้อาวุธปืน รัฐบาลกลางแห่งสหรัฐอเมริกาสิทธิที่จะเก็บภาษีและวางระเบียบเกี่ยวกับการผลิตอาวุธปืน รวมทั้งการขนย้ายอาวุธปืนสำหรับการค้า ระหว่างมลรัฐและระเบียบข้อบังคับเช่นนั้นไม่เป็นการขัดกับบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 แต่ทั้งนี้ระเบียบเกี่ยวกับอาวุธปืนก็เปรียบเสมือนได้กับกฎหมายของรัฐบาลกลางอื่นๆ กล่าวคือต้องมีกระบวนการที่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้จากประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อปกป้องสิทธิในที่ดิน ทรัพย์สิน และความปลอดภัยในชีวิตร่างกายยังทำให้การมีอาวุธปืนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพลเมืองชาวอเมริกัน ดังนั้นประชาชนชาวอเมริกัน ซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาจึงมีความคิดว่าการมีอาวุธปืนนั้นเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานอันพึงมีของบุคคลแต่บุคคลนั้นๆยอมให้รัฐเข้ามาควบคุมได้เพียง

¹²³ โกวิท วงศ์สุวรรณ, รัฐธรรมนูญและการเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา, (นครปฐม: โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ, 2544), หน้า 78.

¹²⁴ Ben Garrett, *History of the Second Amendment a Timeline of Gun Rights in America*, Retrieved May 10, 2014 from <http://civilliberty.about.com/od/guncontrol/a/Second-Amendment-History.htm>

¹²⁵ library of Congress, *United States: Gun Ownership and the Supreme Court*, Retrieved May 14, 2014 from <http://www.loc.gov/law/help/second-amendment.php>

บางส่วนเท่านั้น เพื่อความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของสังคมส่วนรวม¹²⁶ กล่าวคือ รัฐต้องมีหน้าที่ยืนยันในสิทธิของประชาชนที่จะมีไว้ซึ่งอาวุธปืน¹²⁷

3.1.1 กฎหมายอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกา The Gun Control 1968

พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968

พระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติฉบับที่ 18 ตามประมวลกฎหมายของสหรัฐอเมริกาบัญญัติขึ้นเพื่อการควบคุมการขนส่งอาวุธระหว่างรัฐ

พระราชบัญญัตินี้ถูกบัญญัติโดยวุฒิสภา และ สภาผู้แทนราษฎรของอเมริกา พระราชบัญญัตินี้มีชื่อว่า “พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968”

วัตถุประสงค์

มาตรา 101¹²⁸ สภานิติบัญญัติได้ประกาศว่าวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้คือเพื่อสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายกลาง กฎหมายมลรัฐ และกฎหมายท้องถิ่น ในการต่อต้านอาชญากรรมและความรุนแรง พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการเพิ่มภาระหรือเพิ่มข้อจำกัดแก่ประชาชนผู้ให้ความเคารพกฎหมายในการซื้อ การครอบครอง หรือใช้อาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ในการล่าสัตว์ การกีฬา การป้องกันตัว หรือกิจกรรมอื่นที่ชอบด้วยกฎหมาย และพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการกีดกันหรือจำกัดการเป็นเจ้าของหรือการใช้อาวุธปืนโดยชอบด้วยกฎหมายหรือหรือการเป็นส่วนหนึ่งของข้อบังคับของกฎหมายกลางในกิจกรรมหรือข้อบังคับใด นอกจากว่าจะมีเหตุจำเป็นในการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้

¹²⁶ สวนิต สดงคุณท์, *เรื่องเดียวกัน*, หน้า 98-99.

¹²⁷ *ไทยโพสต์*, แก่กฎหมาย: แก่อย่างไรจึงจะแก้ปัญหาสังคมได้?(ตอนจบ), ค้นวันที่ 14 พฤษภาคม 2557 จาก [http:// www.thaipost.net/news/311212/67384](http://www.thaipost.net/news/311212/67384)

¹²⁸ Sec. 101. The Congress hereby declares that the purpose of this title is to provide support to Federal, State, and local law enforcement officials in their fight against crime and violence, and it is not the purpose of this title to place any undue or unnecessary Federal restrictions or burdens on law-abiding citizens with respect to the acquisition, possession, or use of firearms appropriate to the purpose of hunting, trapshooting, target shooting, personal protection, or any other lawful activity, and that this title is not intended to discourage or eliminate the private ownership or use of firearms by law-abiding citizens for lawful purposes, or provide for the imposition by Federal regulations of any procedures or requirements other than those reasonably necessary to implement and effectuate the provisions of this title.

บทที่ 44 อาวุธปืน

มาตรา 921¹²⁹ นิยามศัพท์

(a) ที่ใช้ในบทนี้คือ

- (1) คำว่า “บุคคล” และคำว่า “ผู้ใดก็ตาม” หมายความว่า รวมถึง บุคคลใดๆ นิติบุคคล บริษัท สมาคม องค์กร ห้างหุ้นส่วน สังคม หรือ บริษัทร่วมทุน
- (3) คำว่า “อาวุธปืน”¹³⁰ หมายความว่า
 - (A) อาวุธใดๆ (รวมไปถึงปืนอัดลม) ที่จะหรือถูกออกแบบหรือถูกดัดแปลงไปเพื่อการปล่อยหรือยิงวัตถุด้วยการจุดระเบิด
 - (B) กรอบหรือตัวรับสัญญาณใดๆของอาวุธนั้น
 - (C) เครื่องดับเสียงหรือเครื่องเก็บเสียงของอาวุธปืน หรือ
 - (D) อุปกรณ์ในการทำลายใดๆ ซึ่งไม่รวมถึงอาวุธปืนโบราณ
- (4) คำว่า “อุปกรณ์ทำลาย”¹³¹ หมายถึง
 - (A) การระเบิด การวางเพลิง หรือก๊าซพิษใด-
 - (i) ระเบิด
 - (ii) ลูกกระเบิดเล็ก
 - (iii) ชีปนาวุธมีประจุมากกว่าสี่ออนซ์

¹²⁹§ 921 – Definitions (a) As used in this chapter—

(1) The term “person” and the term “whoever” include any individual, corporation, company, association, firm, partnership, society, or joint stock company.

¹³⁰(3) The term “firearm” means

(A) any weapon (including a starter gun) which will or is designed to or may readily be converted to expel a projectile by the action of an explosive;

(B) the frame or receiver of any such weapon;

(C) any firearm muffler or firearm silencer; or

(D) any destructive device. Such term does not include an antique firearm.

¹³¹(4) The term “destructive device” means—

(A) any explosive, incendiary, or poison gas—

(i) bomb,

(ii) grenade,

(iii) rocket having a propellant charge of more than four ounces,

(iv) missile having an explosive or incendiary charge of more than one-quarter ounce,

(v) mine, or

(vi) device similar to any of the devices described in the preceding clauses;

(iv) ชีปนาวุธที่ประกอบไปด้วยระเบิดและประจุเพลิงมากกว่าหนึ่งในสี่
ออนซ์

(v) ทุ่นระเบิด

(vi) อุปกรณ์ที่คล้ายคลึงกับอุปกรณ์ที่อธิบายในส่วนก่อนหน้านี้

(B)¹³² ชนิดของอาวุธใด (ที่ไม่ใช่ปืนพกหรือเปลือกปืนพกซึ่งอัยการสูงสุด
รู้จักโดยทั่วไปซึ่งเหมาะสำหรับวัตถุประสงค์ทางด้านกีฬา) โดยไม่ว่าจะรู้จักกันในชื่อใดก็ตามหรือถูก
เปลี่ยนแปลง ยิงชีปนาวุธโดยการระเบิดหรือการขับเคลื่อนอย่างอื่น และกระบอกสูบลูกกระสุนได้
มากกว่าเส้นผ่าศูนย์กลางครึ่งนิ้ว และ

(C)¹³³ การรวมตัวของชิ้นส่วนที่ถูกออกแบบหรือใช้สำหรับแปลงอุปกรณ์
ใดๆเป็นอุปกรณ์ทำลายที่อธิบายใน (A) หรือ (B) และที่ซึ่งอาจพร้อมประกอบกับอุปกรณ์ทำลาย

คำว่า “อุปกรณ์ทำลาย”¹³⁴ นั้นไม่รวมถึงอุปกรณ์ใดๆที่ไม่ออกแบบหรือไม่
ออกแบบใหม่เพื่อใช้เป็นอาวุธ อุปกรณ์ใด ตลอดจนการออกแบบดั้งเดิมเพื่อใช้เป็นอาวุธ ซึ่งได้
ออกแบบใหม่เพื่อใช้เป็นสัญญาณ ดอกไม้ไฟ เส้นสำหรับขว้าง อุปกรณ์รักษาความปลอดภัย หรือ
อุปกรณ์ที่คล้ายคลึงกัน ส่วนที่เกินจากการขาย การกู้ยืม การให้โดยเลขาธิการกองทัพบกตาม
บทบัญญัติมาตรา 4682(2), 4685, หรือ 4686 ของบทที่ 10 หรือ อุปกรณ์อื่นที่ซึ่งอัยการสูงสุดค้น
พบว่าไม่ได้ใช้เฉกเช่นเดียวกับอาวุธ เป็นโบราณวัตถุ หรือ ปืนไรเฟิลที่เจ้าของตั้งใจที่จะใช้ใน
วัตถุประสงค์สำหรับการกีฬา นันทนาการ หรือวัฒนธรรม

¹³²(B) any type of weapon (other than a shotgun or a shotgun shell which the Attorney General finds is generally recognized as particularly suitable for sporting purposes) by whatever name known which will, or which may be readily converted to, expel a projectile by the action of an explosive or other propellant, and which has any barrel with a bore of more than one-half inch in diameter; and

¹³³any combination of parts either designed or intended for use in converting any device into any destructive device described in subparagraph (A) or (B) and from which a destructive device may be readily assembled.

¹³⁴The term “destructive device” shall not include any device which is neither designed nor redesigned for use as a weapon; any device, although originally designed for use as a weapon, which is redesigned for use as a signaling, pyrotechnic, line throwing, safety, or similar device; surplus ordnance sold, loaned, or given by the Secretary of the Army pursuant to the provisions of section 4684 (2), 4685, or 4686 of title 10; or any other device which the Attorney General finds is not likely to be used as a weapon, is an antique, or is a rifle which the owner intends to use solely for sporting, recreational or cultural purposes.

(5) คำว่า “ปืนพก”¹³⁵ (shotgun) หมายถึงอาวุธที่ออกแบบหรือออกแบบใหม่หรือทำหรือทำใหม่ และตั้งใจที่จะยิงจากหัวไหล่และ ออกแบบหรือออกแบบใหม่และทำหรือทำใหม่เพื่อที่จะใช้พลังงานในการระเบิดสำหรับการยิงกระสุนหลายนัดผ่านปากกระบอกเรียบ หรือการปล่อยกระสุนเดียวสำหรับแต่ละครั้งที่เหนี่ยวไก

(6) คำว่า “ปืนพกลำกล้องสั้น”¹³⁶ (short-barreled shotgun) หมายความว่า ปืนพกที่มีลำกล้องหนึ่งหรือมากกว่านั้นสั้นกว่า 18 นิ้ว และอาวุธใดๆที่ทำจากปืนพก (ไม่ว่าจะทำโดยดัดแปลง แก้ไข หรืออื่นๆ) หากว่าอาวุธนั้นได้ถูกดัดแปลงให้มีความยาวทั้งหมดน้อยกว่า 26 นิ้ว

(7) คำว่า “ปืนไรเฟิล” (rifle)¹³⁷ หมายความว่า อาวุธที่ออกแบบหรือถูกออกแบบ ทำหรือทำใหม่ และตั้งใจที่จะใช้ยิงจากหัวไหล่ และออกแบบหรือออกแบบใหม่และทำหรือทำใหม่เพื่อใช้พลังงานจากวัฏระเบิดเพื่อยิงกระสุนนัดเดียวผ่านปากกระบอกปืนไรเฟิลในการเหนี่ยวไกปืนแต่ละครั้ง

(8) คำว่า “ปืนไรเฟิลลำกล้องสั้น”¹³⁸ (short-barreled rifle) หมายความว่า ปืนไรเฟิลที่มีลำกล้องหนึ่งหรือมากกว่านั้นสั้นกว่า 16 นิ้ว และอาวุธใดๆที่ทำจากปืนไรเฟิล (ไม่ว่าจะทำโดยการดัดแปลง แก้ไข หรือ อื่นๆ) ถ้าอาวุธนั้นได้ถูกดัดแปลงให้มีความยาวทั้งหมดน้อยกว่า 26 นิ้ว

(23) คำว่า “ปืนกล”¹³⁹ มีความหมายที่กำหนดไว้ในมาตรา 5845 (b) ของพระราชบัญญัติอาวุธปืนแห่งชาติ (26 U.S.C. 5845 (b))

¹³⁵(5) The term “shotgun” means a weapon designed or redesigned, made or remade, and intended to be fired from the shoulder and designed or redesigned and made or remade to use the energy of an explosive to fire through a smooth bore either a number of ball shot or a single projectile for each single pull of the trigger.

¹³⁶(6) The term “short-barreled shotgun” means a shotgun having one or more barrels less than eighteen inches in length and any weapon made from a shotgun (whether by alteration, modification or otherwise) if such a weapon as modified has an overall length of less than twenty-six inches.

¹³⁷(7) The term “rifle” means a weapon designed or redesigned, made or remade, and intended to be fired from the shoulder and designed or redesigned and made or remade to use the energy of an explosive to fire only a single projectile through a rifled bore for each single pull of the trigger.

¹³⁸(8) The term “short-barreled rifle” means a rifle having one or more barrels less than sixteen inches in length and any weapon made from a rifle (whether by alteration, modification, or otherwise) if such weapon, as modified, has an overall length of less than twenty-six inches.

¹³⁹(23) The term “machinegun” has the meaning given such term in section 5845(b) of the National Firearms Act (26 U.S.C. 5845 (b)).

(24) คำว่า “อุปกรณ์เก็บเสียงอาวุธปืน”¹⁴⁰ (firearm silencer) และ “อุปกรณ์ขจัดเสียงอาวุธปืน” (firearm muffler) หมายถึงอุปกรณ์สำหรับทำให้เสียงเงียบ ระบุเสียง หรือลดเสียงของอาวุธปืน รวมไปถึงชิ้นส่วน การออกแบบหรือออกแบบใหม่ และมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้ในการประกอบหรือประดิษฐ์อุปกรณ์เก็บเสียงอาวุธปืนหรืออุปกรณ์ขจัดเสียงอาวุธปืนและส่วนใดส่วนหนึ่งที่ใช้ในการประกอบหรือการประดิษฐ์ดังกล่าว

(28) คำว่า “ปืนไรเฟิลกึ่งอัตโนมัติ”¹⁴¹ (Semiautomatic Rifle) หมายถึง ปืนไรเฟิลที่สามารถยิงซ้ำโดยพลังงานของตลับลูกปืนในการถอดตลับและบรรจุกระสุนรอบใหม่ และใช้การเหนียวไกในการยิงของแต่ละตลับ

(29) คำว่า “ปืนสั้น”¹⁴² (Handgun) หมายถึง

(A) อาวุธที่มีพานท้ายปืนสั้นและถูกออกแบบให้สามารถจับและยิงโดยใช้มือเพียงข้างเดียว และ

(B) ชิ้นส่วนใดๆที่สามารถประกอบเป็นอาวุธปืนตาม (A) ได้

การพกพา

มาตรา 926A¹⁴³ การพกพาอาวุธปืนระหว่างรัฐ

¹⁴⁰(24) The terms “firearm silencer” and “firearm muffler” mean any device for silencing, muffling, or diminishing the report of a portable firearm, including any combination of parts, designed or redesigned, and intended for use in assembling or fabricating a firearm silencer or firearm muffler, and any part intended only for use in such assembly or fabrication.

¹⁴¹(28) The term “semiautomatic rifle” means any repeating rifle which utilizes a portion of the energy of a firing cartridge to extract the fired cartridge case and chamber the next round, and which requires a separate pull of the trigger to fire each cartridge.

¹⁴²(29) The term “handgun” means—

(A) a firearm which has a short stock and is designed to be held and fired by the use of a single hand; and

(B) any combination of parts from which a firearm described in subparagraph (A) can be assembled.

¹⁴³§ 926A Interstate transportation of firearms - Notwithstanding any other provision of any law or any rule or regulation of a State or any political subdivision thereof, any person who is not otherwise prohibited by this chapter from transporting, shipping, or receiving a firearm shall be entitled to transport a firearm for any lawful purpose from any place where he may lawfully possess and carry such firearm to any other place where he may lawfully possess and carry such firearm if, during such transportation the firearm is unloaded, and neither the firearm nor any ammunition being transported is readily accessible or is directly accessible from the

ตามบทบัญญัติอื่นๆของกฎหมายหรือกฎหรือข้อบังคับของรัฐหรือเมืองใด บุคคลผู้ไม่ได้ต้องห้ามตามบทเกี่ยวกับการพกพา การส่ง หรือ การรับอาวุธปืนจะมีสิทธิพกพาอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ ตามกฎหมายจากสถานที่ซึ่งบุคคลนั้นสามารถครอบครองอย่างถูกกฎหมายและพกพาอาวุธปืนดังกล่าวไปยังสถานที่อื่นที่สามารถครอบครองและพกพาอาวุธปืนได้อย่างถูกกฎหมาย ในระหว่างการพกพาอาวุธปืนดังกล่าวต้องถูกถอดกระสุนปืนและทั้งอาวุธปืนและกระสุนปืนต้องไม่สามารถเข้าถึงได้ทันที หรือ ไม่สามารถเข้าถึงได้โดยตรงจากห้องโดยสารของยานพาหนะ เช่น ในกรณีที่ยานพาหนะไม่ได้แยกส่วนจากห้องคนขับ อาวุธปืนหรือกระสุนปืนนั้นต้องบรรจุในภาชนะที่ล็อกไว้มากกว่าบรรจุไว้ในลิ้นชักหรือคอนโซลหน้ารถ

มาตรา 926B¹⁴⁴ การพกพาอาวุธปืนโดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย

(a) ตามบทบัญญัติอื่นๆของกฎหมายหรือกฎหรือข้อบังคับของรัฐหรือเมืองใด บุคคลผู้เป็นเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและบุคคลผู้ถือบัตรประจำตัวตาม (d) อาจพกพาอาวุธปืนที่ถูกจัดส่งหรือพกพาเพื่อการค้าภายในรัฐหรือต่างประเทศ ภายใต้ (b)

(b)¹⁴⁵ ในส่วนนี้จะไม่ตีความรวมถึงหรือจำกัดกฎหมายของรัฐ

(1) ใบอนุญาตส่วนบุคคลหรือนิติบุคคลที่ต้องห้ามหรือจำกัดการครอบครองอาวุธปืนในที่ดินของเขา หรือ

(2) การห้ามหรือจำกัดการครอบครองอาวุธปืนในที่ดินของรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่น กองบัญชาการ อาคร ฐานที่ตั้ง หรือสวนสาธารณะ

passenger compartment of such transporting vehicle: Provided, That in the case of a vehicle without a compartment separate from the driver's compartment the firearm or ammunition shall be contained in a locked container other than the glove compartment or console.

¹⁴⁴§926B Carrying of concealed firearms by qualified law enforcement officers - (a) Notwithstanding any other provision of the law of any State or any political subdivision thereof, an individual who is a qualified law enforcement officer and who is carrying the identification required by subsection (d) may carry a concealed firearm that has been shipped or transported in interstate or foreign commerce, subject to subsection (b).

¹⁴⁵(b) This section shall not be construed to supersede or limit the laws of any State that—

(1) permit private persons or entities to prohibit or restrict the possession of concealed firearms on their property; or

(2) prohibit or restrict the possession of firearms on any State or local government property, installation, building, base, or park.

(c)¹⁴⁶ คำว่า “เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย” หมายถึง พนักงานของหน่วยงานรัฐบาลผู้ซึ่ง

(1) ได้รับอนุญาตตามกฎหมายให้มีส่วนร่วมในการป้องกัน การตรวจสอบ การสอบสวน การดำเนินคดี หรือ การกักขังบุคคลใดๆซึ่งละเมิดต่อกฎหมายและมีอำนาจตามกฎหมายในการจับกุมหรือสงสัย ภายใต้มาตรา 807 (b) ของบทที่ 10 กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา (มาตรา 7(b) ตามประมวลกฎหมายว่าด้วยการพิจารณาคดีในศาลทหาร (Uniform Code of Military Justice))

(2) ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานให้พกพาอาวุธปืน

(3) มิได้เป็นเรื่องของการดำเนินการใดๆทางวินัยโดยหน่วยงานซึ่งอาจส่งผลในการระงับหรือสูญเสียอำนาจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

(4) ตรงตามมาตรฐาน ถ้ามีการก่อตั้งโดยหน่วยงานที่ซึ่งต้องการพนักงานประจำในการใช้อาวุธปืน

(5) ไม่ได้อยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์หรือของมึนเมา หรือ ยาเสพติด ประสาท หรือสารอื่น และ

(6) ไม่ได้ถูกห้ามโดยรัฐบาลกลางจากการรับอาวุธปืน

(d)¹⁴⁷ หน่วยงานของรัฐต้องการบัตรประจำตัวที่ระบุภาพถ่ายโดยหน่วยงานของรัฐบาล ที่ระบุตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของหน่วยงาน

¹⁴⁶(c) As used in this section, the term “qualified law enforcement officer” means an employee of a governmental agency who—

(1) is authorized by law to engage in or supervise the prevention, detection, investigation, or prosecution of, or the incarceration of any person for, any violation of law, and has statutory powers of arrest or apprehension under section 807 (b) of title 10, United States Code (article 7(b) of the Uniform Code of Military Justice);

(2) is authorized by the agency to carry a firearm;

(3) is not the subject of any disciplinary action by the agency which could result in suspension or loss of police powers;

(4) meets standards, if any, established by the agency which require the employee to regularly qualify in the use of a firearm;

(5) is not under the influence of alcohol or another intoxicating or hallucinatory drug or substance; and

(6) is not prohibited by Federal law from receiving a firearm.

¹⁴⁷(d) The identification required by this subsection is the photographic identification issued by the governmental agency for which the individual is employed that identifies the employee as a police officer or law enforcement officer of the agency.

(e)¹⁴⁸ คำว่า “อาวุธปืน” ที่ใช้ในส่วนนี้

(1) ยกเว้นในอนุมาตรานี้ จะมีความหมายเหมือนกับมาตรา 921

(2) รวมไปถึงกระสุนปืนที่ไม่ต้องห้ามอย่างชัดแจ้งโดยรัฐบาลกลางหรือ
บทบัญญัติของพระราชบัญญัติอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกา (National Firearms Act)

(3) ไม่รวมถึง

(A) ปืนกลใดๆ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 5845 ของพระราชบัญญัติอาวุธ
ปืนของสหรัฐอเมริกา (National Firearms Act)

(B) ปืนเก็บเสียงใดๆ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 921 ของบทนี้) และ

(C) อุปกรณ์ทำลายใดๆ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 921 ของบทนี้)

(f)¹⁴⁹ เพื่อวัตถุประสงค์ในส่วนนี้ เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายของสถานีตำรวจรถไฟ
(Amtrak Police Department) เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายของธนาคารกลาง หรือเจ้าหน้าที่ผู้
บังคับใช้กฎหมายของสาขาการบริหารของรัฐบาลกลางผู้เป็นพนักงานของหน่วยงานรัฐบาลซึ่งมี
อำนาจโดยกฎหมายที่จะมีส่วนร่วม หรือ ดูแล ป้องกัน ตรวจสอบ สอบสวน หรือ ดำเนินคดี หรือ
กักขังบุคคลใด

¹⁴⁸(e) As used in this section, the term “firearm” —

(1) except as provided in this subsection, has the same meaning as in
section 921 of this title;

(2) includes ammunition not expressly prohibited by Federal law or subject
to the provisions of the National Firearms Act; and

(3) does not include—

(A) any machinegun (as defined in section 5845 of the National Firearms
Act);

(B) any firearm silencer (as defined in section 921 of this title); and

(C) any destructive device (as defined in section 921 of this title).

¹⁴⁹(f) For the purposes of this section, a law enforcement officer of the
Amtrak Police Department, a law enforcement officer of the Federal Reserve ,or a
law enforcement or police officer of the executive branch of the Federal
Government qualifies as an employee of a governmental agency who is authorized
by law to engage in or supervise the prevention, detection, investigation, or
prosecution of, or the incarceration of any person for, any violation of law, and has
statutory powers of arrest or apprehension under section 807 (b) of title 10, United
States Code (article 7(b) of the Uniform Code of Military Justice).

มาตรา 926C¹⁵⁰ การพกพาอาวุธปืนโดยเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายผู้พ้นจากตำแหน่งแล้ว

(a) ตามบทบัญญัติอื่นของกฎหมายของรัฐหรือเมืองใด บุคคลผู้ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายผู้พ้นจากตำแหน่งแล้ว และผู้ซึ่งพกพาบัตรประจำตัวตาม (d) อาจพกพาอาวุธปืนไปในการจัดส่งหรือขนส่งในการค้าระหว่างรัฐหรือต่างประเทศ ตาม (b)

(b)¹⁵¹ ส่วนนี้ไม่ตีความแทนที่ หรือ จำกัดกฎหมายของรัฐที่

(1) อนุญาตส่วนบุคคลหรือนิติบุคคลในการห้ามหรือจำกัดการครอบครองอาวุธปืนในที่ดินของพวกเขา

(2) การห้ามหรือจำกัดการครอบครองอาวุธปืนในที่ดินของรัฐใดหรือรัฐบาลท้องถิ่นใด กองบัญชาการ อาคร ฐานที่ตั้ง หรือสวนสาธารณะ

(c)¹⁵² คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายผู้พ้นจากตำแหน่ง” ที่ใช้ในส่วนนี้หมายถึง บุคคลดังต่อไปนี้

(1) พ้นตำแหน่งจากการบริการตามปกติกับหน่วยงานสาธารณะของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย

¹⁵⁰ §926C. Carrying of concealed firearms by qualified retired law enforcement officers - (a) Notwithstanding any other provision of the law of any State or any political subdivision thereof, an individual who is a qualified retired law enforcement officer and who is carrying the identification required by subsection (d) may carry a concealed firearm that has been shipped or transported in interstate or foreign commerce, subject to subsection (b).

¹⁵¹ (b) This section shall not be construed to supersede or limit the laws of any State that—

(1) permit private persons or entities to prohibit or restrict the possession of concealed firearms on their property; or

(2) prohibit or restrict the possession of firearms on any State or local government property, installation, building, base, or park.

¹⁵² (c) As used in this section, the term “qualified retired law enforcement officer” means an individual who—

(1) separated from service in good standing from service with a public agency as a law enforcement officer;

(2) before such separation, was authorized by law to engage in or supervise the prevention, detection, investigation, or prosecution of, or the incarceration of any person for, any violation of law, and had statutory powers of arrest or apprehension under section 807 (b) of title 10, United States Code (article 7(b) of the Uniform Code of Military Justice);

(2) ก่อนการพ้นตำแหน่งดังกล่าว อำนาจตามกฎหมายที่จะมีส่วนร่วมในการป้องกัน การตรวจสอบ การสอบสวน การดำเนินคดี หรือ การกักขังบุคคลใดๆซึ่งละเมิดต่อกฎหมาย และมีอำนาจตามกฎหมายในการจับกุมหรือสงสัย ภายใต้มาตรา 807 (b) ของบทที่ 10 กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา (มาตรา 7(b) ตามประมวลกฎหมายว่าด้วยการพิจารณาคดีในศาลทหาร (Uniform Code of Military Justice))

(3) (A) ¹⁵³ ก่อนการพ้นตำแหน่งดังกล่าว ทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายรวมเป็นเวลา 10 ปี หรือ มากกว่านั้น

(B) ถูกแยกต่างหากจากการบริการของหน่วยงาน หลังจากเสร็จจากช่วงระยะเวลาการทดสอบการบริการดังกล่าว เนื่องจากเป็นการทุพพลภาพเนื่องจากการทำงานที่กำหนดโดยหน่วยงานดังกล่าว

(4) ¹⁵⁴ ในระหว่างรอบระยะเวลา 12 เดือน ได้พบกับค่าใช้จ่ายของบุคคลที่เป็นมาตรฐานสำหรับคุณสมบัติในการฝึกอบรมอาวุธปืนสำหรับเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมาย ตามที่กำหนดไว้จากหน่วยงานเดิมของแต่ละบุคคล รัฐที่บุคคลอาศัยอยู่ หรือถ้ารัฐได้กำหนดมาตรฐานดังกล่าว เป็นผู้แทนซึ่งบังคับใช้กฎหมายภายในรัฐที่ซึ่งบุคคลอาศัยอยู่ หรือ เป็นมาตรฐานที่ใช้โดยผู้สอนการใช้อาวุธปืน ที่ดำเนินการทดสอบคุณสมบัติการใช้อาวุธปืนสำหรับเจ้าหน้าที่ภายในรัฐนั้น

(5) A) ¹⁵⁵ ไม่ได้ถูกพบอย่างเป็นทางการ โดยมีการรับรองจากแพทย์มืออาชีพที่ใช้โดยหน่วยงานที่มีเงื่อนไขเกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตและผลจากการค้นพบนี้ไม่สามารถทำบัตรประจำตัวที่ระบุภาพถ่ายตามที่ได้อธิบายไว้ใน (d)(1) หรือ

¹⁵³(3)(A) before such separation, served as a law enforcement officer for an aggregate of 10 years or more; or

(B) separated from service with such agency, after completing any applicable probationary period of such service, due to a service-connected disability, as determined by such agency;

¹⁵⁴(4) during the most recent 12-month period, has met, at the expense of the individual, the standards for qualification in firearms training for active law enforcement officers, as determined by the former agency of the individual, the State in which the individual resides or, if the State has not established such standards, either a law enforcement agency within the State in which the individual resides or the standards used by a certified firearms instructor that is qualified to conduct a firearms qualification test for active duty officers within that State;

¹⁵⁵(5)(A) has not been officially found by a qualified medical professional employed by the agency to be unqualified for reasons relating to mental health and as a result of this finding will not be issued the photographic identification as described in subsection (d)(1); or

(B) ไม่ได้กำหนดไว้ในข้อตกลงกับหน่วยงานซึ่งแยกเป็นปัจเจกบุคคลจากการบริการที่บุคคลยอมรับว่าเขาหรือเธอไม่มีคุณสมบัติภายใต้มาตรานี้ เพื่อเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตและเหตุผลที่ไม่รับหรือยอมรับในการทำบัตรประจำตัวที่ระบุภาพถ่ายตามที่ระบุไว้ใน (d)(1)

(6)¹⁵⁶ ไม่ได้อยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์หรือของมึนเมา หรือ ยาหล่อมประสาท หรือสารอื่น และ

(7)¹⁵⁷ ไม่ได้ถูกห้ามโดยรัฐบาลกลางจากการรับอาวุธปืน

(d)¹⁵⁸ การระบุจำเป็นต้องมีดังต่อไปนี้

(1) ไม่น้อยกว่าหนึ่งปี ก่อนวันที่ระบุจะให้พกพาอาวุธปืน บัตรประจำตัวที่ระบุภาพถ่ายจะถูกออกโดยหน่วยงานที่แยกจากการบริการของเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายที่ระบุ บุคคลนั้นเป็นลูกจ้างของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายและระบุว่าบุคคลดังกล่าวจะถูกทดสอบหรือถูกพบโดยหน่วยงานที่ตรวจสอบมาตรฐานสำหรับคุณสมบัติในการฝึกอบรมอาวุธปืนที่ถูกก่อตั้งขึ้นโดยหน่วยงานที่พกพาอาวุธปืนชนิดเดียวกันกับอาวุธปืนที่พกพา

(B) has not entered into an agreement with the agency from which the individual is separating from service in which that individual acknowledges he or she is not qualified under this section for reasons relating to mental health and for those reasons will not receive or accept the photographic identification as described in subsection (d)(1);

¹⁵⁶(6) is not under the influence of alcohol or another intoxicating or hallucinatory drug or substance; and

¹⁵⁷ is not prohibited by Federal law from receiving a firearm.

¹⁵⁸(d) The identification required by this subsection is—

(1) a photographic identification issued by the agency from which the individual separated from service as a law enforcement officer that identifies the person as having been employed as a police officer or law enforcement officer and indicates that the individual has, not less recently than one year before the date the individual is carrying the concealed firearm, been tested or otherwise found by the agency to meet the active duty standards for qualification in firearms training as established by the agency to carry a firearm of the same type as the concealed firearm; or

(A)¹⁵⁹ บัตรประจำตัวที่ระบุภาพถ่ายซึ่งออกโดยหน่วยงานที่แยกจากการบริการของเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายที่ระบุว่าบุคคลนั้นเป็นลูกจ้างของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายและ

(B)¹⁶⁰ ไม่น้อยกว่าหนึ่งปีก่อนวันที่ระบุว่าให้พกพาอาวุธปืน ใบรับรองจะถูกรับออกโดยรัฐที่ปัจเจกบุคคลดังกล่าวอาศัยอยู่ หรือ ผู้สอนใช้อาวุธปืนที่มีคุณสมบัติในการนำอาวุธปืนที่ใช้ในการทดสอบสำหรับเจ้าหน้าที่ภายในรัฐ บุคคลจะถูกทดสอบหรือถูกพบโดยรัฐหรือผู้สอนใช้อาวุธปืนที่มีคุณสมบัติในการนำอาวุธปืนที่ใช้ในการทดสอบสำหรับเจ้าหน้าที่ภายในรัฐนั้นได้พบ-

(i) มาตรฐานสำหรับคุณสมบัติในการฝึกอบรม ซึ่งถูกก่อตั้งโดยรัฐเพื่อที่จะพกพาอาวุธปืนชนิดเดียวกับอาวุธปืนที่พกพา หรือ

(ii) ถ้ารัฐไม่ได้กำหนดมาตรฐานไว้ มาตรฐานจะถูกตั้งขึ้นโดยหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายภายในรัฐเพื่อที่จะพกพาอาวุธปืนชนิดเดียวกับอาวุธปืนที่พกพา

(e)¹⁶¹ ที่ใช้ในมาตรานี้

(1) คำว่า “อาวุธปืน”

(A) ยกเว้นตามที่ระบุในย่อหน้านี้มีความหมายตามมาตรา 921 ของเรื่องนี้

¹⁵⁹(2)(A) a photographic identification issued by the agency from which the individual separated from service as a law enforcement officer that identifies the person as having been employed as a police officer or law enforcement officer; and

¹⁶⁰(B) a certification issued by the State in which the individual resides or by a certified firearms instructor that is qualified to conduct a firearms qualification test for active duty officers within that State that indicates that the individual has, not less than 1 year before the date the individual is carrying the concealed firearm, been tested or otherwise found by the State or a certified firearms instructor that is qualified to conduct a firearms qualification test for active duty officers within that State to have met—

(I) the active duty standards for qualification in firearms training, as established by the State, to carry a firearm of the same type as the concealed firearm; or

(II) if the State has not established such standards, standards set by any law enforcement agency within that State to carry a firearm of the same type as the concealed firearm.

¹⁶¹(e) As used in this section—

(1) the term “firearm”—

(A) except as provided in this paragraph, has the same meaning as in section 921 of this title;

(B)¹⁶² รวมกระสุนที่ไม่ถูกต้องห้ามโดยชัดแจ้งโดยรัฐบาลกลาง หรือตาม
บทบัญญัติของพระราชบัญญัติอาวุธปืนแห่งชาติ (National Firearms Act) และ

(C)¹⁶³ ไม่หมายความรวมถึง

(i) ปืนกลใดๆ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 5845 ของพระราชบัญญัติ
อาวุธปืนแห่งชาติ (National Firearms Act))

(ii) อุปกรณ์เก็บเสียงอาวุธปืน (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 921 ของ
เรื่องนี้)

(iii) อุปกรณ์ทำลายใดๆ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 921 ของเรื่องนี้)

(2)¹⁶⁴ คำว่า “หน่วยงานบริการสาธารณะเป็นเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้
กฎหมาย” รวมถึงการบริการที่เจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายของสถานีตำรวจรถไฟ การบริการของ
เจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายของธนาคารกลาง หรือ บริการของเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายหรือ
เจ้าหน้าที่ตรวจของสาขาการบริหารงานของรัฐบาลกลาง

มาตรา 930¹⁶⁵ การครอบครองอาวุธปืนและวัตถุอันตรายภายในสถานที่ราชการ

(a) นอกเหนือจากที่ระบุใน (d) บุคคลใดจงใจครอบครอง หรือ มีเหตุให้แสดงอาวุธ
ปืนหรือวัตถุอันตรายอื่นๆภายในสถานที่ราชการ (เว้นแต่สถานที่ของศาล) หรือ พยายามที่จะกระทำ
เช่นนั้น จะถูกปรับภายใต้บทนี้หรือถูกจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(d)¹⁶⁶ อนุมาตรา (a) ไม่รวมถึง

¹⁶²(B) includes ammunition not expressly prohibited by Federal law or subject
to the provisions of the National Firearms Act; and

¹⁶³(C) does not include—

(i) any machinegun (as defined in section 5845 of the National Firearms Act);

(ii) any firearm silencer (as defined in section 921 of this title); and

(iii) any destructive device (as defined in section 921 of this title); and

¹⁶⁴(2) the term “service with a public agency as a law enforcement officer”
includes service as a law enforcement officer of the Amtrak Police Department,
service as a law enforcement officer of the Federal Reserve, or service as a law
enforcement or police officer of the executive branch of the Federal Government.

¹⁶⁵§ 930. Possession of firearms and dangerous weapons in Federal facilities -
(a) Except as provided in subsection (d), whoever knowingly possesses or causes to
be present a firearm or other dangerous weapon in a Federal facility (other than a
Federal court facility), or attempts to do so, shall be fined under this title or
imprisoned not more than 1 year, or both.

¹⁶⁶(d) Subsection (a) shall not apply to—

(1) the lawful performance of official duties by an officer, agent, or employee
of the United States, a State, or a political subdivision thereof, who is authorized by

(1) การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ ตัวแทน หรือลูกจ้างของรัฐ หรือหน่วยงานทางการเมืองที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะเข้าร่วมหรือมีอำนาจที่จะป้องกัน ตรวจสอบ สอบสวน ดำเนินคดีการฝ่าฝืนกฎหมายใดๆ

(2) การครอบครองอาวุธปืนหรืออาวุธอันตรายอื่นๆโดยเจ้าหน้าที่รัฐบาลหรือ สมาชิกของกองทัพหากได้รับอำนาจตามกฎหมาย

(3) การพกพาอาวุธปืนหรืออาวุธอันตรายอื่นๆในสถานที่ราชการเนื่องจาก วัตถุประสงค์ในการล่าสัตว์หรือตามวัตถุประสงค์อื่นที่ถูกต้องตามกฎหมาย

3.1.2 รัฐนิวยอร์ก (The New York Secure Ammunition and Firearms Enforcement Act of 2013)

จากแผนควบคุมอาวุธปืนของประธานาธิบดี บาร์ค โอบามา (Barack Obama) “Now is the time” ส่งผลให้รัฐนิวยอร์กได้ผ่านร่างกฎหมายในสิ่งที่กลุ่มสนับสนุนระบุว่า เป็นกฎหมายที่ เข้มงวดต่อการเป็นเจ้าของอาวุธปืน ส่งผลให้นิวยอร์กกลายเป็นรัฐแรกของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ ออกกฎหมายเพื่อมาควบคุมอาวุธปืน ภายหลังการสังหารหมู่เด็กนักเรียนและครูที่โรงเรียนประถมแซนดี ฮุก ในรัฐคอนเนคตัต ในวันศุกร์ที่ 14 ธันวาคม พุทธศักราช 2555 โดยสมาชิกสภานิติบัญญัติท้องถิ่น ในรัฐนิวยอร์ก ได้ผ่านร่างกฎหมายควบคุมอาวุธปืนฉบับนี้ด้วยคะแนน 104 ต่อ 43 เสียง และสมาชิกวุฒิสภาระดับท้องถิ่นสนับสนุนร่างกฎหมายนี้ด้วยคะแนน 43 ต่อ 18 เสียง¹⁶⁷ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนที่เข้มงวดมากขึ้น

พระราชบัญญัติการบังคับใช้กระสุนปืนและอาวุธปืนนิวยอร์ก ค.ศ. 2013 (NY SAFE ACT of 2013)¹⁶⁸

วัตถุประสงค์:

เพื่อป้องกันชาวนิวยอร์กโดยลดความพร้อมของอาวุธจู่โจมและยับยั้งอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้อาวุธปืนในขณะที่ส่งเสริมความยุติธรรม ความสอดคล้อง และประสิทธิภาพในวิธีการเพื่อให้มั่นใจว่านักกีฬาและผู้เป็นเจ้าของอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมายจะมีความปลอดภัยอย่างเต็ม

law to engage in or supervise the prevention, detection, investigation, or prosecution of any violation of law;

(2) the possession of a firearm or other dangerous weapon by a Federal official or a member of the Armed Forces if such possession is authorized by law; or

(3) the lawful carrying of firearms or other dangerous weapons in a Federal facility incident to hunting or other lawful purposes.

¹⁶⁷ **เดลินิวส์**, นิวยอร์กผ่านร่างกฎหมายควบคุมอาวุธปืน, ค้นวันที่ 28 พฤษภาคม 2557 จาก <http://www.dailynews.co.th/Content/foreign/115265/นิวยอร์กผ่านร่างกฎหมายควบคุมอาวุธปืน>

¹⁶⁸ Ny senate, **Enacts the NY SAFE Act of 2013**, Retrieved May 1, 2014 from <http://open.nysenate.gov/legislation/bill/s2230-2013>

รูปแบบในอาวุธปืนที่พวกเขาเหล่านั้นมีสิทธิ เครือข่ายแนวคิดทางกฎหมายจัดหาสิ่งที่ยากที่สุด ครอบคลุมที่สุด และคำตอบที่สมดุลของชาติเกี่ยวกับความรุนแรงของอาวุธปืน กฎหมายนี้เป็นครั้งแรกที่นิวยอร์กมีการห้ามอย่างสมบูรณ์สำหรับซองบรรจุกระสุนที่มีความจุในระดับสูงที่มีมาก่อนปี ค.ศ. 1994 กล่าวคือห้ามซองบรรจุกระสุนที่บรรจุเกิน 7 นัด (จากเดิม คือ 10 นัด) ทั้งยังติดตามการซื้อกระสุนในเวลาจริงเพื่อเตือนการอนุญาตสำหรับผู้ซื้อในปริมาณมาก ขณะที่ตรวจสอบประวัติผู้ซื้อด้วย

ในช่วงการปฏิรูปกฎหมาย เข้าร่วมกับจุดอ่อนของโครงสร้างในรัฐปัจจุบัน เพื่อนำมาซึ่งความมั่นคงและความมีเหตุผลซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญของสังคมที่ปลอดภัย มาตรฐานหนึ่งเดียวของการข้ามรัฐเพื่อให้มั่นใจว่าเจ้าของอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมายได้รับใบอนุญาตอย่างรวดเร็วในขณะที่ผู้ถูกต้องห้ามถูกปฏิเสธสิทธิประโยชน์ ฐานข้อมูลมลรัฐจะจัดการการจดทะเบียนในปัจจุบันและป้องกันอันตรายหรือความไม่แน่นอนในการครอบครองเป็นเจ้าของอาวุธปืน กฎใหม่นี้ได้ปิดช่องโหว่แต่ไม่รวมการขายอาวุธปืนจากการตรวจสอบประวัติของรัฐบาล ทำให้ข้อกำหนดของเจ้าของอาวุธปืนของรัฐรัดกุมขึ้นโดยบุคคลที่ป่วยทางจิตเวชอย่างรุนแรง มีความต้องการที่เก็บรักษาอาวุธปืนสำหรับเจ้าของผู้ที่อยู่อาศัยร่วมกันกับบุคคลที่มีประวัติอาชญากรรม อยู่ภายใต้คำสั่งของการป้องกันหรือบุคคลผู้ซึ่งป่วยทางจิตโดยไม่รู้ตัว กฎหมายนี้ยังสร้างสิ่งใหม่และเพิ่มโทษสำหรับการใช้อาวุธปืนที่ไม่ถูกต้อง และเพิ่มการป้องกันสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงในครอบครัวโดยการส่งมอบอาวุธปืนและการระงับใบอนุญาตอาวุธปืนและการเพิกถอนในกรณีการป้องกันนั้นได้ถูกฟ้องร้อง

คำแถลงการณ์ที่สนับสนุน

อาวุธปืนที่อยู่ในเงื้อมมือคนผิวดำนั้น เปรียบเสมือนอาวุธที่ไม่สามารถบอกได้ว่าจะไปทำลายและทำให้เกิดโศกนาฏกรรมแก่ สมาชิกในครอบครัวหรือสมาชิกในชุมชนซึ่งอาจจะถูกพาราไปในพื้นที่ การกราดยิงทำให้ความรู้สึกปลอดภัยในพื้นที่สาธารณะถูกทำลาย ในทั่วประเทศความรุนแรงจากอาวุธปืนได้ทำลายชีวิตกว่า 30,000 ต่อปี

ในขณะที่บทแก้ไขเพิ่มเติมที่สองของรัฐธรรมนูญให้สิทธิอันชอบธรรมในการเก็บและครอบครองอาวุธปืน ศาลสูงสหรัฐได้กล่าวว่า “สิทธิดังกล่าวไม่มีขีดจำกัด คดีระหว่างเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียกับเฮลเลอร์ (Heller), 554 U.S. 570, 595, 626 (2008) ในคดีเฮลเลอร์ศาลสูงได้อธิบายว่า “ในความคิดเห็นของเราไม่มีอะไรที่ควรจะสงสัยสำหรับข้อห้ามอันยาวนานในการครอบครองอาวุธปืนโดยอาชญากรหรือผู้ป่วยทางจิตหรือกฎหมายห้ามพกพาอาวุธปืนในสถานที่สำคัญ เช่น โรงเรียน และสถานที่ราชการ หรือเงื่อนไขของกฎหมายหรือคุณสมบัติของการค้าขายอาวุธปืน ” 554 U.S. at 626-27 ศาลยอมรับ “ประวัติศาสตร์ประเพณีการห้ามพกพาอาวุธปืนของความปลอดภัยและผิปกติของอาวุธเหมือนกัน” กฎหมายนี้ได้เอาใจใส่คำแนะนำของศาลสูงโดยกลั่นกรองและเพิ่มเติมข้อห้ามเกี่ยวกับอาวุธจู่โจม และเพิ่มความปลอดภัยให้แก่ชาวเมืองนิวยอร์กในขณะที่ยินยอมทำตามบทแก้ไขเพิ่มเติมที่สองด้วย

อาวุธบางอย่างมีอันตรายมากและกระสุนนั้นมีความร้ายแรง เราไม่สามารถจะขายสิ่งเหล่านั้นในรัฐอีกต่อไป อาวุธจู่โจมที่มีลักษณะทางทหารแบบที่ซึ่งไม่มีความจำเป็นสำหรับการล่าสัตว์และการกีฬา อาวุธชนิดนี้ การทดสอบที่นำมาใช้ในกฎหมายฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำความเรียบง่ายของค่านิยามเน้นไปที่การทำให้เป็นอันตรายถึงแก่ความตายได้ของอาวุธ โดยขยายคุณสมบัติเฉพาะ ได้รับความยากของการรักษารายการของอาวุธปืนให้ทันสมัยต่อการเปลี่ยนแปลงในการออกแบบอาวุธปืนหนึ่งในคุณลักษณะทดสอบคือวิธีการที่ครอบคลุมให้มากขึ้นสำหรับการใช้อาวุธอันตรายเหล่านี้

กระสุนปืน

ก่อนหน้านี้รัฐได้มีการจำกัดของบรรจุกระสุนปืนหลายนัด เนื่องจากไม่สามารถที่จะบอกถึงความแตกต่างระหว่างของบรรจุกระสุนที่ถูกผลิตก่อนหรือหลังวันที่ได้ประกาศการจำกัดดังกล่าว กฎหมายฉบับนี้ได้ห้ามการครอบครองของบรรจุกระสุนที่สามารถบรรจุได้มากกว่า 10 นัด ไม่ว่าจะมีการผลิตในวันใดก็ตาม ปัจจุบันบุคคลสามารถที่จะครอบครองได้เฉพาะของบรรจุกระสุนที่สามารถบรรจุได้มากกว่า 7 นัด เท่านั้น และจะได้รับอนุญาตที่จะบรรจุกระสุนได้เพียง 7 นัด

กฎหมายใหม่นี้ยังจะระบุตัวบุคคลผู้ซื้อกระสุนปืนจำนวนมาก ไม่ว่าจะซื้อจากบุคคลหรืออินเทอร์เน็ต ผู้ขายต้องระบุชื่อของผู้ซื้อแก่ฐานข้อมูลจำลองของรัฐหลังจากฐานข้อมูลส่วนกลางที่เรียกว่า “NICS” ได้ทำให้แน่ใจว่าผู้ซื้อไม่ได้เป็นบุคคลต้องห้ามตามกฎหมายในการครอบครองกระสุนปืน ผู้ขายกระสุนปืนต้องให้ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ในการบันทึกข้อมูลของรัฐ สำหรับการขายกระสุนปืน ในแต่ละครั้ง รวมทั้งยอดขายกระสุนปืนด้วย

เพื่อที่จะป้องกันการหลีกเลี่ยงการควบคุมใหม่นี้ กฎหมายนี้ต้องการให้ผู้ขายไม่ว่าจะอาศัยในรัฐนิวยอร์ก หรือนอกรัฐส่งกระสุนปืนให้กับตัวแทนจำหน่ายในรัฐนิวยอร์ก ตัวแทนจำหน่ายนั้นต้องเก็บรักษาบันทึกข้อมูลการขายกระสุนปืนและทำการตรวจสอบสถานะของผู้ที่ถูกตัดสิทธิเสมอ การจัดส่งกระสุนปืนโดยไม่ได้โอนตัวต่อตัวทำให้ไม่สามารถยืนยันตัวตนของผู้ซื้อผ่านการตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชน เช่นนี้โดยปราศจากการยืนยันตัวตนของผู้ซื้อประโยชน์ของการตรวจสอบประวัติ และข้อมูลที่ได้ทำการบันทึกไว้ดังกล่าวได้ถูกหลีกเลี่ยงอย่างสมบูรณ์ กฎหมายต้องการให้การขายกระสุนปืนทั้งหมดเป็นการขายโดยการโอนตัวต่อตัว จึงจะสามารถยืนยันตัวผู้ซื้อและทำการตรวจสอบประวัติผู้ซื้อ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสอดคล้องกับแผนงานนี้ได้

ใบอนุญาต

ปัจจุบันในรัฐนิวยอร์กนอกเมืองนิวยอร์ก เวสเชสเตอร์ นาสซิว และ ซัฟฟอล์ก ใบอนุญาตอาวุธปืนไม่มีวันหมดอายุ ไม่มีขั้นตอนการต่ออายุ หมายความว่า ไม่มีการทบทวนคุณสมบัติของผู้รับใบอนุญาต ดังนั้น เมื่อผู้ถือใบอนุญาตขาดคุณสมบัติที่จะพกพาอาวุธปืนภายหลังได้รับใบอนุญาต ผู้นั้นก็ยังสามารถมีใบอนุญาตนั้นได้ กฎหมายนี้ต้องการให้บุคคลผู้ซึ่งถือใบอนุญาตอาวุธปืนมาให้รับรองอีกครั้งทุกๆ 5 ปี การสอบตกของผู้ถือใบอนุญาตนั้นจะมีผลเป็นการถูกเพิกถอนใบอนุญาต

ยิ่งไปกว่านั้น เพื่อให้แน่ใจว่าตามกฎหมาย ผู้ถือใบอนุญาตอาวุธปืนจะได้รับใบอนุญาตของพวกเขาอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้และเพื่อให้แน่ใจว่าความรวดเร็วและความถูกต้องในความสามารถของการจับคู่ผู้ถือใบอนุญาตด้วยการตัดสิทธิ์ เช่น การตัดสินใจว่ากระทำความผิดพระราชบัญญัติจึงได้ใช้ใบอนุญาตและการบันทึกฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ขึ้น ฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์จะจับคู่โดยทะเบียนบุคคลต้องห้ามของรัฐ (เช่น ผู้ที่มีประวัติอาชญากรรม มีคำสั่งให้ป้องกัน และเป็นโรคจิตซึ่งเป็นเจ้าของอาวุธปืนและมีใบอนุญาต) เช่นเดียวกับฐานข้อมูลต้องห้ามอื่นๆ เช่น ข้อมูลการตายเพื่อให้แน่ใจว่า ข้อมูลใบอนุญาตของนิวยอร์กทันสมัยเสมอ

นอกจากนี้ คำสั่งป้องกันมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเหยื่อความรุนแรงในครอบครัวจากผู้เสพยา และป้องกันการก่ออาชญากรรมที่รุนแรงที่เกิดขึ้น พระราชบัญญัติเพิ่มระดับการป้องกันสำหรับเหยื่อความรุนแรงในครอบครัวโดยเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการครอบครองและการส่งมอบอาวุธปืนและการระงับ และการเพิกถอน และ การขาดคุณสมบัติสำหรับใบอนุญาตโดยบุคคลผู้ที่ตอบสนองต่อ

คำสั่งป้องกัน พระราชบัญญัติได้เปลี่ยนแปลง พระราชบัญญัติศาลครอบครัวให้เหมือนหรือคล้ายคลึงกับการแก้ไขในปี ค.ศ. 2007 ที่แก้ไขโดยกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (CPL)

การขายอาวุธปืนโดยส่วนตัว

ภายใต้กฎหมายนิวยอร์กในปัจจุบัน การตรวจสอบประวัติของผู้ซื้ออาวุธปืนนั้นเป็นสิ่งที่ต้องการสำหรับการซื้ออาวุธปืนจากตัวแทนจำหน่ายและในการแสดงอาวุธปืน อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันบุคคลอาจจะทำการซื้ออาวุธปืนโดยผ่านบุคคลผู้ขายเป็นการส่วนตัวโดยไม่ต้องผ่านการตรวจสอบประวัติ กฎหมายต้องการการตรวจสอบประวัติสำหรับผู้ขายปืนทุกคน รวมไปถึงบุคคลผู้ขายเป็นการส่วนตัวเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีบุคคลใดสามารถหลีกเลี่ยงกฎหมายในการรับซื้ออาวุธปืนจากบุคคลผู้ขายเป็นการส่วนตัว

การจัดเก็บในสถานที่ที่ปลอดภัย

เพื่อป้องกันการครอบครองหรือใช้อาวุธปืนโดยไม่มีอำนาจ กฎหมายนี้ได้กำหนดให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของอาวุธปืนหรือบุคคลผู้ซึ่งอาศัยอยู่กับบุคคลผู้เป็นเจ้าของอาวุธปืนโดยถูกจำกัดไม่ให้ครอบครองอาวุธปืนภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายของรัฐบาลกลาง เพื่อที่จะทำให้อาวุธปืนนั้นอยู่ในสถานที่ที่จัดเก็บที่ปลอดภัย หรือ ทำให้ไม่สามารถนำออกมาใช้ได้โดยใส่ตัวล็อกไว้ที่อาวุธปืนถ้าอาวุธปืนนั้นอยู่นอกเหนือการควบคุมของเจ้าของ

บุคคลผู้มีปัญหาสุขภาพจิต

กฎหมายนี้ได้เพิ่มบทบัญญัติเพื่อที่จะยกเลิกหรือระงับใบอนุญาตของบุคคลที่มีปัญหาสุขภาพจิต ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต ที่สามารถจะก่อให้เกิดอันตรายต่อตัวเองหรือผู้อื่นหากได้ครอบครองอาวุธปืน กฎหมายได้ขยายและอธิบายกฎหมาย Kendra ในการให้บริการเพิ่มเติมสำหรับบุคคลผู้มีปัญหาสุขภาพจิต

บัญญัติใหม่และเพิ่มบทลงโทษทางอาญา

การบัญญัติใหม่และการแก้ไขมาตราของประมวลกฎหมายอาญานั้นมุ่งเน้นไปที่วิธีการของความรุนแรงของการพกพาอาวุธปืนไปที่ชุมชน ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือที่ดีในการลงโทษและป้องกันการพกพาดังกล่าว การพกพาอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายไปบนท้องถนนทำให้สวัสดิภาพของชุมชนทั้งหมดตกอยู่ในอันตราย บทบัญญัติเหล่านี้ทำให้แน่ใจว่ามีบทลงโทษที่เหมาะสมในการที่อาวุธปืนตกอยู่ในความครอบครองของบุคคลต้องห้าม ตลอดจนทำให้เด็กอยู่ในความเสียหายท่ามกลางอันตรายอื่นและกิจกรรมที่ผิดกฎหมายในการที่ครอบครองอาวุธปืนใกล้บริเวณโรงเรียน ยิ่งไปกว่านั้น ตระหนักถึงความรุนแรงซึ่งมีสาเหตุมาจากกลุ่มกิจกรรม กฎหมายได้กำหนดบทลงโทษสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่ม ซึ่งก่อให้เกิดอาชญากรรมที่รุนแรง

กฎหมายนี้ยังประกอบไปด้วยบทบัญญัติใหม่เกี่ยวกับอันตรายที่ต้องเผชิญในทุกๆวัน ซึ่งสามารถปกป้องชาวนิวยอร์กโดยการกำหนดโทษขั้นสูงสำหรับเจตนาทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย

สำหรับในเรื่องการพกพาอาวุธปืนนั้นพระราชบัญญัติการบังคับใช้กระสุนปืนและอาวุธปืนนิวยอร์ก ค.ศ. 2013 (NY SAFE ACT of 2013) ไม่ได้ทำการแก้ไขจึงใช้บทบัญญัติเดิมในประมวลกฎหมายอาญาของรัฐนิวยอร์ก (NY Penal Code) โดยสรุปเรื่องการพกพาอาวุธปืนในรัฐนิวยอร์กดังนี้

ใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนพกของรัฐนิวยอร์กนั้นจะมีผลใช้ได้เพียง 5 เมืองนอกเมืองนิวยอร์กเท่านั้น เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตให้มีผลใช้โดยเมืองนิวยอร์กด้วย และไม่อาจพกพาอาวุธปืนพกเข้าไปในเมืองนิวยอร์กได้ซึ่งรวมถึงกรณีใบอนุญาตพกพาเพื่อป้องกันตัวด้วย เว้นแต่จะเข้าเงื่อนไขยกเว้นบางประการ กล่าวคือ นอกเสียจากว่าจะได้รับการอนุญาตเป็นพิเศษจากอธิบดีตำรวจ

นิยาม

ตามมาตรา 265.00¹⁶⁹ ประมวลกฎหมายอาญาของรัฐนิวยอร์ก อาวุธปืน หมายถึง

(a) ปืนพกหรือปืนลูกโม่ใดๆ

(b) ปืนสั้นที่มีลำกล้องปืนหนึ่งกระบอกหรือมากกว่า โดยมีความยาวลำกล้องน้อยกว่า 18 นิ้ว หรือ

(c) ปืนไรเฟิลที่มีลำกล้องปืนหนึ่งกระบอกหรือมากกว่า โดยมีความยาวลำกล้องน้อยกว่า 16 นิ้ว หรือ

(d) อาวุธใดที่ทำจากปืนสั้นหรือปืนไรเฟิลโดยการแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลง หรือนำอาวุธมาแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยมีความยาวโดยรวมน้อยกว่า 26 นิ้ว หรือ

(e) อาวุธโจมตี เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิจัยความยาวของลำกล้องของปืนสั้นหรือไรเฟิลจะ ถูกกำหนดโดยการวัดระยะห่างจากปากกระบอกปืนและหน้าไกปืน, ท้ายปืน หรือ เครื่องล๊อคไกปืน เมื่อถูกปิดและเมื่อปืนสั้นหรือไรเฟิลนั้นขึ้นนกลบ ความยาวโดยรวมของอาวุธที่ทำขึ้นจากปืนสั้นหรือไรเฟิลวัดจากปลายสุดของอาวุธวัดจากปลายสุดของริมเส้นขนานไปยังเส้นกึ่งกลางของปากกระบอกลำกล้องปืน อาวุธปืนนั้นไม่รวมถึงปืนโบราณ

¹⁶⁹ 265.00 "Firearm" means

(a) any pistol or revolver; or

(b) a shotgun having one or more barrels less than eighteen inches in length;

or

(c) a rifle having one or more barrels less than sixteen inches in length; or

(d) any weapon made from a shotgun or rifle whether by alteration, modification, or otherwise if such weapon as altered, modified, or otherwise has an overall length of less than twenty-six inches; or

(e) an assault weapon. For the purpose of this subdivision the length of the barrel on a shotgun or rifle shall be determined by measuring the distance between the muzzle and the face of the bolt, breech, or breech lock when closed and when the shotgun or rifle is cocked; the overall length of a weapon made from a shotgun or rifle is the distance between the extreme ends of the weapon measured along a line parallel to the center line of the bore. Firearm does not include an antique firearm.

วิธีการขอใบอนุญาต

นิวยอร์กนั้นมิกฎและข้อบังคับมากมายในการในการขอใบอนุญาตพกพา ซึ่งเป็นกระบวนการที่ใช้ระยะเวลานาน สิ่งที่ดีที่สุดที่ควรจะทำคือทำการตรวจสอบกับทางสำนักงานออกใบอนุญาตในเมืองหรือเขตที่ต้องการ เนื่องด้วยเขาจะมีวิธีการกระบวนการดำเนินการของแต่ละท้องถิ่นที่ปฏิบัติกัน

จาก 59 เขตในการพิจารณาใบอนุญาต 55 เขต ระบุให้การออกใบอนุญาตปืนพกนั้นเป็นของศาลโดยให้ผู้พิพากษาเป็นตั้งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต แต่อย่างไรก็ดี ในการตรวจสอบประวัติของผู้ขอ นั้นให้เป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายภายในท้องถิ่น ในขณะที่เขตอำนาจศาลที่เหลืออย่าง เขตเมืองนิวยอร์ก เขตปกครองแนสซอ และ เขตปกครองซัพฟอล์กนั้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตเป็นอธิบดีตำรวจ หรือนายอำเภอ โดยต้องขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่ของเมืองหรือประเทศที่ผู้ขออาศัยอยู่ หรือสถานที่ที่ผู้มีงานทำหรือสถานที่ประกอบธุรกิจตั้งอยู่หากเป็นพ่อค้าหรือเจ้าของร้านค้า¹⁷⁰

ใบอนุญาตในเขตปกครองแนสซอ เขตปกครองซัพฟอล์ก และเขตปกครองเวสเชสเตอร์นั้นจะหมดอายุภายใน 5 ปี ส่วนในเขตเมืองนิวยอร์กนั้นแต่เดิมใบอนุญาตมีอายุภายใน 2 ปี ซึ่งกฎหมายใหม่ที่ใช้ในวันที่ 15 มกราคม 2013 นี้ได้กำหนดให้ทุกใบอนุญาตมีอายุ 5 ปี¹⁷¹

หากไม่อนุญาตจะต้องมีการเขียนเหตุผลว่าเหตุใดจึงไม่อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร มิฉะนั้นศาลอาจตัดสินให้ออกใบอนุญาตพกพาได้หากว่าการไม่อนุญาตนั้นเป็นไปโดยพลการและอำเภอใจ¹⁷²

ประเภทของใบอนุญาตพกพาปืนพก :

ตามมาตรา 400.00¹⁷³ อนุมาตรา 2 ของประมวลกฎหมายอาญารัฐนิวยอร์ก

(a) ในที่อยู่อาศัย – มีไว้และครอบครองในที่อยู่อาศัยโดยเจ้าบ้าน

(b)¹⁷⁴ ในสถานประกอบธุรกิจ – มีไว้และครอบครองในสถานประกอบธุรกิจโดยพ่อค้าหรือเจ้าของร้าน

¹⁷⁰ USA carry, **New York Concealed Carry Permit Information**, Retrieved August 16, 2014 from http://www.usacarry.com/new_york_concealed_carry_permit_information.html

¹⁷¹ New York State Police, **Guide to The New York Safe Act for Members of the Division of State Police**, Retrieved May 12, 2014 from http://www.nypdcea.org/pdfs/NYSP_Safe_Act_Field_Guide.pdf

¹⁷² USA carry, *op. cit.*

¹⁷³ 400.00 2. Types of licenses. A license for gunsmith or dealer in firearms shall be issued to engage in such business. A license for a pistol or revolver, other than an assault weapon or a disguised gun, shall be issued to

(a) have and possess in his dwelling by a householder;

¹⁷⁴ (b) have and possess in his place of business by a merchant or storekeeper

(c)¹⁷⁵ ธนาการหรือผู้ให้บริการขนส่งด่วน – มีไว้และครอบครองโดยปกปิดในขณะที่ได้รับมอบหมายงานจากผู้จ้างวานการขนส่ง โดยสถาบันทางธนาการ หรือโดยบริษัทที่ให้บริการการขนส่งด่วน

(d)¹⁷⁶ ตุลาการศาลฎีกาลำดับชั้นที่ 1 และที่ 2 หรือโดยผู้พิพากษาศาลแพ่งหรือศาลอาญาในเขตเมืองนิวยอร์ก – มีไว้และครอบครองโดยปกปิดโดยตุลาการศาลฎีกาลำดับชั้นที่ 1 และที่ 2 หรือโดยผู้พิพากษาศาลแพ่งหรือศาลอาญาในเขตเมืองนิวยอร์ก

(e)¹⁷⁷ เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานราชทัณฑ์ – มีไว้และครอบครองโดยปกปิดในขณะที่ได้รับมอบหมายงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานทั่วไปจากหน่วยงานของมลรัฐ เขตปกครอง นคร เมือง หรือหมู่บ้าน ภายใต้การควบคุมของอธิบดีราชทัณฑ์ของเมือง

หรือพัสดิเรือนจำ ผู้กำกับการตำรวจ หรือหัวหน้าผู้คุมของเรือนจำประจำมลรัฐ ทัณฑสถาน สถานกักกัน ที่คุมขังประจำเขต

หรือหน่วยงานอื่นใดที่ใช้ควบคุมตัวผู้ต้องหา หรือเป็นที่พักพยานในคดีอาญา ซึ่งเป็นสถานที่อันได้รับการอนุมัติโดย อธิบดีราชทัณฑ์ พักติเรือนจำ ผู้กำกับการตำรวจ หรือหัวหน้าผู้คุม

(f)¹⁷⁸ มีเหตุอันสมควร – มีไว้และพกพาโดยปกปิด โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงอาชีพ หรือสถานที่ โดยบุคคลนั้นได้มีเหตุอันสมควร

(g)¹⁷⁹ เป็นอาวุธปืนอันมีเอกลักษณ์ – มีไว้ ครอบครอง สะสมและพกพาได้ซึ่งอาวุธปืนอันมีเอกลักษณ์ รายละเอียดปรากฏตาม มาตรา 400.00 อนุมาตรา 2(1)(2) กล่าวคือ

¹⁷⁵(c) have and carry concealed while so employed by a messenger employed by a banking institution or express company

¹⁷⁶(d) have and carry concealed by a justice of the supreme court in the first or second judicial departments, or by a judge of the New York city civil court or the New York city criminal court

¹⁷⁷(e) have and carry concealed while so employed by a regular employee of an institution of the state, or of any county, city, town or village, under control of a commissioner of correction of the city or any warden, superintendent or head keeper of any state prison, penitentiary, workhouse, county jail or other institution for the detention of persons convicted or accused of crime or held as witnesses in criminal cases, provided that application is made therefor by such commissioner, warden, superintendent or head keeper

¹⁷⁸(f) have and carry concealed, without regard to employment or place of possession, by any person when proper cause exists for the issuance thereof; and

¹⁷⁹(g) have, possess, collect and carry antique pistols which are defined as follows: (i) any single shot, muzzle loading pistol with a matchlock, flintlock, percussion cap, or similar type of ignition system manufactured in or before 1898, which is not designed for using rimfire or conventional centerfire fixed

(1) ไม่ได้ออกแบบหรือออกแบบใหม่ เพื่อใช้กับกระสุนเกลียวในลำกล้องปืน หรือใช้กับกระสุนชนวนกลาง หรือ

(2) ใช้เกลียวในลำกล้องปืน และ กระสุนชนวนกลางกับกระสุนปืนที่ไม่ได้ผลิตในประเทศสหรัฐอเมริกาและไม่สามารถหาซื้อได้ตามปกติ

*เฉพาะในกรณีเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายปลดเกษียณที่ได้รับการรับรอง หรือกรณีใบอนุญาตที่ไม่มีเงื่อนไขจำกัดสิทธิจึงจะเป็นใบอนุญาตพกพาแบบเต็มตัว ส่วนใบอนุญาตอื่นๆทั้งหมดนั้นจะมีเงื่อนไขจำกัดในด้านเวลาและสถานที่ที่จะพกพาได้

คุณสมบัติผู้ขอ

A ต้องเป็นผู้มีคุณธรรม

B ไม่เคยต้องคำพิพากษาลงโทษในคดีอาญาอุกฉกรรจ์ รายละเอียดปรากฏตามมาตรา 265.00 บทนิยาม อนุมาตรา 17 และ มาตรา 400.00 อนุมาตรา 1.(d)¹⁸⁰

C ไม่เคยมีประวัติการป่วยทางจิต

D ปราศจากความทุพพลภาพทางจิต ความพิการ หรือโรคร้ายแรงใดๆที่จะทำให้ความสามารถในการดูแลและใช้ปืนอย่างปลอดภัยนั้นด้อยลง

E อาศัยหรือมีถิ่นที่อยู่ทางธุรกิจภายในเขตห้าเมืองตะวันตกของเขตปกครองซัฟฟอล์ก (บาปีลอน แสงดินตัน อีสวิป สมิททาว์น บลองฮาเวน)

F ผู้ยื่นคำขอไม่มีสาเหตุอื่นใดที่ดีที่จะทำให้ถูกปฏิเสธการให้ใบอนุญาต

G มีอายุอย่างน้อยยี่สิบเอ็ดปี เว้นแต่ผู้ยื่นคำขอได้เคยถูกบรรจุในกองทัพอเมริกา นาวิกโยธิน ตำรวจน้ำ ทักษะอากาศ หรือหน่วยตะเวนชายฝั่ง หรือ หน่วยรักษาความปลอดภัยแห่งชาติประจำมลรัฐนิวยอร์ก เช่นนี้ข้อบังคับว่าด้วยอายุจักไม่คำนึงถึง

H ต้องไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต อยู่ในระหว่างภาคทัณฑ์ หรือขาดคุณสมบัติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 540.14 กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือ มาตรา 842(a) ของพระราชบัญญัติศาลครอบครัว

I ไม่เคยต้องโทษคดีอาญาเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว

การขออนุญาตใหม่ทั้งฉบับและต่ออายุ ในกรณีของใบอนุญาตพกพาปืนพก ซึ่งขอต่อหน่วยงานออกใบอนุญาตประจำเมือง หรือเขตแล้วแต่ผู้ขออนุญาตนั้นมิได้อยู่ได้รับการจ้าง หรือมีสถานประกอบธุรกิจที่ใด ในกรณีที่ใบอนุญาตในฐานะผู้ขายอาวุธปืน ให้ขอกับหน่วยงานที่ร้านนั้นตั้งอยู่

ammunition; and (ii) any replica of any pistol described in clause (i) hereof if such replica--

(1) is not designed or redesigned for using rimfire or conventional centerfire fixed ammunition, or

(2) uses rimfire or conventional centerfire fixed ammunition which is no longer manufactured in the United States and which is not readily available in the ordinary channels of commercial trade.

¹⁸⁰ §400.00.1 (d) who is not a fugitive from justice.

แบบฟอร์มเหล่านั้นต้องได้รับการรับรองโดยผู้กำกับการตำรวจประจำเขต เว้นแต่ในเขตเมืองนิวยอร์กใบคำขอต้องระบุชื่อเต็ม วันเกิด ที่อยู่ อาชีพปัจจุบันในแต่ละคนที่กรอกคำขอ โดยไม่คำนึงว่าจะบุคคลนั้นเป็นชาวอเมริกันหรือไม่ หรือมีเงื่อนไขครบถ้วนตามแต่ละหัวข้อที่ได้กล่าวมาหรือไม่ และข้อเท็จจริงอื่นๆอาจจะได้รับการเรียกร้องเพื่อแสดงออกถึงความเป็นคนดี มีความสามารถ มีคุณธรรมของผู้ขอแต่ละคน คำขอจะถูกกรอกข้อความและรับทราบโดยผู้ขอ ผู้ขอจะต้องส่งรูปถ่ายของตนมากับคำขอหนึ่งใบ และสำเนารูปถ่ายตามจำนวนสำเนาคำขอ โดยรูปดังกล่าวต้องถ่ายมาไม่เกิน 30 วันก่อนวันยื่นคำขอใบอนุญาตพกพา

สถานที่ห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด

เว้นแต่โดยเจ้าหน้าที่ส่วนกลางหรือเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยแล้ว ห้ามพกพาปืนในเขตศาลเด็ดขาดภายใต้กฎของสำนักงานศาลปกครอง ซึ่งมีผลบังคับเสมือนกฎหมาย รัฐบัญญัติเองก็ระบุห้ามการพกพาในเขตศาลและสำนักงานอัยการเว้นแต่โดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายที่กำลังปฏิบัติหน้าที่

ในสถานที่ราชการของทุกเมืองและเขตปกครอง โดยรายละเอียดแล้วแต่สถานที่

บุคคลผู้ครอบครองอาวุธปืนไรเฟิล ปืนพก หรืออาวุธปืนอื่นๆ ซึ่งใช้สำหรับการศึกษาในโรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย โดยไม่ได้รับการอนุญาตจากสถาบันนั้นๆ เว้นแต่ในเขตวนศาสตร์ทุกแห่งที่เป็นของมหาวิทยาลัยประจำรัฐนิวยอร์กคณะวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมและวนศาสตร์ : มาตรา 265.01a¹⁸¹

ศาลอุทธรณ์สหรัฐอเมริกาเขตอำนาจที่สาม ได้วินิจฉัยว่ามาตรา 926 A ของหมวด 18 ประมวลกฎหมายสหรัฐอเมริกาว่า ให้ความคุ้มครองเพียงผู้ที่พกพาในขณะที่เดินทางโดยยานพาหนะ และไม่ครอบคลุมถึงผู้ที่เดินทางผ่านท่าอากาศยานเพื่อขึ้นเครื่องบินแม้ปืนนั้นได้นำกระสุนออกและอยู่ในกล่องที่ปิดมิดชิดและในกระเป๋าสัมภาระที่ถูกตรวจสอบแล้วจากสายการบินการเดินทางโดยพกพาอาวุธปืนในนิวยอร์ก

วิธีการเดินทางที่ดีที่สุดที่นิวยอร์กหรือมลรัฐอื่นๆที่มีข้อจำกัดการพกพาขณะเดินทางคือการพกสำเนาของ หมวด 18 ภาค 1 บท 44 มาตรา 926A ของประมวลกฎหมายสหรัฐอเมริกาไว้ด้วย เพราะผู้บังคับใช้กฎหมายบางท่านอาจไม่ทราบกฎหมายนี้ และเก็บอาวุธปืนไว้ในกล่องที่ปิดมิดชิดและแยกกระสุนปืนไว้อีกกล่องต่างหาก ห้ามมีกระสุนในที่บรรจุกระสุน แล้วนำไปเก็บไว้ในช่องเก็บ

¹⁸¹ § 265.01-a. Criminal possession of a weapon on school grounds. A person is guilty of criminal possession of a weapon on school grounds when he or she knowingly has in his or her possession a rifle, shotgun, or firearm in or upon a building or grounds, used for educational purposes, of any school, college, or university, except the forestry lands, wherever located, owned and maintained by the State University of New York college of environmental science and forestry, or upon a school bus as defined in section one hundred forty-two of the vehicle and traffic law, without the written authorization of such educational institution.

ของของรถ หากไม่มีก็ให้เก็บไว้ในด้านหลังรถให้ไกลที่สุดในกลุ่มที่ปิดมิดชิด โดยกฎหมายของนิวยอร์กนั้นให้อำนาจในการพกพาอาวุธปืนขณะเดินทางระหว่างรัฐได้หากได้รับอนุญาตให้พกพาจากมลรัฐที่อยู่อาศัยและมลรัฐที่กำลังจะเดินทางไป แต่หากต้องพกในนิวยอร์กและใช้เวลายามค่ำในที่พักแรม โรงแรม แค้มป์ เมื่อนั้นจะเป็นการกระทำผิดกฎหมายและอาจถูกจับกุมได้ และแม้โดยทั่วไปการพกพาอาหารหรือดื่มแก่นั้นเป็นสิ่งที่อนุญาตได้ แต่ไม่ใช่สำหรับรัฐนิวยอร์ก โดยหมวด 18 ภาค 1 บท 44 มาตรา 926A¹⁸² บัญญัติไว้ว่า

“ไม่ว่าจะโดยกฎหมายอื่นใดก็ตาม บุคคลผู้มิได้ต้องห้ามจากบทบัญญัตินี้จากการเดินทางทางบก ทางเรือ หรือได้รับอาวุธปืน ย่อมสามารถที่จะเดินทางโดยพกพาอาวุธปืนไปได้อย่างถูกกฎหมาย หากว่าบุคคลนั้นได้รับอนุญาตตามกฎหมายจากที่ที่เขาอยู่และยังที่ที่เขาจะเดินทางไป ในการนี้ ปืนนั้นต้องไม่ได้บรรจุกระสุน ไม่ว่าปืนหรือกระสุนต้องไม่เข้าถึงได้โดยง่าย หรือใช้ได้โดยง่าย โดยผู้โดยสารในยานพาหนะนั้น ในกรณีที่ยานพาหนะนั้นไม่มีการแบ่งส่วนรถจากที่นั่งคนขับกับด้านหลัง ปืนและกระสุนจะต้องถูกเก็บไว้ในตู้บรรจุที่จัดเก็บอย่างปลอดภัย นอกจากช่องเก็บของหรือส่วนหน้ารถ”

ใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน

ใบอนุญาต – ความสมบูรณ์ทางกฎหมาย ใบอนุญาตใดๆที่ได้ออกโดยกฎหมายนี้ย่อมมีผลสมบูรณ์โดยไม่พึงถูกบังคับโดยกฎหมายท้องถิ่นหรือเทศบัญญัติ ใบอนุญาตนั้นไม่อาจโอนไปยังผู้อื่นได้ ไม่เพียงแค่นั้นใบอนุญาตให้พกพาหรือครอบครองปืน ย่อมจำกัดใช้เฉพาะแต่เพียงตามสถานที่หรือเวลาที่ระบุเท่านั้น แต่กระนั้นย่อมมีผลอ้างได้ทุกพื้นที่ของมลรัฐ เว้นแต่ในเมืองนิวยอร์ก ซึ่งจะให้ผลอ้างยันได้ต่อเมื่อได้รับการอนุญาตให้มีผลเป็นพิเศษจากอธิบดีตำรวจของเมือง ใบอนุญาตเช่นนั้นจะมีผลสมบูรณ์ภายในเขตเมืองนิวยอร์ก ในกรณีที่ไม่มีการออกโดยอธิบดีตำรวจของเมืองภายใต้เงื่อนไขคือ

A โดยมีใบอนุญาต อาวุธปืนดังกล่าวได้รับการสั่งซื้อจากตัวแทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาตในเมืองนิวยอร์กและมีการเคลื่อนย้ายออกจากเมืองดังกล่าวทันทีจากตัวแทนจำหน่ายเช่นว่านั้น โดยผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเก็บอาวุธปืนในตู้บรรจุที่ปิดมิดชิดในระหว่างการเดินทางอย่างต่อเนื่องและไม่มีเหตุหยุดรถที่ไหน

B โดยมีใบอนุญาต อาวุธปืนดังกล่าวได้ถูกเคลื่อนย้ายโดยผู้รับใบอนุญาตในตู้บรรจุที่ปิดมิดชิดในระหว่างการเดินทางผ่านเมืองนิวยอร์กอย่างต่อเนื่องและไม่มีเหตุหยุดรถที่ไหน

C โดยมีใบอนุญาต อาวุธปืนดังกล่าวถูกพกพาโดยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในรถหุ้มเกราะสำหรับลำเลียงเงินหรือสิ่งของมีค่าอื่นๆ หรือจากยานยนต์ที่ทราบกันทั่วไปว่าเป็นรถหุ้มเกราะในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

D ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกษียณอายุราชการโดยเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ระบุตามอนุมาตราสามสิบสี่ หัวข้อ 1.20 ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือเป็นเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลกลางที่เกษียณอายุราชการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2.15 ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือผู้ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามที่ระบุไว้ในอนุมาตรา 10 ของมาตรา 265.00 ของหมวดนี้ แต่อย่างไรก็ตามหากใบอนุญาตดังกล่าวไม่ได้ออกมาโดยเมือง

¹⁸² *เรื่องเดียวกัน.*

นิวยอร์กจะต้องมีการบันทึก "เจ้าหน้าที่ตำรวจเกษียณอายุ" หรือ "เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ส่วนกลางเกษียณอายุ" ตามแต่กรณี ในกรณีของเจ้าหน้าที่ผู้เกษียณอายุใบอนุญาตนั้นย่อมต้องนำระเบียบเรื่องอาวุธของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลกลางมาบังคับใช้ด้วย

E ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความสงบตามนิยามของอนุมาตราสี่ของมาตรา 2.10 ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หากไม่ได้ออกโดยเมืองนิวยอร์ก แต่มีการบันทึกโดย "เจ้าหน้าที่รักษาความสงบกรมศุลกากรนิวยอร์ก" และจะได้รับการบันทึกในใบอนุญาตจากกระทรวงพาณิชย์ ใบอนุญาตในฐานะผู้จำหน่ายอาวุธปืนไม่อาจใช้อ้างยันได้นอกเขตที่ระบุในใบอนุญาต

3.1.3 วอชิงตัน ดี ซี The District of Columbia (Washington, D.C.)

เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ซึ่งอยู่ในวอชิงตัน ดี ซี เมืองหลวงของประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น มีการห้ามพกพาอาวุธปืนทั้งพกพาแบบเปิดเผยและแบบปกปิดเป็นเวลายาวนาน ซึ่งไม่เป็นไปตามบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791)

ในวันที่ 26 กรกฎาคม 2014 ศาลแขวงสหรัฐอเมริกา ของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้ออกคำพิพากษาคัดสินคดีระหว่าง Palmer (พาลเมอร์) กับ เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ซึ่ง Plamer ได้ฟ้องเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเกี่ยวกับการห้ามพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะเพื่อป้องกันตัว การตัดสินของศาลห้ามเจ้าหน้าที่ของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียจากการบังคับใช้บทบัญญัติของกฎหมายของท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่ให้พกพาอาวุธปืนออกมานอกเคสสถาน

ก่อนที่เขตปกครองพิเศษโคลัมเบียจะมีการห้ามเกี่ยวกับปืนพก ผลของการตัดสินของศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาในคดีระหว่าง เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย กับ Heller (เฮลเลอร์) ในปีค.ศ. 2008 ได้รับรองสิทธิของปัจเจกบุคคลภายใต้บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791) ในการครอบครองอาวุธปืนเพื่อที่จะป้องกันตนเอง สองปีต่อมา ศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาได้ตัดสินคดีระหว่าง McDonald (แมค โดแนลล์) กับ Chicago (ชิคาโก) ที่ได้รับรองสิทธิของ Heller (เฮลเลอร์) ในการป้องกันปัจเจกบุคคลจากการละเมิดจากรัฐบาล รวมถึงรัฐบาลกลาง รัฐ และ ท้องถิ่น

อย่างไรก็ตามคดีของ Heller (เฮลเลอร์) และ McDonald (แมค โดแนลล์) เป็นเพียงการทำทนายการออกกฎหมายที่กำหนดขอบเขตของพวกเขาให้เก็บอาวุธปืนไว้เพียงแต่ในเคสสถาน ศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาไม่ได้ให้คำแนะนำที่ชัดเจนในระดับที่เหมาะสมเกี่ยวกับสิทธิในการพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะ เพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกัน เนื่องจากการออกกฎหมายดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นก่อนการเกิดคดีดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามการอธิบายของบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791) นั้นทำให้เกิดการรับรองสิทธิในการพกพาอาวุธออกมาภายนอกบ้าน แต่ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

ในปีนี้ ศาลปกครองกลางได้มีผลชัดเจนและรับรองสิทธิในการพกพาอาวุธขยายออกไปยังประตูหน้าบ้าน การตัดสินนี้ได้รวมการสนับสนุนคดีของสมาคมไรเฟิลแห่งชาติ (NRA- National Restaurant Association) ระหว่าง Shepard (เชปเพิร์ด) กับ Madigan (มาดิแกน) ซึ่งมีผลมาจากการที่รัฐอิลลินอยส์ (Illinois) ห้ามไม่ให้พกพาอาวุธปืนไปยังที่สาธารณะ และ คดีระหว่าง Peruta (เปรูต้า) กับ San Diego (แซนดีเอโก) ที่เกี่ยวข้องกับการขออนุญาตท้องถิ่นที่ทำการขออนุญาตของแคลิฟอร์เนียมีข้อห้ามที่มีประสิทธิภาพสำหรับการพกพาอาวุธปืน ตัวอย่างเหล่านี้ซึ่งสำคัญอย่างชัดเจนในศาลคดี Palmer (พาลเมอร์) ในความเห็นที่ตรงไปตรงมาในคดีดังกล่าว

ตามความเห็นของศาลในคดี Palmer (พาลเมอร์) ในแง่ของ Heller (เฮลเลอร์) McDonald (แมค โดแนลล์) และทายาทของพวกเขา นั้น ไม่มีพื้นฐานใดๆ สำหรับศาลที่จะสามารถสรุปได้ว่าเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้สั่งห้ามการพกพาอาวุธปืนพกออกนอกบ้านไปยังที่สาธารณะนั้นเป็นการตรวจสอบระดับใดภายใต้รัฐธรรมนูญ

การคาดการณ์ของเจ้าหน้าที่ในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียและผู้แทนทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนอื่น ๆ มีปฏิริยาในทางลบต่อคำตัดสินและได้เข้าร่วมในคำชักชวนเกี่ยวกับความอันตรายเป็นพิเศษของอาวุธปืนที่ได้เสนอในเขตปกครองของพวกเขาในระหว่างคดี Heller (เฮลเลอร์) แน่นนอนว่าไม่มีพวกเขาคนใดได้ทำการคาดคะเนคำตัดสินของคดี Heller (เฮลเลอร์)

ในคดี Heller (เฮลเลอร์) คำตัดสินของศาลไม่ปรากฏเกี่ยวกับการป้องกันการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมอาวุธปืน ทั้งสองกรณีการเรียกร้องข้อจำกัดจึงไม่ได้เป็นการพยายามที่จะแยกแยะระหว่างบุคคลผู้ซึ่งต้องการมีอาวุธปืนอย่างถูกต้องตามกฎหมายเพื่อใช้ในการต่อสู้กับอาชญากรรม ดังนั้น ผลประโยชน์จากการตัดสินนั้นมีเพียงความสงบสุขของปัจเจกบุคคลผู้ซึ่งต้องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องกับกฎหมาย ไม่ใช่กับอาชญากรที่ใช้ความรุนแรงผู้ซึ่งละเลยเพิกเฉยต่อกฎหมายและใช้ประโยชน์จากแนวโน้มของการปฏิบัติตามกฎหมายของบุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ของการกระทำของอาชญากรเหล่านั้นเอง

ในเวลานี้ยังคงไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับผลของคำตัดสิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียกับทะเบียนอาวุธปืนของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย นอกจากนี้เงื่อนไขที่ได้ประกาศในคดีนี้ เขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้เพิ่มเติมกฎระเบียบของรัฐบาลในการครอบครองอาวุธปืน กระสุนปืน และ ช่องกระสุนปืน ที่เห็นได้ชัดว่ายังคงไม่ได้รับผลกระทบและสามารถวางกับดักผู้เยี่ยมเยือนเขตปกครองได้โดยง่าย

สำหรับในระยะเวลานี้สั้น กรมตำรวจได้กระทำตามคำแนะนำของสำนักงานอัยการของเขตปกครองพิเศษ โดยได้ระงับการบังคับใช้กฎหมายตามความเห็นของศาล สถานการณ์ที่ปรากฏคือปัจเจกบุคคลผู้ได้รับประโยชน์จากโอกาสที่จะได้ใช้สิทธิพกพาอาวุธปืนไปยังสาธารณสถานในเขตปกครองพิเศษ

แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ของเขตปกครองพิเศษได้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อระงับผลของคำตัดสินในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ หรือมีทางเลือกโดยภายในระยะเวลา 180 วันเพื่อให้สภาของเขตปกครองพิเศษได้ออกกฎหมายฉบับใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับความคิดเห็นดังกล่าว โจทก์ได้ตกลงให้ล่าช้าได้จำกัดเพียง 90 วัน เพื่อให้เขตปกครองพิเศษได้ทบทวนกฎหมายและอนุญาตให้โจทก์คัดค้านในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ของศาล ต่อมาวันที่ 29 กรกฎาคม 2014 ผู้พิพากษา Frederick Scullin ได้สั่งให้นำกฎหมายกลับมาใช้ ซึ่งหมายความว่ากฎหมายของเขตปกครองพิเศษที่ต่อต้านการห้ามพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะสามารถนำกลับมาใช้บังคับได้¹⁸³ จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม

¹⁸³ NRA-ILA, **Court Declares District of Columbia's Ban on Bearing Arms Unconstitutional**, Retrieved August 12, 2014 from <http://www.nraila.org/news-issues/articles/2014/7/court-declares-district-of-columbias-ban-on-bearing-arms-unconstitutional.aspx>

2014 ดังนั้น การห้ามพกพาอาวุธปืนทั้งพกพาแบบเปิดเผยและแบบปกปิดไปยังที่สาธารณะจึงยังคงใช้บังคับอยู่

Code of the District of Columbia กฎหมายเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย บทที่ 45 อาวุธและการครอบครองอาวุธ

นิยาม

มาตรา 22-4501¹⁸⁴

2(A) อาวุธปืน หมายถึง อาวุธใดๆ โดยไม่คำนึงถึงการนำไปใช้ ไม่ว่าจะตั้งใจทำการออกแบบหรือออกแบบใหม่ หรือทำขึ้นหรือทำขึ้นใหม่ เปลี่ยนแปลง เรียกคืน หรือซ่อมแซม หรือ มีวัตถุประสงค์ที่จะใช้เป็นปืนอาวุธ หรือ เป็นปืนอาวุธโดยการกระเปิด คำว่า อาวุธปืน ไม่รวมถึง

(A) อุปกรณ์ทำลายล้างที่กำหนดไว้ในมาตรา 7-2501.01(7)

(B) อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับปา ส่งสัญญาณ หรือเพื่อความปลอดภัยและมีความต้องการหรือได้รับ

การแนะนำโดยผู้รักษาความปลอดภัยชายฝั่งหรือคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ

(C) อุปกรณ์ที่ใช้เฉพาะสำหรับยิงตอกหมุด ตะปู ปลอกกระสุนปืน หรือกระสุนปืนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและที่สามารถนำไปใช้เป็นอาวุธ

การพกพาอาวุธโดยปกปิด; การครอบครองอาวุธระหว่างการกระทำอาชญากรรมที่รุนแรง; การลงโทษ

มาตรา 22-4504¹⁸⁵

¹⁸⁴ §22-4501. Definitions. – (2A) "Firearm" means any weapon, regardless of operability, which will, or is designed or redesigned, made or remade, readily converted, restored, or repaired, or is intended to, expel a projectile or projectiles by the action of an explosive. The term "firearm" shall not include:

(A) A destructive device as that term is defined in § 7-2501.01(7);

(B) A device used exclusively for line throwing, signaling, or safety, and required or recommended by the Coast Guard or Interstate Commerce Commission; or

(C) A device used exclusively for firing explosive rivets, stud cartridges, or similar industrial ammunition and incapable for use as a weapon.

¹⁸⁵ §22-4504. Carrying concealed weapons; possession of weapons during commission of crime of violence; penalty - (a) No person shall carry within the District of Columbia either openly or concealed on or about their person, a pistol, or any deadly or dangerous weapon capable of being so concealed. Whoever violates this section shall be punished as provided in § 22-4515, except that:

(1) A person who violates this section by carrying a pistol, or any deadly or dangerous weapon, in a place other than the person's dwelling place, place of

(a) ห้ามมิให้ผู้ใดพกพาภายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียไม่ว่าจะเป็นโดยเปิดเผยหรือโดยปกปิดซึ่งปืนพกหรืออาวุธใดที่สามารถทำให้ถึงแก่ความตายหรือก่อให้เกิดอันตรายที่สามารถพกพาโดยปกปิด ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษตามมาตรา 22-4515 ยกเว้นกรณีดังต่อไปนี้

(1) ผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรานี้โดยพกพาปืนพกหรืออาวุธที่สามารถทำให้ถึงแก่ความตายหรือก่อให้เกิดอันตรายในสถานที่อื่นที่มีใช้ที่פקอาศัย สถานที่ประกอบธุรกิจ หรือที่ดินที่บุคคลนั้นเป็นเจ้าของ จะถูกปรับไม่เกินที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-357.01 หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) หากการฝ่าฝืนมาตรานี้เกิดขึ้นหลังจากบุคคลได้ถูกตัดสินลงโทษในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเกี่ยวกับการละเมิดมาตรานี้ หรือก่ออาชญากรรมอื่นในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย หรือถูกตัดสินอย่างอื่น บุคคลนั้นจะถูกปรับไม่เกินที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-3571.01 หรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(a-1)¹⁸⁶ นอกจากที่กฎหมายอนุญาต ห้ามมิให้ผู้ใดพกพาปืนไรเฟิล หรือ ปืนสั้น ภายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย บุคคลใดทำการฝ่าฝืนอนุมาตรานี้จะต้องระวางโทษที่กำหนดไว้ตาม (a)(1) และ (2)

(b)¹⁸⁷ ห้ามมิให้ผู้ใดภายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเป็นเจ้าของปืนพก ปืนกล ปืนสั้น ปืนไรเฟิล หรือปืนอื่นๆ หรือปืนเทียม ขณะที่ก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงหรือเป็นอันตรายที่ระบุในมาตรา

business, or on other land possessed by the person, shall be fined not more than the amount set forth in § 22-3571.01 or imprisoned for not more than 5 years, or both; or

(2) If the violation of this section occurs after a person has been convicted in the District of Columbia of a violation of this section or of a felony, either in the District of Columbia or another jurisdiction, the person shall be fined not more than the amount set forth in § 22-3571.01 or imprisoned for not more than 10 years, or both.

¹⁸⁶(a-1) Except as otherwise permitted by law, no person shall carry within the District of Columbia a rifle or shotgun. A person who violates this subsection shall be subject to the criminal penalties set forth in subsection (a)(1) and (2) of this section.

¹⁸⁷(b) No person shall within the District of Columbia possess a pistol, machine gun, shotgun, rifle, or any other firearm or imitation firearm while committing a crime of violence or dangerous crime as defined in § 22-4501. Upon conviction of a violation of this subsection, the person may be sentenced to imprisonment for a term not to exceed 15 years and shall be sentenced to imprisonment for a mandatory-minimum term of not less than 5 years and shall not be released on parole, or granted probation or suspension of sentence, prior to serving the mandatory-minimum sentence.

22-4501 หากพิสูจน์ได้ว่ากระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรานี้ บุคคลนั้นจะต้องถูกระวางโทษจำคุกไม่เกิน 15 และจะถูกตัดสิทธิจำคุกขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 5 ปี และจะไม่ถูกปล่อยเนื่องจากการทำทัณฑ์บนหรือการคุมประพฤติหรือการระงับชั่วคราวของวรรคก่อนที่ให้อภัยโทษจำคุกบังคับ

(c) ¹⁸⁸ นอกจากการลงโทษอื่นภายใต้มาตรานี้ บุคคลอาจถูกปรับเป็นเงินไม่เกินจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-3571.01

อำนาจในการพกพาอาวุธปืนในบางสถานที่ และเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง
มาตรา 22-4504.01.¹⁸⁹

แม้ว่าจะมีกฎหมายอื่นใด ให้บุคคลที่มีทะเบียนอาวุธปืนอาจพกพาอาวุธปืนได้

(1) ภายในบ้านที่จดทะเบียน

(2) ในขณะที่เพื่อวัตถุประสงค์ในการสันติการที่ถูกต้องตามกฎหมาย

(3) ในขณะที่เก็บไว้ที่สถานที่ที่จดทะเบียนสำหรับธุรกิจ หรือ

(4) ขณะที่เคลื่อนย้ายเพื่อวัตถุประสงค์ทางกฎหมายที่มีอำนาจให้ไว้อย่างชัดเจนโดยเขตปกครองหรือกฎหมายกลางและสอดคล้องกับความต้องการของกฎหมายนั้น

กฎหมายการขนส่งอาวุธปืน

มาตรา 22-4504.02.¹⁹⁰

(a) บุคคลใดผู้ไม่ได้ต้องห้ามตามกฎหมายจากการขนส่งทางบก ขนส่งทางเรือ หรือรับอาวุธปืนจะได้รับอนุญาตให้ขนส่งอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ตามกฎหมาย หากขนส่งอาวุธปืนตามมาตรานี้จากสถานที่ใดๆ ที่บุคคลนั้นมีสิทธิตามกฎหมายที่จะครอบครองและพกพาอาวุธปืนไปยังสถานที่อื่นที่บุคคลนั้นมีสิทธิตามกฎหมายที่จะครอบครองและพกพาอาวุธปืนเช่นกัน

¹⁸⁸(c) In addition to any other penalty provided under this section, a person may be fined an amount not more than the amount set forth in § 22-3571.01.

¹⁸⁹§22-4504.01. Authority to carry firearm in certain places and for certain purposes.- Notwithstanding any other law, a person holding a valid registration for a firearm may carry the firearm:

(1) Within the registrant's home;

(2) While it is being used for lawful recreational purposes;

(3) While it is kept at the registrant's place of business; or

(4) While it is being transported for a lawful purpose as expressly authorized by District or federal statute and in accordance with the requirements of that statute.

¹⁹⁰§22-4504.02. Lawful transportation of firearms - (a) Any person who is not otherwise prohibited by the law from transporting, shipping, or receiving a firearm shall be permitted to transport a firearm for any lawful purpose from any place where he may lawfully possess and carry the firearm to any other place where he may lawfully possess and carry the firearm if the firearm is transported in accordance with this section.

(b) ¹⁹¹(1) ถ้าการขนส่งอาวุธปืนกระทำโดยยานพาหนะ อาวุธปืนต้องไม่บรรจุกระสุนปืน และทั้งอาวุธปืนและกระสุนปืนที่ถูกขนส่งจะต้องไม่สามารถเข้าถึงได้ทันทีหรือไม่สามารถเข้าถึงได้โดยตรงจากห้องโดยสารของพาหนะขนส่ง

(2) ถ้าพาหนะที่ขนส่งไม่มีส่วนที่แยกจากส่วนของคนขับ อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนต้องล็อกเก็บในตู้นิรภัยนอกเหนือจากลิ้นชักหรือคอนโซลรถ และอาวุธปืนต้องไม่บรรจุกระสุน

(c) ¹⁹²หากการขนส่งอาวุธปืนอยู่ในลักษณะอื่นที่ไม่ใช่การขนส่งโดยยานพาหนะอาวุธปืนจะต้อง :

- (1) ไม่บรรจุกระสุน
- (2) บรรจุในตู้นิรภัยล็อก และ
- (3) แยกจากเครื่องกระสุนปืน

ข้อยกเว้นของมาตรา 22-4504.

มาตรา 22-4505. ¹⁹³

¹⁹¹(b)(1) If the transportation of the firearm is by a vehicle, the firearm shall be unloaded, and neither the firearm nor any ammunition being transported shall be readily accessible or directly accessible from the passenger compartment of the transporting vehicle.

(2) If the transporting vehicle does not have a compartment separate from the driver's compartment, the firearm or ammunition shall be contained in a locked container other than the glove compartment or console, and the firearm shall be unloaded.

¹⁹²(c) If the transportation of the firearm is in a manner other than in a vehicle, the firearm shall be:

- (1) Unloaded;
- (2) Inside a locked container; and
- (3) Separate from any ammunition.

¹⁹³§ 22-4505. Exceptions to § 22-4504 - (a) The provisions of §§ 22-4504(a) and 22-4504(a-1) shall not apply to:

(1) Marshals, sheriffs, prison or jail wardens, or their deputies, policemen or other duly appointed law enforcement officers, including special agents of the Office of Tax and Revenue, authorized in writing by the Deputy Chief Financial Officer for the Office of Tax and Revenue to carry a firearm while engaged in the performance of their official duties, and criminal investigators of the Office of the Inspector General, designated in writing by the Inspector General, while engaged in the performance of their official duties;

(a) บทบัญญัติในมาตรา 22-4504(a) และ 22-4504(a-1) จะไม่ใช่บังคับกับ:

(1) นายพล นายอำเภอ พศติเรือนจำและคุก หรือผู้ทำการแทน ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย รวมถึงตัวแทนพิเศษของสำนักงานภาษีอากรและค่าธรรมเนียม ผู้ได้รับอนุญาตเป็นรายลักษณะอักษรจากรองหัวหน้าฝ่ายการเงินของสำนักงานภาษีอากรและค่าธรรมเนียมในการที่จะพกพาอาวุธปืนในขณะที่เข้าร่วมปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน และการสืบสวนอาชญากรรมของสำนักงานผู้ตรวจราชการ ที่ถูกกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรโดยผู้ตรวจราชการขณะที่เข้าร่วมปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน

(2) ¹⁹⁴เจ้าหน้าที่พิเศษและเจ้าหน้าที่ตำรวจมหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งพกพาอาวุธปืนสอดคล้องกับบทบัญญัติมาตรา 5-129.02 ของกฎหมายของเขตปกครองพิเศษ และกฎซึ่งประกาศใช้ตามมาตราดังกล่าว

(3) ¹⁹⁵สมาชิกของกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ หรือนาวิกโยธินของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือกองกำลังทหารประจำรัฐหรือกองกำลังสำรองเมื่อมีหน้าที่ หรือสมาชิกประจำการขององค์กรใดซึ่งมีอำนาจที่จะจัดซื้อหรือได้รับอาวุธจากประเทศสหรัฐอเมริกา ภายใต้เงื่อนไขให้สมาชิกลงไปยังหรือไปจากสถานที่ที่ชุมนุมชนหรือสถานที่เป้าหมาย

(4) ¹⁹⁶พนักงานเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีหน้าที่พกพาอาวุธปืนพกโดยปกติ

(5) ¹⁹⁷บุคคลใดผู้เข้าร่วมธุรกิจในการผลิต ซ่อมแซม หรือซื้ออาวุธปืนหรือตัวแทนของบุคคลผู้ซึ่งครอบครองใช้ หรือพกพาอาวุธปืนพกตามธรรมดาของธุรกิจดังกล่าว และ

¹⁹⁴(2) Special police officers and campus police officers who carry a firearm in accordance with D.C. Official Code § 5-129.02, and rules promulgated pursuant to that section;

¹⁹⁵(3) Members of the Army, Navy, Air Force, or Marine Corps of the United States or of the National Guard or Organized Reserves when on duty, or to the regularly enrolled members of any organization duly authorized to purchase or receive such weapons from the United States; provided, that such members are at or are going to or from their places of assembly or target practice;

¹⁹⁶(4) Officers or employees of the United States duly authorized to carry a concealed pistol;

¹⁹⁷(5) Any person engaged in the business of manufacturing, repairing, or dealing in firearms, or the agent or representative of any such person having in his or her possession, using, or carrying a pistol in the usual or ordinary course of such business; and

(6) ¹⁹⁸บุคคลใดขณะพกพาอาวุธปืนพก ขนส่งตามมาตรา 22-4504.02 จากสถานที่ซื้อ ไปยังบ้านหรือสถานที่ประกอบธุรกิจของบุคคลนั้น หรือไปยังสถานที่ซ่อมแซมหรือกลับไปยังบ้านหรือ สถานที่ประกอบธุรกิจหรือเคลื่อนย้ายสิ่งของจากสถานที่หนึ่งที่บ้านหรือธุรกิจอื่น ๆ หรือจากกิจกรรม นั้นนันทนาการตามกฎหมายที่มีอาวุธปืนเกี่ยวข้อง

(b) ¹⁹⁹บทบัญญัติตามมาตรา 22-4504(a) ประเด็นที่เกี่ยวกับอาวุธปืนพก จะไม่ใช้กับ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกษียณจากกรมตำรวจ ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวได้ลงทะเบียนอาวุธปืนพกและ ได้ปิดกั้นหรือเป็นเรื่องเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

(c) ²⁰⁰เพื่อวัตถุประสงค์ตาม (a)(6) ของมาตรานี้ คำว่า “กิจกรรมนันทนาการที่มีอาวุธปืน เกี่ยวข้อง” นั้นรวมถึง การฝึกอบรมเกี่ยวกับอาวุธปืนและฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัย

เขตปลอดอาวุธปืน; โทษเพิ่มเติม

มาตรา 22-4502.01²⁰¹

(a) พื้นที่ทั้งหมดภายใน 1,000 ฟุตของสถานที่สาธารณะ หรือสถานที่รับเลี้ยงเด็ก โรงเรียน

¹⁹⁸(6) Any person while carrying a pistol, transported in accordance with § 22-4504.02, from the place of purchase to his or her home or place of business or to a place of repair or back to his or her home or place of business or in moving goods from one place of abode or business to another, or to or from any lawful recreational firearm-related activity.

¹⁹⁹(b) The provisions of § 22-4504(a) with respect to pistols shall not apply to a police officer who has retired from the Metropolitan Police Department, if the police officer has registered a pistol and it is concealed on or about the police officer.

²⁰⁰(c) For the purposes of subsection (a)(6) of this section, the term "recreational firearm-related activity" includes a firearms training and safety class.

²⁰¹(a) All areas within, 1000 feet of an appropriately identified public or private day care center, elementary school, vocational school, secondary school, college, junior college, or university, or any public swimming pool, playground, video arcade, youth center, or public library, or in and around public housing as defined in section 3(1) of the United States Housing Act of 1937 the development or administration of which is assisted by the United States Department of Housing and Urban Development, or in or around housing that is owned, operated, or financially assisted by the District of Columbia Housing Authority, or an event sponsored by any of the above entities shall be declared a gun free zone. For the purposes of this subsection, the term “appropriately identified” means that there is a sign that identifies the building or area as a gun free zone.

ประถมศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา โรงเรียนมัธยม มหาวิทยาลัย หรือสภาน้ำสาธารณะ สนามเด็กเล่น สถานที่ตั้งตู้เกม ศูนย์เยาวชน หรือห้องสมุดสาธารณะ และรอบบริเวณบ้านที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติที่อยู่อาศัยแห่งสหรัฐอเมริกา 1937 การพัฒนาหรือการบริหารงานโดยกรมที่อยู่อาศัยและพัฒนาตัวเมือง หรือในหรือรอบบริเวณบ้านของเจ้าของ ที่ดำเนินการ หรือได้รับเงินช่วยเหลือโดยการเคหะแห่งเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย หรือการสนับสนุนโดยหน่วยงานข้างต้น จะเป็นผู้ประกาศเขตปลอดอาวุธปืน เพื่อจุดประสงค์ของมาตรานี้ คำว่า “การระบอย่างเหมาะสม” หมายความว่า ป้ายที่ระบุว่าอาคารหรือพื้นที่นั้นเป็นเขตปลอดอาวุธปืน

(b) ²⁰²บุคคลใดพกพาอาวุธปืนโดยผิดกฎหมายภายในเขตปลอดอาวุธปืนจะต้องได้รับโทษปรับสองเท่า หรือ โทษจำคุกสองเท่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

(c) ²⁰³บทบัญญัติมาตรานี้ไม่ใช้บังคับกับบุคคลที่มีใบอนุญาตพกพาตามกฎหมายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียผู้ซึ่งอาศัยหรือทำงานภายใน 1,000 ฟุตของเขตปลอดอาวุธปืนหรือเป็นสมาชิกกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ หรือนาวิกโยธินของสหรัฐอเมริกา หน่วยคุ้มกันแห่งชาติ หรือองค์กรที่มีหน้าที่ แผนกที่ทำการไปรษณีย์ หรือลูกจ้างเมื่อมีหน้าที่ นายพล นายอำเภอ พศดี เรือนจำ หรือเจ้าหน้าที่อื่น เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ บุคคลผู้ถูกแต่งตั้งโดยเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย เจ้าหน้าที่หรือพนักงานของสหรัฐอเมริกาที่ได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธดังกล่าว สถาบันการเงิน ผู้ขนส่งสาธารณะผู้ซึ่งเข้าร่วมธุรกิจการขนส่งจดหมาย เงิน หลักทรัพย์ หรือทรัพย์สินอื่น และได้รับใบอนุญาตในการขายส่งหรือขายปลีก

การอนุญาต

ในงานทะเบียนอาวุธปืนนั้น อาวุธปืนทั้งหมดจะต้องลงทะเบียนในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ก่อนที่จะสามารถซื้ออาวุธปืนได้นั้นจะต้องกรอรายละเอียดทั้งหมดลงในเอกสาร ซึ่งมีจำนวนมากและเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน รัฐบาลของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้ปรับปรุงประสิทธิภาพในกระบวนการนี้ได้ดีขึ้นแต่มันยังคงซับซ้อน กรมตำรวจของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย

²⁰²(b) Any person illegally carrying a gun within a gun free zone shall be punished by a fine up to twice that otherwise authorized to be imposed, by a term of imprisonment up to twice that otherwise authorized to be imposed, or both.

²⁰³(c) The provisions of this section shall not apply to a person legally licensed to carry a firearm in the District of Columbia who lives or works within 1000 feet of a gun free zone or to members of the Army, Navy, Air Force, or Marine Corps of the United States; the National Guard or Organized Reserves when on duty; the Post Office Department or its employees when on duty; marshals, sheriffs, prison, or jail wardens, or their deputies; policemen or other duly-appointed law enforcement officers; officers or employees of the United States duly authorized to carry such weapons; banking institutions; public carriers who are engaged in the business of transporting mail, money, securities, or other valuables; and licensed wholesale or retail dealers.

มีเว็บไซต์เพื่อรองรับการจดทะเบียนอาวุธปืน และบุคคลทุกคนต้องกระทำก่อนที่จะสามารถเป็นเจ้าของอาวุธปืนนั้น

3.2 ประเทศญี่ปุ่น²⁰⁴

การควบคุมอาวุธปืนในประเทศญี่ปุ่นนั้นได้มีการควบคุมมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 แล้ว หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 การควบคุมปืนนั้นเข้มงวดขึ้นมาก พลเรือนจำนวนมากไม่เคยเห็นอาวุธปืนในชีวิตบุคคลผู้ซึ่งเป็นเจ้าของปืนล่าสัตว์และ การล่าสัตว์หรือล่านกโดยใช้อาวุธปืนนั้นต้องมีการเสียภาษีการล่าสัตว์และต้องได้รับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืน ใบอนุญาตล่าสัตว์ และมีการลงทะเบียนการล่าสัตว์ด้วย กระบวนการในการขอรับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนนั้นจะมีขั้นตอนที่ยุ่งยากและใช้เวลานาน จึงทำให้จำนวนบุคคลผู้ซึ่งครอบครองอาวุธปืนจึงลดลงอย่างมากเนื่องจากกฎระเบียบที่เข้มงวดดังกล่าว

ความสัมพันธ์ระหว่างการครอบครองอาวุธปืนและอาชญากรรมหรือ อัตรานิบัติกรรม (ฆ่าตัวตาย) ไม่ได้มีการศึกษาในรายละเอียดมากนัก เพราะมีจำนวนน้อยมากที่เสียชีวิตโดยการใช้อาวุธปืนในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีอัตราการฆาตกรรมและอัตราการฆ่าตัวตายต่ำมาก ในทางกลับกันอัตราดังกล่าวจะสูงมากหากประชาชนญี่ปุ่นสามารถครอบครองอาวุธปืนได้อย่างอิสระ อัตราการฆ่าตัวตายจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม ไม่มีงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ได้นำไปสู่การตอบคำถามนั้น

3.2.1 Firearm and Sword Possession Control Law 1958

กฎหมายควบคุมการครอบครองอาวุธปืนและดาบ ค.ศ. 1958 นั้นบัญญัติขึ้นมาแทนที่กฎหมายปี ค.ศ. 1950 ได้มีการเปลี่ยนแปลงข้อบังคับในกฎหมาย ปี 1950 แต่การห้ามโดยทั่วไปสำหรับการครอบครองอาวุธปืนโดยพลเรือนนั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป หนึ่งใน การเปลี่ยนแปลงที่ถูกนำมาใช้ในกฎหมายปี ค.ศ.1958 นั้นคือการห้ามพกพาอาวุธปืนหรือดาบ ไม่ว่าจะเป็นการพกพาโดยมีใบอนุญาตเป็นเจ้าของอาวุธปืนหรือดาบ ปีก่อนหน้านั้นได้มีการต่อสู้ของแก๊งที่มีชื่อเสียงโดยใช้อาวุธปืนและดาบ เจ้าหน้าที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ประเมินว่าครึ่งหนึ่งของอาวุธปืนและดาบได้ใช้ในการต่อสู้ของแก๊งดังกล่าวโดยได้มีการออกใบอนุญาตแล้วและอีกครึ่งหนึ่งไม่มีใบอนุญาต จึงทำให้เกิดการแก้ไขกฎหมายปี 1950 เนื่องจากรัฐบาลต้องการที่จะป้องกันหรือลดปริมาณการใช้อาวุธปืนหรือดาบโดยแก๊ง

กฎหมายปีค.ศ. 1958 ได้รับการแก้ไขอยู่บ่อยครั้งตามความไม่พอใจของสังคมหลังจากเกิดอาชญากรรมหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน การแก้ไขในแต่ละครั้งนั้นทำให้มีข้อจำกัดรัดกุมขึ้น เช่น เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจระบุว่าอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายถูกนำเข้ามาจากต่างประเทศ ส่งผลให้มี

²⁰⁴ Library of Congress, **Firearms-Control Legislation and Policy: Japan**,

Retrieved May 15, 2014 from <http://www.loc.gov/law/help/firearms-control/japan.php>

กฎหมายการจัดทำใบอนุญาตนำเข้าอาวุธปืนในปี ค.ศ. 1965 หลังจากบุคคลอายุ 18 ปี ซึ่งมีใบอนุญาตเป็นเจ้าของอาวุธปืนไรเฟิลล่าสัตว์ 2 กระบอก ฆ่าเจ้าหน้าที่ตำรวจและดำเนินต่อไปซึ่งการยิงต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในปี ค.ศ. 1965 ส่งผลให้อายุของการเป็นเจ้าของใบอนุญาตครอบครองปืนไรเฟิลล่าสัตว์ได้เพิ่มขึ้นจากบุคคลอายุ 18 ปี เป็น 20 ปี หลังจากอาวุธปืนจำลองได้ถูกใช้ในการก่ออาชญากรรมในปี ค.ศ. 1960 รวมไปถึงการจี้บนเครื่องบิน การครอบครองอาวุธปืนจำลองจึงถูกต้องห้าม เมื่อเร็ว ๆ นี้ปืนอัดลมเริ่มถูกควบคุมโดยการแก้ไขในปี ค.ศ. 2006 หลังจากมีฆาตกร 5 คน ใช้ปืนสั้น ในปี ค.ศ. 2008 จึงได้มีการแก้ไขข้อจำกัดในการครอบครองปืนสั้นดังกล่าว

มาตราหนึ่งของกฎหมายปี ค.ศ. 1958 มีจุดประสงค์ที่จะให้มีมาตรการที่จำเป็นในการควบคุมเพื่อป้องกันอันตรายและการบาดเจ็บที่เกิดจากการครอบครองอาวุธปืนและดาบ การครอบครองหมายความว่ามิว่าวัตถุใดๆที่อยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมโดยบุคคล รวมถึง การจัดเก็บและการพกพาด้วย การครอบครองอาวุธปืนและส่วนประกอบของอาวุธปืนนั้นถูกจำกัดอย่างเคร่งครัดตามกฎหมาย สมาชิกของกองกำลังป้องกันตนเอง ข้าราชการอื่น และบุคคลผู้ซึ่งได้รับการอนุญาตจากรัฐบาลที่จะใช้อาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจง เช่น การล่าสัตว์ นักยิงเป้า นักกีฬาที่แข่งขันในการแข่งขันระดับประเทศ หรือ การแข่งขันระหว่างประเทศ ตัวแทนจำหน่ายอาวุธปืน ผู้ผลิต ผู้ส่งออกอาวุธปืน และ ผู้สะสมปืนโบราณ การโอน การให้ยืม การยืมอาวุธปืนหรือส่วนประกอบของอาวุธปืนก็ถูกจำกัดเช่นกัน คำว่า “อาวุธปืน” นี้หมายถึง ปืนพก ปืนไรเฟิล ปืนกล ปืนล่าสัตว์ หรือปืนอื่นที่ใช้ดินปืน และ ปืนลมที่ถูกกระบุโดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม

เพื่อจะขออนุญาตครอบครองอาวุธปืน บุคคลต้องทำคำร้องต่อคณะกรรมการความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัด ที่ซึ่งบุคคลนั้นมีภูมิลำเนาซึ่งระบุว่าอาวุธปืนที่ตนครอบครองและประสงค์ที่จะใช้อยู่ ณ ที่นั้น ชนิดของอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตให้ครอบครองนั้นถูกจำกัด ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการครอบครอง ได้แก่ ปืนล่าสัตว์ (ปืนไรเฟิล และ ปืนพก) หรือ ปืนลม ไม่รวมปืนพกอัดลม ที่ใช้ในการยิงเป้าบิน การล่าสัตว์ หรือป้องกันอันตรายจากนกและสัตว์ อาวุธปืนพิเศษที่ใช้สำหรับธุรกิจเฉพาะ เช่น การช่วยเหลือชีวิต โรงฆ่าสัตว์ การประมง และ การก่อสร้าง , อาวุธปืนที่ใช้ในการทดสอบหรือวิจัย และ ปืนพกและปืนลมพกที่ใช้ในการแข่งขันกีฬานานาชาติเมื่อถูกแนะนำโดยบุคคลผู้ซึ่งถูกกำหนดโดยคณะกรรมการวัฒนธรรม

พระราชบัญญัติควบคุมการครอบครองอาวุธปืนและดาบ 1958 เกี่ยวกับการ พกพาอาวุธปืน²⁰⁵

พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายลำดับที่ 6 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 10 มีนาคม ค.ศ. 1958

²⁰⁵ Mark Alleman, **Firearm and Sword Possession Control Law**, Retrieved May 18, 2014 from http://www.digital.law.washington.edu/dspace-law/bitstream/handle/1773.1/807/9PacRimL_PolyJ176_.pdf?sequence=1

บทบัญญัติทั่วไป

จุดประสงค์

มาตรา 1²⁰⁶ กฎหมายฉบับนี้ออกมาเพื่อกำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับความปลอดภัยที่จำเป็นสำหรับการป้องกันอันตรายที่เกี่ยวข้องกับการครองครองและการใช้อาวุธปืนและดาบ

นิยาม

มาตรา 2²⁰⁷ ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ อาวุธปืน ได้แก่ ปืนพก ปืนไรเฟิลทหาร ปืนกล ปืนที่มีลำกล้องขนาดใหญ่ ปืนล่าสัตว์ หรือ ปืนอื่นที่ใช้ดินปืนหรือปืนลมไรเฟิล (รวมไปถึงสิ่งที่ใช้แก๊สอัดอากาศ) ที่ซึ่งบรรจุกระสุนโลหะ

การพกพา

มาตรา 10²⁰⁸ บุคคลที่ได้รับอนุญาต ตามมาตรา 4 และ มาตรา 6 จะต้องไม่พกพา หรือ ขนส่งอาวุธปืน หรือดาบซึ่งได้รับอนุญาตดังกล่าว เว้นแต่ ในกรณีที่ได้รับอนุญาตไว้หรือมีเหตุจำเป็นอื่น

วรรค 2²⁰⁹ บุคคลผู้ซึ่งได้รับอนุญาตตามมาตรา 4 หรือ มาตรา 6 ไม่ควรมียิงปืนที่ได้รับอนุญาตนั้น เว้นแต่เหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้:

(1)²¹⁰ กรณีที่บุคคลได้รับใบอนุญาตครอบครองปืนล่าสัตว์ หรือ ปืนลมเพื่อใช้ล่าสัตว์ หรือ การกำจัดสัตว์ที่เป็นอันตรายตามมาตรา 4(1)(1) การล่าสัตว์ตามกฎหมายคุ้มครองสัตว์และการล่าสัตว์ให้สอดคล้องกับการใช้งานดังกล่าว อย่างไรก็ตาม กรณีที่ปืนล่าสัตว์ที่ได้รับอนุญาตเป็นปืนไร

²⁰⁶ Article 1 This Law sets forth safety regulations necessary for the prevention of harm related to the possession and use of firearms and swords.

²⁰⁷ Article 2 Under this law, a firearm is any handgun, military rifle, machine gun, large caliber gun, hunting gun, or any other gun using gunpowder or any air rifle (including those using pressurized gas) which discharges metal bullets.

²⁰⁸ Article 10 A person who has received permission under Article 4 or Article 6 shall not carry or transport the permitted firearm or sword except for uses related to said permission or for some other justifiable reason.

²⁰⁹ Article 10 2. A person who has received permission under Article 4 or Article 6 shall not fire the permitted firearm except in one of the following circumstances:

²¹⁰ (1) Where a person who has received permission to possess a hunting gun or air gun for use in hunting or the extermination of harmful animal under Article 4(1)(1), in accordance with said use, hunt according to the Protection From Animals and Hunting Law. However, where the permitted hunting gun is a rifle, and where a person has received permission to possess the rifle for the purpose of preventing harm to an enterprise, the foregoing is limited to cases where capture of animals is necessary in order to prevent harm to the enterprise;

เฟิล และบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตครอบครองปืนไรเฟิลเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันอันตรายต่อองค์กร กลายเป็น การจำกัดเฉพาะกรณีที่จับสัตว์อันเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกันอันตรายต่อองค์กร

(2)²¹¹ กรณีที่บุคคลผู้ได้รับใบอนุญาตครอบครองปืนล่าสัตว์ หรือ ปืนลม ตามมาตรา 4(1)(1) หรือ บุคคลผู้ได้รับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืน ตาม วรรค 4 หรือ มาตรา 6 การยิงปืนในเขตที่กำหนดให้ยิง การสอนยิง หรือ การฝึกซ้อมยิงปืน ชนิดของอาวุธปืนภายในเขตสนามยิงปืนที่ถูกกำหนด การสอนยิง หรือ การฝึกซ้อมยิงปืน

(3)²¹² กรณีที่บุคคลได้รับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนตามมาตรา 4 ยกเว้นบุคคลตาม 2 วรรคก่อน ใช้อาวุธปืนดังกล่าวสำหรับการใดที่ได้รับอนุญาต

วรรค 4²¹³ บุคคลผู้ได้รับอนุญาตให้ครอบครองอาวุธปืนตามมาตรา 4 หรือ มาตรา 6 เมื่อขนส่ง หรือ พกพาอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตจะต้องปกปิด (ซ่อนเร้น) อาวุธปืนนั้น หรือ บรรจุอยู่ในที่บรรจุอาวุธ เว้นแต่จะเข้าเงื่อนไขในวรรค 2

มาตรา 24²¹⁴ บุคคลผู้พกพาหรือขนส่งอาวุธปืนหรือดาบ ต้องพกพาใบอนุญาตหรือใบรับรองการลงทะเบียนสำหรับอาวุธปืนหรือดาบดังกล่าว

วรรค 2²¹⁵ เพื่อที่จะให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ เจ้าพนักงานตำรวจ สามารถสั่งให้มีการแสดงใบอนุญาตหรือใบรับรองการลงทะเบียนจากบุคคลใดๆ ที่ทำการพกพาหรือขนส่งอาวุธปืนหรือดาบ

²¹¹(2) where a person who has received permission to possess a hunting or air gun under Article 4(1)(1), or a person who has received permission to possess a firearm under clause 4 of the same paragraph or Article 6, fires, at a designated firing range, instructional firing range, or practice firing range, a type of firearm within the designation of that designated firing range, instructional firing range, or practice firing range;

²¹²(3) Where a person who has received permission to possess a firearm under Article 4 (except persons provided for in the preceding two clause) uses said firearm for use for which said permission was granted.

²¹³Article 10 4. A person who has received permission to possess a firearm under Article 4 or Article 6, when transporting or carrying the permitted firearm, shall cover said firearm with a cover, or place said firearm in receptacle, except where the conditions of one of the clause of paragraph 2 are met.

²¹⁴Article 24 A person carrying or transporting a firearm or word shall always carry the permit or Certificate of Registration of said firearm or sword

²¹⁵Article 24 2. A police officer, in order to ensure fulfillment of the regulation of the preceding paragraph, can demand presentation of a permit or Certificate of Registration from any person carrying or transporting a firearm or sword.

วรรค 3²¹⁶ เจ้าพนักงานตำรวจซึ่งต้องการให้แสดงใบอนุญาตหรือใบรับรองการลงทะเบียนภายใต้วรรคก่อน ต้องพกพาหรือแสดงบัตรประจำตัวเจ้าพนักงานตำรวจ

มาตรา 24-2²¹⁷ เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจพบพฤติกรรมที่ไม่ปกติ หรือ สถานการณ์แวดล้อมที่หลงเชื่อได้ว่า บุคคลนั้นพกพาหรือขนส่งอาวุธปืนหรือดาบ เพื่อจะทำให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือความตายของผู้อื่น เจ้าพนักงานตำรวจนั้นจะทำการตรวจสอบ หรือขอดูอาวุธปืนหรือดาบดังกล่าว หรือ กรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจพบอาวุธปืนหรือดาบที่ถูกซ่อนก็สามารส่งให้เปิดเผยต่อสาธารณะได้

วรรค 2²¹⁸ เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจพบพฤติกรรมที่ไม่ปกติ หรือ สถานการณ์แวดล้อมที่หลงเชื่อได้ว่า บุคคลนั้นพกพาหรือขนส่งอาวุธปืนหรือดาบเพื่อจะทำให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือความตายของผู้อื่น หากจำเป็นเจ้าพนักงานตำรวจนั้นอาจป้องกันอันตรายดังกล่าวอาจระงับหรือยึดไว้ชั่วคราวได้

มาตรา 26²¹⁹ เมื่อมีภัยพิบัติ การรบกวน หรือสถานการณ์อื่นที่เกรงว่าจะกระทบต่อความสงบของสาธารณะ และ กรณีที่ได้รับการยอมรับอย่างชัดเจนในการแลกเปลี่ยน การขนส่ง หรือ การพกพา

²¹⁶ Article 24 3. A police officer who demands presentation of permit or Certificate of Registration under the preceding paragraph must carry and present an identification card showing status [as a police officer].

²¹⁷ Article 24-2 Where a police officer, as reasonably judged from abnormal demeanor or other surrounding circumstances, determines that a person who there is sufficient reasonable basis to suspect is carrying or transporting a firearm or sword poses a risk of bodily injury or death to another, the officer may investigate and demand to see the suspected firearm or sword, or, if the officer suspects that a sword or firearm is being hidden, may demand the suspected object to be publicly displayed.

²¹⁸ Article 24-2 2. Where a police officer, as judged from abnormal demeanor or other surrounding circumstances, determines that a person carrying or transporting a firearm or sword poses a risk of bodily injury or death to another, the office may, when necessary to prevent that harm, order this [firearm or sword] turned over and temporarily store it.

²¹⁹ Article 6 When there is a disaster, disturbance, or other state of affairs that is feared will harm the peace of a locality, and where it is clearly recognized that the exchange, transport, or carrying of firearms or swords permitted by Article 4 or Article 6, or registered under Article 14, would directly harm the maintenance of public order, the Prefectural Public Safety Commission can prohibit or limit these activities within a defined locality and time period by giving notice through standard public announcements.

อาวุธปืนหรือดาบ โดยได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 4 หรือ 6 การลงทะเบียนตามมาตรา 14 ที่จะกระทบต่อความเป็นระเบียบของสาธารณะ คณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัดสามารถห้ามหรือจำกัดกิจกรรมดังกล่าว ภายในสถานที่ที่กำหนดและระยะเวลาตามที่ประกาศต่อสาธารณะ

วรรค 2²²⁰ คณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัดซึ่งได้ทำการประกาศสาธารณะตามวรรคก่อนตามขั้นตอนที่กำหนดโดยคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี สามารถสั่งให้ส่งอาวุธปืนหรือดาบในความครอบครองของบุคคลซึ่งอยู่ภายในสถานที่ที่ประกาศตามวรรคก่อน และอาจริบไว้ชั่วคราวซึ่งอาวุธปืนและดาบ

วรรค 3²²¹ เกี่ยวกับการประกาศตามวรรค 1 คณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัดจะได้รับการอนุมัติจากสภาเขตภายใน 7 วัน จากวันที่ทราบประกาศ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าสถานการณ์บัญญัติถูกยุบ การอนุมัติจะกระทำทันทีเมื่อมีประชุมสภาครั้งแรก

วรรค 4²²² ในกรณีที่กำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนหน้านี้ เมื่อการไม่มีการอนุมัติตามวรรคก่อนหน้า หรือ เมื่อมีการตัดสินใจไม่ยอมรับ การประกาศดังกล่าวจะถูกยกเลิกในอนาคต

วรรค 5²²³ กรณีที่ช่วงระยะเวลาของการประกาศ วรรค 1 สิ้นสุด หรือ การประกาศดังกล่าวถูกยกเลิก คณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัด จะคืนอาวุธปืนและดาบที่ยึดไว้ชั่วคราวทันที

²²⁰Article 6 2.The Prefectural Public Safety Commission, where a public announcement is made pursuant to the preceding paragraph, according to procedure by Order of the Office of the Prime Minister, can order the submission of firearms or swords regulated by said paragraph in the possession of persons within the locality given notice under said paragraph, and may temporarily confiscate the submitted firearms and swords.

²²¹Article 6 3. With regard to notice under paragraph 1, the Prefectural Public Safety Commission shall gain the approval of the prefectural assembly within seven days from the date on which notice was given. However, if the legislature is dissolved, approval shall be obtained promptly upon the first subsequent meeting of the assembly.

²²²Article 6 4. In the situation set forth in the preceding paragraph, when approval is not gained under said paragraph, or when there is a decision of disapproval, such notice shall lose future effect.

²²³Article 6 5. Where the period of notice under paragraph 1 expires or the notice loses effect, the Prefectural Public Safety Commission shall promptly return the temporarily confiscated firearms and swords.

การพกพาปืนพก ฯลฯ อันเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ:

มาตรา 27-3²²⁴ เจ้าหน้าที่ตำรวจ และตำรวจน้ำ ในการส่งเสริมการสืบสวนอาชญากรรมเกี่ยวกับปืนพก ฯลฯ ชิ้นส่วนปืนพก หรือ กระสุนปืนพก ต้องได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัด ซึ่งมีอำนาจเหนือตำแหน่งหัวหน้าของเจ้าหน้าที่นั้นๆ จึงจะสามารถพกพา หรือ การให้ยืมปืนพก ฯลฯ หรือ ส่วนประกอบของปืนพก และ จะได้รับโดยการพกพากระสุนปืนพกจากบุคคลหนึ่งบุคคลใด อย่างไรก็ตามตามบทบัญญัติของกฎหมายนี้หรือกฎหมายควบคุมดินปืน

การอนุญาตในการครอบครองอาวุธปืน

การอนุญาต

มาตรา 4²²⁵ บุคคลผู้ซึ่งตกอยู่ภายใต้ประโยคใดดังต่อไปนี้ จะได้มาซึ่งการครอบครอง อาวุธปืนหรือดาบ แต่โดยได้รับใบอนุญาตสำหรับการครอบครองจากคณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัดซึ่งมีอำนาจเหนือบุคคลในท้องถิ่นนั้น

(1)²²⁶ บุคคลผู้ประสงค์จะครอบครองปืนล่าสัตว์ หรือ ปืนลมล่าสัตว์ ปืนทำลายสัตว์ที่เป็นอันตราย หรือ การฝึกยิง

(2)²²⁷ บุคคลซึ่งใช้เพื่อป้องกันชีวิต ทำให้รู้สึกละอาย หรือ การฆ่าสัตว์ หรือ ในการตกปลา ก่อสร้าง หรือ อุตสาหกรรมอื่นๆ แสวงหาเพื่อจะครอบครองปืนยิงสายกั๊วกัน ปืนยิงสัญญาณช่วยเหลือ

²²⁴ Article 27-3 Police officers and maritime officers of the peace, in furtherance of the investigation of a crime concerning handguns, etc., handgun parts, or handgun ammunition, having received permission from the Prefectural Public Safety Commission having jurisdiction over the location of the chief of that officer, may receive, by conveyance or loan, a handgun, etc. or handgun part, and may receive by conveyance handgun ammunition from any person, notwithstanding the provisions of this Law or the Gunpowder Control Law.

²²⁵ Article 4 A person who falls under any one of the following clause shall, for each firearm or sword sought to be possessed, obtain permission for possession from the Prefectural Public Safety Commission having jurisdiction over the person's address:

²²⁶ (1) a person intending to possess a hunting gun or air gun for use in hunting, the destruction of harmful animals, or target practice;

²²⁷ (2) a person, who, for use in lifesaving, anesthetizing or butchering animal, or in the fishing, construction, or other industries, seeks to possess a gun for firing rescue lines a gun for firing rescue signals, a gun for anesthetizing or butchering animals, a whaling gun, a harpoon gun, a whaling signal gun, a construction-type nail gun, a construction-type line discharge gun, or other gun necessary for use in another industry as prescribed by Cabinet Order;

ปืนส่งสัญญาณล่าปลาวาฬ ปืนก่อสร้าง ปืนประเภทยิงปล่อยเชือก หรือ ปืนอื่นๆที่จำเป็นเพื่อใช้ในอุตสาหกรรมอื่นๆตามที่กำหนดโดยคณะรัฐมนตรี

(3)²²⁸ บุคคลที่ประสงค์จะครอบครองอาวุธปืนที่จำเป็นเพื่อใช้ในการวิจัย หรือทดสอบตามที่กำหนดโดยคณะรัฐมนตรี

(4)²²⁹ บุคคลผู้ต้องการครอบครองปืนลมหรือปืนพกเพื่อใช้สำหรับการแข่งขันยิงปืนพก หรือการแข่งขันยิงปืนลม ซึ่งบุคคลนั้นเป็นนักกีฬาเข้าร่วมในการแข่งขันยิงปืนพกหรือการแข่งขันยิงปืนลมในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติโดยคำสั่งของคณะรัฐมนตรีตามความเหมาะสมในการเป็นผู้สมัคร

(5)²³⁰ บุคคลผู้ถูกแนะนำโดยผู้ที่ถูกกำหนดโดยคำสั่งของคณะรัฐมนตรีตามความเหมาะสมที่จะเป็นผู้ตัดสินในการแข่งขันกีฬาระดับชาติหรือระดับนานาชาติตามขอบเขตที่กำหนดโดยคำสั่งของคณะรัฐมนตรี ผู้ซึ่งต้องการที่จะครอบครองปืนพกหรือปืนส่งสัญญาณเพื่อใช้ในการส่งสัญญาณในการเริ่มแข่งขันในการแข่งกีฬาดังกล่าว

(8)²³¹ บุคคลผู้ต้องการครอบครองอาวุธปืน หรือดาบ ที่การครอบครองเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในโรงละคร การเต้น หรือ การแสดงสาธารณะอื่นๆ

(9)²³² บุคคลผู้ซึ่งต้องการครอบครองอาวุธปืนหรือดาบเพื่อแสดงในงานนิทรรศการ หรือ งานอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

²²⁸(3) a person intending to possess a gun necessary for use in research or testing prescribed by Cabinet Order;

²²⁹(4) a person seeking to possess an air gun or handgun for use in a handgun shooting contest or air gun shooting contest, who is an athlete participating in a handgun shooting contest or an air gun shooting contest at an athletic competition of international scale prescribed by Cabinet Order, or a person recommended by a person prescribed by Cabinet Order as appropriate to be a candidate;

²³⁰(5) a person recommended by a person prescribed by Cabinet Order as appropriate to be an umpire in an athletic competition of national or international scope designated by Cabinet Order, who seeks to possess a handgun or signal gun for use as a starting signal in said athletic competition;

²³¹(8) a person who seeks to possess a firearm (except a handgun, etc.; same hereinafter in this paragraph) or sword, the possession of which is recognized as unavoidable in theater, dance, or other artistic public performance;

²³²(9) a person who seeks to possess a firearm or sword for display at an exposition or other similar type of function;

(10) ²³³บุคคลผู้ซึ่งต้องการครอบครองอาวุธปืนหรือดาบที่งานแสดงสำหรับประชาชนได้เข้าชมที่พิพิธภัณฑ์หรือ สิ่งก่อสร้างอื่นๆที่คล้ายคลึงกัน

วรรค 2 ²³⁴ คณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัดนั้นเมื่อมีความจำเป็นที่จะป้องกันอันตรายที่เกี่ยวข้องกับการเป็นเจ้าของอาวุธปืนหรือดาบ โดยมีเงื่อนไขว่าต้องได้รับการอนุญาตตามวรรคก่อนนี้หรือภายใต้การได้รับอนุญาตดังกล่าวภายในขอบเขตที่จำเป็น

วรรค 3 ²³⁵ การแนะนำโดยบุคคลผู้ได้รับมอบหมายโดยคณะรัฐมนตรีตามวรรค 1 (4) ภายในจำนวนที่กำหนดโดยคณะกรรมการความปลอดภัยแห่งชาติ

วรรค 4 ²³⁶ การอนุญาตภายใต้วรรค 1 (4)(8)(9) ในระยะเวลาที่ถูกกำหนดโดยคณะรัฐมนตรี

วรรค 5 ²³⁷ กรณีที่นิติบุคคลมีเจตนาที่จะทำให้ผู้แทน พนักงานเจ้าหน้าที่ ลูกจ้าง หรือคนงานอื่นๆที่จะครอบครองอาวุธปืนหรือดาบเพื่อธุรกิจ ตามวรรค 1 ซึ่งมีขั้นตอนที่กำหนดโดยคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีให้นิติบุคคล ผู้แทน พนักงานเจ้าหน้าที่ ลูกจ้าง หรือ คนงานอื่นๆที่ประสงค์จะครอบครองอาวุธปืนหรือดาบต้องได้รับอนุญาตจาก คณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัดซึ่งมีอำนาจเหนือสถานที่ทำธุรกิจของนิติบุคคลนั้น

²³³(10) a person who seeks to possess a firearm or sword as an exhibit for public viewing at a museum or other similar type of facility.

²³⁴Article 4 2. The Prefectural Public Commission may, when deemed necessary for the prevention of harm related to possession of firearms or swords, attach conditions to the permission under the preceding paragraph or alter said permission to the extent necessary.

²³⁵Article 4 3. The recommendations by persons designated by Cabinet Order under paragraph 1 clause 4 shall be within the number prescribed by the National Public Safety Commission.

²³⁶Article 4 4. Permission under paragraph 1, clause 4, 8, or 9 shall be for a fixed period of time as determined by Cabinet Order.

²³⁷Article 4 5. Where a juridical person intends to cause a representative, agent, employee, or other worker to possess a firearm or sword for business under paragraph 1, according to procedures prescribed by Order of the Office of the Prime Minister, the juridical person's representative, agent, employee, or other worker intending to actually possess the firearm or sword must receive from the Prefectural Public Safety Commission with jurisdiction over the place of business of the juridical person.

สิทธิพิเศษของชาวต่างประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขันนานาชาติ:

มาตรา 6²³⁸ ชาวต่างชาติซึ่งเข้ามาในประเทศเพื่อร่วมการแข่งขันระดับนานาชาติที่จัดขึ้นในประเทศญี่ปุ่นซึ่งต้องใช้อาวุธปืนหรือดาบต้องได้รับใบอนุญาตที่จะครอบครองอาวุธปืนหรือดาบที่จะใช้สำหรับการแข่งขันจากคณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะซึ่งมีอำนาจเหนือที่ตั้งของท่าเรือที่ชาวต่างชาตินั้นเข้ามา

วรรค 2²³⁹ เมื่อคำร้องขออนุญาตตามวรรคก่อนหน้า คณะกรรมการเพื่อความปลอดภัยสาธารณะจะอนุญาตในระยะเวลาที่กำหนดตามคำสั่งของคณะรัฐมนตรี

วรรค 3²⁴⁰ มาตรา 4-2 วรรคหนึ่ง จะนำมาใช้กับชาวต่างชาติ ในกรณีเช่นนี้ตลอดทั้งวรรคหนึ่ง ของมาตรา 4-2 สถานที่ตั้งของท่าเรือสำหรับเข้าประเทศ หรือ ขึ้นฝั่ง สำหรับ ที่อยู่หรือสถานที่ประกอบธุรกิจของนิติบุคคล

การขออนุญาต

มาตรา 4-2²⁴¹ บุคคลที่ประสงค์จะได้รับอนุญาตตามสองมาตราก่อนหน้านี้ ตามคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรีต้องยื่นคำร้องขออนุญาตอันประกอบไปด้วยข้อมูลต่อไปนี้ไปยังคณะกรรมการ

²³⁸ Article 6 A foreign national who enters the country to participate in an international competition held in Japan that use firearms or swords must receive permission to possess the firearm or sword to be used in said international competition from the Prefectural Public Safety Commission having jurisdiction over the location of his or her port entry.

²³⁹ Article 6 2. Upon application for permission under the preceding paragraph, the Prefectural Public Safety Commission shall grant permission for a fixed time period in accordance with Cabinet Order.

²⁴⁰ Article 6 3. Article 4-2 shall be applied to the foreign nationals of paragraph 1. In such a case, throughout paragraph 1 of Article 4-2 substitute “location” of port of entry or disembarkation” for “address or place of business of s juridical person.”

²⁴¹ Article 4-2. A person intending to receive permission under the preceding two Articles, according to an Order of the Office of the Prime Minister, shall submit an application for permission containing the following information to the Prefectural Public Safety Commission having jurisdiction over said person’s address, or , in the case of a juridical person, place of business:

- (1) Address, name, and date of birth;
- (2) Type of firearm or sword (including the types of hunting rifles as prescribed by Order of the Office of the Prime Minister);
- (3) Purpose of possession of firearm or sword;
- (4) Other information prescribed by Order of the Office of the Prime Minister.

ด้านความปลอดภัยสาธารณะระดับจังหวัดซึ่งมีอำนาจเหนือถิ่นที่อยู่ของบุคคลนั้น หรือในกรณีนี้ บุคคลคือสถานที่ประกอบธุรกิจ:

(1) ที่อยู่ ชื่อ และ วันเดือนปีเกิด

(2) ชนิดของอาวุธปืน หรือดาบ รวมไปถึงชนิดของปืนไรเฟิลล่าสัตว์ตามคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรี

(3) จุดประสงค์ของการครอบครองอาวุธปืนหรือดาบ

(4) ข้อมูลอื่นตามคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรี

วรรค 2²⁴² เอกสารที่ระบุไว้ตามคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรีจะถูกผนวกเข้ากับการสมัครเพื่อขออนุญาตในวรรคก่อนหน้า

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ประเทศญี่ปุ่นนั้นอนุญาตให้ประชาชนมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองได้เพื่อวัตถุประสงค์ในการกีฬา และการล่าสัตว์ ภายใต้กฎหมายที่ควบคุมอาวุธปืนอย่างเข้มงวด ไม่จะเป็นใบอนุญาต ประเภทอาวุธปืน ที่สามารถครอบครองได้เพียงปืนยาวไรเฟิล ซึ่งสามารถติดกลองเล็งในระยะไกลและบรรจุกระสุนผ่านแม็กกาซีนได้ และปืนยาวลูกซอง โดยมีเงื่อนไขว่าอาวุธปืนทั้งสองชนิดจะต้องไม่สามารถยิงได้แบบอัตโนมัติหรือกึ่งอัตโนมัติ อีกทั้งประเทศญี่ปุ่นยังเข้มงวดเรื่องเก็บรักษาอาวุธปืน ซึ่งต้องเก็บในตู้ล็อก และเครื่องกระสุนปืนต้องเก็บแยกต่างหากจากอาวุธปืน ไม่สามารถเก็บในตู้เดียวกัน โดยมีการทำแผนที่ตู้เก็บปืนและเครื่องกระสุนปืนให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจโดยละเอียดว่าเก็บไว้ในบริเวณใดของบ้าน ถ้าหากมีการเคลื่อนย้ายตู้ล็อกดังกล่าวต้องมีการทำแผนผังใหม่ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกด้วย โดยเจ้าหน้าที่จะมาทำการตรวจสอบทุกปี

ด้านการขอใบอนุญาตครอบครองนั้นประเทศญี่ปุ่นมีการเข้าอบรมทั้งวัน มีการสอบทั้งภาคทฤษฎีกล่าวคือ สอบข้อเขียน และภาคปฏิบัติ กล่าวคือมีการทดสอบในสนามยิงปืน ต้องผ่านการทดสอบด้านสุขภาพจิต และต้องผ่านการตรวจสอบประวัติอย่างเข้มงวดโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งทั้งนี้กระบวนการดังกล่าวต้องกระทำซ้ำใหม่ทุกๆสามปี²⁴³

ด้านการพกพาอาวุธปืนนั้นโดยหลักคือ ต้องห้าม เว้นแต่ว่าผู้ครอบครองจะได้รับอนุญาตที่จะใช้อาวุธปืนหรือมีเหตุผลอื่นที่ถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อได้รับอนุญาตผู้ครอบครองอาวุธปืนจะต้องปิดบัง (ซ่อนเร้น) อาวุธปืนดังกล่าว หรือใส่ไว้ในที่เก็บอาวุธปืน และอาวุธปืนนั้นต้องไม่มีกระสุนปืนบรรจุอยู่ เมื่อผู้ครอบครองอาวุธปืนพกพาอาวุธปืนจะต้องพกพาใบอนุญาตติดตัวไปด้วยกรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจร้องขอที่จะตรวจสอบ

เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจที่จะควบคุมการครอบครองอาวุธปืน เมื่อมีความสงสัยที่สมเหตุสมผลว่าบุคคลใดพกพาอาวุธปืนหรืออาจจะก่อภัยคุกคามชีวิตหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นหรือความสงบสุขของสาธารณะ โดยตัดสินจากพฤติกรรมที่ผิดปกติหรือพฤติกรรมประกอบหากเจ้าหน้าที่

²⁴² Article 4-2. 2. Documents as prescribed by Order of the Office of the Prime Minister shall be appended to the application for permission of the preceding paragraph.

²⁴³ ไทยโพสต์, แก่กฎหมาย: แก่อย่างไรจึงจะแก้ปัญหาล้างคัมได้? (ตอนจบ), ค้นวันที่ 25 สิงหาคม 2557 จาก <http://www.thaipost.net/news/311212/67384>

เห็นว่าเป็นการจำเป็นสามารถสั่งให้นำอาวุธปืนมาตรวจสอบได้ อาวุธปืนจะถูกส่งให้กับเจ้าของภายในระยะเวลา 5 วันนับแต่วันส่งมอบอาวุธปืนให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเว้นแต่เจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่าการครอบครองนั้นผิดกฎหมาย

กรณีเกิดภัยพิบัติหรือเหตุการณ์ที่กระทบต่อความสงบของสาธารณะ คณะกรรมการความปลอดภัยสาธารณะอาจห้ามหรือจำกัดการพกพาอาวุธปืนซึ่งได้รับใบอนุญาต โดยจำกัดสถานที่และจำกัดระยะเวลาโดยการออกประกาศ คณะกรรมการอาจสั่งผู้ถืออาวุธปืนในพื้นที่ส่งอาวุธปืนมาและเก็บอาวุธปืนเหล่านั้นไว้จนกระทั่งประกาศดังกล่าวสิ้นสุดบังคับ ประกาศนั้นต้องได้รับการอนุมัติจากสภาจังหวัดภายใน 7 วันนับจากวันประกาศ

3.3 ประเทศสิงคโปร์

สิงคโปร์ เป็นหนึ่งในกฎหมายควบคุมปืนที่เคร่งครัดที่สุดในโลก ตามบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืน การครอบครองอาวุธปืนที่ผิดกฎหมาย หรือ การพกพาอาวุธปืน นั้นมีโทษจำคุกและโทษปรับ การใช้หรือพยายามใช้อาวุธปืนเมื่อยอมรับการกระทำความผิดจะมีโทษถึงแก่ความตาย โทษประหารชีวิตนี้ยังบังคับใช้กับผู้สมรู้ร่วมคิดกับผู้กระทำความผิดที่อยู่ในขณะกระทำความผิดด้วย

บุคคลใดที่ถูกพิสูจน์ว่ามีการครอบครองที่ผิดกฎหมายหรือมีอาวุธปืนมากกว่าสองกระบอกจะถูกเชื่อว่าเป็นความจริงว่าได้ทำการค้าอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายจนกระทั่งจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นไปในทางตรงข้าม การค้าอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายจะถูกลงโทษโดยการประหารชีวิต หรือ การจำคุกตลอดชีวิตและปรับ

การครอบครองอาวุธปืนหรือนำเข้า ส่งออก ผลิต ซ่อมแซมหรือขาย ต้องมีใบอนุญาต เจ้าหน้าที่ที่ออกใบอนุญาตต้องมีอำนาจหน้าที่ปฏิเสธการออกใบอนุญาต หรือ การระงับ หรือยกเลิกใบอนุญาตโดยไม่ต้องให้เหตุผลแต่อย่างใด

พระราชบัญญัติหลักเกี่ยวกับอาวุธปืนของสิงคโปร์ คือ Arms Offences Act หรือ พระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน ที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการครอบครองอาวุธปืนโดยผิดกฎหมาย และเครื่องกระสุนปืน และ การพกพา และใช้อาวุธปืน และ Arms and Explosives Act หรือ พระราชบัญญัติเกี่ยวกับอาวุธปืนและวัตถุระเบิด ซึ่งเกี่ยวกับการผลิต ใช้ ขาย จัดเก็บ ขนส่ง นำเข้า ส่งออก และ การครอบครองอาวุธปืน วัตถุระเบิด และ สารตั้งต้นระเบิด และการส่งผลกระทบต่อ การช้อตกลในการทำเครื่องหมายของระเบิดพลาสติกเพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบ²⁴⁴

²⁴⁴ Library of Congress, **Firearms-Control Legislation and Policy: Singapore**, Retrieved May 5, 2014 from <http://www.loc.gov/law/help/firearms-control/singapore.php>

3.3.1 Arm and Explosives Act (CHAPTER 13)²⁴⁵

พระราชบัญญัติการควบคุมการผลิต การใช้ การขาย การจัดเก็บ การขนส่ง การนำเข้า การส่งออก และการครอบครองอาวุธปืน

มาตรา 1²⁴⁶ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติอาวุธปืนและวัตถุระเบิด”

นิยามศัพท์

มาตรา 2²⁴⁷ ในพระราชบัญญัตินี้

“อาวุธปืน” หมายถึง

a) อาวุธปืน ปืนอัดลม ปืนสั้นอัดลม เครื่องช็อตไฟฟ้า ปืนลูกดอกไฟฟ้า ปืนอัตโนมัติ ปืนสั้นอัตโนมัติ และปืนหรือปืนสั้นชนิดใดๆ กระสุนปืน หรือขีปนาวุธอื่น ที่สามารถปล่อยออกหรือสามารถฟันของเหลว เปลวไฟ หรือสารพิษที่เป็นอันตราย และส่วนประกอบของอาวุธปืน

“ปืน” หมายความว่ารวมถึง ปืนใหญ่ ปืนครก ปืนยิงเร็ว และปืนกล และสิ่งอื่นใดที่ลักษณะคล้ายปืน

มาตรา 3(1)²⁴⁸ พระราชบัญญัตินี้ไม่ให้ใช้บังคับแก่

²⁴⁵ Singapore Government, **Arm and Explosives Act (CHAPTER 13)**, Retrieved May 29, 2014 from <http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p?page=0;query=DocId%3A%225a861d88-100e-42cc-a049-555fc9998837%22%20Status%3Ainforce%20Depth%3A0;rec=0>

²⁴⁶ 1. This Act may be cited as the Arms and Explosives Act.

²⁴⁷ 2.—(1) In this Act, unless the context otherwise requires —

“arms” means —(a) firearms, air-guns, air-pistols, stun guns, electronic dart guns, automatic guns, automatic pistols, guns or any other kind of gun from which any shot, bullet or other missile can be discharged or noxious fumes or noxious substance can be emitted, and any component part of any such arms;

“gun” includes howitzers, mortars, quick-firing and machine-guns, and other guns of a similar nature;

²⁴⁸ 3.—(1) Subject to subsection (3), nothing in this Act shall apply to —

(c) any of the following persons or their equipment while in the course of their duty or employment:

(i) members of the Singapore Armed Forces and of any visiting forces lawfully present in Singapore;

(ii) members of any naval, military or air volunteer forces established under any written law;

(iii) members of any additional forces established under any written law providing for compulsory service in the defence of Singapore;

(c) บุคคลที่กล่าวต่อไปนี้หรืออุปกรณ์ของเขาในระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติหน้าที่ หรือในทางการที่จ้าง

(i) สมาชิกของกองกำลังติดอาวุธของประเทศสิงคโปร์ และกองกำลังที่มาเยือนประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบันอย่างถูกกฎหมาย

(ii) สมาชิกของกองกำลังอาสาสมัครของกองทัพเรือ กองทัพบก กองทัพอากาศ ซึ่งก่อตั้งขึ้นตามกฎหมายลายลักษณ์อักษร

(iii) สมาชิกกองกำลังผสมซึ่งก่อตั้งโดยกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่เตรียมการ สำหรับทหารเกณฑ์ในการป้องกันประเทศสิงคโปร์

(iv) สมาชิกกองกำลังตำรวจของประเทศสิงคโปร์ หรือกองกำลังตำรวจอื่น ที่ปฏิบัติหน้าที่ในประเทศสิงคโปร์

(v) สมาชิกของกำลังตำรวจพิเศษ ซึ่งผสมกันระหว่างตำรวจกับเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ

(vi) มือปืนรับจ้าง ที่ถูกจ้างโดยรัฐบาล

บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน:

บุคคลใดพกพาอาวุธปืน โดยเป็นที่น่าสงสัยอาจถูกจับโดยไม่มีหมายจับ

มาตรา 30²⁴⁹

(1) ถ้าบุคคลถูกพบว่าพกพาปืน อาวุธปืน ในลักษณะที่เป็นที่สงสัยว่าจะนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมายก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขของสาธารณะ บุคคลดังกล่าวอาจถูกจับกุมโดยปราศจากหมายจับเมื่อถูกพบ หรือถูกกักขัง

(2) บุคคลผู้ถูกจับกุมโดยบุคคลที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะถูกนำไปยังสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดโดยทันที หรือสถานีตำรวจอื่น หรือนำไปมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ

(iv) members of the Singapore Police Force or any other police force on duty in Singapore;

(v) members of the Special Constabulary or any Auxiliary Police Force created under the Police Force Act (Cap. 235), and any additional constables and peace officers;

(vi) dog-shooters employed by the Government;

²⁴⁹30.—(1) If any person is found carrying or conveying any guns, arms, naval or military stores, explosives or explosive precursors in such a manner or under such circumstances as to afford reasonable grounds for suspicion that they may be used for any unlawful purpose dangerous to the public peace, any person may without warrant apprehend the person so found and detain him in custody.

(2) Any person who is apprehended by a person not being a police officer shall be immediately taken to the nearest or other police station or be handed over to a police officer.

3.3.2 Arm offences Act (CHAPTER 14)²⁵⁰

พระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนนั้น ตราขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1973 รัฐได้บัญญัติการกระทำที่มีผลกระทบโดยปราศจากการละเมิดต่อบทบัญญัติของพระราชบัญญัติเกี่ยวกับอาวุธปืนและวัตถุระเบิด หรือกฎหมายลายลักษณ์อักษรอื่นๆที่ใช้บังคับในสิงคโปร์ที่เกี่ยวข้องกับการครอบครองอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนโดยผิดกฎหมาย²⁵¹

กฎหมายนี้เกี่ยวข้องกับการครอบครองอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน และการพกพาและการใช้อาวุธปืน

มาตรา 1²⁵² พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน”
นิยามศัพท์

มาตรา 2²⁵³ เว้นแต่มีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

“อาวุธ” หมายถึง อาวุธปืนใดๆ ปืนอัดลม ปืนสั้นอัดลม ปืนอัตโนมิติ ปืนสั้นอัตโนมิติ และอาวุธปืนชนิดอื่นๆหรือปืนสั้นชนิดอื่นๆ กระสุนปืน หรือขีปนาวุธที่สามารถยิงหรือสามารถฟันของเหลว เปลวไฟ หรือสารพิษที่เป็นอันตราย และส่วนประกอบใดๆของสิ่งดังกล่าว รวมถึงลูกระเบิดหรือระเบิดมือ และส่วนประกอบ

“การครอบครองโดยผิดกฎหมาย” หมายถึงการครอบครองหรือการควบคุมอันเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนและวัตถุระเบิด (Arm and Explosives Act (CHAPTER 13))

²⁵⁰ Singapore Government, **Arm offences Act (CHAPTER 14)**, Retrieved May 29, 2014 from <http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p?page=0;query=DocId%3A%227659a792-18f3-43d8-a6ac-463e3ff2453a%22%20Status%3Ainforce%20Depth%3A0;rec=0>

²⁵¹ Library of Congress, *op. cit.*.

²⁵² 1. This Act may be cited as the Arms Offences Act.

²⁵³ 2. In this Act, unless the context otherwise requires —

“arm” means any firearm, air-gun, air-pistol, automatic gun, automatic pistol and any other kind of gun or pistol from which any shot, bullet or other missile can be discharged or noxious liquid, flame or fumes can be emitted, and any component part thereof and includes any bomb or grenade and any component part thereof;

“unlawful possession” means possession or control contrary to the provisions of the Arms and Explosives Act;

บทลงโทษสำหรับการเกี่ยวข้องกับการครอบครองอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนโดยผิดกฎหมาย

มาตรา 3 (1)²⁵⁴ ภายใต้บทบัญญัติอนุมาตรา (4) บุคคลใดได้ทำการครอบครองโดยผิดกฎหมายซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนใดๆ จะมีความผิดและจะถูกตัดสินลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี และจะต้องรับโทษโดยด้วยหาวยไม่น้อยกว่า 6 ครั้ง

(2)²⁵⁵ ภายใต้บทบัญญัติอนุมาตรา (4) บุคคลใดพกพาอาวุธปืนโดยผิดกฎหมาย จะมีความผิดและจะถูกตัดสินลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 5 ปี แต่ไม่เกินกว่า 14 ปี และจะต้องรับโทษโดยด้วยหาวยไม่น้อยกว่า 6 ครั้ง

(3)²⁵⁶ ในกรณีที่บุคคลใดมีอาวุธใดๆ ในเวลาที่กระทำความผิดหรือในเวลาที่ถูกจับกุม บุคคลนั้นจะมีความผิดและจะถูกตัดสินลงโทษจำคุกตลอดชีวิต และจะต้องรับโทษโดยด้วยหาวยไม่น้อยกว่า 6 ครั้ง

(4)²⁵⁷ ในกรณีที่บุคคลใดถูกตัดสินลงโทษตามอนุมาตรา (1) หรือ อนุมาตรา (2) ได้ถูกพิสูจน์ว่าการลงโทษในครั้งก่อนนั้นถูกตัดสินลงโทษในความผิดที่กำหนด บุคคลนั้นจะถูกตัดสินลงโทษจำคุกเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี แต่ไม่เกิน 20 ปี และจะต้องรับโทษโดยด้วยหาวยไม่น้อยกว่า 6 ครั้ง

²⁵⁴ 3.—(1) Subject to subsection (4), any person who is in unlawful possession of any arm or ammunition shall be guilty of an offence and shall on conviction be punished with imprisonment for a term of not less than 5 years and not more than 10 years and shall also be punished with caning with not less than 6 strokes.

²⁵⁵ 3.— (2) Subject to subsection (4), any person who unlawfully carries any arm shall be guilty of an offence and shall on conviction be punished with imprisonment for a term of not less than 5 years and not more than 14 years and shall also be punished with caning with not less than 6 strokes.

²⁵⁶ 3.—(3) Where any person at the time of his committing or at the time of his apprehension for any scheduled offence has on his person any arm, he shall be guilty of an offence and shall on conviction be punished with imprisonment for life and shall also be punished with caning with not less than 6 strokes.

²⁵⁷ 3.—(4) Where any person convicted of an offence punishable under subsection (1) or (2) is proved to have been previously convicted of a scheduled offence, he shall on conviction be punished with imprisonment for a term of not less than 5 years and not more than 20 years and shall also be punished with caning with not less than 6 strokes.

การใช้หรือพยายามใช้อาวุธในการกระทำความผิด

มาตรา 4A²⁵⁸ ภายใต้ข้อบังคับของข้อยกเว้นที่อ้างถึงในบรรพที่ 4 ของประมวลกฎหมายอาญาอาจนำมาบังคับใช้ได้ (นอกเหนือจากมาตรา 95) บุคคลผู้ซึ่งใช้หรือพยายามที่จะใช้อาวุธใดๆ ในเวลาที่บุคคลนั้นได้เข้าร่วมหรือพยายามที่จะเข้าร่วมการกระทำความผิดใดๆ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดการบาดเจ็บแก่บุคคลหรือทรัพย์สินหรือไม่ก็ตาม บุคคลนั้นจะมีความผิดและถูกลงโทษประหารชีวิต

บทลงโทษสำหรับผู้สมรู้ร่วมคิด

มาตรา 5²⁵⁹ กรณีที่อาวุธที่ถูกใช้โดยบุคคลซึ่งได้กระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดใดๆ หรือกรณีที่เป็นความผิดภายใต้มาตรา 4A ได้กระทำการโดยบุคคลใด การกระทำลงโดยได้อยู่ร่วมด้วยในเหตุการณ์ที่การกระทำความผิดนั้นได้เกิดขึ้น บุคคลนั้นอาจถูกสันนิษฐานอย่างมีเหตุผลอันควรว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด เนื่องจากบุคคลนั้นได้พกพาหรือมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง หรืออยู่ภายใต้การควบคุมของบุคคลนั้น บุคคลนั้นจะมีความผิด และถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิต เว้นแต่บุคคลนั้นพิสูจน์ได้ว่าได้กระทำการอย่างสมเหตุสมผลที่จะป้องกันไม่ให้มีการใช้อาวุธดังกล่าว

การคบหากับบุคคลผู้พกพาอาวุธ

มาตรา 7²⁶⁰ บุคคลที่คบหากัน หรือถูกพบในกลุ่มของบุคคลอื่นใดที่พกพาอาวุธโดยผิดกฎหมาย หรือ ครอบครองอาวุธใดๆ โดยผิดกฎหมาย ในกรณีที่สามารถสันนิษฐานอย่างสมเหตุสมผล

²⁵⁸ 4A. Subject to any exception referred to in Chapter IV of the Penal Code which may be applicable (other than section 95), any person who uses or attempts to use any arm at the time of his committing or attempting to commit any scheduled offence shall, whether or not he has any intention to cause physical injury to any person or property, be guilty of an offence and shall on conviction be punished with death

²⁵⁹ 5. Where any arm is used by any person in committing or in attempting to commit any offence or where an offence under section 4A has been committed by any person, each of his accomplices present at the scene of the offence who may reasonably be presumed to have known that that person was carrying or had in his possession or under his control the arm, shall, unless he proves that he had taken all reasonable steps to prevent the use of the arm, be guilty of an offence and shall on conviction be punished with death.

²⁶⁰ 7. Any person who consorts with, or is found in the company of, another person who is unlawfully carrying or is in unlawful possession of any arm in circumstances which raise a reasonable presumption that he knew that that other person was carrying or had in his possession or under his control any such arm shall, unless he proves that he had reasonable grounds for believing that that other person was not unlawfully carrying or was not in unlawful possession of such arm, be guilty of an offence and shall be liable on conviction to the like punishment as that other person with whom he was consorting or in whose company he was found.

ได้ว่าบุคคลดังกล่าวรู้ว่าบุคคลอื่นใดนั้นพกพาหรือมีอาวุธอยู่ในครอบครองหรืออยู่ภายใต้การควบคุม โดยผิดกฎหมายบุคคลนั้นจะมีความผิดและถูกตัดสินลงโทษเช่นเดียวกับบุคคลอื่นที่ตนได้คบหาหรืออยู่รวมกลุ่มในขณะที่ถูกพบ เว้นแต่บุคคลนั้นจะพิสูจน์ได้ว่ามีเหตุผลอันสมควรเชื่อได้ว่าบุคคลอื่นไม่ได้พกพาหรือไม่ได้ครอบครองอาวุธโดยไม่ผิดด้วยกฎหมาย

ข้อยกเว้น

มาตรา 10²⁶¹ ความตามมาตรา 3 จะไม่ใช้กับ

(a) สมาชิกของกองกำลังใดที่กำลังมาเยือนประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบันอย่างถูกกฎหมาย หรือเป็นหน่วยกองกำลังตำรวจ หรือหน่วยกองกำลังอาสาสมัคร หรือกองกำลังแห่งท้องถิ่น ที่ได้มีขึ้นตามกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่ใช้บังคับในประเทศสิงคโปร์ เมื่อสมาชิกแห่งกองกำลังนั้นได้พกพาอาวุธปืนเข้ามาในประเทศหรือเกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยกองกำลังนั้น

(b) บุคคลที่พกพาอาวุธปืน โดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการแต่งกายในเครื่องแบบ หรือเครื่องแบบซึ่งแต่งในโอกาสงานพิธี

(c) บุคคลใดซึ่งได้รับอนุญาต หรือได้มอบอำนาจให้พกพาอาวุธปืน หรือครอบครองอาวุธปืน ภายใต้อำนาจของกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่เกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้บังคับกันอยู่ในประเทศสิงคโปร์

(d) สมาชิกขององค์กรหรือสมาคมที่ได้รับมอบอำนาจเป็นพิเศษจากรัฐมนตรีโดยการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อสมาชิกรายดังกล่าวได้พกพาอาวุธปืนไปหรือที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐนิวยอร์ก กรุงวอชิงตัน ดีซี ประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์นั้น พบว่าแต่ละประเทศต่างมีวัตถุประสงค์ในการควบคุมการพกพามีให้อยู่ในลักษณะที่เป็นอันตรายหรือก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชนทั้งสิ้น แต่มีความเข้มงวดมากน้อยต่างกัน ประเทศสหรัฐอเมริกายังคงยึดติดกับบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 ทำให้ไม่สามารถจะก้าวล่วงสิทธิของประชาชนไปควบคุมสิทธิในการพกพาอาวุธปืนได้มาก เพราะการมีอาวุธปืนไว้ป้องกันตัวถือได้ว่าเป็นสิทธิอย่างหนึ่งอันประชาชนพึงมี แต่เมื่อเกิด

²⁶¹ 10. Nothing in section 3 shall apply to —

(a) a member of any visiting force lawfully present in Singapore or of the police force or of a volunteer force or local force constituted under any written law for the time being in force in Singapore, when the member is carrying any arm in, or in connection with, the performance of his duty;

(b) any person who carries an arm as part of his official or ceremonial dress on any official or ceremonial occasion;

(c) any person licensed or authorised to carry or possess an arm under or by virtue of any written law relating to arms for the time being in force in Singapore; or

(d) a member of any organisation or association specially authorised by the Minister by notification in the Gazette, when the member is carrying any arm in, or in connection with, the performance of his duty.

เหตุการณ์กราดยิงขึ้นหลายครั้ง ประธานาธิบดีก็ได้ตระหนักถึงปัญหาความรุนแรงของอาวุธปืนจึงได้ออกแผนควบคุมอาวุธปืนของประธานาธิบดี บาร์ค โอบามา (Barack Obama) “Now is the time” อันเป็นสัญญาณที่ดีในการควบคุมเกี่ยวกับอาวุธปืนซึ่งมีแนวโน้มมากขึ้น ซึ่งรัฐนิวยอร์กเป็นรัฐแรกในสหรัฐอเมริกาที่ได้ตรากฎหมายขึ้นตามแผนควบคุมดังกล่าว ชื่อว่า “The New York Secure Ammunition and Firearms Enforcement Act of 2013 หรือ NY SAFE ACT 2013” ซึ่งแม้ไม่ได้ออกมาเปลี่ยนแปลงแก้ไขเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน แต่ก็มีจำกัดจำนวนกระสุนปืนจากบรรจุในแม็กกาซีน 10 นัด เป็นจำกัดเพียง 7 นัด และการตระหนักถึงเรื่องปัญหาสุขภาพจิต ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลเมื่อบุคคลใดได้พกพาอาวุธปืนด้วย กรุงวอชิงตัน ดี ซี ก็มีการเรียกร้องให้แก้กฎหมายเกี่ยวกับการห้ามพกพาอาวุธปืน แต่ศาลก็พิพากษาให้ใช้กฎหมายเดิม กล่าวคือยังคงห้ามไม่ให้พกพาอาวุธปืนตามเดิม ส่วนประเทศญี่ปุ่นและสิงคโปร์จะมีความเข้มงวดในเรื่องการพกพามาก โดยเฉพาะประเทศสิงคโปร์มีบทสันนิษฐานและโทษที่ทำให้ประชาชนเกรงกลัว ทำให้กฎหมายดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการยับยั้งการพกพาอาวุธปืนของประชาชนในการนำไปใช้ก่ออาชญากรรมหรืออันตรายอื่นใดได้เป็นอย่างดี

บทที่ 4

หลักกฎหมายและปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทย

การที่บุคคลได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (ป.4) นั้นมีเหตุผลเพียงว่าบุคคลนั้นสามารถมีอาวุธปืนไว้ใช้ภายในบ้านหรือเคหสถานเพื่อใช้ในการป้องกันชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินเท่านั้น จะพกพาอาวุธปืนนั้นออกไปนอกบ้านหรือที่สาธารณะไม่ได้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตมีใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัว (ป.12) เสียก่อน มิฉะนั้นจะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการห้ามพกพาอาวุธปืนไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ ความว่า

ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มียาอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด

ความในมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่

(1) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหาร และตำรวจ ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

(2) ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ข) หรือ (ค) ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบ เรียบร้อยของประชาชนหรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

(3) ประชาชนผู้ได้รับมอบให้มีและใช้ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ง) ซึ่งอยู่ในระหว่างการช่วยเหลือราชการและมีเหตุจำเป็นต้องมี และใช้อาวุธปืนในการนั้น”

และมีการกำหนดโทษไว้ในมาตรา มาตรา 72 ทวิ วรรคสองและวรรคสาม ตามลำดับ ดังนี้

ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท ผู้ได้รับใบอนุญาตให้มียาอาวุธปืนติดตัวผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

อีกทั้งยังมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ความว่า

ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อ นมัสการการรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้อง ระวังโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น

4.1 ความหมายของการ “พาอาวุธปืนติดตัว”

คำว่า “พาอาวุธปืน” หมายถึง การนำติดไปกับตัวด้วยซึ่งส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน เช่น ลำกล้อง หรือ เครื่องกระสุนปืน เพราะคำว่า “อาวุธปืน” ตามความหมายในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาตรา 4 (1) บัญญัติว่า “อาวุธปืน” หมายรวมถึงอาวุธทุกชนิดที่ใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆ ซึ่ง รัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง” ซึ่งมีกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2491) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

กำหนดให้ส่วนของอาวุธปืนถือว่าเป็น “อาวุธปืน” ²⁶²

- 1) ลำกล้องลำกล้องของอาวุธปืนซึ่งเป็นปืนตามกฎหมายนั่นเอง
- 2) เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน ที่เป็นปืนอัตโนมัติ อย่าง ยู.เอส.อาร์.มี. หรือออโตเมติก โคลท์ เป็นต้น ซึ่งต้องมี ลำเลื่อนสำหรับให้กระสุนปืนเคลื่อนเข้ารังเพลิงและเมื่อยิงแล้วปลอกจะเด้งสไลด์ออกไปทางช่องที่ลูกปืนนัดต่อไปถูกดันขึ้นมาจากแม็กกาซีนแล้วถูกผลักเข้าไปในรังเพลิงเพื่อใช้ยิงในครั้งต่อไป

สำหรับส่วนประกอบของเครื่องลูกเลื่อนนั้น ก็ได้สปริงสำหรับบังคับให้ลำเลื่อน เติ่นหน้าถอยหลังตามจังหวะอัตโนมัติของมัน

- 3) เครื่องลั่นไก หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก ในส่วนนี้ ได้แก่ เข็มแทงชนวน นกสับ และไกปืน เป็นต้น

- 4) เครื่องส่งกระสุน ชองกระสุน หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้ ได้แก่ แม็กกาซีนสำหรับเป็นออโตเมติก สปริงในแม็กกาซีนสำหรับให้กระสุนปืนเคลื่อนเข้ารังเพลิงก็ถือเป็นส่วนประกอบสำคัญของเครื่องส่งกระสุนปืนได้ตามนัยนี้ ²⁶³

ดังนั้นแม้จะพาติดตัวไปเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน เช่น ลำกล้อง หรือเครื่องกระสุนปืน ก็มีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปด้วย กรณีนี้รวมไปถึงการพาอาวุธปืนที่แม้มีทะเบียนหรือไม่มีทะเบียน อาวุธปืนที่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้หรือไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ อาวุธปืนที่ไม่

²⁶² ประสาน เจนร่วมจิต), *เรื่องเดิม*, หน้า 8.

²⁶³ ชำนาญ ชื่นยินดี, *เรื่องเดิม*, หน้า 28-29.

สามารถยิงได้ กล่าวคืออยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์ หรือใช้การไม่ได้ อาวุธปืนที่ไม่มีเครื่องกระสุนปืน อาวุธปืนที่แยกชิ้นส่วนออกจากกัน เมื่อมีการพาดิตตัวไปก็มีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวทั้งสิ้น²⁶⁴ เนื่องจากตามความคาดคิดของบุคคลทั่วไป หากไม่ล่วงรู้มาก่อนย่อมต้องนึกว่าอาวุธปืนดังกล่าวสามารถประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายได้ ซึ่งกรณีนี้เป็นการตีความตามลายลักษณ์อักษร

โดยการพาดิตตัวไปนั้นไม่จำเป็นต้องอยู่ที่ตัวตลอดเวลา แต่หากแม้อาวุธปืนนั้นอยู่ในความรู้เห็นและควบคุมของผู้ที่พาและมีการเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนก็ถือว่าพาอาวุธปืนติดตัวแล้ว ดังนั้นสาระสำคัญของการพาอาวุธปืนติดตัวไป คือ การที่บุคคลนำอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนด้วยไมใช่อยู่กับที่หรือเก็บไว้ ณ ที่หนึ่งที่ได้ รวมทั้งบุคคลผู้ที่พาอาวุธปืนติดตัวไปต้องสามารถหยิบฉวยอาวุธปืนได้ทันที กล่าวคือ สามารถหยิบใช้ได้โดยง่ายหรือโดยสะดวก²⁶⁵

การพาอาวุธไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 กับการพาไปตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิวรรคสองนั้นแตกต่างกับ มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ซึ่งต้องเป็นการพา “ติดตัว” ไป การเพิ่มคำนี้เข้าไปเฉพาะใน มาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง ทำให้ความหมายแคบลง²⁶⁶

4.2 ความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ บัญญัติว่า

“ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด”

มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง บัญญัติว่า

ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท วรรคสาม บัญญัติว่า “ผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำ

²⁶⁴ สวนิต สตงคุณท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 118.

²⁶⁵ สรารักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, *เรื่องเดิม*, หน้า 95.

²⁶⁶ จิตติ ติงศกัณท์, *คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3*, พิมพ์ครั้งที่ 7 (กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2553), หน้า 1195.

ทั้งปรับ และบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ความว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือไม่มีเหตุสมควรหรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อ นมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่ง ให้อาวุธนั้น

จากบทบัญญัติทั้งสามมาตรา สามารถแยกความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปได้ 3 กรณี ดังต่อไปนี้

- 1) ความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาตให้อาวุธปืนติดตัวตามมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง
- 2) ความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด ตามมาตรา 8 ทวิ วรรคสอง และประมวล กฎหมายอาญามาตรา 371
- 3) ความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยไม่มีเหตุสมควร ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ซึ่งในแต่ละกรณีจะมีระวางโทษแตกต่างกัน

4.2.1 ความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ²⁶⁷

1) อาวุธปืน ซึ่งมีความหมายตามมาตรา 4 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และ กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2491) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียม อาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งได้แก่ อาวุธปืน กับอาวุธทุกชนิดที่ใช้ส่งเครื่องกระสุนปืน รวมทั้งส่วนใดส่วน หนึ่งของอาวุธปืน ทั้งนี้อาวุธปืนจะเป็นอาวุธปืนมีทะเบียนหรือปืนไม่มีทะเบียน กล่าวคือ ปืนเถื่อน หรืออาวุธปืนประเภทที่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้หรือประเภทที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ หรืออาวุธปืนนั้นอยู่ในสภาพที่ไม่สมบูรณ์ ไม่สามารถใช้งานได้ หรือ เป็นเพียงส่วนประกอบของอาวุธ ปืน หรือ อาวุธปืนไม่ได้บรรจุเครื่องกระสุนปืนก็มีความผิดตามมาตรา 8 ทวิวรรค 1 นี้ ดังจะเห็นได้ จากคำพิพากษาศาลฎีกา ต่อไปนี้

กรณีที่พาอาวุธปืนที่ไม่มีเครื่องกระสุนปืนบรรจุอยู่ในรังเพลิงที่พร้อมจะยิงได้ทันทีก็ตาม คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4942/2550

พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ‘ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธ ปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้อาวุธปืนติดตัว’ และ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 บัญญัติว่า ‘ผู้ใดพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือในทาง สาธารณะโดยเปิดเผย หรือโดยไม่มีเหตุสมควร...ต้องระวางโทษ...’ โดยมีได้กำหนดองค์ประกอบ ความผิดว่าอาวุธปืนที่พาไปต้องเป็นอาวุธปืนหรืออาวุธที่สามารถจะใช้ได้ทันที ดังนั้น ไม่ว่าจำเลยจะ

²⁶⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 91-99.

พาอาวุธปืนของกลางไปโดยมีกระสุนปืนอยู่ในรังเพลิงหรือไม่ก็ตามก็ครบองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 แล้ว

เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นอาวุธปืนที่สามารถนำมาใช้ได้ทันทีหรือไม่ก็ตาม แม้เป็นเพียงอาวุธปืนเปล่า กล่าวคือไม่มีเครื่องกระสุนปืน ที่ก่อให้เกิดอาวุธปืนนั้นมิอาจกระทำความประทุษร้ายต่อชีวิตหรือร่างกายของบุคคลอื่นก็ตามก็ครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 8 ทวิ แห่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

กรณีที่พาอาวุธปืนซึ่งแม้จะใช้ยิงไม่ได้ หรือมีสภาพที่ใช้การไม่ได้ หรือมีสภาพไม่ร้ายแรง

คำพิพากษาฎีกาที่ 4367/2544

ความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง กฎหมายมิได้จำกัดเฉพาะว่าอาวุธปืนนั้นจะต้องใช้ยิงได้จึงเป็นความผิด และตามความคาดคิดของบุคคลทั่วไป หากไม่ทราบมาก่อนย่อมต้องนึกว่าอาวุธปืนดังกล่าวสามารถประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายได้ กล่าวคือสามารถทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่ความตายได้ แม้อาวุธปืนนั้นไม่อาจยิงได้ คนร้ายก็อาจนำไปใช้ประกอบอาชญากรรมทั่วไปได้

ดังนั้น หากจะแปลว่าต้องใช้บังคับเฉพาะอาวุธปืนที่ใช้ยิงได้เท่านั้น ผู้มีเจตนาร้ายอาจอาศัยช่องว่างของกฎหมายแยกชิ้นส่วนปืนออกแล้วพกพานำไปประกอบเข้าด้วยกันภายหลัง โดยถือว่าการพาไปเช่นนั้นไม่เป็นความผิด ความประสงค์ของบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวก็จะไร้ผลไม่สามารถใช้บังคับได้ ดังนั้น เมื่ออาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธตามความหมายของกฎหมายและจำเลยพาติดตัวไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายบัญญัติเป็นความผิดแล้ว แม้อาวุธปืนนั้นใช้ยิงไม่ได้เลยก็ถือว่าจำเลยกระทำความผิดแล้ว

เพราะฉะนั้นแม้อาวุธปืนดังกล่าวจะไม่สามารถใช้ได้อย่างสมบูรณ์หรือมีประสิทธิภาพ กล่าวคือไม่ว่าจะสามารถยิงได้หรือไม่ ในความคิดของวิญญูชนทั่วไปย่อมคิดว่าอาวุธปืนดังกล่าวสามารถก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตหรือร่างกายได้ ฉะนั้นหากพาอาวุธปืนติดตัว แม้จะไม่สามารถใช้ยิงได้เลยก็ถือว่ามีความผิดแล้ว

กรณีที่ไม่ว่าอาวุธปืนที่พาติดตัวไปจะเป็นอาวุธปืนที่มีทะเบียนหรือไม่มีทะเบียน ที่เรียกว่า ปืนเถื่อน

คำพิพากษาฎีกาที่ 5704/2549

พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 4 ให้คำนิยาม คำว่า ‘อาวุธปืน’ หมายความว่า ความรวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจพลลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญ

และได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่งว่า ‘ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัว เมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์’ จากบทบัญญัติอาวุธปืนตาม

ความหมายของมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง จึงมีความหมายตามคำนิยามคำว่าอาวุธปืน ซึ่งรวมถึงอาวุธที่มีทะเบียนและได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้ในครอบครอง และอาวุธปืนที่ไม่มีหมายเลขทะเบียนและไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้ในครอบครองหรือเรียกว่าปืนเถื่อนด้วย มิได้หมายความว่าเฉพาะอาวุธปืน ซึ่งมีหมายเลขทะเบียนและได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้ในครอบครองเท่านั้น

เนื่องจากกฎหมายมิได้กำหนดว่าพกพาอาวุธปืนมีทะเบียนหรืออาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้ในครอบครองจะมีความผิด หรือพกพาอาวุธปืนไม่มีหมายเลขทะเบียนและไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้ในครอบครองจึงจะมีความผิด จึงต้องตีความหมายรวมทั้งสองอย่างมิใช่เพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง

กรณีอาวุธปืนที่พาติดตัวไปด้วยจะเป็นประเภทที่ออกใบอนุญาตให้ได้หรือประเภทที่ไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ก็มีความผิดตามมาตรา

คำพิพากษาฎีกาที่ 2910/2550

ความผิดฐานพาอาวุธปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้กับอาวุธปืนที่มีทะเบียนทั้งสองกระบอกในคราวเดียวกันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง, 72 ทวิวรรคสอง เพียงบทเดียว

2) พาติดตัวไป

ศาสตราจารย์จิตติ ติงศภัทิย์ อธิบายว่า การพาอาวุธไป ตามมาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญานั้นก็นำไปกับตัวด้วย แต่ไม่จำเป็นต้องพกติดกับตัว การพาอาวุธไปตามมาตรา 371 จึงต่างกับการพาติดตัวไปตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เพราะตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนนั้นต้องติดตัวไป²⁶⁸

ศาลฎีกาได้ให้ความหมายของคำว่า “พาติดตัวไป” ว่า การพาติดตัวไปนั้นไม่จำเป็นว่าอาวุธปืนต้องอยู่ติดตัวเสมอ ถ้าหากอาวุธปืนนั้นสามารถอยู่ในความรู้เห็น อยู่ในสายตาหรือสามารถควบคุมได้ของบุคคลผู้พาไปและมีการพาเคลื่อนที่ไปมาก็ถือว่าเป็นการพาอาวุธปืนไปแล้ว โดยสาระสำคัญอยู่ที่การพาอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปมาและบุคคลผู้พาอาวุธปืนต้องสามารถหิยบฉวยอาวุธปืนมาใช้งานได้โดยสะดวกหรือโดยง่าย กล่าวคือสามารถหิยบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ทันทีทันใด หากไม่สามารถหิยบฉวยมาใช้งานได้ทันทีที่จะไม่มีความผิด ดังจะเห็นได้จากคำพิพากษาศาลฎีกาดังต่อไปนี้

กรณีพาอาวุธปืนติดตัวไปเพื่อมิให้ถูกค้นพบและถูกจับกุมเช่นนี้ถือว่าบุคคลนั้นมีเจตนาพาอาวุธปืนไปในทางสาธารณะแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ 5557/2533

เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นบ้านจำเลย จำเลยจึงพาอาวุธปืนที่มีไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาตติดตัวไป การที่จำเลยพาอาวุธปืนดังกล่าวติดตัวไปในทางสาธารณะแม้เพื่อมิให้ถูกค้นพบและถูกจับกุมดำเนินคดีในข้อหาถืออาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ตาม ก็เป็นการที่จำเลยกระทำความผิดขึ้นใหม่เพื่อปกปิดหรือให้พ้นจากการถูกจับกุมในความผิดที่ได้ก่อให้เกิดขึ้น

²⁶⁸ จิตติ ติงศภัทิย์, *เรื่องเดิม*.

แล้ว ถือได้ว่าจำเลยมีเจตนาพาอาวุธปืนไปในทางสาธารณะโดยผิดกฎหมาย จึงต้องมีความผิดในข้อหาพาอาวุธปืนไปในทางสาธารณะด้วย

เพราะฉะนั้นการพาอาวุธปืนเคลื่อนที่ติดตัวไป ไม่ว่าจะมีความเจตนาเช่นไรก็ตามก็ตามมาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 แล้ว

กรณีเอาอาวุธปืนมาถือไว้แต่ไม่ได้พาเคลื่อนที่ไปไหน ไม่เป็นการพาในที่สาธารณะ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1662/2531

จำเลยแย่งอาวุธปืนของกลางมาจากพวกของจำเลยซึ่งทะเลาะวิวาทกันและยึดถือไว้ชั่วขณะหนึ่งเพื่อบรรเทาเหตุการณ์ร้ายแรงซึ่งอาจเกิดขึ้น ดังนี้เป็นการยึดถือไว้ชั่วคราวจึงไม่ใช่มีอาวุธปืนของกลางไว้ในครอบครอง และจำเลยไม่ได้พาอาวุธปืนของกลางเคลื่อนที่ไป จึงไม่ใช่การพาอาวุธปืนของกลางไปในที่สาธารณะสถาน

ดังนั้นการนำอาวุธปืนมายึดถือไว้ชั่วคราว แต่ไม่ได้มีการเคลื่อนที่ไป จึงไม่มีความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ ตามมาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490แล้ว

กรณีที่มีการเก็บอาวุธปืนไว้ในกระเป๋าสตางค์ที่มีกุญแจล็อกซึ่งเก็บไว้ในรถยนต์แก่การนำอาวุธปืนนั้นมาใช้ในการได้ทันที ไม่ถือเป็นการพาติดตัว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3945/2540

กระเป๋าสตางค์ที่อาวุธปืนของกลางบรรจุอยู่ภายในนั้นโดยสภาพและคำพยานจำเลยแสดงว่า มีกุญแจล็อกถึง 2 ด้านวางอยู่ที่เบาะด้านหลัง การจะหยิบฉวยอาวุธปืนมาใช้ทันทีทันใดนั้นย่อมเป็นไปได้ยาก กล่าวคือจำเลยนั้นไม่สามารถนำอาวุธปืนมาใช้ได้อย่างทันทีทันใด ทั้งเหตุผลที่จำเลยอ้างว่าเป็นการขนย้ายไปยังบ้านต่างจังหวัดนั้น จำเลยมีสำเนาทะเบียนบ้านมานำสืบว่ามีการย้ายภูมิลำเนาไปจริงแม้จะภายหลังวันเวลาเกิดเหตุเพียงไม่กี่วัน ต้องรับฟังเป็นคุณแก่จำเลยตามที่อ้างว่าเป็นเจตนาเพียงขนย้ายสิ่งของ เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมาสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่น จึงต้องฟังว่าจำเลยมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ที่จะพาอาวุธปืนของกลางไป จำเลยไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371

ดังนั้นหากเป็นการพาไปในลักษณะที่ไม่สามารถหยิบฉวยมาใช้ได้ในทันทีทันใด และมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ในการพกพาอาวุธปืน ผู้พกพาก็จะไม่มีความผิดตามมาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

3) พาไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ

การพาอาวุธปืนติดตัวไป ต้องครอบคลุมความผิดคือ มีการพาไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะด้วย จึงจะเป็นความผิดตามมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง

เมือง หมายความว่า ชุมชนที่เป็นที่ตั้งของศูนย์ราชการจังหวัด ไม่ใช่อำเภอ แต่อำเภอก็อาจเป็นหมู่บ้านตั้งอยู่ในอำเภอ

หมู่บ้าน หมายความว่า ชุมชนที่ประชาชนได้ทำการตั้งบ้านเรือนอยู่ร่วมกันเป็นหมู่จะเป็นการชั่วคราวหรือถาวรก็ได้ ไม่ต้องมีการกำหนดจำนวนคน 200 คน หรือ 5 บ้าน ตามพระราชบัญญัติปกครองท้องถิ่น พ.ศ.2457 มาตรา 8 และ 22²⁶⁹

ทางสาธารณะ หมายความว่า ทางบก หรือทางน้ำสำหรับประชาชนที่ใช้ในการสัญจร และ ให้ความหมายรวมถึงทางรถไฟ และทางรรางที่มีการเดินรถสำหรับประชาชนใช้โดยสาร²⁷⁰ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(2)²⁷¹ คำว่าประชาชนใช้ในการสัญจร หมายความว่า บุคคลทั่วไปใช้เป็นทางสัญจร ไม่ใช่เฉพาะบุคคลบางพวก เช่น ทางในสถานที่ราชการ สถานที่ของเอกชนแม้จะมีขนาดใหญ่ และบุคคลเข้าไปติดต่อดูระได้ ก็เป็นทางของสถานที่นั้นโดยเฉพาะ ไม่ใช่ทางสาธารณะ ทางเดินในสวนซึ่งติดต่อกับสวนของบุคคลอื่น แต่ไม่ปรากฏว่าบุคคลอื่นสามารถใช้ได้ไม่เป็นทางหลวง (ฎีกา 291/2482) และแม้ว่าประชาชนหรือบุคคลทั่วไปจะสามารถเข้าไปได้ เป็นสาธารณสถาน ก็ไม่เป็นทางสาธารณะเสมอไป เช่น ทางในสวนสาธารณะสำหรับประชาชนเข้าไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ ทางเดินในห้ามสรรพสินค้าของเอกชน ทางเดินในตลาดของเอกชน (ฎีกาที่ 510/2475) ไม่เป็นทางสาธารณะ เนื่องจากมิได้ใช้ในการจราจร แต่เป็นทางสำหรับเข้าไปในสถานที่ดังกล่าวเท่านั้น ทางในที่ดินของเอกชน หากอนุญาตให้ประชาชนใช้เป็นทางสัญจร แม้จะสงวนสิทธิโดยการเปิดปิดเมื่อไหร่ก็ได้ ก็เป็นทางสาธารณะได้²⁷²

อยู่ในบ้านหรือที่ดินหรือที่อยู่อาศัยที่ตนเป็นเจ้าของไม่เป็นในหมู่บ้าน

คำพิพากษาฎีกาที่ 6496/2541

การที่จำเลยพาอาวุธปืนติดตัวอยู่ในที่ดินซึ่งตนมีส่วนเป็นเจ้าของมิใช่เป็นการพาอาวุธปืนติดตัวไปในหมู่บ้านอันจะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ, 72 ทวิ

พาอาวุธปืนไปบนดาดฟ้าแฟลตที่อยู่อาศัยไม่เป็นการพาอาวุธปืนไปในเมือง

คำพิพากษาฎีกาที่ 3606/2525

จำเลยเช่าห้องอยู่อาศัยในแฟลตที่เกิดเหตุ แฟลตจึงเป็นเคหสถานซึ่งใช้เป็นที่อยู่ของจำเลย และดาดฟ้าของแฟลตเป็นบริเวณของแฟลตซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยนั้นด้วย การที่จำเลยพกพาอาวุธปืนอยู่บนดาดฟ้าของแฟลตจึงเป็นการพกพาอาวุธปืนในบริเวณที่อยู่อาศัยของตน ไม่เป็นความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมืองตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371

ดังนั้นหากการพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในสถานที่อันถือได้ว่าเป็นบริเวณเคหสถาน ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 หมายถึง ที่ซึ่ง ใช้เป็นที่อยู่อาศัย เช่น เรือน โรง เรือ หรือ แพ

²⁶⁹ จิตติ ดิงศกัณท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 1186.

²⁷⁰ บุญเพราะ แสงเทียน, *กฎหมายอาญา 3 ภาคความผิดและภาคหลุโทษ แนวประยุกต์*, (กรุงเทพมหานคร: วิทญ์พัฒน์, 2551), หน้า 449.

²⁷¹ มาตรา 1(2) “ทางสาธารณะ” หมายความว่า ทางบกหรือทางน้ำสำหรับประชาชนใช้ในการจราจร และ ให้ความหมายรวมถึงทางรถไฟและทางรรางที่มีการเดิน สำหรับประชาชนโดยสารด้วย

²⁷² จิตติ ดิงศกัณท์, *เรื่องเดิม*, หน้า 1187-1188.

ซึ่ง คนอยู่อาศัย และ ให้หมายความรวมถึง บริเวณ ของ ที่ซึ่ง ใช้เป็น ที่อยู่อาศัย นั้น ด้วย จะมีรั้วหรือไม่ ก็ตาม กล่าวคือที่อยู่อาศัยของผู้พกวา จะไม่มีความผิดตามมาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

4.2.2 ความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชน²⁷³

ตามมาตรา 8 ทวิ วรรคสอง และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 สามารถแยกออกได้เป็นสองกรณี

1) การพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยเปิดเผย หมายความว่า การพกพาอาวุธปืนไปในลักษณะที่ทำให้คนทั่วไปพบเห็นได้ง่าย โดยไม่มีการปิดบังหรือซ่อนเร้นอาวุธปืน หรือตั้งใจจะให้บุคคลอื่นเห็นว่าตนพกพาอาวุธปืนติดตัวมา ซึ่งไม่จำกัดว่าเป็นเวลาหรือสถานที่ใด

2) การพาอาวุธปืนติดตัวไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด ไม่ว่าจะพาติดตัวไปในลักษณะเปิดเผยให้คนเห็นได้ง่ายหรือไม่ก็ตาม

คำว่าชุมนุมชนนั้น เป็นการรวมกลุ่มกันโดยบุคคลทั่วไปหลายคน มิใช่บุคคลเฉพาะบางหมู่บางพวก เช่น ที่ประชุมผู้ถือหุ้นบริษัท จำกัด ชุมนุมนักศึกษา ทั้งต้องจัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ หมายถึงการบูชาสิ่งที่สักการะ เช่น งานวันวิสาขบูชา งานเข้าพรรษา จะเป็นศาสนาใดหรือสิ่งที่เคารพบูชาอื่นใด เช่น งานไหว้เจ้าหรือเทวดา หรือจัดขึ้นเพื่อการรื่นเริง เช่น งานวัด งานชุมนุมประจำปีที่จัดขึ้นแก่บุคคลทั่วไป ส่วนที่จัดขึ้นเพื่อการอื่นใดนั้น หมายความว่าทำนองเดียวกับนมัสการหรือการรื่นเริง มิใช่หมายถึงงานอื่นใดก็ได้โดยไม่มีข้อจำกัด เช่น การชุมนุมประท้วง มิใช่การอื่นใดทำนองเดียวกับนมัสการหรือการรื่นเริง นอกจากจะมีการรื่นเริงเป็นหลักรวมอยู่²⁷⁴

กรณีตามมาตรา 8 ทวิ วรรคสองนี้จะไม่มีเหตุยกเว้นโทษเหมือนเช่น มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ ไม่มีกรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ในการบรรยายฟ้องนั้นต้องบรรยายฟ้องเกี่ยวกับองค์ประกอบความผิดให้แน่นอนและชัดเจน มิฉะนั้น คำฟ้องดังกล่าวจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลจะไม่อาจพิพากษาลงโทษตามมาตรา 8 ทวิวรรคสอง ได้

4.2.3 ความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยไม่มีเหตุสมควร

คำว่า “ไม่มีเหตุอันสมควร” นั้น ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 หมายความว่า

ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อ นมัสการการรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุذنัน

²⁷³ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, *เรื่องเดิม*, หน้า 100-101.

²⁷⁴ จิตติ ดิงศักดิ์, *เรื่องเดิม*, หน้า 1196.

โดยไม่มีเหตุอันสมควร หมายความว่า การพาอาวุธปืนไปโดยไม่มีเหตุผลจำเป็น²⁷⁵

แม้ไม่สามารถลงโทษความผิดฐานพาอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนได้ แต่สามารถลงโทษความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามมาตรา 371 ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ 6033/2533

จำเลยพาอาวุธปืนขึ้นติดตัวมา ในบริเวณหมู่บ้านและทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน แต่โจทก์ไม่ได้อาวุธปืนมาเป็นของกลาง และไม่ได้นำเสนอให้เห็นว่าอาวุธปืนที่จำเลยพาติดตัวนั้นเป็นอาวุธปืนที่ไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ จึงต้องฟังเป็นคุณแก่จำเลยว่าอาวุธปืนที่จำเลยพาติดตัวไปนั้น เป็นอาวุธปืนของผู้อื่นซึ่งได้รับอนุญาตให้มีถูกต้องตามกฎหมาย แม้โจทก์ไม่ได้นำเสนอให้เห็นว่า จำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวและลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติ อาวุธปืน มาตรา 8 ทวิ วรรคแรก, 72 ทวิ วรรคสอง ไม่ได้ก็ตาม แต่ศาลก็ลงโทษจำเลยในความผิดฐานพาอาวุธปืนในหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ 1411/2535

ถึงแม้จะรับฟังได้ว่า จำเลยได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายและในชั้นสืบพยานจำเลย จำเลยได้ตอบคำถามค้านของโจทก์ว่า จำเลยนั้นไม่เคยได้รับอนุญาตให้มีและพกพาอาวุธปืนโดยถูกต้องตามกฎหมายมาก่อน ก็ถือไม่ได้ว่าโจทก์ได้นำสืบให้ศาลเห็นว่าจำเลยกระทำความผิดฐานมีและพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่มีได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ จึงลงโทษจำเลยได้เพียงฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371²⁷⁶

คำพิพากษาฎีกาที่ 140/2515

จำเลยมีอาวุธปืนที่ไม่ได้มีเครื่องหมายของนายทะเบียนท้องที่ประทับอยู่ และมีกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยที่ไม่ได้รับอนุญาต อีกทั้งยังพาอาวุธปืนและกระสุนปืนนั้นไปในทางสาธารณะในเมืองโดยไม่มีเหตุอันสมควร จำเลยจึงกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 อันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน²⁷⁷

4.3 ข้อยกเว้นความรับผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัว

สามารถแยกได้เป็น 4 กรณี ได้แก่

- 1) กรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ตามมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่งตอนท้าย
- 2) กรณีที่กฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา 8 ทวิ วรรคสาม

²⁷⁵ บุญเพาะ แสงเทียน, *เรื่องเดิม*, หน้า 449.

²⁷⁶ ภาสกร ญาณสุธี, *สะกิดฎีกา อาวุธปืน กระสุนปืน วัตถุระเบิด*, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: บริษัททอทยา มิเลินเนียมจำกัด, 2555), หน้า 94.

²⁷⁷ บุญเพาะ แสงเทียน, *เรื่องเดิม*, หน้า 451.

- 3) กรณีมีเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371
- 4) ข้อยกเว้นตามบันทึก สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ 0503(ส)/27663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525

4.3.1 กรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ตามมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่งตอนท้าย บัญญัติว่า “เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัว เมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์” จะเห็นได้ว่าเงื่อนไขที่กำหนดไว้ 2 ประการ กล่าวคือ กรณี “จำเป็น” ซึ่ง ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายว่าต้องเป็นอย่างนั้น ต้องทำ ขาดไม่ได้ ดังนั้น จำเป็น จึงหมายถึง กรณีที่ต้องกระทำโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และอีกกรณีคือ “เร่งด่วน” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายว่า รวดเร็วมาก รวดเร็วยิ่ง ดังนั้น เร่งด่วน จึงหมายถึง กรณีที่หากไม่ได้กระทำในเวลานั้นจะก่อให้เกิดผลเสียร้ายแรงขึ้นในเวลานั้นหรือในเวลาอันใกล้จะถึงอย่างแน่นอน

เหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ จึงหมายความว่า มีความจำเป็นและเร่งด่วนที่ไม่อาจจะร้องขอความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่ปราบปรามและจับกุมอาชญากรหรือผู้ที่กระทำความผิดได้อย่างทันทั่วทั้งที่ หากปล่อยให้นั้นเข้าไปจะก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงแก่ชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินของตนหรือบุคคลอื่นได้

อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่ใช้พกพาหรือพาไปในเมือง หมู่บ้าน หรือ ทางสาธารณะนั้น ต้องเป็นอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ได้ตามกฎหมาย ซึ่งอาวุธปืนดังกล่าว นั้นไม่ว่าจะเป็นของตนเองหรือผู้อื่นก็ตาม กล่าวคืออาวุธปืนที่จะพกพาได้นั้นต้องมีใช้ปืนเถื่อนหรือปืนที่ไม่มีหมายเลขทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับไว้ หากเป็นปืนเถื่อน ย่อมไม่สามารถพกพาหรือพาไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะได้โดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะด้วยเหตุอันใดก็ตาม²⁷⁸

กรณีที่ถือว่ามีความจำเป็นและเร่งด่วน

การนำอาวุธปืนไปมอบให้ตำรวจใช้เพื่อดูแลความสงบเรียบร้อยถือได้ว่ามีความจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6802/2545²⁷⁹

การที่จำเลยนำอาวุธปืนของกลางที่นายดาบตำรวจอุเทนใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการติดตัวไปโดยมุ่งประสงค์จะนำไปมอบให้นายดาบตำรวจอุเทนใช้ในการดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยในงานกฐิน เช่นนี้กรณียังถือไม่ได้ว่าจำเลยมีอาวุธปืนของกลางไว้ในครอบครองเพราะจำเลยมิได้เจตนาจะยึดถือไว้เป็นเจ้าของ อีกทั้งการที่จำเลยนำอาวุธปืนติดตัวไปเพื่อมอบให้นายดาบตำรวจอุเทนซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยในงานทอดกฐินที่อำเภอไทรน้อยนั้น ถือได้ว่ามีความจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ที่จะพาอาวุธปืนของกลางไปได้ แม้จำเลยจะนำอาวุธปืนติดตัวไปที่บ้านที่เกิดเหตุก็เป็นการกระทำต่อเนื่องกัน จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานมีอาวุธปืนและพาอาวุธปืนตามที่โจทก์ฟ้อง

²⁷⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 101.

²⁷⁹ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, *เรื่องเดิม*, หน้า 111-112.

คำพิพากษาฎีกาที่ 5758/2537

จำเลยนำอาวุธปืนซึ่งจำเลยได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้จำเลยมีไว้ในครอบครองติดตัวไปเพื่อใช้ในการเฝ้านาุ้งของจำเลย จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยพาอาวุธปืนไปโดยไม่มีเหตุอันสมควร แต่ถือได้ว่าจำเลยพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ, 72 ทวิ วรรคสอง

ข้อสังเกต คดีนี้ข้อเท็จจริงศาลฟังได้ว่าจำเลยได้ใช้อาวุธปืนที่จำเลยนำติดตัวไปเพื่อใช้ในการเฝ้านาุ้งของจำเลยยิงผู้ตายซึ่งบุกรุกเข้ามาในนาุ้งของจำเลยในเวลากลางคืน ซึ่งศาลฎีการับฟังว่าเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย

มีอีกหนึ่งตัวอย่าง ในคดีนี้ผู้ต้องหาถูกจับได้ขณะขับรถยนต์ไปเก็บเงินลูกค้าที่ผู้ต้องหาได้ทำการขายยาไว้ที่จังหวัดสมุทรสาครเป็นจำนวนเงิน 35,000 บาท ผู้ต้องหาอ้างว่าต้องนำอาวุธปืนติดตัวไปเพื่อป้องกันทรัพย์สิน ปืนดังกล่าวผู้ต้องหาได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้โดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว กล่าวคือเป็นปืนที่มีทะเบียนอนุญาตจากเจ้าพนักงานแล้ว อีกทั้งมีใบอนุญาตให้ใช้ปืนดังกล่าวอีกด้วย ผู้ต้องหาได้นำอาวุธปืนติดตัวไปพร้อมกับแสดงเงินสด 35,000 บาท ให้พนักงานสอบสวนดูเป็นหลักฐาน ปรากฏว่าตำรวจค้นปืนได้จากที่เก็บของด้านหน้าซ้ายของรถยนต์ที่ผู้ต้องหาขับไป อัยการสั่งไม่ฟ้อง แต่อธิบดีกรมตำรวจแย้งให้ฟ้อง อธิบดีกรมอัยการชี้ขาดว่า ‘ผู้ต้องหาไม่ได้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผยแต่ได้เก็บไว้ในที่เก็บของมิดชิด และการที่ผู้ต้องหาไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัดเป็นจำนวนมาก โดยพาอาวุธปืนซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้ติดตัวไปด้วยนั้น นับว่าเป็นเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ, 72 ทวิ’ ”²⁸⁰

กรณีไม่ถือว่ามีเหตุจำเป็นและเร่งด่วน

คำพิพากษาฎีกาที่ 4753/2536

การที่จำเลยพาอาวุธปืนติดตัวไปกับผู้อื่นซึ่งพกพาเงินไปจำนวน 300,000 บาท เพื่อทำสัญญาซื้อขายที่ดินที่ต่างจังหวัดในเวลากลางคืนนั้น ไม่ถือว่าเป็นกรณีจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ศาลฎีกาให้เหตุผลว่า เห็นว่านางสาวสุจิตราได้ตกลงซื้อที่ดินไว้ล่วงหน้าแล้ว จึงมีเวลาเตรียมการที่จะนำเงินสดไปหรือหากเห็นว่าการนำเงินสดไปจำนวนมากถึง 300,000 บาท อาจเป็นอันตรายก็สามารถเปลี่ยนเป็นตัวแลกเงินแทนก็ได้

การเดินทางเพื่อซื้อขายที่ดิน และการตกลงซื้อขายที่ดิน สามารถทำในเวลากลางวันได้ เพราะไม่ปรากฏว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนแต่ประการใด หลังจากที่ทำงมัดจำกันเสร็จแล้ว จำเลยเดินทางกลับบ้าน แต่ไม่ได้แะคืนอาวุธปืนให้เจ้าของกลับพาอาวุธปืนมาบ้านจำเลยจนกระทั่งเกิดเหตุคดีนี้ กรณีไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

มีอีกหนึ่งตัวอย่าง ในคดีนี้ผู้ต้องหาเป็นภูมิลำเนาอยู่ตำบลห้วยพลู อำเภอนครไชยศรี จังหวัดนครปฐม ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนพกยาวลเวอรซ์ขนาด .38 แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน ในวันเกิดเหตุผู้ต้องหาได้นำอาวุธปืนใส่ไว้ในช่องเก็บของหน้ารถ แล้วขับรถยนต์คันดังกล่าวไปยังจังหวัดกรุงเทพมหานคร จึงถูกจับกุมที่ด่านตรวจจรด ผู้ต้องหาอ้างว่ามีเหตุจำเป็นต้องนำอาวุธปืน

²⁸⁰ สมพร-ศรีนิดา พรหมหิตาธร, *เรื่องเดิม*, หน้า 50.

ติดตัว เพราะกำลังนำเงิน 30,000 บาทไปเข้าบัญชีธนาคารนครหลวงไทยที่สี่แยกบ้านแขก จังหวัด กรุงเทพมหานคร อัยการสั่งไม่ฟ้อง

แต่อธิบดีกรมตำรวจแย้งให้ฟ้อง เรื่องถึงอธิบดีกรมอัยการเพื่อชี้ขาด ซึ่งได้ชี้ขาดว่า ‘การพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวย่อมเป็นความผิด เว้นแต่จะมีข้อยกเว้นในกรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ การนำเงินไปเข้าบัญชีธนาคารมิใช่เหตุจำเป็นและเร่งด่วน จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ มาตรา 72 ทวิ และคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2519 ข้อ 3, 7²⁸¹

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 772/2536

แม้ก่อนเกิดเหตุจำเลยเคยไปเก็บเงินค่าสินคำที่ต่างอำเภอและถูกคนร้ายชิงทรัพย์ แต่การที่จำเลยพาอาวุธปืนไปเก็บเงินที่อำเภอดังกล่าวในวันเกิดเหตุถือไม่ได้ว่าเป็นกรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ เพราะไม่แน่ว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้น จำเลยจึงมีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1473/2546

แม้ถ้าฝักยวที่จำเลยปลูกไว้จะเคยถูกคนร้ายลักไป จำเลยก็สามารถแจ้งความต่อเจ้าพนักงานเพื่อให้สืบค้นหาตัวคนร้ายได้ แต่จำเลยไม่ได้ดำเนินการเช่นนั้น แต่กลับพาอาวุธปืนจากบ้านซึ่งอยู่ห่างจากแปลงนาที่ปลูกถั่วฝักยาวประมาณ 2 กิโลเมตร ติดตัวมาเพื่อรดน้ำและเฝ้าถั่วฝักยาว ทั้งๆที่ขณะนั้นไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น การกระทำความผิดของจำเลยจึงไม่ใช่กรณีที่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอย่างไรจึงจะถือว่ามีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์นั้นจะต้องพิจารณาเป็นกรณี หรือเป็นรายไป ต้องดูพฤติการณ์ประกอบว่ามีความจำเป็นและเร่งด่วนเพียงใด หากสามารถหลีกเลี่ยงด้วยวิธีการอื่นได้ก็就不用ถือว่ามีเหตุจำเป็นและเร่งด่วน อีกทั้งกรณีจำเป็นและเร่งด่วนนั้นต้องมาควบคู่กัน หากเป็นกรณีจำเป็นแต่ไม่เร่งด่วน หรือกรณีเร่งด่วนแต่ไม่จำเป็น ก็ไม่อาจเข้าข้อยกเว้นในการพกพาอาวุธปืนได้ และอาจถือได้ว่ากรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนนั้นเป็นเรื่องของดุลพินิจของเจ้าพนักงานโดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นกรณีไป

4.3.2 กรณีที่กฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา 8 ทวิ วรรคสาม²⁸²

มาตรา 8 ทวิ วรรคสามบัญญัติว่า ความในมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่

1) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหารและตำรวจ ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

2) ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ข) หรือ (ค) ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

²⁸¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 49-50.

²⁸² สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, เรื่องเดิม, หน้า 115-117.

3) ประชาชนผู้ได้รับมอบให้มีและใช้ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ง) ซึ่งอยู่ในระหว่างการช่วยเหลือราชการและมีเหตุจำเป็นต้องมี และใช้อาวุธปืนในการนั้น

มาตรา 8 วรรคสามนั้น บัญญัติใกล้เคียงกับ มาตรา 5 แต่เน้นไปที่ตัวบุคคล เนื่องจากเป็นเรื่องการพกพาอาวุธปืนติดตัวและเป็นกรณีที่อยู่ระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ดังนี้

1) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหารและตำรวจ ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่หมายถึงเจ้าพนักงานอื่นๆ นอกจากทหารและเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เป็นต้น และกรณีที่สามารถพาอาวุธปืนไปได้นั้นเฉพาะกรณีอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น มิฉะนั้นจะเป็นความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5718/2537

แม้จำเลยจะเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น พ.ศ. 2457 มาตรา 28 ทวิ แต่การที่จะไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ(1) นั้นต้องได้รับความด้วยว่าเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ด้วย เมื่อจำเลยไม่นำสืบให้เห็นว่าขณะเกิดเหตุ จำเลยอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง

2) ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ข) หรือ (ค) ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

มาตรา 5 วรรคหนึ่ง (ข) ได้แก่ หน่วยราชการที่มีหรือใช้เพื่อป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน

มาตรา 5 วรรคหนึ่ง (ค) ได้แก่ หน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจที่มีและใช้ในการป้องกันและรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

ทั้งนี้บุคคลดังกล่าวต้องอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

3) ประชาชนผู้ได้รับมอบให้มีและใช้ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ง) ซึ่งอยู่ในระหว่างการช่วยเหลือราชการและมีเหตุจำเป็นต้องมี และใช้อาวุธปืนในการนั้น

มาตรา 5 วรรคหนึ่ง (ง) ได้แก่ ราชการทหารและตำรวจตาม (ก) หรือหน่วยราชการตาม (ข) ที่มอบให้ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการของทหารและตำรวจ หรือของหน่วยราชการ แล้วแต่กรณี ซึ่งประชาชนผู้นั้นต้องอยู่ระหว่างการช่วยเหลือราชการอีกทั้งต้องมีเหตุจำเป็นที่ต้องมีและใช้อาวุธปืนในการช่วยเหลือราชการนั้น

ดังนี้ กรณีมาตรา 8 ทวิอนุ 2 และ อนุ 3 ได้นำมาตรา 5 มาใช้ ดังนั้นข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจ หมายถึงบุคคลใดๆ รวมตลอดถึงประชาชนทั่วไปผู้ได้รับมอบให้มีและใช้อาวุธปืนจากหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง กล่าวคือหน่วยงานหรือรัฐวิสาหกิจที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง พ.ศ. 2553 โดยทั้งนี้ อนุ 2 มีเงื่อนไขในการพาอาวุธปืนติดตัวไป

กล่าวคือต้องอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ ส่วน อนุ 3 ประชาชนจะพาอาวุธปืนติดตัวไปได้เฉพาะเมื่ออยู่ระหว่างการช่วยเหลือราชการหรือมีเหตุจำเป็นต้องมีและใช้อาวุธปืนดังกล่าวนั้น

4.3.3 กรณีมีเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371

เหตุสมควร หมายถึง การพาอาวุธปืนไปโดยมีเหตุผลจำเป็น หรือมีเหตุผลเพียงพอที่จะพาอาวุธปืนติดตัวไป เช่น ผู้ร้ายเข้าไปปล้นทรัพย์ในบ้านจึงหยิบอาวุธปืนไล่จับตามคนร้ายออกมานอกบ้านไปยังทางสาธารณะ²⁸³ หรือ การพาอาวุธปืนไปเพื่อจุดประสงค์เพื่อนำไปซ่อมแซมหรือเพราะมีความจำเป็นที่จะต้องเดินทางไปในที่เปลี่ยวและอันตราย²⁸⁴ เป็นต้น

ตัวอย่างเช่น

ผู้ต้องหาหนึ่งอยู่หน้าบ้านของตนเอง เห็นบอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมายไว้ที่เอว มีเสื้อคลุมปิดไว้ เจ้าพนักงานตำรวจเดินผ่านไปพบว่ามีพิรุณ จึงเข้าตรวจค้นและจับกุมโดยกล่าวหาว่าพกปืนโดยไม่มีใบอนุญาต พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้งให้ฟ้อง คดีถึงอธิบดีกรมอัยการชี้ขาด โดยชี้ขาดว่าผู้ต้องหาไม่มีความผิดตามกฎหมายพกพาอาวุธปืนดังกล่าวไว้ จึงไม่เป็นการเปิดเผย และผู้ต้องหาหนึ่งอยู่บนม้านั่งหน้าบ้านของตนเอง แสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์เพื่อทำการเฝ้าบ้าน จึงนับได้ว่ามีเหตุสมควร จึงไม่มีความผิดตามมาตรา 371 ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา²⁸⁵

4.3.4 ข้อยกเว้นตาม บันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ 0503(ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525²⁸⁶

บันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาตินี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการตรวจค้นบุคคลพกพาอาวุธปืนในทางสาธารณะสถาน เนื่องจากการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อพบบุคคลที่พกพาอาวุธปืนไปในทางสาธารณะ โดยมีเพียงใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน แต่ยังไม่ได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัวมักจะควบคุมตัวบุคคลนั้นมาดำเนินคดีทุกราย ก่อให้เกิดการเดือดร้อนแก่บุคคลผู้บริสุทธิ์ที่ต้องถูกตรวจค้นและจับกุม โดยได้มีการวิเคราะห์เจตนารมณ์ของมาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ข้อ 3 โดยเห็นว่ามาตรา 8 ทวิ ยังคงเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์นำอาวุธปืนที่ตนมีไว้โดยชอบด้วยกฎหมายแต่ยังไม่ได้รับอนุญาตให้พกพาติดตัวไปเพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สินได้ภายในขอบเขตที่กฎหมายให้กระทำ

²⁸³ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและโทษ, พิมพ์ครั้งที่ 7 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2554), หน้า 398.

²⁸⁴ บุญเพราะ แสงเทียน, เรื่องเดิม, หน้า 450.

²⁸⁵ สมพร-ศรีนิดา พรหมหิตาธ, เรื่องเดิม, หน้า 49.

²⁸⁶ บันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 0503(ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525เรื่องเกี่ยวกับการตรวจค้นบุคคลพกพาอาวุธปืนในทางสาธารณะสถาน

ได้ ตามแนวข้อห้ามฟ้องของอธิบดีกรมอัยการเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะสถานโดยยังมิได้รับอนุญาตให้พกพาจากเจ้าพนักงาน ซึ่งถือว่าโดยสภาพนั้น เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์ โดยได้มีแนวทาง ดังนี้

1) ถ้าได้นำอาวุธปืนใส่กระเป๋ากลับไว้ในช่องเก็บของท้ายรถ ซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด

2) เอาอาวุธปืนใส่กระเป๋ใส่กุญแจแล้ววางไว้ในรถซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด

3) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัด จำนวนเป็นหมื่นๆ นำติดตัวมาแล้วมีอาวุธปืนได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนแล้วใส่ในช่องเก็บของ หนักรถยนต์เพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สิน

4) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัด นำอาวุธปืนติดตัวมาด้วย โดยแยกอาวุธปืนและเครื่องกระสุนออกจากกัน ใส่กระเป๋าสารไว้ที่พนักเบาะหลังรถยนต์

5) ห่ออาวุธปืน และแหวนบรรจุลูกกระสุน (แม็กกาซีน) แยกออกคนละห่อเก็บไว้ในกระโปรงรถยนต์ซึ่งใส่กุญแจ

ซึ่งแนวทางดังกล่าวมีขึ้นเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องได้ใช้ดุลพินิจประกอบการพิจารณาในการตรวจค้นบุคคลที่พกพาอาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะ

4.4 การใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ และ ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 371

ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 นั้นใช้บังคับแก่อาวุธทุกชนิด ซึ่งคำว่าอาวุธนั้น มีความหมายดังต่อไปนี้

คำว่า “อาวุธ” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายว่า เครื่องมือที่ใช้ในการทำร้าย ทำลาย ป้องกัน ต่อสู้ หรือ ฆ่า โดยปริยาย หมายถึงถึงสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ใช้ปัญญาเป็นอาวุธ

“อาวุธ” ในความหมายอย่างกว้าง หมายถึง สิ่งของหรือเครื่องมือซึ่งได้ใช้หรือมุ่งหมายที่จะใช้เพื่อทำลาย ต่อสู้ หรือประทุษร้ายบุคคลอื่นในลักษณะทั้งเชิงรุกและใช้สำหรับการป้องกันตนเองโดยไม่ต้องคำนึงถึงผลของการใช้สิ่งของหรือเครื่องมือดังกล่าวนี้ว่า จะก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลผู้ถูกประทุษร้ายว่าจะได้รับบาดเจ็บธรรมดาหรืออันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตายหรือไม่²⁸⁷

และ ในประมวลกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 1 (5) ได้นิยาม คำว่า “อาวุธ” ว่าเป็น ความรวมถึง สิ่งซึ่ง ไม่เป็น อาวุธ โดยสภาพ แต่ซึ่ง ได้ใช้ หรือ เจตนาจะใช้ ประทุษร้ายร่างกาย ถึงอันตรายสาหัส อย่างอาวุธ

เมื่อพิจารณาจากบทนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สิ่งที่สามารถเป็นอาวุธได้มีอยู่สองประการด้วยกัน ดังนี้²⁸⁸

²⁸⁷ วรวิทย์ ฤทธิพิศ, *เรื่องเดิม*, หน้า 170.

²⁸⁸ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, *เรื่องเดิม*, หน้า 28-30.

1) อาวุธโดยสภาพ หมายถึง สิ่งที่มีไว้เพื่อใช้สำหรับประหารชีวิต กล่าวคือ โดยตัวของมันเองสามารถทำให้เป็นอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตายได้ (เป็นลักษณะปกติของสิ่งนั้น ที่สามารถใช้เพื่อทำให้เกิดอันตรายสาหัสแก่บุคคลหรือทำให้บุคคลนั้นถึงแก่ความตายได้) หรือใช้ในการป้องกันหรือต่อสู้โดยตรง เช่น ปืน ดาบ หอก กระบอง ระเบิด เป็นต้น แม้อาวุธโดยสภาพเหล่านี้ ไม่อยู่ในลักษณะพร้อมใช้งานหรือยังไม่อาจทำอันตราย ได้ก็ถือเป็นอาวุธตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา

2) อาวุธโดยเจตนาหรือการใช้ หมายถึง สิ่งซึ่งโดยสภาพไม่ใช่อาวุธ และไม่ได้มีไว้ใช้ประหารชีวิตหรือประทุษร้ายร่างกาย กล่าวคือสิ่งเหล่านั้นไม่ได้มีไว้ใช้เป็นเครื่องประหารชีวิตโดยตรงอย่างอาวุธ (ถึงแม้ลักษณะภายนอกของสิ่งนั้นสามารถใช้ทำให้เกิดอันตรายสาหัสแก่กายได้) แต่ได้นำมาใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายและทำอันตรายต่อร่างกายถึงสาหัสเช่นเดียวกับอาวุธ ซึ่งโดยลักษณะและวิธีใช้ดังกล่าวต้องเทียบได้อย่างอาวุธ ตัวอย่างเช่น มีดปลอกผลไม้ มีดอีโต้ เสียม ขวาน จอบ เป็นต้น

ซึ่งในกรณีของอาวุธปืนจะมีพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 บัญญัติไว้โดยเฉพาะโดยมีโทษหนักกว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ด้วย จึงต้องใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 บังคับ

ลักษณะการบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 และ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 นั้นมีความคล้ายคลึงกัน แต่ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ นั้น มีการบัญญัติกรณีพิเศษและมีโทษสูงกว่าเรื่องจากมีระวางโทษจำคุกด้วย ดังนั้น การพาอาวุธปืนไปย้อมจะต้องได้รับโทษสูงกว่าอาวุธธรรมดาอื่นๆ เนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรงไม่เหมาะสมที่จะให้ประชาชนมีเสรีภาพในการพกติดตัวเข้าไปในเมือง ทางสาธารณะ หรือที่ชุมชน เพราะอาจจะก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นได้โดยง่ายและเป็นการเอาเปรียบประชาชนอื่นด้วย อีกทั้งรัฐต้องการที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในประเทศและให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด²⁸⁹

กรณีข้อยกเว้นนั้น ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 คือ “เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์” ตามมาตรา 8 ทวิ ส่วนประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 จะมีข้อยกเว้นให้พกพาอาวุธปืนติดตัวได้ ถ้า “มีเหตุอันสมควร”

ความผิดฐานพกพาอาวุธ ตามมาตรา 371 นั้นหากอาวุธดังกล่าวเป็นอาวุธปืน จะเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จึงต้องลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ และมาตรา 72 ทวิ ซึ่งตามปกติในการฟ้องคดีพกพาอาวุธปืนนั้น พนักงานอัยการจะอ้างมาตรา 8 ทวิ ควบคู่ไปกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ด้วย เนื่องจาก ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวินั้น ไม่ได้ให้อำนาจศาลในการสั่ง “ริบอาวุธปืนนั้น” จึงต้องอาศัยอำนาจ ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ในการให้อำนาจศาลใน

²⁸⁹ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, *เรื่องเดิม*, หน้า 398-399.

การสั่งรับอาวุธปืนนั้นๆ ได้ด้วย กล่าวคือ ไม่ว่าจะปืนที่มีใบอนุญาตหรือไม่ก็ตาม ถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีร้ายแรง ศาลก็มีอำนาจสั่งรับอาวุธปืนได้โดยอาศัยอำนาจประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการรับอาวุธปืนนั้นเป็นดุลพินิจของศาล ไม่ได้บังคับว่าต้องรับ เหตุที่บัญญัติการรับอาวุธปืนไว้โดยเฉพาะในมาตรา 371 นั้น เนื่องจากการพาอาวุธไปตามมาตรา 371 นั้นอาวุธนั้นเป็นวัตถุแห่งการกระทำความผิด ไม่ใช่วัตถุที่ใช้กระทำความผิดอันรับได้ตามมาตรา 32, 33 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ตัวอย่างคำพิพากษาฎีกา

หากไม่ได้พิพากษาว่ามีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 อันให้อำนาจรับอาวุธปืน จะนำมาตรา 371 มาใช้เพื่อรับอาวุธปืนไม่ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ 3405/2527

มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและพาไปนั้นเป็นความผิดตามมาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ และมาตรา 72 ทวิ ต้องลงโทษบทหนักตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งไม่มีบทบัญญัติให้รับอาวุธปืนได้อย่างมาตรา 371 ดังนั้นจะนำมาตรา 371 มาใช้บังคับเพื่อรับอาวุธปืนไม่ได้ เนื่องจากศาลไม่ได้สั่งลงโทษตามมาตรา 371 อันเป็นบทเบา²⁹⁰

หากพาอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมายของผู้อื่นไปโดยไม่ได้รับอนุญาต อาวุธปืนของกลางไม่ใช่ทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดอันต้องรับ

คำพิพากษาฎีกาที่ 82/2542

อาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธที่มีใบอนุญาตให้มีและใช้เป็นของผู้ร้องโดยถูกต้องตามกฎหมาย จำเลยมีความผิดเนื่องจากการมีอาวุธปืนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและพาอาวุธปืนดังกล่าวไปโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งเป็นความผิดเฉพาะตัว อาวุธปืนของกลางจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดอันต้องรับเสียทั้งสิ้น และแม้จะถือว่าเป็นอาวุธซึ่งเมื่อจำเลยพาไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันควรแล้ว ศาลมีอำนาจสั่งรับได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ก็ตาม²⁹¹

4.5 หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาอนุญาตให้บุคคลพาอาวุธปืนติดตัว²⁹²

การออกใบอนุญาตให้บุคคลใดพาอาวุธปืนติดตัวไปได้นั้น จะออกให้เฉพาะแก่บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนจากนายทะเบียนท้องที่แล้วเท่านั้น หมายความว่าบุคคลที่จะพาอาวุธปืนติดตัวได้นั้นจะต้องมีใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (แบบ ป.4) แล้ว

²⁹⁰ จิตติ ตึงศกัทธิย์, *เรื่องเดิม*, หน้า 1196.

²⁹¹ ประภาศน์ อวยชัย, *ประมวลกฎหมายอาญาเล่มที่ 6* มาตรา 309 ถึงมาตรา 398 (กรุงเทพมหานคร: จีรรัชการพิมพ์, 2545), หน้า 3552.

²⁹² เกียรติกุล พูลศิลป์, *เรื่องเดิม*, หน้า 40-48.

4.5.1 คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต

1) ประชาชนชาวไทย กล่าวคือ ต้องมีสัญชาติไทย กรณีไม่มีสัญชาติไทยต้องมีหนังสือรับรองความประพฤติจากข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ผู้บังคับการหรือเทียบเท่าขึ้นไป

(1) อายุ 35 ปี ขึ้นไป ยกเว้นบุคคลที่เคยได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวจาก ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ได้รับมอบอำนาจให้สั่งและปฏิบัติราชการแทนในการอนุญาต

(2) มีเงินฝากในสถาบันการเงินอย่างน้อย 1,000,000 บาท และมีการฝากเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือนติดต่อกันจนถึงวันยื่นคำร้อง หรือสามารถใช้พันธบัตรรัฐบาลหรือสลากออมสินที่มีมูลค่า 1,000,000 บาทขึ้นไป

(3) กรณีเป็นเจ้าของกิจการ หรือกรรมการผู้จัดการบริษัทหรือกรรมการผู้รับมอบอำนาจผูกพันบริษัท ต้องมีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 10,000,000 บาทขึ้นไปและมีเงินหมุนเวียนในบัญชีกระแสรายวันของบริษัทในรอบ 1 ปี เกินกว่า 10,000,000 บาทขึ้นไป

2) ข้าราชการการเมืองตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ.2535 มาตรา 4 อันได้แก่

- (1) นายกรัฐมนตรี
- (2) รองนายกรัฐมนตรี
- (3) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
- (4) รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
- (5) รัฐมนตรีว่าการทบวง
- (6) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
- (7) รัฐมนตรีช่วยว่าการทบวง
- (8) ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี
- (9) ที่ปรึกษารองนายกรัฐมนตรี
- (10) ที่ปรึกษารัฐมนตรี และที่ปรึกษารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
- (11) เลขาธิการนายกรัฐมนตรี
- (12) รองเลขาธิการรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง
- (13) โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
- (14) รองโฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
- (15) เลขานุการรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
- (16) ประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
- (17) เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
- (18) ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
- (19) เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
- (20) ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการทบวง

3) ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ได้แก่ ผู้พิพากษา พนักงานอัยการ

4) ข้าราชการตำรวจชั้นประทวนหรือพลตำรวจ ซึ่งดำรงตำแหน่งหน้าที่ด้านการป้องกันปราบปรามสืบสวนหรือการข่าว และข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร

- 5) ข้าราชการทหารตั้งแต่ยศพันโท นาวาโท หรือ นาวาอากาศโทขึ้นไป
- 6) ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ระดับ 7 ขึ้นไป
- 7) พนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐเทียบเท่าระดับ 7 ของข้าราชการพลเรือนขึ้นไป
- 8) ข้าราชการบำนาญขณะเกษียณอายุราชการอยู่ในระดับ 3 ขึ้นไป
- 9) ข้าราชการทหาร ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการประเภทอื่น ข้าราชการตำรวจ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่ปฏิบัติหน้าที่สืบสวนปราบปรามในเขตพื้นที่ที่อาจเกิดอันตรายต่อชีวิต และตกอยู่ในชั้นสัญญาบัตรหรือระดับ 3 หรือหัวหน้าแผนกขึ้นไปแล้วแต่ประเภท กรรมการการเลือกตั้ง กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ตรวจการแผ่นดินรัฐสภา และกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

4.5.2 หลักฐานที่ต้องนำมาแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

- 1) คำร้องขอมีใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว (แบบ ป.1) พร้อมรายละเอียดประกอบท้ายแบบคำร้อง
- 2) ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (แบบ ป.4) ภูมิสำเนาในแบบ ป.4 ต้องตรงกับทะเบียนบ้านและเป็นข้อมูลในปัจจุบัน พร้อมสำเนา 1 ชุด
- 3) ทะเบียนบ้าน พร้อมสำเนา 1 ชุด
- 4) รูปถ่ายหน้าตรง แต่งชุดสากล หรือชุดสุภาพ ไม่สวมหมวก ขนาด 1 นิ้ว จำนวน 2 รูป
- 5) บัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรอื่นที่ทางราชการออกให้ซึ่งสามารถใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชน ตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ.2526
- 6) หลักฐานแสดงฐานะทางการเงิน สำเนาบัญชีเงินฝากกระแสรายวันของบริษัท ในรอบ 1 ปี โดยการรับรองจากกรรมการ ใช้ในกรณี ที่เป็นเจ้าของกิจการหรือกรรมการผู้จัดการบริษัท หรือกรรมการผู้รับมอบอำนาจผูกพันบริษัท
- 7) บัญชีเงินฝากธนาคาร โดยการรับรองจากธนาคาร ถ่ายสำเนาทุกหน้า และรับรองทุกหน้าพร้อมตราประทับโดยธนาคาร (บัญชีฝากประจำ หรือออมทรัพย์ หรือ สำเนาพันธบัตรรัฐบาล หรือสำเนาสลากออมสิน จำนวน 1,000,000 บาทขึ้นไป เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือน ติดต่อกัน จนถึงวันที่ยื่นคำร้อง
- 8) หลักฐานการประกอบอาชีพ พร้อมสำเนา 1 ชุด เช่น หากเป็นเจ้าของกิจการจะใช้สำเนาใบทะเบียนการค้า หรือ หนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัทโดยได้รับการรับรองจากคณะกรรมการที่สามารถลงชื่อผูกพันบริษัทได้ เป็นต้น
- 9) สำเนาหลักฐานการเสียภาษีเงินได้ส่วนบุคคลในรอบปีที่ผ่าน (นำบัตรประจำตัวผู้เสียภาษีไปด้วย)
- 10) ใบรับรองแพทย์ที่ยืนยันว่าเป็นผู้มีสภาพร่างกายและจิตใจสมบูรณ์แข็งแรง สำหรับกรณีผู้ขอมีอายุ 75 ปี ขึ้นไป

11) หลักฐานแสดงเหตุผลความจำเป็น พิเศษมากกว่าปกติธรรมดา ที่ต้องการใช้เป็นหลักฐานประกอบในการพิจารณาอนุญาตให้มีอาวุธปืน

12) ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนติดตัว พร้อมสำเนา 1 ชุด (ถ้ามี)

13) หนังสือรับรองความประพฤติจากผู้บังคับบัญชาสำหรับกรณีรับราชการ ได้แก่

(1) ข้าราชการพลเรือน ผู้รับรองต้องเป็นผู้บังคับบัญชาระดับรองอธิบดีหรือเทียบเท่าขึ้นไปในส่วนกลางหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดขึ้นไปในส่วนภูมิภาค

(2) พนักงานรัฐวิสาหกิจ ผู้รับรองต้องมีตำแหน่งรองหัวหน้าหน่วยงานรัฐวิสาหกิจนั้น หรือเทียบเท่าขึ้นไป

(3) ข้าราชการทหารที่มียศต่ำกว่าพลตรี พลเรือตรี หรือพลอากาศตรี ต้องมีหนังสือรับรองจากผู้บังคับบัญชาชั้นยศพลโท พลเรือโท พลอากาศโท

(4) ข้าราชการตำรวจชั้นยศต่ำกว่าพลตำรวจตรีต้องมีหนังสือรับรองจากผู้บังคับบัญชา หรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือ ผู้บังคับการหน่วยขึ้นตรงสำหรับข้าราชการตำรวจที่สังกัดในระดับกองบังคับการขึ้นตรงต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

(5) ผู้ปฏิบัติหน้าที่ หรือผู้ช่วยเหลือราชการในการป้องกันประเทศ รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ อันหมายความว่า

(ก) ข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย

(ข) ข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างของกรมการปกครอง สมาชิกกองอาสารักษาดินแดน และเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ในกองบัญชาการกองอาสารักษาดินแดน

(ค) ประชาชนผู้ได้รับมอบให้มีและใช้อาวุธปืนจากหน่วยราชการที่มอบให้ประชาชนมี และใช้เพื่อช่วยเหลือราชการในเขตจังหวัด จะต้อง มีหนังสือรับรองจากผู้ว่าราชการจังหวัด

(6) ข้าราชการการเมืองท้องถิ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานคร กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน จะต้อง มีหนังสือรับรองจากปลัดกรุงเทพมหานครขึ้นไป

(7) ข้าราชการตำรวจยศพลตำรวจตรี ข้าราชการทหารยศพลตำรวจตรีขึ้นไปไม่ ต้องมีหนังสือรับรอง

ทั้งนี้ต้องระบุตำแหน่ง ระดับของตำแหน่ง หน้าที่ความรับผิดชอบ ความประพฤติ และเหตุผลจำเป็นที่ต้องพกพาอาวุธปืนติดตัว

4.5.3 สถานที่ยื่นคำร้อง

1) ผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นต่อนายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานคร ที่งาน 2 (ใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว) กองบังคับการ 1 กองทะเบียนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

2) ผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดอื่นให้ยื่นต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ตนมีภูมิลำเนาหรือนายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานคร ตามข้อ 1

4.5.4 การดำเนินการของเจ้าหน้าที่

- 1) ดำเนินการใช้เวลาไม่เกิน 3 ชั่วโมง
- 2) ดำเนินการใช้เวลาภายใน 2 วันทำการ
- 3) ดำเนินการภายใน 3 วันทำการ นับแต่วันรับเรื่อง
- 4) ผู้ที่ไม่ต้องพิมพ์มือ องคมนตรี กรรมการการเลือกตั้ง กรรมการสิทธิมนุษยชน

แห่งชาติ กรรมการการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ปปช.) กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ตรวจแผ่นดินรัฐสภาและกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ปปง.)

(1) ข้าราชการการเมือง ตาม พระราชบัญญัติข้าราชการการเมือง พ.ศ. 2535 ที่ต้องพิมพ์มือ

(2) ข้าราชการบำนาญ ซึ่งเคยเป็นข้าราชการพลเรือนในระดับ 3 หรือเทียบเท่า ขึ้นไป หรือเคยเป็นข้าราชการทหาร หรือข้าราชการทหารหรือข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร

(3) สมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น

(4) เจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ประจำประเทศไทย

5) ให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบดำเนินการตรวจสอบและจัดส่งผลการตรวจสอบภายใน 15 วันนับแต่วันรับเรื่อง หากพ้นระยะเวลาดังกล่าวยังไม่ได้รับผลให้เจ้าหน้าที่เร่งรัด โดยเร็ว

(1) กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สอบถามพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้อง ยยาเสพติด

(2) กองบัญชาการตำรวจสันติบาลสอบถามพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความ มั่นคงแห่งชาติ

6) เมื่อได้รับผลการตรวจสอบครบถ้วนทุกรายการ จะพิจารณาสั่งการให้เสร็จสิ้น ภายใน 5 วันทำการนับแต่วันที่ได้รับผลตรวจสอบฉบับสุดท้าย

7) คณะทำงานต้องจัดให้มีการประชุมพิจารณาคำขออนุญาตเดือนละไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง และเมื่อคณะทำงานพิจารณามีมติเห็นควรอนุญาตแล้วงาน 2 กก.1.ท. จัดพิมพ์ข้อมูลพร้อมตัวรูป ถ่าย (แบบ ป.12) ให้เสร็จสิ้น และเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ได้รับการมอบหมายภายใน เวลา 5 วันทำการนับแต่วันที่คณะทำงานมีมติ

8) ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ได้รับมอบหมายมีอำนาจพิจารณาสั่งการ

(1) กรณีอนุญาตให้ลงนามและประทับตราประจำตำแหน่งด้านหน้าหรือ ด้านหลังใบอนุญาต (แบบ ป.12) ทั้งต้นขั้วและปลายขั้ว

(2) ก่อนชำระค่าธรรมเนียมและรับใบอนุญาต (แบบป.12) ผู้ที่ได้รับอนุญาตทุกรายจะต้องนำอาวุธปืนกระบอกที่ได้รับอนุญาตและเครื่องกระสุนปืนจำนวน 5 นัด (สำหรับทดสอบ) สำเนาใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน (แบบ ป.4) และสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ไปมอบให้เจ้าหน้าที่ กองพิสูจน์หลักฐานดำเนินการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธปืน โดยมีขั้นตอนการจัดเก็บ ดังนี้

(ก) ลอกลายอาวุธปืน รายละเอียดอาวุธปืน เช่น เครื่องหมายทะเบียนปืน เลขหมายทะเบียนปืนขนาด ชนิด

(ข) ถ่ายรูปอาวุธปืน

(ค) นำอาวุธปืนพร้อมเครื่องกระสุนปืนไปยิงทดสอบเพื่อเก็บหัวกระสุนปืน และปลอกกระสุนปืน

(ง) คืนอาวุธปืนให้แก่ผู้นำอาวุธปืนมาตรวจสอบ พร้อมทั้งทำหนังสือแจ้ง กองทะเบียนให้ทราบโดยด่วน

(จ) เรียกคืนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนฉบับเดิม (ถ้ามี)

(ฉ) ก่อนมอบใบอนุญาตแบบ ป.12 เจ้าหน้าที่จะบันทึกเลขที่ใบเสร็จรับเงิน วัน เดือน ปีที่ออกใบอนุญาตและวันสิ้นอายุของใบอนุญาตไว้ที่ใบอนุญาตแบบ ป.12 ทั้งต้นขั้วและปลายขั้ว ลงบัญชีคุมการออกใบอนุญาตและบันทึกข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการขออนุญาตครั้งต่อไป

9) กรณีที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจสั่งการ ไม่อนุญาตให้ประทับตรา ไม่อนุญาตหรือขีดฆ่ารายการด้านหน้าหรือด้านหลังใบอนุญาตแบบ ป.12 ต้องส่งเรื่องคืน กองทะเบียนเพื่อแจ้งให้ผู้ขออนุญาตทราบโดยเร็ว

4.5.5 การพิจารณาการออกใบอนุญาต

1) ให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณา พิจารณาจากเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องมียาอาวุธปืนติดตัว ตามหลักฐานที่ผู้ขออนุญาตอ้างอิงและนำประกอบการพิจารณา

โดยการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานในการออกใบอนุญาตให้บุคคลพกพาอาวุธปืนนั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้มีการวางแนวทางไว้ให้พิจารณาถึงเหตุผลและความจำเป็นของผู้ขออนุญาตพกพาอาวุธปืน ซึ่งบุคคลที่จะได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนนั้น ต้องเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนตามมาตรา 7 และ 9 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และมีเหตุผลเพื่อใช้ในการป้องกันตนหรือทรัพย์สิน หรือเพื่อการกีฬา เช่น

(1) การประกอบอาชีพจำเป็นต้องมีทรัพย์สินและเงินทองหรือของมีค่าติดตัวไปด้วยระหว่างเดินทาง

(2) ใช้ในการให้ความคุ้มครองตนเองหรือทรัพย์สินที่อาจถูกประทุษร้าย

(3) ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ เช่น การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน การสืบสวนปราบปรามการกระทำความผิด การอารักขาบุคคลสำคัญในเขตพื้นที่อันตราย การรักษาทรัพย์สินของรัฐ เป็นต้น หรือ เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานผู้รักษาความสงบเรียบร้อย

(4) ในการศึกษา (เฉพาะอาวุธปืนที่ใช้ในการกีฬาเท่านั้น)

(5) ในกิจการอื่นๆตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเห็นสมควร²⁹³

2) การพิจารณาอนุญาต ให้พิจารณาจากผู้ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดเหตุผลและความจำเป็น ทั้งยังสามารถทำความเข้าใจได้เสมอ ดังนี้

(1) อนุญาตให้ราชอาณาจักร

²⁹³ บันทึกข้อความที่ ตร.0514.412/7517 ลว. 27 พฤษภาคม 2535 เรื่องหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาอนุญาตให้บุคคลมียาอาวุธปืนติดตัว

(2) อนุญาตเป็นรายจังหวัด

(3) อนุญาตเฉพาะกรุงเทพมหานคร

3) ชนิดของอาวุธปืนที่อนุญาตให้มีการพาติดตัว คือ อาวุธปืนที่จัดอยู่ในประเภทของอาวุธปืนพกสั้นที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้เพียงคนละ 1 กระบอกเท่านั้น

(1) ขนาดอาวุธปืนที่จะได้รับอนุญาตให้พาติดตัวได้ พิจารณาจากขนาดกว้างปากลำกล้องต้องไม่เกินกว่า .38 นิ้ว หรือ 9 มม.

(2) สำหรับอาวุธปืนที่อำนาจพรัยแรง เช่น อาวุธปืนขนาด .357 หรือที่มีขนาดกว้างลำกล้องเกินกว่า .38 นิ้ว หรือ 9 มม. เช่น .40 นิ้ว .41 นิ้ว หรือ .45 นิ้ว จะไม่พิจารณาอนุญาตให้ผู้ใด ยกเว้นบุคคล ต่อไปนี้ โดยอยู่ในดุลพินิจของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้รับมอบอำนาจ

(ก) พระบรมวงศานุวงศ์ตั้งแต่ชั้นหม่อมเจ้าขึ้นไป

(ข) ข้าราชการตุลาการ พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร องคมนตรี แต่ต้องเคยได้รับอนุญาตให้มีและใช้เฉพาะ ผู้พิพากษาและพนักงานอัยการ (แบบ ป.4) มาก่อน 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2528 เพิ่มเติมที่ไม่ได้รับการยกเว้น

(ค) ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พลตำรวจ ซึ่งดำรงตำแหน่งหน้าที่ด้านการป้องกันและปราบปราม สืบสวนหาข่าว และตำรวจชั้นสัญญาบัตรข้าราชการพลเรือนหรือพนักงานในองค์กรของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบเท่า ระดับ 3 ซึ่งดำรงตำแหน่งหน้าที่ป้องกันและปราบปราม สืบสวนหาข่าวในพื้นที่ที่อาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน

(ง) กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน และสารวัตรกำนันที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตพื้นที่ที่อาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน

4) ผู้ขออนุญาตที่ถูกสั่งพักใช้ หรือเพิกถอนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไม่ว่ากรณีใดๆ ให้พิจารณาระดับการขออนุญาตครั้งต่อไปมีกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่สั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต

4.5.6 การขอต่ออายุใบอนุญาตพาอาวุธปืนติดตัว

ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวนั้นมีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก ตามมาตรา 23(7)²⁹⁴ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เมื่อหมดอายุสามารถต่ออายุใบอนุญาตได้สองครั้ง

ผู้ขออนุญาตจะต้องยื่นคำร้องต่อนายทะเบียนล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 60 วัน และไม่เกิน 90 วัน ก่อนใบอนุญาตหมดอายุ หากเกินกำหนดระยะเวลาดังกล่าวหรือใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวหมดอายุ ต้องยื่นคำร้องพร้อมหลักฐานประกอบการพิจารณาใหม่ โดยไม่ถือว่าเป็นการต่ออายุใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว

1) เอกสารประกอบการต่ออายุใบอนุญาตมีอาวุธปืน ดังต่อไปนี้

(1) คำร้องแบบ ป.1

(2) ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน ใบป.4 พร้อมสำเนา 1 ชุด

²⁹⁴ มาตรา 23 (7) ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวมีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก

- (3) ทะเบียนบ้าน พร้อมสำเนา 1 ชุด
- (4) บัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรอื่นที่สามารถใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้พร้อมสำเนา 1 ชุด
- (5) รูปถ่ายหน้าตรงแต่งกายสากลหรือชุดสุภาพ ไม่สวมหมวก 1 นิ้ว จำนวน 2 รูป
- (6) ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ป.12 ฉบับเดิมพร้อมสำเนา 1 ชุด
- (7) แบบพิมพ์ลายนิ้วมือเพื่อใช้ในการตรวจสอบการกระทำความผิด
- (8) ไม่ต้องมีหลักฐานการเงิน ไม่ต้องมีใบเสร็จเสียภาษีไม่ต้องนำเข้าประชุมการพิจารณา ไม่ต้องนำอาวุธปืนมาทดสอบการยิง กรณีข้าราชการไม่ต้องมีหนังสือรับรองความประพฤติ

4.5.7 การสั่งพักใช้ใบอนุญาต

การสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ซึ่งออกตามความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ข้อ 5 นั้นให้สั่งพักใช้ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวกำหนดครั้งละ 1 ปี นับแต่วันสั่งในการกระทำความผิดกฎหมายของผู้ได้รับอนุญาต ดังต่อไปนี้

- 1) พกพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย
- 2) พกพาอาวุธปืนไปในที่ชุมชนที่มีการจัดให้มีเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด
- 3) แสดงอาวุธปืนเป็นที่หวาดเสียวต่อประชาชนหรือในการทะเลาะวิวาท
- 4) ยิงปืนโดยไม่มีเหตุอันสมควร ในเมือง หรือที่ชุมชน

4.5.8 การสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัว

- 1) กระทำการเข้าหลักเกณฑ์ที่ต้องถูกให้พักใช้ใบอนุญาตซ้ำ
- 2) ใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดทางอาญาหรือใช้อาวุธปืนเพื่อความสะดวกในการก่ออาชญากรรมหรือความผิดทางอาญา เว้นแต่การกระทำความผิดนั้นกระทำลงโดยประมาท หรือกระทำลงด้วยความจำเป็น หรือเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือกระทำความผิดที่ได้รับการยกเว้นโทษ
- 3) ประพฤติตนขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน
 - (1) ยิงปืนโดยไม่มีเหตุอันควรในเมือง หมู่บ้าน หรือชุมชน
 - (2) ผู้ได้รับอนุญาตซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไปแล้วจะไม่สามารถขออนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวได้อีก

4.5.9 การปฏิบัติในการสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัว

ซึ่งอนุญาตโดยผู้บัญชาตำรวจแห่งชาติหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ

- 1) สำหรับท้องที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้พนักงานสอบสวนรายงานข้อเท็จจริง พร้อมทั้งอ้างอิงพยานหลักฐาน สำเนาใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนแบบ ป.4 และสำเนาใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัว ป.12 เสนอหัวหน้าพนักงานสอบสวนทำความเข้าใจส่งนายทะเบียนอาวุธปืน กรุงเทพมหานคร แล้วนำเข้าพิจารณาของคณะทำงานกลั่นกรองความเห็นเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจสั่งการ

- 2) สำหรับในเขตท้องที่จังหวัดอื่นๆให้พนักงานสอบสวนรายงานข้อเท็จจริง
- 3) เมื่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจสั่งให้พักใช้ใบอนุญาตแล้ว ให้นายทะเบียนท้องที่กรุงเทพมหานคร แจ้งให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนท้องที่เรียกใบอนุญาตส่งมาที่บ้านพักการพักใช้ใบอนุญาตโดยไม่ชักช้า แล้วส่งคืนให้ผู้ได้รับใบอนุญาตพร้อมบันทึกการสั่งพักใช้ไว้ในต้นขั้วใบอนุญาตและส่งข้อมูลนำเข้าไปบันทึกไว้บนคอมพิวเตอร์ กรณีไม่สามารถเรียกใบอนุญาตมาบันทึกสั่งพักใช้ได้ ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนท้องที่แจ้งนายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานครทราบเป็นการด่วน เพื่อหมายเหตุบัญชีควบคุมและต้นขั้วไว้เป็นหลักฐานพร้อมทั้งส่งข้อมูลบันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์
- 4) กรณีที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้รับมอบอำนาจ สั่งพักใช้หรือสั่งไม่เพิกถอนใบอนุญาต ให้นายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานคร แจ้งหัวหน้าพนักงานสอบสวนเจ้าของเรื่องเดิมให้ทราบเรื่อง
- 5) วันสั่งพักใช้ ให้เริ่มตั้งแต่วันที่ผู้ได้รับอนุญาตนำใบอนุญาตมาส่งมอบให้แก่หัวหน้าพนักงานสอบสวนท้องที่ กรณีที่ผู้ขอใบอนุญาตมาส่งมอบให้นับตั้งแต่วันที่หัวหน้าพนักงานสอบสวนท้องที่แจ้งให้นายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่แจ้งให้นายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานครทราบ

4.5.10 การจำกัดการออกใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวทั่วราชอาณาจักรชั่วคราว

ในปัจจุบันมีคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 535/2556 ออกตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 378/2555 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2555 ให้มีการจำกัดการออกใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวทั่วราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว เนื่องจากมีความจำเป็นในการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ให้มีการจำกัดการออกใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว (แบบ ป. 12) เป็นการชั่วคราว โดยให้มีการระงับการออกใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวเป็นการชั่วคราว ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2556 จนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2557

4.6 รายงานการศึกษาเรื่อง “ศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน” โดยคณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา²⁹⁵

คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภาได้ทำรายงานการศึกษาเรื่อง “ศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน” แล้วนำเข้าสู่การประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 17 (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) ใน วันศุกร์ที่ 3 ตุลาคม 2546

²⁹⁵ รายงานการศึกษาของคณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 17 (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันศุกร์ที่ 3 ตุลาคม 2546

4.6.1 ผลการศึกษาของคณะกรรมการการ

จากการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากผู้แทนของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และทำการวิจัยเชิงสำรวจปรากฏว่า ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าการอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนยังคงมีความจำเป็นอยู่ แต่อาจกำหนดมาตรการในการอนุญาตให้มีอาวุธปืนอย่างเคร่งครัดมากยิ่งขึ้น ส่วนการอนุญาตให้พกพานั้น เห็นควรไม่ให้มีการอนุญาตพกพาอาวุธปืน และผู้เสนอญัตติเห็นว่าการที่พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนยังคงอนุญาตให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองนั้น น่าจะไม่เหมาะสมเพราะจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

- 1) การรักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องจัดเจ้าหน้าที่ดำเนินการอยู่แล้ว จึงไม่ควรให้ประชาชนทั่วไปมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง และในข้อเท็จจริงผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถคุ้มครองตนเองได้
- 2) อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตให้มีโดยชอบด้วยกฎหมาย มีจำนวนไม่น้อยที่ถูกนำไปใช้ในการกระทำความผิด
- 3) อาวุธปืนหากเก็บรักษาไม่ดี หรือผู้ใช้ไม่มีความรู้ ได้เกิดอุบัติเหตุขึ้นแล้วจำนวนมาก
- 4) ผู้มีอาวุธปืนและพกพาติดตัว เมื่อเกิดความมั่นใจ หรือมีความคึกคะนอง หรือมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นก็มีโอกาสใช้อาวุธปืนได้ง่าย
- 5) อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการเสริมอิทธิพลแก่ผู้มีอิทธิพล เพราะผู้มีอิทธิพลจะทรงความมีอิทธิพลอยู่ได้ก็ต้องมีบุคคลที่เป็นมือปืนไว้ คอยรับใช้
- 6) การอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองได้ ย่อมเป็นการยากในการปราบปรามอาวุธปืนผิดกฎหมาย
- 7) หลักเกณฑ์การอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืน ทำให้เกิดความไม่น่าเป็นธรรมในสังคม กล่าวคือโดยสิทธิขั้นพื้นฐานต้องถือว่าทุกชีวิตย่อมมีค่าเท่าเทียมกัน ซึ่งรัฐธรรมนูญก็รับรองไว้ว่าบุคคลย่อมเสมอกันในทางกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน
- 8) อาวุธปืนทุกกระบอกต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศ ทำให้เกิดการเสียดุลการค้า

4.6.2 ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการ

- 1) ไม่ควรอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด โดยตำรวจและทหารให้พกพาได้เฉพาะในการปฏิบัติหน้าที่ในเครื่องแบบ กรณีนอกเครื่องแบบให้ยกเว้นเฉพาะตำรวจสันติบาล และเมื่อใช้ในหน้าที่ราชการเสร็จแล้วต้องมีการส่งคืนตามระเบียบทันที ทั้งนี้โดยจะต้องกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนให้รุนแรงอาจถึงขั้นโทษประหารชีวิต
- 2) ควรจำกัดจำนวนร้านค้าที่จำหน่ายอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไม่ให้มีเพิ่มมากยิ่งขึ้น และผู้ที่ซื้อกระสุนปืนจะต้องได้รับอนุญาตด้วย และการพิจารณาอนุญาตต้องเป็นไปโดยเข้มงวด เช่น เจ้าของปืนที่มาซื้อจะต้องมีหลักฐานหรือมีเหตุผลว่ากระสุนเดิมที่มีอยู่ได้ ใช้ไปในเรื่องใด

เพราะอะไร หรือต้องมีหลักฐานว่ากระสุนเดิมเสื่อมอายุ รวมทั้งควรกำหนดมาตรการควบคุมกระสุนปืนที่ใช้สำหรับการซ้อมยิงให้ใช้ได้ เฉพาะในสนามซ้อมยิงปืนที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

3) ควรจัดให้มีศูนย์รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนโดยให้นายทะเบียนกลางทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูล ทางสถิติ และจัดระบบการรวบรวมข้อมูลทางสถิติ

4) การกำหนดมาตรการการควบคุม

(1) ควรกำหนดมาตรการการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนโดยเคร่งครัดและเข้มงวด โดยทำการตรวจสอบความจำเป็นอย่างยิ่งของแต่ละบุคคล ตลอดจนพิจารณาจากกระแสการหมุนเวียนทางการเงิน อาชีพที่มั่นคง มีบุคคลรับรองประวัติความประพฤติและสถานะทางการเงิน

(2) กรณีเจ้าของอาวุธปืนเปลี่ยนที่อยู่หรือเปลี่ยนภูมิลำเนา จะต้องมีการแจ้งย้ายอาวุธปืนติดตามไปด้วย

(3) ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนควรต้องพิจารณาการควบคุมอาวุธปืน ให้มีประสิทธิภาพ โดยมีการกำหนดจำนวนการอนุญาตให้มีอาวุธปืนต่อคนให้เหมาะสม รวมทั้งหามาตรการในการควบคุมอาวุธปืนที่หมดสภาพแล้วว่าจะมีการดำเนินการอย่างไร

(4) ให้มีการแยกประเภทอาวุธปืนให้เป็นระบบ เช่น อาวุธปืนที่ซำรุด อาวุธปืนที่ควรเก็บรักษา อาวุธปืนสวยงาม และอาวุธปืนที่ใช้ในการกีฬา เป็นต้น

(5) ควรกำหนดให้มีการนำอาวุธปืนมาตรวจสอบทุกระยะ 3 ปี หรือ 5 ปี

(6) ควรจัดให้มีการฝึกอบรมให้แก่ผู้ขออนุญาตมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครอง ใน เรื่องกฎแห่งความปลอดภัย รวมทั้งให้มีการทดสอบหลังจากฝึกอบรมเช่นเดียวกับการขอใบอนุญาตขับขี่รถยนต์

(7) อาวุธปืนทุกกระบอกจะต้องทำการยิงเพื่อเก็บหลักฐานไว้ที่กองทะเบียนประวัติสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

(8) ควรหามาตรการควบคุมเกี่ยวกับอาวุธอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งอาจมีขึ้นในอนาคตด้วย ผลการศึกษานี้ทำให้เห็นว่าพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้นมีปัญหาในการบังคับใช้ และสมควรได้รับการแก้ไข อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงเหตุผลและแนวความคิดของประชาชนส่วนใหญ่และคณะกรรมการถึงการไม่ควรอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน

บทที่ 5

วิเคราะห์สภาพปัญหาการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทย กับกฎหมายอาวุธปืนของต่างประเทศ

5.1 สภาพปัญหาการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทย

จากข้อมูลจากองค์การระหว่างประเทศด้านการวางแผนและนโยบายป้องกันการบาดเจ็บจากการวางแผนและนโยบายจากการใช้อาวุธปืน “GUN POLICY” (กันโพลีซี) ระบุว่าประเทศไทยนั้นมีอัตราการก่ออาชญากรรมจากปืนสูงที่สุดในเอเชีย ทุก 100,000 คน จะถูกฆ่าด้วยอาวุธปืน 5.3 คน และประเทศไทยมีพลเมืองครอบครองปืนมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มากกว่าประเทศที่มีชื่อเสียงด้านความรุนแรงอย่าง ฟิลิปปินส์ ถึง 4 เท่า หรือเพียง 0.2 คน²⁹⁶ เท่านั้น และจากตารางที่ 1 แสดงสถิติคดีเกี่ยวกับอาวุธปืนเทียบกับคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายระหว่างปี พ.ศ. 2550-2556²⁹⁷ ที่แสดงถึงสถิติการจับกุมอาวุธปืนธรรมดาที่จับกุมได้มากขึ้นเรื่อยๆ แสดงถึงประสิทธิภาพของการใช้บังคับพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ว่าบทบัญญัติ และโทษที่ใช้บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่สามารถปราบปราม บังคับใช้ หรือก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาวุธปืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้มีความเสี่ยงต่อการใช้อาวุธปืนในการก่ออาชญากรรมอันส่งผลกระทบต่อประชาชน และสังคมมากยิ่งขึ้นอีกด้วยเป็น การสะท้อนให้เห็นถึงความร้ายแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากอาวุธปืนในประเทศไทย

เนื่องจากสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีความสลับซับซ้อนมากกว่าในอดีตกาล การเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นก็มีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะรวดเร็ว และเปลี่ยนแปลงต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา การเพิ่มของจำนวนประชากร ปัญหาการว่างงาน ปัญหาทางเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากสินค้ามีราคาแพงขึ้น เป็นต้น อันก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชน และส่งผลกระทบต่อถึงสุขภาพจิตของประชาชน เป็น

ปัญหาต่อสังคมอย่างมาก สิ่งที่เป็นปัญหาและก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมอย่างเห็นได้ชัด คือ ปัญหาด้านอาชญากรรม ซึ่งอาชญากรรมนั้นสามารถเกิดขึ้นทุกเวลา ทุกสถานที่ และสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน อันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินของประชาชน ดังจะเห็นได้จากข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ หรือโทรทัศน์ ซึ่งมีให้เห็นจนกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนในสังคมจนอาจเรียกได้ว่าเป็นเรื่องปกติ

แต่แม้อาชญากรรมจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งจนเป็นเรื่องปกติในสังคม แต่ยังคงก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชน ทำให้ประชาชนเกิดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตประจำวัน เพราะเกรงว่า

²⁹⁶ ไทยพีบีเอส, *เรื่องเดิม*.

²⁹⁷ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, *เรื่องเดิม*.

จะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของตนและคนในครอบครัวอันเป็นที่รัก หรือแม้กระทั่งเกิด อันตรายต่อทรัพย์สินต่างๆของตน ทำให้สังคมขาดความสงบสุขและเมื่อสังคมขาดความสงบสุข จึงส่งผลกระทบต่อกระบวนกระเทือนต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม ความเป็นอยู่ การเมือง การปกครอง และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้จากการที่ Thomas Hobbs นักปรัชญาการเมืองชาวอังกฤษ ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับรัฐว่า “รัฐที่ขาดความสงบเรียบร้อยก็คือรัฐที่ไม่มีรัฐบาล”²⁹⁸ จากแนวคิดของ Thomas Hobbs ดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่า ความสงบเรียบร้อยเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับเสรีภาพและความมั่นคงของบ้านเมือง

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นไม่ว่าจะเป็น การขัดกันเรื่องผลประโยชน์ การประสงค์ให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่น การทะเลาะวิวาทขลุมนต่อสู้ อาฆาตล้างแค้น การกระทำความประสงค์ต่อชีวิตผู้อื่น อันเรียกว่า การฆ่าผู้อื่น การประสงค์จะก่อให้เกิดการบาดเจ็บต่อร่างกายของผู้อื่น อันเรียกว่า การทำร้ายร่างกาย การข่มขืนใจผู้อื่นให้กลัวจนกระทั่งยอมกระทำการในสิ่งที่ผู้ข่มขืนต้องการ หรือปัญหาเรื่องขู่สาว เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราสามารถจะพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันตามหน้าหนังสือพิมพ์ หรือข่าวจากโทรทัศน์ ซึ่งโดยมากผู้ก่ออาชญากรรมเหล่านี้มักมีเครื่องมือ เพื่อใช้หรือมีไว้เพื่อช่วยให้การกระทำของตนเป็นไปได้อย่างสำเร็จลุล่วง หรือให้เป็นไปโดยสะดวก ง่าย และรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และเครื่องมือที่มีคุณภาพที่สามารถทำให้ผู้ก่ออาชญากรรมกระทำการได้อย่างมีประสิทธิภาพ พกพาได้สะดวกเนื่องจากมีขนาดเล็ก กะทัดรัด สามารถปิดบังซ่อนเร้นไว้กับตัวได้อย่างมิดชิด ราคาไม่แพง สามารถหาซื้อได้ง่ายบนอินเทอร์เน็ต และสามารถสร้างความหวาดกลัวให้แก่บุคคลอื่นได้อย่างยิ่ง คือ อาวุธปืน นั่นเอง ซึ่งอาวุธปืนนั้นเป็นอาวุธโดยสภาพ กล่าวคือ อาวุธปืนสามารถใช้เพื่อทำให้เกิดอันตรายสาหัสแก่บุคคลหรือทำให้บุคคลนั้นถึงแก่ความตายได้ ซึ่งแม้ไม่อาจใช้การได้ก็ยังคงสภาพเป็นอาวุธ อาวุธปืนจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นในสังคม

ในทางกลับกัน แม้ “อาวุธปืน” จะเป็นเครื่องมือสำคัญอันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นในสังคม ซึ่งก่อให้เกิดผู้ก่ออาชญากรรมรู้สึกเชื่อมั่นในการลงมือก่ออาชญากรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรง มีคุณภาพที่สามารถทำให้มีอันตรายถึงแก่ชีวิต หรือตายได้ ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์แห่งความเจ็บ ความตาย และความรุนแรง ผู้ใดพบเห็นมักจะเกิดความหวาดกลัวและเกรงต่อผู้ถืออาวุธปืน แต่อาวุธปืนก็ยังสามารถสร้างความอบอุ่นใจให้แก่คนดี หรือ ประชาชนทั่วไป ในประเทศไทยซึ่งมีปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้นมาก ทำให้ประชาชนไม่รู้สึกถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อีกทั้งรัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจกลับไม่สามารถปกป้องคุ้มครองประชาชนได้อย่างทั่วถึงที่ไม่สามารถคุ้มครองประชาชนได้อย่างทั่วถึงและตลอดเวลา เนื่องจากประเทศไทยเป็นสังคมที่มีขนาดใหญ่ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถปกป้องคุ้มครองได้อย่างทั่วถึง ทั้งยังขาดแคลนเทคโนโลยีด้านกล้องวงจรปิด หรือที่เรียกกันว่า กล้อง CCTV อันทำให้ไม่สามารถดูแลสอดส่องตามถนนหนทางได้อย่างทุกซอกทุกมุม ทำให้บางครั้งการพกพาอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของตนและบุคคลในครอบครัว จึงเป็นเรื่องที่จำเป็น ตลอดจนการนำอาวุธปืนมาใช้ในการ

²⁹⁸ อัครวิน วัฒนวิบูลย์, *เรื่องเดิม*.

กีฬาและการล่าสัตว์ อันเป็นวัตถุประสงค์ของการออกใบอนุญาตอาวุธปืน ตามมาตรา 9²⁹⁹ ของพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490

แต่เนื่องจากอาวุธปืนนั้นก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมไทยในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งในการก่อให้เกิดอาชญากรรม หรือการก่อให้เกิดการหาวดกั่วต่อผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงความปลอดภัยหรือความสงบเรียบร้อยในสังคมแล้ว หากให้บุคคลมีการพกพาอาวุธปืนได้อย่างเสรีก็จะนำมาซึ่งความไม่สงบเรียบร้อยในสังคมได้ เนื่องจากเมื่อบุคคลใดพกพาอาวุธปืนแล้วมักมีความรู้สึกฮึกเหิม คึกคะนอง รู้สึกมีอำนาจเหนือกว่าอีกฝ่ายที่ปราศจากอาวุธปืน หรือเมื่อไม่สามารถควบคุมอารมณ์และจิตใจของตนได้อาจก่อให้เกิดการกระทำที่เป็นอันตรายแก่ผู้อื่นหรือแม้แก่ตัวผู้พกพาอาวุธปืนเอง และผู้พกพาอาวุธปืนบางส่วนไม่มีคุณสมบัติหรือผ่านการฝึกอบรมในการใช้อาวุธปืนโดยถูกต้องปลอดภัยมาก่อน เพียงแค่คิดว่ามีอาวุธปืนอยู่ในมือก็สามารถยิงได้ สังคมจึงต้องมีการกำหนดมาตรการขึ้นมาควบคุมการพกพาอาวุธปืนโดยการบัญญัติกฎหมาย เพื่อมิให้เกิดอาชญากรรมที่ร้ายแรงและ ป้องกันมิให้ผู้พกพาอาวุธปืนที่บรรจกระสุนพาอาวุธปืนไปสร้างความหาวดกั่วให้แก่สาธารณชนหรือประชาชนโดยทั่วไป อันเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์แห่งสาธารณะ อันกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกบุคคล ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายที่จะสามารถจำกัดสิทธิของบุคคลได้นั้นต้องไม่เป็นการขัดกับรัฐธรรมนูญ และยังคงไว้ซึ่งหลักการนิติรัฐ โดยการที่ต้องมีกฎหมายให้อำนาจรัฐในการจำกัดสิทธิ และเสรีภาพของประชาชนไว้ได้ และในขณะเดียวกันก็จำกัดขอบเขตการใช้อำนาจของรัฐไม่ให้ใช้อำนาจโดยไร้ซึ่งขอบเขตด้วยบทบัญญัติของกฎหมาย

ดังนั้นอำนาจของรัฐที่จะสามารถนำมาใช้จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลจะต้องเป็นการกระทำตามที่กฎหมายบัญญัติหรือให้อำนาจไว้อย่างเคร่งครัด อีกทั้งยังต้องพิจารณาสัดส่วนความเหมาะสมโดยการรักษาดุลยภาพระหว่างประโยชน์สาธารณะและการจำกัดสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคลอีกด้วย ซึ่งในปัจจุบันเรื่องการพกพาอาวุธปืน ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ซึ่งเป็นเรื่องการพาอาวุธ และมาตรา 8 ทวิของ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนในประเทศไทยเพียงฉบับเดียวที่ใช้บังคับอยู่ ซึ่งแม้จะมีการแก้ไขอยู่หลายครั้งก็ยังไม่สามารถมีประสิทธิภาพพอที่จะใช้ควบคุมการก่อให้เกิดอาชญากรรมในสังคมไปพร้อมๆ กับการทำให้ประชาชนทั่วไปรู้สึกถึงความปลอดภัยในชีวิตร่างกาย และทรัพย์สินของตนได้ อีกทั้งยังมีช่องโหว่มากมายในการใช้อำนาจดุลพินิจพิจารณาการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน และดุลพินิจในการพิจารณาว่าอย่างไรจึงเป็นเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์ จึงเป็นปัญหาที่สมควรได้รับการแก้ไขโดยเร็ว

คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภาเคยได้ทำรายงานการศึกษาเรื่อง “ ศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ” แล้วนำเข้าสู่การประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 17 (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) ใน วันศุกร์ที่ 3 ตุลาคม 2546 โดยผลการศึกษาปรากฏว่า จากการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากผู้แทนของหน่วยงานต่าง ๆ

²⁹⁹ มาตรา 9 ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคล สำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์

ที่เกี่ยวข้อง และทำการวิจัยเชิงสำรวจปรากฏว่า ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าการอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนยังคงมีความจำเป็นอยู่ แต่อาจกำหนดมาตรการในการอนุญาตให้มีอาวุธปืนอย่างเคร่งครัดมากยิ่งขึ้น ส่วนการอนุญาตให้พกพานั้น เห็นควรไม่ให้มีการอนุญาตพกพาอาวุธปืน และผู้เสนอญัตติเห็นว่าการที่พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ยังคงอนุญาตให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองนั้น น่าจะไม่เหมาะสมเพราะจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี โดยมีเหตุผลที่เกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน ดังต่อไปนี้

1) การรักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องจัดเจ้าหน้าที่ดำเนินการอยู่แล้ว จึงไม่ควรให้ประชาชนทั่วไปมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตนอีก และในข้อเท็จจริงผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถคุ้มครองตนเองได้

2) อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตให้มีโดยชอบด้วยกฎหมาย มีจำนวนไม่น้อยที่ถูกนำไปใช้ในการกระทำความผิด

3) อาวุธปืนหากเก็บรักษาไม่ดี หรือผู้ใช้ไม่มีความรู้ ได้เกิดอุบัติเหตุขึ้นแล้วจำนวนมาก

4) ผู้มีอาวุธปืนและพกพาติดตัว เมื่อเกิดความมีนเมา หรือมีความคึกคะนอง หรือมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นก็มีโอกาสใช้อาวุธปืนได้ง่าย

5) อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการเสริมอิทธิพลแก่ผู้มีอิทธิพล เพราะผู้มีอิทธิพลจะทรงความมีอิทธิพลอยู่ได้ก็ต้องมีบุคคลที่เป็นมือปืนไว้ คอยรับใช้

6) การอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองได้ ย่อมเป็นการยากในการปราบปรามอาวุธปืนผิดกฎหมาย

7) หลักเกณฑ์การอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืน ทำให้เกิดความไม่น่าเป็นธรรมในสังคม กล่าวคือโดยสิทธิขั้นพื้นฐานต้องถือว่าทุกชีวิตย่อมมีค่าเท่าเทียมกัน ซึ่งรัฐธรรมนูญก็ได้รับรองไว้ว่าบุคคลย่อมเสมอกันในทางกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการพกพาอาวุธปืน

1) ไม่ควรอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด โดยตำรวจและทหารให้พกพาได้เฉพาะในการปฏิบัติหน้าที่ในเครื่องแบบ กรณีนอกเครื่องแบบให้ยกเว้นเฉพาะตำรวจสันติบาล และเมื่อใช้ในหน้าที่ราชการเสร็จแล้วต้องมีการส่งคืนตามระเบียบทันที ทั้งนี้โดยจะต้องกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนให้รุนแรงอาจถึงขั้นโทษประหารชีวิต

2) ควรจัดให้มีศูนย์รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนโดยให้นายทะเบียนกลางทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูล ทางสถิติ และจัดระบบการรวบรวมข้อมูลทางสถิติ

3) การกำหนดมาตรการการควบคุม

(1) ควรกำหนดมาตรการการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนโดยเคร่งครัดและเข้มงวด โดยทำการตรวจสอบความจำเป็นอย่างยิ่งของแต่ละบุคคล ตลอดจนพิจารณาจากกระแสนาทุนเวียนทางด้านการเงิน อาชีพที่มั่นคง มีบุคคลรับรองประวัติความประพฤติและสถานะทางการเงิน

(2) ผู้ที่มีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนควรต้องพิจารณาการควบคุมอาวุธปืน ให้มีประสิทธิภาพ โดยมีการกำหนดจำนวนการอนุญาตให้มีอาวุธปืนต่อคนให้เหมาะสม รวมทั้งหามาตรการในการควบคุมอาวุธปืนที่หมดสภาพแล้วว่าจะมีการดำเนินการอย่างไร

- 4) ควรกำหนดให้มีการนำอาวุธปืนมาตรวจสอบทุกกระยะ 3 ปี หรือ 5 ปี
- 5) ควรจัดให้มีการฝึกอบรมให้แก่ผู้ขออนุญาตมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองในเรื่องกฎแห่งความปลอดภัย รวมทั้งให้มีการทดสอบหลังจากฝึกอบรมเช่นเดียวกับการขอใบอนุญาตขับรถยนต์
- 6) อาวุธปืนทุกกระบอกจะต้องทำการยิงเพื่อเก็บหลักฐานไว้ที่กองทะเบียนประวัติสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ผลการศึกษาทำให้เห็นว่าพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้นมีปัญหาในการบังคับใช้อันควรได้รับการแก้ไข รวมไปถึงเสนอข้อแนะนำต่างๆ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงเหตุผลของการไม่ควรอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนอีกด้วย จึงสมควรที่จะพิจารณาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 อันเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน รวมถึงวิธีการและขั้นตอนการขออนุญาตพกพาอาวุธปืนว่ายังมีข้อใดที่มีสภาพบังคับไม่เหมาะสมบ้าง โดยต้องคำนึงถึงสภาพปัญหาอาชญากรรมในประเทศไทย และการรักษาความสงบเรียบร้อยของพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าสามารถกระทำได้อย่างทันทั่วทั้งที่และทั่วถึงหรือไม่เพื่อประกอบการพิจารณาอันนำไปสู่แนวทางการแก้ไขที่มีประสิทธิภาพของกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของประเทศไทย

5.1.1 ปัญหาเกี่ยวกับความชัดเจนของบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน

การพกพาอาวุธปืนออกไปยังนอกเคหสถานนั้นเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งมากกว่าการมีอาวุธปืนไว้ในเคหสถานหรือภายในบ้าน เนื่องจากการมีอาวุธปืนไว้ในเคหสถานหรือภายในบ้านเพื่อป้องกันชีวิตของตน บุคคลภายในครอบครัว และทรัพย์สินภายในเคหสถานหรือภายในบ้านนั้น การเกิดอันตรายต่อสาธารณชนนั้นย่อมมีน้อย อันตรงกับวัตถุประสงค์ในการออกใบอนุญาตเพื่อป้องกันตัว ตามมาตรา 9 ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ส่วนการพกพาอาวุธปืนออกไปภายนอกเคหสถานหรือพาไปยังเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะนั้น ย่อมเป็นโอกาสให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลอื่นได้ เนื่องจากเมื่อบุคคลมีการพกพาอาวุธปืนนั้นจะทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัด หรือมีความรู้สึกเหนียวกับบุคคลอื่น หรือเมื่อไม่สามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึกได้ หรือไม่เคยได้รับการฝึกอบรมยิงปืนมาก่อน เพียงพกพาอาวุธปืนไปโดยไม่ทราบวิธีใช้ที่ถูกต้อง ก็อาจก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมหรืออาชญากรรมขึ้นได้

มาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญา นั้นมีการบัญญัติถึงการพกพาอาวุธไว้ ซึ่งรวมไปถึงอาวุธปืนด้วย และ มาตรา 8 ทวิ ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน ซึ่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เป็นพระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญา ถือว่าเป็นกฎหมายอาญาประเภทหนึ่ง จึงต้องมีการตีความอย่างเคร่งครัดเช่นกฎหมายอาญาทั่วไป ดังที่มีหลักภาษาละตินว่า “Nullum Crimen Nulla Poena Sine Lege” อันมีความหมายว่า “ไม่มีความผิดและไม่มีโทษโดยไม่มีความผิด” ซึ่งหลักนี้เป็นหัวใจสำคัญของกฎหมายอาญาในการที่จะเป็นหลักประกันการลงโทษทางอาญาแก่บุคคล ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

1) ไม่มีความผิดโดยไม่มีกฎหมาย กล่าวคือ การกระทำใดๆก็ตาม ถ้ากฎหมายในขณะนั้นไม่ได้บัญญัติไว้ว่า การกระทำความผิดเป็นความผิดแล้วนั้น จะถือว่ากระทำความผิดไม่ได้ และจะลงโทษเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ไม่ได้

2) กฎหมายอาญาไม่มีผลย้อนหลัง แต่ทั้งนี้สามารถใช้อย้อนหลังเป็นคุณหรือเป็นผลดีได้

3) กฎหมายอาญาต้องบัญญัติให้ชัดเจนแน่นอน เพราะกฎหมายอาญานั้นเกี่ยวข้องกับการลิดรอนหรือจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล

4) กฎหมายอาญาต้องตีความโดยเคร่งครัด ห้ามใช้กฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่งลงโทษทางอาญาแก่บุคคล

5) จะใช้กฎหมายจารีตประเพณีให้เป็นผลร้าย จะนำมาลงโทษทางอาญาแก่บุคคลไม่ได้

คำว่า “พาไป” กับ “พาติดตัวไป”

คำว่า “พาไป” ตามมาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญา และ มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กับ คำว่า “พาติดตัวไป” ตามมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้นมีความหมายแตกต่างกัน โดยคำว่าพาติดตัวไปนั้นมีความหมายแคบลงกว่า

คำว่า “พาไป” หมายถึง การนำติดไปกับตัวด้วยซึ่งส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน เช่น ลำกล้อง หรือ เครื่องกระสุนปืน โดยต้องมีการนำอาวุธปืนเคลื่อนที่ไป โดยศาสตราจารย์จิติ ตังศภัทย์ ได้ให้คำนิยามของคำว่า พาไป ว่าการนำอาวุธไปกับตัวด้วยโดยไม่จำเป็นต้องติดตัว

ส่วนคำว่า “พาติดตัวไป” นั้นเป็นเรื่องที่ต้องมาวิเคราะห์ว่าต้องมีการพาติดตัวไปโดยตลอดหรือไม่ เนื่องจากกฎหมายได้บัญญัติ คำว่า “พาไป” และ คำว่า “พาติดตัวไป” ไว้ต่างกัน ซึ่งศาลฎีกาได้ให้ความหมายของคำว่า “พาติดตัวไป” ว่า การพาติดตัวไปไม่จำเป็นว่าอาวุธปืนนั้นต้องอยู่ติดตัวเสมอ ถ้าหากอาวุธปืนนั้นสามารถอยู่ในความรู้เห็น อยู่ในสายตาหรือสามารถควบคุมได้ของบุคคลผู้พาไปและมีการพาเคลื่อนที่ไปมาก็ถือว่าเป็นการพาอาวุธปืนติดตัวไปแล้ว โดยสาระสำคัญอยู่ที่การพาอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปมาและบุคคลผู้พาอาวุธปืนต้องสามารถหิ้วฉวยอาวุธปืนมาใช้งานได้โดยสะดวกหรือโดยง่าย กล่าวคือสามารถหิ้วฉวยขึ้นมาใช้งานได้อย่างทันทีทันใด

ดังนั้นสาระสำคัญของการพาอาวุธปืนติดตัวไป คือ การที่บุคคลนำอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนด้วยไม่ใช้อยู่กับที่หรือเก็บไว้ ณ ที่หนึ่งใด ทั้งบุคคลผู้ที่พาอาวุธปืนติดตัวไปต้องสามารถหิ้วฉวยอาวุธปืนได้ทันที กล่าวคือ สามารถหิ้วใช้ได้โดยง่ายหรือโดยสะดวก ซึ่งหากไม่สามารถหิ้วใช้งานได้โดยง่ายก็จะไม่มีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไป

การพาอาวุธปืนไป หรือ พาอาวุธปืนติดตัวไปนั้นยังไม่การบัญญัติลักษณะและวิธีการพาไว้เป็นกฎหมาย มีเพียงแต่บันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 0503(ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525 ซึ่งเป็นแนวทางในการปฏิบัติของข้าราชการตำรวจในการให้ใช้ดุลพินิจในการตรวจค้นจับกุมบุคคลผู้พกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะสถานเท่านั้น โดยได้กำหนดลักษณะการพกพาตามแนวชี้ขาดไม่ฟ้องของอธิบดีกรมอัยการเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะสถานโดยได้รับอนุญาตให้พกพาจากเจ้าพนักงาน ซึ่งถือว่าโดยสภาพนั้น เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์ โดยได้มีแนวทาง ดังนี้

- 1) ถ้าได้นำอาวุธปืนใส่กระเป๋ากลับไว้ในช่องเก็บของท้ายรถ ซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด
- 2) เอาอาวุธปืนใส่กระเป๋ใส่กุญแจแล้ววางไว้ในรถซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด
- 3) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัด จำนวนเป็นหมื่นๆ นำติดตัวมาแล้วมีอาวุธปืนได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนแล้วใส่ในช่องเก็บของ หนักรถยนต์เพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สิน
- 4) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัด นำอาวุธปืนติดตัวมาด้วย โดยแยกอาวุธปืนและเครื่องกระสุนออกจากกัน ใส่กระเป๋าสารไว้ที่พนักเบาะหลังรถยนต์
- 5) ห่ออาวุธปืน และแหวนบรรจุลูกกระสุน (แม็กกาซีน) แยกออกคนละห่อเก็บไว้ในกระโปรงรถยนต์ซึ่งใส่กุญแจ

ซึ่งแนวทางดังกล่าวมีขึ้นเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องได้ใช้ดุลพินิจประกอบการพิจารณาในการตรวจค้นบุคคลที่พกพาอาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะเท่านั้น อันมิใช่กฎหมายแต่อย่างใด

ความหมายของคำว่า “อาวุธปืน”

คำว่า “พาอาวุธปืน” หรือ “พาอาวุธปืนติดตัว” ไปนั้น มีความหมายว่าหมายถึง การนำติดไปกับตัวด้วยซึ่งส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน เช่น ลำกล้อง หรือ เครื่องกระสุนปืนเพราะคำว่า “อาวุธปืน” ตามความหมายในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาตรา 4 (1) บัญญัติว่า “อาวุธปืน” หมายรวมถึงตลอดถึงอาวุธทุกชนิดที่ใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง” ซึ่งมีกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2491) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

ดังนั้นการพาไปเพียงแต่ส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน เช่น ลำกล้อง หรือเครื่องกระสุนปืนเพียงหนึ่งนดก็ถือได้ว่ามีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไป กรณีนี้รวมไปถึงการพาอาวุธปืนที่แม้มีทะเบียนหรือไม่มีทะเบียน³⁰⁰ อาวุธปืนที่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้หรือไม่สามารถออกใบอนุญาตให้

³⁰⁰ คำพิพากษาฎีกาที่ 5704/2549 พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 4 ให้คำนิยามคำว่า ‘อาวุธปืน’ ว่าหมายความรวมถึงตลอดถึงอาวุธทุกชนิดที่ใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่งว่า ‘ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัว เมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์’ จากบทบัญญัติอาวุธปืนตามความหมายของมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง จึงมีความหมายตามคำนิยามคำว่าอาวุธปืน ซึ่งรวมถึงอาวุธที่มีทะเบียนและได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้ในครอบครอง และอาวุธปืนที่ไม่มีหมายเลขทะเบียนและไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้ในครอบครองหรือเรียกว่าปืนเถื่อนด้วย มิได้หมายความว่าเฉพาะอาวุธปืน ซึ่งมีหมายเลขทะเบียนและได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้ในครอบครองเท่านั้น

ได้³⁰¹ อารูปีนที่ไม่สามารถยิงได้³⁰² กล่าวคืออยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์ หรือใช้การไม่ได้ อารูปีนที่ไม่มีเครื่องกระสุนปืน อารูปีนที่แยกชิ้นส่วนออกจากกัน เมื่อมีการพาดิตตัวไปก็มีความผิดฐานพาอารูปีนติดตัวทั้งสิ้น

เมื่อนำนิยามการพกพาตามความหมายที่ใช้ในปัจจุบัน และ คำว่า “อารูปีน” ตามความหมายในพระราชบัญญัติอารูปีน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 มาพิจารณาแล้ว จะพบว่าเกิดความขัดแย้งกัน เนื่องจากการพกพาอารูปีนที่บรรจุเครื่องกระสุนปืนไว้แต่ใส่กระเป๋าลือไว้เก็บไว้ในที่ช่องใส่ของหนารถยนต์ ไม่สามารถหิยบฉนวนนำมาใช้ได้ทันที ไม่มีความผิดฐานพาอารูปีนติดตัวตามบันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 0503(ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525 แต่การพกพาส่วนหนึ่งส่วนใดของอารูปีน การพาอารูปีนที่ไม่สามารถยิงได้หรือมีสภาพไม่สมบูรณ์ใช้การไม่ได้ หรือ แยกชิ้นส่วนออกจากกันไปโดยใส่กระเป๋าวางข้างตัว อาจมีความผิดฐานพกพาอารูปีนได้ เนื่องจากชิ้นส่วนอารูปีน หรืออารูปีนที่สามารถใช้การได้ดังกล่าวถือเป็นอารูปีนตาม มาตรา 4(1) และการพาไปอยู่ในลักษณะสามารถหิยบฉนวนได้ง่าย จึงเป็นอันครบองค์ประกอบความผิดฐานพกพาอารูปีนติดตัว อันเกิดจากการตีความตามลายลักษณ์อักษรโดยเคร่งครัด ซึ่งก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม และไม่ต้องด้วยเจตนารมณ์ของกฎหมายเกี่ยวกับอารูปีนในการที่จะใช้เพื่อลดและป้องกันอาชญากรรม

จึงควรกำหนดนิยามศัพท์ของคำว่า “อารูปีน” ว่าเป็นอารูปีนที่สามารถใช้ได้โดยสภาพ หรือใช้งานได้จริง กล่าวคือ สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมหรือก่อให้เกิดอันตรายหรือประทุษร้ายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคล

5.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอารูปีนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต

เจตนารมณ์ของกฎหมายในการให้บุคคลมีและใช้อารูปีนนั้น ได้แก่ เพื่อป้องกันตัว เพื่อการกีฬา และเพื่อล่าสัตว์ โดยการป้องกันตัวนั้น มีวัตถุประสงค์เพียงให้มีและใช้ป้องกันตัวภายในเคหสถานหรือภายในบ้านเท่านั้น กฎหมายไม่ได้มีความประสงค์จะให้พกพาออกมาป้องกันตัวภายนอกเคหสถานหรือในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ และบุคคลใดจะสามารถพาอารูปีนติดตัวไปได้นั้นต้องเป็นอารูปีนที่ชอบด้วยกฎหมายหรืออารูปีนมีทะเบียน กล่าวคือ ต้องมีใบอนุญาต

³⁰¹ คำพิพากษาฎีกาที่ 2910/2550 ความผิดฐานพาอารูปีนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ให้กับอารูปีนที่มีทะเบียนทั้งสองกระบอกในคราวเดียวกันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอารูปีนฯ มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง เพียงบทเดียว

³⁰² คำพิพากษาฎีกาที่ 4367/2544 ความผิดฐานพาอารูปีนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติอารูปีน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอารูปีน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง กฎหมายมิได้จำกัดเฉพาะว่าอารูปีนนั้นจะต้องใช้ยิงได้จึงเป็นความผิด และตามความคาดคิดของบุคคลทั่วไป หากไม่ทราบมาก่อนย่อมต้องนึกว่าอารูปีนดังกล่าวสามารถประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายได้ กล่าวคือสามารถทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่ความตายได้ แม้อารูปีนนั้นไม่อาจยิงได้ คนร้ายก็อาจนำไปใช้ประกอบอาชญากรรมทั่วไปได้

และมีใบอนุญาตจากนายทะเบียนเสียก่อน กล่าวคือใบ ป.4 แต่การพกพาอาวุธปืนนั้นก็มิใช่ห้ามไม่ให้พาติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ แต่กฎหมายก็ได้กำหนดข้อยกเว้นไว้ ดังนี้

1) มาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญา นั้นได้บัญญัติว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือ ทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือไม่มีเหตุสมควรหรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อ นมัสการการรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น” ดังนี้หากกล่าวอีกนัยหนึ่งนั้น หากบุคคลใดพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยมีเหตุอันสมควร ก็สามารถกระทำได้

ซึ่งเหตุสมควร หมายถึง การพาอาวุธปืนไปโดยมีเหตุผลจำเป็น หรือมีเหตุผลเพียงพอที่จะพาอาวุธปืนติดตัวไป เช่น ผู้ร้ายเข้าไปปล้นทรัพย์ในบ้านจึงหยิบอาวุธปืนไล่จับตามคนร้ายออกมานอกบ้านไปยังทางสาธารณะ³⁰³ หรือ การพาอาวุธปืนไปเพื่อจุดประสงค์เพื่อนำไปซ่อมแซมหรือเพราะมีความจำเป็นที่จะต้องเดินทางไปในที่เปลี่ยวและอันตราย³⁰⁴ เป็นต้น และ

2) มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและ

ดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 นั้น ได้บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์” ดังนี้แสดงว่า บุคคลสามารถพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะได้โดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติด หากมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ซึ่งเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ หมายถึง การที่มีความจำเป็นและเร่งด่วนที่ไม่อาจจะร้องขอความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่ปราบปรามและจับกุมอาชญากรหรือผู้ที่กระทำความผิดได้อย่างทันทั่วทั้งที่ หากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงแก่ชีวิตร่างกาย หรือทรัพย์สินของตนหรือบุคคลอื่นได้ โดยต้องมีทั้งเหตุจำเป็นและเร่งด่วนเสมอ กล่าวคือต้องใช้ควบคู่กันไปทุกกรณี แต่ทั้งนี้ยังต้องพิจารณาอีกกว่าเป็นการสมควรแก่พฤติการณ์แห่งความจำเป็นและเร่งด่วนหรือไม่

การมีเหตุสมควร และเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์นั้นขึ้นอยู่กับดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่โดยจะดูข้อเท็จจริงเป็นรายๆ ไป โดยเจตนารมณ์ของข้อยกเว้นในกรณีนี้มีขึ้นเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจผ่อนผันตามสมควร โดยใช้วิธีพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นรายกรณีไปตามความเหมาะสม แต่ทั้งนี้ในทางปฏิบัตินั้นกลายเป็นการสร้างช่องทางให้เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจในทางเลือกปฏิบัติ เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบซึ่งเป็นการผิดวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมายอย่างยิ่ง

ส่วนบุคคลใดที่พาอาวุธปืนติดตัวไปโดยเปิดเผย หรือ พาไปในที่ชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อ นมัสการ การรื่นเริง หรือการมหรสพ หรือการอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนั้น ตามมาตรา 8 ทวิ

³⁰³ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, *เรื่องเดิม*, หน้า 398.

³⁰⁴ บุญเพราะ แสงเทียน, *เรื่องเดิม*, หน้า 450.

วรรคสอง³⁰⁵ ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ.2490 บทบัญญัติของกฎหมายได้บัญญัติเป็น ข้อห้ามเด็ดขาดในการห้ามพกพาอาวุธปืน โดยไม่มีข้อยกเว้น ซึ่งกฎหมายมาตรานี้มีวัตถุประสงค์ในการมุ่งเน้นความปลอดภัยของประชาชนเป็นสำคัญ อันเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการใช้อาวุธปืนของผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน(ป.4) โดยมีการจำกัดสถานที่โดยเจาะจงลงไปกว่าเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ ในการพกพาอาวุธปืนติดตัวไปเพื่อประโยชน์ของสาธารณชนตามหลักนิติรัฐ

การพกพาอาวุธปืนนั้น มีแนวทางปฏิบัติตามบันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 0503 (ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525³⁰⁶ เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการตรวจค้นบุคคลพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะสถาน อันมีข้อความสำคัญดังต่อไปนี้

เจตนารมณ์ของมาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ข้อ 3 โดยเห็นว่า มาตรา 8 ทวิ ยังคงเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์นำอาวุธปืนที่ตนมีไว้โดยชอบด้วยกฎหมายแต่ยังมิได้รับอนุญาตให้พกพาติดตัวไปเพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สินได้ภายในขอบเขตที่กฎหมายให้กระทำได้

ตามแนวชี้ขาดไม่ฟ้องของอธิบดีกรมอัยการเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะสถานโดยยังมิได้รับอนุญาตให้พกพาจากเจ้าพนักงาน ซึ่งถือว่าโดยสภาพนั้น เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์ โดยได้มีแนวทาง ดังนี้

- 1) ถ้าได้นำอาวุธปืนใส่กระเป่าเก็บไว้ในช่องเก็บของท้ายรถ ซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด
- 2) เอาอาวุธปืนใส่กระเป่าใส่กุญแจแล้ววางไว้ในรถซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด
- 3) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัด จำนวนเป็นหมื่นๆ นำติดตัวมาแล้วมีอาวุธปืนได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนแล้วใส่ในช่องเก็บของ หนักรถยนต์เพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สิน
- 4) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัด นำอาวุธปืนติดตัวมาด้วย โดยแยกอาวุธปืนและเครื่องกระสุนออกจากกัน ใส่กระเป่าเอกสารไว้ที่พนักเบาะหลังรถยนต์
- 5) ห่ออาวุธปืน และแหวนบรรจุลูกกระสุน (แม็กกาซีน) แยกออกคนละห่อเก็บไว้ในกระโปรงรถยนต์ซึ่งใส่กุญแจ

ซึ่งแนวทางดังกล่าวมีขึ้นเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องได้ใช้ดุลพินิจประกอบการพิจารณาในการตรวจค้นบุคคลที่พกพาอาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะ สำหรับบุคคลผู้มีใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (ป.1) แต่ยังไม่ได้รับใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน (ป.12) ซึ่งโดยสภาพถือว่าเป็นกรณีที่ต้องมีอาวุธปืนติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

³⁰⁵ มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด

³⁰⁶ ศิวะ แสงมณี, คู่มือปฏิบัติงานอาวุธปืน พ.ศ.2548 เล่ม2 ฉบับรวมกฎหมายอาวุธปืน (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อาสารักษาดินแดน, 2548), หน้า 254.

ส่วนการพกพาอาวุธปืนติดตัวไปเพื่อการกีฬานั้น เป็นวัตถุประสงค์ในการออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนตามมาตรา 9 ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 ซึ่งสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งที่ผู้มีและใช้อาวุธปืนพึงปฏิบัตินั้นคือการพกพาอาวุธปืนติดตัวไปฝึกยิงปืนที่สนามยิงปืนเพื่อให้เกิดความชำนาญหรือความเชี่ยวชาญ เพื่อสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้โดยมีวิธีการใช้ที่ถูกต้องและใช้ได้อย่างปลอดภัยต่อตนเองและผู้อื่น การฝึกซ้อมยิงปืนจะทำให้เกิดความชำนาญและสามารถใช้ปืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ใช้เป็นและเมื่อเกิดสถานการณ์คับขันก็จะไม่ยิงปืนสะเปะสะปะขาดความชำนาญจนกระทั่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่น

การพกพาอาวุธปืนไปใช้ที่สนามยิงปืนนั้นมิได้หลายกรณี กล่าวคือ การนำอาวุธปืนไปฝึกฝนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและการชำนาญ เพื่อการกีฬา หรือเพื่อการสันทนาการ สนามยิงปืนนั้นบางสนามกำหนดให้ผู้มาฝึกยิงปืนได้ต้องเป็นสมาชิกเท่านั้น แต่บางสนามจะเป็นสมาชิกหรือไม่ก็ได้ การพกพาอาวุธปืนไปยังสนามยิงปืนผู้พกพาส่วนใหญ่พกพาไปโดยปราศจากใบอนุญาตพกพา เพราะการขออนุญาตพกพานั้นมีการใช้ระยะเวลานาน และการขออนุญาตนั้นมักไม่ได้รับการพิจารณาให้ได้รับใบอนุญาตพกพา แต่เมื่อการฝึกฝนยิงปืนเป็นความจำเป็นแก่บุคคลที่มีและใช้อาวุธปืนจึงเห็นควรให้ออกกฎหมายโดยบัญญัติให้การพาอาวุธปืนไปยังที่สนามยิงปืนไม่เป็นการผิดกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ทั้งให้ออกหนังสือรับรองจากสมาคมยิงปืน เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนมายังสนามยิงปืนว่า ผู้พกพาอาวุธปืนได้พกพาอาวุธปืนไปยังสนามยิงปืนจริง โดยการพกพาอาวุธปืนไปยังสนามยิงปืนนั้นต้องไม่บรรจุกระสุนและแยกชิ้นส่วนอาวุธปืนออกจากกัน อีกทั้งพกพาไปในลักษณะที่ไม่สามารถหยิบฉวยได้โดยง่ายในระหว่างการพาอาวุธปืนนั้นไปสนามยิงปืน แต่ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดช่องโหว่ของกฎหมายในการที่บุคคลผู้มีใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์การกีฬาหรือเพื่อนำไปยังสนามยิงปืนนั้น จึงควรบัญญัติโทษเพิ่มเติมสำหรับการที่บุคคลได้นำเอาใบรับรองจากสมาคมยิงปืนไปใช้อ้าง เมื่อบุคคลผู้พกพาดังกล่าวไปก่อการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับอาวุธปืน

5.1.3 ปัญหาเรื่องความเหมาะสมของโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน

จากที่กล่าวมาแล้วว่ามาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญานั้นมีการบัญญัติถึงการพกพาอาวุธไว้ ซึ่งรวมไปถึงอาวุธปืนด้วย และ มาตรา 8 ทวิ ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น มีการบัญญัติถึงการพกพาอาวุธปืนไว้ ซึ่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เป็นพระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญา แต่วัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้ไม่ได้มุ่งต่อการกระทำที่เป็นการกระทำความผิดต่อความมั่นคงในสังคมโดยตรง เนื่องจากกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนนั้นเป็นความผิดเทคนิค กล่าวคือ เป็นความผิดเนื่องจากกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด (Mala Prohibition) จึงเป็นการกำหนดความผิดและโทษตามนโยบายของรัฐ การพิจารณาและการลงโทษจึงควรบัญญัติให้เหมาะสมแก่การกระทำ

แม้โทษตามมาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญานั้น เป็นโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ ซึ่งรวมไปถึงอาวุธปืนด้วย ซึ่งมีการกำหนดโทษปรับและโทษริบทรัพย์ โดยที่โทษปรับนั้นได้มีการกำหนดโทษขั้นสูงเอาไว้ กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท อันเป็นจำนวน

เงินที่ต่ำจนเกินไปเมื่อเทียบกับสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน แต่เมื่อเวลาลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนนั้นเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตามมาตรา 90 ของประมวลกฎหมายอาญา จึงต้องลงโทษตามมาตรา 8 ทวิ และ มาตรา 72 ทวิวรรคสองและวรรคสามของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งมีโทษปรับเป็นการเฉพาะอยู่แล้ว มาตรา 371 จึงเป็นเสมือนบทลงโทษสำหรับการพกพาอาวุธอย่างอื่น จึงไม่เห็นควรแก้ไข เว้นแต่เพิ่มโทษปรับให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน

ส่วนโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น ก็มีการกำหนดโทษไว้สองประการคือ โทษปรับและโทษจำคุก ไม่มีการกำหนดโทษริบทรัพย์ ศาลจึงไม่สามารถริบอาวุธปืนได้หากไม่ได้ฟ้องมาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญาเข้ามาในสำนวนคดีด้วย

โดยโทษนั้นสามารถแยกพิจารณาได้เป็นการฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง³⁰⁷ ซึ่งโทษจะบัญญัติอยู่ในมาตรา 72 ทวิ วรรคสอง³⁰⁸ ซึ่งกำหนดว่าผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่หากฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วยต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท ส่วนการฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสอง³⁰⁹ นั้นจะมีโทษบัญญัติอยู่ในมาตรา 72 ทวิ วรรคสาม³¹⁰ ซึ่งกำหนดว่า ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ซึ่งการพกพาอาวุธปืนนั้นกระทบต่อความปลอดภัยของสาธารณะ กระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม และเป็นสาเหตุหนึ่งในการก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม มากกว่าการมีอาวุธปืนไว้เพื่อใช้ป้องกันตัวภายในบ้านหรือเคหสถาน ซึ่งโทษของการมีไว้ซึ่งอาวุธปืนตามมาตรา 7³¹¹ ต้องระวางโทษตามมาตรา 72³¹² กล่าวคือ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท ซึ่งจะเห็นได้ว่าโทษของการพกพาอันเป็นสาเหตุสำคัญในการก่อให้เกิดอาชญากรรม

³⁰⁷ มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

³⁰⁸ มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

³⁰⁹ มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด

³¹⁰ มาตรา 72 ทวิ วรรคสาม ผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

³¹¹ มาตรา 7 ห้ามมิให้ ผู้ใดทำ ซ้อม มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

³¹² มาตรา 72 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 7 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ภายนอกบ้านหรือเคหสถาน กล่าวคือ พกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะนั้น กลับมีระวางโทษเบากว่าโทษมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน จึงเห็นควรเพิ่มโทษของการฝ่าฝืนการพกพาอาวุธปืนให้หนักกว่า โทษมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และอาจเพิ่มโทษถึงจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิตหากจำเป็น อีกทั้งควรกำหนดโทษริบทรัพย์สินเข้าไปด้วย เนื่องจากอาวุธปืนนั้น เป็นวัตถุแห่งการกระทำความผิด ซึ่งไม่ใช่วัตถุที่ใช้ในการกระทำความผิดอันรับได้ ตามมาตรา 32³¹³ และ มาตรา 33³¹⁴ ของประมวลกฎหมายอาญา

5.1.4 ปัญหาเรื่องข้อกำหนด กฎ ระเบียบ เงื่อนไขเกี่ยวกับการยื่นขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัว (ป.12)

ในเรื่องเกี่ยวกับหลักฐานที่ต้องนำมาแสดงหรือต้องนำมายื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่นั้น ในเรื่องของใบรับรองแพทย์ที่ยืนยันว่าเป็นผู้มีสภาพร่างกายและจิตใจสมบูรณ์แข็งแรง สำหรับกรณีผู้ขอมีอายุ 75 ปี ขึ้นไปนั้น เป็นสิ่งที่ยืนยันว่าประเทศไทยไม่มีการตรวจสุขภาพกายและสุขภาพจิตสำหรับผู้ยื่นขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน แม้ประเทศไทยจะยังไม่มีเหตุการณ์กราดยิงเฉกเช่นประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ก็ควรมีการกำหนดให้มีการยื่นใบรับรองแพทย์สำหรับผู้ต้องการขอใบอนุญาตพกพาไม่เฉพาะในด้านสุขภาพกายเท่านั้นแต่รวมไปถึงด้านสุขภาพจิตด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้อาวุธปืนตกไปอยู่ในเงื้อมมือของผู้พกพาอาวุธปืนที่มีสุขภาพจิตบกพร่อง หรือเรียกได้ว่าเป็น โรคจิตได้

สำหรับการกรอกเอกสารนั้นควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนให้ชัดเจน เช่น ขอไปเพื่อป้องกันตัว การกีฬา หรือล่าสัตว์ หากมีความประสงค์จะนำไปใช้ในการกีฬา เช่นนำไปสนามฝึกยิงปืน ผู้ขออนุญาตควรมีใบรับรองจากสมาคมยิงปืนว่าเป็นนักกีฬายิงปืนสมัครเล่นหรือมืออาชีพ มาประกอบเป็นหลักฐานในการขอออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน เพื่อแสดงวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนในการขอออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน

นอกจากการยื่นเพียงเอกสาร เก็บตัวอย่างปลอกกระสุนและการตรวจวิถีหัวกระสุนแล้ว ประเทศไทยยังไม่มี การสอบข้อเขียน และการฝึกอบรมในการใช้อาวุธปืนที่ถูกต้องหรือการใช้อาวุธปืนเป็น เพื่อให้เมื่อผู้พกพาอาวุธปืนมีความจำเป็นต้องใช้อาวุธปืนดังกล่าวจะได้สามารถใช้ได้อย่างถูกต้องมิใช่เมื่อตกใจแล้วยิงปืนโดยไร้ทิศทางทำให้ไปถูกผู้บริสุทธิ์บาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย หรือทำปิ่นหล่นขึ้นได้ จึงเห็นสมควรที่จะทำการฝึกอบรม และสอบข้อเขียน เฉกเช่นเดียวกับการทำใบขับขี่รถยนต์ เพื่อให้ทราบได้ว่าบุคคลผู้มาขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวนั้นสามารถใช้ปืนได้โดยวิธีที่ถูกต้องและใช้ปืนเป็น

³¹³ มาตรา 32 ทรัพย์สินใดที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่า ผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิด ให้ริบเสียทั้งสิ้น ไม่ว่าเป็นของผู้กระทำความผิด และมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่

³¹⁴ มาตรา 33 ในการริบทรัพย์สิน นอกจากศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินดังต่อไปนี้ด้วย คือ

- (1) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือ
- (2) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด

เว้นแต่ทรัพย์สินเหล่านี้เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด

สำหรับการพิจารณาอนุญาตนั้นไม่มีการกำหนดอาชีพของผู้ที่ต้องการขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนไว้ ดังนั้นประชาชนโดยทั่วไปจึงสามารถขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนได้ทุกคนหากมีคุณสมบัติครบหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด และนอกจากมีการกำหนดขนาดของอาวุธปืนที่จะสามารถขออนุญาตออกใบอนุญาตพกพาได้ คือ ขนาดกว้างของปากลำกล้องต้องไม่เกิน .38 นิ้ว หรือ 9 มม. นั้น ยังไม่มีการกำหนดขนาดและจำนวนกระสุนที่สามารถขออนุญาตพกพาไปได้ไว้ จึงสมควรกำหนดไว้ด้วย มิฉะนั้นอาจมีการพกพากระสุนปืนเกินกว่าความจำเป็นที่จะนำไปใช้เพื่อการป้องกันตัว

5.2 วิเคราะห์ปัญหาการพกพาอาวุธปืนของกฎหมายต่างประเทศ

จากการศึกษากฎหมายด้านการพกพาอาวุธปืนของต่างประเทศ กล่าวคือ ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐนิวยอร์ก กรุงวอชิงตัน ดีซี ประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์นั้น ในบทที่ 3 นั้น สามารถวิเคราะห์เรื่องการพกพาอาวุธปืนของแต่ละประเทศได้ดังต่อไปนี้

5.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับความชัดเจนของบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน

ความหมายของการ “พาอาวุธปืน”

ประเทศสหรัฐอเมริกา ตามกฎหมาย The Gun Control 1968 มาตรา 921 (3) คำว่าอาวุธปืนหมายถึง

(A) อาวุธใดๆ (รวมไปถึงปืนอัดลม) ที่จะหรือถูกออกแบบหรือถูกดัดแปลงไปเพื่อการปล่อยหรือยิงวัตถุด้วยการจุดระเบิด

(B) กรอบหรือตัวรับสัญญาณใดๆของอาวุธนั้น

(C) เครื่องดับเสียงหรือเครื่องเก็บเสียงของอาวุธปืน หรือ

(D) อุปกรณ์ในการทำลายใดๆ ซึ่งไม่รวมถึงอาวุธปืนโบราณ

รัฐนิวยอร์ก ประมวลกฎหมายอาญาของรัฐนิวยอร์ก ตามมาตรา 265.00 อาวุธปืน หมายถึง

(a) ปืนพกหรือปืนลูกโมใด ๆ

(b) ปืนสั้นที่มีลำกล้องปืนหนึ่งกระบอกหรือมากกว่า โดยมีความยาวลำกล้องน้อยกว่า 18 นิ้ว หรือ

(c) ปืนไรเฟิลที่มีลำกล้องปืนหนึ่งกระบอกหรือมากกว่า โดยมีความยาวลำกล้องน้อยกว่า 16 นิ้ว หรือ

(d) อาวุธใดที่ทำจากปืนสั้นหรือปืนไรเฟิลโดยการแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลง หรือนำอาวุธมาแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยมีความยาวโดยรวมน้อยกว่า 26 นิ้ว หรือ

(e) อาวุธโจมตี เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิจัยความยาวของลำกล้องของปืนสั้นหรือไรเฟิลจะถูกกำหนดโดยการวัดระยะห่างจากปากกระบอกปืนและหน้าไกปืน, ท้ายปืน หรือ เครื่องล็อกไกปืนเมื่อถูกปิดและเมื่อปืนสั้นหรือไรเฟิลนั้นขึ้นนกลับ ความยาวโดยรวมของอาวุธที่ทำขึ้นจากปืนสั้นหรือไรเฟิลวัดจากปลายสุดของอาวุธวัดจากปลายสุดของริมเส้นขนานไปยังเส้นกึ่งกลางของปากกระบอกลำกล้องปืน อาวุธปืนนั้นไม่รวมถึงปืนโบราณ

กรงวอชิงตัน ดี ซี กฎหมายเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย บทที่ 45 อาวุธและการครอบครอง อาวุธ มาตรา 22-4501 ได้ให้คำนิยามคำว่า อาวุธปืนว่า 2(A) อาวุธปืน หมายถึง อาวุธใดๆ โดยไม่คำนึงถึงการนำไปใช้ ไม่ว่าจะตั้งใจทำการออกแบบหรือออกแบบใหม่ หรือทำขึ้นหรือทำขึ้นใหม่ เปลี่ยนแปลง เรียกคืน หรือซ่อมแซม หรือ มีวัตถุประสงค์ที่จะใช้เป็นชิปนาอาวุธ หรือ เป็นชิปนาอาวุธโดยการระเบิด คำว่า อาวุธปืน ไม่รวมถึง

(A) อุปกรณ์ทำลายล้างที่กำหนดไว้ในมาตรา 7-2501.01(7)

(B) อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับปา ส่งสัญญาณ หรือเพื่อความปลอดภัยและมีความต้องการหรือได้รับการแนะนำโดยผู้รักษาความปลอดภัยชายฝั่งหรือคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ

(C) อุปกรณ์ที่ใช้เฉพาะสำหรับยิงตอกหมุด ตะปู ปลอกกระสุนปืน หรือกระสุนปืนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและที่สามารถนำไปใช้เป็นอาวุธ

ประเทศญี่ปุ่น ตามกฎหมายควบคุมการครอบครองอาวุธปืนและดาบ ค.ศ. 1958 มาตรา 2 อาวุธปืน ได้แก่ ปืนพก ปืนไรเฟิลทหาร ปืนกล ปืนที่มีลำกล้องขนาดใหญ่ ปืนล่าสัตว์ หรือ ปืนอื่นที่ใช้ดินปืนหรือปืนลมไรเฟิล (รวมไปถึงสิ่งที่ใช้แก๊สอัดอากาศ) ที่ซึ่งบรรจุกระสุนโลหะ

ประเทศสิงคโปร์ ในพระราชบัญญัติอาวุธปืนและวัตถุระเบิด (บทที่ 13) มาตรา 2 “อาวุธปืน” หมายถึง อาวุธปืน ปืนอัดลม ปืนสั้นอัดลม เครื่องช็อตไฟฟ้า ปืนลูกดอกไฟฟ้า ปืนอัตโนมัติ ปืนสั้นอัตโนมัติ และปืนหรือปืนสั้นชนิดใดๆ กระสุนปืน หรือชิปนาอาวุธอื่น ที่สามารถปล่อยออกหรือสามารถฟันของเหลว เปลวไฟ หรือสารพิษที่เป็นอันตราย และส่วนประกอบของอาวุธปืน

และในพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน (บทที่ 14) มาตรา 2 ได้ให้คำนิยามเรื่องอาวุธ ว่า “อาวุธ” หมายถึง อาวุธปืนใดๆ ปืนอัดลม ปืนสั้นอัดลม ปืนอัตโนมัติ ปืนสั้นอัตโนมัติ และอาวุธปืนชนิดอื่นๆหรือปืนสั้นชนิดอื่นๆ กระสุนปืน หรือชิปนาอาวุธที่สามารถยิงหรือสามารถฟันของเหลว เปลวไฟ หรือสารพิษที่เป็นอันตราย และส่วนประกอบใดๆของสิ่งดังกล่าว รวมถึงลูกกระเบิดหรือระเบิดมือ และส่วนประกอบ

จากการศึกษาพบว่าคำนิยามอาวุธปืนของรัฐนิวยอร์ก วอชิงตัน ดี ซี ประเทศญี่ปุ่นนั้นจะมีลักษณะแตกต่างกับประเทศไทยเนื่องจากจะมีการกำหนดชนิดหรือลักษณะของอาวุธปืนไว้อย่างชัดเจนว่าสิ่งใดบ้างเป็นอาวุธปืน ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์ มีการนิยามคล้ายคลึงกับประเทศไทย กล่าวคือ แม้ว่าจะมีการกำหนดชนิดลักษณะของอาวุธปืน หรือได้มีการกำหนดว่าสิ่งใดตรงกับนิยามคำว่าอาวุธปืนไว้ แต่ได้มีการบัญญัติว่าส่วนประกอบใดๆของอาวุธปืน ถือเป็นอาวุธปืนด้วย

5.2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต

1) ประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกานั้นมีความเสรีเกี่ยวกับอาวุธปืนเป็นอย่างมาก เนื่องจากได้มีการกำหนดเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนไว้ในรัฐธรรมนูญ ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791) อันบัญญัติว่า “กองกำลังอาสาสมัครที่มีวินัยที่ดีเป็นสิ่งที่จำเป็นในการรักษาความมั่นคงและปลอดภัยของประเทศ ดังนั้นสิทธิที่ประชาชนจะมีและถือครองอาวุธจะต้องไม่ถูกล่วงละเมิด” ซึ่งบทบัญญัตินี้เกิดขึ้นเนื่องจากในสมัยก่อนอาณานิคมอเมริกันอาศัยกองกำลังประชาชนที่มีปืนเป็นกองกำลังอาสาสมัครร่วมรบกับอังกฤษในสงครามการประกาศอิสรภาพ ดังนั้นสิทธิของ

ประชาชนที่มีและถืออาวุธปืนได้นั้นจึงเป็นสิทธิที่สามารถอ้างได้ ประชาชนจึงสามารถพกพาอาวุธปืนไปที่ไหนก็ได้ที่ตนต้องการ การขออนุญาตพกพาอาวุธปืนนั้นจึงเป็นไปตามรายละเอียดที่กำหนดในแต่ละมลรัฐ ซึ่งการพกพาอาวุธปืนนั้นจะมีขั้นตอนควบคุมตั้งแต่เรื่องการขออนุญาตมีโดยเริ่มต้นจากตัวแทนจำหน่าย (Dealer) โดยมีการตรวจสอบประวัติหรือการควบคุมทางอ้อม ซึ่งการพกพาอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกาจะแบ่งเป็นการพกพาแบบเปิดเผย (Open Carry) และการพกพาโดยปกปิด (Concealed Carry) บางมลรัฐสามารถพกพาอาวุธปืนโดยเปิดเผยโดยปราศจากใบอนุญาตได้ เช่น รัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) อริโซนา (Arizona) เป็นต้น

กฎหมายอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกานั้น ได้มีการจำกัดเขตต้องห้ามในการพกพาอาวุธปืน เช่น เขตโรงเรียน โดยกำหนดเงื่อนไขในการพาอาวุธปืนไว้เฉพาะเพื่อความปลอดภัย ทั้งยังมีการห้ามพกพาอาวุธปืนในบริเวณสถานที่ราชการอีกด้วย

พระราชบัญญัติอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกา The Gun Control 1968 นั้นได้กล่าวถึงเรื่องการพกพาอาวุธปืนของบุคคลทั่วไปเพียงเรื่องการพกพาอาวุธปืนในระหว่างรัฐ ตามที่ปรากฏในมาตรา 926(A) ว่า ตามบทบัญญัติอื่นๆของกฎหมายหรือกฎหรือข้อบังคับของรัฐหรือเมืองใด บุคคลผู้ไม่ได้ต้องห้ามตามบทเกี่ยวกับการพกพา การส่ง หรือ การรับอาวุธปืนจะมีสิทธิพกพาอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆตามกฎหมายจากสถานที่ซึ่งบุคคลนั้นสามารถครอบครองอย่างถูกกฎหมายและพกพาอาวุธปืนดังกล่าวไปยังสถานที่อื่นที่สามารถครอบครองและพกพาอาวุธปืนได้อย่างถูกกฎหมาย ในระหว่างการพกพาอาวุธปืนดังกล่าวต้องถูกถอดกระสุนปืนและทั้งอาวุธปืนและกระสุนปืนต้องไม่สามารถเข้าถึงได้ทันที หรือ ไม่สามารถเข้าถึงได้โดยตรงจากห้องโดยสารของยานพาหนะ เช่น ในกรณีที่ยานพาหนะไม่ได้แยกส่วนจากห้องคนขับ อาวุธปืนหรือกระสุนปืนนั้นต้องบรรจุในภาชนะที่ล็อกไว้มากกว่าบรรจุไว้ในลิ้นชักหรือคอนโซลหน้ารถ

และตามมาตรา 930 การครอบครองอาวุธปืนและวัตถุอันตรายภายในสถานที่ราชการ ว่า

(a) นอกเหนือจากที่ระบุใน (d) บุคคลใดจงใจครอบครอง หรือ มีเหตุให้แสดงอาวุธปืนหรือวัตถุอันตรายอื่นๆภายในสถานที่ราชการ (เว้นแต่สถานที่ของศาล) หรือ พยายามที่จะกระทำเช่นนั้น จะถูกปรับภายใต้บทนี้หรือถูกจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(d) อนุมาตรา (a) ไม่รวมถึง

(1) การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ ตัวแทน หรือลูกจ้างของรัฐ หรือหน่วยงานทางการเมืองที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะเข้าร่วมหรือมีอำนาจที่จะป้องกัน ตรวจสอบ สอบสวน ดำเนินคดีการฝ่าฝืนกฎหมายใดๆ

(2) การครอบครองอาวุธปืนหรืออาวุธอันตรายอื่นๆโดยเจ้าหน้าที่รัฐบาลหรือสมาชิกของกองทัพบกที่ได้รับอำนาจโดยกฎหมาย

(3) การพกพาอาวุธปืนหรืออาวุธอันตรายอื่นๆในสถานที่ราชการเนื่องจากวัตถุประสงค์ในการล่าสัตว์หรือตามวัตถุประสงค์อื่นที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียของกฎหมายพกพาอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา สามารถแบ่งได้ดังต่อไปนี้

ข้อดี ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกาแม้บางรัฐจะมีการเปิดเสรีในการพกพาอาวุธปืนตาม บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791) แต่การมีอาวุธปืนได้นั้นจะกระทำโดยเคร่งครัด โดยมีการตรวจสอบประวัติผ่านตัวแทนจำหน่าย (Dealer) ซึ่งมีขั้นตอนยุ่งยาก ซึ่งเป็นการตรวจสอบบุคคลผู้มีสิทธิในการพกพาขั้นตอนหนึ่ง มีการจำกัดเขตต้องห้ามไม่ให้พกพาอาวุธปืน เช่น เขตโรงเรียน บริเวณสถานที่ราชการ ดังนั้นหากพกพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือกฎหมายไม่ได้ให้อำนาจไว้จะต้องมีความผิดและต้องได้รับโทษเสมอ

ข้อเสีย ได้แก่ การเปิดให้พกพาอาวุธปืนได้โดยเสรีก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม เช่น มีเหตุการณ์กราดยิงอยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกามีขั้นตอนการตรวจสอบประวัติอาชญากรรม แต่ไม่มีขั้นตอนในการตรวจสอบประวัติสุขภาพจิต มีการอนุญาตให้มีอาวุธปืนได้หลายกระบอก โดยไม่ได้ตรวจสอบการใช้หรือการจัดเก็บว่าเก็บไว้พ้นมือเด็กหรือไม่ จึงเกิดโศกนาฏกรรมที่เด็กนำปืนมายิง ลั่นใส่บุคคลอื่นอยู่บ่อยครั้ง

2) รัฐนิวยอร์ก

จากการที่ประธานาธิบดี บารัค โอบามา (Barack Obama) ได้ออกแผนควบคุมอาวุธปืนของ “Now is the Time” ส่งผลให้รัฐนิวยอร์กได้ผ่านร่างกฎหมายในสิ่งที่กลุ่มสนับสนุนระบุว่า เป็นกฎหมายที่เข้มงวดต่อการเป็นเจ้าของอาวุธปืน ส่งผลให้นิวยอร์กกลายเป็นรัฐแรกของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ออกกฎหมายเพื่อมาควบคุมอาวุธปืน แม้ไม่ได้กล่าวถึงการพกพาอาวุธปืนแต่ก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนที่เข้มงวดมากขึ้น โดยมีการจำกัดจำนวนกระสุนปืนจากบรรจุในแม็กกาซีน 10 นัด เป็นจำกัดเพียง 7 นัด และการตระหนักถึงเรื่องปัญหาสุขภาพจิต ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลเมื่อบุคคลใดได้พกพาอาวุธปืนด้วย

รัฐนิวยอร์กได้กล่าวว่าการบัญญัติกฎหมายใหม่และการแก้ไขมาตราของประมวลกฎหมายอาญานั้นมุ่งเน้นไปที่วิธีการของความรุนแรงของการพกพาอาวุธปืนไปที่ชุมชน ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือที่ดีในการลงโทษและป้องกันการพกพาดังกล่าว การพกพาอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายไปบนท้องถนนทำให้ชุมชนทั้งหมดตกอยู่ในอันตราย บทบัญญัติเหล่านี้ทำให้แน่ใจว่ามีบทลงโทษที่เหมาะสมในการที่อาวุธปืนตกอยู่ในความครอบครองของบุคคลต้องห้าม ตลอดจนทำให้เด็กอยู่ในความเสี่ยง ท่ามกลางอันตรายอื่นและกิจกรรมที่ผิดกฎหมายในการที่ครอบครองอาวุธปืนใกล้บริเวณโรงเรียน ยิ่งไปกว่านั้น ตระหนักถึงความรุนแรงซึ่งมีสาเหตุมาจากกลุ่มกิจกรรม กฎหมายได้กำหนดบทลงโทษสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่ม ซึ่งก่อให้เกิดอาชญากรรมที่รุนแรง

สำหรับในเรื่องการพกพาอาวุธปืนนั้นพระราชบัญญัติการบังคับใช้กระสุนปืนและอาวุธปืนนิวยอร์ก ค.ศ. 2013 (NY SAFE ACT of 2013) ไม่ได้ทำการแก้ไขจึงใช้บทบัญญัติเดิมในประมวลกฎหมายอาญาของรัฐนิวยอร์ก (NY Penal Code) โดยสรุปเรื่องการพกพาอาวุธปืนในรัฐนิวยอร์ก ดังนี้

ใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนพกของรัฐนิวยอร์กนั้นจะมีผลใช้ได้เพียง 5 เมืองนอกเมืองนิวยอร์กเท่านั้น เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตให้มีผลใช้โดยเมืองนิวยอร์กด้วย และไม่อาจพกพาอาวุธปืนพกเข้าไปในเมืองนิวยอร์กได้ซึ่งรวมถึงกรณีใบอนุญาตพกพาเพื่อป้องกันตัวด้วย เว้นแต่จะเข้าเงื่อนไขยกเว้นบางประการ กล่าวคือ นอกเสียจากว่าจะได้รับการอนุญาตเป็นพิเศษจากอธิบดีตำรวจ

รัฐนิวยอร์กนั้นได้มีการแบ่งประเภทของใบอนุญาตพกพาดังนี้ ตามมาตรา 400.00 อนุมาตรา 2 ของประมวลกฎหมายอาญารัฐนิวยอร์ก

- (a) ในที่อยู่อาศัย – มีไว้และครอบครองในที่อยู่อาศัยโดยเจ้าบ้าน
- (b) ในสถานประกอบธุรกิจ – มีไว้และครอบครองในสถานประกอบธุรกิจโดยพ่อค้าหรือเจ้าของร้าน
- (c) ธนาการหรือผู้ให้บริการขนส่งด่วน – มีไว้และครอบครองโดยปกติในขณะที่ได้รับมอบหมายงานจากผู้จ้างงานการขนส่ง โดยสถาบันทางธนาการ หรือโดยบริษัทที่ให้บริการการขนส่งด่วน
- (d) ตุลาการศาลฎีกาลำดับชั้นที่ 1 และที่ 2 หรือโดยผู้พิพากษาศาลแพ่งหรือศาลอาญาในเขตเมืองนิวยอร์ก – มีไว้และครอบครองโดยปกติโดยตุลาการศาลฎีกาลำดับชั้นที่ 1 และที่ 2 หรือโดยผู้พิพากษาศาลแพ่งหรือศาลอาญาในเขตเมืองนิวยอร์ก
- (e) เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานราชทัณฑ์ – มีไว้และครอบครองโดยปกติในขณะที่ได้รับมอบหมายงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานทั่วไปจากหน่วยงานของมลรัฐ เขตปกครอง นคร เมือง หรือหมู่บ้าน ภายใต้การควบคุมของอธิบดีราชทัณฑ์ของเมือง
- หรือพัสดุเรือนจำ ผู้กำกับการตำรวจ หรือหัวหน้าผู้คุมของเรือนจำประจำมลรัฐ ทัณฑสถาน สถานกักกัน ที่คุมขังประจำเขต
- หรือหน่วยงานอื่นใดที่ใช้ควบคุมตัวผู้ต้องหา หรือเป็นที่พักพยานในคดีอาญา ซึ่งเป็นสถานที่อันได้รับการอนุมัติโดย อธิบดีราชทัณฑ์ พักคดีเรือนจำ ผู้กำกับการตำรวจ หรือหัวหน้าผู้คุม
- (f) มีเหตุอันสมควร – มีไว้และพกพาโดยปกติ โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงอาชีพหรือสถานที่ โดยบุคคลนั้นได้มีเหตุอันสมควร
- (g) เป็นอาวุธปืนอันมีเอกลักษณ์ – มีไว้ ครอบครอง สะสมและพกพาได้ซึ่งอาวุธปืนอันมีเอกลักษณ์ รายละเอียดปรากฏตาม มาตรา 400.00 อนุมาตรา 2(1)(2) กล่าวคือ
- (1) ไม่ได้ออกแบบหรือออกแบบใหม่ เพื่อใช้กับกระสุนเกลียวในลำกล้องปืน หรือ ใช้กับกระสุนขนาดกลาง หรือ
 - (2) ใช้เกลียวในลำกล้องปืน และ กระสุนขนาดกลางกับกระสุนปืนที่ไม่ได้ผลิตในประเทศสหรัฐอเมริกาและไม่สามารถหาซื้อได้ตามปกติ
- มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาตพกพา กล่าวคือ
- A ต้องเป็นผู้มีคุณธรรม
 - B ไม่เคยต้องคำพิพากษาลงโทษในคดีอาญาอุกฉกรรจ์ รายละเอียดปรากฏตาม มาตรา 265.00 บทนิยาม อนุมาตรา 17 และ มาตรา 400.00 อนุมาตรา 1.(d)
 - C ไม่เคยมีประวัติการป่วยทางจิต
 - D ปราศจากความทุพพลภาพทางจิต ความพิการ หรือโรคร้ายแรงใดๆที่จะทำให้ความสามารถในการดูแลและใช้ปืนอย่างปลอดภัยนั้นด้อยลง
 - E อาศัยหรือมีถิ่นที่อยู่ทางธุรกิจภายในเขตห้าเมืองตะวันตกของเขตปกครองซัฟฟอล์ก (บาปีลอน แองตินตัน อิสวิป สมิททาว์น บลองฮาเวน)
 - F ผู้ยื่นคำขอไม่มีสาเหตุอื่นใดที่ดีที่จะทำให้ถูกปฏิเสธการให้ใบอนุญาต
 - G มีอายุอย่างน้อยยี่สิบเอ็ดปี เว้นแต่ผู้ยื่นคำขอได้เคยถูกบรรจุในกองทัพสหรัฐอเมริกา นาวิกโยธิน ตำรวจน้ำ ทักษาอากาศ หรือหน่วยตะเวนชายฝั่ง หรือ หน่วยรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ ประจำมลรัฐนิวยอร์ก เช่นนี้ข้อบังคับว่าด้วยอายุจักไม่คำนึงถึง

H ต้องไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต อยู่ในระหว่างภาคทัณฑ์ หรือขาดคุณสมบัติ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 540.14 กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือ มาตรา 842(a) ของ พระราชบัญญัติศาลครอบครัว

I ไม่เคยต้องโทษคดีอาญาเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว

รัฐนิวยอร์กมีการกำหนดวิธีการเดินทางข้ามรัฐ ดังนี้ ข้อจำกัดการพกพาขณะเดินทาง คือการพกสำเนาของ หมวด 18 ภาค 1 บท 44 มาตรา 926A ของประมวลกฎหมายสหรัฐอเมริกาไว้ ด้วย เพราะผู้บังคับใช้กฎหมายบางท่านอาจไม่ทราบกฎหมายนี้ และเก็บอาวุธปืนไว้ในกล่องที่ปิด มิดชิดและแยกกระสุนปืนไว้อีกกล่องต่างหาก ห้ามมีกระสุนในที่บรรจุกระสุน แล้วนำไปเก็บไว้ในช่อง เก็บของของรถ หากไม่มีก็ให้เก็บไว้ในด้านหลังรถให้ไกลที่สุดในกล่องที่ปิดมิดชิด

โดยกฎหมายของนิวยอร์กนั้นให้อำนาจในการพกพาอาวุธปืนขณะเดินทางระหว่างรัฐ ได้หากได้รับอนุญาตให้พกพาจากมลรัฐที่อยู่อาศัยและมลรัฐที่กำลังจะเดินทางไป แต่หากต้องพักใน นิวยอร์กและใช้เวลาข้ามคืนในที่พักแรม โรงแรม แคมป์ เมื่อนั้นจะเป็นการกระทำผิดกฎหมายและอาจ ถูกจับกุมได้ และแม้โดยทั่วไปการพกพาอาหารหรือเติมแก๊สนั้นเป็นสิ่งที่อนุญาตได้ แต่ไม่ใช่สำหรับรัฐ นิวยอร์ก โดยหมวด 18 ภาค 1 บท 44 มาตรา 926A บัญญัติไว้ว่า

“ไม่ว่าจะโดยกฎหมายอื่นใดก็ตาม บุคคลผู้มีได้ต้องห้ามจากบทบัญญัตินี้จากการ เดินทางทางบก ทางเรือ หรือได้รับอาวุธปืน ย่อมสามารถที่จะเดินทางโดยพกพาอาวุธปืนไปได้อย่าง ถูกกฎหมาย หากว่าบุคคลนั้นได้รับอนุญาตตามกฎหมายจากที่ที่เขาอยู่และยังที่ที่เขาจะเดินทางไป ใน การนี้ ปืนนั้นต้องไม่ได้บรรจุกระสุน ไม่ว่าปืนหรือกระสุนต้องไม่เข้าถึงได้โดยง่าย หรือใช้ได้โดยง่าย โดยผู้โดยสารในยานพาหนะนั้น ในกรณีที่ยานพาหนะนั้นไม่มีการแบ่งส่วนรถจากที่นั่งคนขับกับ ด้านหลัง ปืนและกระสุนจะต้องถูกเก็บไว้ในตู้บรรจุที่จัดเก็บอย่างปลอดภัย นอกจากช่องเก็บของหรือ ส่วนหน้ารถ”

ใบอนุญาตให้พกพาหรือครอบครองปืนของรัฐนิวยอร์ก มีการจำกัดใช้เฉพาะแต่เพียง ตามสถานที่หรือเวลาที่ระบุเท่านั้น แต่กระนั้นย่อมมีผลอ้างได้ทุกพื้นที่ของมลรัฐ เว้นแต่ในเมือง นิวยอร์ก ซึ่งจะให้ผลอ้างยันได้ต่อเมื่อได้รับการอนุญาตให้มีผลเป็นพิเศษจากอธิบดีตำรวจของเมือง ใบอนุญาตเช่นนั้นจะมีผลสมบูรณ์ภายในเขตเมืองนิวยอร์ก

ข้อดี ของกฎหมายพกพาของรัฐนิวยอร์กได้แก่ รัฐนิวยอร์กนั้นมีการแบ่งประเภทของ ใบพกพาไว้อย่างชัดเจน ทำให้สามารถแยกได้ว่าใบอนุญาตพกพาดังกล่าวนั้นนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ หรือกิจการอะไรบ้าง และบุคคลใดเป็นคนได้รับใบอนุญาตพกพา

มีการตรวจสอบประวัติทางสุขภาพจิต และต้องไม่เคยต้องโทษคดีอุกฉกรรจ์ ไม่เคยมี ประวัติต้องโทษคดีใดๆเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว ทั้งนี้เป็นการคัดกรองบุคคลผู้ขออนุญาตที่ดี เนื่องจากทำให้บุคคลที่มีปัญหาสุขภาพจิต และบุคคลที่มีประวัติใช้ความรุนแรง อาจก่ออาชญากรรม หรือความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากการพกพาอาวุธปืนไปก่อขึ้นได้

มีการกำหนดลักษณะการพกพาอาวุธปืนโดยยานพาหนะข้ามรัฐเป็นกฎหมาย และมีการ จำกัดสถานที่และเวลาในการพกพาไว้ ทำให้การพกพานั้นไม่สามารถพกพาได้พำเพื่อ สถานที่ใด หรือเวลาใดก็ได้ แม้มีใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนก็ตาม

ข้อเสีย ของกฎหมายพกพาของรัฐนิวยอร์กได้แก่ การพกพาอาวุธปืนข้ามรัฐนั้นมีความเคร่งครัดจนเกินไปกล่าวคือหากจะเดินทางข้ามรัฐโดยพกพาอาวุธปืนนั้นต้องตรงไปยังรัฐ

เป้าหมายทันที โดยรัฐนั้นต้องเป็นรัฐที่ได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนได้ หากหยุดพักที่ใดจะเป็นการกระทำผิดกฎหมายและอาจถูกจับกุมได้

3) กรุงวอชิงตัน ดี ซี The District of Columbia (Washington, D.C.)

เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ซึ่งอยู่ในวอชิงตัน ดี ซี เมืองหลวงของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการห้ามพกพาอาวุธปืนทั้งพกพาแบบเปิดเผยและแบบปกปิดเป็นเวลายาวนาน ซึ่งไม่เป็นไปตามบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791)

ในวันที่ 26 กรกฎาคม 2014 ศาลแขวงสหรัฐอเมริกาของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้ออกคำพิพากษาคัดสินคดีระหว่าง Palmer (พาลเมอร์) กับ เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ซึ่ง Plamer ได้ฟ้องเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเกี่ยวกับการห้ามพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะเพื่อป้องกันตัว การตัดสินของศาลห้ามเจ้าหน้าที่ของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียจากการบังคับใช้บทบัญญัติของกฎหมายของท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่ให้พกพาอาวุธปืนออกมานอกเคหสถาน

ต่อมาวันที่ 29 กรกฎาคม 2014 ผู้พิพากษา Frederick Scullin ได้สั่งให้นักกฎหมายกลับมาใช้ ซึ่งหมายความว่ากฎหมายของเขตปกครองพิเศษที่ต่อต้านการห้ามพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะสามารถนำกลับมาใช้บังคับได้ จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม 2014 ดังนั้น การห้ามพกพาอาวุธปืนทั้งพกพาแบบเปิดเผยและแบบปกปิดไปยังที่สาธารณะจึงยังคงใช้บังคับอยู่ แสดงให้เห็นว่าการห้ามพกพาอาวุธปืนนั้นเป็นสิ่งที่ศาลจึงยังคงยึดถือและใช้บังคับ

โดยเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียนั้นมีกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนตามมาตรา 22-4504 บัญญัติว่า มิให้ผู้ใดพกพาภายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียไม่ว่าจะเป็นโดยเปิดเผยหรือโดยปกปิดซึ่งปืนพกหรืออาวุธใดที่สามารถทำให้ถึงแก่ความตายหรือก่อให้เกิดอันตรายที่สามารถพกพาโดยปกปิด ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษตามมาตรา 22-4515 ยกเว้นกรณีดังต่อไปนี้

(1) ผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรานี้โดยพกพาปืนพกหรืออาวุธที่สามารถทำให้ถึงแก่ความตายหรือก่อให้เกิดอันตรายในสถานที่ที่มีไข้ที่פקอาศัย สถานที่ประกอบธุรกิจ หรือที่ดินที่บุคคลนั้นเป็นเจ้าของ จะถูกปรับไม่เกินที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-357.01 หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) หากการฝ่าฝืนมาตรานี้เกิดขึ้นหลังจากบุคคลได้ถูกตัดสินลงโทษในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเกี่ยวกับการละเมิดมาตรานี้ หรือก่ออาชญากรรมอื่นในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย หรือถูกตัดสินอย่างอื่น บุคคลนั้นจะถูกปรับไม่เกินที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-3571.01 หรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(a-1) นอกจากที่กฎหมายอนุญาต ห้ามมิให้ผู้ใดพกพาปืนไรเฟิล หรือ ปืนสั้นภายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย บุคคลใดทำการฝ่าฝืนอนุมาตรานี้จะต้องระวางโทษที่กำหนดไว้ตาม (a)(1) และ (2)

(b) ห้ามมิให้ผู้ใดภายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเป็นเจ้าของปืนพก ปืนกล ปืนสั้น ปืนไรเฟิล หรือปืนอื่นๆหรือปืนเทียม ขณะที่ก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงหรือเป็นอันตรายที่ระบุในมาตรา 22-4501 หากพิสูจน์ได้ว่ากระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรานี้ บุคคลนั้นจะต้องถูกระวางโทษจำคุกไม่เกิน 15 และจะถูกตัดสินจำคุกขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 5 ปี และจะไม่ถูกปล่อยเนื่องจากการทำทัณฑ์บนหรือการคุมประพฤติหรือการระงับชั่วคราวของวรรคก่อนที่ให้อภัยโทษจำคุกบังคับ

(c) นอกจากการลงโทษอื่นภายใต้มาตรานี้ บุคคลอาจถูกปรับเป็นเงินไม่เกินจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-3571.01

เขตปกครองพิเศษโคลัมเบียมีการกำหนดอำนาจในการพกพาอาวุธปืนในบางสถานที่ และเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง ตามมาตรา มาตรา 22-4504.01.

แม้ว่าจะมีกฎหมายอื่นใด ให้บุคคลที่มีทะเบียนอาวุธปืนอาจจะพกพาอาวุธปืนได้

- (1) ภายในบ้านที่จดทะเบียน
- (2) ในขณะที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสนทนการที่ถูกต้องตามกฎหมาย
- (3) ในขณะที่ใช้เก็บไว้ที่สถานที่ที่จดทะเบียนสำหรับธุรกิจ หรือ
- (4) ขณะที่เคลื่อนย้ายเพื่อวัตถุประสงค์ทางกฎหมายที่มีอำนาจให้ไว้อย่างชัดเจนโดย

เขตปกครองหรือกฎหมายกลางและสอดคล้องกับความต้องการของกฎหมายนั้น

การพกพาอาวุธปืนโดยยานพาหนะในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียสามารถกระทำได้ ดังต่อไปนี้ ตามมาตรา 22-4504.02

(a) บุคคลใดผู้ไม่ได้ต้องห้ามตามกฎหมายจากการขนส่งทางบก ขนส่งทางเรือ หรือ รับอาวุธปืนจะได้รับอนุญาตให้ขนส่งอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ตามกฎหมาย หากขนส่งอาวุธปืนตาม มาตรานี้จากสถานที่ใดๆที่บุคคลนั้นมีสิทธิตามกฎหมายที่จะครอบครองและพกพาอาวุธปืนไปยัง สถานที่อื่นที่บุคคลนั้นมีสิทธิตามกฎหมายที่จะครอบครองและพกพาอาวุธปืนเช่นกัน

(b) (1) ถ้าการขนส่งอาวุธปืนกระทำโดยยานพาหนะ อาวุธปืนต้องไม่บรรจุกระสุน ปืน และทั้งอาวุธปืนและกระสุนปืนที่ถูกขนส่งจะต้องไม่สามารถเข้าถึงได้ทันทีหรือไม่สามารถเข้าถึงได้ โดยตรงจากห้องโดยสารของพาหนะขนส่ง

(2) ถ้าพาหนะที่ขนส่งไม่มีส่วนที่แยกจากส่วนของคนขับ อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุน ปืนต้องล็อกเก็บในตู้นิรภัยนอกเหนือจากลิ้นชักหรือคอนโซลรถ และอาวุธปืนต้องไม่บรรจุกระสุน

(c) หากการขนส่งอาวุธปืนอยู่ในลักษณะอื่นที่ไม่ใช่การขนส่งโดยยานพาหนะอาวุธ ปืนจะต้อง:

- (1) ไม่บรรจุกระสุน
- (2) บรรจุในตู้นิรภัยล็อก และ
- (3) แยกจากเครื่องกระสุนปืน

ในงานทะเบียนอาวุธปืนนั้น อาวุธปืนทั้งหมดจะต้องลงทะเบียนในเขตปกครองพิเศษ โคลัมเบีย ก่อนที่จะสามารถซื้ออาวุธปืนได้นั้นจะต้องกรอกรายละเอียดทั้งหมดลงในเอกสาร ซึ่งมี จำนวนมากและเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน รัฐบาลของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้ปรับปรุง ประสิทธิภาพกระบวนการนี้ได้ดีขึ้นแต่มันยังคงซับซ้อน กรมตำรวจของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียมี เว็บไซต์เพื่อรองรับการจดทะเบียนอาวุธปืน และบุคคลทุกคนต้องกระทำก่อนที่จะสามารถเป็นเจ้าของ อาวุธปืนนั้น

ข้อดี ของกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ได้แก่ มีข้อห้ามพกพาอาวุธปืนที่เคร่งครัด ทำให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการพกพาอาวุธปืนได้เป็น อย่างดี มีการกำหนดสถานที่และวัตถุประสงค์ในการพกพาอาวุธปืน ทำให้สามารถแยกได้ว่า ใบอนุญาตพกพาดังกล่าวนั้นนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์หรือกิจการอะไรบ้าง เช่นเดียวกับรัฐนิวยอร์ก การพกพาอาวุธปืนโดยยานพาหนะมีลักษณะคล้ายประเทศไทย มีการกำหนดลักษณะการพกพาไว้ เป็นกฎหมาย

ข้อเสีย ของกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย การห้ามพกพาที่เคร่งครัดจนเกินไปทำให้ประชาชนนำกฎหมายขึ้นมาฟ้องร้องเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไปยังทางสาธารณะ สำหรับประชาชนที่ต้องการพกพาอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันตัว

4) ประเทศญี่ปุ่น

กฎหมายควบคุมการครอบครองอาวุธปืนและดาบ ค.ศ. 1958 นั้นมีจุดประสงค์ที่จะให้มีมาตรการที่จำเป็นในการควบคุมเพื่อป้องกันอันตรายและการบาดเจ็บที่เกิดจากการครอบครองอาวุธปืนและดาบ การครอบครองหมายความว่ามิวัตถุใดๆที่อยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมโดยบุคคลรวมถึง การจัดเก็บและการพกพาด้วย

ประเทศญี่ปุ่นนั้นอนุญาตให้ประชาชนมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองได้เพื่อวัตถุประสงค์ในการกีฬา และการล่าสัตว์ ภายใต้กฎหมายที่ควบคุมอาวุธปืนอย่างเข้มงวด ไม่จะเป็นใบอนุญาต ประเภทอาวุธปืน ที่สามารถครอบครองได้เพียงปืนยาวไรเฟิล ซึ่งสามารถติดกล้องเล็งในระยะไกลและบรรจุกระสุนผ่านแม็กกาซีนได้ และปืนยาวลูกซอง โดยมีเงื่อนไขว่าอาวุธปืนทั้งสองชนิดจะต้องไม่สามารถยิงได้แบบอัตโนมัติหรือกึ่งอัตโนมัติ อีกทั้งประเทศญี่ปุ่นยังเข้มงวดเรื่องเก็บรักษาอาวุธปืน ซึ่งต้องเก็บในตู้ล็อก และเครื่องกระสุนปืนต้องเก็บแยกต่างหากจากอาวุธปืน ไม่สามารถเก็บในตู้เดียวกัน โดยมีการทำแผนที่ตู้เก็บปืนและเครื่องกระสุนปืนให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจโดยละเอียดว่าเก็บไว้ในบริเวณใดของบ้าน ถ้าหากมีการเคลื่อนย้ายตู้ล็อกคงกล่าวต้องมีการทำแผนผังใหม่ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกด้วย โดยเจ้าหน้าที่จะมาทำการตรวจสอบทุกปี

ด้านการขอใบอนุญาตครอบครองนั้นประเทศญี่ปุ่นมีการเข้าอบรมทั้งวัน มีการสอบทั้งภาคทฤษฎีกล่าวคือ สอบข้อเขียน และภาคปฏิบัติ กล่าวคือมีการทดสอบในสนามยิงปืน ต้องผ่านการทดสอบด้านสุขภาพจิต และต้องผ่านการตรวจสอบประวัติอย่างเข้มงวดโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งทั้งนี้กระบวนการดังกล่าวต้องกระทำซ้ำใหม่ทุกๆสามปี

ด้านการพกพาอาวุธปืนนั้นโดยหลักคือ ต้องห้าม เว้นแต่ว่าผู้ครอบครองจะได้รับอนุญาตที่จะใช้อาวุธปืนหรือมีเหตุผลอื่นที่ถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อได้รับอนุญาตผู้ครอบครองอาวุธปืนจะต้องปิดบัง (ซ่อนเร้น) อาวุธปืนดังกล่าว หรือใส่ไว้ในที่เก็บอาวุธปืน และอาวุธปืนนั้นต้องไม่มีกระสุนปืนบรรจุอยู่ เมื่อผู้ครอบครองอาวุธปืนพกพาอาวุธปืนจะต้องพกพาใบอนุญาตติดตัวไปด้วย กรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจร้องขอที่จะตรวจสอบ

เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจที่จะควบคุมการครอบครองอาวุธปืน เมื่อมีความสงสัยที่สมเหตุสมผลว่าบุคคลใดพกพาอาวุธปืนหรืออาจจะก่อภัยคุกคามชีวิตหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นหรือความสงบสุขของสาธารณะ โดยตัดสินจากพฤติกรรมที่ผิดปกติหรือพฤติกรรมประกอบหากเจ้าหน้าที่เห็นว่าเป็นการจำเป็นสามารถสั่งให้นำอาวุธปืนมาตรวจสอบได้ อาวุธปืนจะถูกส่งให้กับเจ้าของภายในระยะเวลา 5 วันนับแต่วันส่งมอบอาวุธปืนให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเว้นแต่เจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่าการครอบครองนั้นผิดกฎหมาย

กรณีเกิดภัยพิบัติหรือเหตุการณ์ที่กระทบต่อความสงบของสาธารณะ คณะกรรมการความปลอดภัยสาธารณะอาจห้ามหรือจำกัดการพกพาอาวุธปืนซึ่งได้รับใบอนุญาต โดยจำกัดสถานที่และจำกัดระยะเวลาโดยการออกประกาศ คณะกรรมการอาจสั่งผู้ถืออาวุธปืนในพื้นที่ส่งอาวุธปืนมาและเก็บอาวุธปืนเหล่านั้นไว้จนกระทั่งประกาศดังกล่าวสิ้นสุดบังคับ ประกาศนั้นต้องได้รับการอนุมัติจากสภาจังหวัดภายใน 7 วันนับจากวันประกาศ

ข้อดี ของกฎหมายควบคุมการครอบครองอาวุธปืนและดาบ ค.ศ. 1958 ได้แก่ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่มีความเคร่งครัด ทำให้ประชาชนเคารพกฎหมายเป็นอย่างมาก อีกทั้งประเทศญี่ปุ่นมีขั้นตอนในการขออนุญาตมีอาวุธปืนซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการกีฬาหรือการล่าสัตว์ที่ยุ่ยากซับซ้อน แต่ก็เป็นขั้นตอนและวิธีการที่ดี เช่น มีการเข้าอบรมทั้งวัน มีการสอบภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ทำให้ทราบว่าผู้ขออนุญาตนั้นมีความรู้เกี่ยวกับอาวุธปืนและใช้อาวุธปืนเป็น มีการตรวจสอบด้านสุขภาพจิตและตรวจสอบประวัติอย่างเข้มงวด ทำให้ทราบว่าผู้ขออนุญาตมีอาวุธปืนไม่ได้เป็นผู้ป่วยทางจิตหรือมีประวัติอาชญากรรมใดๆ มีการตรวจสอบถึงที่เก็บอาวุธปืนโดยต้องทำแผนผังตู้ล็อก เพื่อให้สามารถเก็บอาวุธปืนพ้นมือเด็กได้อีกด้วย โดยขั้นตอนนี้ไม่ใช่กระทำเมื่อออกใบอนุญาตครั้งแรก แต่ต้องกระทำซ้ำทุกๆสามปี

ข้อเสีย เป็นบทบัญญัติที่บังคับใช้มาเป็นระยะเวลายาวนานอาจมีความไม่ทันสมัยหรือไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมของประเทศญี่ปุ่นในปัจจุบัน

5) ประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ เป็นหนึ่งในกฎหมายควบคุมปืนที่เคร่งครัดที่สุดในโลก ตามบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืน การครอบครองอาวุธปืนที่ผิดกฎหมาย หรือ การพกพาอาวุธปืน นั้นมีโทษจำคุกและโทษโบย การใช้หรือพยายามใช้อาวุธปืนเมื่อยอมรับการกระทำความผิดจะมีโทษถึงแก่ความตาย โทษประหารชีวิตนี้ยังบังคับใช้กับผู้สมรู้ร่วมคิดกับผู้กระทำความผิดที่อยู่ในขณะกระทำความผิดด้วย

บุคคลใดที่ถูกพิสูจน์ว่ามีการครอบครองที่ผิดกฎหมายหรือมีอาวุธปืนมากกว่าสองกระบอกจะถูกเชื่อว่าเป็นความจริงว่าได้ทำการค้าอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายจนกระทั่งจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นไปในทางตรงข้าม การค้าอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายจะถูกลงโทษโดยการประหารชีวิต หรือ การจำคุกตลอดชีวิตและโบย

ประเทศสิงคโปร์นั้นมีกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนอยู่สองฉบับ ได้แก่ Arm and Explosives Act (CHAPTER 13) และ Arm offences Act (CHAPTER 14) โดยมีบทกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน ดังนี้ กล่าวคือ หากบุคคลใดพกพาอาวุธปืน โดยเป็นที่น่าสงสัยอาจถูกจับโดยไม่มีหมายจับ ทั้งนี้ตาม Arms and Explosives Act มาตรา 30

(1) ถ้าบุคคลถูกพบว่าพกพาปืน อาวุธปืน ในลักษณะที่เป็นที่สงสัยว่าจะนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมายก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขของสาธารณะ บุคคลดังกล่าวอาจถูกจับกุมโดยปราศจากหมายจับเมื่อถูกพบ หรือถูกกักขัง

(2) บุคคลผู้ถูกจับกุมโดยบุคคลที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะถูกนำไปยังสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดโดยทันที หรือสถานีตำรวจอื่น หรือนำไปมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ

อีกทั้งตามมาตรา 3(2) แห่ง Arm offences Act นั้นได้บัญญัติว่า บุคคลใดพกพาอาวุธปืนโดยผิดกฎหมายจะมีความผิดและถูกตัดสินลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 5 ปี แต่ไม่เกินกว่า 14 ปี และจะต้องรับโทษโบยด้วยหยาบไม่น้อยกว่า 6 ครั้ง ทั้งยังมี มาตรา 7 กำหนดความผิดเกี่ยวกับผู้คบหากับผู้พกพาอาวุธปืน ว่า บุคคลที่คบหากัน หรือถูกพบในกลุ่มของบุคคลอื่นใดที่พกพาอาวุธโดยผิดกฎหมาย หรือ ครอบครองอาวุธใดๆโดยผิดกฎหมาย ในกรณีที่สามารถสันนิษฐานอย่างสมเหตุสมผลได้ว่าบุคคลดังกล่าวรู้ว่าบุคคลอื่นใดนั้นพกพาหรือมีอาวุธอยู่ในครอบครองหรืออยู่ภายใต้การควบคุม

โดยผิดกฎหมายบุคคลนั้นจะมีความผิดและถูกตัดสินลงโทษเช่นเดียวกับบุคคลอื่นที่ตนได้คบหาหรืออยู่รวมกลุ่มในขณะที่ถูกพบ เว้นแต่บุคคลนั้นจะพิสูจน์ได้ว่ามีเหตุผลอันสมควรเชื่อได้ว่าบุคคลอื่นไม่ได้พกพาหรือไม่ได้ครอบครองอาวุธโดยไม่ผิดด้วยกฎหมาย

ประเทศสิงคโปร์มีข้อยกเว้นสำหรับการพกพาอาวุธปืนติดตัวโดยไม่ต้องขออนุญาตของบุคคลดังต่อไปนี้ มาตรา 3(1) (c) ของ Arm and Explosives Act ในกรณีที่บุคคลที่กล่าวต่อไปนี้หรืออุปกรณ์ของเขาในระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติหน้าที่ หรือในทางการที่จ้าง

(i) สมาชิกของกองกำลังติดอาวุธของประเทศสิงคโปร์ และกองกำลังที่มาเยือนประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบันอย่างถูกกฎหมาย

(ii) สมาชิกของกองกำลังอาสาสมัครของกองทัพเรือ กองทัพบก กองทัพอากาศ ซึ่งก่อตั้งขึ้นตามกฎหมายลายลักษณ์อักษร

(iii) สมาชิกกองกำลังผสมซึ่งก่อตั้งโดยกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่เตรียมการ สำหรับทหารเกณฑ์ในการป้องกันประเทศสิงคโปร์

(iv) สมาชิกกองกำลังตำรวจของประเทศสิงคโปร์ หรือกองกำลังตำรวจอื่น ที่ปฏิบัติหน้าที่ในประเทศสิงคโปร์

(v) สมาชิกของกำลังตำรวจพิเศษ ซึ่งผสมกันระหว่างตำรวจกับเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ

(vi) มือปืนรับจ้าง ที่ถูกจ้างโดยรัฐบาล

และมาตรา 10 ของ Arm offences Act กล่าวคือ

(a) สมาชิกของกองกำลังใด ที่กำลังมาเยือนประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบันอย่างถูกกฎหมาย หรือเป็นหน่วยกองกำลังตำรวจ หรือหน่วยกองกำลังอาสาสมัคร หรือกองกำลังแห่งท้องถิ่นที่ได้มีขึ้นตามกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่ใช้บังคับในประเทศสิงคโปร์ เมื่อสมาชิกแห่งกองกำลังนั้นได้พกพาอาวุธปืนเข้ามาในประเทศหรือเกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยกองกำลังนั้น

(b) บุคคลที่พกพาอาวุธปืน โดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการแต่งกายในเครื่องแบบหรือเครื่องแบบซึ่งแต่งในโอกาสงานพิธี

(c) บุคคลใดซึ่งได้รับอนุญาต หรือได้มอบอำนาจให้พกพาอาวุธปืน หรือครอบครองอาวุธปืน ภายใต้อำนาจของกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่เกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้บังคับกันอยู่ในประเทศสิงคโปร์

(d) สมาชิกขององค์กรหรือสมาคมที่ได้รับมอบอำนาจเป็นพิเศษจากรัฐมนตรีโดยการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อสมาชิكدังกล่าวได้พกพาอาวุธปืนไปหรือที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่

ข้อดี ของกฎหมาย Arm and Explosives Act (CHAPTER 13) ได้แก่ มีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับการพกพาปืนอาวุธปืน ในลักษณะที่เป็นที่สงสัยว่าจะนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมายก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขของสาธารณะ อาจถูกจับกุมโดยปราศจากหมายจับเมื่อถูกพบ หรือถูกกักขัง เช่นนี้ทำให้ง่ายต่อการจับกุมผู้พกพาอาวุธปืน และเป็นการป้องกันอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นได้ มีข้อยกเว้นสำหรับบุคคลสามารถพกพาอาวุธปืนได้โดยไม่ต้องขออนุญาต เช่น สมาชิกกองกำลังที่มีหน้าที่ป้องกันประเทศ เป็นต้น

ข้อเสีย ของกฎหมาย Arm and Explosives Act (CHAPTER 13) ได้แก่ หากผู้พกพาอาวุธปืนไม่ได้จะนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมายก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขของสาธารณะ ก็อาจเป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลดังกล่าว หรืออาจทำให้เสียเวลาเนื่องจากโดนจับกุม และอาจให้เกิดการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ทำการจับกุม

ข้อดี ของกฎหมาย Arm offences Act (CHAPTER 14) ได้แก่ เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่เคร่งครัดทำให้กฎหมายมีประสิทธิภาพ มีข้อยกเว้นสำหรับบุคคลสามารถพกพาอาวุธปืนได้โดยไม่ต้องขออนุญาตในระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติหน้าที่ หรือในทางการที่จ้าง

ข้อเสีย ของกฎหมาย Arm offences Act (CHAPTER 14) ได้แก่ บทสันนิษฐานสำหรับผู้คบหากับผู้พกพาอาวุธปืน ว่า บุคคลที่คบหากัน หรือถูกพบในกลุ่มของบุคคลอื่นใดที่พกพาอาวุธโดยผิดกฎหมาย สันนิษฐานอย่างสมเหตุสมผลได้ว่าบุคคลนั้นรู้ว่าบุคคลอื่นใดนั้นพกพา จะมีความผิดและถูกตัดสินลงโทษเช่นเดียวกับบุคคลอื่นที่ตนได้คบหาหรืออยู่รวมกลุ่มในขณะที่ถูกพบนั้น เป็นบทสันนิษฐานทางกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมสำหรับผู้ที่ไม่อาจทราบได้ว่าบุคคลที่ตนคบหาหรืออยู่รวมกลุ่มนั้นพกพาอาวุธปืนอย่างผิดกฎหมาย แม้ว่าจะมีบทพิสูจน์ก็ตาม

จากการศึกษากฎหมายต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น ไม่มีการผ่อนผันในเรื่องเหตุจำเป็นเร่งด่วนเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตเลย จะมีแต่เพียงการผ่อนผันเรื่องเหตุอันควร ตามมาตรา 400.00อนุมาตรา 2 (f) แห่งรัฐนิวยอร์กเท่านั้น ดังนั้นจากการวิเคราะห์ถึงข้อดีและข้อเสียของแต่ละประเทศดังกล่าวข้างต้นประเทศไทยสามารถนำหลักเกณฑ์เหล่านี้มาใช้โดยคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงในสังคมไทยและวัฒนธรรมไทยว่าหลักเกณฑ์ใดเหมาะสมกับประเทศไทย มิฉะนั้นแม้บทบัญญัติของกฎหมายจะดีเพียงใดแต่ถ้าไม่สามารถนำมาใช้ปฏิบัติได้จริงก็จะกลายเป็นบทบัญญัติที่ไร้ประสิทธิภาพ

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

6.1 บทสรุป

จากการศึกษาเรื่องการพกพาอาวุธในมาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญา และการพกพาอาวุธปืนในมาตรา 8 ทวิ ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้นพบว่ายังมีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายอยู่ เนื่องจากยังมีผู้ฝ่าฝืนกฎหมายโดยการพกพาอาวุธปืนออกไปยังนอกเคหสถานหรือนอกบ้าน ไปยังเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ อันเป็นการขัดต่อวัตถุประสงค์ในการให้มีและใช้อาวุธปืนตามมาตรา 9 ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กล่าวคือ เพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สินภายในบ้านหรือเคหสถาน เพื่อล่าสัตว์ และเพื่อการกีฬา

การพกพาอาวุธปืนออกไปยังเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะนั้น เมื่อมีบุคคลพบเห็นบุคคลผู้พกพาอาวุธปืนก็ก่อให้เกิดความหวาดหวั่นหวาดกลัวขึ้น หรือบุคคลนั้นอาจพกพาอาวุธปืนไปก่ออาชญากรรมได้โดยง่าย เนื่องจากอาวุธปืนมีขนาดเล็กกะทัดรัด สามารถปิดบังซ่อนเร้นได้โดยง่าย ซึ่งเป็นเรื่องที่กระทบต่อความปลอดภัยของสาธารณะ และกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวม และเมื่อบุคคลใดได้พกพาอาวุธปืนแล้วมักจะเกิดความรู้สึกอีกเหิม คึกคะนอง รู้สึกมีอำนาจเหนือกว่าอีกฝ่ายหรือบุคคลโดยทั่วไปที่ปราศจากอาวุธปืน หรือเมื่อไม่สามารถควบคุมอารมณ์และจิตใจของตนได้เพราะมีความคึกคะนองเนื่องด้วยวัยวุฒิยังเยาว์ หรือเป็นผู้เสพสุราของมีนเมาอาจก่อให้เกิดการกระทำที่เป็นอันตรายแก่ผู้อื่นหรือแม้แก่ตัวผู้พกพาอาวุธปืนเอง และผู้พกพาอาวุธปืนบางส่วนไม่มีคุณสมบัติหรือผ่านการฝึกอบรมในการใช้อาวุธปืนโดยถูกต้องปลอดภัยมาก่อน เพียงแค่คิดว่ามีอาวุธปืนอยู่ในมือก็สามารถยิงได้ สังคมจึงต้องมีการกำหนดมาตรการขึ้นมาควบคุมการพกพาอาวุธปืนโดยการบัญญัติกฎหมาย เพื่อมิให้เกิดอาชญากรรมที่ร้ายแรงและ ป้องกันมิให้ผู้พกพาอาวุธปืนที่บรรจุกะสุนพาอาวุธปืนไปสร้างความหวาดกลัวให้แก่สาธารณชนหรือประชาชนโดยทั่วไป อันเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์แห่งสาธารณะ

ดังนั้นหากสามารถจำกัดการพกพาอาวุธปืนก็จะสามารถลดอาชญากรรมร้ายแรงที่เกิดจากการพกพาอาวุธปืนไปก่ออาชญากรรมได้ เช่น การปล้นธนาคารก็จะไม่สามารถทำได้สะดวก หรือไม่สามารรถข่มขืนหรือ สโนเปอร์ได้ หรือ ผลจากการประทุษร้ายด้วยอาวุธอื่นจะไม่ร้ายแรงเท่ากับผลจากการประทุษร้ายด้วยอาวุธปืน กล่าวคือบุคคลผู้ได้รับผลร้ายจะมีจำนวนน้อย เช่น หากบุคคลใดเกิดการบันดาลโทสะด้วยการเข้าไปบีบบังคับบุคคลอื่น บุคคลผู้ได้รับผลร้ายจะมีเพียงคนเดียว แต่หากบุคคลดังกล่าวพกพาอาวุธปืนอยู่ในมือ นั้น การใช้ปืนยังสามารถทำให้บุคคลหลายคนจบชีวิตลงพร้อมกัน เป็นต้น

จากการศึกษานี้พบปัญหาเรื่องการพกพาอาวุธปืนนั้นยังมีปัญหาย่อยหลายประเด็น กล่าวคือ

6.1.1 ปัญหาเกี่ยวกับความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติของการพกพาอาวุธปืน

ความหมายของคำว่า “พาไป” ตามมาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญา และมาตรา 8 ทวิ วรรคสอง ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กับ คำว่า “พาติดตัวไป” ตามมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้นมีความหมายแตกต่างกัน

คำว่า “พาไป” หมายถึง การนำติดไปกับตัวด้วยซึ่งส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน ส่วนคำว่า “พาติดตัวไป” นั้นเป็นเรื่องที่ต้องมาวิเคราะห์ว่าต้องมีการพาติดตัวไปโดยตลอดหรือไม่ เนื่องจากกฎหมายได้บัญญัติ คำว่า “พาไป” และ คำว่า “พาติดตัวไป” ไว้ต่างกัน ซึ่งศาลฎีกาได้ให้ความหมายของคำว่า “พาติดตัวไป” ว่า การพาติดตัวไปไม่จำเป็นว่าอาวุธปืนนั้นต้องอยู่ติดตัวเสมอ ถ้าหากอาวุธปืนนั้นสามารถอยู่ในความรู้เห็น อยู่ในสายตาหรือสามารถควบคุมได้ของบุคคลผู้พาไปและมีการพาเคลื่อนที่ไปมาก็ถือว่าเป็นการพาอาวุธปืนติดตัวไปแล้ว โดยสาระสำคัญอยู่ที่การพาอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปมาและบุคคลผู้พาอาวุธปืนต้องสามารถหยิบฉวยอาวุธปืนมาใช้งานได้โดยสะดวกหรือโดยง่าย กล่าวคือสามารถหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ทันทีทันใด

ดังนั้นสาระสำคัญของการพาอาวุธปืนติดตัวไป คือ การที่บุคคลนำอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนด้วยมือไขว่อยู่กับที่หรือเก็บไว้ ณ ที่หนึ่งใด รวมทั้งบุคคลผู้ที่พาอาวุธปืนติดตัวไปต้องสามารถหยิบฉวยอาวุธปืนได้ทันที กล่าวคือ สามารถหยิบใช้ได้โดยง่ายหรือโดยสะดวก ซึ่งหากไม่สามารถหยิบใช้งานได้โดยง่ายก็จะไม่มีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไป

การพาอาวุธปืนไป หรือ พาอาวุธปืนติดตัวไปนั้นยังไม่มีการบัญญัติลักษณะและวิธีการพาไว้เป็นกฎหมาย มีเพียงแต่บันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 0503(ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525 ซึ่งเป็นแนวทางในการปฏิบัติของข้าราชการตำรวจในการให้ใช้ดุลพินิจในการตรวจค้นจับกุมบุคคลผู้พกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะสถานเท่านั้น โดยได้กำหนดลักษณะการพกพาตามแนวชี้ขาดไม่ฟ้องของอธิบดีกรมอัยการเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะสถานโดยได้รับอนุญาตให้พกพาจากเจ้าพนักงาน ซึ่งถือว่าโดยสภาพนั้น เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์ จึงสมควรบัญญัติไว้ให้ชัดเจนดังเช่นกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของรัฐนิวยอร์ก และกรุงวอชิงตัน ดี ซี เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย

ปัญหาเรื่องความหมายของคำว่า “อาวุธปืน” ซึ่งบัญญัติความหมายของคำว่าอาวุธปืนไว้กว้าง ตาม มาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กล่าวคือ ส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน เช่น ลำกล้อง หรือเครื่องกระสุนปืน ก็ถือว่าเป็นอาวุธปืน ดังนั้นเมื่อพกพาเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืนก็ถือว่ามีความผิดฐานพกพาอาวุธปืนแล้ว แต่ในทางปฏิบัติกลับเกิดความขัดแย้งกัน เนื่องจากการพกพาอาวุธปืนที่บรรจุเครื่องกระสุนปืนไว้แต่ใส่กระเป๋าลือไว้เก็บไว้ในที่ช่องใส่ของหนักรถยนต์ ไม่สามารถหยิบฉวยนำมาใช้ได้ทันที ไม่มีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวตามบันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 0503(ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525 แต่การพกพาส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืน การพาอาวุธปืนที่ไม่สามารถใช้ยิงได้หรือมีสภาพไม่สมบูรณ์ใช้การไม่ได้ หรือ แยกชิ้นส่วนออกจากกันไปโดยใส่กระเป๋าวางข้างตัว อาจมีความผิดฐานพกพาอาวุธปืนได้ เนื่องจากชิ้นส่วนอาวุธปืน หรืออาวุธปืนที่ไม่สามารถใช้การได้ดังกล่าวถือเป็นอาวุธปืนตาม และการพาไปอยู่ในลักษณะสามารถหยิบฉวยได้ง่าย จึงเป็นอันครบองค์ประกอบความผิดฐานพกพาอาวุธปืนติดตัว

6.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต

การพกพาวุธปืนนั้นมีข้อยกเว้น คือ กรณีมีเหตุสมควรตามมาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญา หรือ มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ตามมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490 ซึ่งขึ้นอยู่กับดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่โดยจะดูข้อเท็จจริงเป็นรายกรณีไป โดยเจตนารมณ์ของข้อยกเว้นในกรณีนี้มีขึ้นเพื่อจะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจผ่อนผันตามสมควร โดยใช้วิธีพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นรายกรณีไปตามความเหมาะสม แต่ทั้งนี้ในทางปฏิบัตินั้นกลายเป็นการสร้างช่องทางให้เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจในทางเลือกปฏิบัติ เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบซึ่งเป็นการผิดวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมายอย่างยิ่ง จึงสมควรได้รับการแก้ไข

6.1.3 ปัญหาเรื่องความเหมาะสมของบทลงโทษ

ตามมาตรา 371 เป็นโทษเกี่ยวกับการพกพาวุธ ซึ่งรวมไปถึงอาวุธปืนด้วย ซึ่งมีการกำหนดโทษปรับและโทษริบทรัพย์ โดยที่โทษปรับนั้นได้มีการกำหนดโทษขั้นสูงเอาไว้ กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท อันเป็นจำนวนเงินที่ต่ำจนเกินไปเมื่อเทียบกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน แต่เมื่อเวลาลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับการพกพาวุธปืนนั้นเป็นความผิดธรรมดาผิดต่อกฎหมายหลายบทตามมาตรา 90 ของประมวลกฎหมายอาญา จึงต้องลงโทษตามมาตรา 8 ทวิ และ มาตรา 72 ทวิวรรคสองและวรรคสาม ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งมีโทษปรับเป็นการเฉพาะอยู่แล้ว มาตรา 371 จึงเป็นเสมือนบทลงโทษสำหรับการพกพาวุธอย่างอื่น จึงไม่เห็นควรแก้ไข เว้นแต่เพิ่มโทษปรับให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน

ส่วนโทษเกี่ยวกับการพกพาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น ก็มีการกำหนดโทษไว้สองประการคือ โทษปรับและโทษจำคุก ไม่มีการกำหนดโทษริบทรัพย์ไว้ โดยโทษนั้นสามารถแยกพิจารณาได้เป็นการฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง ซึ่งโทษจะบัญญัติอยู่ในมาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ซึ่งกำหนดว่าผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่หากฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วยต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท ส่วนการฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสอง นั้นจะมีโทษบัญญัติอยู่ในมาตรา 72 ทวิ วรรคสาม ซึ่งกำหนดว่า ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

การพกพาวุธปืนนั้นกระทบต่อความปลอดภัยของสาธารณะ กระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม และเป็นสาเหตุหนึ่งในการก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม มากกว่าการมีอาวุธปืนไว้เพื่อใช้ป้องกันตัวภายในบ้านหรือเคหสถาน ซึ่งโทษของการมีไว้ซึ่งอาวุธปืนตามมาตรา 7 ต้องระวางโทษตามมาตรา 72 กล่าวคือ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท ซึ่งจะเห็นได้ว่าโทษของการพกพาอันเป็นสาเหตุสำคัญในการก่อให้เกิดอาชญากรรมภายนอกบ้านหรือเคหสถาน กล่าวคือ พกพาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะนั้น กลับมีระวางโทษเบากว่าโทษมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน จึงเห็นควรเพิ่มโทษของการฝ่าฝืนการพกพาวุธปืนให้หนักกว่า โทษมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และอาจ

เพิ่มโทษถึงจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิตหากจำเป็น อีกทั้งยังสมควรกำหนดโทษริบทรัพย์สินเข้าไปด้วย เนื่องจากอาวุธปืนนั้น เป็นวัตถุแห่งการกระทำความผิด ซึ่งไม่ใช่วัตถุที่ใช้ในการกระทำความผิดอันรับได้ ตามมาตรา 32 และ มาตรา 33 ของประมวลกฎหมายอาญา

6.1.4 ปัญหาเรื่องการกำหนด กฎ ระเบียบ เงื่อนไขเกี่ยวกับการยื่นขอใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว (ป.12)

มีปัญหาเกี่ยวกับหลักฐานต้องนำมาแสดงหรือต้องนำมายื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยประเทศไทยไม่มีการยื่นหลักฐานใบรับรองแพทย์เกี่ยวกับสุขภาพกายและสุขภาพจิตในบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 75 ปี มีเพียงกำหนดให้นำใบรับรองแพทย์ที่ยืนยันว่าเป็นผู้มีสภาพร่างกายและจิตใจสมบูรณ์แข็งแรง สำหรับกรณีผู้ขอมีอายุ 75 ปี ขึ้นไปเท่านั้น

การกรอกเอกสารแสดงความจำนงขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนนั้นไม่มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการขอใบอนุญาตให้ชัดเจนว่าจะขอยกใบอนุญาตพกพาไปเพื่อการป้องกันตัว การกีฬา หรือการล่าสัตว์ และประเทศไทยยังไม่มี การสอบข้อเขียน และการฝึกอบรมในการใช้อาวุธปืนที่ถูกต้องหรือการใช้อาวุธปืนเป็น เพื่อให้เมื่อผู้พกพาอาวุธปืนมีความจำเป็นต้องใช้อาวุธปืนดังกล่าวจะสามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง มิใช่เมื่อตกใจแล้วยิงปืนโดยไร้ทิศทางทำให้ไปถูกผู้บริสุทธิ์บาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย หรือทำปิ่นหล่นขึ้นได้

อีกทั้งการพิจารณาออกใบอนุญาตพกพานั้นไม่มีการกำหนดอาชีพของผู้ต้องการขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนไว้ ดังนั้นประชาชนโดยทั่วไปจึงสามารถขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนได้ทุกคนหากมีคุณสมบัติครบหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด และนอกจากมีการกำหนดเรื่องขนาดของอาวุธปืนที่จะสามารถได้รับอนุญาตให้ออกใบอนุญาตพกพาได้ คือ ขนาดกว้างของปากกล้างต้องไม่เกิน .38 นิ้ว หรือ 9 มม. แต่ไม่ได้มีการกำหนดขนาดและจำนวนกระสุนที่สามารถขออนุญาตพกพาไปได้ไว้ จึงสมควรกำหนดไว้ด้วย มิฉะนั้นอาจมีการพกพากระสุนปืนเกินกว่าความจำเป็นที่จะนำไปใช้เพื่อการป้องกันตัว

6.2 ข้อเสนอแนะ

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนมาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และ มาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 แล้วนั้น เพื่อให้กฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนดังกล่าวสามารถใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง กล่าวคือ เพื่อมิให้เกิดอาชญากรรมที่ร้ายแรงและ ป้องกันมิให้ผู้พกพาอาวุธปืนที่บรรจุกะสุนพาอาวุธปืนไปสร้างความหวาดกลัวให้แก่สาธารณชนหรือประชาชนโดยทั่วไป จึงได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหากฎหมาย ดังต่อไปนี้

6.2.1 ข้อเสนอแนะในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติของการพกพาอาวุธปืน

ข้อเสนอแนะในประเด็นเรื่องการ “พาไป” หรือการ “พาติดตัวไป”

การพาไป หรือ พาติดตัวไปยังยังไม่มีการบัญญัติลักษณะการพาและวิธีการไว้เป็นกฎหมาย มีเพียงแต่บันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 0503(ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525 ซึ่งเป็นแนวทางในการปฏิบัติของข้าราชการตำรวจในการให้ใช้ดุลพินิจในการตรวจค้น จับกุมบุคคลผู้พกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะสถานเท่านั้น โดยได้กำหนดลักษณะการพกพาตามแนวชีขาดไม่พ้องของอธิบดีกรมอัยการเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะสถานโดยได้รับอนุญาตให้พกพาจากเจ้าพนักงาน ซึ่งถือว่าโดยสภาพนั้น เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์ จึงสมควรบัญญัติไว้ให้ชัดเจนดังเช่นกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนของรัฐนิวยอร์ก และกรุงวอชิงตัน ดี ซี โดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้มีอำนาจออกประกาศ หรือกฎกระทรวง ตามที่มาตรา 6³¹⁵ ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ได้ให้อำนาจไว้ ดังต่อไปนี้

“กรณีที่ผู้ใดต้องมีอาวุธปืนติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์นั้น การพกพาอาวุธปืนโดยยานพาหนะ สามารถกระทำดังต่อไปนี้

1) การพกพาอาวุธปืนโดยยานพาหนะ อาวุธปืนต้องไม่บรรจุกระสุนปืน และทั้งอาวุธปืนและ เครื่องกระสุนปืนต้องไม่สามารถเข้าถึงได้ทันที หรือไม่สามารถใช้ได้โดยง่ายโดยผู้ที่โดยสารในยานพาหนะนั้น หรือไม่สามารถเข้าถึงได้โดยตรงจากยานพาหนะ

2) ถ้าพาหนะที่ขนส่งไม่มีส่วนที่แยกจากส่วนของคนขับ อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนต้องล็อกเก็บในตู้นิรภัยนอกเหนือจากลิ้นชักหรือคอนโซลรถ อาวุธปืนต้องไม่บรรจุกระสุน และต้องแยกอาวุธปืนออกจากเครื่องกระสุนปืนโดยจัดเก็บไว้แยกต่างหากจากกัน

หากการพกพาอาวุธปืนอยู่ในลักษณะอื่นที่ไม่ใช่การขนส่งโดยยานพาหนะอาวุธปืนจะต้อง

- (1) ไม่บรรจุกระสุน
- (2) บรรจุในตู้นิรภัยล็อก และ
- (3) แยกการจัดเก็บอาวุธปืนออกจากเครื่องกระสุนปืน

ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้ถือว่า พาอาวุธปืนติดตัวโดยไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนด”

ข้อเสนอแนะในประเด็นปัญหาเรื่องความหมายของคำว่า “อาวุธปืน” นั้น ควรกำหนดนิยามศัพท์ของคำว่า “อาวุธปืน” ว่าเป็นอาวุธที่สามารถใช้ได้โดยสภาพ หรือใช้งานได้จริง กล่าวคือ สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมหรือก่อให้เกิดอันตรายหรือประทุษร้ายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคล หรือเป็นอาวุธที่สามารถใช้ยิงได้เท่านั้น เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและต้องด้วยเจตนารมณ์ของกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืน

³¹⁵ มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียนและเจ้าหน้าที่อื่นและออกกฎกระทรวงในเรื่องต่อไปนี้ คือ

- (1) จำกัดชนิดและจำนวนอาวุธปืนของกระทรวงทบวงกรมอื่น นอกจากของราชการทหาร และตำรวจหรือหน่วยราชการตามมาตรา ๕ วรรคสอง
- (2) วางระเบียบการทะเบียน การขอและการออกใบอนุญาต
- (3) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมซึ่งต้องไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้
- (4) กิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

6.2.2 ข้อเสนอแนะในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับ

อนุญาต

ควรกำจัดช่องโหว่ของกฎหมายในเรื่อง “เหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์” โดยออกเป็นประกาศสำหรับผู้มีเหตุจำเป็นจะต้องพกพาอาวุธปืนไปโดยไม่ได้รับใบอนุญาตพกพา ให้ไปดำเนินการขออนุญาตกับพนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่ที่ผู้ขอมีภูมิลำเนา เพื่อออกใบแทนใบอนุญาตพกพา โดยลงบันทึกกำหนดวันเวลาและสถานที่ที่บุคคลนั้นจำเป็นต้องพาอาวุธปืนไปโดยละเอียด มีการกำหนดเวลาและสถานที่ที่มีเหตุจำเป็นต้องพกพาอาวุธปืนไป หรือมีการขออนุญาตทางโทรศัพท์หรืออินเทอร์เน็ตหากไม่สามารถไปยังสถานีตำรวจได้ เพื่อเป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจในการพาอาวุธปืน และเป็นข้อมูลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าในขณะนั้นบุคคลใดกำลังพกพาอาวุธปืนไปและไปยังสถานที่ใด อันเป็นข้อมูลในการป้องกันอาชญากรรมได้ทางหนึ่ง ทั้งนี้ หากพบบุคคลดังกล่าวพกพาอาวุธปืนไปนอกเหนือจากสถานที่และเวลาที่ถูกระบุในใบแทนใบอนุญาตพกพาหรือนอกเหนือจากข้อมูลที่บันทึกไว้ทางโทรศัพท์หรือทางอินเทอร์เน็ต จะต้องเข้าข้อสันนิษฐานว่าพกพาอาวุธปืนไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด จะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนด

ส่วนกรณีที่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนจนไม่สามารถไปออกใบแทนใบอนุญาตพกพาได้นั้น เห็นควรเพิ่มบทบัญญัติคานียามของคำว่า “เหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์” ให้แน่ชัด โดยการรวบรวมแนวคำพิพากษากฎีกาว่าวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกมาเป็นหลัก เพื่อไม่ให้เกิดการอ้างที่พร่ำเพรื่อ และไม่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจไปในทางที่ไม่ชอบได้ เช่น มีนักเรียนโรงเรียนหนึ่งพกพาอาวุธปืนไปโดยอ้างว่ามีนักเรียนคู่อริหมายปองเอาชีวิต เช่นนี้เป็นเหตุจำเป็นในการป้องกันตัว และเป็นเหตุเร่งด่วนเช่นกัน ถ้าไม่มีการกำหนดนิยามหรือหลักที่ชัดเจนก็จะเป็นการอ้างที่เลื่อนลอยทำให้บุคคลผู้พกพาแสวงหาช่องโหว่ของกฎหมายเพื่อพกพาอาวุธปืนไปได้ ดังต่อไปนี้

คำว่า “จำเป็น” นั้นในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายว่าต้องเป็นอย่างนั้น ต้องทำ ขาดไม่ได้ ดังนั้น จำเป็น จึงหมายถึง กรณีที่ต้องกระทำโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งตามคำพิพากษากฎีกานั้น จำเป็นนั้น ต้องมีอยู่ตลอดไป และเป็นการที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยวิธีอื่นได้ ดังคำพิพากษากฎีกาที่ 4753/2536³¹⁶

ส่วนอีกกรณีคือ คำว่า “เร่งด่วน” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายว่า รวดเร็วมาก รวดเร็วยิ่ง ดังนั้น เร่งด่วน จึงหมายถึง กรณีที่หากไม่ได้กระทำในเวลาานั้น

³¹⁶ คำพิพากษากฎีกาที่ 4753/2536 การที่จำเลยพาอาวุธปืนติดตัวไปกับผู้อื่นซึ่งพกพาเงินไปจำนวน 300,000 บาท เพื่อทำสัญญาซื้อขายที่ดินที่ต่างจังหวัดในเวลากลางคืนนั้น ไม่ถือว่าเป็นกรณีจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ศาลฎีกาให้เหตุผลว่า เห็นว่านางสาวสุจิตราได้ตกลงซื้อที่ดินไว้ล่วงหน้าแล้ว จึงมีเวลาเตรียมการที่จะนำเงินสดไปหรือหากเห็นว่าการนำเงินสดไปจำนวนมากถึง 300,000 บาท อาจเป็นอันตรายก็สามารถเปลี่ยนเป็นตั๋วแลกเงินแทนก็ได้ การเดินทางเพื่อซื้อขายที่ดิน และการตกลงซื้อขายที่ดิน สามารถทำในเวลากลางวันได้ เพราะไม่ปรากฏว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนแต่ประการใด หลังจากที่ย่างมัดจำกันเสร็จแล้ว จำเลยเดินทางกลับบ้านแต่ไม่ได้แวะคืนอาวุธปืนให้เจ้าของกลับพาอาวุธปืนมาบ้านจำเลยจนกระทั่งเกิดเหตุคดีนี้ กรณีไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

จะก่อให้เกิดผลเสียหายขึ้นในเวลานั้นหรือในเวลาอันใกล้จะถึงอย่างแน่นอน ซึ่งตามคำพิพากษาฎีกา นั้น เร่งด่วนนั้น ต้องเป็นกรณีที่หากไม่ทำในเวลานั้นผลเสียหายจะเกิดขึ้นในเวลานั้นหรือในอนาคต อย่างแน่นอน กล่าวคือต้องมีเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้วหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตอย่างแน่นอน จึงไม่อาจใช้ การคาดหมายหรือคาดเดาว่าเหตุร้ายอาจเกิดขึ้น ดังนี้คำว่า เร่งด่วน จึงต้องเป็นการที่มีเหตุการณ์ เกิดขึ้นแล้วหรือต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนในอนาคต ไม่ใช่การที่ไม่แน่ว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นหรือไม่ หรือไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีอยู่จริงหรือไม่ ดังคำพิพากษาฎีกาที่คำพิพากษาฎีกาที่ 772/2536³¹⁷ และ คำพิพากษาฎีกาที่ 1473/2546³¹⁸

คำว่าจำเป็นและเร่งด่วนจึงต้องเป็นกรณีที่มีความจำเป็นที่จะต้องพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยวิธีอื่นได้ โดยความจำเป็นนั้นต้องมีอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากมีเหตุการณ์ร้าย เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตอย่างแน่นอน และไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานซึ่งมี หน้าที่ปราบปรามและจับกุมผู้กระทำความผิดได้อย่างทันที่ หากเน้นเข้าไปก็จะเกิดภัยอันตราย ร้ายแรงแก่ชีวิตหรือทรัพย์สินของตนหรือของบุคคลอื่นได้

ส่วนคำว่า “ตามสมควรแก่พฤติการณ์” นั้นเป็นการใช้เหตุการณ์แวดล้อมที่เกิดขึ้นมา พิจารณาว่าเป็นเหตุจำเป็นและเร่งด่วนหรือไม่ โดยดูจากความสมเหตุสมผลของเหตุการณ์นั้น โดยต้อง พิจารณาเป็นรายกรณี เป็นเรื่องไป

นอกจากนี้กรณีเรื่องเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ควรมีการกำหนดข้อ สันนิษฐานว่า หากบุคคลใดถูกพบว่าพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควร แก่พฤติการณ์แล้วนั้น จะเข้าข้อสันนิษฐานว่าบุคคลนั้นได้พาอาวุธปืนติดตัวไปไว้เพื่อใช้ในการกระทำ ความผิด ต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนด

กรณีการพกพาอาวุธปืนไปเพื่อสำหรับการกีฬานั้นเมื่อการฝึกฝนยิงปืนเป็นความจำเป็นแก่ บุคคลที่มีและใช้อาวุธปืนจึงเห็นควรให้ออกกฎหมายโดยบัญญัติให้การพาอาวุธปืนไปยังที่สนามยิงปืน ไม่เป็นการผิดกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ทั้งให้ออกหนังสือรับรองจากสมาคมยิงปืน เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการออกใบอนุญาต พกพาอาวุธปืน มายังสนามยิงปืนว่า ผู้พกพาอาวุธปืนได้พกพาอาวุธปืนไปยังสนามยิงปืนจริง โดยการพกพาอาวุธปืน ไปยังสนามยิงปืนนั้นต้องไม่บรรจุกระสุนและแยกชิ้นส่วนอาวุธปืนออกจากกัน เก็บอาวุธปืนและเครื่อง กระสุนปืนไว้ในตู้ล็อกนิรภัย โดยแยกต่างหากออกจากกัน อีกทั้งพกพาไปในลักษณะที่ไม่สามารถหยิบ

³¹⁷ คำพิพากษาฎีกาที่ 772/2536 แม้ก่อนเกิดเหตุจำเป็นและเร่งด่วนไปเก็บเงินค่าสินค่าที่ต่างอำเภอ และถูกคนร้ายชิงทรัพย์ แต่การที่จำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ เพราะไม่แน่ว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้น จำเลยจึงมีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต

³¹⁸ คำพิพากษาฎีกาที่ 1473/2546 แม้ถ้าผู้ยิงยาวที่จำเป็นและเร่งด่วนไปจะเคยถูกคนร้ายลักไป จำเลยก็สามารถแจ้งความต่อเจ้าพนักงานเพื่อให้สืบค้นหาตัวคนร้ายได้ แต่จำเลยไม่ได้ดำเนินการ เช่นนั้น แต่กลับพาอาวุธปืนจากบ้านซึ่งอยู่ห่างจากแปลงนาที่ปลูกข้าวผู้ยิงยาวประมาณ 2 กิโลเมตร ติด ตัวมาเพื่อรดน้ำและเฝ้าผู้ยิงยาว ทั้งๆที่ขณะนั้นไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น การกระทำดังกล่าวของ จำเลยจึงไม่ใช่กรณีที่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ฉวยได้โดยง่ายในระหว่างการพาดูรูปปั้นนั้นไปสนามยิงปืน แต่ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดช่องโหว่ของกฎหมายในการที่บุคคลผู้มีใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์การกีฬาเพื่อนำไปยังสนามยิงปืนนั้นไปใช้พกพาโดยทั่วไป จึงอาจกำหนดโทษถึงจำคุกสำหรับผู้นำใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนสำหรับวัตถุประสงค์ในการกีฬาไปใช้พกพาโดยทั่วไปไม่น้อยกว่า 10 ปีขึ้นไป อย่างไรก็ตามจะทราบว่านำไปใช้ในวัตถุประสงค์ในการกีฬานั้น อาจจะมีการกำหนดสถานที่ในการพกพา หรือช่วงเวลาในการพกพานอกเหนือจากเวลาดังกล่าวให้ถือว่าไม่ได้พกพาไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการกีฬา เช่น ช่วงระยะเวลาที่สนามกีฬายิงปืนเปิดถึงสนามกีฬายิงปืนปิด เป็นต้น

6.2.3 ข้อเสนอแนะในประเด็นปัญหาเรื่องความเหมาะสมของบทลงโทษ

โทษตามมาตรา 371 ของประมวลกฎหมายอาญานั้น แม้เป็นโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ ซึ่งรวมไปถึงอาวุธปืนด้วย แต่เมื่อเวลาลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนนั้นเป็นความผิดกรณีเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตามมาตรา 90 ของประมวลกฎหมายอาญา จึงต้องลงโทษตามมาตรา 8 ทวิ และ มาตรา 72 ทวิวรรคสองและวรรคสาม ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งมีโทษปรับเป็นการเฉพาะอยู่แล้ว มาตรา 371 จึงเป็นเสมือนบทลงโทษสำหรับการพกพาอาวุธอย่างอื่น จึงไม่เห็นควรแก้ไข เว้นแต่เพิ่มโทษปรับให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน

ส่วนโทษตามมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง ซึ่งโทษจะบัญญัติอยู่ในมาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ซึ่งกำหนดว่าผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่หากฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วยต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท ส่วนการฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสอง นั้นจะมีโทษบัญญัติอยู่ในมาตรา 72 ทวิ วรรคสาม ซึ่งกำหนดว่า ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ นั้นสมควรเพิ่มโทษริบทรัพย์สินด้วย เนื่องจากหากอัยการไม่ฟ้องตามมาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาด้วย ศาลจะได้สามารถรับอาวุธปืนได้ เพราะอาวุธปืนนั้น เป็นวัตถุแห่งการกระทำความผิด ซึ่งไม่ใช่วัตถุที่ใช้ในการกระทำความผิดอันรับได้ ตามมาตรา 32 และ มาตรา 33 ของประมวลกฎหมายอาญา

นอกจากนี้ควรเพิ่มโทษของการฝ่าฝืนการพกพาอาวุธปืนให้หนักกว่า โทษมีอาวุธปืนในเคหสถานโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนตามมาตรา 7 ซึ่งไม่นำอาวุธปืนออกไปยังนอกเคหสถานหรือบ้าน จึงไม่อาจไปก่อให้เกิดอาชญากรรมหรือประทุษร้ายบุคคลอื่น โดยอาจเพิ่มโทษถึงจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิตหากจำเป็น เนื่องจากการพกพาอาวุธปืนนั้นเป็นสาเหตุสำคัญในการก่อให้เกิดอาชญากรรมภายนอกบ้านหรือเคหสถาน กล่าวคือ พกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะสถานนั้นอาจนำไปก่ออาชญากรรม หรือก่อให้เกิดความหวาดหวั่นหวาดกลัวแก่บุคคลอื่น หรืออาจนำไปประทุษร้ายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจของบุคคลอื่น ดังนั้นจึงควรบัญญัติเพิ่มโทษการฝ่าฝืนบทบัญญัติเรื่องการพกพาอาวุธปืน ให้สูงกว่าการฝ่าฝืนบทบัญญัติเรื่องมีอาวุธปืนในเคหสถานโดยไม่ได้รับอนุญาต

6.2.4 ข้อเสนอแนะในปัญหาเรื่องการกำหนด กฎ ระเบียบ เงื่อนไขเกี่ยวกับการยื่นขอ ใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัว (ป.12)

ในเรื่องเกี่ยวกับหลักฐานที่ต้องนำมาแสดงหรือต้องนำมายื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่นั้น ควรมี การกำหนดให้มีการยื่นใบรับรองแพทย์สำหรับผู้ต้องการขอใบอนุญาตพกพา ไม่เฉพาะในด้านสุขภาพ กายเท่านั้นแต่รวมไปถึงด้านสุขภาพจิตอีกด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้อาวุธปืนตกไปอยู่ในเงื้อมมือของผู้พกพา อาวุธปืนที่มีสุขภาพจิตบกพร่อง หรือเรียกได้ว่าเป็น โรคจิตได้ อีกทั้งควรมีการตรวจสอบประวัติ อาชญากรรมโดยเคร่งครัด ตามแบบประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐนิวยอร์ก และประเทศญี่ปุ่น โดยการ ตรวจสอบสุขภาพและสุขภาพจิตนั้นควรมีการตรวจทุกครั้งที่ยื่นต่ออายุใบอนุญาตพกพา เนื่องจากการ ขออนุญาตตอนแรกอาจจะยังไม่มีปัญหาสุขภาพกายหรือปัญหาสุขภาพจิตแต่ภายหลังอาจจะมิกได้

สำหรับการกรอกเอกสารในการขออนุญาตพกพาอาวุธปืนนั้น ควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ ในการขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนให้ชัดเจน เช่น ขอไปเพื่อป้องกันตัว การกีฬา หรือล่าสัตว์ หากมี ความประสงค์จะนำไปใช้ในการกีฬา เช่น นำไปสนามฝึกยิงปืน ผู้ขออนุญาตควรมีใบรับรองจาก สมาคมยิงปืนว่าเป็นนักกีฬายิงปืนสมัครเล่นหรือมืออาชีพ มาประกอบเป็นหลักฐานในการขอออก ใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน เพื่อแสดงวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนในการขอออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน ตามแบบประเทศสิงคโปร์

ในด้านเงื่อนไขการขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัวนั้น ควรที่จะมีการจัดฝึกอบรมในเรื่องการยิง ปืนจากสมาคมยิงปืนหรือกระทรวงมหาดไทยผู้รับผิดชอบในการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน มีการ สอบข้อเขียนวัดความรู้เกี่ยวกับอาวุธปืนและการใช้อาวุธ มีการทดสอบเกี่ยวกับการยิงปืนในสนามยิง ปืน เฉกเช่นเดียวกับการทำใบอนุญาตขับรถยนต์ เพื่อให้ทราบได้ว่าบุคคลผู้มาขอใบอนุญาตพกพา อาวุธปืนติดตัวนั้นสามารถใช้ปืนได้โดยวิธีที่ถูกต้องและใช้ปืนเป็น โดยกระบวนการนี้ต้องทำซ้ำทุกๆ สามปี ดังที่ประเทศญี่ปุ่นได้ปฏิบัติ ทั้งนี้กระบวนการดังกล่าวนี้อาจสามารถกระทำได้ตั้งแต่การขอ ใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืน

สำหรับการพิจารณาอนุญาตนั้นควรมีการกำหนดอาชีพสำหรับผู้สามารถขอใบอนุญาตพกพา อาวุธปืน นอกเหนือจากที่กำหนดว่าข้าราชการการเมืองสามารถขอใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนได้แล้ว เพื่อไม่ให้มีการออกใบอนุญาตให้บุคคลทั่วไปได้ทุกคน กล่าวคือ ไม่ใช่บุคคลใดก็สามารถมาขอออก ใบอนุญาตพกพาได้ โดยกำหนดอาชีพของบุคคลผู้สามารถขอออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวดังนี้

- 1) พนักงานเจ้าที่ผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เช่น เจ้าหน้าที่ ตำรวจทหาร นายอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น
- 2) เจ้าหน้าที่ ตัวแทน หรือลูกจ้างของรัฐหรือหน่วยงานทางการเมืองที่มีอำนาจตาม กฎหมายที่จะเข้าร่วมหรือมีอำนาจที่จะป้องกัน ตรวจสอบ สอบสวน ดำเนินคดีการฝ่าฝืนกฎหมายใดๆ เช่น ผู้พิพากษา อัยการ เป็นต้น
- 3) เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานราชทัณฑ์ เช่น พัดตีเรือนจำ ผู้คุมเรือนจำ เป็นต้น
- 4) เจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับเงินเป็นจำนวนมาก หรือต้องขนส่งสินค้าที่มีมูลค่าสูง เช่น พนักงานรักษาความปลอดภัยของธนาคาร หรือ ผู้ให้บริการขนส่ง เป็นต้น
- 5) นักกีฬายิงปืนสมัครเล่น หรือ มืออาชีพ
- 6) พ่อค้าหรือเจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่

และนอกจากกำหนดชนิดของอาวุธปืนที่สามารถขออนุญาตพกพาอาวุธปืนได้นั้น ควรกำหนดขนาดและจำนวนกระสุนที่สามารถขออนุญาตพกพาไปได้ด้วย เพื่อไม่ให้เกิดการพกพาจำนวนกระสุนมากเกินไป จนเกินกว่าความจำเป็นสำหรับวัตถุประสงค์ในการป้องกันตัว

เมื่อได้แก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้เกิดความเหมาะสมแล้ว จะทำให้การพกพาอาวุธปืนออกมานอกเคหสถานไปยังที่สาธารณะมีความยากยิ่งขึ้นสำหรับผู้ไม่มีใบอนุญาตพกพาเนื่องจากต้องไปขออนุญาตออกใบแทนใบอนุญาตพกพาจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจในภูมิลำเนาที่ตนอยู่อาศัย หรือต้องโทรศัพท์ขออนุญาตหรือกรอกข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจและบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งจะทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถทราบข้อมูลว่าในขณะนี้บุคคลใดกำลังพกพาอาวุธปืนไปและไปยังสถานที่ใด เพื่อเป็นข้อมูลในการป้องกันอาชญากรรมได้ทางหนึ่ง อีกทั้งยังมีข้อสันนิษฐานว่าหากบุคคลใดพาอาวุธปืนติดตัวไป โดยไม่ได้มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ บุคคลนั้นจะต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่าบุคคลนั้นได้พาอาวุธปืนติดตัวไปไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนด

ส่วนการออกใบอนุญาตพกพาไปยังสนามยิงปืนนั้น ก็เพื่อจุดประสงค์ในการกีฬาอันสอดคล้องกับหนึ่งในวัตถุประสงค์ในการออกใบอนุญาตมีและใช้อาวุธ และเพื่อเป็นการฝึกซ้อมหรือเรียนรู้วิธีการยิงปืนอย่างถูกต้องหรือใช้ปืนเป็น การพกพาไปยังสนามกีฬาหรือสนามยิงปืนจึงสามารถอนุมัติได้ แต่ทั้งนี้ต้องมีการออกกฎหมายอุดช่องว่างเพื่อไม่ให้บุคคลใดนำใบอนุญาตพกพาที่มีวัตถุประสงค์ด้านการกีฬาไปใช้พกพาโดยทั่วไป โดยอาจกำหนดโทษถึงจำคุกไม่น้อยกว่า 10 ปีขึ้นไป

ด้านการกำหนดคุณสมบัติหรือวิธีการขออนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวให้มีความยุ่งยากซับซ้อนยิ่งขึ้นก็จะสามารถทำให้ทราบได้ว่าผู้ได้รับใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนติดตัวมีสุขภาพจิตที่ปกติ และใช้อาวุธปืนเป็น และเป็นบุคคลที่มีความจำเป็นในการพกพาอาวุธปืน

บรรณานุกรม

- กรุงเทพธุรกิจ. กราดยังนักเรียนประณสรัฐตาย 28. ค้นวันที่ 28 เมษายน 2557 จาก
<http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/politics/world/20121215/482264/กราฟยังนักเรียนโรงเรียนประณสรัฐตาย-28.html>
- กุลพล พลวัน. สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ. กรุงเทพมหานคร: แอดวันซ์มีเดีย, 2520.
- เกียรติกุล พูลศิลป์. การบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552.
- โกเมน ภัทรภิรมย์. คำอธิบายกฎหมายอาญาฝรั่งเศส. เอกสารประกอบการบรรยายชั้นปริญญาโทคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524.
- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. รัฐธรรมนูญและการเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา. นครปฐม: โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ, 2544.
- คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2554.
- คำพิพากษาฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128 เจ้าพนักงานพลตระเวน โจทก์ นายเข้ม หรือเหริยญ จำเลย. คำพิพากษาบางเรื่องของเสด็จในกรมหลวงราชบุรี เล่ม 4 ร.ศ. 128.
- จรัญ โฆษณานันท์. นิติปรัชญา. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552.
- จิตติ ติงศภักย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2553.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. สังคมวิทยาอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- ชำนาญ ชื่นยินดี. นโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ณัฐวัฒน์ สุทธิโยธิน. ทฤษฎีอาชญาวิทยา. ค้นวันที่ 6 มกราคม 2557 จาก
<http://law.stou.ac.th/dynfiles/กม.อาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูง หน่วยที่ 5.pdf>
- ณัฐพล เลิศธำรงค์ศักดิ์. ขอบเขตและมาตรการการควบคุมการพกพาและใช้อาวุธปืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2555.
- เดลินิวส์. นിയอร์คผ่านร่างกฎหมายควบคุมอาวุธปืน. ค้นวันที่ 28 พฤษภาคม 2557 จาก
<http://www.dailynews.co.th/Content /foreign/115265/นियอร์คผ่านร่างกฎหมายควบคุมอาวุธปืน>.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2554.

- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ และคณะ. การศึกษากฎหมายรวบรวมความต้องการเบื้องต้นของหน่วยงานในประเทศไทยในกรณีจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต ค.ศ. 2003. ค้นวันที่ 6 มกราคม 2557 จาก <http://www.oja.go.th/doc/Lists/doc1/Attachments/437/003%20Chapter%20%20pp10-44%20%20.pdf>
- ไทยพีบีเอส. รอยเตอร์ชี้ไทยมีผู้ครอบครองปืนมากที่สุดในอาเซียน. ค้นวันที่ 7 มิถุนายน 2556 จาก <http://news.thaipbs.or.th/content/รอยเตอร์ชี้ไทยมีผู้ครอบครองปืนมากที่สุดในอาเซียน>
- ไทยโพสต์. แก้กกฎหมาย: แก้อย่างไรจึงจะแก้ปัญหาสังคมได้? (ตอนจบ). ค้นวันที่ 25 สิงหาคม 2557 จาก <http://www.thaipost.net/news/311212/67384>
- ไทยรัฐ. หาง่าย!? เผยผลศึกษาพบ ในคนไทย 10 คน จะมีปืน 1 กระบอก. ค้นวันที่ 21 เมษายน 2557 จาก <http://www.thairath.co.th/content/region/321285>
- ธาริต เพ็งดิษฐ์. การป้องกันและการปราบปรามอาชญากรรมพิเศษ. ค้นวันที่ 10 มิถุนายน 2557 จาก http://law.stou.ac.th/dyn_files/กม.อาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูง_หน่วยที่5.pdf
- ธีรศักดิ์ คงเทพ. การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายในเคสสถาน. ค้นวันที่ 10 มกราคม 2557 จาก http://elib.coj.go.th/Ebook/data/judge_report/jrp2555_10_78.pdf
- นรังสรรค์ ศิลป์ประกอบ. มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2554.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. อาชญากรรม : การป้องกัน : ควบคุม. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์, 2548.
- นันทวัฒน์ บรมานันท์. คำแปลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส ค.ศ. 1958. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2549.
- แนวหน้า. มือสังหารแซนดี้ฮุก สังหารหมู่ 28 ศพ ในเวลาแค่ 5 นาที ครองกระสุนพันนัด. ค้นวันที่ 4 มกราคม 2557 จาก <http://www.naewna.com/inter/46689>
- บรรเจิด สิงคนดี. หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2547.
- บันทึกข้อความที่ ตร.0514.412/7517 ลว. 27 พฤษภาคม 2535 เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนติดตัว.
- บันทึกสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 0503(ส)/277663 ลงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2525 เรื่อง เกี่ยวกับการตรวจค้นบุคคลพกพาอาวุธปืนในทางสาธารณะสถาน.
- บุญเพราะ แสงเทียน, กฎหมายอาญา 3 ภาคความผิดและภาคโทษ แนวประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: วิทย์พัฒน์, 2551.
- บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549.
- ปกรณ์ มณีปกรณ์. ทฤษฎีอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอ็ม ที เพรส, 2555.

ประเทือง ธนิยผล. **อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: มหาลัยรามคำแหง, 2552.

ประภาศน์ อวยชัย. **ประมวลกฎหมายอาญา เล่มที่ 6 มาตรา 309 ถึง มาตรา 398**.

กรุงเทพมหานคร: จีรัชการพิมพ์, 2545.

ประสาน เจนร่วมจิต. **ทัศนคติของประชาชนในอำเภอเมืองเชียงใหม่กับนโยบายของรัฐในการ**

ควบคุมอาวุธปืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.

ปรีดี เกษมทรัพย์. **นิติปรัชญา**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555).

ผจงจิตต์ อธิคมนันท์. **สังคมวิทยาว่าด้วยอาชญากรรมและการลงโทษ**. กรุงเทพมหานคร:

มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2525.

ผู้จัดการออนไลน์. “โอบามา” ปล่อยโยนครอบครัวเหยื่อกราดยิง ลั่นพร้อมใช้ทุกอำนาจหยุดยั้ง

“สังหารหมู่.” ค้นวันที่ 4 มกราคม 2557 จาก

[http://www.manager.co.th/Around/ViewNews.aspx?NewsID=95](http://www.manager.co.th/Around/ViewNews.aspx?NewsID=9550000152597)

50000152597

พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์. **จดหมายเหตุลาลูแบร์ เล่ม 1**. พระนคร:

องค์การคำของคุรุสภา, 2505.

“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501.” **ราชกิจจานุเบกษา**. 75, 72ก (16 กันยายน 2501): 449.

“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2510 [ให้บุคคลซึ่งมีไว้ในครอบครองสิ่งไม่ชอบด้วยกฎหมายนี้นำมาขอรับอนุญาตให้ถูกต้อง และแก้ไขเพิ่มเติมบทลงโทษ].” **ราชกิจจานุเบกษา**. 84, 93ก (3 ตุลาคม 2510): 771.

“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2517.” **ราชกิจจานุเบกษา**. 91, 109 (ฉบับพิเศษ) (26 มิถุนายน 2517): 22.

“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2518.” **ราชกิจจานุเบกษา**. 92, 174 (ฉบับพิเศษ) (29 สิงหาคม 2518): 1.

“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522.” **ราชกิจจานุเบกษา**. 96, 28 (ฉบับพิเศษ) (1 มีนาคม 2522): 13.

“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530.” **ราชกิจจานุเบกษา**. 104, 141 (ฉบับพิเศษ) (24 กรกฎาคม 2530): 22.

“พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2543.” **ราชกิจจานุเบกษา**. 117, 92ก (11 ตุลาคม 2543): 4.

พัชรินทร์ สิริสุนทร. **แนวความคิด ทฤษฎี เทคนิค และการประยุกต์ เพื่อการพัฒนาสังคม**.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556.

- พุทธทาสภิกขุ. **ปมเชื่อง จิตวิเคราะห์แบบพุทธ**. ค้นวันที่ 6 มกราคม 2557 จาก <http://www.buddhadasa.in.th/html/word/articles/ego02.html>
- ภาสกร ญาณสุธี. **สะเก็ดฎีกา อาวุธปืน กระสุนปืน วัตถุระเบิด**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: บริษัททอทยา มิเลินเนี่ยมจำกัด, 2555.
- ภิญโญ ภูประเสริฐ. **ปัญหาการมีอาวุธปืนติดตัว**. ค้นวันที่ 9 มกราคม 2557 จาก http://elib.coj.go.th/Article/d5_10_6.pdf
- มานิตย์ จุมปา. **ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมาย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- มานิตย์ จุมปา และพลสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย. **รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา คำอธิบายเรียงมาตรา พร้อมคำพิพากษาศาลฎีกา**. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2552.
- รายงานการศึกษาของคณะกรรมการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 17 (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันศุกร์ที่ 3 ตุลาคม 2546.
- อุทธีรงค์ สมอุดร. **การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ศึกษาเน้นนักเฉพาะกรณีชอบเขตการป้องกัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536.
- วรพจน์ วิศรุตพิชญ์. **สิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ**. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2538.
- วรวิทย์ อุทิติศ. ข้อสังเกตเกี่ยวกับความผิดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนส่วนบุคคล. **วารสารอัยการ**. 16, 186 (สิงหาคม 2539): 170.
- วรารุณ มั่นคง. **ลักษณะทางสังคมและจิตวิทยาของผู้ถูกคุมประพฤติ: กรณีศึกษาสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง**. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตร์ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา, 2551.
- วิชญ์ เครื่องาม. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 32. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2544.
- ศิระชัย พุทธิแพทย์. **วิวัฒนาการแห่งมนุษยสิทธิ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2497.
- ศิริรัตน์ แอดสกุล. **ความรู้เบื้องต้นทางสังคมวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.
- ศิวะ แสงมณี. **คู่มือปฏิบัติงานอาวุธปืน พ.ศ.2548 เล่ม2 ฉบับรวมกฎหมายอาวุธปืน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อาสารักษาดินแดน, 2548.
- สง่า ลีนะสมิต. **กฎหมายอาญา1**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์บริษัทประชาชนจำกัด, 2531.
- สมบัติ จันทรวงศ์. **มหาชนรัฐและประชาธิปไตย: ความคิดทางการเมืองอเมริกัน ค.ศ.1776-1800**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- สมบัติ อมรวิวัฒน์. **นโยบายการควบคุมอาวุธปืนกับความมั่นคงของประเทศ**. เอกสารวิจัยส่วนบุคคล วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2535.
- สมพร พรหมหิตาธร. **ย่อหลักกฎหมายปืน**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม, 2549.

สมพร-ศรีนิดา พรหมหิตาธร. เล่นปืนไม่ให้ถูกจับ. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม, 2555.

สมยศ เชื้อไทย. ความรู้กฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2551.

สมยศ เชื้อไทย. ทฤษฎีกฎหมายนิติปรัชญา. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2552.

สมยศ เชื้อไทย. นิติปรัชญาเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2539.

สรารักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย. กฎหมายและคดีอาวุธปืน. กรุงเทพมหานคร: หจก.แสงจันทร์การพิมพ์, 2553.

สวณิต สดงคุณท์. ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน: ศึกษาในเชิงกฎหมายเปรียบเทียบ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

สากล จริยวิทยานนท์. สังคมวิทยา. กรุงเทพมหานคร: โปรเฟสชั่นเนล, 2528.

สาวิตรี ไพฑูรย์. ปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำของสตรี. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. ค้นวันที่ 21 เมษายน 2557 จาก <http://www.police.go.th>

สุรสิทธิ์ แสงวีโรจนพัฒน์. ดุลพาท: การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามกฎหมายเยอรมัน. ค้นวันที่ 10 มกราคม 2557 จาก http://elib.coj.go.th/Article/d43_4_12.pdf

สุรียา ปานแป้น และอนุวัฒน์ บุญนันท์. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2555.

โสภา ชูพิกุลชัย ขปิลมณัน. อาชญากรรมหนึ่งในวิกฤตของสังคม มุมมองทางจิตวิทยา เพื่อการป้องกันและแก้ไข. กรุงเทพมหานคร: เสมอธรรม, 2548.

โสภารัตน์ จารุสมบัติ. รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเรื่องสิทธิเสรีภาพและหน้าที่ของประชาชนชาวไทย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพระปกเกล้า, 2547.

หยุด แสงอุทัย. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520.

หยุด แสงอุทัย. คำบรรยายกฎหมายอาญาสำหรับประชาชน. พระนคร: โรงพิมพ์ประเสริฐอักษร, 2496.

อัจฉริยา ชูตินันท์. อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2555

อัศวิน วัฒนวิบูลย์. การพกพาอาวุธปืนโดยเสรีและการห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาดในทัศนคติของเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมและกลุ่มประชาชนทั่วไป. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527.

Alleman, Mark. Firearm and Sword Possession Control Law. Retrieved 18 May 2014 from [http://digital.law.washington.edu/dspace-law/bitstream/handle/1773.1/807/9PacRimLPolyJ 176.pdf?sequence=1](http://digital.law.washington.edu/dspace-law/bitstream/handle/1773.1/807/9PacRimLPolyJ%20176.pdf?sequence=1)

Garrett, Ben. History of the Second Amendment: A Timeline of Gun Rights in America. Retrieved 10 May 2014 from <http://civilliberty.about.com/od/guncontrol/a/Second-Amendment-History.htm>

- Library of Congress. **Firearms-Control Legislation and Policy: Japan.** Retrieved 15 May 2014 from <http://www.loc.gov/law/help/firearms-control/japan.php>
- Library of Congress. **Firearms-Control Legislation and Policy: Singapore.** Retrieved 15 May 2014 from <http://www.loc.gov/law/help/firearms-control/singapore.php>
- Library of Congress. **United States: Gun Ownership and the Supreme Court.** Retrieved 14 May 2014 from <http://www.loc.gov/law/help/second-amendment.php>
- New York State Police. **Guide to the New York Safe Act for Members of the Division of State Police.** Retrieved 12 May 2014 from http://www.nypdcea.org/pdfs/NYSP_Safe_Act_Field_Guide.pdf
- NRA-ILA. **Court Declares District of Columbia's Ban on Bearing Arms Unconstitutional.** Retrieved 12 August 2014 from <http://www.nraila.org/news-issues/articles/2014/7/court-declares-district-of-columbias-ban-on-bearing-arms-unconstitutional.aspx>
- NY Senate. **Enacts the NY SAFE Act of 2013.** Retrieved 1 May 2014 from <http://open.nysenate.gov/legislation/bill/s2230-2013>>. Accessed.
- U.S., Department of Justice. **Gun Control Act.** Retrieved 19 May 2014 from <http://www.atf.gov/files/publications/download/p/atf-p-5300-4.pdf>
- USA Carry. **New York Concealed Carry Permit Information.** Retrieved 16 August 2014 from http://www.usacarry.com/new_york_concealed_carry_permit_information.html

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐

พระราชบัญญัติ
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน
พ.ศ. 2490

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
รังสิต กรมขุนชัยนาทนเรนทร
พระยามานวราชเสวี
ให้ไว้ ณ วันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2490
เป็นปีที่ 2 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง กับควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490”

มาตรา 2³¹⁹ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิก

- (1) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิงพุทธศักราช 2477
- (2) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง แก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช 2477
- (3) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง แก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช 2477 (ฉบับที่ 2)
- (4) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ 4)พุทธศักราช 2479
- (5) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ 5)พุทธศักราช 2484

³¹⁹ ราชกิจจานุเบกษา. 64, 42 (9 กันยายน 2490): 556.

และบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วใน พระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

(1)³²⁰ “อาวุธปืน” หมายความว่า รวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดย

วิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของ พลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

(2)³²¹ “เครื่องกระสุนปืน” หมายความว่า รวมตลอดถึงกระสุนนัด กระสุนปราย กระสุนแตก ลูก ระเบิด ตอร์ปิโด พ่นระเบิดและจรวด ทั้งชนิดที่มีหรือไม่มีกรดแก๊ส เชื้อเพลิง เชื้อโรค ไอพิช หมอก หรือควัน หรือกระสุน ลูกระเบิด ตอร์ปิโด พ่นระเบิดและจรวด ที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน หรือเครื่อง หรือสิ่งสำหรับอัดหรือทำ หรือใช้ประกอบเครื่องกระสุนปืน

(3)³²² “วัตถุระเบิด” คือ วัตถุที่สามารถส่งกำลังดันอย่างแรงต่อสิ่งห่อหุ้มโดยฉับพลันในเมื่อ ระเบิดขึ้น โดยมีสิ่งเหมาะสมทำให้เกิดกำลังดัน หรือโดยการสลายตัวของวัตถุระเบิดนั้นทำให้มีแรง ทำลายหรือแรงประหาร กับหมายความว่า รวมตลอดถึงเชื้อประทุต่างๆ หรือวัตถุอื่นใดอันมีสภาพ คล้ายคลึงกันซึ่งใช้ หรือทำขึ้นเพื่อให้เกิดการระเบิดซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศระบุไว้ในราชกิจจา นุเบกษา

(4) “ดอกไม้เพลิง” หมายความว่า รวมตลอดถึงพลุ ประทัดไฟ ประทัดลม และวัตถุอื่นใด อันมี สภาพคล้ายคลึงกัน

(5) “สิ่งเทียมอาวุธปืน” หมายความว่า สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็น อาวุธปืน

(6) “มี” หมายความว่า มีกรรมสิทธิ์หรือมีไว้ในครอบครองแต่ไม่หมายความถึงการที่อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดที่มีไว้ในครอบครองด้วยกฎหมายและตกอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น ซึ่งไม่ต้องห้ามตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัตินี้เท่าที่จำเป็นเพื่อรักษาสิ่งที่มีให้สูญหาย

(7) “ส่ง” หมายความว่า ให้บุคคลใดส่งหรือนำเข้ามาจากภายนอกราชอาณาจักร

(8) “นำเข้า” หมายความว่า นำเข้ามาจากภายนอกราชอาณาจักรไม่ว่าโดยวิธีใดๆ

(9) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5³²³ พระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่มาตรา 8 ทวิ มิให้ใช้บังคับแก่

(1) อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนของ

³²⁰ มาตรา 4 (1) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

³²¹ มาตรา 4 (2) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

³²² มาตรา 4 (3) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

³²³ มาตรา 5 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522

- (ก) ราชการทหารและตำรวจที่มีหรือใช้ในราชการ
- (ข) หน่วยราชการที่มีหรือใช้เพื่อป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน
- (ค) หน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจที่มีและใช้ในป้องกันและรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

(ง) ราชการทหารและตำรวจตาม (ก) หรือหน่วยราชการตาม (ข) ที่มอบให้ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการของทหารและตำรวจ หรือของหน่วยราชการแล้วแต่กรณี

(2) อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนประจำเรือเดินทะเล รถไฟและอากาศยานตามปกติ ซึ่งได้แสดงและให้พนักงานศุลกากรตรวจตามกฎหมายแล้ว

(3) ดอกไม้เพลิงสัญญาณประจำเรือเดินทะเล อากาศยาน และสนามบินตามปกติ

หน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามวรรคหนึ่ง (1) (ข) หรือ (ค) รวมทั้งชนิด ขนาดและการกำหนดจำนวน ตลอดจนการมีและใช้ การเก็บรักษา การพาดิตตัว การซ่อมแซมหรือเปลี่ยนลักษณะ และการอย่างอื่นที่จำเป็นเพื่อการรักษาความปลอดภัยอันเกี่ยวกับ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ที่ให้หน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจดังกล่าวมีและใช้หรือมอบให้ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการนั้น ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 6³²⁴ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียนและเจ้าหน้าที่อื่นและออกกฎกระทรวงในเรื่องต่อไปนี้ คือ

(1) จำ กัดชนิดและจำ นวนอาวุธปืนของกระทรวงทบวงกรมอื่น นอกจากของราชการทหาร และตำรวจหรือหน่วยราชการตามมาตรา 5 วรรคสอง

(2) วางระเบียบการทะเบียน การขอและการออกใบอนุญาต

(3) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมซึ่งต้องไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

(4) กิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ในส่วนที่เกี่ยวกับการออกกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง (1) ตามมาตรา 5 วรรคสอง และตามมาตรา 55 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมร่วมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงร่วมกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยด้วย

ในส่วนที่เกี่ยวกับการศุลกากร ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

กฎกระทรวงนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

³²⁴ มาตรา 6 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522

หมวด 1
อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน
ส่วนที่ 1
อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนส่วนบุคคล

มาตรา 7 ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซื่อ มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

มาตรา 8 ห้ามมิให้ผู้ใดมีเครื่องกระสุนปืนซึ่งมิใช่สำหรับใช้กับอาวุธปืนที่ตนได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้

มาตรา 8 ทวิ³²⁵ ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มิอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด

ความในมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่

(1) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหารและตำรวจ ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

(2) ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ข) หรือ (ค) ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

(3) ประชาชนผู้ได้รับมอบให้มีและใช้ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ง) ซึ่งอยู่ในระหว่างการช่วยเหลือราชการและมีเหตุจำเป็นต้องมี และใช้อาวุธปืนในการนั้น³²⁶

มาตรา 9 ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคลสำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์

ใบอนุญาตนั้นให้ออกสำหรับอาวุธปืนแต่ละกระบอก

มาตรา 10 อาวุธปืนที่ได้ออกใบอนุญาตให้ตามมาตรา 9 ก่อน ให้นายทะเบียนทำเครื่องหมายประจำอาวุธปืนนั้นไว้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

³²⁵ มาตรา 8 ทวิ เพิ่มโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³²⁶ 8 มาตรา 8 ทวิ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522

มาตรา 11 ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บให้ออกได้สำหรับอาวุธปืนที่นายทะเบียนเห็นว่าชำรุดจนใช้ไม่ได้หรืออาวุธปืนแบบพื้นสมัย หรืออาวุธปืนซึ่งได้รับเป็นรางวัลจากการแข่งขันยิงปืนในทางราชการ

มาตรา 12 อาวุธปืนซึ่งได้รับอนุญาตให้มีไว้เพื่อเก็บนั้น ห้ามมิให้ยิง และห้ามมิให้มีเครื่องกระสุนปืนไว้สำหรับอาวุธปืนนั้น

มาตรา 13 ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในหมวดนี้แก่

(1) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ดังต่อไปนี้

(ก) มาตรา 97 ถึงมาตรา 111 มาตรา 120 มาตรา 177 ถึง มาตรา 183 มาตรา 249 มาตรา 250 หรือมาตรา 293 ถึงมาตรา 303

(ข) มาตรา 254 ถึงมาตรา 257 และพ้นโทษยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษถึงวันยื่นคำขอใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณีความผิดที่กระทำโดยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกยั่วโทษ

(2) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 มาตรา 11 มาตรา 22 มาตรา 29 หรือมาตรา 33 หรือพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 7 มาตรา 24 มาตรา 33 หรือมาตรา 38

(3) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่างห้าปีนับย้อนขึ้นไปจากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน (1) และ (2) เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(4) บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ

(5) บุคคลซึ่งไม่สามารถจะใช้อาวุธปืนได้โดยพิการหรือทุพพลภาพเว้นแต่จะมีไว้เพื่อเก็บตามมาตรา 11

(6) บุคคลซึ่งเป็นคนไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(7) บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพและรายได้

(8) บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

(9) บุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน

สำหรับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ห้ามมิให้ออกให้แก่บุคคลซึ่งมีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร และมีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่บุคคลนั้นขออนุญาตน้อยกว่าหกเดือน³²⁷

มาตรา 14 บุคคลใดมีความประสงค์ให้ผู้อื่นมีและใช้อาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน

³²⁷ มาตรา 13 วรรคสอง เพิ่มโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

สำหรับรักษาทรัพย์สินของตนอันจักต้องใช้ให้ผู้อื่นดูแล หรือจักต้องส่ง นำเข้า หรือซื้ออาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนเพื่อความสะดวกเช่นนั้น อาจขอรับหนังสืออนุญาตพิเศษจากนายทะเบียนท้องที่ที่บุคคลนั้นมีถิ่นที่อยู่ หนังสืออนุญาตนี้นายทะเบียนจะออกให้ได้แต่โดยอนุมัติของเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไว้

ผู้จะรับมอบอาวุธปืนตามความในวรรคก่อน ต้องเป็นผู้ไม่ต้องห้ามตามมาตรา 13

มาตรา 15 ในการส่งอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนตามหมวดนี้ ให้นำมาตรา 30 และมาตรา 31 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 16 ในการนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ให้ผู้นำเข้าแจ้งเป็นหนังสือและส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไว้แก่พนักงานศุลกากร ณ ด่านที่แรกมาถึงจากนอกราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดให้มอบแก่พนักงานศุลกากร ณ ด่านอื่น

เมื่อพนักงานศุลกากรได้รับหนังสือแจ้งและรับมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไว้แล้ว ให้แจ้งเป็นหนังสือไปยังนายทะเบียนท้องที่ที่ใกล้ที่สุด

แต่ถ้าผ่านเข้ามาในท้องที่ที่ไม่มีด่านศุลกากร ให้ผู้นำเข้าแจ้งเป็นหนังสือและส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไว้แก่นายทะเบียนท้องที่ หรือผู้ทำการแทนนายทะเบียนท้องที่ที่ใกล้ที่สุดโดยไม่ชักช้า

มาตรา 17 ภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนแก่พนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่ตามมาตรา 16 ในกรณีที่ผู้นำเข้ายังไม่ได้รับอนุญาตให้ผู้นำเข้ายื่นคำขอรับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ตนมีถิ่นที่อยู่

ถ้านายทะเบียนอนุญาตให้นำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ให้ผู้นำเข้าขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันรับแจ้งความการอนุญาตนั้นเป็นหนังสือ

ถ้านายทะเบียนไม่อนุญาตให้ส่งเป็นหนังสือ ให้ผู้นำเข้าส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นภายในกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันและไม่เกินหกเดือน นับแต่วันที่ผู้นำเข้าได้รับคำสั่ง ในกรณีที่ไม่สามารถแจ้งคำสั่งให้ผู้นำเข้าทราบได้ ให้นายทะเบียนโฆษณาคำสั่งนั้นทางหนังสือพิมพ์และปิดประกาศในที่เปิดเผยเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวันเมื่อพ้นกำหนดให้ถือว่าผู้นำเข้าได้ทราบคำสั่งนั้นแล้ว

มาตรา 18 ถ้าอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนซึ่งได้มอบไว้แก่พนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่ตามมาตรา 16 เป็นของสำหรับใช้ส่วนตัวโดยปกติของผู้นำเข้าซึ่งเดินทางผ่านหรือจะอยู่ในราชอาณาจักรชั่วคราว ให้พนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่แล้วแต่กรณีรักษาไว้จนเมื่อผู้นำเข้านั้นจะออกไปนอกราชอาณาจักรจึงคืนให้ แต่ถ้าผู้นำเข้าประสงค์จะใช้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นระหว่างที่อยู่ในราชอาณาจักร ก็ให้ขอรับใบอนุญาตให้มีและใช้ชั่วคราวต่อนายทะเบียนท้องที่หรือเจ้าพนักงาน ซึ่งรัฐมนตรีจะได้กำหนดขึ้นเพื่อการนี้

มาตรา 19 ถ้าผู้นำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนมิได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาต

ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันส่งมอบ หรือในกรณีที่นายทะเบียนท้องที่อนุญาตให้นำเข้าแล้ว ผู้นำเข้าไม่มารับใบอนุญาตภายในกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันที่นายทะเบียนส่งอนุญาตหรือมิได้ส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามมาตรา 17 หรือเมื่อได้รับอนุญาตให้นำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนแล้วไม่มารับอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นไปจาก

พนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่จนพ้นกำหนดอายุใบอนุญาต หรือผู้นำเข้าซึ่งได้เดินทางผ่าน หรือจะอยู่ในราชอาณาจักรชั่วคราวไม่รับคืนอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไปเมื่อออกนอก ราชอาณาจักร ให้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา 20 อาวุธปืนที่ส่งหรือนำเข้า เมื่อได้รับมอบไปจากพนักงานศุลกากรแล้ว ให้ผู้รับ ใบอนุญาตนำไปขออนุญาตมีและใช้ต่อนายทะเบียนท้องที่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับมอบไปจาก พนักงานศุลกากร

มาตรา 21 ถ้าอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแล้วถูกทำลายหรือสูญหายโดยเหตุใดๆ ก็ดีให้ผู้รับ ใบอนุญาตแจ้งเหตุและส่งมอบใบอนุญาตต่อนายทะเบียนท้องที่ซึ่งตนอยู่หรือที่เกิดเหตุภายในสิบห้า วันนับแต่วันทราบเหตุ

มาตรา 22³²⁸ ให้เจ้าพนักงานต่อไปนี้ มีอำนาจออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลที่ได้รับใบอนุญาต ให้มีและใช้อาวุธปืน มีอาวุธปืนติดตัวไปได้ตามความที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(1) อธิบดีกรมตำรวจ สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร และทั่วราชอาณาจักร

(2) ผู้ว่าราชการจังหวัด เฉพาะภายในเขตจังหวัดของตน และเฉพาะผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในเขต จังหวัดนั้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือถ้าผู้รับใบอนุญาตแสดงตนให้เป็น ที่หวาดเสียวต่อประชาชน ผู้ออกใบอนุญาตจะสั่งพักใช้ใบอนุญาตที่ออกให้ตามมาตรานี้โดยมีกำหนด ระยะเวลา หรือจะสั่งเพิกถอนเสียก็ได้

มาตรา 23 ใบอนุญาตสำหรับอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ตามความในส่วนนี้จะออกได้แต่ ตามประเภทและมีกำหนดอายุ ดังต่อไปนี้

(1) ใบอนุญาตให้ทำ ให้ออกได้เฉพาะสำหรับทำดินปืนมีควันสำหรับใช้เองและเฉพาะผู้ที่ได้รับ ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนซึ่งใช้ดินปืนมีควัน มีอายุตลอดเวลาที่ผู้นั้นมีใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธ ปืนนั้นอยู่

(2) ใบอนุญาตให้ซื้อ มีอายุหกเดือนนับแต่วันออก

(3) ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน มีอายุตลอดเวลาที่ผู้รับใบอนุญาต เป็นเจ้าของอาวุธปืนนั้น

(4) ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนชั่วคราวมีอายุหกเดือนนับแต่วันออก

(5) ใบอนุญาตให้ส่ง หรือนำเข้า มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก

(6) ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บมีอายุตลอดเวลาที่ผู้รับใบอนุญาตมีอาวุธปืนนั้นไว้เพื่อ เก็บ

(7) ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว มีอายุหนึ่งปี นับแต่วันออก

³²⁸ มาตรา 22 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

ส่วนที่ 2

อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนสำหรับการค้า

มาตรา 24 ห้ามมิให้ผู้ใด ทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ สั่ง นำเข้า มีหรือจำหน่าย ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนสำหรับการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

มาตรา 25 ใบอนุญาตให้ทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ มี หรือจำหน่ายอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนสำหรับการค้านั้น เมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีแล้วจึงให้นายทะเบียนท้องที่ออก ให้

มาตรา 26 ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในส่วนนี้แก่บุคคลต่อไปนี้

(1) บุคคลที่ต้องห้ามตามมาตรา 13

(2) บุคคลที่ต้องคำพิพากษาของศาล ให้ปรับตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป หรือจำคุกแม้แต่ครั้งเดียว ฐานกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 หรือพระราชบัญญัตินี้ และพ้นโทษครั้งสุดท้ายยังไม่เกินสิบปีนับแต่วันพ้นโทษถึง วันยื่นคำขอใบอนุญาต

มาตรา 27 โดยอนุมัติของรัฐมนตรี นายทะเบียนท้องที่จะกำหนดเงื่อนไขลงในใบอนุญาตว่า ด้วยกำหนดเวลาการจำหน่ายการเก็บรักษาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนก็ได้ตามสมควร

มาตรา 28 ผู้รับใบอนุญาตตามความในส่วนนี้ ต้องทำบัญชีตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ทั้ง ต้องรับผิดชอบรักษาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่มีอยู่ให้ตรงกับบัญชีเช่นนั้น

มาตรา 29 ผู้รับใบอนุญาตให้ทำหรือประกอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนต้องปฏิบัติตาม เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา 30 ผู้รับอนุญาตให้ส่งอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน ต้องนำใบอนุญาตนั้นไปแสดง ต่ออธิบดีกรมศุลกากรหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมายเพื่อการนี้ก่อนส่ง

มาตรา 31 เมื่ออาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามใบอนุญาตให้ส่งเข้ามาถึงแล้ว ถ้าไม่มีผู้รับ ไปจากกรมศุลกากรภายในกำหนดสี่เดือนนับแต่วันเข้ามาถึง ให้เจ้าพนักงานศุลกากรแจ้งเป็นหนังสือ แก่ผู้รับใบอนุญาต แต่ถ้าส่งหนังสือนั้นไม่ได้ ก็ให้แจ้งแก่เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ขนส่งที่นำเข้ามาให้ ส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือนั้น มิฉะนั้นให้อาวุธ ปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา 32 อาวุธปืนที่ส่งหรือนำเข้า เมื่อได้รับมอบไปจากพนักงานศุลกากรแล้วให้ผู้รับ ใบอนุญาตนำไปจดทะเบียนยังนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่รับมอบไป

จากพนักงานศุลกากร และให้นายทะเบียนทำเครื่องหมายประจำอาวุธปืนนั้นไว้ตามที่กำหนด ไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา 33 ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ซ่อมแซม หรือเปลี่ยนลักษณะอาวุธปืนจะทำการเช่นนั้นได้ แต่เฉพาะแก่อาวุธปืนที่มีผู้ได้รับใบอนุญาตให้มิและใช้ และเมื่ออาวุธปืนนั้นมีเครื่องหมายถูกต้องตาม ใบอนุญาต

มาตรา 34 ห้ามมิให้จำหน่ายอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนแก่ผู้ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตให้ซื้อ หรือมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน

มาตรา 35 ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ หรือมี และจำหน่ายอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนนั้น จะทำการเช่นนั้นได้แต่เฉพาะภายในสถานที่ซึ่งระบุไว้ในใบอนุญาตและเมื่อจะย้ายสถานที่ทำการจะต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียนท้องที่เสียก่อน

มาตรา 36 ใบอนุญาตตามความในส่วนนี้ มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก

มาตรา 37 ผู้รับใบอนุญาตคนใด ใบอนุญาตสิ้นอายุและไม่ได้ต่ออายุอีก ต้องจัดการจำหน่ายอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนที่มีอยู่ หรือส่งออกนอกราชอาณาจักรให้หมดภายในกำหนดหกเดือน นับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุในระหว่างเวลานั้น ถ้านายทะเบียนท้องที่เห็นสมควร เพื่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน จะเรียกมาเก็บรักษาเสียเอง หรือเข้าควบคุมการเก็บรักษาก็ได้แต่ต้องให้เจ้าของได้รับความสะดวกตามสมควรในอันที่จะจัดการจำหน่ายหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้น

เมื่อครบกำหนดหกเดือนแล้ว ถ้ายังจำหน่ายหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรไม่หมดให้ผู้รับใบอนุญาตส่งมอบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่เหลืออยู่แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเจ็ดวัน

เมื่อได้รับมอบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามวรรคสองแล้ว ให้นายทะเบียนจัดการขายทอดตลาดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนนั้นภายหลังที่ได้ประกาศขายทอดตลาดและแจ้งให้เจ้าของทราบแล้วตามสมควร ได้เงินสุทธิเท่าใดให้ส่งมอบแก่เจ้าของ

หมวด 2

วัตถุระเบิด

มาตรา 38 ห้ามมิให้ผู้ใด ทำ ซื่อ มี ใช้ ส่ง นำเข้า ค้า หรือจำหน่ายด้วยประการใดๆซึ่งวัตถุระเบิด เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา 39 ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในหมวดนี้แก่บุคคลที่ต้องห้ามตาม

มาตรา 13 หรือมาตรา 25 แล้วแต่กรณี

มาตรา 40 โดยอนุมัติของรัฐมนตรี นายทะเบียนท้องที่อาจกำหนดเงื่อนไขลงในใบอนุญาตว่าด้วยการเก็บรักษาวัตถุระเบิดได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา 41 ในการทำ ส่ง นำเข้า มี หรือค้าซึ่งวัตถุระเบิดให้นำมาตรา 16 มาตรา 17 มาตรา 18 มาตรา 19 มาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 34 มาตรา 35 และมาตรา 37 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 42 ในกรณีที่ส่งหรือนำเข้าซึ่งวัตถุระเบิด และเจ้าพนักงานเป็นผู้เก็บรักษาวัตถุระเบิดไว้ ถ้าผู้ส่งหรือนำเข้าไม่นำใบอนุญาตให้มิและใช้มารับเอาไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่เข้ามาถึงในกรณีที่มีใช้สำหรับการค้า หรือภายในสองปีนับแต่วันที่เข้ามาถึงในกรณีสำหรับการค้า ให้วัตถุระเบิดนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา 43 ห้ามมิให้ย้ายวัตถุระเบิดจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง เว้นแต่ได้รับหนังสืออนุญาตจากเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีกำหนดไว้ และในการย้ายต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขในหนังสืออนุญาตนั้นด้วย

มาตรา 44 ผู้สั่งหรือนำเข้าซึ่งวัตถุระเบิด ในกรณีที่เจ้าพนักงานเป็นผู้เก็บรักษาต้องเสียค่าธรรมเนียมการเก็บรักษาตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงเพื่อป้องกันอันตราย เจ้าพนักงานผู้เก็บรักษาวัตถุระเบิด จะเอาวัตถุระเบิดนั้นไปทำการตรวจ และถ้าจำเป็นจะทำลายเสียก็ได้

มาตรา 45 ใบอนุญาตที่ออกให้ตามความในหมวดนี้ มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันออก

มาตรา 46 บทบัญญัติในหมวดนี้ไม่ใช้บังคับแก่เครื่องกระสุนปืนและดอกไม้เพลิงตามที่บัญญัติไว้ในหมวดอื่น

หมวด 3 ดอกไม้เพลิง

มาตรา 47 ห้ามมิให้ผู้ใดทำ สั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งดอกไม้เพลิง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

มาตรา 48 ในการทำ สั่ง นำเข้า หรือค้าดอกไม้เพลิงให้นำมาตรา 16 มาตรา 17 มาตรา 18 มาตรา 19 มาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 31 มาตรา 35 และมาตรา 37 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 49 โดยอนุมัติของรัฐมนตรี นายทะเบียนท้องที่อาจกำหนดเงื่อนไขลงในใบอนุญาตว่าด้วยการเก็บรักษาดอกไม้เพลิงก็ได้ตามสมควร

มาตรา 50 ใบอนุญาตที่ออกให้ตามความในหมวดนี้ มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันออก

มาตรา 51 ถ้าปรากฏว่าที่เก็บ ทำ หรือค้าดอกไม้เพลิง อาจเป็นอันตรายแก่ประชาชน เพื่อความปลอดภัยนายทะเบียนท้องที่จะสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตจัดการตามความจำเป็นหรือจะให้ย้ายสถานที่นั้นเสียก็ได้

หมวด 4 สิ่งเทียมอาวุธปืน

มาตรา 52 ห้ามมิให้ผู้ใดสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

มาตรา 53 ในการสั่ง นำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืนให้นำมาตรา 16 มาตรา 17 มาตรา 18 มาตรา 19 มาตรา 30 มาตรา 31 และมาตรา 37 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 54 ใบอนุญาตที่ออกให้ตามความในหมวดนี้ มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันออก

หมวด 5 เบ็ดเตล็ด

มาตรา 55³²⁹ ประเภท ชนิด และขนาดของอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ตาม มาตรา 7 มาตรา 24 หรือมาตรา 38 ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

³²⁹ มาตรา 55 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522

มาตรา 56 รัฐมนตรีมีอำนาจห้ามมิให้ออกใบอนุญาตอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนเฉพาะบางชนิดในบางท้องที่ หรือทั่วราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา 57 ในคราวมีเหตุฉุกเฉินหรือมีความจำเป็นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน รัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งห้ามหรือจำกัดการออกใบอนุญาตทุกประเภทหรือบางประเภท ในช่วงระยะเวลาที่กำหนดหรือจะออกคำสั่งโดยประกาศหรือแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้รับใบอนุญาตส่งมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดแก่เจ้าพนักงานเพื่อเก็บรักษาไว้หรือจะสั่งให้จำหน่ายเสียก็ได้ ในกรณีที่สั่งให้จำหน่ายให้นำมาตรา 67 มาใช้บังคับโดยอนุโลม และถ้าไม่อาจปฏิบัติตามดังกล่าวแล้ว จะสั่งให้จำหน่ายแก่ทางราชการในราคาอันสมควรก็ได้

คำสั่งนี้จะกำหนดให้ใช้บังคับในบางท้องที่หรือทั่วราชอาณาจักรก็ได้

มาตรา 58 ใบอนุญาตที่ออกให้ตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้ได้เฉพาะตัวผู้รับใบอนุญาต

มาตรา 59 ห้ามมิให้ออนอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดให้แก่ผู้ที่มิได้รับใบอนุญาต

มาตรา 60 เมื่อผู้รับใบอนุญาตได้รับอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง หรือสิ่งเทียมอาวุธปืนซึ่งได้ส่งเข้ามาตามใบอนุญาตให้ส่งฉบับใดไปพ้นจากอารักขาของเจ้าพนักงานศุลกากรแล้ว แม้ว่าผู้รับใบอนุญาตจะมีได้ส่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง หรือสิ่งเทียมอาวุธปืนเช่นว่านี้เข้ามาครบตามที่อนุญาตไว้ในใบอนุญาตก็ดี ใบอนุญาตฉบับนั้นเป็นอันใช้ส่งไม่ได้อีกต่อไป

มาตรา 61 อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง หรือสิ่งเทียมอาวุธปืนที่ส่งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่มีผู้รับใบอนุญาตให้ส่ง ให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่ถ้าภายในสี่เดือนนับแต่วันที่ของเข้ามาถึง ผู้ส่งได้ยื่นคำร้องขอส่งกลับออกนอกราชอาณาจักร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะส่งอนุญาตก็ได้ เมื่อเป็นที่พอใจว่าผู้ส่งไม่มีส่วนในการกระทำความผิดกฎหมาย

มาตรา 62 ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนคนใดย้ายถิ่นที่อยู่ ให้แจ้งการย้ายแก่นายทะเบียนท้องที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันย้าย และถ้าย้ายไปอยู่ต่างท้องที่ให้แจ้งการย้ายแก่นายทะเบียนท้องที่ใหม่ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ย้ายไปถึงอีกด้วย

มาตรา 63 ถ้านายทะเบียนท้องที่ปฏิเสธการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตอาจอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งการปฏิเสธเป็นหนังสือ คำอุทธรณ์ให้ยื่นต่อนายทะเบียนท้องที่ และให้นายทะเบียนเสนอคำอุทธรณ์นั้นต่อรัฐมนตรีโดยมิชักช้า คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้แจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้ยื่นคำขอใบอนุญาต

ในกรณีที่มีการอุทธรณ์ ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้เพื่อการปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนท้องที่ให้ส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามมาตรา 17 หรือให้จัดการจำหน่ายอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดตามมาตรา 64 ให้นับแต่วันที่ผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีและเมื่อได้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีแล้ว การปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนท้องที่นั้นให้พักไว้จนถึงวันที่ผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของรัฐมนตรี

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา 64 ถ้าผู้ได้รับใบอนุญาตตาย ให้ผู้ซึ่งมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด หรือใบอนุญาตของผู้ตายตกอยู่ในความครอบครองแจ้งการตายต่อนายทะเบียนท้องที่ซึ่งตนอยู่หรือนายทะเบียนท้องที่ที่ออกใบอนุญาต หรือนายทะเบียนท้องที่ที่ผู้รับใบอนุญาตตายภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ทราบการตายของผู้รับใบอนุญาต

นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้เก็บรักษาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดของผู้รับใบอนุญาตที่ตายไว้อย่างไร และ ณ ที่ใดก็ได้ตามควรแก่กรณี และถ้ามีข้อโต้เถียงถึงเรื่องสิทธิของทายาท ก็ให้เก็บรักษาไว้นานกว่าข้อโต้เถียงนั้นถึงที่สุดภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ผู้รับใบอนุญาตตาย หรือถ้ามีข้อโต้เถียงถึงเรื่องสิทธิของทายาทนับแต่วันที่ข้อโต้เถียงนั้นถึงที่สุด ผู้จัดการมรดกหรือทายาทในกรณีที่ไม่มีผู้จัดการมรดกอาจขอใบอนุญาตใหม่ได้ เมื่อนายทะเบียนได้ออกใบอนุญาตให้แล้ว ให้มอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดนั้นแก่ผู้รับใบอนุญาตใหม่ ถ้าไม่ออกใบอนุญาตให้ใหม่ก็ให้แจ้งความให้ผู้ขอทราบ และสั่งให้จัดการจำหน่ายสิ่งเหล่านั้นภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันรับคำสั่งมิฉะนั้นให้นายทะเบียนท้องที่มีอำนาจจัดการขายทอดตลาดสิ่งเหล่านั้น ได้เงินจำนวนสุทธิเท่าใดให้ส่งมอบแก่ผู้มีสิทธิ

มาตรา 65 ผู้รับใบอนุญาตคนใดตกเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้แจ้งพฤติการณ์นั้น และส่งมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด และใบอนุญาตให้แก่นายทะเบียนท้องที่โดยไม่ชักช้า และให้นายทะเบียนท้องที่หรือรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นเสีย

ถ้าผู้รับใบอนุญาตเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบให้ผู้อนุบาล ผู้พิทักษ์ หรือผู้ควบคุมดูแลแล้วแต่กรณีมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา 66 ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตตามความในพระราชบัญญัตินี้เป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ ให้นายทะเบียนท้องที่หรือรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นเสียเมื่อได้รับคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตแล้ว ให้ผู้รับใบอนุญาตส่งมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดและใบอนุญาตแก่นายทะเบียนท้องที่โดยไม่ชักช้า

ถ้าผู้รับใบอนุญาตเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ให้ผู้อนุบาล ผู้พิทักษ์ หรือผู้ควบคุมดูแลแล้วแต่กรณีมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา 67 อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ซึ่งส่งมอบไว้ตามมาตรา 65 หรือมาตรา 66 นั้น ให้ผู้ส่งมอบจัดการโอนเสียภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ส่งมอบ ถ้าโอนได้ให้นายทะเบียนท้องที่มอบแก่ผู้รับโอนไป แต่ถ้าโอนไม่ได้ให้นายทะเบียนจัดการขายทอดตลาดภายหลังที่ได้ประกาศและแจ้งให้ผู้ส่งมอบทราบแล้วตามสมควร ได้เงินสุทธิเท่าใดให้มอบแก่ผู้มีสิทธิ

มาตรา 68 เมื่อมีพฤติการณ์อันสมควรสงสัยว่า ผู้รับใบอนุญาตคนใดจะเป็นผู้ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตตามมาตรา 13 (7) (8) หรือ (9) นายทะเบียนท้องที่มีอำนาจเรียกประกันหรือทัณฑ์บนจากผู้นั้นได้

ถ้าผู้รับใบอนุญาตดังกล่าวแล้ว หาประกันให้เป็นที่เชื่อถือไม่ได้ หรือไม่ยอมทำทัณฑ์บนภายในเวลาอันสมควรตามที่นายทะเบียนได้กำหนดให้ ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวันให้ถือว่าผู้รับ

ใบอนุญาตนั้นเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ และให้นำมาตรา 66 และมาตรา 67 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 69 เมื่อใบอนุญาตสูญหายเป็นอันตรายหรือลบลื่อนอ่านไม่ออก ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตต่อนายทะเบียนท้องที่ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ทราบเหตุนั้น ถ้านายทะเบียนเห็นว่ามิใช่เหตุผลเป็นที่เชื่อถือได้ก็ให้ออกใบแทนให้ตามเงื่อนไขของใบอนุญาตเดิม แต่ถ้าใบอนุญาตที่สูญหายได้คืนในภายหลัง ก็ให้ส่งใบแทนนั้นแก่นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้อคืน

มาตรา 70 ห้ามมิให้ผู้ใดนำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดผ่านราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับหนังสืออนุญาตจากรัฐมนตรี หรือเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเพื่อการนี้ผู้นำ หนังสืออนุญาตให้นำ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดผ่านราชอาณาจักรจะนำสิ่งเช่นนั้นผ่านราชอาณาจักรได้เฉพาะแต่ทางด่านศุลกากร ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดไว้ และต้องแจ้งความตามแบบพิมพ์ของกรมศุลกากรแก่พนักงานศุลกากร

เมื่อพนักงานศุลกากรได้รับแจ้งความตามวรรคก่อนแล้ว ให้แจ้งเรื่องให้นายทะเบียนท้องที่ทราบ ถ้านายทะเบียนท้องที่เห็นเป็นการจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของประชาชนจะจัดการควบคุม อาวุธปืน เครื่องกระสุน หรือวัตถุระเบิดในระหว่างที่อยู่ในราชอาณาจักรก็ได้ และผู้รับหนังสืออนุญาตเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการนั้น

มาตรา 71 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจจำกัดจำนวนร้านค้า และกำหนดจำนวนชนิดและขนาดอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนสำหรับการค้าตามที่เห็นสมควร

หมวด 6

บทกำหนดโทษ

มาตรา 72³³⁰ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 7 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการฝ่าฝืนตามวรรคหนึ่งเป็นเพียงกรณีเกี่ยวกับส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย หรือเป็นกรณีมีเครื่องกระสุนปืนผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการฝ่าฝืนตามวรรคหนึ่งเป็นเพียงการมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมาย ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

³³⁰ มาตรา 72 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

ถ้าการฝ่าฝืนตามวรรคหนึ่งเป็นกาทำเครื่องกระสุนปืนที่ทำด้วยดินปืนมีควันสำหรับใช้เอง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท³³¹

มาตรา 72 ทวิ³³² ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 มาตรา 12 มาตรา 16 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา 20 มาตรา 58 มาตรา 59 มาตรา 65 มาตรา 66 หรือมาตรา 70 วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 73³³³ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 24 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท

มาตรา 73 ทวิ³³⁴ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 32 มาตรา 33 หรือมาตรา 34 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท

มาตรา 74³³⁵ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับวัตถุระเบิดตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 41 หรือฝ่าฝืนมาตรา 38 ต้องระวางโทษ

จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

มาตรา 75³³⁶ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับวัตถุระเบิดตาม มาตรา 28 มาตรา 34

มาตรา 35 หรือมาตรา 37 วรรคสอง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 41 ต้องระวางโทษ

จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท

³³¹ มาตรา 72 วรรคสี่ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522

³³² มาตรา 72 ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³³³ มาตรา 73 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³³⁴ มาตรา 73 ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³³⁵ มาตรา 74 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³³⁶ มาตรา 75 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

มาตรา 76³³⁷ ผู้ใดฝ่าฝืนเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับวัตถุระเบิดตามมาตรา 27 หรือ
มาตรา 29 ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 41 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าร้อย
บาทถึงห้าพันบาท

มาตรา 77³³⁸ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 47 หรือมาตรา 52 หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนายทะเบียน
ท้องที่ตามมาตรา 51 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้ง
ปรับ

มาตรา 78³³⁹ ผู้ใดทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ ซื่อ มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้าซึ่งอาวุธ
ปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด นอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ต้อง
ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดค้า หรือจำหน่ายอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด นอกจากที่กำหนดใน
กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ยี่สิบปีถึงจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด นอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออก
ตามมาตรา 55 ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 มาตรา 313

มาตรา 337 มาตรา 339 หรือมาตรา 340 ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต
การกระทำความผิดตามวรรคสองหรือวรรคสาม ถ้าอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดนั้น
โดยสภาพมีอำนาจไม่ร้ายแรงต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 79³⁴⁰ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งซึ่งออกตามความในมาตรา 57 ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 80³⁴¹ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 37 วรรคสอง หรือมาตรา 43 หรือฝ่าฝืนเงื่อนไขตามมาตรา
40 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทถึงห้าพันบาท

มาตรา 81³⁴² ผู้ใดฝ่าฝืนเงื่อนไขตามมาตรา 27 หรือมาตรา 29 หรือฝ่าฝืนมาตรา 28 มาตรา
30 หรือมาตรา 35 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา 82³⁴³ ผู้ใดส่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 30ซึ่งได้
นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 15 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

³³⁷ มาตรา 76 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่
21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³³⁸ มาตรา 77 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่
21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³³⁹ มาตรา 78 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530

³⁴⁰ มาตรา 79 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่
21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³⁴¹ มาตรา 80 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่
21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³⁴² มาตรา 81 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่
21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

มาตรา 83³⁴⁴ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 21 มาตรา 62 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 69 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 84³⁴⁵ ผู้ใดฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติเกี่ยวกับดอกไม้เพลิงตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม มาตรา 28 มาตรา 30 มาตรา 35 มาตรา 37 วรรคสอง หรือฝ่าฝืนเงื่อนไขตามมาตรา 27 หรือมาตรา 29 ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 48 หรือมาตรา 49 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 85³⁴⁶ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับสิ่งเทียมอาวุธปืนตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม มาตรา 30 หรือมาตรา 37 วรรคสอง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 53 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

บทเฉพาะกาล

มาตรา 86 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ไม่ว่าชนิดหรือขนาดใดซึ่งยังไม่ได้รับใบอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดดังกล่าวแล้วมาขอรับอนุญาตเพื่อปฏิบัติการให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ และมีให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา 55 มาใช้บังคับ

เพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา 87 บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิงก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่า

ใบอนุญาตนั้นๆ สิ้นอายุ แต่ถ้าผู้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนคนใด จะขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ก่อนใบอนุญาตเดิมสิ้นอายุก็ให้ทำได้

มาตรา 88 ในการออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามพระราชบัญญัตินี้ให้แก่ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิงอยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีให้นำบทบัญญัติมาตรา 13 (4) มาใช้บังคับ สำหรับอาวุธปืนตามใบอนุญาตเดิมนั้น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเรือตรี ถ. อารังนาวาสวัสดิ์

นายกรัฐมนตรี

³⁴³ มาตรา 82 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³⁴⁴ มาตรา 83 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522

³⁴⁵ มาตรา 84 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

³⁴⁶ มาตรา 85 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519

อัตราค่าธรรมเนียม			
ลำดับที่	ประเภท		บาท
1. ³⁴⁷	ใบอนุญาตให้ทำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน		
	ก. ครั้งแรก	ฉบับละ	50,000
	ข. ต่ออายุปีต่อไป	ฉบับละ	5,000
2. ³⁴⁸	ใบอนุญาตให้ค้าอาวุธปืน เครื่องกระสุน		
	ก. ครั้งแรก	ฉบับละ	15,000
	ข. ต่ออายุปีต่อไป	ฉบับละ	1,500
3.	ใบอนุญาตให้ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะอาวุธปืน เครื่องกระสุน	ฉบับละ	250
4.	ใบอนุญาตให้ทำดินปืนมีควัน สำหรับการค้า	ฉบับละ	200
5.	ใบอนุญาตให้ทำดินปืนมีควัน สำหรับใช้เอง	ฉบับละ	5
6. ³⁴⁹	ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนดังต่อไปนี้		
	ก. ปืนยาวประจูปากปืนอัดลม	ฉบับละ	200
	ข. ปืนอื่นๆ	ฉบับละ	1,000
7. ³⁵⁰	ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว	ฉบับละ	1,000
8.	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืน	กระบอกละ	30
9. ³⁵¹	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน	ฉบับละ	20
10.	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งกระสุนปืน นอกจากกระสุนอัดลม จำนวนไม่เกินหนึ่งพันนัด	ฉบับละ	20

³⁴⁷ อัตราค่าธรรมเนียม ลำดับที่ 1 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

³⁴⁸ อัตราค่าธรรมเนียม ลำดับที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

³⁴⁹ อัตราค่าธรรมเนียม ลำดับที่ 6 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2543

³⁵⁰ อัตราค่าธรรมเนียม ลำดับที่ 7 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2543

³⁵¹ อัตราค่าธรรมเนียม ลำดับที่ 9 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

อัตราค่าธรรมเนียม		
ลำดับที่	ประเภท	บาท
	ถ้าจำนวนเกินกว่าหนึ่งพันนัดให้เรียกเก็บเพิ่มอีกร้อยละหรือเศษของร้อย 2	
11.	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งกระสุนปืนอัดลม ร้อยละหรือเศษของร้อย	1
12.	ใบอนุญาตให้ซื้ออาวุธปืน กระบอกละ	10
13.	ใบอนุญาตให้ซื้อกระสุนปืน นอกจากกระสุนอัดลม ร้อยละหรือเศษของร้อย	2
14.	ใบอนุญาตให้ซื้อกระสุนปืนอัดลม ร้อยละหรือเศษของร้อย	1
15.	ใบอนุญาตให้ซื้อส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน และเครื่องกระสุน	
	ฉบับละ	5
16.	ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนที่นำเข้ามาชั่วคราว	
	ฉบับละ	10
17. ³⁵²	ใบอนุญาตให้ทำวัตถุระเบิด	
	ก. ครั้งแรก	ฉบับละ 50,000
	ข. ต่ออายุปีต่อไป	ฉบับละ 6,000
18. ³⁵³	ใบอนุญาตให้ค้าวัตถุระเบิด	
	ก. ครั้งแรก	ฉบับละ 15,000
	ข. ต่ออายุปีต่อไป	ฉบับละ 1,500
19. ³⁵⁴	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งวัตถุระเบิด	
	รวมทั้งเครื่องอุปกรณ์ หรือเฉพาะ	
	เครื่องประกอบ หรือเครื่องอุปกรณ์อย่างเดียว	ฉบับละ 200
	ถ้าจำนวนวัตถุระเบิดมีน้ำหนักเกินกว่า 50 ปอนด์ให้เรียกเก็บ	
	เพิ่มอีกในอัตรา 50 ปอนด์ หรือเศษของ 50 ปอนด์ 10	
20.	ใบอนุญาตให้มีหรือซื้อวัตถุระเบิดรวมทั้งเครื่องประกอบและ	

³⁵² 34 อัตราค่าธรรมเนียม ลำดับที่ 17 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

³⁵³ 35 อัตราค่าธรรมเนียม ลำดับที่ 18 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

³⁵⁴ 36 อัตราค่าธรรมเนียม ลำดับที่ 19 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501

อัตราค่าธรรมเนียม			
ลำดับที่	ประเภท		บาท
21.	เครื่องอุปกรณ์หรือเฉพาะเครื่องประกอบและเครื่องอุปกรณ์ อย่างเดียว เพื่อใช้ทำการระเบิดในกิจการต่าง ๆ	ฉบับละ	200
	ใบอนุญาตให้สั่ง นำเข้า ทำ คำหรือมีวัตถุระเบิด เพื่อใช้ในทาง วิทยาศาสตร์การแพทย์ทุกจำนวนน้ำหนักหนึ่งร้อยกรัมหรือ เศษของร้อยกรัม		10
22.	ใบอนุญาตให้ทำ สั่ง นำเข้า หรือคำซึ่งดอกไม้เพลิง	ฉบับละ	10
23.	ใบแทนใบอนุญาตดังต่อไปนี้		
	ก. ใบแทนใบอนุญาตให้ทำคำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและ วัตถุระเบิด	ฉบับละ	20
	ข. ใบแทนใบอนุญาตให้ประกอบซ่อมแซม หรือเปลี่ยน ลักษณะอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน	ฉบับละ	15
	ค. ใบแทนใบอนุญาตอื่น ๆ	ฉบับละ	10
24.	ใบอนุญาตให้สั่ง นำเข้า หรือคำซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน	ฉบับละ	10
25.	สำเนาใบอนุญาตต่าง ๆ	ฉบับละ	10

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน
(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2491³⁵⁵

มาตรา 3 ผู้ใดมีอาวุธปืน ซึ่งได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2477 มาแล้ว แต่ใบอนุญาตได้สิ้นอายุลงก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ก็ให้นำ มาขอรับใบอนุญาตใหม่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่ใบอนุญาตสิ้นอายุภายหลังวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ก็ให้นำมาขอรับใบอนุญาตใหม่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ

ผู้ใดมีอาวุธปืนซึ่งได้ปฏิบัติตามความในวรรคก่อนเป็นอันไม่ต้องรับโทษตามกฎหมาย

มาตรา 4 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามความในมาตรา 3 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 3)
พ.ศ. 2501³⁵⁶

มาตรา 9 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดไม่ว่าชนิดหรือขนาดใดซึ่งยังไม่ได้
รับใบอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดดังกล่าวแล้ว

³⁵⁵ ราชกิจจานุเบกษา. 65, 5 (27 มกราคม 2491): 30.

³⁵⁶ ราชกิจจานุเบกษา. 75,72 (16 กันยายน 2501): 449.

มาขอรับอนุญาตเพื่อปฏิบัติการให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนด 90 วัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้ยื่นไม่ต้องรับโทษเพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา 10 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้นำอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้กับนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนด 90 วัน นับแต่วันที่กฎกระทรวงใช้บังคับ ผู้ยื่นไม่ต้องรับโทษ

เพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะได้กำหนดราคาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดที่นำมาส่งมอบ ชดใช้ให้ในราคาที่สมควร

มาตรา 12 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ

1. เนื่องจากในขณะนี้ไม่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยชัดเจนว่าอย่างไรเรียกว่าอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อให้มีความหมายชัดเจน กับให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดว่าสิ่งใดเป็นอาวุธที่ใช้ในการสงคราม ซึ่งถือได้ว่าเป็นอาวุธร้ายแรงอันประชาชนไม่ควรจะมีไว้ในครอบครอง

2. เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด โดยมีขบด้วยกฎหมาย นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดังกล่าวมาขอรับอนุญาตเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมาย โดยเฉพาะในเรื่องให้นำมาจดทะเบียน รัฐบาลได้เคยเปิดโอกาสให้นำมาจดทะเบียนได้มาก่อนแล้ว แต่ก็ยังปรากฏว่ามีผู้ละเลยไม่ปฏิบัติตามอยู่อีกเป็นจำนวนมาก และโดยที่อัตราโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ยังไม่เป็นการเหมาะสม จึงสมควรกำหนดโทษให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3. อัตราค่าธรรมเนียมซึ่งได้กำหนดไว้เดิมนั้น เป็นอัตราต่ำอยู่ ยังไม่เป็นการเหมาะสมเมื่อได้คำนึงถึงค่าของเงินในปัจจุบันพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2510³⁵⁷

มาตรา 5 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดไม่ว่าชนิดหรือขนาดใดที่ทำจากภายนอกราชอาณาจักรโดยโรงงานที่ได้รับอนุญาต หรือปืนแก๊ปที่มีคุณภาพใช้ได้โดยปลอดภัยซึ่งยังไม่ได้รับอนุญาตโดยขบด้วยกฎหมาย ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดหรือปืนแก๊ปดังกล่าวแล้วมาขอรับอนุญาตเพื่อปฏิบัติการให้ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืนต่อนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้ยื่นไม่ต้องรับโทษ

เพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา 6 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดไม่ว่าชนิดหรือขนาดใดซึ่งยังไม่ได้รับอนุญาตโดยขบด้วยกฎหมายและไม่อาจอนุญาตได้ตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้

³⁵⁷ราชกิจจานุเบกษา. 84, 93 (3 ตุลาคม 2510): 771.

บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา 7 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดสำหรับใช้เฉพาะแต่ใน

การสงครามตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายกระทรวง ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

เพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะได้กำหนดราคาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดที่นำมาส่งมอบชดใช้ให้ในราคาที่สมควร

มาตรา 8 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีผู้ผลิตอาวุธปืนจำหน่าย และมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นจำนวนมาก ทำให้การปราบปรามอาวุธปืนเถื่อนไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย รัฐบาลจึงเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย นำเอาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดังกล่าวมาขอรับอนุญาตเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด กรณีทำนองเดียวกันนี้ รัฐบาลได้เคยเปิดโอกาสให้กระทำความแล้ว และโดยที่อัตราโทษที่ใช้ลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดยังไม่เหมาะสม สมควรแก้ไขเพิ่มเติมโทษให้เหมาะสมอีกด้วย จึงได้ตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้น พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2517³⁵⁸

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการพิพากษาคดีเกี่ยวกับบทลงโทษผู้มีเครื่องกระสุนปืนเพียงเล็กน้อยให้ได้รับโทษโดยความเป็นธรรม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2518³⁵⁹

มาตรา 3 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดไม่ว่าชนิดหรือขนาดใดที่ทำจากภายนอกราชอาณาจักรโดยโรงงานที่ได้รับอนุญาต หรือที่ทำภายในราชอาณาจักร ที่มีคุณภาพใช้ได้โดยปลอดภัย ซึ่งยังมิได้รับอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดดังกล่าวแล้วมาขอรับอนุญาตเพื่อปฏิบัติการให้ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ต่อนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

เพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะกำหนดชนิด ขนาดของอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิด และกำหนดเงื่อนไขในการอนุญาตตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา 4 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิด ไม่ว่าชนิดหรือขนาดใด

ซึ่งยังมิได้รับอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย และไม่อาจอนุญาตได้ตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

³⁵⁸ ราชกิจจานุเบกษา. 91, 109 ฉบับพิเศษ (26 มิถุนายน 2517): 22-26.

³⁵⁹ ราชกิจจานุเบกษา. 92, 174 ฉบับพิเศษ (29 สิงหาคม 2518): 1-29.

มาตรา 5 ผู้ใดมีอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษเพื่อการนี้ ให้รัฐมนตรีกำหนดราคาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดที่นำมาส่งมอบและชดใช้ให้ในราคาที่สมควร ภายในเวลาไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันส่งมอบ

มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
 หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีผู้ผลิตอาวุธปืนจำหน่ายและมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นจำนวนมาก ทำให้การปราบปรามอาวุธปืนเถื่อนไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย และมีการใช้อาวุธปืนเถื่อนในการโจรกรรมกันทั่วไป จึงควรเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดโดยมิชอบด้วยกฎหมายนำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดดังกล่าวมาขอรับอนุญาตเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด กรณีทำนองเดียวกันนี้รัฐบาลได้เคยเปิดโอกาสให้กระทำความแล้ว จึงได้ตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้นคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519³⁶⁰

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522³⁶¹

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วัน

ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้เพื่อป้องกันทรัพย์สินอันใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะและเป็นการลดภาระหน้าที่ของราชการตำรวจหรือทหาร และได้เปลี่ยนแปลงอัตราโทษตามกฎหมายเดิมให้สูงขึ้น การแก้ไขเพิ่มเติมในครั้งนั้นมีรายละเอียดต่างๆ ที่ไม่รัดกุมเพียงพอทำให้ไม่สามารถออกกฎกระทรวงกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับชนิด ขนาด จำนวน การมีและใช้การเก็บรักษา การพาติดตัว การซ่อมแซม ฯลฯ และการอื่นอันจำเป็นเกี่ยวกับอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน เพื่อที่จะให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจบางประเภทสามารถมีและใช้ได้ ซึ่งอาจทำให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจต่างๆ มีและใช้อาวุธปืนโดยไม่มีมาตรการควบคุมที่เหมาะสมและนอกจากนั้น ในขณะที่รัฐบาลได้ขยายโครงการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือราชการของทหารและตำรวจมากขึ้น เพื่อการป้องกันและรักษาความมั่นคงของประเทศและความสงบเรียบร้อยของประชาชนให้ปลอดภัยจากภัยต่างๆ ที่กำลังคุกคามอยู่ สมควรให้ประชาชนผู้ให้ความร่วมมือแก่ทางราชการดังกล่าวสามารถมีและใช้อาวุธบางประเภทและอาจพาติดตัวได้ตามความ

³⁶⁰ ราชกิจจานุเบกษา. 93, 134 (21 ตุลาคม 2519): 61.

³⁶¹ ราชกิจจานุเบกษา. 96, 28 ฉบับพิเศษ (1 มีนาคม 2522): 13.

เหมาะสมโดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับสำหรับประชาชนทั่วไป อนึ่งการแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินดังกล่าวได้กำหนดโทษอาญาแก่การกระทำบางอย่างไว้สูงเกินความจำเป็น สมควรแก้ไขเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่ความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิด และโดยที่การกำหนดหลักการให้กำหนดประเภทของอาวุธว่าอาวุธใดเป็นของสำหรับใช้เฉพาะในการสงครามนั้นไม่สะดวกแก่ทางปฏิบัติ เพราะอาวุธต่างๆ มีมากมายหลายประเภทเกินกว่าที่จะกำหนดให้ครบถ้วนได้สมควรเปลี่ยนแปลงหลักการใหม่โดยให้กำหนดแต่เฉพาะอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดที่เอกชนอาจมีได้แทนการกำหนดอาวุธให้เป็นอาวุธที่ใช้เฉพาะในราชการสงคราม และในประการสุดท้าย โดยที่กิจการอันเกี่ยวกับอาวุธที่เอกชนไม่อาจมีหรือกระทำได้ ตลอดจนการให้กระทรวงทบวงกรมและรัฐวิสาหกิจต่างๆ มีและใช้อาวุธได้นั้น เป็นกรณีที่มีความสำคัญต่อความมั่นคงของประเทศดังนั้นสมควรให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม เข้ามามีส่วนในการควบคุมกิจการดังกล่าวโดยเป็นรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนี้ด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติขึ้นพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530³⁶²

มาตรา 4 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด นอกจากที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้นายทะเบียนท้องที่ ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดที่ถูกจับกุมและอยู่ในระหว่างการสอบสวนหรือระหว่างที่คดียังไม่ถึงที่สุด ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่นำมาส่งมอบตามวรรคหนึ่ง ทางราชการไม่จำต้องชดใช้ราคา

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันมีการนำอาวุธที่ใช้เฉพาะในการสงครามหรืออาวุธที่กฎหมายไม่อนุญาตให้มีและใช้ มาใช้ในการประกอบอาชญากรรมเพิ่มขึ้นเป็นลำดับซึ่งอาวุธดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการทำลายสูง ก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชน ประกอบกับกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันกำหนดโทษผู้มีและใช้อาวุธดังกล่าวไว้ต่ำ ดังนั้นเพื่อปราบปรามผู้ครอบครองอาวุธเหล่านี้ให้สิ้นไป สมควรเปลี่ยนแปลงบทกำหนดโทษเสียใหม่และยกเว้นโทษให้แก่ผู้มีอาวุธดังกล่าวที่นำอาวุธนั้นๆ มามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในเวลาที่กำหนด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2543³⁶³

³⁶²ราชกิจจานุเบกษา. 104, 141 ฉบับพิเศษ (24 กรกฎาคม 2530): 22.

³⁶³ราชกิจจานุเบกษา. 117, 92 ก (11 ตุลาคม 2543): 4.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ทำให้อัตราค่าธรรมเนียมไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สัญญาชัย/ปรับปรุง

23 กรกฎาคม 2550

ภาคผนวก ข

รายงานของคณะกรรมการการยุติธรรม และสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา
พิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑๗ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันศุกร์ที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกฯ ที่มาประชุมทั้งหมด ๑๘๕ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ บัดนี้สมาชิกฯ มาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดประชุมครับ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ผมมีเรื่องที่จะกราบเรียนที่ประชุมให้ทราบ

เรื่องแรก คือ ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีหนังสือแจ้งว่า ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันพุธที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้พิจารณาและรับทราบรายงานผลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำปี ๒๕๔๕ ตามมาตรา ๑๐ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว และ

ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๓ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้พิจารณาและรับทราบรายงานการเงินของแผ่นดินประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และรับทราบรายงานกิจการ งบดุล บัญชีกำไรขาดทุนของธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย ประจำปี ๒๕๔๔ และ ๒๕๔๕ ตามมาตรา ๒๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๓๖

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
เลขรับ 6047
วันที่ 15 ก.ย. 2546
เวลา ๐๙.๐๐ น.

ส่ง สำนักงานการประชุม

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

ที่ สผ ๐๐๑๔/๑๖๔๗

๑๖ กันยายน ๒๕๔๖

กลุ่มงานบริหารทั่วไป

รับที่ 629 / 46 วันที่ 15 / 9 / ๒๕๔๖

เรื่อง รายงานผลการปฏิบัติงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ประจำปี ๒๕๔๕ เวลา 10.30 น. ส่ง ส.ก.๕

สำนักงานการประชุม

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้พิจารณาและรับทราบ รายงานผลการปฏิบัติงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ประจำปี ๒๕๔๕ ตามมาตรา ๑๐ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว

จึงกราบเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายสมศักดิ์ ปรีศนันทกุล)

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง รักษาการแทน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๕

๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๖

ไม่งานยุติ

ที่ ๑๗๖ / ๒๕๔๖

ที่ ๑๕ / ก.ย. / ๔๖

ว. ๑๐.๔๐ น.

สำนักงานการประชุม

กลุ่มงานระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภา

รับที่ 3๐7 / 2546

วันที่ ๑๒ / ๙ / ๔๖

เวลา 13.20 น.

สำนักงานการประชุม

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ที่ สผ ๐๐๑๔/ ๙๖๕๐

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
เลขรับ 6048
วันที่ 15 ก.ย. 2546
เวลา ๐๙.๐๗ น.

ส่ง สำนักการประชาสัมพันธ์

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๑๖ กันยายน ๒๕๔๖

กลุ่มงานบริหารทั่วไป

รับที่ 680/46 วันที่ 15/9/46

เวลา 10.30 น. ส่ง ส.ส.

เรื่อง รายงานการเงินของแผ่นดินประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สำนักการประชุม

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๓ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้พิจารณาและรับทราบรายงานการเงินของแผ่นดินประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ แล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายสมศักดิ์ ปริศนานันทกุล)

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง รักษาการแทน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๕

๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๖

กลุ่มงานนิติ

รับที่ ๑๙๖ / ๒๕๔๖

วันที่ ๑๕ / ก.ย. / ๔๖

เวลา ๑๐.๔๐ น.

สำนักการประชุม

กลุ่มงานระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภา

รับที่ 308 / 2546

วันที่ ๑๑ / ก.ย. / ๔๖

เวลา 13.25 น.

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
เลขรับ 6066
วันที่ 15 ก.ย. 2546
เวลา 14.00 น.

ส่ง สำนักงานการประชุม

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

ที่ สผ ๐๐๑๔/๙๖ ๕๕

๑๖ กันยายน ๒๕๔๖

เรื่อง รายงานกิจการ งบดุล บัญชีกำไรและขาดทุนของธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย
ประจำปี ๒๕๔๔ และประจำปี ๒๕๔๕

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๓ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้พิจารณาและรับทราบรายงานกิจการ งบดุล บัญชีกำไร
และขาดทุนของธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย ประจำปี ๒๕๔๔ และประจำปี ๒๕๔๕
ตามมาตรา ๒๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย
พ.ศ. ๒๕๓๖ แล้ว

จึงกราบเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายสมศักดิ์ ปรีคนวนันทกุล)

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง รักษาการแทน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๕

๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๖

กลุ่มงานบริหารทั่วไป

รับที่ 685/46 วันที่ 15/9/46
เวลา 16.00 น. ส่ง ส.จ.ส.

สำนักงานการประชุม

กลุ่มงานนิติคดี

รับที่ ๑๗๓ / ๒๕๔๖

วันที่ ๑๕ / ก.ย. / ๔๖

เวลา ๑๖.๐๐ น.

สำนักงานการประชุม

กลุ่มงานระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภา

รับที่ 306 / 2546

วันที่ 22 / ก.ย. / 46

เวลา 13.15 น.

สำนักงานการประชุม

ประธานวุฒิสภา : จึงเรียนให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : เรื่องต่อไป ด้วยเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือแจ้งว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๖ รับทราบข้อสังเกตของคณะกรรมการการเคหะสภา พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า ตำบลคลองนา อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา ตำบลหนองตีนนก อำเภอบ้านโพธิ์ และตำบลบางผึ้ง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา พ.ศ. และได้มอบให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์รับไปพิจารณาดำเนินการแล้ว จึงแจ้งให้เลขาธิการคณะรัฐมนตรีทราบ เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

เรื่องต่อไป ด้วยคณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน ได้ทำการศึกษาร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ และเสนอผลการพิจารณาศึกษามาให้สมาชิกวุฒิสภาทุกท่านทราบ ตามที่เอกสารได้แจ้งไปแล้ว

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา	
เลขรับ.....	6380
วันที่.....	25.09.2546
เวลา.....	08.00 น.
ส่ง สำนักการประชุม	

ที่ นร ๐๕๐๓/๑๔๖๓๖

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๒๔

กันยายน ๒๕๔๖

เรื่อง ข้อสังเกตของคณะกรรมการการเต็มสภาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
ในท้องที่ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า ตำบลคลองนา อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา ตำบล
หนองดินนก อำเภอบ้านโพธิ์ และตำบลบางฝ้าง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา
พ.ศ.

เรียน เลขาธิการวุฒิสภา

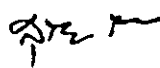
อ้างถึง หนังสือสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ด่วนที่สุด ที่ สว ๐๐๐๗/๓๖๗๙
ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๖

ตามที่ได้ส่งข้อสังเกตของคณะกรรมการการเต็มสภาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า ตำบลคลองนา อำเภอเมือง
ฉะเชิงเทรา ตำบลหนองดินนก อำเภอบ้านโพธิ์ และตำบลบางฝ้าง อำเภอบางปะกง จังหวัด
ฉะเชิงเทรา พ.ศ. ไปเพื่อดำเนินการ นั้น

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๖ รับทราบข้อสังเกตของ
คณะกรรมการดังกล่าว และมอบให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รับไปพิจารณาดำเนินการ
แล้วแจ้งให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีทราบ เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุรชัย ภูประเสริฐ)

รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำนักนิติธรรม

โทร. ๐ ๒๒๔๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๘-๙

๐ ๒๒๔๐ ๙๐๕๗

โทรสาร ๐ ๒๒๔๐ ๙๐๕๘

(R181/D/บัญชีงาน/ช)

กลุ่มงานการทวงถาม

วันที่ 718/2546 วันที่ 25/ก.ย./2546

เวลา 11.10 น. ส่ง พ.ร.บ.

สำนักการประชุม

กลุ่มงานพระราชบัญญัติ

รับที่ ๓๕ / ๕๖

วันที่ ๒๕ / ๙.๙. / ๕๖

เวลา ๑๐.๕๐ น.

สำนักการประชุม

รายงาน

ของ

คณะกรรมการการยุติธรรม

และสิทธิมนุษยชน

วุฒิสภา

พิจารณาศึกษา

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน

วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

สำนักกรรมการ ๒

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สว 0010/(ร 37)

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กทม. 10300

14 สิงหาคม 2546

เรื่อง รายงานการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานผลการพิจารณาศึกษาของคณะกรรมการ จำนวน 1 ฉบับ

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 27 (สมัยสามัญทั่วไป) เป็นพิเศษ วันจันทร์ที่ 3 มิถุนายน 2545 ได้พิจารณาอนุมัติ เรื่อง ขอให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา เป็นผู้เสนอ) แล้วลงมติมอบหมายให้คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ซึ่งกรรมการคณะนี้ ประกอบด้วย

1. นายคำนวณ ขิลปถัมภ์	ประธานคณะกรรมการ
2. นายถวิล จันทร์ประสงค์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
3. นายระวี กิ่งคำวงศ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
4. พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ใฝ่นวล	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
5. นายเสรี สุวรรณภานนท์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
6. พลตำรวจเอก วิรุฬห์ พื้นแสน	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
7. นายแคล้ว นรปติ	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
8. นายพิชัย ขำเพชร	โฆษกคณะกรรมการ
9. นางสาวบุษรินทร์ ดิยะไพรัช	โฆษกคณะกรรมการ
10. นายประสิทธิ์ ปทุมรักษ์	เลขานุการคณะกรรมการ
11. พลตำรวจโท ทวี ทิพย์รัตน์	
12. นายทองใบ ทองเปาด์	
13. พลตำรวจโท ปรีชา ปฏิบัติสกรกิจ	

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

14. นายลัก กอแสงเรือง

15. นายสุนทร จินดาอินทร์

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พร้อมทั้งได้จัดทำเป็นรายงานการพิจารณาศึกษา และข้อเสนอแนะของ คณะกรรมการเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอรายงานของคณะกรรมการต่อที่ประชุม วุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) คำนวน ชโลปถัมภ์

(นายคำนวน ชโลปถัมภ์)

ประธานคณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน

วุฒิสภา

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวชลธิชา มีแสง)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน

สำนักกรรมการ 2

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

โทร. 0 2244 1573 0 2244 1671

โทรสาร 0 2244 1573

สุริยาพร พิมพ์

ยุพิน/อนรรฆวี ทาน

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

สารบัญ

เนื้อเรื่อง

หน้า

รายงานการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

1

วิธีการพิจารณาศึกษา

1

วิธีการดำเนินการ

3

ความเป็นมาและสภาพปัญหา

5

ผลการพิจารณาศึกษา

5

1. ข้อมูลทางสถิติ

6

2. สรุปความเห็นจากผู้เสนอญัตติ

9

3. สรุปความเห็นจากผู้มาชี้แจง

10

4. ผลการสำรวจความคิดเห็นจากสวนดุสิตโพล

14

5. ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการธิการ

18

ภาคผนวก

เอกสารหมายเลข 1

(1)

เอกสารหมายเลข 2

(9)

เอกสารหมายเลข 3

(13)

เอกสารหมายเลข 4

(29)

รายงานการพิจารณาศึกษา
พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน
ของ
คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 27 (สมัยสามัญทั่วไป) เป็นพิเศษ วันจันทร์ที่ 3 มิถุนายน 2545 ได้พิจารณาญัตติ เรื่อง ขอให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา เป็นผู้เสนอ) แล้วลงมติมอบหมายให้คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ภายในระยะเวลา 6 เดือน นับแต่ วันที่วุฒิสภามีมติมอบหมาย ซึ่งต่อมาประธานวุฒิสภาได้อนุมัติให้ขยายเวลาการศึกษาเรื่องดังกล่าว ออกไปอีก 6 เดือน นับแต่วันที่ 3 ธันวาคม 2545 และที่ประชุมวุฒิสภาได้อนุญาตให้ขยายเวลาการศึกษา เรื่องดังกล่าวไปอีก 6 เดือน นับแต่วันที่ 3 มิถุนายน 2546 ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. 2544 ข้อ 92

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงขอรายงานผลการพิจารณาต่อที่ประชุมวุฒิสภา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. 2544 ข้อ 90

อนึ่ง ที่ประชุมคณะกรรมการได้แต่งตั้ง นางสาวชลธิชา มีแสง ผู้อำนวยการกลุ่มงาน คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน สำนักกรรมการ 2 สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่ ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. 2544 ข้อ 82 วรรคสาม

สำหรับรายละเอียดวิธีการพิจารณาศึกษา ผลการพิจารณาศึกษาและข้อเสนอแนะ ของคณะกรรมการ ปรากฏตามรายงานต่อไปนี้

วิธีการพิจารณาศึกษา

ในการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน นั้น คณะกรรมการได้ดำเนินการ ดังนี้

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

1. คณะกรรมาธิการได้ตั้งคณะอนุกรรมาธิการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ประกอบด้วย

1.1 พลตำรวจเอก วิรุฬห์ พื้นแสน	ประธานคณะอนุกรรมาธิการ
1.2 พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ใฝ่นวล	รองประธานคณะอนุกรรมาธิการ
1.3 พลตำรวจโท บุญเพ็ญ บำเพ็ญบุญ	อนุกรรมาธิการ
1.4 พลตำรวจโท อุกฤษฏ์ ปัจฉิมสวัสดิ์	อนุกรรมาธิการ
1.5 นายพลศักดิ์ ประณูทนพาล	อนุกรรมาธิการ
1.6 ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชุม เฉลยทรัพย์	อนุกรรมาธิการ
1.7 ผู้บังคับการกองทะเบียน	อนุกรรมาธิการ
1.8 ผู้อำนวยการสำนักทะเบียน	อนุกรรมาธิการ
1.9 พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา	เลขานุการคณะอนุกรรมาธิการ
1.10 พันตำรวจเอก วิชัย รัตนยศ	รองเลขานุการคณะอนุกรรมาธิการ

2. คณะกรรมาธิการได้ตั้งที่ปรึกษาประจำคณะอนุกรรมาธิการ ประกอบด้วย

- 2.1 นายประสิทธิ์ ปทุมรักษ์
- 2.2 นายไพฑูรย์ เนติโพธิ์
- 2.3 นายวิชัย ธรรมขอบ
- 2.4 นายอุฤทธิ์ บุญนาค
- 2.5 พลตำรวจโท ธีรภูมิ บุตรศรีภูมิ

3. คณะกรรมาธิการได้เชิญบุคคลจากหน่วยงานต่าง ๆ มาให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง และแสดงความคิดเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมาธิการ ซึ่งปรากฏรายชื่อดังนี้

3.1 กองทัพบก

1) พันเอก ยวง จันทร์สว่าง	ฝ่ายเสนาธิการประจำกรมยุทธการทหารบก
2) พันเอก สุขสันต์ สิงห์เดช	รองผู้อำนวยการกองพระธรรมนูญกรมสรรพาวุธทหารบก
3) พันโท วรการ วงสังข์	หัวหน้าแผนและควบคุมงานกองคลังยุทธโปกรณ์สรรพาวุธกรมสรรพาวุธทหารบก

4) พันโท ดำรง สุทธิชาญบัญชา

หัวหน้าแผนควบคุมและตรวจสอบ

กองควบคุมสิ่งอุปโภค

กรมสรรพาวุธทหารบก

5) พันตรี อาวุธ ศรีมณี

นายทหารพระธรรมนูญผู้ช่วย

กรมส่งกำลังบำรุงทหารบก

3.2 สภาความมั่นคงแห่งชาติ

1) นายถวิล เปลี่ยนศรี

ผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคง

ระหว่างประเทศ

2) นายประยงค์ บัตราสมุทร

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 8 ว

กองความมั่นคงด้านกิจการพิเศษ

3) นายอรรถพร จรจำรัส

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 6 ว

กองความมั่นคงด้านการเมือง

4) ว่าที่ร้อยตรี ประสิทธิ์พร บุญยานันทน์

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 5

กองความมั่นคงด้านเศรษฐกิจ

4. คณะกรรมาธิการได้พิจารณาศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากกฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง และสถิติต่าง ๆ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

5. คณะกรรมาธิการได้รับความร่วมมือจาก "สวนดุสิตโพล" สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ในการวิจัยเชิงสำรวจความคิดเห็นของประชาชน กรณี : กฎหมาย "อาวุธปืน" ในทัศนะของประชาชน

วิธีการดำเนินการ

ในการพิจารณาศึกษาร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน นั้น คณะกรรมาธิการได้แบ่งการพิจารณาศึกษาออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลทางสถิติ
2. สรุปความเห็นของผู้เสนอญัตติ
3. สรุปความเห็นจากผู้มาชี้แจง
4. ผลการสำรวจความคิดเห็นจากสวนดุสิตโพล
5. ข้อเสนอแนะของคณะกรรมาธิการ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา ขอเสนอรายงานผลการพิจารณา
ศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พร้อมทั้ง
ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการตามรายงานทำนองนี้ เพื่อให้วุฒิสภาได้โปรดพิจารณา หากวุฒิสภา
ให้ความเห็นชอบด้วยกับผลการพิจารณาศึกษารวมทั้งข้อเสนอแนะของคณะกรรมการแล้ว ขอได้โปรดแจ้ง
ไปยังคณะรัฐมนตรีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของประเทศไทย
และประชาชนสืบไป

(นายประสิทธิ์ ปทุมรักษ์)

เลขานุการคณะกรรมการ

ความเป็นมาและสภาพปัญหา

เนื่องจากสถานการณ์ด้านความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชนยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญยังเกิดขึ้นตลอดเวลาไม่ได้ลดลงแต่กลับมีแนวโน้มจะสูงและรุนแรงขึ้น นอกจากนี้ผู้มีอิทธิพลจำนวนมากก็ยังคงความเป็นผู้มีอิทธิพลอยู่โดยมีมือปืนเป็นบริวาร รัฐบาลทุกรัฐบาลที่เข้ามาบริหารราชการแผ่นดินต่างก็มีนโยบายด้านการรักษาความสงบ แต่ไม่สามารถควบคุมอาชญากรรมรวมถึงผู้มีอิทธิพลได้ อุปกรณ์สำคัญที่ใช้ในการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว และเป็นเครื่องมือของผู้มีอิทธิพล คือ อาวุธปืน ทั้งที่เป็นอาวุธปืนถูกกฎหมายและอาวุธปืนผิดกฎหมาย

แนวทางที่จะหยุดยั้งหรือลดปัญหาอาชญากรรมดังกล่าว และปัญหาผู้มีอิทธิพลสมควรที่จะต้องพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ว่าบทบัญญัติต่าง ๆ ในพระราชบัญญัตินั้นมีความเหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบันหรือไม่ สมควรที่จะได้มีการปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ดังนั้น วุฒิสภาจึงมีมติมอบหมายให้คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา พิจารณาศึกษาดังกล่าว คณะกรรมการจึงมีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาศึกษามาตรการการควบคุม การมี และการใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ข้อดีข้อเสียของการห้ามพกพาอาวุธปืน เพื่อนำมาสรุปผลการพิจารณาศึกษาว่าควรห้ามมิให้มีและใช้อาวุธปืน และห้ามมิให้มีการพกพาอาวุธปืนหรือไม่

จากสภาพปัญหาดังกล่าว คณะกรรมการได้หาแนวทางการแก้ไขปัญหาร่วมทั้งจัดทำข้อเสนอแนะมายังหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อดำเนินการต่อไป โดยได้กำหนดกรอบในการพิจารณาศึกษา ดังนี้

1. ข้อมูลทางสถิติ
2. สรุปความเห็นของผู้เสนอญัตติ
3. สรุปความเห็นจากผู้มาชี้แจง
4. ผลการสำรวจความคิดเห็นจากสวนดุสิตโพล
5. ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ

ผลการพิจารณาศึกษา

คณะกรรมการได้ศึกษามาตรการการควบคุมการมีและการใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน โดยรับฟังความคิดเห็นจากผู้มาชี้แจงเพื่อรับทราบถึงผลดี ผลเสียของการอนุญาตให้มีอาวุธปืน และการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน รวมทั้งได้ประมวลความคิดเห็นว่าควรอนุญาตให้มีอาวุธปืน และควรอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนหรือไม่ โดยสรุปผลการพิจารณาได้ดังนี้

1. ข้อมูลทางสถิติ

คณะกรรมการการได้พิจารณาข้อมูลทางสถิติของสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง และกองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยพิจารณาศึกษาว่าได้มีการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน การอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนไปแล้วจำนวนเท่าใด รวมทั้งศึกษาข้อมูลเปรียบเทียบการเกิดเหตุระหว่างอาวุธปืนที่มีทะเบียนและอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนว่าอาวุธปืนชนิดใดก่อให้เกิดอาชญากรรมมากกว่ากัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลจากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง (เอกสารหมายเลข 1)

1.1 การอนุญาตให้บุคคลมีและใช้อาวุธปืน แบบ ป.4

- ในเขตจังหวัด 75 จังหวัด จำนวน 3,118,187 ราย
(ตั้งแต่ พ.ศ. 2490-2544)
- ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 223,551 ราย
(ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 - 2544)

1.2 การอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนติดตัว แบบ ป.12 ปี พ.ศ. 2544

(ใบอนุญาตมีอายุ 1 ปี นับแต่วันออกใบอนุญาต)

- ในเขตจังหวัด 75 จังหวัด จำนวน 5,373 ราย
- ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 2,204 ราย

2. ข้อมูลจากกองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (เอกสารหมายเลข 2)

2.1 สถิติอาวุธปืนในเขตกรุงเทพมหานครย้อนหลัง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 - ปัจจุบัน

กองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้รวบรวมข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับจำนวนอาวุธปืนในเขตกรุงเทพมหานคร ย้อนหลังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 - ปัจจุบัน รวมการออกใบอนุญาต ป. 4 ไปแล้ว 234,887 กระบอก เป็นดังนี้

- ปี พ.ศ. 2535	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	31,700	กระบอก
- ปี พ.ศ. 2536	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	24,700	กระบอก
- ปี พ.ศ. 2537	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	33,700	กระบอก
- ปี พ.ศ. 2538	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	22,700	กระบอก
- ปี พ.ศ. 2539	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	32,314	กระบอก

- ปี พ.ศ. 2540	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	26,310	กระบอก
- ปี พ.ศ. 2541	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	15,089	กระบอก
- ปี พ.ศ. 2542	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	13,824	กระบอก
- ปี พ.ศ. 2543	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	12,890	กระบอก
- ปี พ.ศ. 2544	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	12,848	กระบอก
- ม.ค. – ก.ย. 2545	อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแบบ ป.4	จำนวน	8,812	กระบอก

2.2 สถิติการขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว แบบ ป.12 ในเขตกรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. 2541 - 2445 เป็นดังนี้

- ปี พ.ศ. 2541 ผู้ได้รับอนุญาตให้มีใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว จำนวน 2,948 ราย
- ปี พ.ศ. 2542 ผู้ได้รับอนุญาตให้มีใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว จำนวน 2,512 ราย
- ปี พ.ศ. 2543 ผู้ได้รับอนุญาตให้มีใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว จำนวน 4,587 ราย
- ปี พ.ศ. 2544 ผู้ได้รับอนุญาตให้มีใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว จำนวน 2,254 ราย
- ปี พ.ศ. 2545 ผู้ได้รับอนุญาตให้มีใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว จำนวน 1,932 ราย

2.3 ข้อมูลร้านค้าที่จำหน่ายอาวุธปืนได้มีการจำกัดจำนวนร้านค้า กำหนดจำนวน ชนิด และขนาดอาวุธปืนที่นำเข้าในการสั่งซื้อต่อปีว่าเป็นจำนวนเท่าใด และมีการควบคุมไม่ให้มีร้านค้าเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม ปัจจุบันกรุงเทพมหานครมีร้านค้าจำหน่ายอาวุธปืน จำนวน 245 ร้าน จังหวัดอื่น ๆ มีร้านค้าจำหน่ายอาวุธปืนรวมทั้งหมด จำนวน 86 ร้าน การตรวจสอบปริมาณการนำเข้าสามารถตรวจสอบได้ที่กรมศุลกากร

2.4 สถิติคดีอาญาซึ่งกระทำความผิดโดยการใช้อาวุธปืน (เอกสารหมายเลข 3)

ข้อมูลสถิติคดีอาญาซึ่งกระทำคามผิดโดยการใช้อาวุธปืน

คดีอาญา	ปี พ.ศ. 2539			ปี พ.ศ. 2540			ปี พ.ศ. 2541		
	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่ทราบชนิด	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่ทราบชนิด	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่ทราบชนิด
คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ	184	226	2,377	169	227	2,055	201	208	2,250
คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ	367	401	3,372	328	398	2,876	363	415	3,165
คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์	25	62	777	17	65	670	24	50	581
คดีที่นำสนใจ	-	-	8	1	-	-	-	-	8
คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	1,034	895	857	660	750	439	843	911	613

๘

คดีอาญา	ปี พ.ศ. 2542			ปี พ.ศ. 2543			ปี พ.ศ. 2544		
	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่ทราบชนิด	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่ทราบชนิด	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่ทราบชนิด
คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ	162	151	2,021	150	146	1,894	98	133	1,530
คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ	334	321	3,157	305	308	2,972	202	273	2,479
คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์	21	33	503	18	26	430	13	27	245
คดีที่นำสนใจ	-	1	3	-	-	2	-	2	4
คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	821	746	771	778	901	832	510	730	542

2. สรุปความเห็นจากผู้เสนอญัตติ

ผู้เสนอญัตติได้เสนอเหตุผลในการเสนอญัตติว่าเนื่องจากรัฐบาลทุกรัฐบาลต่างก็มีนโยบายในด้านการรักษาความสงบ แต่อาชญากรรมทุกประเภทโดยเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ก็ยังคงเกิดขึ้นตลอดมาไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลงแต่ประการใด บัณฑิตจึงจำเป็นต้องอย่างหนึ่งที่ใช้ในการก่ออาชญากรรม โดยเฉพาะอาชญากรรมที่รุนแรงคือ อาวุธปืน ซึ่งมีทั้งอาวุธปืนที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย แนวทางที่จะลดอาชญากรรมลงได้แนวทางหนึ่งคือ การพิจารณาทบทวนพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนว่าพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันยังคงมีความเหมาะสมกับสภาวะการณ์ของประเทศในปัจจุบันหรือไม่ ซึ่งผู้เสนอญัตติเห็นว่าการที่พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนยังคงอนุญาตให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองนั้น น่าจะไม่เหมาะสมเพราะจะมีผลเสียมากกว่าผลดีโดยมีเหตุผลประกอบ ดังนี้

1. การรักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องจัดเจ้าหน้าที่ดำเนินการอยู่แล้ว จึงไม่ควรให้ประชาชนทั่วไปมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตนอีก และในข้อเท็จจริงผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถคุ้มครองตนเองได้
2. อาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตให้มีโดยชอบด้วยกฎหมาย มีจำนวนไม่น้อยที่ถูกนำไปใช้ในการกระทำความผิด
3. อาวุธปืนหากเก็บรักษาไม่ดี หรือผู้ใช้ไม่มีความรู้ ได้เกิดอุบัติเหตุขึ้นแล้วจำนวนมาก
4. ผู้มีอาวุธปืนและพกพาติดตัว เมื่อเกิดความมีนเมา หรือมีความคึกคะนอง หรือมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นก็มีโอกาสใช้อาวุธปืนได้ง่าย
5. เป็นเครื่องมือในการเสริมความน่ายำเกรงแก่ผู้มีอิทธิพล เพราะผู้มีอิทธิพลจะทรงความมีอิทธิพลอยู่ได้ก็ต้องมีบุคคลที่เป็นมือปืนไว้คอยรับใช้
6. การอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองได้ ย่อมเป็นการยากในการปราบปรามอาวุธปืนผิดกฎหมาย
7. หลักเกณฑ์การอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืน ทำให้เกิดความไม่น่าเป็นธรรมในสังคม กล่าวคือโดยสิทธิขั้นพื้นฐานต้องถือว่าทุกชีวิตย่อมมีค่าเท่าเทียมกัน ซึ่งรัฐธรรมนูญก็ได้รับรองไว้ว่า บุคคลย่อมเสมอกันในทางกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน เพราะฉะนั้นทุกคนก็ต้องมีสิทธิที่จะป้องกันชีวิตของตนเองโดยเท่าเทียมกัน บุคคลที่มีความประพฤติไม่เรียบร้อย ย่อมมีโอกาสดูถูกทำร้ายมากกว่าบุคคลที่มีความประพฤติเรียบร้อย จึงสมควรที่จะมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันตัวได้เหมือนบุคคลที่มีความประพฤติเรียบร้อยด้วย
8. อาวุธปืนทุกกระบอกต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศ ทำให้เสียดุลการค้า

3. สรุปความเห็นจากผู้มาชี้แจง

ผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เข้าร่วมประชุมได้ชี้แจงข้อมูลและแสดงความคิดเห็นสรุปความคิดเห็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

ความคิดเห็นของผู้ชี้แจงในประเด็นเรื่องการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน

1. ความเห็นของผู้แทนจากกองทัพบก

1.1 ในปัจจุบันประเทศไทยได้พัฒนาไปมาก เจ้าหน้าที่ของทางราชการมีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยให้แก่ประชาชน การป้องกันประเทศยึดถือระบบยุทธศาสตร์การต่อสู้แบบเบ็ดเสร็จ ในด้านการทหารต้องการประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันประเทศซึ่งประชาชนสามารถได้รับการฝึก ดังนั้น จะมีประชาชนจำนวนมากที่จะต้องให้มีอาวุธ แต่ในทางกลับกันถ้าไม่สามารถควบคุมได้ปัญหาอาชญากรรมจะเกิดมากขึ้น และรุนแรงขึ้น ดังนั้น ถ้ามองในแง่ของการป้องกันประเทศ การให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองก็ยังคงมีความจำเป็น

1.2 ควรเปรียบเทียบระหว่างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนกับปัญหาอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นว่าอย่างใดจะมีน้ำหนักมากกว่ากัน ซึ่งในกรณีนี้ก็ขึ้นอยู่กับทางราชการด้วย ถ้าหน่วยงานราชการมีมาตรการด้านความปลอดภัยให้ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ไม่จำเป็นต้องให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครอง ส่วนประเด็นเรื่องผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติ นั้น มีความเห็นว่าประชาชนมีความสำคัญในการป้องกันประเทศถ้าให้ประชาชนมีอาวุธปืนก็จะเป็นผลดีต่อการป้องกันประเทศ แต่ถ้าอาวุธอยู่ในมือของบุคคลบางกลุ่มที่เป็นอันตรายประเทศชาติก็อาจเป็นอันตรายได้เช่นกัน

1.3. การให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองนั้นมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ซึ่งถ้าพิจารณาเหตุการณ์ตามภาพข่าว การก่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน ดังนั้น ถ้าประชาชนได้รับความคุ้มครองจากภาครัฐให้ได้รับความปลอดภัยได้ก็ไม่จำเป็นต้องมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครอง แต่ปัจจุบันเจ้าหน้าที่ของรัฐดูแลยังไม่ทั่วถึงจึงเห็นว่าการให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองก็ยังคงมีความจำเป็นอยู่

1.4 การให้มีและให้ใช้อาวุธปืนเพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนรวมไปถึงการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนนั้นควรให้มีการพิจารณาเป็นรายบุคคลไป

LIRT

1.5 การให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองเห็นว่ายังมีความจำเป็น เพื่อความอบอุ่นใจของประชาชน ส่วนการพกพานั้นเห็นว่าควรอนุญาตให้มีการพกพาได้ แต่ควรกำหนดมาตรการในการอนุญาตพกพาให้เข้มงวดขึ้น

1.6 ควรดูความจำเป็นของแต่ละบุคคลซึ่งในสภาวะการณ์ปัจจุบันบ้านเมืองยังสงบ ประชาชนอยู่ภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญเดียวกัน จึงเห็นว่าควรพิจารณาเป็นรายบุคคลว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ในเรื่องใด และเห็นว่าประชาชน 70% มีวินัยในตนเองถ้าไม่ให้อาวุธปืนป้องกันตนเอง แต่ให้วิธีการต่อสู้ก็ไม่เกิดการเสียชีวิต ถ้าใช้อาวุธปืนจะเกิดปัญหารุนแรงมากขึ้น การหาข้อยุติทำได้ยาก จึงเห็นว่าไม่จำเป็นต้องมีอาวุธไว้ทุกคน

2. ความเห็นของผู้แทนจากสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ

2.1 เห็นว่าปัจจุบันอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้อาวุธปืนที่อยู่ในความครอบครองที่ได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายนั้นมีน้อย ซึ่งอาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เกิดจากการครอบครองการพกพา และการใช้อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน และอาวุธสงครามที่ไม่ได้รับอนุญาตซึ่งเป็นอาชญากรรมนอกระบบ ดังนั้นควรที่จะดำเนินการพิจารณาในเรื่องของการอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองให้ละเอียดรอบคอบอีกครั้ง โดยในเบื้องต้นอาจกำหนดให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นเขตปลอดอาวุธปืน เช่น พักพิลา ภูเก็ต เป็นต้น

2.2 อาวุธปืนของทางราชการมีหลายประเภท อาทิ อาวุธปืนสงคราม อาวุธปืนไม่มีทะเบียน อาวุธปืนที่มีทะเบียน และสิ่งเทียมอาวุธปืน ซึ่งอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนก่อให้เกิดอาชญากรรมมากกว่า ดังนั้นควรจะมีการควบคุมการใช้อาวุธปืนโดยใช้อำนาจทางกฎหมาย และนิรโทษกรรม ซึ่งมีข้อดี คือ การควบคุมโดยใช้อำนาจทางกฎหมายจะทำให้อาวุธปืนอยู่นอกระบบมาอยู่ในระบบมากยิ่งขึ้น ผลเสียผู้ที่ครอบครองอาวุธปืนนอกระบบอยู่แล้วนั้นจะไม่ยอมนำปืนนอกระบบมาขึ้นทะเบียน

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธในกรอบของ UN ที่สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติได้มาให้ข้อมูล ปัญหาการแพร่ขยายและการได้มาซึ่งอาวุธขนาดเล็กและอาวุธเบา รวมทั้งอาวุธสงครามเกิดจากการค้าและการลักลอบขนส่งอาวุธดังกล่าวอย่างผิดกฎหมาย เป็นปัญหาที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติและความปลอดภัยในชีวิต เป็นประเด็นปัญหาที่องค์การสหประชาชาติและนานาชาติ เห็นว่าเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก โดยมีสถิติผู้เสียชีวิตจากอาวุธดังกล่าวมากกว่าจำนวนผู้เสียชีวิตจากอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูง นอกจากนี้ยังเป็นปัญหาที่ประเทศไทยถูกประเทศในแถบเอเชีย อาทิ อินโดนีเซีย ศรีลังกา อินเดีย โจมตีว่าเป็น

แหล่งการค้า และส่งผ่านอาวุธให้กับกลุ่มต่อต้าน/กลุ่มก่อการร้ายในประเทศของตน และเป็นเครื่องมือก่อให้เกิดอาชญากรรมทุกรูปแบบ อาทิ การค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ ปัญหาโสเภณี ตลอดจนเป็นสินค้าที่สร้างกำไรมหาศาลแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องและเป็นการยั่วยุให้เพิ่มอำนาจต่อรองกับรัฐบาลเจ้าของประเทศ

การนำอาวุธสงครามและวัตถุระเบิดมากระทำความผิดส่งผลให้เกิดความเสียหาย ทั้งชีวิตและทรัพย์สิน และสร้างความหวาดระแวงแก่ประชาชน ซึ่งที่ผ่านมาได้มีการปราบปรามอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงมีการใช้อาวุธสงครามกระทำความผิด และมีการลักลอบซื้อขายอาวุธสงคราม โดยมีการนำอาวุธสงครามผ่านเข้ามาในไทยจากประเทศที่มีเขตแดนติดต่อกับประเทศไทย คือ กัมพูชา พม่า นอกจากนี้ยังมีการรั่วไหลของอาวุธสงครามและวัตถุระเบิดทั้งจากส่วนราชการ และเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากทางราชการด้วย เป็นผลให้เกิดคดีอาญาเพิ่มมากขึ้นจนเป็นการยากที่จะปราบปราม

สาเหตุของปัญหาที่มีอาวุธสงครามแพร่ระบาดในประเทศไทยเนื่องมาจากปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. การทำสงครามในประเทศเพื่อนบ้านและการก่อการร้ายภายในประเทศ
2. การได้มาโดยวิธีอื่น เช่น การสั่งซื้อโดยผิดกฎหมาย หรือได้มาจากการ

โจรกรรม ตลอดจนความต้องการจากกลุ่มผู้มีอิทธิพลและอำนาจมืดภายในประเทศ เพื่อคุ้มครองธุรกิจที่ผิดกฎหมาย สร้างอิทธิพลเพื่อทำลายล้างคู่แข่งทั้งทางการเมือง การค้า สร้างระบบผูกขาด ตัดตอน ตลอดจนความต้องการของกลุ่มต่อต้านและชนกลุ่มน้อยเพื่อต่อต้านรัฐบาล ค้ายาเสพติด และสิ่งผิดกฎหมายอื่น ๆ จากภายนอกประเทศ

3. ความต้องการค้าอาวุธสงคราม เป็นสินค้าที่สร้างกำไรมหาศาลแก่กลุ่มที่ค้า และผู้มีอิทธิพลทั้งในและนอกเครื่องแบบมีพ่อค้าตามแนวชายแดนดำเนินการรวบรวมอาวุธสงครามจากทหารกัมพูชา พลเรือนชาวกัมพูชา ซึ่งครอบครองอาวุธสงครามและมีความอดอยาก และทำการซื้อขายอาวุธสงครามโดยไม่เกรงต่อกฎหมายเพราะได้กำไรงาม คู้มค่ากับการเสี่ยง

2.4 การพิจารณาว่าจะไม่ให้มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองโดยมีเหตุผล

เป็นการลดจำนวนอาชญากรรม โดยการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประเทศที่ไม่อนุญาตให้มีอาวุธปืน กับประเทศที่อนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองว่าจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีความแตกต่างกันอย่างไรนั้น เห็นควรที่คณะอนุกรรมการพิจารณาจากความเป็นอยู่ของแต่ละประเทศที่แตกต่างกัน อาทิ ประเทศมาเลเซียประชาชนส่วนใหญ่เป็นคนที่มิวินัย ในตัวเองประกอบกับรัฐบาลให้ความคุ้มครองในเรื่องต่างๆ อย่างเต็มที่แต่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยแล้วเห็นว่าจากประวัติศาสตร์ความเป็นมาอันยาวนานคนไทยส่วนใหญ่รักอิสระ

ไม่ชอบถูกควบคุมมากเกินไปจึงเกิดประเด็นที่ต้องนำมาซึ่งน้ำหนักในเรื่องของการควบคุมไม่ให้มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองกับความปลอดภัยของประชาชนว่าอย่างไรจะมีผลดีมากกว่า และถ้าไม่อนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองแล้วจะมีหลักประกันอย่างไรให้แก่ประชาชนได้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ข้อสังเกต

1. ถ้าไม่อนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองแล้วจะมีการนำเครื่องมือเครื่องใช้อย่างอื่นมาใช้ในการกระทำความผิดหรือไม่
2. ถ้าอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองแล้ว โดยมีเหตุผลเพื่อใช้ป้องกันตนเองและทรัพย์สินเป็นการสมควรแก่เหตุหรือไม่
3. ควรกำหนดเป็นกฎหมายว่าจะให้มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองได้หรือไม่จำนวนเท่าใด ให้พกพาหรือไม่ ซึ่งกฎหมายที่ดีต้องให้สอดคล้องกับสภาพของสังคมด้วย

4. ผลการสำรวจความคิดเห็นจากสวนดุสิตโพล

คณะกรรมการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน ร่วมกับ “สวนดุสิตโพล” สถาบันราชภัฏสวนดุสิต สำรวจความคิดเห็นของประชาชนทุกสาขาอาชีพ จำนวนทั้งสิ้น 2,232 คน กรณี “กฎหมายอาวุธปืนในทัศนะของประชาชน” โดยเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 1 - 10 มีนาคม 2546 แล้วดำเนินการประมวลผลโดยโปรแกรมสำเร็จรูป QPS (Questionnaire Processing System) วิเคราะห์ในรูปแบบของ “การวิจัยเชิงสำรวจ” (Survey Research) (เอกสารหมายเลข 4)สรุปผลได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่เสี่ยงภัยต่อการถูกประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สิน

มากที่สุด	4.03 %
มาก	7.17 %
ปานกลาง	24.24 %
น้อย	40.77 %
ไม่มีเลย	22.76 %
2. กลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่กับสมาชิกในครอบครัว

<u>อันดับที่ 1</u> อยู่กับครอบครัว	80.02 %
<u>อันดับที่ 2</u> อยู่คนเดียวเพื่อการศึกษา/ทำงาน	
แต่มีครอบครัวในภูมิลำเนาของตน	10.66 %
<u>อันดับที่ 3</u> อยู่คนเดียว	8.96 %
3. กลุ่มตัวอย่างได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครองหรือไม่

<u>อันดับที่ 1</u> ไม่ได้รับอนุญาต	81.90 %
<u>อันดับที่ 2</u> ได้รับอนุญาต	13.62 %
4. กลุ่มตัวอย่างได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัวหรือไม่

<u>อันดับที่ 1</u> ไม่ได้รับอนุญาต	55.26 %
<u>อันดับที่ 2</u> ได้รับอนุญาต	44.74 %
5. บุคคลในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครองหรือไม่

<u>อันดับที่ 1</u> ไม่ได้รับอนุญาต	81.00 %
<u>อันดับที่ 2</u> ได้รับอนุญาต	13.22 %

LIRT

6. บุคคลในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัวหรือไม่

อันดับที่ 1 ไม่ได้รับอนุญาต	52.88 %
อันดับที่ 2 ได้รับอนุญาต	42.71 %

7. กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยหรือไม่กับการอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง

ตามกฎหมาย

อันดับที่ 1 เห็นด้วย	62.75 %
- ใช้ป้องกันตัว	41.10 %
- ทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย	13.74 %
- ใช้ในการกีฬา	3.61 %
อันดับที่ 2 ไม่เห็นด้วย	36.11 %
- ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม	21.00 %
- ทำให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย	7.34 %
- ก่อให้เกิดความหวาดเสียว	4.22 %

8. กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยหรือไม่กับการอนุญาตให้มีพกพาอาวุธปืนติดตัว

อันดับที่ 1 เห็นด้วย	44.43 %
- ใช้ป้องกันตัวเพราะอันตรายเกิดขึ้น	
ได้ตลอดเวลา	21.44 %
- ทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย	6.41 %
- ใช้ป้องกันทรัพย์สิน	5.78 %
อันดับที่ 2 ไม่เห็นด้วย	28.02 %
- ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัย/	
เป็นอันตรายต่อตนเองและผู้ใกล้ชิด	7.71 %
- ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมได้ง่าย	6.07 %
- คนบางคนอาจควบคุมตนเองไม่ได้	41.10 %

9. กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยหรือไม่กับการยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้มีอาวุธปืน

ในครอบครองและพกพาได้

อันดับที่ 1 ไม่ควรยกเลิก	41.51 %
- มีประโยชน์ไว้ป้องกันตัว	12.03 %
- มีประโยชน์ในการป้องกันทรัพย์สิน	3.01 %
- บุคคลแต่ละคนย่อมมีความจำเป็นต่างกัน	2.92 %

อันดับที่ 2 ควรยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้พกพา

แต่อนุญาตให้มีในครอบครองได้ 33.71 %

- ช่วยลดอาชญากรรมลงได้ 5.51 %
- ปัญหาสังคมลดลง/ไม่เกิดปัญหาตามมา 4.53 %
- ก่อให้เกิดความหวาดเสียว หวาดกลัว 3.39 %

อันดับที่ 3 ควรยกเลิกกฎหมายอนุญาตทั้งให้พกพา

และอนุญาตให้ครอบครองได้ 14.49 %

- เพื่อความปลอดภัยเพราะเป็นอาวุธอันตราย 3.30 %
- ช่วยลดอาชญากรรมลงได้ 2.24 %
- ปัญหาสังคมลดลงไม่เกิดปัญหาตามมา 0.80 %

10. ถ้ายกเลิกกฎหมายอนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืน กลุ่มตัวอย่างจะเกิดผลกระทบหรือไม่ อย่างไร

อันดับที่ 1 ไม่มีผลกระทบ 65.21 %

- ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ 21.97 %
- ไม่มีอาวุธปืนในครอบครอง 8.58 %
- ปัญหาส่วนใหญ่เกิดมาจากการมีอาวุธในครอบครอง 0.63 %

อันดับที่ 2 มีผลกระทบ 18.00 %

- ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน 8.53 %
- มีความจำเป็นต้องใช้ 1.56 %
- ทำให้อาวุธเถื่อนมีมากขึ้น 0.49 %

11. ถ้าจะคงกฎหมายอนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืนไว้ กลุ่มตัวอย่างคิดว่า

ควรมีมาตรการการควบคุมอย่างไร

อันดับที่ 1 ควรตรวจสอบทุกระยะและควบคุมอาวุธอย่างรัดกุม 25.58 %

อันดับที่ 2 มีในครอบครองแต่ห้ามนำออกนอกบ้าน 23.17 %

อันดับที่ 3 มีกฎหมายที่กำหนดโทษมากขึ้น 22.64 %

อันดับที่ 4 ควรสืบประวัติและทดสอบสุขภาพจิตของผู้ที่ขออนุญาตก่อน 15.51 %

อันดับที่ 5 ควรกำหนดอาชีพของผู้สามารถพกพาได้ 4.90 %

LIRT

12. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

<u>อันดับที่ 1</u> กฎหมายที่ใช้ควบคุมต้องรัดกุม	45.58 %
<u>อันดับที่ 2</u> ควรมีใบอนุญาตให้ผู้ที่เกี่ยวข้องพกพาได้	16.25 %
<u>อันดับที่ 3</u> อนุญาตให้ครอบครองได้เป็นกรณีไป	13.43 %
<u>อันดับที่ 4</u> ควรใช้ให้เหมาะสม เพราะมีทั้งคุณและโทษ	9.19 %
<u>อันดับที่ 5</u> ควรยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้มีอาวุธปืน	7.42 %

5. ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิการ

จากการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยได้รวบรวมข้อมูลจากผู้แทนของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้เชิญมาชี้แจงแสดงความคิดเห็น ประกอบกับการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนทุกสาขาอาชีพ โดยทำการวิจัยเชิงสำรวจปรากฏว่า ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าการอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนยังคงมีความจำเป็นอยู่แต่อาจกำหนดมาตรการในการอนุญาตให้มีอาวุธปืนอย่างเคร่งครัดมากยิ่งขึ้น ส่วนการอนุญาตให้พกพานั้น เห็นควรไม่ให้มีการอนุญาตพกพาอาวุธปืน ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิการจึงได้จัดทำข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ดังนี้

1. ไม่ควรอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด โดยตำรวจและทหารให้พกพาได้เฉพาะในการปฏิบัติหน้าที่ในเครื่องแบบ กรณีนอกเครื่องแบบให้ยกเว้นเฉพาะตำรวจสันติบาล และเมื่อใช้ในหน้าที่ราชการเสร็จแล้วต้องมีส่งคืนตามระเบียบทันที ทั้งนี้โดยจะต้องกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนให้รุนแรงจนอาจถึงขั้นโทษประหารชีวิต

2. ควรจำกัดจำนวนร้านค้าที่จำหน่ายอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไม่ให้มีเพิ่มมากขึ้น และผู้ที่ซื้อกระสุนปืนจะต้องได้รับอนุญาตด้วย และการพิจารณาอนุญาตต้องเป็นไปโดยเข้มงวด เช่น เจ้าของปืนที่มาซื้อจะต้องมีหลักฐานหรือมีเหตุผลว่ากระสุนเดิมที่มีอยู่ได้ใช้ไปในเรื่องใด เพราะอะไร หรือต้องมีหลักฐานว่ากระสุนเดิมเสื่อมอายุ รวมทั้งควรกำหนดมาตรการการควบคุมกระสุนปืนที่ใช้สำหรับการซ้อมยิงให้ใช้ได้เฉพาะในสนามซ้อมยิงปืนที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

3. ควรจัดให้มีศูนย์รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนโดยให้นายทะเบียนกลางทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลทางสถิติ และจัดระบบการรวบรวมข้อมูลทางสถิติ

4. การกำหนดมาตรการการควบคุม

4.1 ควรกำหนดมาตรการการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนโดยเคร่งครัด และเข้มงวด โดยทำการตรวจสอบความจำเป็นอย่างยั้งของแต่ละบุคคล ตลอดจนพิจารณาจากกระแสการหมุนเวียนทางการเงิน อาชีพที่มั่นคง มีบุคคลรับรองประวัติความประพฤติ และสถานะทางการเงิน

4.2 กรณีเจ้าของอาวุธปืนเปลี่ยนที่อยู่หรือเปลี่ยนภูมิลำเนา จะต้องมีการแจ้งย้ายอาวุธปืนติดตัวไปด้วย

LIRT

4.3 ผู้ที่มีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนควรต้องพิจารณาการควบคุมอาวุธปืนให้มีประสิทธิภาพ โดยมีการกำหนดจำนวนการอนุญาตให้มีอาวุธปืนต่อคนให้เหมาะสม รวมทั้งมาตรการในการควบคุมอาวุธปืนที่หมดสภาพแล้วว่าจะมีการดำเนินการอย่างไร

4.4 ให้มีการแยกประเภทอาวุธปืนให้เป็นระบบ เช่น อาวุธปืนที่ชำรุด อาวุธปืนที่ควรเก็บรักษา อาวุธปืนสวยงาม และอาวุธปืนที่ใช้ในการกีฬา เป็นต้น

5. ควรกำหนดให้มีการนำอาวุธปืนมาตรวจสอบทุกกระยะ 3 ปี หรือ 5 ปี

6. ควรจัดให้มีการฝึกอบรมให้แก่ผู้ขออนุญาตมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครอง ในเรื่องกฎแห่งความปลอดภัย รวมทั้งให้มีการทดสอบหลังจากฝึกอบรมเช่นเดียวกับการขอใบอนุญาตขับรถยนต์

7. อาวุธปืนทุกกระบอกจะต้องทำการยิงเพื่อเก็บหลักฐานไว้ที่กองทะเบียนประวัติสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

8. ควรหามาตรการควบคุมเกี่ยวกับอาวุธอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งอาจมีขึ้นในอนาคตด้วย

เอกสารหมายเลข 1

Legislative Institutional Repository of Thailand

(1)

ข้อมูลสถิติการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (แบบ ป.4)

และ

สถิติใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว (แบบ ป.12)

ลำดับที่	ใบอนุญาต	ในเขตจังหวัด (ราย)	ในเขต กทม. (ราย)	หมายเหตุ
1.	ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (แบบ ป. 4)	3,118,187	223,551	ในเขตจังหวัดตั้งแต่ พ.ศ. 2490 - 2544 ในเขตกรุงเทพฯ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 - 2544 - สถิติปี 2544
2.	ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว (แบบ ป. 12)	5,373	2,204	- ใบอนุญาตมีอายุ 1 ปี นับแต่วันออกใบอนุญาต

สถิติการออกใบอนุญาตให้และใช้อาวุธปืน (ป.4)
ในส่วนบุคคล (เว้นกรุงเทพมหานคร)

ถึงปี พ.ศ.	ประเภทอาวุธปืน/กระบอก		
	อาวุธปืนสั้น	อาวุธปืนยาว	รวม
2528	926,931	1,124,620	2,051,551
2529	959,478	1,166,148	2,125,626
2530	981,877	1,180,222	2,162,099
2531	1,014,092	1,196,970	2,211,062
2532	1,052,219	1,214,330	2,266,549
2533	1,094,933	1,256,846	2,351,779
2534	1,142,257	1,272,867	2,415,124
2535	1,188,694	1,287,215	2,475,909
2536	1,232,635	1,302,482	2,535,177
2537	1,278,987	1,317,898	2,596,885
2538	1,324,619	1,334,526	2,659,145
2539	1,405,159	1,353,369	2,758,528
2540	1,475,748	1,374,804	2,850,552
2541	1,530,287	1,394,280	2,924,567
2542	1,579,946	1,411,714	2,991,660
2543	1,625,812	1,428,058	3,053,870
2544	1,672,102	1,446,085	3,118,187

LIRT

สถิติการออกใบอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนติดตัว (ป. 12)

ลำดับที่	จังหวัด	พ.ศ. 2531	พ.ศ. 2532	พ.ศ. 2533	พ.ศ. 2534	พ.ศ. 2535	พ.ศ. 2536	พ.ศ. 2537	พ.ศ. 2538	พ.ศ. 2539	พ.ศ. 2540	พ.ศ. 2541	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544
1.	กรุงเทพมหานคร	-	-	-	6,212	76,497	69,741	2,601	4,769	6,027	2,191	1,878	5,005	2,204
2.	กระบี่	70	64	21	105	77	49	49	26	3	33	31	77	0
3.	กาญจนบุรี	31	49	0	22	32	0	0	37	19	26	62	235	51
4.	กาฬสินธุ์	23	28	6	26	19	39	31	15	11	1	0	6	37
5.	กำแพงเพชร	30	10	11	17	14	7	10	20	44	11	34	485	18
6.	ขอนแก่น	144	113	39	68	93	82	113	89	74	8	49	167	10
7.	จันทบุรี	429	632	79	505	376	366	100	147	62	88	152	179	279
8.	ฉะเชิงเทรา	156	197	42	92	62	176	116	71	51	29	7	510	9
9.	ชลบุรี	309	214	70	228	400	152	152	132	152	146	0	223	579
10.	ชัยนาท	168	56	29	48	25	10	2	0	4	0	3	11	28
11.	ชัยภูมิ	109	27	6	15	7	4	4	21	25	33	20	0	10
12.	ชุมพร	217	237	11	110	34	30	24	42	69	3	37	110	36
13.	เชียงราย	79	152	30	54	7	9	20	6	24	18	39	307	41
14.	เชียงใหม่	150	214	71	259	155	208	197	205	192	17	70	414	1,927
15.	ศรีสะเกษ	93	72	75	57	37	70	49	77	140	77	169	83	193
16.	ตราด	67	138	24	65	33	3	39	30	15	6	8	4	1
17.	ตาก	31	50	17	73	22	39	43	30	12	11	30	91	10
18.	นครนายก	116	93	19	14	2	0	10	29	6	0	0	0	0
19.	นครปฐม	104	131	24	69	91	142	49	62	38	0	0	2,556	129
20.	นครพนม	15	13	4	13	16	7	21	8	13	6	0	105	1
21.	นครราชสีมา	412	148	30	115	140	183	129	126	98	2	147	840	70
22.	นครศรีธรรมราช	23	26	19	95	95	109	178	143	77	92	288	258	329
23.	นครสวรรค์	102	213	103	86	41	67	59	47	40	13	19	873	0
24.	นนทบุรี	128	179	53	75	36	42	33	32	46	42	113	1,390	13
25.	นราธิวาส	59	120	27	94	84	46	76	50	22	42	0	132	8
26.	น่าน	128	158	51	108	72	76	9	2	1	0	0	5	10
27.	หนองคาย	67	56	24	55	38	2	7	4	11	1	9	188	16

ลำดับที่	จังหวัด	พ.ศ. 2531	พ.ศ. 2532	พ.ศ. 2533	พ.ศ. 2534	พ.ศ. 2535	พ.ศ. 2536	พ.ศ. 2537	พ.ศ. 2538	พ.ศ. 2539	พ.ศ. 2540	พ.ศ. 2541	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544
28.	หนองบัวลำภู	-	-	-	-	-	-	0	2	2	0	0	32	0
29.	บุรีรัมย์	54	73	16	50	36	37	67	94	64	2	31	54	55
30.	ปทุมธานี	71	76	7	10	18	48	33	47	16	10	8	588	5
31.	ประจวบคีรีขันธ์	53	113	30	33	28	34	45	13	42	19	18	90	68
32.	ปราจีนบุรี	255	248	47	370	228	155	76	24	29	13	0	58	48
33.	ปัตตานี	20	55	19	107	39	28	27	21	14	0	0	31	44
34.	พระนครศรีอยุธยา	100	137	101	161	90	76	63	56	36	16	8	363	2
35.	พะเยา	37	50	31	64	58	22	32	0	0	19	0	33	41
36.	พังงา	34	24	11	16	14	11	4	2	3	1	3	13	4
37.	พัทลุง	72	55	33	250	131	18	3	17	9	14	14	78	37
38.	พิจิตร	91	79	43	84	49	24	10	31	31	11	16	52	44
39.	พิษณุโลก	148	148	48	173	90	40	34	12	39	11	34	301	28
40.	เพชรบุรี	257	185	76	172	173	102	51	49	64	18	1	315	30
41.	เพชรบูรณ์	116	128	31	110	84	21	27	20	41	7	35	73	61
42.	แพร่	106	82	18	66	177	167	24	239	92	150	107	154	73
43.	ภูเก็ต	46	44	22	69	65	53	49	43	35	14	0	58	0
44.	มุกดาหาร	17	20	0	12	0	3	8	7	10	4	3	0	2
45.	แม่ฮ่องสอน	18	8	5	21	24	19	18	21	18	17	1	8	34
46.	มหาสารคาม	2	4	1	1	1	0	0	1	0	0	0	147	3
47.	ยะลา	38	88	27	96	58	92	67	48	48	24	0	58	49
48.	ยโสธร	6	9	1	5	12	7	8	5	0	1	1	12	5
49.	ร้อยเอ็ด	20	16	3	14	13	14	18	0	0	0	0	12	0
50.	ระนอง	38	15	6	23	0	2	1	14	5	1	1	12	5
51.	ระยอง	115	204	79	257	199	170	128	127	72	50	74	274	44
52.	ราชบุรี	127	458	56	300	35	45	28	83	27	36	6	103	0
53.	ลพบุรี	301	246	26	114	193	122	190	150	74	101	1	179	170
54.	ลำปาง	120	109	51	4	70	75	93	74	121	84	135	322	264
55.	ลำพูน	39	45	5	98	68	52	46	36	52	28	40	48	48
56.	เลย	68	29	19	0	48	1	0	0	0	0	0	156	12

ลำดับที่	จังหวัด	พ.ศ. 2531	พ.ศ. 2532	พ.ศ. 2533	พ.ศ. 2534	พ.ศ. 2535	พ.ศ. 2536	พ.ศ. 2537	พ.ศ. 2538	พ.ศ. 2539	พ.ศ. 2540	พ.ศ. 2541	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544
57.	ศรีสะเกษ	23	14	5	9	12	7	1	4	0	0	19	377	0
58.	สกลนคร	22	23	11	29	1	30	15	6	1	0	0	63	1
59.	สงขลา	375	273	10	46	160	121	16	52	63	78	89	69	17
60.	สตูล	56	56	11	45	9	11	9	3	3	3	2	36	21
61.	สมุทรปราการ	119	128	40	136	85	59	40	24	18	0	0	912	64
62.	สมุทรสงคราม	17	13	7	17	10	14	1	2	1	2	1	0	0
63.	สมุทรสาคร	38	65	5	15	10	32	15	28	11	7	14	32	4
64.	สระแก้ว	-	-	-	-	-	-	30	- 76	48	0	0	51	-
65.	สระบุรี	97	144	30	46	24	31	16	0	27	123	0	40	28
66.	สิงห์บุรี	69	104	33	22	21	32	16	6	13	0	0	4	0
67.	สุโขทัย	32	54	30	23	28	20	6	0	4	0	6	34	39
68.	สุพรรณบุรี	258	313	74	142	81	161	77	35	32	12	5	19	21
69.	สุราษฎร์ธานี	18	73	12	233	166	248	165	124	475	356	317	352	122
70.	สุรินทร์	54	76	17	89	7	10	16	21	36	13	9	43	3
71.	อ่างทอง	16	13	7	22	19	14	7	14	12	11	37	47	30
72.	อำนาจเจริญ	-	-	-	-	-	-	5	4	8	6	11	51	6
73.	อุตรธานี	136	85	19	84	38	0	0	0	0	0	0	196	5
74.	อุตรดิตถ์	44	54	21	7	61	21	0	0	0	0	1	1	0
75.	อุทัยธานี	35	82	26	55	12	6	8	2	1	0	1	3	2
76.	อุบลราชธานี	88	84	40	91	76	81	48	46	66	16	0	655	29
รวม		7,125	7,792	2,105	12,471	81,280	73,995	5,762	7,903	9,044	4,174	4,229	20,681	7,577

หมายเหตุ ในเขตกรุงเทพมหานคร และทั่วราชอาณาจักร ออกโดยอธิบดีกรมตำรวจ (ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ)
ในเขตจังหวัด ออกโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(นายสมภพ แก้วความค์)
๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐

เอกสารหมายเลข 2

สถิติอาวุธปืนในเขตกรุงเทพมหานครย้อนหลังปี 2535- ปัจจุบัน

การทำเครื่องหมายปืน				การออกใบอนุญาต ป.4			
ปี พ.ศ.	สั้น	ยาว	รวม	โอนร้าน	โอนบุคคล	จดบุคคล	รวม
2535	20,113	6,384	26,497	7,000	12,800	11,900	31,700
2536	13,763	5,978	19,741	6,500	10,800	7,400	24,700
2537	18,826	8,574	27,400	7,000	13,200	13,500	33,700
2538	25,704	10,394	36,098	3,700	9,600	9,400	22,700
2539	76,247	14,349	90,596	5,514	9,800	17,000	32,314
2540	22,837	6,631	29,468	5,494	11,350	9,466	26,310
2541	10,864	5,803	16,667	5,262	7,787	2,040	15,089
2542	11,717	3,844	15,561	6,131	6,700	993	13,824
2543	29,213	5,251	34,464	4,981	6,501	1,408	12,890
2544	15,133	5,096	20,229	4,613	7,119	1,116	12,848
ม.ค.-ก.ย.2545	6,681	4,771	11,452	ไม่แยกประเภท			8,812
รวม	251,098	77,075	328,173				234,887

สถิติการขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว
ของ งาน 2 (ใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว) กก.1 ท.

ลักษณะงาน	ปี 2541 ม.ค.-ธ.ค.	ปี 2542 ม.ค.-ธ.ค.	ปี 2543 ม.ค.-ธ.ค.	ปี 2544 ม.ค.-ธ.ค.	ปี 2545 ม.ค.-11 ต.ค.
1. ยื่นขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว	6,318	3,809	6,021	3,624	2,861
1.1 ข้าราชการ	4,889	2,649	3,778	2,164	1,724
1.2 ประชาชน	1,429	1,160	2,243	1,460	1,087
2. ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว	2,948	2,512	4,587	2,254	1,932
2.1 ข้าราชการ	2,204	1,727	3,025	1,466	1,255
2.2 ประชาชน	744	785	1,562	788	677
3. ไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว	3,370	1,297	1,434	135	585
3.1 ข้าราชการ	2,685	922	753	85	294
3.2 ประชาชน	685	375	681	50	291
4. อยู่ระหว่างดำเนินการ					1,884
4.1 ข้าราชการ					1,006
4.2 ประชาชน					878

LIRT

เอกสารหมายเลข 3

กลุ่มงานบริหารภาคใต้
สำนักกรรมการ ๒ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
รับที่ ๑๓๖๔ / ๑๖๘
วันที่ ๕ / ๗ / ๕๕
ถึง.....ดำเนินการ

ที่ ๐๐๐๗.๕๒๓/ ๕๕๕ ๕

สำนักงานแผนงานและงบประมาณ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ แขวงวังใหม่
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๕

เรื่อง ข้อมูลสถิติคดีอาญาซึ่งกระทำความผิดโดยการใช้อาวุธปืน
เรียน ประธานคณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ
อ้างถึง หนังสือวุฒิสภา ด่วนที่สุดที่ ๕๒๑๔/๒๕๔๕ ลง ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ เรื่อง ขอความ
อนุเคราะห์ข้อมูลประกอบการพิจารณาศึกษา
สิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อมูลสถิติคดีอาญาซึ่งกระทำความผิดโดยการใช้อาวุธปืน จำนวน ๑๒ แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง วุฒิสมาชิกมีมติมอบหมายให้คณะกรรมการการยุติธรรม
และสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา พิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ เพื่อให้การพิจารณา
เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสำเร็จภายในเวลาดำหนด จึงมีมติตั้งคณะอนุกรรมการขึ้น
มาเพื่อศึกษาเรื่องดังกล่าว และได้ประสานขอข้อมูลสถิติคดีอาญาซึ่งกระทำความผิดโดยการใช้
อาวุธปืน เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ความละเอียดแจ้ง
แล้วนั้น

สำนักงานแผนงานและงบประมาณ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ขอเรียนว่า กรณี
ดังกล่าวข้างต้นได้ดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้ว และได้แนบเอกสารมาพร้อมนี้
จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พลตำรวจตรี

(พีระ พุ่มพิเชษฐ์)

ผู้ช่วยผู้บัญชาการฯ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บัญชาการสำนักงานแผนงานและงบประมาณ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ โทร. ๐-๒๒๐๕-๑๑๗๙

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สรุป)

ศูนย์ข้อมูลข้อสน
สภาคณะบริหารกรรมการ คดีที่นำเสนอ
รายงานอาชญากรรมที่ฐานที่เกิดเหตุ 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2539

หน้า 1

16/10/02

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ทั้งหมด	อาชญากรรม	ผู้เสียหาย
1. คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ					
1.1 ทำผู้อื่นบาดเจ็บ	184	226	2377	86	11
1.2 ปล้นทรัพย์	167	171	1647	66	6
1.3 ขโมยทรัพย์ (รวม)	5	27	354	10	1
1.4 ลักพาตัว	12	27	375	9	3
1.5 วางเพลิง	-	-	-	-	-
2. คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ					
2.1 ทำผู้อื่นบาดเจ็บ	367	401	3372	106	40
2.2 ทำผู้อื่นบาดเจ็บ	167	171	1647	66	6
2.3 ทำผู้อื่นบาดเจ็บ	1	1	8	1	-
2.4 พยายามฆ่า	11	13	45	2	1
2.5 ทำร้ายร่างกาย	161	199	1544	35	30
2.6 ยึดทรัพย์	24	17	107	1	3
3. คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์					
3.1 ลักทรัพย์	25	62	777	28	18
3.2 ชิงทรัพย์	2	2	12	-	1
3.3 รัศ (ชิงทรัพย์)	-	3	5	-	-
3.4 ทรัพย์ (รวม)	-	-	-	-	-
3.5 ทรัพย์ (รวม)	3	1	4	5	1
3.6 ทรัพย์ (รวม)	12	27	375	9	3
3.7 ทรัพย์ (รวม)	-	-	4	-	1
3.8 ทรัพย์ (รวม)	-	-	5	-	-
3.9 ทรัพย์ (รวม)	12	27	366	9	2
3.10 ทรัพย์ (รวม)	5	27	354	10	1
3.11 ทรัพย์ (รวม)	-	-	-	1	-
3.12 ทรัพย์ (รวม)	3	2	27	3	12

(sup9)

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ
สถิติคดีอาชญากรรม ค. ราชกิจ

หน้า 2

รายงานอาชญากรรมที่แก้ไขเพิ่มเติม 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2539

16/10/02

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่มีอาชญากรรม	อาชญากรรม	วัตถุประสงค์
4. คดีที่นำสืบ	-	-	8	-	-
4.1 วรรกรรมรกรกรยานยนต์	-	-	2	-	-
4.2 วรรกรรมรกรกรยานยนต์	-	-	-	-	-
4.3 วรรกรรมลัก - กระบือ	-	-	-	-	-
4.4 วรรกรรมลัก - กระบือ	-	-	-	-	-
4.5 ปล้น - ชิงทรัพย์	-	-	1	-	-
4.6 ปล้น - ชิงทรัพย์	-	-	5	-	-
4.7 ชุมชนและน้ำ	-	-	-	-	-
4.8 ลักพาตัว	-	-	-	-	-
4.9 ฆาตกรรม	-	-	-	-	-
4.10 ฆาตกรรม	-	-	-	-	-
5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	1034	895	857	36	56
5.1 อาชญากรรม	1029	892	843	36	56
- อาชญากรรมธรรมดา	1029	891	842	29	8
- อาชญากรรมสงคราม	-	1	1	7	48
5.2 การพนัน	-	-	1	-	-
- การพนันทั่วไป	-	-	-	-	-
- การพนันสลากกินรวบ	-	-	1	-	-
5.3 ยาเสพติด	5	3	13	-	-
5.4 ปริมาณการค้าประเวณี	-	-	-	-	-
5.5 มีและเผยแพร่วัตถุลามก	-	-	-	-	-

(สรุป)

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ
สถิติสำนักงานคณะกรรมการ คสช. ฝ่ายนาง

หน้า 1

รายงานการให้ข้อมูลที่เกิดเหตุ 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2540

16/10/02

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาวุธ	อาวุธสงคราม	อาวุธระเบิด
1.คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ	169	227	2055	86	10
1.1ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	154	169	1424	74	8
1.2 ปล้นทรัพย์	7	22	304	6	-
1.3 ชิงทรัพย์ (รวม)	7	36	327	6	-
1.4 ลักพาหรือค้าฟัด	1	-	-	-	-
1.5 วางเพลิง	-	-	-	-	2
2.คดีทั่วไป รำกาย และเพศ	328	398	2876	119	44
2.1 ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	154	169	1424	74	8
2.2 ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	2	2	6	-	-
2.3 ฆ่าที่สาธารณะโดยประมาณ	9	19	35	-	-
2.4 พยายามฆ่า	149	191	1327	44	35
2.5. การร้ายร่างกาย	13	15	76	1	-
2.6 ช่มชู้กันกระทำความผิด	1	2	8	-	1
3.คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์	17	65	670	18	5
3.1 ลักทรัพย์	-	-	8	1	1
3.2 ชิงทรัพย์	-	3	2	-	-
3.3 รัศ (ชิงทรัพย์)	-	-	-	-	-
3.4 กระรอกทรัพย์	2	-	8	2	1
3.5 ชิงทรัพย์ (รวม)	7	36	327	6	-
-ตาย	-	1	4	-	-
-บาดเจ็บ	-	1	9	-	-
-ไม่บาดเจ็บ	7	34	314	6	-
3.6 ปล้นทรัพย์	7	22	304	6	-
3.7 ครอบครอง	-	-	-	-	-
3.8 ฆ่าที่เสียทรัพย์	1	4	21	3	3

16/10/02

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	วัตถุประสงค์
4. คดีที่ปราศจาก	1	-	2	-	-
4.1 ทุจริตกรรมกรกรรมยานยนต์	-	-	-	-	-
4.2 ทุจริตกรรมกรกรรม	-	-	-	-	-
4.3 ทุจริตกรรมกร - กระบือ	-	-	-	-	-
4.4 ทุจริตกรรมกรกรรมเครื่องมือเกษตร	-	-	-	-	-
4.5 ปล้น - ชิงทรัพย์	-	-	-	-	-
4.6 ปล้น - ชิงทรัพย์	-	-	2	-	-
4.7 ฆาตกรรมและฆ่า	-	-	-	-	-
4.8 ลักพาทรัพย์	1	-	-	-	-
4.9 ฆาตกรรม	-	-	-	-	-
4.10 ฆาตกรรม	-	-	-	-	-
5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	660	750	439	19	38
5.1 อาชญากรรม	657	733	434	17	38
- อาชญากรรม	657	732	433	10	5
- อาชญากรรม	-	1	1	7	33
5.2 การพนัน	-	-	-	1	-
- การพนันที่ทวีป	-	-	-	-	-
- การพนันที่ลากันรวบ	-	-	-	1	-
5.3 ยาเสพติด	3	17	5	1	-
5.4 การค้าประเวณี	-	-	-	-	-
5.5 มีและเผยแพร่เอกสาร	-	-	-	-	-

(สรุป)

ศูนย์ข้อมูลสังคม

สถิติการจ้างงาน คดีที่นำส่ง

หน้า 1

รายงานการจ้างงานที่เกินเขต 5 ประเภท ของ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2541

16/10/03

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	วัตถุประสงค์
1. คดีที่ถูกกระทำความผิดโดยเจตนา					
1.1 ทำผู้อื่นโดยเจตนา	201	208	2250	79	5
1.2 ปล้นทรัพย์	180	163	1719	66	4
1.3 ชิงทรัพย์ (รวม)	4	14	247	9	-
1.4 ลักพาหรือค้าพา	17	31	284	3	1
1.5 วางเพลิง	-	-	-	1	-
	-	-	-	-	-
2. คดีที่ชั่วร้ายร่างกาย และเพศ					
2.1 ทำผู้อื่นโดยเจตนา	363	415	3165	114	28
2.2 ทำผู้อื่นโดยเจตนา	180	163	1719	66	4
2.3 ทำผู้อื่นโดยเจตนา	-	1	5	-	-
2.4 ทำผู้อื่นโดยเจตนา	13	17	37	1	-
2.5 ทำผู้อื่นโดยเจตนา	153	219	1316	44	22
2.6 ทำผู้อื่นโดยเจตนา	16	12	79	3	2
2.7 ทำผู้อื่นโดยเจตนา	1	3	9	-	-
3. คดีที่ประทุษร้ายต่อทรัพย์					
3.1 ลักทรัพย์	24	50	581	15	3
3.2 รับรางวัลทรัพย์	2	1	17	-	-
3.3 รั่วทรัพย์	-	1	4	-	-
3.4 ทรัพย์สินทรัพย์	-	-	-	-	-
3.5 ทรัพย์สิน (รวม)	17	31	284	2	1
- ตาย	-	2	4	-	-
- บาดเจ็บ	1	-	9	-	-
- ทรัพย์สิน	16	29	271	3	1
3.6 ปล้นทรัพย์	4	14	247	9	-
3.7 รับของโจร	-	-	-	-	-
3.8 ทำผู้เสียหายทรัพย์	1	3	22	1	2

หน้า 2

16/10/02

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ
สถิติคดีอาชญากรรม คดีที่นำเสนอ

(สรุป)
รายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2541

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	วัตถุประสงค์
4. คดีที่นำเสนอ					
4.1 ฆาตกรรม	-	-	8	1	-
4.2 ฆาตกรรม	-	-	2	-	-
4.3 ฆาตกรรม - กระบี่	-	-	3	-	-
4.4 ฆาตกรรม - กระบี่	-	-	1	-	-
4.5 ปล้น - ฆาตกรรม	-	-	-	-	-
4.6 ปล้น - ฆาตกรรม	-	-	1	-	-
4.7 ปล้น - ฆาตกรรม	-	-	-	-	-
4.8 ปล้น - ฆาตกรรม	-	-	-	1	-
4.9 ปล้น - ฆาตกรรม	-	-	-	-	-
4.10 ปล้น - ฆาตกรรม	-	-	1	-	-
5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย					
5.1 อาชญากรรม	843	911	613	34	29
- อาชญากรรม	832	889	597	33	29
- อาชญากรรม	831	888	595	26	2
- อาชญากรรม	1	1	2	7	27
- อาชญากรรม	-	1	-	-	-
- อาชญากรรม	-	-	-	-	-
- อาชญากรรม	-	1	-	-	-
- อาชญากรรม	11	21	16	1	-
- อาชญากรรม	-	-	-	-	-
- อาชญากรรม	-	-	-	-	-

(sup9)

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ
สถิติสำนักงานคณะกรรมการ คดีที่นำเสนอ
รายงานข่าวที่ขึ้นที่เกิดเหตุ 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2542

16/10/02

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	ผู้กระทำความผิด
1.คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ					
1.1ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	162	151	2021	92	12
1.2 ปล้นทรัพย์	150	123	1567	82	9
1.3 ชิงทรัพย์ (รวม)	5	14	198	6	1
1.4 ลักพาเรียกร้องค่าไถ่	7	13	253	3	-
1.5 วางเพลิง	-	-	1	-	-
	-	1	2	1	2
2.คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ	334	321	3157	134	32
2.1 ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	150	123	1567	82	9
2.2 ฆ่าผู้อื่นโดยมิได้เจตนา	-	1	6	-	-
2.3 ทว่าที่ตายโดยประมาณ	16	15	35	1	2
2.4 พยายามฆ่า	151	161	1447	48	20
2.5 ทว่าร้ายร่างกาย	14	17	89	3	1
2.6 ชนกันกระทำความผิด	3	4	13	-	-
3.คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์	21	33	503	13	5
3.1 ลักทรัพย์	6	1	7	-	-
3.2 ชิงทรัพย์	-	1	3	-	-
3.3 ชิงทรัพย์ (รวม)	-	-	-	-	-
3.4 ทรัพย์สินทรัพย์	1	2	9	1	1
3.5 ทรัพย์สินทรัพย์ (รวม)	7	13	253	3	-
-ตาย	-	-	3	-	-
-บาดเจ็บ	-	-	5	-	-
-ไม่บาดเจ็บ	7	13	245	3	-
3.6 ปล้นทรัพย์	5	14	198	6	1
3.7 รับของโจร	-	-	-	-	-
3.8 ทว่าที่เลือกทรัพย์	2	2	33	3	3

(สรุป)
 รายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นที่เขต 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
 ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2542

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ

สถิติอาชญากรรม คดีที่น่าสนใจ

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	วัตถุประสงค์
4. คดีที่น่าสนใจ					
4.1 โจรกรรมรถจักรยานยนต์	-	1	3	-	-
4.2 โจรกรรมรถยนต์	-	-	1	-	-
4.3 โจรกรรมวัตถุ - กระบี่	-	-	-	-	-
4.4 โจรกรรมเครื่องมือเกษตร	-	-	1	-	-
4.5 ปล้น - ชิงทรัพย์	-	-	-	-	-
4.6 ปล้น - ชิงทรัพย์แก่ผู้	-	-	-	-	-
4.7 ช่มชู้และฆ่า	-	-	-	-	-
4.8 ลักพาตัว	-	1	-	-	-
4.9 ฆาตกรรม	-	-	1	-	-
4.10 ฆาตกรรม	-	-	-	-	-

5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย

5.1 อาชญากรรม
 - อาชญากรรม
 - อาชญากรรม

5.2 การพนัน

- การพนันทั่วไป

- การพนันสลากกินรวบ

5.3 อาชญากรรม

5.4 การค้ามนุษย์

5.5 ไม่พบคดีอาชญากรรม

821	746	771	28	32
808	736	749	27	32
807	736	749	24	1
1	-	-	3	31
-	-	2	-	-
-	-	1	-	-
-	-	1	-	-
13	10	20	1	-
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-

(sup9)

ศูนย์ข้อมูลข้อเสนอ
สถิติคดีอาชญากรรม คดีที่น่าสนใจ
รายงานอาชญากรรมที่ขึ้นทะเบียนคดี 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2543

ข้อท	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	วัตถุประสงค์
1.คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ	150	146	1894	53	3
1.1 มาผู้ขึ้นโดยเจตนา	142	123	1521	44	2
1.2 ปล้นทรัพย์	4	11	174	6	-
1.3 ชิงทรัพย์ (รวม)	4	12	198	2	1
1.4 ลักพาเรียกร้องค่าไถ่	-	-	-	1	-
1.5 วางเพลิง	-	-	1	-	-
2.คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ	305	308	2972	78	26
2.1 มาผู้ขึ้นโดยเจตนา	142	123	1521	44	2
2.2 มาผู้ขึ้นโดยเจตนา	4	1	3	-	-
2.3 ทว่าที่ตายโดยประมาณ	8	9	23	2	1
2.4 พยายามฆ่า	134	161	1330	30	20
2.5 ทำร้ายร่างกาย	16	14	88	2	3
2.6 ช่มชู้นกระทำความผิด	1	-	7	-	-
3.คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์	18	26	430	10	2
3.1 ลักทรัพย์	2	1	15	-	-
3.2 ชิงทรัพย์	2	-	5	-	-
3.3 ลักทรัพย์	-	-	-	-	-
3.4 ทรัพย์สินทรัพย์	1	-	6	-	-
3.5 ชิงทรัพย์ (รวม)	4	12	198	2	1
-ตาย	-	-	1	-	-
-บาดเจ็บ	-	-	6	-	-
-ไม่บาดเจ็บ	4	12	191	2	1
3.6 ปล้นทรัพย์	4	11	174	6	-
3.7 รับของโจร	-	-	-	-	-
3.8 ทว่าที่ลักทรัพย์	5	2	32	2	1

(sup9)

รายงานอาชญากรรมที่เกิดขึ้นที่เขต 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2543

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ
สถิติอาชญากรรม คดีที่น่าสนใจ

16/10/02

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	วัตถุประสงค์
4.คดีที่น่าสนใจ	-	-	2	1	-
4.1 วิจารณ์กรณีการฆาตกรรม	-	-	1	-	-
4.2 วิจารณ์กรณีการฆาตกรรม	-	-	-	-	-
4.3 วิจารณ์กรณีการฆาตกรรม - กระบี่	-	-	-	-	-
4.4 วิจารณ์กรณีการฆาตกรรม - กระบี่	-	-	-	-	-
4.5 ปล้น - ขิงกราดยิง	-	-	-	-	-
4.6 ปล้น - ขิงกราดยิง	-	-	-	-	-
4.7 ปล้นและฆ่า	-	-	-	-	-
4.8 ลักพาตัวหรือค้าขาย	-	-	-	1	-
4.9 ชู้สาว	-	-	1	-	-
4.10 ยักยอก	-	-	-	-	-
5.คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	778	901	832	40	24
5.1 อาชญากรรม	769	873	810	39	24
-อาชญากรรมธรรมดา	769	873	809	34	3
-อาชญากรรมสงคราม	-	-	1	5	21
5.2 การพนัน	-	1	2	-	-
-การพนันทั่วไป	-	1	1	-	-
-การพนันสถานบันเทิง	-	-	1	-	-
5.3 ยาเสพติด	9	27	20	1	-
5.4 ปริมาณการค้าประเวณี	-	-	-	-	-
5.5 มีและเผยแพร่วัสดุลามก	-	-	-	-	-

(sup9)

รายงานอาชญากรรมที่ขึ้นที่เกิดเหตุ 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2544

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ

สถิติอาชญากรรม สถิติที่น่าสนใจ

16/10/02

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	วัตถุประสงค์
1. คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ	98	133	1530	76	
1.1 มาผู้ต้องหาโดยเจตนา	91	113	1320	69	5
1.2 ปล้นทรัพย์	3	6	74	6	-
1.3 ชิงทรัพย์ (รวม)	4	14	133	1	-
1.4 ลักพาทรัพย์	-	-	1	-	-
1.5 วางเพลิง	-	-	2	-	2
2. คดีวิวาท ร่างกาย และเพศ	202	273	2479	96	31
2.1 มาผู้ต้องหาโดยเจตนา	91	113	1320	69	5
2.2 มาผู้ต้องหาไม่เจตนา	-	1	1	-	-
2.3 ท้าทายโดยประมาท	5	11	25	1	4
2.4 พยายามฆ่า	97	134	1063	26	20
2.5 ท้าทายร่างกาย	9	13	65	-	2
2.6 ช่มชู้กระทำความผิด	-	1	5	-	-
3. คดีประทุษร้ายต่อชีวิต	13	27	245	8	2
3.1 ลักทรัพย์	5	2	9	-	-
3.2 ชิงทรัพย์	-	-	2	-	-
3.3 รัศมีทรัพย์	-	-	-	-	-
3.4 กระทำความผิด	-	-	3	-	-
3.5 ชิงทรัพย์ (รวม)	4	14	133	1	-
-ตาย	-	-	1	-	-
-บาดเจ็บ	-	-	3	-	-
-บาดเจ็บ	-	-	129	14	-
3.6 ปล้นทรัพย์	4	14	74	6	-
3.7 รับของโจร	3	6	-	-	-
3.8 ท้าทายเสียทรัพย์	-	1	-	-	-
	1	4	24	1	2

(supp)

ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ
สถิติอาชญากรรม คดีที่นำเสนอ

รายงานอาชญากรรมที่เข้าแจ้งเกิดเหตุ 5 ประเภท ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ของเดือน มกราคม-ธันวาคม 2544

16/10/02

ข้อหา	มีทะเบียน	ไม่มีทะเบียน	ไม่พบอาชญากรรม	อาชญากรรม	อัตราเบ็ด
4.คดีที่นำเสนอ					
4.1 โจรกรรมรถจักรยานยนต์	-	2	4	-	-
4.2 โจรกรรมรถยนต์	-	1	-	-	-
4.3 โจรกรรมรถจักรยานยนต์ - กระบี่	-	-	-	-	-
4.4 โจรกรรมเครื่องมือเกษตร	-	-	-	-	-
4.5 ปล้น - ชิงทรัพย์	-	-	-	-	-
4.6 ปล้น - ชิงทรัพย์	-	1	2	-	-
4.7 ชุมชนและผ้า	-	-	-	-	-
4.8 ลักพาตัว	-	-	1	-	-
4.9 หนีอาชญากรรม	-	-	-	-	-
4.10 ยักยอก	-	-	1	-	-
5.คดีที่รับเป็นผู้เสียหาย	510	730	542	22	27
5.1 อาชญากรรม	497	696	508	20	27
- อาชญากรรมธรรมดา	496	696	506	17	2
- อาชญากรรมสงคราม	1	-	2	3	25
5.2 การพนัน	-	-	5	-	-
- การพนันทั่วไป	-	-	4	-	-
- การพนันสลากกินรวบ	-	-	1	-	-
5.3 ยาเสพติด	13	34	29	2	-
5.4 ปริมาณการค้าประเวณี	-	-	-	-	-
5.5 หักและเผยแพร่ข้อมูล	-	-	-	-	-

เอกสารหมายเลข 4

คณะกรรมการวิชาการ
พิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน

ร่วมกับ

สวนดุสิตโพล

กฎหมาย “อาวุธปืน” ในทัศนะของประชาชน

ผู้รับผิดชอบ

ลักษณะงาน

กลุ่มเป้าหมาย

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

การประมวลผล

ช่วงเวลาในการสำรวจ

1. คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน วุฒิสภา

2. “สวนดุสิตโพล” สถาบันราชภัฏสวนดุสิต

การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research)

ประชาชนทั่วประเทศ จำนวนทั้งสิ้น 2,232 ตัวอย่าง

แบบสอบถามที่ได้รับการพัฒนาจาก กรรมการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน วุฒิสภา

ร่วมกับ สวนดุสิตโพล

ประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป QPS (Questionnaire Processing System)

1 - 10 มีนาคม 2546

กฎหมาย “อาวุธปืน” ในทัศนะของประชาชน

คณะอนุกรรมการพิจารณาการศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน ร่วมกับ “สวนดุสิตโพล” สถาบันราชภัฏสวนดุสิต สำรวจความคิดเห็นของประชาชนทุกสาขาอาชีพ จำนวนทั้งสิ้น 2,232 คน กรณี “กฎหมายอาวุธปืนในทัศนะของประชาชน” โดยเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 1 – 10 มีนาคม 2546 แล้วดำเนินการประมวลผลโดยโปรแกรมสำเร็จรูป QPS (Questionnaire Processing System) วิเคราะห์ในรูปแบบของ “การวิจัยเชิงสำรวจ” (Survey Research) สรุปผลได้ดังนี้

1. ปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างเสี่ยงภัยต่อการถูกประทุษร้ายด้วยวิธีใด ร่างกายหรือทรัพย์สินเพียงใด ?

- มากที่สุด 4.03%
- มาก 7.17%
- ปานกลาง 24.24%
- น้อย 40.77%
- ไม่มีเลย 22.76%

2. กลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่กับสมาชิกในครอบครัวจำนวนกี่คน ?

อันดับที่ 1	อยู่กับครอบครัว	จำนวนเฉลี่ยสมาชิกในครอบครัวเฉลี่ย = 4.47	80.02%
อันดับที่ 2	อยู่คนเดียว เพื่อการศึกษาทำงาน แต่มีครอบครัว ในภูมิลำเนาของตน		10.66%
อันดับที่ 3	อยู่คนเดียว	จำนวนเฉลี่ยสมาชิกในครอบครัวเฉลี่ย = 4.53	8.96%

3.กลุ่มตัวอย่างได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครองหรือไม่?

อันดับที่ 1 ไม่ได้รับอนุญาต
อันดับที่ 2 ได้รับอนุญาต
จำนวนที่ได้รับอนุญาต

- 1 กระบอก	11.47%	
- 2 กระบอก	1.34%	
- 3 กระบอก	0.22%	
*ไม่ระบุ	0.58%	
-38 มม.	41.50%	(127 คน)
-9 มม.	19.61%	(60 คน)
-.357มม.	4.90%	(15 คน)
-.45 มม.	4.58%	(14 คน)
-ออโต้	4.25%	(13 คน)
-ลูกซองยาว/ไรเฟิล	4.25%	(13 คน)
-11 มม.	3.92%	(12 คน)
-22 มม.	3.27%	(10 คน)
-ลูกไม่	3.27%	(10 คน)
-Baretta	1.31%	(4 คน)
-.32 มม.	0.98%	(3 คน)
-ปืนลูกซอง	0.98%	(3 คน)
-ปืนพกสั้น	0.98%	(3 คน)
-M 16	0.65%	(2 คน)
-HK	0.33%	(1 คน)

ชนิดของปืนที่ได้รับอนุญาต

4.กลุ่มตัวอย่างได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัวหรือไม่? (ตอบเฉพาะผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครอง)

อันดับที่ 1	ไม่ได้รับอนุญาต	55.26%
อันดับที่ 2	ได้รับอนุญาต	44.74%

5.บุคคลในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครองหรือไม่?

อันดับที่ 1	ไม่ได้รับอนุญาต	81.00%
อันดับที่ 2	ได้รับอนุญาต	13.22%
<u>จำนวนที่ได้รับอนุญาต</u>		
<u>ชนิดของปืนที่ได้รับอนุญาต</u>		
	- 1 กระบอก	9.86%
	- 2 กระบอก	1.43%
	- 3 กระบอก	0.36%
	- 38 มม.	30.10%
	- 9 มม.	11.73%
	- ลูกซองยาว/ไรเฟิล	9.69%
	- 11 มม.	8.67%
	- ปืนลูกซอง	7.14%
	- 357 มม.	6.12%
	- ปืนพกสั้น	5.61%
	- 22 มม.	4.08%
	- ลูกไม่	3.57%
	- 32 มม.	3.06%
	- Barretta	1.53%
	- ออโต้	1.53%
	- HK	1.02%
	- 45 มม.	0.51%
	- M 16	

6.บุคคลในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัวหรือไม่? (ตอบเฉพาะผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครอง)

อันดับที่ 1	ไม่ได้รับอนุญาต	52.88%
อันดับที่ 2	ได้รับอนุญาต	42.71%

7.กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยหรือไม่? กับการอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองตามกฎหมาย

อันดับที่ 1	เห็นด้วย	62.75%
	- ใช้ป้องกันตัว	41.10%
	- ทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย	13.74%
	- ใช้ในการกีฬา	3.61%
อันดับที่ 2	ไม่เห็นด้วย	36.11%
	- ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม	21.00%
	- ทำให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย	7.34%
	- ก่อให้เกิดความหวาดเสียว	4.22%

8.กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยหรือไม่? กับการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัว

อันดับที่ 1	เห็นด้วย	44.43%
	- ใช้ป้องกันตัวเพราะอันตรายเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา	21.44%
	- ทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย	6.41%
	- ใช้ป้องกันทรัพย์สิน	5.78%
อันดับที่ 2	ไม่เห็นด้วย	28.02%
	- ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัย/เป็นอันตรายต่อตัวเองและผู้ใกล้ชิด	7.71%
	- ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมได้ง่าย	6.07%
	- คนบางคนอาจควบคุมตนเองไม่ได้	3.22%

9. กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยหรือไม่? กับการยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครองและพกพาได้ (Base: All Respondents)

อันดับที่ 1	ไม่ควรมยกเลิก	41.51%
	- มีประโยชน์ไว้ป้องกันตัว	12.03%
	- มีประโยชน์ในการป้องกันทรัพย์สิน	3.01%
	- บุคคลแต่ละคนย่อมมีความจำเป็นต่างกัน	2.92%
อันดับที่ 2	ควรมยกเลิกแต่กฎหมายอนุญาตให้พกพา แต่อนุญาตให้มีในครอบครองได้	33.71%
	- ช่วยลดอาชญากรรมลงได้	5.51%
	- ปัญหาสังคมลดลง/ไม่เกิดปัญหาตามมา	4.53%
	- ก่อให้เกิดความหวาดเสียว หวาดกลัว	3.39%
อันดับที่ 3	ควรมยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้พกพาและอนุญาตให้ครอบครอง	14.49%
	- เพื่อความปลอดภัยเพราะเป็นอาวุธอันตราย	3.30%
	- ช่วยลดอาชญากรรมลงได้	2.24%
	- ปัญหาสังคมลดลงไม่เกิดปัญหาตามมา	0.80%

9.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยหรือไม่? กับการยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครองและพกพาได้ (Base: All Gun Possessing)

อันดับที่ 1	ไม่ควรมยกเลิก	58.45%
	- มีประโยชน์ไว้ป้องกันตัว	16.33%
	- มีประโยชน์ในการป้องกันทรัพย์สิน	8.60%
	- บุคคลแต่ละคนย่อมมีความจำเป็นต่างกัน	3.72%
อันดับที่ 2	ควรมยกเลิกแต่กฎหมายอนุญาตให้พกพา แต่อนุญาตให้มีในครอบครองได้	26.36%
	- ก่อให้เกิดความหวาดเสียว หวาดกลัว	7.45%
	- ปัญหาสังคมลดลง/ไม่เกิดปัญหาตามมา	4.01%
	- ช่วยลดอาชญากรรมลงได้	2.01%

LIRT

อันดับที่ 3	ควรยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้พกพาและอนุญาตให้ครอบครอง	2.29%
	- เพื่อความปลอดภัยเพราะเป็นอาวุธอันตราย	0.29%
	- ปัญหาสังคมลดลงไม่เกิดปัญหาตามมา	0.29%

10. ถ้ายกเลิกกฎหมายอนุญาตที่เกี่ยวกับอาวุธปืน กลุ่มตัวอย่างจะเกิดผลกระทบหรือไม่? อย่างไร? (Base: All Respondents)

อันดับที่ 1	ไม่มีผลกระทบ	65.21%
	- ไม่มีควมจำเป็นต้องใช้	21.97%
	- ไม่มีอาวุธปืนในครอบครอง	8.58%
	- ปัญหาส่วนใหญ่เกิดมาจากการมีอาวุธในครอบครอง	0.63%
อันดับที่ 2	มีผลกระทบ	18.00%
	- ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	8.53%
	- มีความจำเป็นต้องใช้	1.56%
	- ทำให้อาวุธเกือบมีมากขึ้น	0.49%

10.1 ถ้ายกเลิกกฎหมายอนุญาตที่เกี่ยวกับอาวุธปืน กลุ่มตัวอย่างจะเกิดผลกระทบหรือไม่? อย่างไร? (Base: All Gun Possessing)

อันดับที่ 1	มีผลกระทบ	45.07%
	- ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	22.70%
	- มีความจำเป็นต้องใช้	7.57%
อันดับที่ 2	ไม่มีผลกระทบ	26.32%
	- ไม่มีความจำเป็นต้องใช้	5.59%
	- เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องพกปืน	2.30%
	- ไม่ได้รับอนุญาตให้พกพา	0.33%

11.ถ้าจะคงกฎหมายอนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืนไว้ กลุ่มตัวอย่างคิดว่าควรมีมาตรการควบคุมอย่างไร ?

<u>อันดับที่ 1</u>	ควรตรวจสอบทุกระยะและควบคุมอาวุธอย่างรัดกุม	25.58%
<u>อันดับที่ 2</u>	มีในครอบครองแต่ห้ามนำออกนอกบ้าน	23.17%
<u>อันดับที่ 3</u>	มีกฎหมายที่กำหนัดโทษมากขึ้น	22.64%
<u>อันดับที่ 4</u>	ควรสืบประวัติและทดสอบสุขภาพจิตของผู้ที่ขออนุญาตก่อน	15.51%
<u>อันดับที่ 5</u>	ควรกำหนดอาชีพของผู้สามารถพกพาได้	4.90%

12.ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

<u>อันดับที่ 1</u>	กฎหมายที่ใช้ควบคุมต้องรัดกุม	45.58%
<u>อันดับที่ 2</u>	ควรมีใบอนุญาตให้ผู้ที่เกี่ยวข้องพกพาได้	16.25%
<u>อันดับที่ 3</u>	อนุญาตให้ครอบครองได้เป็นกรณีไป	13.43%
<u>อันดับที่ 4</u>	ควรใช้ให้เหมาะสม เพราะมีทั้งคุณและโทษ	9.19%
<u>อันดับที่ 5</u>	ควรยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้มีอาวุธปืน	7.42%

LIRT

สถานภาพกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 2,232 ตัวอย่าง

เพศ	อายุ	ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ	รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
	ชาย		1,246	55.82	รับจ้าง	275	12.32
	หญิง		986	44.18	ว่างงาน	18	0.81
	ต่ำกว่า 20 ปี		397	17.79	ต่ำกว่า 5,000 บาท	685	30.69
	21 - 30 ปี		797	35.71	5,001 - 10,000 บาท	752	33.69
	31 - 40 ปี		583	26.12	10,001 - 20,000 บาท	442	19.80
	41 - 50 ปี		321	14.38	20,001 - 30,000 บาท	123	5.51
	มากกว่า 50 ปี		113	5.06	30,001 - 40,000 บาท	41	1.84
	*ไม่ระบุ		21	0.94	มากกว่า 40,000 บาท	18	0.81
	ประถมศึกษา		124	5.56	*ไม่ระบุ	171	7.66
	มัธยมศึกษา		502	22.49	พุทธ	2,010	90.05
	ปวช./ปวส./อนุปริญญา		609	27.28	อิสลาม	67	3.00
	ปริญญาตรี/เทียบเท่า		797	35.71	คริสต์	57	2.55
	สูงกว่าปริญญาตรี		44	1.97	*ไม่ระบุ	98	4.39
	*ไม่ระบุ		156	6.99	เทศบาลนคร	343	15.37
	เกษตรกร/ประมง		131	5.87	เทศบาลเมือง	565	25.31
	ทหาร/ตำรวจ		257	11.51	เทศบาลตำบล	488	21.86
	ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ		299	13.40	อบต.	436	19.53
	อาจารย์/นักวิชาการ		129	5.78	กรุงเทพมหานคร/พัทยา	400	17.92
	สื่อมวลชน		8	0.36	กรุงเทพฯ และปริมณฑล	400	17.92
	นักการเมือง		10	0.45	ภาคกลาง	600	26.88
	พนักงานบริษัทเอกชน		311	13.93	ภาคเหนือ	400	17.92
	ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย		340	15.23	ภาคอีสาน	403	18.06
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน		112	5.02	ภาคใต้	429	19.22
	นักเรียน/นักศึกษา		342	15.32			

(37)

ตารางที่ 1 : ตารางแสดงค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) การเสี่ยงภัยต่อการประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สินของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการเสี่ยงภัย	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้							ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวส./เทียบเท่า	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,001-20,000 บ.	20,001-30,000 บ.	30,001-40,000 บ.	40,001 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม	
มากที่สุด	4.03	4.90	2.94	4.03	4.14	5.66	2.49	-	1.61	4.98	3.61	4.14	6.82	3.21	4.52	4.52	3.25	2.44	-	4.13	5.97	1.75	
มาก	7.17	6.42	8.11	9.57	7.28	5.49	7.48	3.54	1.61	9.36	7.22	6.52	9.09	7.01	7.45	6.56	4.07	17.07	16.67	7.01	4.48	14.04	
ปานกลาง	24.24	24.48	23.94	19.90	29.49	24.70	19.94	14.16	12.10	21.31	21.51	29.61	13.64	24.67	26.33	22.40	19.51	14.63	16.67	23.93	32.84	14.04	
น้อย	40.77	42.22	38.95	37.28	39.40	43.74	47.04	28.32	25.00	38.45	44.17	42.53	36.36	36.35	42.55	45.70	52.85	43.90	22.22	41.14	37.31	43.86	
น้อยที่สุด	22.76	21.19	24.75	28.72	18.82	18.70	21.81	53.98	55.65	25.50	22.66	16.81	34.09	27.01	18.62	19.68	20.33	21.95	44.44	22.99	19.40	24.56	
ไม่ระบุ	1.03	0.80	1.32	0.50	0.88	1.72	1.25	-	4.03	0.40	0.82	0.38	-	1.75	0.53	1.13	-	-	-	0.80	-	1.75	
ค่าเฉลี่ย (X)	2.28	2.31	2.25	2.23	2.38	2.35	2.21	1.67	1.63	2.30	2.24	2.38	2.18	2.22	2.36	2.30	2.17	2.34	2.06	2.28	2.40	2.23	

ระดับการเสี่ยงภัย	อาชีพ										เขตท้องที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	ทหาร/ตำรวจ	ช่าง/รัฐวิสาหกิจ	อ./นักวิชาการ	สื่อมวลชน	นักการเมือง	พจน.เอกชน	ธุรกิจ/ค้าขาย	พ่อค้า/แม่ค้า	รับจ้าง	ช่างงาน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.	กทม./พิทยา	กทม.กลาง	กทม.เหนือ	กทม.อีสาน	กทม.ใต้		
มากที่สุด	3.05	15.18	3.01	3.10	-	1.29	2.35	1.79	3.80	2.55	-	4.96	4.96	3.48	5.05	1.50	7.17	7.25	1.99	0.93	
มาก	3.82	11.67	7.69	3.10	25.00	-	7.40	6.18	8.19	6.55	16.67	9.04	8.14	6.56	5.73	6.50	7.50	10.50	7.44	3.96	
ปานกลาง	23.66	33.46	21.74	24.81	37.50	30.00	27.01	23.53	14.29	19.88	24.73	27.78	15.45	28.67	24.18	19.95	30.25	30.83	14.00	20.84	22.14
น้อย	33.59	31.91	53.18	37.98	-	40.00	43.41	45.59	38.39	38.89	37.09	22.22	30.90	40.35	46.93	47.94	34.50	36.00	32.50	41.44	60.37
น้อยที่สุด	32.82	6.61	14.38	30.23	25.00	30.00	20.26	21.76	41.07	28.65	26.91	33.33	38.48	17.52	16.80	20.64	26.25	17.33	34.75	26.80	12.12
ไม่ระบุ	3.05	1.17	-	0.78	12.50	-	0.64	0.59	1.79	0.58	2.18	-	1.17	0.35	2.05	0.69	1.00	1.17	1.00	1.49	0.47
ค่าเฉลี่ย (X)	2.08	2.97	2.32	2.10	2.71	2.00	2.26	2.21	1.84	2.19	2.19	2.28	2.10	2.42	2.32	2.26	2.22	2.51	2.22	2.15	2.21

กำหนดให้คะแนนเต็ม 5 คะแนน มากที่สุด=5 คะแนน มาก=4 คะแนน ปานกลาง=3คะแนน น้อย=2 คะแนน น้อยที่สุด=1 คะแนน

ตารางที่ 2 : ตารางแสดงค่าร้อยละการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะการพักอาศัย	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา	
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวส./ปวช./เทียบเท่า	ป.ตรี/สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,001-20,000 บ.	20,001-30,000 บ.	30,001-40,000 บ.	40,001 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์ อิสลาม		
อยู่คนเดียว	8.96	9.71	8.01	3.02	13.55	10.81	2.18	8.85	4.84	7.17	10.02	10.79	6.82	4.67	11.84	12.67	5.69	4.88	16.67	8.86	7.46	
อยู่คนเดียวแต่มีครอบครัวในภูมิลำเนาของตน	10.66	10.91	10.34	6.80	16.44	7.89	9.03	3.54	4.84	7.77	11.49	13.43	2.27	10.07	11.44	10.63	7.32	12.20	-	10.80	7.46	
อยู่กับครอบครัว	80.02	78.73	81.64	90.18	69.39	81.13	88.16	87.61	89.52	84.46	78.16	75.53	90.91	84.96	76.73	76.70	86.99	82.93	83.33	80.00	85.07	
																					82.46	

ลักษณะการพักอาศัย	อาชีพ											เขตของที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนก./รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พจน. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต. พัทยา	กทม./ พัทยา	กทม.	ภาค กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้	
อยู่คนเดียว	7.63	11.67	6.02	6.20	37.50	10.00	17.36	8.53	3.57	2.63	10.55	27.78	16.62	9.73	6.56	4.82	8.75	8.75	7.17	16.00	10.67	3.50
อยู่คนเดียวแต่มีครอบครัวใน ภูมิลำเนาของตน	11.45	17.12	11.04	12.40	12.50	30.00	14.47	5.29	2.68	5.26	13.45	27.78	13.41	10.62	11.89	9.63	8.00	8.00	9.33	14.50	10.42	11.66
อยู่กับครอบครัว	79.39	70.82	82.94	81.40	50.00	60.00	68.17	86.18	93.75	92.11	75.64	22.22	69.68	79.47	80.74	85.09	83.25	83.33	69.25	77.67	84.62	

ตารางที่ 2.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) จำนวนสมาชิกในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนสมาชิก ในครอบครัว	ภาพรวม	เพศ		อายุ				ระดับการศึกษา					รายได้							ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20ปี	21-30ปี	31-40ปี	41-50ปี	มากกว่า 50ปี	ประถม/ ต่ำกว่า	มัธยม	ปวส./ เทียบเท่า	ป.ตรี/ สูงกว่า	ต่ำกว่า 5,000บ.	5,000- 10,000บ.	10,001- 20,000บ.	20,001- 30,000บ.	30,001- 40,000บ.	40,001บ. ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม	
2 คน	0.58	0.56	0.61	0.25	0.75	0.34	0.62	0.88	0.81	0.60	0.82	0.38	-	0.73	0.53	0.90	-	-	0.65	-	-	
3 คน	2.20	2.09	2.33	1.01	3.14	1.89	2.18	1.77	1.61	1.79	1.64	3.01	-	1.61	2.39	3.17	0.81	-	2.29	-	3.51	
4 คน	3.00	2.57	3.55	1.51	4.89	1.89	3.43	-	0.81	1.39	4.27	3.64	-	2.77	3.06	4.30	1.63	4.88	2.94	1.49	-	
5 คน	1.75	2.33	1.01	2.27	2.01	2.06	0.62	-	0.81	1.59	2.13	2.01	-	1.61	2.53	1.36	0.81	-	1.84	-	1.75	
6-9 คน	1.97	2.33	1.52	0.50	3.64	1.20	1.87	-	0.81	1.59	0.99	3.51	2.27	1.75	2.13	0.90	4.07	7.32	1.94	2.99	-	
มากกว่า 10 คนขึ้นไป	0.13	0.24	-	-	0.13	0.17	-	0.88	-	-	-	0.25	-	-	0.13	-	-	-	0.15	-	-	
*ไม่ระบุ	1.03	0.80	1.32	1.26	1.88	0.34	0.31	-	-	0.80	1.64	0.63	-	1.61	0.66	-	-	-	1.00	2.99	-	
จำนวนเฉลี่ย	4.47	4.68	4.17	4.36	4.55	4.45	4.25	5.00	3.83	4.40	4.10	4.75	7.00	4.38	4.53	3.89	5.56	5.40	4.44	6.67	3.67	

จำนวนสมาชิก ในครอบครัว	อาชีพ														แหล่งรองที่พักอาศัย										จังหวัดที่สำรวจ			
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนก/รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พณ. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อค้า/ แม่ค้า	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต.	กทม./ พัทยา	กทม. กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาค ใต้								
2 คน	0.76	0.78	-	-	-	-	1.61	0.59	-	1.09	-	0.29	1.42	0.82	-	-	0.83	0.25	1.49	0.23								
3 คน	2.29	3.11	2.34	3.10	-	30.00	2.57	-	2.68	0.58	11.11	3.50	1.95	2.25	1.83	1.75	1.17	4.00	1.74	2.80								
4 คน	2.29	4.67	4.35	3.10	-	-	5.47	1.47	-	3.27	-	5.54	2.48	2.66	2.52	2.50	3.17	5.50	1.49	2.33								
5 คน	0.76	2.72	1.67	0.78	12.50	-	1.61	2.06	-	2.18	-	3.21	1.42	1.84	1.15	1.50	0.83	3.25	2.23	1.40								
6-9 คน	1.53	3.89	1.67	4.65	-	-	2.57	1.18	-	2.55	-	0.58	2.65	2.25	1.61	2.25	1.33	0.75	1.99	3.73								
มากกว่า 10 คนขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	0.32	-	-	-	11.11	0.29	-	0.41	-	-	-	-	0.74	-								
*ไม่ระบุ	3.82	1.95	1.00	0.78	-	-	0.32	-	-	1.09	5.56	-	0.71	1.64	2.52	-	2.00	0.75	0.74	1.17								
จำนวนเฉลี่ย	4.00	4.56	4.30	5.27	5.00	3.00	4.30	4.72	3.00	4.26	7.00	4.24	4.45	4.62	4.39	4.69	4.32	4.02	4.74	7.78								

ตารางที่ 2.2 : ตารางแสดงค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย (X) จำนวนสมาชิกในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนสมาชิก ในครอบครัว	ภาพรวม	เพศ	อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้							ศาสนา		
			ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20ปี	21-30ปี	31-40ปี	41-50ปี	มากกว่า 50ปี	ประถม/ ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ ปวส.	ปวช./ เทียบเท่า	สูงกว่า ปวช.	ต่ำกว่า 5,000บ.	5,000- 10,000บ.	10,001- 20,000บ.	20,001- 30,000บ.	30,001- 40,000บ.	40,001บ. ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์ อิสลาม
2 คน	4.97	5.22	4.67	4.53	4.52	5.32	6.23	4.42	4.03	6.18	6.08	3.51	4.55	3.50	6.52	6.11	2.44	4.88	-	5.07	5.97	5.26
3 คน	15.01	14.61	15.52	15.11	12.42	18.87	16.82	7.96	12.90	17.53	14.29	13.93	20.45	15.18	15.03	14.71	14.63	19.51	11.11	15.12	10.45	12.28
4 คน	24.87	25.52	24.04	25.69	20.58	24.53	31.15	33.63	26.61	23.51	23.15	25.72	29.55	25.55	21.68	26.02	32.52	34.15	16.67	24.88	22.39	22.81
5 คน	18.06	16.21	20.39	25.94	16.69	14.07	18.69	17.70	18.55	21.51	16.42	16.31	20.45	21.17	15.82	17.19	18.70	9.76	5.56	17.91	16.42	22.81
6-9 คน	14.87	14.93	14.81	16.12	13.55	15.27	14.33	19.47	25.81	12.55	15.44	14.81	13.64	17.66	14.76	11.54	17.07	9.76	44.44	14.83	23.88	15.79
มากกว่า 10 คนขึ้นไป	1.16	1.20	1.12	1.26	0.75	1.89	0.62	1.77	0.81	1.79	1.31	0.63	-	0.88	1.33	0.68	0.81	4.88	5.56	1.04	4.48	3.51
*ไม่ระบุ	1.08	1.04	1.12	1.51	0.88	1.20	0.31	2.65	0.81	1.39	1.48	0.63	2.27	1.02	1.60	0.45	0.81	-	-	1.14	1.49	-
จำนวนเฉลี่ย	4.53	4.53	4.53	4.62	4.55	4.53	4.33	4.76	4.80	4.44	4.55	4.52	4.31	4.62	4.50	4.34	4.53	4.47	6.27	4.51	5.13	4.85

จำนวนสมาชิก ในครอบครัว	อาชีพ										เขตท้องที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนกร/รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พว. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	รับจ้าง นร./นศ.	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต. พิทยา	ทพม. กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาค ใต้		
2 คน	2.29	5.45	6.35	4.65	-	-	6.11	3.53	3.57	4.97	6.18	6.71	5.84	5.94	4.59	1.50	6.33	6.50	3.03		
3 คน	15.27	19.46	15.72	12.40	-	-	12.22	15.88	25.89	15.20	10.55	14.58	16.11	17.21	13.99	12.25	19.33	16.25	11.19		
4 คน	22.14	24.12	23.08	34.88	-	20.00	22.51	27.35	28.57	25.73	22.91	20.70	21.42	29.51	23.85	28.75	24.17	21.25	27.97		
5 คน	16.03	12.06	19.73	16.28	25.00	30.00	15.43	17.65	16.07	26.32	17.82	14.87	18.58	14.75	19.72	22.25	14.83	14.00	22.14		
6-9 คน	19.08	8.95	15.72	11.63	25.00	10.00	11.25	17.06	17.86	16.96	17.45	11.37	15.22	10.04	20.87	16.75	15.17	9.25	18.65		
มากกว่า 10 คนขึ้นไป	1.53	0.78	1.67	-	-	-	0.32	2.35	1.79	1.17	0.36	0.87	1.77	0.41	1.15	1.50	2.33	0.25	0.47		
ไม่ระบุ	3.05	-	0.67	1.55	-	-	0.32	2.35	-	1.75	0.36	0.58	0.53	2.87	0.92	0.25	1.17	1.75	1.17		
จำนวนเฉลี่ย	4.73	4.16	4.58	4.31	5.75	4.83	4.40	4.67	4.43	4.60	4.63	4.41	4.54	4.22	4.74	4.73	4.51	4.15	4.67		

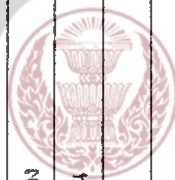
ตารางที่ 3 : ตารางแสดงค่าร้อยละการได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครองของกลุ่มตัวอย่าง

ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้							ศาสนา		
	ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	มากกว่า ประถม/ มัธยม	ปวช./ ปวส.	ปวช./ ปวส. เทียบเท่า	ปวช./ ปวส. เทียบเท่า ปวช.	สูงกว่า ปวช.	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000- 10,000 บาท	10,001- 20,000 บาท	20,001- 30,000 บาท	30,001- 40,000 บาท	40,001- 50,000 บาท	50,001 บาทขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	
การได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนในครอบครอง																						
	13.62	22.47	2.43	4.28	4.52	24.70	24.92	23.01	2.42	12.75	14.29	14.55	20.45	2.92	15.03	27.38	21.95	19.51	27.78	13.58	14.93	14.04
	11.47	19.58	1.22	2.02	3.89	21.61	20.87	20.35	1.61	9.76	11.82	13.30	18.18	1.61	13.16	23.76	17.89	17.07	27.78	11.39	13.43	14.04
	1.34	2.17	0.30	0.50	0.25	2.06	4.05	0.88	-	2.19	1.64	0.75	2.27	0.44	1.33	2.49	4.07	2.44	-	1.34	-	-
2 กระบอก	0.22	0.24	0.20	0.50	-	0.34	-	0.88	-	0.40	0.33	-	-	-	0.13	0.23	-	-	-	0.20	1.49	-
3 กระบอก	0.58	0.48	0.71	1.26	0.38	0.69	-	0.88	0.81	0.40	0.49	0.50	-	0.88	0.40	0.90	-	-	-	0.65	-	-
*ไม่ระบุ	81.90	73.35	92.70	92.70	91.22	69.98	71.03	69.03	85.48	81.87	81.44	82.81	79.55	90.95	80.98	70.14	76.42	78.05	72.22	82.09	85.07	84.21
ไม่ได้ได้รับอนุญาต	43.48	4.17	4.87	3.02	4.27	5.32	4.05	7.96	12.10	5.38	4.27	2.63	-	6.13	3.99	2.49	1.63	2.44	-	4.33	-	1.75
*ไม่ระบุ																						

การได้รับอนุญาตให้มี อาวุธปืนในครอบครอง	อาชีพ											เขตของที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	พาณิช/ การค้า	บริการ/ ร้านอาหาร	อสังหา/ อสังหา	สื่อ/ มวลชน	นักการ/ เมือง	พจน. เอกสาร	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พอบ้าน/ แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล ตำบล	อบต.	กทพ./ พัทยา	กทพ. กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้			
ได้รับอนุญาต	5.34	58.37	17.39	8.53	-	20.00	2.89	14.41	2.68	3.22	3.64	-	13.70	17.42	17.89	3.25	3.25	21.50	14.50	6.20	18.41	
1 กระบอก	4.58	49.03	15.05	8.53	-	20.00	2.57	12.65	2.68	1.75	2.18	-	11.66	15.98	14.22	3.25	3.25	17.00	12.25	4.47	17.25	
2 กระบอก	-	7.78	2.01	-	-	-	-	0.88	-	-	0.36	-	1.75	2.48	1.61	-	-	3.00	1.25	0.74	0.93	
3 กระบอก	-	0.78	-	-	-	-	-	0.29	-	0.58	-	-	-	-	0.92	-	-	0.50	0.50	-	-	
*ไม่ระบุ	0.76	0.78	0.33	-	-	-	0.32	0.59	-	0.88	1.09	-	0.29	0.53	1.15	-	-	1.00	0.50	0.99	0.23	
ไม่ได้รับอนุญาต	83.97	39.30	79.26	89.92	100.00	80.00	94.21	80.29	92.86	94.15	87.27	88.89	78.13	81.42	79.13	96.75	96.75	73.67	83.00	81.39	79.02	
*ไม่ระบุ	10.69	2.33	3.34	1.55	-	-	2.89	5.29	4.46	2.63	9.09	11.11	8.16	4.25	2.98	-	-	4.83	2.50	12.41	2.56	

ตารางที่ 3.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละชนิดปืนในครอบครองของกลุ่มตัวอย่าง

ชนิดของอาวุธปืน	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา	
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,001-20,000 บ.	20,001-30,000 บ.	30,001-40,000 บ.	40,001 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม
38 มม.	41.50	40.83	52.94	52.94	16.13	38.46	50.55	47.83	-	49.25	40.43	39.62	50.00	40.00	31.48	48.80	40.00	66.67	80.00	41.54	33.33	50.00
9 มม.	19.61	20.07	11.76	-	41.94	23.78	12.09	8.70	50.00	16.42	17.02	23.58	30.00	13.33	25.93	18.40	16.67	-	20.00	19.85	25.00	25.00
357 มม.	4.90	5.19	-	-	-	4.20	6.59	13.04	-	4.48	4.26	6.60	-	-	3.70	5.60	10.00	-	-	4.78	-	-
45 มม.	4.58	4.84	-	-	3.23	6.99	2.20	4.35	-	4.48	3.19	6.60	-	-	5.56	6.40	-	-	-	4.78	-	-
อโต้	4.25	4.50	-	-	6.45	2.80	7.69	-	-	2.99	8.51	-	-	-	7.41	3.20	-	11.11	-	4.78	-	-
ลูกซองยาว/ไรเฟิล	4.25	4.15	5.88	5.88	6.45	5.59	1.10	4.35	50.00	8.96	2.13	2.83	-	6.67	3.70	4.00	3.33	11.11	-	4.04	16.67	-
11 มม.	3.92	3.11	17.65	17.65	3.23	4.20	2.20	-	-	1.49	7.45	1.89	-	13.33	3.70	1.60	6.67	-	-	4.04	-	-
22 มม.	3.27	3.46	-	-	-	3.50	4.40	4.35	-	1.49	3.19	3.77	-	13.33	-	4.00	6.67	-	-	1.84	8.33	25.00
ลูกโป๊	3.27	3.46	-	-	3.23	0.70	8.79	-	-	2.99	3.19	1.89	10.00	-	4.63	2.40	3.33	11.11	-	3.68	-	-
Baretta	1.31	1.38	-	-	-	-	-	17.39	-	-	-	3.77	-	-	-	1.60	6.67	-	-	1.47	-	-
32 มม.	0.98	1.04	-	-	3.23	1.40	-	-	-	-	2.13	0.94	-	-	2.78	-	-	-	-	1.10	-	-
ปืนลูกซอง	0.98	0.35	11.76	11.76	-	0.70	-	-	-	1.49	2.13	-	-	-	0.93	-	-	-	-	1.10	-	-
ปืนพกสั้น	0.98	1.04	-	11.76	-	0.70	-	-	-	-	3.19	-	-	-	0.93	-	-	-	-	0.37	16.67	-
M 16	0.65	0.69	-	-	3.23	0.70	-	-	-	-	-	0.94	10.00	-	0.93	-	3.33	-	-	0.74	-	-
HK	0.33	0.35	-	-	-	0.70	-	-	-	-	-	-	-	-	0.93	-	-	-	-	0.37	-	-
อื่นๆ	5.23	5.54	-	-	12.90	5.59	4.40	-	-	5.97	3.19	7.55	-	13.33	7.41	4.00	3.33	-	-	5.51	-	-

ตารางที่ 3.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละชนิดปิ่นในนครอบครองของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ชนิดของอาวุธปืน	อัตรา										เขตของที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เพชร/ประมง	ทหาร/ตำรวจ	วิชา/รัฐวิสาหกิจ	อ.น้ำ	สื่อมวลชน	นักการเมือง	พนง.เอกชน	ธุรกิจ/ค้าขาย	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.	กทม./พัทยา	กทม.	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคใต้
38 มม.	16.67	35.44	56.86	45.45	-	50.00	33.33	46.94	33.33	41.67	50.00	-	48.89	36.47	40.74	40.24	61.54	30.66	42.11	50.00	54.32
9 มม.	50.00	20.89	19.61	-	-	-	16.67	26.53	-	-	-	-	26.67	12.94	27.16	18.29	-	28.57	17.54	16.67	9.88
357 มม.	-	8.86	-	-	-	-	16.67	-	-	-	-	-	-	5.88	4.94	7.32	-	8.76	3.51	5.56	-
45 มม.	-	8.23	-	-	-	-	-	2.04	-	-	-	-	6.67	9.41	1.23	2.44	-	7.30	5.26	-	1.23
อลู	-	4.43	1.96	9.09	-	-	-	6.12	-	-	12.50	-	-	5.88	6.17	3.66	-	1.46	3.51	-	11.11
ลูกซองยาว/ไรเฟิล	16.67	1.27	3.92	9.09	-	50.00	16.67	6.12	33.33	8.33	-	-	-	3.53	1.23	9.76	7.69	4.38	1.75	5.56	4.94
11 มม.	-	1.27	1.96	-	-	-	16.67	8.16	33.33	16.67	12.50	-	-	9.41	-	4.88	-	2.19	5.26	11.11	4.94
22 มม.	-	1.90	7.84	9.09	-	-	-	-	-	-	25.00	-	6.67	3.53	4.94	-	-	4.38	1.75	11.11	1.23
ลูกซอง	-	3.16	-	27.27	-	-	-	4.08	-	-	-	-	2.22	2.35	6.17	2.44	-	1.46	1.75	-	8.64
Baretta	-	1.27	3.92	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	30.77	30.77	-	-	8.64
32 มม.	-	1.27	1.96	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	3.70	-	-	0.73	3.51	-	-
ปืนลูกซอง	-	-	1.96	-	-	-	-	-	16.67	-	-	-	-	-	-	3.66	-	1.46	1.75	-	-
ปืนพกสั้น	-	0.63	-	-	-	-	-	-	16.67	-	-	-	-	1.18	2.47	-	-	1.46	-	-	1.23
M 16	-	1.27	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2.35	-	-	-	3.51	-	-
HK	-	0.63	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1.22	-	-	1.75	-	-
*อื่นๆ	16.67	9.49	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	8.89	7.06	1.23	6.10	-	7.30	7.02	-	2.47

ตารางที่ 4 : ตารางแสดงค่าร้อยละการได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัวของกลุ่มตัวอย่าง

การได้รับอนุญาตให้ พกพาอาวุธปืนติดตัว	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้						ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20ปี	21-30ปี	31-40ปี	41-50ปี	มากกว่า 50ปี	ประถม/ ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ ปวส.	ป.ตรี/ เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000บ.	5,000- 10,000บ.	10,001- 20,000บ.	20,001- 30,000บ.	30,001- 40,000บ.	40,001บ. ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์ อิสลาม	
ได้รับอนุญาต	6.09	9.63	1.62	3.53	2.76	10.29	10.90	4.42	1.61	7.37	5.58	6.27	4.55	2.19	8.38	9.05	4.07	12.20	5.56	5.82	10.45	8.77
ไม่ได้รับอนุญาต	7.53	12.84	0.81	0.76	1.76	41.14	14.02	18.58	0.81	5.38	8.70	8.28	15.91	0.73	6.65	18.33	17.89	7.32	22.22	7.76	4.48	5.26

การได้รับอนุญาตให้ พกพาอาวุธปืนติดตัว	อาชีพ												เขตของที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชน.รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พณ. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต.	กทม./ พัทยา	กทม.	ภาค กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้		
ได้รับอนุญาต	1.53	36.19	4.01	1.55	-	10.00	0.96	2.65	-	2.34	2.18	7.00	5.66	8.40	8.49	0.50	10.33	10.75	3.47	3.50			
ไม่ได้รับอนุญาต	3.82	22.18	13.38	6.98	-	10.00	1.93	11.76	2.68	0.88	1.45	6.71	8.67	9.02	9.40	2.75	11.17	3.75	2.73	14.92			

ตารางที่ 5 : ตารางแสดงค่าร้อยละการได้รับอนุญาตให้มีอาวฐเป็นในครอบครัวของสมาชิกในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

การได้รับอนุญาตให้มี อาวุธปืนในครอบครัว	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้					ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20ปี	21-30ปี	31-40ปี	41-50ปี	มากกว่า 50ปี	ประถม/ ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ ปวส.	ปตรี/ เทียบเท่า	สูงกว่า ปตรี	ต่ำกว่า 5,000บ.	5,000- 10,000บ.	10,001- 20,000บ.	20,001- 30,000บ.	30,001- 40,000บ.	40,001บ. ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์
ได้รับอนุญาต	13.22	12.04	14.71	19.40	13.55	12.52	10.59	2.65	3.23	11.75	12.15	16.56	25.00	12.41	12.10	12.90	22.76	9.76	11.11	13.43	13.43
1 กระบอก	9.86	8.75	11.26	12.85	9.79	9.95	9.66	1.77	1.61	8.17	9.03	12.67	22.73	9.05	8.91	11.31	18.70	9.76	5.56	10.20	8.96
2 กระบอก	1.43	1.44	1.42	3.02	1.63	1.03	0.31	-	-	1.79	0.99	1.88	-	1.90	1.20	0.45	1.63	-	-	1.39	2.99
3 กระบอก	0.36	0.40	0.30	0.76	0.13	0.51	0.31	-	-	-	0.66	0.25	2.27	0.15	0.53	0.23	-	-	-	0.40	-
4 กระบอกหรือมากกว่า	0.22	0.40	-	0.50	0.38	-	-	-	-	0.20	0.16	0.38	-	-	0.53	-	-	-	5.56	0.15	-
*ไม่ระบุ	1.34	1.04	1.72	2.27	1.63	1.03	0.31	0.88	1.61	1.59	1.31	1.38	-	1.31	0.93	0.90	2.44	-	-	1.29	1.49
ไม่ได้รับอนุญาต	81.00	82.18	79.51	77.58	80.68	81.30	83.80	84.07	84.68	79.48	82.76	80.18	75.00	81.46	82.05	83.26	73.98	85.37	77.78	80.90	85.07
*ไม่ระบุ	5.78	5.78	5.78	3.02	5.77	6.17	5.61	13.27	12.10	8.76	5.09	3.26	-	6.13	5.85	3.85	3.25	4.88	11.11	5.67	1.49

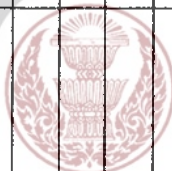
การได้รับอนุญาตให้มีอาวุธ	อาชีพ											เขตของที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนบท/ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการเมือง	พ.น. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อค้า/ แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต. พหุยา	กท.ม.	ภาค กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้		
ได้รับอนุญาต	8.40	15.56	16.05	12.40	25.00	30.00	11.90	11.18	3.57	20.76	8.73	5.56	16.91	8.67	11.48	12.16	19.75	15.00	14.75	8.93	7.23	
1 กระบอก	6.11	10.89	14.05	6.98	25.00	20.00	10.93	8.24	1.79	13.74	6.55	-	12.24	5.31	8.40	9.40	16.50	10.83	11.00	6.45	4.43	
2 กระบอก	-	2.72	0.67	1.55	-	-	0.96	1.18	-	2.92	1.45	-	2.92	1.06	0.61	1.15	2.00	2.00	1.50	0.99	0.47	
3 กระบอก	0.76	0.78	-	0.78	-	10.00	-	-	-	0.88	-	-	-	-	0.61	1.15	-	0.67	0.50	0.25	0.23	
4 กระบอกหรือมากกว่า	-	0.78	-	-	-	-	-	0.29	-	0.58	-	-	-	0.53	-	-	0.50	0.50	-	-	-	
*ไม่ระบุ	1.53	0.39	1.34	3.10	-	-	-	1.47	1.79	2.63	0.73	5.56	1.75	1.77	1.84	0.49	0.75	1.00	1.75	1.24	2.10	
ไม่ได้รับอนุญาต	80.15	77.82	80.60	86.05	75.00	70.00	81.67	82.06	89.29	77.19	82.18	83.33	75.22	85.13	79.51	82.57	80.25	79.33	81.25	75.43	89.04	
*ไม่ระบุ	11.45	6.61	3.34	1.55	-	-	6.43	6.76	7.14	2.05	9.09	11.11	7.87	6.19	9.02	5.28	-	5.67	4.00	15.63	3.73	

ตารางที่ 5.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละชนิดเป็นโพธิ์ครองของกลุ่มตัวอย่าง

ชนิดของอาวุธปืน	ภาพรวม	เพศ	อายุ								ระดับการศึกษา						รายได้								ศาสนา	
			ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,001-20,000 บ.	20,001-30,000 บ.	30,001-40,000 บ.	40,001 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม			
38 มม.	30.10	27.34		35.29	34.69	22.22	34.00	43.75	-	-	39.29	22.64	29.21	44.44	25.93	27.54	44.83	30.77	100.00	-	31.07	25.00	16.67			
9 มม.	11.73	15.63		4.41	4.08	12.35	18.00	12.50	-	50.00	14.29	3.77	13.48	11.11	7.41	17.39	13.79	7.69	-	16.67	10.73	75.00	8.33			
ลูกซองยาว/ไรเฟิล	9.69	7.03		14.71	4.08	12.35	8.00	18.75	-	-	10.71	9.43	11.24	-	11.11	10.14	17.24	-	-	10.73	-	-				
11 มม.	8.67	7.81		10.29	12.24	9.88	4.00	6.25	-	50.00	-	13.21	8.99	-	9.26	7.25	-	23.08	-	16.7	8.47	-	8.33			
ปืนลูกซอง	7.14	7.81		5.88	8.16	9.88	2.00	6.25	-	-	-	13.21	7.87	-	7.41	5.80	-	-	-	16.67	7.34	-	8.33			
357 มม.	6.12	5.47		7.35	12.24	4.94	4.00	-	-	7.14	5.66	6.74	11.11	5.56	4.35	3.45	7.69	-	16.67	6.21	-	8.33				
ปืนพกสั้น	5.61	2.34		11.76	10.20	4.94	4.00	-	-	7.14	1.89	7.87	-	11.11	1.45	10.34	-	-	-	6.21	-	-	-			
22 มม.	4.08	4.69		2.94	2.04	2.47	8.00	6.25	-	-	-	5.66	2.25	11.11	7.41	4.35	3.45	-	-	-	3.39	-	16.67			
ลูกโป๊	3.57	5.47		-	4.08	6.17	-	-	-	-	-	1.89	6.74	-	7.41	4.35	-	-	-	-	3.95	-	-			
32 มม.	3.06	3.91		1.47	2.04	4.94	-	6.25	-	-	7.14	7.55	-	-	1.85	5.80	-	-	-	16.67	2.82	-	8.33			
Bareta	1.53	0.78		2.94	-	1.23	4.00	-	-	-	-	-	1.12	22.22	-	1.45	-	15.38	-	-	1.69	-	-			
ฮอโต้	1.53	2.34		-	-	2.47	2.00	-	-	-	3.57	-	2.25	-	-	1.45	6.90	-	-	-	1.69	-	-			
HK	1.53	1.56		1.47	-	1.23	4.00	-	-	-	-	5.66	-	-	-	2.90	-	7.69	-	-	1.69	-	-			
M 16	1.02	1.56		-	-	-	4.00	-	-	-	3.57	1.89	-	-	-	1.45	-	7.69	-	-	1.13	-	-			
45 มม.	0.51	0.78		-	-	1.23	-	-	-	-	-	-	1.12	-	-	1.45	-	-	-	-	-	-	-			
อื่นๆ	4.08	5.47		1.47	6.12	3.70	4.00	-	-	-	7.14	7.55	1.12	-	5.56	2.90	-	-	-	16.67	2.82	-	25.00			

ตารางที่ 5.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละชนิดเป็นในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ชนิดของอาวุธปืน	อาชีพ										เขตของที่พักอาศัย					จังหวัดที่สำรวจ					
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนก/รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	หนง. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต.	กทม./ พัทยา	กทม.	ภาค กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้
38 มม.	10.00	26.83	30.43	21.43	-	20.00	40.91	34.78	-	34.09	28.57	-	33.33	30.95	30.56	20.41	38.46	28.77	26.47	48.15	4.35
9 มม.	20.00	17.07	30.43	-	-	20.00	13.64	4.35	-	4.55	-	-	20.00	11.90	8.33	12.24	7.69	13.70	11.76	11.11	13.04
ลูกซองยาว/ไรเฟิล	-	14.63	8.70	14.29	-	20.00	9.09	17.39	-	4.55	-	-	-	7.14	11.11	18.37	7.69	2.74	11.76	18.52	21.74
11 มม.	-	2.44	-	7.14	-	20.00	18.18	17.39	-	11.36	7.14	-	6.67	16.67	8.33	10.20	-	15.07	2.94	3.70	17.39
ปืนลูกซอง	40.00	9.76	-	-	-	20.00	-	4.35	-	6.82	7.14	-	6.67	2.38	8.33	16.33	-	10.96	5.88	-	17.39
.357 มม.	-	2.44	4.35	14.29	-	-	4.55	4.35	-	13.64	-	-	10.00	4.76	5.56	6.12	5.13	5.48	8.82	7.41	4.35
ปืนพกสั้น	-	-	13.04	7.14	-	-	4.55	-	-	11.36	7.14	-	-	7.14	5.56	-	15.38	4.11	5.88	-	-
22 มม.	10.00	2.44	4.35	7.14	-	-	-	-	-	2.27	21.43	-	6.67	2.38	11.11	2.04	-	4.11	8.82	3.70	4.35
ลูกโป	-	4.88	-	14.29	-	-	-	-	-	4.55	7.14	-	6.67	-	-	-	12.82	-	-	-	8.70
.32 มม.	10.00	4.88	-	-	-	-	4.55	4.35	-	-	7.14	-	-	2.38	5.56	6.12	-	4.11	2.94	7.41	-
Baretta	-	-	8.70	7.14	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	7.69	7.69	-	-	-	-
อโต้	-	4.88	-	7.14	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2.38	-	4.08	-	2.74	2.94	-	-
HK	-	-	-	-	-	-	-	4.35	-	-	14.29	-	10.00	-	-	-	-	-	8.82	-	-
M 16	-	2.44	-	-	-	-	-	4.35	-	-	-	-	-	4.76	-	-	-	1.37	2.94	-	-
.45 มม.	-	2.44	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2.38	-	-	-	1.37	-	-	-
*อื่นๆ	10.00	4.88	-	-	-	-	4.55	4.35	-	6.82	-	-	-	4.76	5.56	4.08	5.13	5.48	-	-	8.70

ตารางที่ 6 : ตารางแสดงค่าร้อยละการได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัวของกลุ่มตัวอย่าง

การได้รับอนุญาตให้ พกพาอาวุธปืนติดตัว	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20ปี	21-30ปี	31-40ปี	41-50ปี	มากกว่า 50ปี	ประถม/ ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ ปวส.	ป.ตรี/ เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000บ.	5,000- 10,000บ.	10,001- 20,000บ.	20,001- 30,000บ.	30,001- 40,000บ.	40,001- 50,000บ.	50,001- 60,000บ.	พุทธ	คริสต์	อิสลาม
ได้รับอนุญาต	5.65	4.90	6.59	8.56	5.77	5.49	4.05	0.88	1.61	3.78	6.40	7.15	4.55	5.55	5.32	4.30	12.20	4.88	5.56	5.57	8.96	5.26	
ไม่ได้รับอนุญาต	6.99	6.90	7.10	10.08	6.78	6.69	6.54	1.77	1.61	6.97	5.58	8.78	15.91	6.42	6.65	7.69	10.57	-	5.56	7.21	4.48	8.77	
*ไม่ระบุ	0.58	0.24	1.01	0.76	1.00	0.34	-	-	-	1.00	0.16	0.63	4.55	0.44	0.13	0.90	-	4.88	-	0.65	-	-	-

พรรคการเมือง	อาชีพ										เขตท้องที่อาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ราชการ/ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พนง. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อค้า/แม่ค้า/ แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต.	กทม./ พัทยา	กทม. กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้	
ได้รับอนุญาต	1.53	5.06	5.69	4.65	-	20.00	5.47	6.18	2.68	9.36	-	8.75	4.25	5.12	5.28	6.00	6.50	6.50	5.46	3.50	
ไม่ได้รับอนุญาต	6.11	10.12	10.37	7.75	25.00	10.00	4.50	5.00	0.89	10.53	-	8.16	4.07	6.15	6.65	11.50	8.17	8.00	3.23	3.73	
*ไม่ระบุ	0.76	0.39	-	-	-	-	1.93	-	-	0.88	5.56	-	0.35	0.20	0.23	2.25	0.33	0.25	0.25	-	

ตารางที่ 7 : ตารางแสดงค่าร้อยละความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองตามกฎหมาย

ความคิดเห็น	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้								ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ต่ำกว่า 50 ปี	มัธยม	ปวช./ปวส.	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,000-20,000 บ.	20,000-30,000 บ.	30,000-40,000 บ.	40,000 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม	
เห็นด้วย	62.75	68.75	55.29	64.79	59.38	66.47	63.83	58.14	46.04	68.15	62.00	63.65	60.00	60.40	62.98	65.43	69.06	86.05	66.67	62.91	55.29	73.85		
ไม่เห็นด้วย	36.11	30.22	43.43	34.13	39.13	33.24	34.84	38.76	51.80	30.99	36.14	35.92	40.00	38.22	35.65	34.57	30.94	13.95	33.33	35.99	43.53	26.15		
*ไม่ระบุ	1.14	1.03	1.28	1.08	1.48	0.29	1.33	3.10	2.16	0.86	1.86	0.72	-	1.38	1.37	-	-	-	-	1.10	1.18	-		

ความคิดเห็น	อาชีพ										เขตของที่พักอาศัย				จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ประมง	ทหาร/ตำรวจ	รับจ้าง	ค้าขาย	พนักงาน	ธุรกิจ/บริการ	พ่อค้า/แม่ค้า	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.	กทม./พัทยา	กทม.	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคใต้
เห็นด้วย	59.49	76.23	70.19	60.74	55.56	56.98	65.95	49.61	65.99	46.67	60.87	55.50	63.40	64.00	65.30	63.52	63.63	56.52	71.86
ไม่เห็นด้วย	37.97	22.84	28.97	39.26	44.44	41.31	33.51	49.61	32.75	51.52	39.13	42.20	35.88	34.61	33.33	36.26	45.27	41.41	26.52
*ไม่ระบุ	2.53	0.93	0.84	-	-	1.71	0.54	0.78	1.26	1.82	-	2.30	0.72	1.39	1.36	0.22	1.10	2.07	1.62

ตารางที่ 7.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละเหตุผลที่เห็นด้วย

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ	อายุ							ระดับการศึกษา						รายได้							ศาสนา		
			ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,001-20,000 บ.	20,001-30,000 บ.	30,001-40,000 บ.	40,001 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม		
ใช้ป้องกันตัว	41.10	44.51	36.86	43.63	39.02	42.49	43.09	33.33	26.62	43.84	42.29	40.99	40.00	38.10	39.64	45.72	41.01	72.09	28.57	41.45	34.12	44.62			
ทำให้เกิดความรู้สึกลดภัย	13.74	14.77	12.46	12.53	13.36	15.17	13.03	17.05	11.51	15.92	12.00	14.49	16.36	14.79	14.01	11.71	20.86	9.30	23.81	13.97	9.41	18.46			
ใช้ในการรักษา	3.61	3.57	3.67	4.54	4.14	3.32	2.66	1.55	3.60	2.91	2.86	4.35	1.82	4.26	3.99	3.35	0.72	-	9.52	3.26	7.06	7.69			
รักษาป้องกันทรัพย์สิน	1.41	2.27	0.34	0.43	0.95	1.73	1.60	4.65	0.72	2.40	1.00	1.04	1.82	0.75	1.59	2.23	2.88	-	4.76	1.52	-	-			
ใช้แทนที่การทำงาน	0.53	0.76	0.26	-	0.11	1.45	0.53	0.78	-	0.51	1.00	0.41	-	-	1.03	0.93	-	-	-	0.59	-	-			
*อื่นๆ	0.95	1.10	0.77	1.08	0.64	1.45	1.06	-	-	1.54	0.86	1.04	-	0.75	1.25	0.74	2.88	-	-	1.06	-	-			
*ไม่ระบุ	1.41	1.79	0.94	2.59	1.17	0.87	1.86	0.78	3.60	1.03	2.00	1.04	-	1.75	1.48	0.74	0.72	4.65	-	1.06	4.71	3.08			

เหตุผล	อาชีพ										เขตครองที่พักอาศัย					จังหวัดที่สำรวจ										
	เกษตร/ ประมง	พาหะ/ ตำรวจ	ธุรกิจ/ วิสาหกิจ	รับจ้าง/ บริการ	พ่อค้า/ แม่ค้า	รับจ้าง/ แม่บ้าน	รับจ้าง/ แม่บ้าน	รับจ้าง/ แม่บ้าน	รับจ้าง/ แม่บ้าน	รับจ้าง/ แม่บ้าน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.	กทม./ พัทยา	กทม.	ภาค กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้						
ใช้ป้องกันตัว	36.08	47.84	47.08	38.65	5.52	11.11	22.22	22.22	22.22	46.67	38.18	46.49	31.01	44.58	29.09	34.78	33.25	42.07	41.39	43.08	43.74	43.74	41.03	31.65	33.75	54.66
ทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย	15.19	14.81	14.76	15.34	5.52	11.11	22.22	22.22	22.22	26.67	12.25	14.05	12.40	12.85	11.52	21.74	15.35	13.83	13.39	13.65	12.75	12.75	13.09	15.16	16.77	11.34
ใช้ในการรักษา	6.96	1.85	3.06	5.52	5.52	11.11	11.11	11.11	11.11	13.33	4.27	2.43	1.55	4.79	3.03	-	2.81	4.32	3.13	3.51	3.96	3.96	4.05	2.86	1.66	5.26
รักษาป้องกันทรัพย์สิน	1.27	4.94	1.11	-	-	-	-	-	-	6.67	0.28	1.89	0.78	0.25	1.21	-	0.77	0.58	2.43	2.92	0.22	0.22	2.97	0.66	2.07	0.20
ใช้แทนที่การทำงาน	-	3.70	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1.55	-	-	-	0.77	1.15	0.35	0.19	-	-	0.94	1.54	-	-
*อื่นๆ	-	2.16	2.23	0.61	0.61	-	-	-	-	-	0.28	0.54	-	1.26	0.30	-	1.28	0.58	1.04	0.58	1.54	1.54	1.89	0.22	0.62	-
*ไม่ระบุ	-	0.93	1.95	0.61	0.61	-	-	-	-	-	1.71	0.54	2.33	2.27	1.52	4.35	1.28	0.86	2.26	1.36	1.32	1.32	1.89	1.54	1.66	0.40

ตารางที่ 7.2: ตารางแสดงค่าร้อยละเหตุผลที่ไม่เห็นด้วย

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้								ศาสนา	
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ปศ./เทียบเท่า	สูงกว่า ปศ.	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,000-20,000 บ.	20,000-30,000 บ.	30,001-40,000 บ.	40,000 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม	
ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม	21.00	17.10	25.85	18.14	22.38	20.38	22.07	20.93	27.34	18.15	20.00	21.43	23.64	21.80	21.75	21.56	17.99	6.98	19.05	20.75	25.88	23.08	
ทำให้เกิดความรู้สึกละอายใจ	7.34	6.32	8.62	7.13	8.59	6.94	5.59	6.98	7.91	4.45	8.71	8.49	12.73	8.15	6.15	7.25	10.07	2.33	9.52	7.45	9.41	1.54	
ก่อให้เกิดความหวาดเสียว	4.22	3.64	4.95	4.32	4.24	3.18	3.99	8.53	9.35	4.97	3.86	3.62	3.64	4.26	3.87	3.90	1.44	2.33	-	4.28	8.24	-	
หากขาดสติอาจเกิดการสูญเสีย	0.46	0.62	0.26	1.08	0.53	-	0.53	-	-	-	0.57	0.41	-	0.38	0.34	0.56	-	-	-	0.51	-	-	
อาจเกิดการฉ้อโกงและนำไปใช้ในทางที่ผิด	0.34	0.48	0.17	0.22	0.53	0.29	-	0.78	-	-	0.43	0.52	-	0.25	0.34	0.19	0.72	-	-	0.34	-	1.54	
*อื่นๆ	0.38	0.34	0.43	0.43	0.64	0.14	0.27	-	0.72	0.34	0.71	0.21	-	0.50	0.46	-	-	2.33	-	0.38	-	-	
*ไม่ระบุ	2.36	1.72	3.16	2.81	2.23	2.31	2.39	1.55	6.47	3.08	1.86	1.24	-	2.88	2.73	1.12	0.72	-	4.76	2.29	-	-	

เหตุผล	อาชีพ										เขตท้องที่พิจารณา					จังหวัดที่สำรวจ					
	เกษตร/ ประมง	พาณิช/ ค้าขาย	บริการ/ วิสาหกิจ	อ.นัก/ วิชาการ	สื่อ/ มวลชน	นักการ/ เมือง	พจน. เกษตร	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อค้า/แม่ค้า	รับจ้าง	ช่างเทคนิค/ นคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต. พญา	กทท. กลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคใต้			
ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม	24.68	13.27	16.43	22.09	22.22	6.67	27.07	20.27	27.91	16.62	29.09	17.39	27.11	18.59	21.04	18.91	21.76	17.81	30.55	23.60	13.77
ทำให้เกิดความรู้สึกละอาย	6.33	6.79	6.96	9.20	11.11	-	6.27	5.41	9.30	7.05	10.91	8.70	8.44	6.77	5.91	7.99	8.35	7.56	9.23	4.97	6.68
ก่อให้เกิดความหวาดเสียว	4.43	1.54	4.18	4.91	-	-	3.42	3.24	6.98	4.28	6.97	13.04	3.84	5.48	4.00	3.12	4.18	3.64	2.64	6.63	4.25
หากขาดสติอาจเกิดการสูญเสีย	-	0.31	-	1.23	-	-	0.85	0.27	-	1.26	-	-	-	1.59	0.17	-	-	0.54	0.66	0.41	0.61
อาจเกิดการฉ้อโกงและนำไปใช้ในทางที่ผิด	-	-	0.28	-	-	-	1.42	0.27	-	0.25	0.30	-	0.26	0.29	0.52	0.58	-	0.40	-	1.24	-
*อื่นๆ	-	-	-	1.23	-	-	0.57	0.54	-	0.50	0.61	-	-	0.14	0.70	0.78	0.22	0.94	0.22	0.21	-
*ไม่ระบุ	2.53	0.93	1.11	0.61	11.11	-	1.71	3.51	5.43	2.77	3.64	-	2.56	3.03	2.26	1.95	1.76	2.43	1.98	4.35	1.21

ตารางที่ 8 : ตารางแสดงค่าร้อยละความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนติดตัวได้

ความคิดเห็น	ภาพรวม	เพศ	อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้							ศาสนา					
			ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20ปี	21-30ปี	31-40ปี	41-50ปี	มากกว่า 50ปี	มากกว่า/น้อยกว่า 50ปี	มัธยม	ปวช./ปวส.	ปวช./เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000บ.	5,000-10,000บ.	10,001-20,000บ.	20,001-30,000บ.	30,001-40,000บ.	40,001-50,000บ.	50,001-60,000บ.	พุทธ	คริสต์	อิสลาม	
เห็นด้วย	44.43	49.14		38.37	43.69	36.81	50.87	54.35	34.45	32.31	50.38	46.46	42.35	31.11	40.28	44.17	51.42	45.32	70.59	47.37	45.29	29.85			36.21
ไม่เห็นด้วย	28.02	26.28		30.24	35.44	31.41	22.03	20.38	36.13	29.23	26.42	26.40	30.94	42.22	29.93	23.84	26.52	37.41	23.53	42.11	27.26	43.28			39.66
*ไม่ระบุ	27.55	24.57		31.39	20.87	31.77	27.10	25.27	29.41	38.46	23.21	27.15	26.71	26.67	29.79	31.99	22.06	17.27	5.88	10.53	27.45	26.87			24.14

ความคิดเห็น	อาชีพ										เขตครองที่พักอาศัย										จังหวัดที่สำรวจ			
	เกษตร/ประมง	ทหาร/ตำรวจ	ช่าง/รัฐวิสาหกิจ	อ.นักวิชาการ	สื่อมวลชน	ค้าขาย	ธุรกิจ/ค้าขาย	พ่อค้าแม่ค้า	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.	กม./พหุ	กม.	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคใต้				
เห็นด้วย	41.84	62.19	56.05	43.28	40.00	46.51	31.03	29.51	45.10	34.98	35.16	51.91	45.01	51.93	31.82	31.82	47.16	34.23	33.09	68.62				
ไม่เห็นด้วย	26.24	17.67	25.07	23.88	50.00	26.88	30.09	36.07	36.13	26.86	30.84	22.13	24.86	15.89	52.39	52.39	21.77	28.12	33.33	11.50				
*ไม่ระบุ	31.91	20.14	18.88	32.84	10.00	26.61	38.87	34.43	18.77	38.16	34.01	25.96	30.13	32.18	15.79	15.79	31.07	37.65	33.57	19.88				

LIART

National Institutional Repository of Thailand

ตารางที่ 8.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละเหตุผลที่เห็นด้วย

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา						รายได้								ศาสนา	
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ปตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ปตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,000-20,000 บ.	20,000-30,000 บ.	30,001-40,000 บ.	40,001 บ. ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์			
ใช้ป้องกันตัวเพราะอันตรายเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา	21.44	22.78	19.71	23.06	18.23	26.15	21.20	14.29	11.54	22.64	24.28	21.88	6.67	20.28	19.57	27.13	21.58	27.45	21.05	21.86	10.45	22.41		
ทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย	6.41	6.78	5.93	6.31	7.31	3.80	7.61	10.08	5.38	7.74	4.98	6.59	15.56	7.13	7.15	3.24	5.76	11.76	15.79	6.28	4.48	6.90		
ใช้ป้องกันทรัพย์สิน	5.78	7.82	3.16	1.21	2.04	8.72	14.13	5.04	8.46	4.34	7.99	3.76	4.44	1.82	6.02	10.32	8.63	19.61	10.53	6.10	2.99	3.45		
ไว้ใช้ในยามจำเป็นฉุกเฉิน	1.84	1.12	2.78	3.64	2.04	0.79	1.90	-	-	3.02	1.36	2.12	-	2.66	1.25	1.42	2.88	3.92	-	1.85	-	1.72		
บางคนจำเป็นต้องใช้	1.47	2.46	0.19	0.49	0.60	3.33	1.90	-	-	2.08	1.51	1.41	-	0.84	2.13	1.21	2.88	3.92	-	1.57	-	-		
ถ้ามีแล้วเก็บไว้ที่บ้านก็ไม่คุ้มค่า	0.59	0.60	0.57	0.97	0.48	0.63	0.27	0.84	1.54	1.13	-	0.59	-	0.70	0.38	0.40	1.44	-	-	0.65	-	-		
บุคคลที่ได้รับการอนุญาตก่อนผ่านการพิจารณาแล้ว	0.59	0.52	0.67	0.49	0.60	0.32	1.36	-	-	0.75	0.45	0.71	-	0.28	0.88	0.81	0.72	-	-	0.55	2.99	-		
*อื่นๆ	0.29	0.45	0.10	-	0.48	0.48	-	-	-	0.57	-	0.35	-	0.14	0.75	-	-	-	-	0.28	1.49	-		
*ไม่ระบุ	6.03	6.63	5.26	7.52	5.04	6.66	5.98	4.20	5.38	8.11	5.88	4.94	4.44	6.43	6.02	6.88	1.44	3.92	-	6.15	7.46	1.72		

LIRIT

Library Institutional Repository of Thailand

ตารางที่ 8.1 : ตารางแสดงคำร้อยละเหตุผลที่เห็นด้วย (ต่อ)

เหตุผล	อาชีพ										เขตของที่พักอาศัย							จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนก/รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พจน. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	นร./นศ.	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต.	กทพ./ พท	กทพ. กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาค ใต้	
ใช้ป้องกันตัวเพราะอันตรายเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา	20.57	26.86	28.02	12.69	20.00	-	16.93	22.04	14.75	24.65	17.31	11.11	14.12	23.96	22.22	25.87	17.70	17.70	21.92	14.43	15.94	33.92
	2.13	8.83	7.08	16.42	-	10.00	4.70	6.45	4.92	5.60	4.24	5.56	4.32	8.15	7.16	6.92	4.07	5.99	3.42	6.52	11.11	
ทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย	7.80	8.48	10.91	4.48	10.00	10.00	1.88	9.14	6.56	1.40	1.77	-	2.88	5.16	7.72	10.59	0.96	4.42	1.71	2.42	17.35	
ใช้ป้องกันทรัพย์สิน	-	0.71	1.77	2.24	-	-	1.88	1.61	-	4.20	2.12	-	0.58	2.83	1.32	1.02	3.11	2.37	0.98	1.21	1.36	
ไว้ใช้ในยามจำเป็นฉุกเฉิน	-	8.13	0.59	1.49	-	-	0.31	1.08	-	0.56	0.35	-	1.15	2.33	0.94	0.61	2.15	2.15	3.31	0.98	0.24	-
บางคนจำเป็นต้องใช้	0.71	0.71	0.59	0.75	-	-	-	-	-	1.12	1.06	5.56	0.29	0.67	0.56	1.22	-	-	1.42	0.49	0.48	0.19
ถ้ามีแล้วเก็บไว้ที่บ้านก็ไม่คุ้มค่า	-	1.41	1.18	0.75	-	-	0.31	-	-	0.56	0.71	-	0.86	0.17	0.19	0.41	1.67	1.67	0.47	0.49	0.24	0.19
บุคคลที่ได้รับการอนุญาตย่อมผ่านการพิจารณาแล้ว																						
*อื่นๆ	0.71	-	1.18	-	-	-	-	-	-	-	0.71	-	0.86	0.17	-	0.61	-	0.63	0.49	-	-	0.19
*ไม่ระบุ	9.93	7.07	4.72	4.48	10.00	-	5.02	6.18	3.28	7.00	6.71	-	10.09	8.49	4.90	4.68	2.15	2.15	6.62	11.25	6.04	4.29

LIART

Open Access Institutional Repository of Thailand

ตารางที่ 8.2 : ตารางแสดงค่าร้อยละเหตุผลที่ไม่เห็นด้วย

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ		อายุ				ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,000-20,000 บ.	20,000-30,000 บ.	30,000-40,000 บ.	40,000 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์ อิสลาม	
ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยเป็นอันตรายต่อตัวเองและผู้ใกล้ชิด	7.71	7.07	8.52	12.38	9.23	3.80	5.16	9.24	6.92	6.79	6.49	8.71	11.11	9.23	6.90	7.09	5.04	-	10.53	7.67	7.46	12.07
ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมได้ง่าย	6.07	5.29	7.08	5.34	6.00	5.23	7.07	10.92	4.62	5.47	4.98	7.29	26.67	6.57	4.39	6.07	12.95	13.73	21.05	6.24	5.79	8.62
คนบางคนอาจควบคุมตนเองไม่ได้	3.22	3.50	2.87	3.88	3.84	2.85	0.82	6.72	2.31	2.83	2.71	4.59	-	3.78	2.51	3.44	-	7.84	5.26	3.10	4.48	8.62
อาจนำไปใช้ในทางที่ผิด	0.84	0.97	0.67	1.70	0.60	0.63	1.09	-	-	0.57	1.51	0.47	2.22	0.84	0.38	0.61	2.16	-	-	0.79	2.99	-
ก่อให้เกิดความหวาดเสียว	0.71	0.60	0.86	0.73	0.60	0.95	0.54	0.84	0.77	0.38	1.06	0.71	-	0.56	0.75	0.81	-	-	5.26	0.69	-	3.45
ทำให้บ้านมีพ้อ	0.25	0.45	-	-	0.12	0.79	-	-	-	0.19	0.30	0.35	-	0.14	0.13	0.20	2.16	-	-	0.28	-	-
ดูบ้านเหมือนบ้านอื่น ไม่มีอะไรพิเศษ	0.13	0.07	0.19	-	0.12	0.16	0.27	-	0.77	-	0.15	0.12	-	0.14	-	0.40	-	-	-	0.14	-	-
ระบุอื่นๆ	0.25	0.30	0.19	-	0.36	0.32	0.27	-	-	0.38	0.30	0.24	-	0.28	0.25	0.20	0.72	-	-	0.23	1.49	-
ไม่จำเป็น	0.96	1.34	0.48	1.21	1.08	0.79	1.09	-	-	1.89	0.45	0.82	-	0.84	1.38	1.01	0.72	-	-	0.97	2.99	-
ไม่ระบุ	7.87	6.70	9.38	10.19	9.47	6.50	4.08	8.40	13.85	7.92	8.45	7.65	2.22	7.55	7.15	6.68	13.67	1.96	-	7.16	17.91	6.90

ตารางที่ 8.2 : ตารางแสดงคำร้อยละเหตุผลที่ไม่เห็นด้วย (ต่อ)

เหตุผล	อาชีพ										เขตท้องที่ที่อาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนบท/ วิสาหกิจ	อ.นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการเมือง	พจน. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อค้า/แม่ค้า	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต. พญา	กทม.	ภาค กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้	
ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัย/เป็นอันตรายต่อตัวเองและผู้ใกล้ชิด	7.09	2.47	7.67	10.45	10.00	20.00	5.96	6.99	9.84	11.76	7.77	16.67	6.34	7.49	6.03	3.67	16.03	3.94	7.33	10.39	3.70
ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมได้ง่าย	7.09	3.89	6.49	4.48	20.00	-	8.46	6.72	10.66	5.60	2.83	5.56	2.02	2.66	4.71	4.68	17.70	3.63	1.71	7.00	2.34
คนบางคนอาจควบคุมตนเองไม่ได้	2.13	2.47	3.24	1.49	-	20.00	4.39	2.96	1.64	3.36	3.53	16.67	2.88	2.16	3.39	2.04	6.22	3.31	1.96	3.14	1.75
อาจนำไปใช้ในทางที่ผิด	0.71	1.41	0.88	-	-	-	0.63	0.54	-	1.96	0.35	-	0.29	1.33	0.56	0.61	1.20	1.58	0.73	0.24	0.19
ก่อให้เกิดความหวาดเสียว	-	0.35	-	1.49	-	-	0.94	1.08	1.64	0.84	0.71	-	0.58	0.33	0.56	0.41	1.91	0.16	-	1.45	0.39
ทำให้บ้านรก	-	0.71	-	-	-	-	0.31	0.81	-	-	-	-	0.58	-	0.38	-	0.48	-	-	0.72	0.19
ดูบ้านเหมือนป่าเถื่อน ไม่มีระเบียบ	-	-	-	-	10.00	-	0.31	-	-	-	0.35	-	0.29	0.17	-	-	0.24	0.16	-	0.24	-
*อื่นๆ	0.71	-	0.88	-	-	-	0.31	-	-	-	0.35	-	0.29	-	0.19	0.61	0.24	0.16	-	0.48	0.39
ไม่จำเป็น	0.71	2.83	0.29	-	-	-	-	1.88	-	1.40	0.35	-	0.29	1.16	1.88	1.02	-	1.58	0.73	1.93	0.39
*ไม่ระบุ	7.80	3.53	5.60	5.97	10.00	10.00	8.78	5.91	12.30	11.20	10.60	16.67	17.29	6.82	7.16	2.85	8.37	7.26	15.65	7.73	2.14

ตารางที่ 9 : ตารางแสดงค่าร้อยละความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ได้มีโอกาสให้สัมภาษณ์ในครอบครัวและพบปะได้

ความคิดเห็น	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา							รายได้							ศาสนา	
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถมศึกษา	มัธยม	ปวช./ปวส.	ปวช./ปวส.เทียบเท่า	สูงกว่า ปวช.	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000-10,000 บาท	10,000-20,000 บาท	20,000-30,000 บาท	30,000-40,000 บาท	40,000 บาทขึ้นไป	พุทธ	คริสต์ อิสลาม			
ไม่ครบยกเล็ก	41.51	45.20	36.71	48.76	37.15	45.10	40.70	30.25	26.36	49.05	42.61	38.44	42.86	34.69	33.80	30.83	41.27	40.95	37.50	63.27	50.00	41.60	40.85	42.37
ครบยกเล็กแต่กฎหมายให้พักพาแต่อนุญาตให้มีครอบครัวได้	33.71	32.76	34.96	32.67	38.00	29.39	28.78	42.86	28.68	27.27	33.13	38.56	34.69					35.39	43.38	28.57	33.33	33.96	35.21	40.68
ครบยกเล็กกฎหมายให้อำนาจให้พักพาและครอบครัว	14.49	11.09	18.89	9.90	15.20	16.33	14.24	18.49	27.91	13.83	13.53	13.92	18.37	16.20		15.80	13.58	13.24	2.04		11.11	14.21	19.72	11.86
*ไม่ระบุ	10.29	10.94	9.44	8.66	9.65	9.18	16.28	8.40	17.05	9.85	10.73	9.08	4.08	8.59		12.10	10.08	5.88	6.12		5.56	10.23	4.23	5.08

(58)

ความคิดเห็น	อาชีพ										เขตครองชีพอาศัย							จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ประมง	ทหาร/ตำรวจ	ช่าง/รัฐวิสาหกิจ	ค้าปลีก/ค้าส่ง	บริการ	ขนส่ง	พาณิชยกรรม	บริการ	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคใต้
ไม่ครบยกเล็ก	43.80	46.81	43.47	45.55	50.00	50.00	31.03	42.90	37.14	37.14	36.84	29.66	46.03	44.57	47.88	33.98	33.98	33.98	33.98	33.98	33.98	33.98
ครบยกเล็กแต่กฎหมายให้พักพาแต่อนุญาตให้มีครอบครัวได้	32.85	35.82	33.13	28.26	37.50	37.50	41.38	32.71	30.36	30.36	36.84	36.72	34.11	29.46	24.58	46.27	46.27	46.27	46.27	46.27	46.27	46.27
ครบยกเล็กกฎหมายให้อำนาจให้พักพาและครอบครัว	13.87	8.16	11.85	16.67	12.50	12.50	16.93	12.06	22.86	22.86	5.26	24.58	8.77	12.60	13.35	17.83	17.83	17.83	17.83	17.83	17.83	17.83
*ไม่ระบุ	9.49	9.22	11.55	9.42	-	-	10.66	12.33	9.64	9.64	21.05	9.04	11.09	13.37	14.19	1.93	1.93	1.93	1.93	1.93	1.93	1.93

ตารางที่ 9.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละเหตุผลที่ไม่ควรยกเลิก

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ		อายุ					ระดับการศึกษา					รายได้										ศาสนา	
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถมศึกษา/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,000-20,000 บ.	20,000-30,000 บ.	30,000-40,000 บ.	40,000 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม			
มีประวัติอาชญากรรมร่วมกันตัว	12.03	12.82	11.00	17.08	9.77	14.62	9.01	3.36	4.65	13.83	11.98	12.03	14.29	12.39	9.68	14.61	12.50	22.45	11.11	11.87	8.45	20.34			
มีประวัติอาชญากรรมในการป้องกันทรัพย์สิน	3.01	3.90	1.85	0.50	1.45	6.69	3.78	0.84	2.33	2.65	3.73	2.71	4.08	1.27	2.29	6.17	6.62	8.16	-	3.14	2.82	3.39			
บุคคลแต่ละคนย่อมมีความจำเป็นต่างกัน	2.92	3.52	2.14	0.99	2.65	2.02	5.81	6.72	2.33	2.46	2.80	2.59	4.08	2.39	2.93	2.67	2.21	16.33	-	3.00	1.41	-			
รู้สึกปลอดภัย	2.75	3.00	2.43	3.22	3.50	2.02	1.45	4.20	2.33	2.84	1.71	2.95	10.20	3.10	3.31	1.65	0.74	8.16	-	2.77	4.23	1.69			
จำเป็นต้องใช้เงินที่การทำงาน	1.99	2.55	1.27	0.99	0.72	3.73	2.62	3.36	0.78	3.60	2.18	1.06	2.04	0.56	3.44	2.26	0.74	-	-	2.11	-	1.69			

เหตุผล	อาชีพ												เขตครองชีพอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ประมง	ทหาร/ตำรวจ	ชรา/รัฐวิสาหกิจ	อ./นักวิชาการ	สื่อมวลชน	นักการเมือง	พนักงานเอกชน	ธุรกิจ/ค้าขาย	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.พัทยา	กทท.พัทยา	กทท.กลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคใต้			
มีประวัติอาชญากรรมร่วมกันแล้ว	8.03	7.45	13.37	16.67	12.50	30.00	9.09	15.01	4.24	16.38	11.79	5.26	5.65	12.25	11.43	13.77	15.90	10.22	6.40	10.05	17.49		
มีประวัติอาชญากรรมในการป้องกันทรัพย์สิน	2.19	2.84	5.47	0.72	-	-	1.88	6.70	4.24	0.29	1.07	5.26	0.85	3.97	3.68	4.45	0.96	1.73	0.25	2.39	9.26		
บุคคลแต่ละคนยอมมีความจำเป็นต่างกัน	3.65	3.90	1.52	3.62	-	10.00	1.88	5.63	3.39	1.15	2.50	-	1.41	3.81	2.71	4.03	1.93	1.57	0.25	3.59	7.20		
รู้สึกปลอดภัย	5.84	3.19	2.43	18.70	25.00	-	1.88	0.54	1.69	3.16	1.43	5.26	3.39	2.48	1.94	3.60	2.65	2.04	0.99	4.78	3.50		
จำเป็นต้องใช้เงินในการทำงาน	0.73	9.93	0.91	-	-	-	0.94	1.07	1.69	1.15	0.71	-	2.54	2.48	2.33	2.33	-	4.09	2.46	2.15	0.41		

ตารางที่ 9.2 : ตารางแสดงค่าร้อยละเหตุผลที่ควรยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้พกพา แอ่อนุญาตให้มีในครอบครองได้

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ		อายุ						ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20ปี	21-30ปี	31-40ปี	41-50ปี	มากกว่า 50ปี	มากกว่าประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000บาท.	5,000-10,000บาท.	10,001-20,000บาท.	20,001-30,000บาท.	30,001-40,000บาท.	40,001-50,000บาท.	50,001-60,000บาท.	พุทธ	คริสต์	อิสลาม	
ช่วยลดอาชญากรรมลงได้	5.51	4.87	6.33	6.93	7.12	3.42	3.20	5.88	0.78	3.79	5.29	6.96	10.20	6.62	5.86	2.88	6.62	2.04	16.67	5.39	4.23	15.25		
ปัญหาสังคมลดลง/ไม่เกิดปัญหาตามมา	4.53	4.87	4.09	3.47	5.43	3.73	3.78	8.40	3.88	3.41	2.02	6.72	6.12	5.07	3.95	5.35	5.15	2.04	5.56	4.50	7.04	3.39		
ก่อให้เกิดความหวาดเสียวหวาดกลัว	3.39	5.10	1.17	0.99	2.65	3.27	5.23	12.61	6.98	5.30	1.40	3.07	2.04	2.68	3.31	4.94	3.68	-	-	3.52	5.63	-		
เป็นสิ่งผิดกฎหมาย ไม่สมควร	2.75	2.02	3.70	2.48	2.53	4.20	1.45	1.68	0.78	0.95	3.89	2.83	16.33	1.55	1.78	3.50	6.62	12.24	5.56	2.81	-	5.08		
เพื่อความปลอดภัยพระเป็นเจ้าอาวุธอันตราย	2.37	2.55	2.14	2.72	3.14	1.24	2.91	0.84	-	1.70	1.24	4.25	-	3.10	1.53	3.29	0.74	6.12	-	2.44	1.41	5.08		

เหตุผล	อาชีพ													สถานที่พักอาศัย					จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ประมง	ทหาร/ตำรวจ	ชนก/รัฐวิสาหกิจ	อ./นักวิชาการ	สื่อมวลชน	นักการเมือง	พ.น.เอกชน	ธุรกิจ/ค้าขาย	พ่อค้า/แม่ค้า	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.	กทม./พัทยา	กทม.	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคใต้		
ช่วยลดอาชญากรรมลงได้	4.38	3.90	4.56	6.52	-	20.00	5.64	7.77	5.08	6.32	3.93	5.26	3.11	8.28	3.68	1.48	10.36	3.46	1.48	5.74	7.20		
ปัญหาสังคมลดลง/ไม่เกิดปัญหามาก	3.65	7.09	6.08	5.07	-	-	502	2.95	3.39	4.02	2.50	15.79	3.11	5.63	3.68	5.93	3.61	5.50	2.96	5.02	4.94		
ก่อให้เกิดความหวาดเสียวหวาดกลัว	3.65	9.93	4.86	1.45	-	-	1.57	3.49	4.24	0.86	1.07	-	2.54	3.15	5.23	4.03	1.45	5.50	1.97	3.35	3.50		
เป็นสิ่งผิดกฎหมาย ไม่สมควร	1.46	0.71	3.34	2.17	25.00	-	6.27	3.49	-	2.01	1.43	5.26	2.54	1.32	1.55	2.12	7.23	2.99	1.72	2.15	-		
เพื่อความปลอดภัยพระเป็นเจ้า	4.38	1.77	2.74	2.17	-	-	3.76	0.80	0.85	3.16	2.14	-	0.85	1.82	1.16	1.69	6.75	2.20	0.99	0.96	1.23		
อาวุธอันตราย																							

ตารางที่ 9.3 : ตารางแสดงคำร้อยละเหตุผลที่ควรยกเลิกกฎหมายทั้งอนุญาัติให้พกพและครอบครอง

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ		อายุ				ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20ปี	21-30ปี	31-40ปี	41-50ปี	มากกว่า 50ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ปตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ปตรี	ต่ำกว่า 5,000บ.	5,000-10,000บ.	10,001-20,000บ.	20,001-30,000บ.	30,001-40,000บ.	40,001-50,000บ.	พุทธ	คริสต์	อิสลาม
เพื่อความปลอดภัยเพราะเป็นอาวุธอันตราย	3.30	2.62	4.19	3.22	3.38	2.95	3.78	4.20	6.98	3.41	2.64	3.18	4.08	3.52	2.93	3.70	2.21	-	-	3.38	1.41	1.69
	2.24	2.25	2.24	1.49	2.17	2.33	1.74	6.72	6.98	0.76	1.87	2.48	2.04	2.68	1.78	1.85	2.94	-	11.11	2.25	1.41	-
ปัญหาสังคมลดลงไม่เกิดปัญหามาตามา	0.80	0.82	0.78	0.25	0.36	1.40	1.16	1.68	1.55	1.70	0.78	0.24	-	0.70	1.27	0.82	-	-	-	0.70	5.63	-
ถ้าขาดสติอาจเกิดปัญหาตามมา	0.59	0.22	1.07	-	1.09	0.78	-	-	0.78	0.38	0.47	0.47	4.08	0.99	0.38	0.41	1.47	-	-	0.66	-	-
ก่อให้เกิดความหวาดเสียว	0.30	0.22	0.39	-	0.36	0.16	0.58	0.84	0.78	0.19	0.16	0.47	-	0.42	-	0.41	0.147	-	-	0.23	2.82	-

เหตุผล	อาชีพ												เขตท้องที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนก/รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พนัก เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต. พัทยา	กทม./ กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้				
เพื่อความปลอดภัยเพราะเป็น อาวุธอันตราย	2.92	2.13	2.13	3.62	-	-	3.76	2.41	10.17	2.87	4.64	-	2.26	2.65	3.29	2.33	6.27	0.94	2.96	4.07	3.50		
ช่วยลดอาชญากรรมลงได้	3.65	1.77	1.82	1.45	-	-	2.19	1.34	4.24	1.72	4.29	-	0.85	1.32	2.33	2.33	4.58	1.57	0.49	1.44	3.29		
ปัญหาสังคมลดลงไม่เกิดปัญหา ตามมา	1.46	0.71	0.61	-	-	-	0.63	0.80	2.54	0.29	1.43	-	0.56	0.50	1.74	1.06	-	1.26	1.23	0.48	0.82		
ถ้าขาดสติอาจเกิดปัญหาตามมา	0.73	-	0.91	1.45	-	-	0.94	-	1.69	-	1.07	-	0.28	-	0.78	0.64	1.45	1.45	0.49	0.24	0.41		
ก่อให้เกิดความหวาดเสียว	-	-	0.61	1.45	-	-	0.31	-	0.85	-	0.36	-	-	0.33	-	0.21	0.96	0.16	-	-	0.41		

ตารางที่ 10 : ตารางแสดงค่าร้อยละความ คิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อผลกระทบด้านกฎหมายเกี่ยวกับอาชญากรรม

ความคิดเห็น	ภาพรวม	เพศ		อายุ						ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ปวช./เทียบเท่า	สูงกว่า ปวช.	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000-10,000 บาท	10,000-20,000 บาท	20,000-30,000 บาท	30,000-40,000 บาท	40,000 บาทขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม		
มีผลกระทบ	18.00	23.62	10.91	19.75	14.88	17.12	23.68	20.35	12.10	25.05	15.85	16.52	22.73	16.57	20.40	16.52	13.01	19.51	27.78	18.15	20.90	17.54		
ไม่มีผลกระทบ	65.21	57.97	74.34	71.75	72.88	60.27	49.84	59.29	53.23	62.23	63.07	70.59	68.18	70.93	62.38	60.86	68.29	60.98	66.67	64.90	73.13	71.93		
*ไม่ระบุ	16.79	18.41	14.75	8.50	12.25	22.60	26.48	20.35	34.68	12.72	21.08	12.89	9.09	12.50	17.22	22.62	18.70	19.51	5.56	16.96	5.97	10.53		

ความคิดเห็น	อาชีพ														เขตของที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ					
	เกษตร/ประมง	ทหาร/ตำรวจ	ช่าง/รัฐวิสาหกิจ	อ.นักวิชาการ	สื่อมวลชน	นักการเมือง	พจน.เอกชน	ธุรกิจ/ค้าขาย	พ่อค้า/แม่ค้า	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.	กทพ./พัชยา	กทพ.	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคใต้					
มีผลกระทบ	17.56	44.75	16.00	15.50	37.50	20.00	7.37	17.06	7.14	19.13	11.55	27.78	16.03	20.11	21.84	21.51	8.21	23.47	16.25	17.37	21.68					
ไม่มีผลกระทบ	61.83	43.58	61.00	69.77	50.00	80.00	79.17	57.94	67.86	73.33	72.20	50.00	72.89	61.55	56.53	50.80	90.05	62.98	74.75	64.76	36.60					
*ไม่ระบุ	20.61	11.67	23.00	14.73	12.50	-	13.46	25.00	25.00	7.54	16.25	22.22	11.08	18.34	21.63	27.69	1.74	13.55	9.00	17.87	41.72					

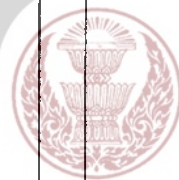
ตารางที่ 10.1 : ตารางแสดงค่าร้อยละผลกระทบของกลุ่มตัวอย่าง

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ		อายุ				ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	ปวช./เทียบเท่า	สูงกว่า ปวช.	ต่ำกว่า 5,000	5,000-10,000	10,000-20,000	20,000-30,000	30,000-40,000	40,000-50,000	50,000-60,000	พุทธ	คริสต์ อิสลาม
ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	8.53	11.05	5.35	8.50	7.63	8.90	9.97	10.62	2.42	14.31	4.90	9.14	11.36	7.70	9.27	8.14	8.94	12.20	16.67	8.68	10.45	7.02
	1.56	2.08	0.91	1.25	0.75	2.57	2.80	-	-	2.39	1.31	1.38	-	1.02	2.12	1.58	1.63	2.44	5.56	1.69	-	1.75
ทำให้อายุยืนยาวขึ้น	0.49	0.24	0.81	0.75	0.25	0.34	0.31	0.88	-	0.80	0.49	0.38	2.27	0.73	0.26	-	-	2.44	-	0.55	-	-
ก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพ	0.40	0.40	0.40	-	0.88	0.17	0.31	-	-	0.40	-	0.88	-	0.15	0.79	-	1.63	-	-	0.45	-	-
อื่นๆ	0.27	0.40	0.10	-	0.25	-	0.62	1.77	0.81	-	-	0.50	-	0.15	0.26	0.68	-	-	-	0.30	-	-
ไม่ระบุ	6.74	9.45	3.33	9.25	5.13	5.14	9.66	7.08	8.87	7.16	9.15	4.26	9.09	6.83	7.68	6.11	0.81	2.44	5.56	6.49	10.45	8.77

เหตุผล	อาชีพ										เขตของที่พักอาศัย						จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนก/รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พจน. เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	รับจ้าง นร./นศ.	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต. พัทยา	กทพ. กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้		
ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	6.87	24.51	7.33	6.98	-	20.00	3.85	7.94	0.89	9.28	4.33	11.11	8.45	9.88	9.39	9.84	4.23	6.50	10.17	7.93	
มีความจำเป็นต้องใช้และ ทรัพย์สิน	-	8.56	0.33	-	-	-	-	1.18	1.79	1.45	0.36	-	2.62	1.41	1.63	0.92	1.49	2.50	0.50	0.23	
ทำให้อายุยืนยาวขึ้น	-	0.39	-	1.55	-	-	0.64	0.29	0.89	0.87	0.36	-	0.29	0.88	0.61	0.46	-	0.25	0.50	0.70	
ก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพ	-	0.39	1.00	0.78	-	-	-	1.18	-	-	-	-	0.29	0.71	0.61	-	0.25	0.75	0.25	0.70	
อื่นๆ	-	-	1.00	0.78	-	-	-	0.29	0.89	-	-	-	-	0.35	0.41	-	0.50	-	0.50	0.23	
ไม่ระบุ	10.69	10.89	6.33	5.43	37.50	-	2.88	6.18	2.68	7.54	6.50	16.67	4.37	6.88	9.18	10.30	1.74	6.25	5.46	11.89	

ตารางที่ 10.2 : ตารางแสดงค่าร้อยละเหตุผลที่ไม่มีผลกระทบบ

เหตุผล	ภาพรวม	เพศ		อายุ						ระดับการศึกษา						รายได้						ศาสนา		
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถมศึกษา/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวส./ปวช.	ป.ตรี/เทียบเท่า	สูงกว่า ป.ตรี	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000-10,000 บาท	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001-40,000 บาท	40,001 บาทขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม		
ไม่มีความจำเป็นต้องใช้	21.97	21.62	22.42	23.50	27.13	16.61	17.45	21.24	16.94	16.70	19.61	27.53	38.64	24.71	20.79	15.84	26.02	41.46	38.89	22.16	16.42	36.84		
ไม่มีอาชญากรรมในครอบครัว	8.58	7.13	10.40	11.25	12.25	6.16	3.43	0.88	3.23	7.55	7.52	10.64	4.55	11.48	7.02	7.01	8.13	4.88	5.56	8.43	7.46	8.77		
ปัญหาส่วนใหญ่เกิดมาจาก	0.63	0.88	0.30	0.75	0.75	0.17	-	3.54	0.81	0.40	0.65	0.50	-	0.87	0.93	-	-	-	-	0.64	1.49	-		
การมีอาชญาในครอบครัว																								
ไม่ได้รับการอนุญาตให้พกพา	0.45	0.24	0.71	1.00	0.50	0.34	-	-	-	0.60	-	0.63	-	0.44	0.66	-	-	-	-	0.40	2.99	-		
เป็นสิทธิ์ของบุคคลที่สามารถ	0.40	0.64	0.10	-	0.13	0.34	1.25	1.77	-	0.40	0.49	0.38	-	0.29	0.40	0.90	-	-	-	0.45	-	-		
พหุภินิหาร																								
บ้านเมืองมีกฎหมายคุ้มครองอยู่แล้ว	0.13	0.16	0.10	-	0.13	-	0.62	-	-	0.40	-	0.13	-	0.29	-	0.23	-	-	-	0.15	-	-		
*อื่นๆ	0.31	0.48	0.10	0.25	0.38	0.34	-	0.88	0.81	0.60	0.33	0.13	-	0.44	0.13	0.45	-	5.56	0.20	-	-	3.51		
*ไม่ระบุ	32.74	26.82	40.20	35.00	31.63	36.30	27.10	30.97	31.45	35.59	34.48	30.66	25.00	32.41	32.45	36.43	34.15	14.63	16.67	32.47	44.78	22.81		

LIART

National Institutional Repository of Thailand

ตารางที่ 10.2 : ตารางแสดงค่าร้อยละเหตุผลที่ไม่มีผลกระทบ (ต่อ)

เหตุผล	อาชีพ										เขตของที่พักอาศัย					จังหวัดที่สำรวจ				
	เกษตร/ ประมง	ทหาร/ ตำรวจ	ชนก./รัฐ วิสาหกิจ	อ./นัก วิชาการ	สื่อ มวลชน	นักการ เมือง	พน เอกชน	ธุรกิจ/ ค้าขาย	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาล นคร	เทศบาล เมือง	เทศบาล ตำบล	อบต. พหุ	กม./ พหุ	ภาค กลาง	ภาค เหนือ	ภาค อีสาน	ภาคใต้
ไม่มีความจำเป็นต้องใช้	17.56	15.56	21.67	7.33	0.67	-	0.32	0.88	0.89	0.87	1.08	0.58	0.88	0.41	1.14	-	0.50	0.25	1.74	0.70
ไม่มีอาชีพในครอบครัว	9.92	3.11	7.33	0.67	-	-	-	5.29	4.46	11.59	10.11	4.08	8.47	6.53	5.95	17.91	8.10	4.25	8.68	4.43
ปัญหาส่วนใหญ่เกิดมาจาก	-	0.39	0.67	-	-	-	0.32	0.88	0.89	0.87	1.08	0.58	0.88	0.41	1.14	-	0.50	0.25	1.74	0.70
การมีอาชีพในครอบครัว	-	0.78	0.33	0.78	-	-	0.64	-	-	1.16	-	0.58	0.35	-	0.23	1.24	0.33	-	0.50	0.23
ไม่ได้รับการอนุญาตให้พัก	0.76	2.72	-	-	-	-	-	-	-	0.36	-	-	0.71	0.61	0.46	-	0.83	0.50	0.50	-
เป็นสิทธิ์ของบุคคลที่สามารถ พักกันได้	-	0.39	0.33	-	-	-	-	-	0.89	-	-	-	0.18	0.20	0.23	-	0.17	-	0.25	0.23
บ้านเมืองมีกฎหมายคุ้มครอง อยู่แล้ว	1.53	0.39	0.33	-	-	-	-	0.59	-	0.36	-	0.29	0.18	0.41	0.69	-	0.99	0.25	-	-
*ไม่ระบุ	32.06	20.23	30.33	28.68	25.00	40.00	39.42	27.35	45.54	37.97	37.18	22.22	58.02	26.10	33.47	27.36	33.22	60.50	30.27	13.52

LIR

Library Institutional Repository of Thailand

ตารางที่ 11 : ตารางแสดงค่าร้อยละมาตรการควบคุมที่ควรมี ถ้าคงกฎหมายอนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืนไว้

มาตรการควบคุม	ภาพรวม	เพศ		อายุ						ระดับการศึกษา						รายได้								ศาสนา	
		ชาย	หญิง	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี	ประถม/ต่ำกว่า	มัธยม	ปวช./ปวส.	เทียบเท่า ปวส.	สูงกว่า ปวส.	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000-10,000 บ.	10,000-20,000 บ.	20,000-30,000 บ.	30,000-40,000 บ.	40,000 บ.ขึ้นไป	พุทธ	คริสต์	อิสลาม			
		24.68	26.72	28.80	20.41	28.90	29.71	25.00	11.11	34.63	23.13	22.79	25.00	23.12	28.86	29.10	22.73	17.24	35.71	25.44	18.52	33.33			
มีการตรวจสอบทุกระยะและควบคุมอาวุธอย่างรัดกุม	25.58																								
มีใบตรวจครอบแต่ห้ามนำออกนอกบ้าน	23.17	21.82	24.90	30.98	29.71	16.28	9.42	18.75	18.52	20.78	22.39	24.36	28.57	30.93	20.99	17.62	10.23	17.24	21.43	23.00	25.93	23.08			
มีกฎหมายที่กำหนดโทษมากขึ้น	22.64	22.29	23.08	17.39	18.59	30.90	23.91	22.92	48.15	14.72	32.09	19.84	14.29	22.82	17.78	27.87	31.82	27.59	7.14	22.71	18.52	25.64			
ควรสืบประวัติและทดสอบสุขภาพจิตของผู้ที่ขออนุญาตก่อน	15.51	15.61	15.38	8.70	17.23	13.95	20.29	22.92	3.70	12.55	13.06	18.86	25.00	9.61	16.91	19.26	23.86	27.59	-	15.79	11.11	12.82			
ควรกำหนดอาชีพของผู้สามารถพกพาได้	4.90	5.41	4.25	7.07	3.63	5.32	7.25	-	11.11	6.06	4.48	4.72	3.57	4.50	6.71	0.82	4.55	3.45	21.43	4.78	11.11	5.13			

มาตรการควบคุม	อาชีพ										เขตท้องที่พักอาศัย					จังหวัดที่สำรวจ																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																			
	เกษตร/ประมง	ทหาร/ตำรวจ	ชน./รัฐวิสาหกิจ	อ./นักวิชาการ	สื่อมวลชน	นักการเมือง	พจน.เอกชน	ธุรกิจ/ค้าขาย	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	นร./นส.	รับจ้าง	ว่างงาน	เทศบาลนคร	เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล	อบต.	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ททท./พัทยา	ท

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ มีเรื่องที่เรียนให้ทราบเพิ่มเติม คือ เนื่องจากจะมีวันหยุดในวันศุกร์ที่ ๑๗ เป็นต้นไป อนุสนธิจากการประชุมเอเปก (APEC) ของรัฐบาลกับนานาชาติ เพราะฉะนั้นอาจจะมีการปรับการทำงานของที่ประชุมสภา คือ อาจจะมีการหยุดในวันจันทร์หรือวันอังคาร เพื่อการเตรียมตัวของสมาชิกฯ ก่อน แล้ว รายละเอียดที่ปฏิบัติจริงจะกราบเรียนให้ทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : ต่อไปเป็นวาระเรื่องด่วน ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ซึ่งเป็นเรื่องที่สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาอนุมัติเห็นชอบแล้ว แต่ก่อนพิจารณาเรียนเชิญท่านประธานนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ วิสิทธิ์ยุทธศาสตร์ (อ่างทอง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นิพนธ์ วิสิทธิ์ยุทธศาสตร์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอ่างทอง เนื่องจากว่า ตามระเบียบวาระการประชุมที่ท่านประธานฯ ได้กำหนดไว้ นั้น เรื่องแรก ก็คือ ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. แต่ในระเบียบวาระที่ ๕ เกี่ยวกับ ร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และ วัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาตมามอบให้แก่ทางราชการ เป็นเรื่องที่ค้างพิจารณาอยู่ แล้วก็มีเพียง ๔ มาตรา และมีสาระสำคัญเพียงมาตราเดียว ที่จะต้องพิจารณา ซึ่งเรื่องนี้ก็ได้รับการประสานมานะครับว่า ถ้าสามารถพิจารณาได้ไฉน จะเป็นประโยชน์ในการที่จะควบคุมการดูแลความปลอดภัยที่มีความสำคัญยิ่ง แล้ว โดยเฉพาะในช่วงจังหวัดดังกล่าวเวลานี้ด้วย เพราะฉะนั้นผมจึงขอเสนอที่จะใช้ข้อบังคับฯ ข้อ ๓๘ (๒) ขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระการประชุมจากระเบียบวาระที่ ๕ ขึ้นมาพิจารณา ก่อนครับ ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานวุฒิสภา : มีผู้รับรองถูกต้อง มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ
(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีนะครับ ผมขอที่ประชุมเอาเรื่องด่วนที่ ๕ นะครับ
เรื่องร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่
ทางราชการ พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเห็นชอบแล้ว

วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
เลขรับ.....41
วันที่ 19 ก.ย. 2546
เวลา 13.00 น.

ส่ง สำนักการประชุม

ด่วนที่สุด

ที่ สผ ๐๐๑๔/๔๔๐๓

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๑๔ กันยายน ๒๕๔๖

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด
ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๔ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันพุธที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิด
ทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออก
ใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. ซึ่งคณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ
ฉะนั้น จึงส่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมาเพื่อนำเสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๔

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๙

๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๙

กลุ่มงานบริหารทั่วไป สำนักการประชุม

รับที่ 7๐๐ / 2546

วันที่ 19 / ๙ / 46 เวลา 13.31 น.

ส่ง พระราชบัญญัติ ดำเนินการ

กลุ่มงานพระราชบัญญัติ

รับที่ ๒3 / 63

วันที่ 19 / ๙ / ๔๖

เวลา ๑๓.๓๑ น.

สำนักการประชุม

สารบบ

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต
มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบ
ให้แก่ทางราชการ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิด
ทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมาย
ห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. (พลตำรวจโท วิโรจน์ เปาอินทร์
และนายสุรสิทธิ์ นิติวัดวิรวัชร เป็นผู้เสนอ) ที่ประชุมได้พิจารณาและลงมติรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๓
(สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๖ และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่ง
เพื่อพิจารณา โดยถือร่างของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา เมื่อคณะกรรมาธิการพิจารณา
เสร็จแล้วจึงได้เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร

ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๔ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันพุธที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้พิจารณาในวาระที่สอง แล้วลงมติในวาระที่สามเห็นชอบ
ด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และให้เสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไปตามรัฐธรรมนูญฯ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สภาผู้แทนราษฎรส่งให้วุฒิสภาเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๖

(นายสมพล วณิชพันธุ์)

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

LIRT

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต
มามอบให้แก่ทางราชการ

พ.ศ.

หลักการ

กำหนดยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีผู้ครอบครองอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด
ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต และมีการนำอาวุธดังกล่าวไปใช้ในทาง
ผิดกฎหมาย ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการรักษาความปลอดภัยและป้องกันระงับการประกอบ
อาชญากรรมทั้งภายในประเทศและอาชญากรรมข้ามชาติ สมควรให้ผู้ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต นำอาวุธดังกล่าวมามอบ
ให้แก่ทางราชการภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยกำหนดยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่บุคคลนั้น
จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาตมามอบให้แก่ทางราชการ

พ.ศ.

หลักการ

กำหนดให้ยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มาส่งมอบให้แก่ทางราชการ

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีผู้ครอบครองอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต และมีการนำอาวุธดังกล่าวไปใช้ก่ออาชญากรรม ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการรักษาความปลอดภัยและป้องกันระงับการก่ออาชญากรรมทั้งภายในประเทศและอาชญากรรมข้ามชาติ จึงสมควรให้ผู้ที่นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาตนำอาวุธดังกล่าวมามอบให้แก่ทางราชการภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยกำหนดให้ยกเว้นความผิดอาญาให้แก่บุคคลนั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(พลตำรวจโท วิโรจน์ เปาอินทร์ และนายสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวัชรวิทย์ เป็นผู้เสนอ)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด
ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ
พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบ
ให้แก่ทางราชการ

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ
ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติ
ให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญา
ให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออก
ใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือ
ที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดดังกล่าว
มามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
ให้ผู้นั้นได้รับยกเว้นจากความผิดตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยุทธภัณฑ์

การส่งมอบและการรับมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ตามวรรคหนึ่ง
ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในประกาศกระทรวง

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน และกฎหมายว่าด้วยการควบคุม
ยุทธภัณฑ์ ที่ถูกจับกุมหรือตกเป็นผู้ต้องหา ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและอยู่ในระหว่างการ
สอบสวน หรือระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุด

อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่นำมาส่งมอบตามวรรคหนึ่ง ทางราชการ
ไม่จำเป็นต้องชดใช้ราคาและให้ตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกประกาศกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัตินี้

ประกาศกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

.....
.....
ถูกต้องตามมติของสภาผู้แทนราษฎร

(นายธงชัย ดุลยสุข)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานพระราชบัญญัติและนิติ ๑

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประธานวุฒิสภา : สำหรับเรื่องนี้วุฒิสภาได้รับเรื่องเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๔๖ จะต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน ขณะนี้เหลือเวลาพิจารณาถึง ๔๖ วัน แต่เนื่องจากมีความจำเป็นของรัฐบาลที่เกี่ยวกับการประชุมเอเปก ขอเชิญเลขาธิการดำเนินการครับ ที่นี้ก่อนเลขาธิการดำเนินการนะครับ ผมจะขอที่ประชุมคือเรื่องนี้ได้ให้คณะกรรมการได้พิจารณาตามข้อบังคับฯ ซึ่งจะได้สรุปให้ที่ประชุมฟังนะครับ เอาแบบย่อ ๆ สั้น ๆ เชิญท่าน พันตำรวจเอก สุรพงษ์ ไผ่นวล ครับ

พันตำรวจเอก สุรพงษ์ ไผ่นวล (กรรมการ) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พันตำรวจเอก สุรพงษ์ ไผ่นวล สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดบุรีรัมย์ ในฐานะคณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน ซึ่งได้รับมอบจากคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาทำการศึกษาร่าง พ.ร.บ. ยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. ตามข้อบังคับฯ ข้อ ๑๐๕ ซึ่งคณะกรรมการการยุติธรรมฯ ได้ตั้งคณะทำงานขึ้น ซึ่งทั้งหมดผมจะขอล่าวเพียงย่อ ๆ เพราะเอกสารปรากฏตามที่แจกจ่ายแล้วนะครับ สาระสำคัญก็คือว่าในหลักการของร่าง พ.ร.บ. ยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการนั้น นั้นเป็นหลักการแต่เหตุผลก็คือปัจจุบันมีผู้ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดจำนวนมากและนำไปใช้ในการประกอบการกระทำความผิดทางอาญา นั่นคือสาเหตุหลัก แล้วรัฐบาลก็จำเป็นที่จะต้องป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมและเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ นั่นคือหลักการ เหตุผลที่ปรากฏในร่าง พ.ร.บ. นี้ จากการศึกษาของคณะกรรมการได้สรุปเห็นมีสาระในมาตรา ๓ เท่านั้นที่ยกเว้นความผิดให้แก่ผู้ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิด ซึ่งนำมามอบให้กับทางราชการ โดยมอบให้กับนายทะเบียนภายในกำหนด ๖๐ วันนับแต่วันที่ร่างพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ แล้วจะได้รับการยกเว้นความผิดตาม พ.ร.บ. อาวุธปืน และ พ.ร.บ. ควบคุมยุทธภัณฑ์ หลักการมีเท่านี้ครับ ซึ่งก็เห็นว่ามีประโยชน์ คณะกรรมการนั้นเห็นด้วยที่ควรจะได้รับไว้พิจารณาแล้วก็พิจารณาได้อย่างรวดเร็ว

มีข้อสังเกตอย่างนี้ครับปรากฏตามเอกสารหมายเลข ๓ ขอให้ท่านประธานฯ ได้ดูรับ
 ก็คือร่างเดิมนั้นกำหนดให้นำมาอภิปรายกับทางราชการภายในกำหนด ๓๐ วัน สมาชิกท่านฯ
 ได้ขยายเวลาไปเป็น ๖๐ วัน ซึ่งคณะกรรมการก็เห็นด้วย เพราะวาระระยะเวลา ๓๐ วัน
 นั้นกระชั้นชิด เนื่องจาก พ.ร.บ. อาวุธปืนนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและ
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเป็นผู้รักษาการ ส่วน พ.ร.บ. ควบคุมยุทธภัณฑ์นั้น
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเป็นผู้รักษาการ เพราะฉะนั้นในการประกาศกำหนด
 หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ประกาศของกระทรวงทั้ง ๒ กระทรวงนั้นจะต้องใช้
 เวลาและจะต้องมีเวลาเตรียมการ เพราะฉะนั้นก็เป็นหลักการที่มีเหตุผล นั้นเป็น
 ข้อสังเกตที่สมาชิกท่านฯ ได้แก้ไข ผมจึงนำมาเสนอให้ท่านประธานฯ ได้ทราบ

- ๓/๑

ข้อที่ ๒ ในการรับมอบอาวุธปืนนั้น ไม่ควรจำกัดต้องมอบให้กับนายทะเบียนเท่านั้น ควรให้หน่วยงานอื่นรับมอบอาวุธปืนได้ด้วย เช่น สถานีตำรวจต่าง ๆ ผู้ใหญ่บ้านกำนัน ทั้งในเขต กทม. และต่างจังหวัด ปรากฏตามเอกสารแนบครับ ทั้งนี้เพื่อเป็นการจูงใจและเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดไว้ในครอบครอง ถ้าหากมอบให้กับนายทะเบียนโดยตรงจะมีปัญหาอันนี้ แต่ไม่จำเป็นต้องตราเป็นพระราชบัญญัติ เพราะว่าในมาตรา ๓ นั้นเอง ได้กำหนดวิธีการแล้วโดยกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการหรือเงื่อนไขตามประกาศของกระทรวง ซึ่งอาจจะมอบหมายให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สถานีตำรวจรับมอบแทนแล้วส่งมอบนายทะเบียนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องแก้ไขในร่าง พ.ร.บ. นี้

ข้อต่อไปครับ การเตรียมความพร้อมในประกาศกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงกลาโหมนั้นต้องร่วมกันประกาศให้เร็ว เพราะอาจล่าช้าขึ้นได้

ข้อต่อไปครับ รัฐต้องประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเข้าใจว่า ผู้ที่นำอาวุธปืนมามอบให้กับทางราชการเท่านั้นที่จะได้รับยกเว้นความผิด ส่วนที่เจ้าหน้าที่ไปตรวจค้นพบหรือไปใช้ในการกระทำผิดต่าง ๆ นั้นจะไม่ได้รับการยกเว้นความผิดแต่อย่างใด

ข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งครับ อาวุธปืนที่นำมามอบนั้น บางกระบอกอาจจะเคยกระทำผิดมาแล้ว ซึ่งหากไปทำการตรวจสอบก็จะไม่ได้รับความร่วมมือ เพราะจะไม่มีคนนำมามอบให้ แต่ถ้าไม่ตรวจสอบก็จะมีผลเสียหลาย เพราะอาชญากรรมที่ยังไม่ทราบตัวผู้กระทำผิดที่ใช้อาวุธปืนไปทำการฆ่าหรือพยายามฆ่าผู้อื่นนั้น ก็จะไม่สามารถตรวจสอบได้ อันนี้ก็แล้วแต่ฝ่ายบริหารจะไปพิจารณา ขอให้ที่ประชุมนี้ได้นำไปพิจารณาในประเด็นเหล่านี้ สรุปแล้วคณะกรรมการได้เห็นว่า ควรจะรับร่างนี้ไว้พิจารณาครับท่านประธานฯ ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาธิการดำเนินการครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขาธิการวุฒิสภา) :

LIRT

“บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต
มามอบให้แก่ทางราชการ

พ.ศ.

หลักการ

กำหนดยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาตมามอบให้แก่
ทางราชการ

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีผู้ครอบครองอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต และมีการนำอาวุธ
ดังกล่าวไปใช้ในทางผิดกฎหมาย ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการรักษาความปลอดภัย
และป้องกันระงับการประกอบอาชญากรรมทั้งภายในประเทศและอาชญากรรมข้ามชาติ
สมควรให้ผู้ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาต
หรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต นำอาวุธดังกล่าวมามอบให้แก่ทางราชการภายใน
ระยะเวลาที่กำหนด โดยกำหนดยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่บุคคลนั้น จึงจำเป็นต้อง
ตราพระราชบัญญัตินี้”

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมบุญ ท่องนราณ คว้า

นายสมบุรณ์ ทองบุราณ (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม สมบุรณ์ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดยโสธร ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ คือตามหลักการและเหตุผลผมเห็นด้วย แต่กระผมเรียนถามท่านประธานฯ ผ่านไปถึง ท่านรัฐมนตรีว่า มีบางอย่างถ้าราษฎรอ่านแล้วก็ไม่เข้าใจท่านประธานฯ กระผมมาจาก จังหวัดเมืองบั้งไฟพะเนาะครับท่านประธานฯ ครับ ถามว่ากรณีดอกไม้เพลิง อยากให้อธิบาย ชีครับว่าคืออะไรกันแน่ครับ ที่เด็กไปจุดเวลาออกพรรษา เวลาเข้าพรรษา ผิดไหมครับท่าน ตรงนั้น

แล้วประการที่ ๒ ท่านประธานฯ คำว่า “สิ่งเทียมอาวุธปืน” คืออะไรครับ .
อยากให้อธิบายตรงนี้

แล้วประการที่ ๓ ท่านประธานฯ ครับ ท่านบอกว่า ถ้าราษฎรมีอาวุธปืน มีกระสุนปืนอะไรต่าง ๆ เป็นต้น ต้องคืนให้รัฐภายใน ๖๐ วัน ท่านประธานฯ ครับ กระผมว่า คือยอมรับปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ก็จริงท่านประธานฯ ครับ แต่อย่าลืมว่าจนกว่า ท่านนายอำเภอจะได้รับคำสั่งจากท่านผู้ว่าฯ ผู้ว่าฯ จะได้รับหนังสือจากทางรัฐมนตรีมหาดไทย ท่านประธานฯ ครับ คำนั้นจะไปอธิบายให้ผู้ใหญ่บ้านเข้าใจได้ ผู้ใหญ่บ้านจะไป อธิบายบอกต่อราษฎรครับให้เข้าใจว่าอาวุธปืนคืออะไร ต้องคืนภายใน ๖๐ วัน กระผมว่า ไม่น่าจะเป็นไปได้ท่านประธานฯ ถ้ายึดไปสัก ๕๐ วัน ยังพออนุโลมได้ ถ้าท่านรัฐมนตรี บอกว่าปัจจุบันนี้ถนนหนทางเรียบร้อยหมดแล้ว โทรศัพท์มีหมดแล้ว ท่านประธานฯ ครับ แต่โทรศัพท์มีเฉพาะในกรุงเทพฯ ชัยภูมิของท่านรองประธานฯ สุชนก็ไม่ครบ เพราะฉะนั้น กระผมว่าเรื่อง ๖๐ วัน ไม่น่าจะเป็นไปได้ จะทำให้ราษฎรอยู่ดี ๆ เจตนาเพิงทราบเมื่อ ๓ วัน ก่อนนี้เองว่าผู้ใหญ่บ้านบอกว่าเอาปืนไปคืนนะ กำลังจะปรึกษากับภรรยาอยู่พอดีครับ หมดอายุแล้วท่านประธานฯ ก็เลยคืนไม่ได้ กระผมว่าถ้า ๖๐ วัน เลื่อนไป ๕๐ วัน น่าจะเป็น ประโยชน์ต่อประชาชนหรือประโยชน์ต่อแผ่นดินด้วย ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่าน พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ ครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิษณุโลก กระผมเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะในประเทศไทยของเราได้ละเลย

เกี่ยวกับเรื่องการควบคุมอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานในช่วงที่มีสงครามเย็น ปรากฏว่าอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ได้มีผู้ลักลอบออกมาจำหน่ายในพื้นที่ในตลาดมากมาย และในปัจจุบันนี้อาวุธเหล่านั้นทางราชการก็ยังไม่สามารถที่จะเก็บรวบรวมได้ทั้งหมด การค้าขายอาวุธให้แก่กลุ่มที่ก่อการร้ายก็ยังคงปรากฏอยู่ เพราะฉะนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทางรัฐบาลจะต้องควบคุมเรื่องนี้ให้ชัดเจนเพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากการนำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดไปใช้ในการก่อการร้ายต่าง ๆ

อีกประการหนึ่งในการควบคุมเกี่ยวกับเรื่องอาวุธปืนของทางราชการของเราก็ไม่ค่อยเคร่งครัด เพราะฉะนั้นจึงมีปืนเถื่อนซึ่งค้าขายกันในตลาดซึ่งควบคุมไม่ได้อีกจำนวนมาก แล้วนอกจากนั้นทางราชการเองก็ยังไม่สามารถควบคุมผู้ที่ผลิตปืนเถื่อนในท้องตลาด หรือจะเป็นเครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดอีกจำนวนมาก เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องตราพระราชบัญญัตินี้ จึงขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านวิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ ครับ

นายวิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ (เชียงราย) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ

ผม วิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดเชียงรายครับ ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ ~~ครับ~~ X
ในหลักการและเหตุผลตามที่ทางรัฐบาลได้นำเสนอมาก็เป็นสิ่งที่จำเป็น ผมเห็นด้วยในการที่ทางรัฐบาลนั้นมีมาตรการที่จะเป็นการถือว่าอภัยโทษผู้ที่มีสิ่งผิดกฎหมายไว้ในครอบครอง คืออาวุธปืนแล้วก็เครื่องกระสุนปืน แต่ท่านประธานฯ ครับ ที่ผมอยากจะตั้งข้อสังเกตว่า มาตรการนี้ต้องยอมรับว่ารัฐบาลนั้นเคยทำมาหลายครั้ง แต่ปัญหาเหล่านั้นก็ไม่หมดไป เมื่อเป็นดังนั้นแล้วร่าง พ.ร.บ. อภัยโทษอาวุธปืนก็ต้องทำกันเป็นระยะ ๆ อย่างนั้นที่เดียวหรือครับ ตรงนี้อยากตั้งเป็นข้อสังเกตว่ารัฐบาลจะต้องศึกษาและหาวิธีการว่าการที่ออก พ.ร.บ. อภัยโทษเป็นระยะ ๆ อย่างนี้ตรงวัตถุประสงค์ไหม จะแก้ปัญหานั้นได้ไหม เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว การทำเช่นนี้แล้วผมก็เลยคิดว่าจะทำให้เกิดความเคยชินในหมู่ราษฎร คิดว่ามีไว้ก็ระยะหนึ่งรัฐบาลก็จะอภัยโทษให้เอาไปคืนได้ ก็จะมีซ้ำ ๆ ซาก ๆ วนเวียนอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าหลังจากร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ออกไปแล้ว รัฐบาลต้อง

ไปศึกษาครับ ศึกษาว่าเดินมาถูกทางไหมในการแก้ไขเรื่องปัญหาอาชญากรรมขึ้นเดือนหรือว่า
วัตถุที่เป็นเครื่องกระสุนปืนที่ไม่ถูกกฎหมาย เราจะแก้ปัญหามาให้ถูกจุดครับ ผมฝากใน
ประเด็นนี้ไว้ นะครับ ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ ครับ

- ๕/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญ พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา กราบ

พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา (สงขลา) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา ก่อนที่จะอภิปรายในร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้โดยตรง กระผมขออนุญาตกล่าวไปถึงแนวคิดของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีที่แล้วมาสักนิตหนึ่งครับ ก็คงไม่ใช่จะเป็นการนอกเรื่องเสียทีเดียว คงจะเอามาเชื่อมโยงกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ จากแนวคิดของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งได้เสนอแนวความคิดมาเมื่อไม่นานมานี้จะให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่ปลอดจากอาวุธที่อยู่ในความครอบครองของประชาชน และยังพูดต่อไปว่า ร้านค้าอาวุธปืนต่าง ๆ ก็ควรจะเตรียมหาอาชีพใหม่ได้แล้ว เมื่อกระผมได้ย่นแนวความคิด อันนั้น กระผมก็มีความเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง เพราะกระผมได้เคยเสนอญัตติในสภานี้ให้ศึกษาเรื่องร่าง พ.ร.บ. อาวุธปืน โดยกระผมมีแนวความคิดอยู่ว่า ประเทศของเราพยายามที่จะก้าวไปสู่ประเทศพัฒนานั้นก็ไม่สมควรที่จะให้ประชาชนได้มีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง เพื่อใช้การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินนั้นก็ควรจะเป็นหน้าที่ของฝ่ายรัฐบาล ที่จะดูแลความร่มเย็นเป็นสุขของประชาชน เมื่อ ฯพณฯ ได้เสนอแนวคิดนี้ออกมา ปรากฏว่า ได้มีทั้งเสียงตอบรับและเสียงคัดค้าน ซึ่งในความเป็นจริงนั้นจะเห็นว่า เสียงคัดค้านนั้น อาจจะมีมากกว่าเสียงที่ตอบรับ ฝ่ายที่คัดค้านจะเห็นว่าคัดค้านอยู่ใน ๒ เรื่อง คือ

เรื่องแรก ที่บอกว่าอาวุธปืนที่มีอยู่ในความถูกต้องที่ชอบด้วยกฎหมายนั้น ส่วนมากจะไม่ได้ใช้ในการกระทำความผิด อาวุธปืนที่ใช้กระทำความผิดส่วนมากจะเป็นอาวุธปืนเถื่อนหรืออาวุธปืนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งในข้อเท็จจริงอันนั้นกระผมมีข้อมูล แต่วันนี้ไม่ได้คิดมาด้วย ความจริงแล้วอาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิดนั้น อาวุธที่ผิดกฎหมายกับที่ถูกกฎหมายนั้นมีปริมาณที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายอาจจะมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเล็กน้อย แต่ว่ามีอาวุธปืนอยู่ส่วนหนึ่ง คืออาวุธปืนในคดีที่ไม่สามารถยึดอาวุธปืนมาได้ อันนั้นไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าผิดหรือถูกกฎหมาย

ในประเด็นที่ ๒ ฝ่ายที่อ้างก็คือในสิทธิป้องกันตนบอกว่า ประชาชน ควรจะมีสิทธิป้องกันตน อันนี้ส่วนมากจะเป็นคำกล่าวอ้างของผู้ที่ไปขออนุญาตมีอาวุธปืน ได้ง่ายก็บอกว่า เป็นสิทธิของประชาชนควรมีอาวุธปืนไว้ป้องกันตนเอง ด้วยสิทธิอันนี้

กระผมก็ใคร่เรียนเสนอว่า ในสิทธิป้องกันตนเองนั้นทุก ๆ คนมีสิทธิป้องกันชีวิตของตนเองได้เสมอกันทุกคน คนที่เพิ่งออกจากเรือนจำมาเมื่อวานนี้ก็คงจะมีสิทธิป้องกันตนเองได้เท่ากับผู้ที่ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ นะครับ เพราะฉะนั้นถ้าจะพูดถึงสิทธิป้องกันตัวเองก็แจกจ่ายอาวุธปืนให้ทุกคนไปเลยไว้ป้องกันตนเอง

ต่อไปก็มาเข้าถึงเรื่อง ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ กระผมคิดว่า เรามีกฎหมายอยู่เป็นจำนวนมากที่มีอยู่แล้ว ไม่ค่อยจะได้บังคับใช้หรือบังคับใช้ไม่ค่อยได้ผล ในเรื่องของหลักการตามร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้กระผมก็คิดว่า ตามหลักการนั้นฟังดูผิวเผินก็เป็นไปได้จะเป็นอย่างนั้น แต่ในทางปฏิบัติเมื่อกฎหมายออกมาใช้บังคับแล้วกระผมเกรงว่าไม่น่าจะได้สัมฤทธิ์ผลตามมาตรา ๓ ของร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ เพราะว่าคนที่มีอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายอยู่นั้น คือเขามีไว้ก็เพื่อความมุ่งหมายที่จะใช้ในธุรกิจที่ผิดกฎหมายหรือใช้เพื่อกระทำความผิด เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่ามีจำนวนไม่น้อยที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดไปแล้ว เพราะฉะนั้นก็คงจะไม่กล้ามามอบ หรือคนที่มีแล้วยังไม่เคยใช้ในการกระทำความผิดก็เช่นเดียวกันก็น่าจะไม่กล้ามามอบ เพราะใครจะถืออาวุธปืนสงครามมาถึงมอบ จะเป็นภาพของตัวเองที่แสดงออกมาในทางไม่ดีต่อเจ้าหน้าที่ทันที เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่า คนที่มีอาวุธปืนอยู่ถ้าเขาไม่ต้องการจะมีต่อหรือจะมอบก็มีวิธีจะมอบได้หลายวิธี โดยการปิดบังตัวเอง คงจะไม่มีใครนำมามอบส่วนนี้ -----

แต่อย่างไรก็แล้วแต่ ก็เชื่อมโยงกับเรื่องที่กระผมอภิปรายถึงแนวความคิดของ ฯพณฯ นายกฯ เมื่อสักครู่ กระผมคิดว่า ฯพณฯ นายกฯ คงจะคิดหนักไว้หลายชั้น คงไม่ใช่ออกร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้มาเพื่อที่จะดำเนินการเรื่องนี้เรื่องเดียว เพราะฉะนั้นอันนี้กระผมก็ใคร่อยากทราบ เหตุผลว่า เมื่อออกร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้มาแล้วใช้บังคับไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง ทางรัฐบาล มีแนวโน้มที่จะทำอะไร เรื่องอาวุธปืนต่อหรือไม่ ถ้าเพียงแต่ออกร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้มา ฉบับเดียว ทำเสร็จแล้วก็จบ ไม่มีอะไรต่อเนื่อง กระผมคิดว่า กระผมคงไม่สามารถจะรับ กฎหมายฉบับนี้ไว้ให้กรงวังของปัญหากฎหมายที่ออกมาอีกฉบับหนึ่ง ก็ไม่สามารถไป ใช้บังคับได้เช่นเดิม แต่ว่าถ้าท่านมีอะไรที่จะทำต่อเนื่องจากนี้ กระผมก็ยินดีที่จะสนับสนุน ครับ ขอขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านภิญญา ช่วยปลอด ครับ

นายภิญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ภิญญา ช่วยปลอด สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสุราษฎร์ธานีครับ ท่านประธานฯ ครับ จริง ๆ กระผมก็เห็นด้วยนะครับ แต่อยากจะฝากข้อสังเกต ครั้งหนึ่งในอดีตนะครับ สมัย ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี อาจารย์หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมทย์ เมื่อปี ๒๕๑๘ ก็เคย ทำอย่างนี้ ให้ค้นอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายขึ้นทะเบียน พอขึ้นแล้วนะครับสุดท้ายก็หมุนเวียน อย่างนี้นะครับ ก็ไม่จบสักที กระผมฝากอยู่ ๒ ประการ

๑. โทษครับ เวลานี้คนทำความผิด คนพกปืนกลายเป็นคนร้าย แล้วเขากล้า พกปืน เขาไม่กลัว คนดี ๆ ไม่กล้าพก บางครั้งไปขออนุญาตก็ขอยาก ขออนุญาตครับ แต่คนที่กล้าทำความผิดพวกนี้ไม่กลัว เพราะ ๑. อาจจะบอกว่าเจ้าหน้าที่ไม่สามารถจับกุม เขาได้ หรือ ๒. เขาอาจจะบอกเจ้าหน้าที่นั้นบกพร่อง รัฐไม่แข็งแรง ฉะนั้นอยากจะฝาก ว่า ทำอย่างไรครับ กระผมยกตัวอย่างท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผมว่ากฎหมายนี้ต้อง เด็ดขาดครับ กระผมกลับมาจากประเทศเวียดนามกับคณะแปรรูปฯ เมื่อ ๒ เดือนที่แล้วครับ เด็ดวัยรุ่นหรือไม่วัยรุ่นก็ตาม แข่งรถเก่งครับท่านครับ กฎหมายยึดรถเลยนะครับ แล้วติดคุก ด้วย พวกซึ่งทั้งหลาย เขาจับเลยนะครับ แล้วจับก็ไม่กล้า เขาจับเลยครับและก็ยึดรถเลย รถเก่ง รถเบนซ์ก็มี เขายึดเลยครับ ไม่ปล่อย แล้วเขาก็ติดคุก ติดคุกด้วยนะครับ กระผมว่าต้อง เด็ดขาดอย่างนี้ครับ รถที่แข่ง ๆ กันทั้งหลาย อันตรายต่อคนอื่นเขาหนักหนาเลยนะครับ

ไม่ปลดปล่อยต่อชีวิตทรัพย์สินคนอื่นเขา แล้วเขาไม่กลัวกฎหมายครับ ๑. ไม่กลัวว่าเจ้าหน้าที่ไม่กล้าเอา หรือ ๒. ลูกของผู้หลักผู้ใหญ่ ตรงนี้ขอฝากรัฐบาล ขอเป็นรัฐบาลแรกที่จัดการเรื่องนี้ทีเถอะครับ รถที่แข่งกันทั้งหลายบนท้องถนนอันตรายกับประชาชนมาก เรื่องป็นเหมือนกันครับท่าน ขอวกเรื่องป็นนินิดหนึ่งว่า กระผมกลัวอย่างเดียวยครับว่า คนที่เป็นคนร้ายก็ยังไม่มอบและหลบหลีกอยู่อย่างนี้ครับไปทำความผิด ฉะนั้นโทษต้องให้หนักครับ

ทำไมประเทศมาเลเซียเขาทำได้ อาจจะการเมืองต่างกันก็ได้ แต่เขาก็ทำดี เมื่อคนไม่กล้าพกผิดหนัก ๆ ทุกคนก็ต้องระวังตัว แต่ถ้ากฎหมายนี้ออกมาระยะแรกอาจจะได้ครับ แต่กระผมกลัวคนที่ยังคือแพ่งอยู่นั้น ก็ยังเลียงอยู่อย่างนั้นเอง เราจะต้องทำอะไร ต่อเนื่องให้เด็ดขาดว่า เมื่อคุณไม่ถึงตรงนั้นแล้วคุณต้องเค็ดรื้อน ท่านต้องเค็ดรื้อนแน่ แต่ขอภาครัฐนั้นช่วยประชาสัมพันธ์ทำความเข้าใจถ่องแท้ตั้งแต่จังหวัด อำเภอ ตำบลและหมู่บ้าน ให้เขาเข้าใจให้เวลาเขา ถ้าหลังจากนั้นแล้วถือว่า คุณไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย คุณต้องมีปัญหานะครับ ถ้อย่างนั้นขอฝากตรงนี้

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านปรีชา ปิตานนท์ ครับ

นายปรีชา ปิตานนท์ (จันทบุรี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผมปรีชา ปิตานนท์ ส.ว. จันทบุรีครับ ท่านครับ การตอบกฎหมายฉบับนี้นั้นะครับ เหมือนกับการออกบทเฉพาะกาลที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้ ถ้าดูลึกในรายละเอียดในมาตรา ๓ ให้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดดังกล่าว มามอบให้แก่ชายทะเบียนท้องที่ ภายในกำหนด ๖๐ วันนับแต่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นได้รับการยกเว้นความผิดทางอาญา กฎหมายนี้จะสามารถบังคับใช้ได้ ๖๐ วัน เท่านั้น หลังจากนั้นก็ต้องกลับไปใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องอีกโดยเคร่งครัด หรืออาจจะมีมาตรการอย่างอื่นของรัฐบาลออกมา ผมไม่เห็นจำเป็นจะต้องมาอภิปรายกันมากเลยครับ เพราะว่ากฎหมายนี้จะใช้ได้ ๖๐ วัน หลังจากนั้นก็ใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องตามปกติครับท่านครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า สาระสำคัญอยู่ตรงนี้ต่างหากครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านพันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล สรุปลีกครั้ง แล้วเดี๋ยวผมจะขอมติในวาระหนึ่งว่าจะรับร่างไว้พิจารณาหรือไม่รับครับ เชิญครับ

พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานฯ ครับ ผม พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล ขอขอบคุณท่านประธานฯ ครับ ผมขอชี้แจงอีกครั้งหนึ่งครับ การยกเว้นตามร่าง พ.ร.บ. นี้ยกเว้นเฉพาะอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดเท่านั้น ส่วนสิ่งเทียมอาวุธปืน ดอกไม้เพลิงนั้นยังเป็นไปตามกฎหมายทุกประการ ผมขอชี้แจงเพียงเท่านี้ในประเด็นนี้

ส่วนประเด็นที่ ๒ ครับ เรื่องของการมอบอาวุธปืนนั้นจะปราบปรามอาชญากรรมได้เพียงใดหรือไม่ นั้น ขอเรียนให้ดูจากเอกสารหมายเลข ๑ หมายเลข ๒ ครับ รัฐได้เคยกระทำการให้มีการมอบอาวุธปืนมาแล้ว ๖ ครั้งด้วยกัน ตั้งแต่มีการใช้ พ.ร.บ. อาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๕๐ เป็นต้นมา ซึ่งมีการยกเว้นโทษ ไม่มีการชดใช้ราคาและยกเว้นความผิดและไม่มีการชดใช้ราคาตามเอกสาร ส่วนที่มีการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมตามหน้าที่นั้น เอกสารหมายเลข ๒ ข้อ ๓.๓ จะเห็นชัดว่า เจ้าหน้าที่ได้ทำการปราบปรามจับกุมผู้ที่มีอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดที่ได้รับอนุญาตและไม่ได้รับอนุญาตนั้นจำนวนเท่าไร ในปี ๒๕๔๔ นั้นจับอาวุธปืนธรรมดา ๒๒,๐๐๐ รายนะครับ ปี ๒๕๔๕ ๑๕,๐๘๗ ราย ในจำนวนนี้เป็นอาวุธปืนสงครามนะครับ ๔๔๓ ราย และ ๔๗๕ ราย ตามลำดับ นั่นคือสถิติที่น่าเสนอให้ท่านประธานฯ ได้ทราบ ส่วนมาตรการในการมอบอาวุธปืนนั้นเป็นส่วนหนึ่งครับ ไม่ได้หมายความว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐจะละเว้นไม่ทำการจับกุมปราบปราม อันนี้ละเว้นให้เฉพาะผู้ที่นำมามอบให้เท่านั้น ส่วนผู้ที่ยังไม่ได้นำมามอบให้เจ้าหน้าที่สืบทราบก็ทำการตรวจค้นปราบปรามจับกุมได้ตามปกติครับ ท่านประธานฯ ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : สมาชิกฯ ครับ เราอภิปรายในวาระแรกมาพอสมควร ผมจะขอมตินะครับ ท่านจะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาหรือไม่รับ ท่านสมาชิกฯ ครับ ท่านสมาชิกฯ ผู้ใดเห็นควรรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎร หรือไม่ควรรับร่างนี้ไว้พิจารณาให้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ มีท่านสมาชิกฯ ท่านใดมีปัญหาเรื่องการลงคะแนนไหมครับ

มีท่านใดไม่เรียบร้อยขกมือ เรียบร้อยแล้วนะครับ ผมปิดการลงคะแนนและขอเจ้าหน้าที่
รวมคะแนนครับ

นายผ่อง เล่งอี้ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ เชิญท่านผ่องครับ

นายผ่อง เล่งอี้ (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม
ผ่อง เล่งอี้ กรุงเทพมหานคร เห็นด้วยครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๒๓ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงคะแนนเห็นด้วย ๑๒๓ นะครับ ไม่เห็นด้วย ๑
รวมผู้ไม่ได้ลงคะแนนจากท่านผ่องเป็น ๑๒๔ นะครับ ก็เป็นอันว่า วุฒิสภารับ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณานะครับ ต่อไปที่ประชุมจะให้คณะกรรมการการคณะใด
พิจารณาคำรับ เชิญท่านสมพร คำชื่น ครับ

- ๘/๑

นายสมพร คำชื่น (แพร่) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร่ ท่านประธานฯ ครับ เนื่องจากว่ากฎหมาย
 ฉบับนี้มีมาตราน้อยมาก ผมจึงขออนุญาตท่านประธานฯ เสนอให้ที่ประชุมใช้ข้อบังคับฯ
 ข้อ ๑๑๒ พิจารณาเป็น ๓ วาระในวาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานวุฒิสภา : มีผู้รับรองถูกต้อง มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นที่จะตั้ง
 กรรมการใหม่ครับ ไม่มีนะครับ เพราะฉะนั้นถือว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้พิจารณา
 โดยคณะกรรมการเต็มสภาคือ สมาชิกฯ เพราะท่านเป็นกรรมการทุกท่าน
 นะครับ เชิญท่านเลขาฯ ดำเนินการครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขาธิการวุฒิสภา) :

“ร่าง

พระราชบัญญัติ

ยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด
 ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ

พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

.....

LIRT

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายขกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติขกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ถ้านำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ผู้นั้นได้รับขกเว้นจากความผิดทางอาญาตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยุทธภัณฑ์”

ประธานวุฒิสภา : มาตรา ๓ มีท่านขออภิปราย มีท่านสมบรูณ์
ทองบุราณ ท่านสันติภาพ และท่านสุนทร และท่านสงวน นะครับ เชิญท่านสมบรูณ์
ทองบุราณ ก่อนครับ ถ้ามีการขอแก้ไขให้บอกด้วยนะครับ

นายสมบรูณ์ ทองบุราณ (ขโสร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม สมบรูณ์ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดยโสธร ท่านประธานฯ มาตรา ๓ นี้
กระผมเห็นข้อความที่ไม่น่าจะปฏิบัติเป็นจริงได้ตรงที่ว่าถ้าราษฎรคนใดที่มีอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดนี้ครับ ต้องมาคืนให้ทางราชการตั้งแต่กฎหมายฉบับนี้
มีผลบังคับใช้ภายใน ๖๐ วัน กระผมว่า ท่านประธานฯ ครับ พรรคพวกเราก็ผิดกฎหมาย
อยู่แล้ว ท่านรัฐมนตรีครับ อาวุธปืนเหล่านั้นไม่ได้มาฟรี ๆ นะท่านประธานฯ ซื้อมาด้วย
ใช้ไหมครับ อย่างอาท้าวจะซื้อมา ๕,๐๐๐ บาท อย่างนี้ใช้ไหมครับ หรือปืนตราดาวของ
จีนแดงนี้ซื้อมา ๑,๕๐๐ บาท ท่านองนี้ ซื้อมาแล้วท่านประธานฯ แต่ยังคิดว่าคนที่มียืน
ไม่ต้องเป็นอาชญากรรมเสมอไปนะครับ ก็ซื้อไว้เผื่ออะไรครับ เผื่อว่าอนาคตนี้เพื่อรัฐบาล
จะมีเมตตาปราณีบอกว่าแล้วต่อกันนะ ใครมีอาวุธสงครามมาขึ้นทะเบียนใหม่ ซึ่งรัฐบาล
ผ่าน ๆ มาเคยทำมาแล้วท่านประธานฯ เพราะฉะนั้นคนเหล่านี้ก็ต้องขังใจก่อน ภายใน
๖๐ วัน เพิ่งรับทราบจากท่านผู้ใหญ่บ้าน ๕ วันพอดี กำลังจะปรึกษากับลูกชายคนโตว่า
จะเอาไปคืนให้ท่านดีหรือไม่คืนดีครับ เพราะฉะนั้นท่านประธานฯ ไม่ใช่ว่าประกาศไป
ราษฎรแห่กันมาไม่มีทางหรอกครับ ท่านประธานฯ เคยเห็นไหมครั้งหนึ่ง ไม่ทราบว่า
จังหวัดไหนครับ บอกว่าถ้าราษฎรมียืนเก็บ เพื่อเป็นการเลิก ละลด ไม่ต้องไปยิงสัตว์
อีกแล้วนะครับ ผู้ว่าฯ ก็ให้ใบประกาศท่านประธานฯ ใครมีปืนยาวปืนเก็บมาคืนให้ ผู้ว่าฯ
ออกใบประกาศให้ เทียวนี้ก็ถามรัฐมนตรีว่าถ้าราษฎรคืนให้มีใบประกาศให้เขาบ้างไหม
ผมว่าคืนให้เขาเถอะครับ ใบประกาศสักใบหนึ่ง บอกว่าคุณทำดีแล้วนะ ท่านประธานฯ
ครับ อยู่ดี ๆ จะขอคืนฟรี ๆ ยากอยู่หรอก ผมจะให้ทางรัฐบาลโฆษณาด้วยครับว่า ผลดี
ผลเสียของการมียืนเป็นอย่างไร ถ้าคืนให้แล้วก็ออกใบประกาศให้เขาไม่ดีหรือครับว่า
คุณทำดีนะคืนปืนให้ก็จะเข้าทำท่านประธานฯ ครับ ส่วนพวกอาชญากรเขาไม่คืนก็อีก

เรื่องหนึ่ง รัฐมนตรีไปตามจับเอา ผมก็เลยจะขอเลื่อนจาก ๖๐ วันครับ แปรญัตติครับว่า
จาก ๖๐ วันเป็น ๙๐ วันเถอะครับ จะได้เกิดประโยชน์และสมประโยชน์ต่อราษฎรทุกคน
ทั่วหน้าครับ ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ ครับ

- ๕/๑

ประธานวุฒิสภา : ประเด็นของท่านสมบูรณ์ ทองบุราณ ขอให้ผู้ที่มิอาจ
เป็นตามมาตรา ๓ มามอบให้แก่นายทะเบียน ซึ่งร่างเดิมเป็น ๖๐ วัน ท่านสมบูรณ์ ทองบุราณ
ขอแก้เป็น ๕๐ วัน ใช่ไหมครับ เชิญท่านสันติภาพครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ ครับ ในถ้อยคำของ
มาตรา ๓ ผมเรียนท่านประธานฯ มีต้องแก้ไขเพิ่มเติม เนื่องจากกรณีการพิจารณาของ
กฎหมายฉบับนี้ใช้กรณีการเต็มสภา เพราะฉะนั้นปัญหาข้อเท็จจริงเกิดขึ้นจริง ๆ ในส่วน
ที่เกี่ยวข้องครับท่านประธานฯ ผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ ในส่วนแรกที่ผมอยากจะมอบ
ให้แก่นายทะเบียนท้องที่ภายใน ๖๐ วัน คำว่า “นายทะเบียนท้องที่” ผมอยากกราบเรียน
อย่างนี้ท่านประธานฯ ว่าก็จะเป็นการกระแสรายหรือคนที่มิอาจขึ้นไว้ภายในครอบครอง
ยกตัวอย่างในกรณีถ้ามอบให้แก่ส่วนราชการ ท่านกำหนดเอาเองครับว่าส่วนราชการ
ตรงไหน เพื่อจะได้สอดคล้องกับมาตราหนึ่งที่ยกกว่า กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต
มามอบให้แก่ทางราชการ ในเมื่อเป็นส่วนนี้เป็นพื้นที่นายทะเบียนไม่สามารถออกใบอนุญาต
ให้ได้ เป็นผลตามมาก็คือว่าต้องมามอบให้แก่ส่วนราชการ ถ้านายทะเบียนภายในท้องที่จะมี
ปัญหาว่ากว้าง ขอบเขตแค่ไหน สมมติว่าในหมู่บ้านหนึ่งเขาบอกว่ามอบราชการ เคียวกจะไป
สอดคล้องกับเงื่อนไขที่ท่านสมบูรณ์ขอ ๖๐ วัน เป็น ๕๐ วัน ซึ่งผมจะลำดับให้เห็น
ท่านประธานฯ ตรงนี้ว่า ถ้าในข้อเท็จจริงหลังจากที่ไปตามลำดับประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาต่อไปถึงผู้ว่าราชการจังหวัด เรียกประชุมนายอำเภอไปถึงกำนัน
ผู้ใหญ่บ้านนั้นครับ ถ้าเขานำขึ้นซึ่งทุกคนมีมามอบให้กับผู้ใหญ่บ้าน ในกฎกระทรวง
ท่านว่ามีวิธีการมอบอย่างไร น่าจะสะดวกกว่าเขา ท่านไปเชิญชวนรณรงค์ให้เขามามอบ
ไม่เชื่อ ไม่มีทางหรอกครับ ชาวบ้านอยู่บนดอยบนเขาห่างไป ๒๐๐ - ๓๐๐ กิโลเมตร
ไม่รู้เรื่องหรอกครับ ท่านรัฐมนตรีนั่งตรงนี้ท่านฟังนิดหนึ่งนะครับ ผมฝากท่านให้เป็น
การบ้านก็คือว่า ไม่มีโอกาสที่จะได้รับรู้ส่วนราชการข่าวสารนี้ไม่ถึงแน่ แต่พอท่านเชิญ
กำนัน ผู้ใหญ่บ้านมาประชุมที่อำเภอ บอกว่าคุณมีปัญหะ ๕๐ วันเขาให้อำนาจนะ ต่อไปเป็น
ระเบียบทางราชการไม่ต้องถูกจำคุก ไม่ต้องถูกการตรวจค้นอะไรไป ท่านพอถึงผู้ใหญ่บ้าน
รู้บ้างขอให้เขาแบกมาให้ผู้ใหญ่บ้าน ในกฎกระทรวงท่านว่าเอาเองว่า ผู้ใหญ่บ้านจะไปมอบ

ให้กำนันหรือมอบให้นายอำเภอเป็นเรื่องระเบียบว่ากัน แต่ผมบอกว่าท่านให้นายทะเบียน
 ท้องที่นั้นะครับ เมื่อสักครู่นี้ก็มีคำตอบว่า นายทะเบียนท้องที่จริง ๆ ก็คือ เจ้าพนักงาน
 ผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตให้ ก็อาจจะเป็นนายอำเภอหรือผู้ว่าราชการจังหวัด
 แต่ในส่วนนั้นหมายถึงว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องในเมื่อกำนัน ผู้ใหญ่บ้านอยู่ภายใต้การดูแลของ
 ส่วนราชการอำเภอแล้ว ไม่ต้องล่อไปหาอำเภอประมาณ ๖๐ - ๗๐ กิโลเมตร นี่นะครับ
 ผมว่ามอบให้กับผู้ใหญ่บ้าน ส่วนราชการท่านกำหนดเอาเอง แต่ผมอยากใช้คำว่า แก๊จก
 ของเดิมนายทะเบียนท้องที่ ให้กับส่วนราชการ ท่านกำหนดตรงไหนท่านว่าเอา
 แต่ในขณะเดียวกันท่านประธานฯ ครับ สมมติว่าท่านบอกให้นายทะเบียนท้องที่ที่ต้องวิ่งไป
 หาทางจังหวัดหรืออำเภอ ยกตัวอย่างในกรณีเป็นยาว เอชเค เอ็ม ๑๖ หรืออาก้าอะไร
 ก็แล้วแต่ พวกตั้งใจนี้จะนำไปมอบแก่ทางราชการ ไปฝากคนอื่นไม่ได้ครับ ๖๐ กิโลเมตร
 บังเอิญไปเจอด่านชวชนักเข้าไปใหญ่ ในขณะที่จะเอาไปมอบนี่นะครับ นี่ถ้าจะแก้ปัญหา
 อย่างนี้ ผมนั่งคิดเมื่อสักครู่นี้นั่งฟังปัญหานี้ว่า อยู่ในป่าในเขาพอถึงเวลานี้บ่ขาวดีป็นไว้ก็มี
 ปัญหา ไม่ใช่ประโยชน์เอามอบให้ทางราชการเอาใส่กระเป๋ไป ไปถึงเจอด่านแทนที่จะทำ
 ประโยชน์ ช่วยเพราะต้อง ๖๐ กิโลเมตร แต่ถ้ามอบให้ผู้ใหญ่บ้านช่วยรับไปหน่อยนะ
 แยกจากบ้านไป ๓ หลัง ไปมอบให้ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านก็ทำทะเบียนไว้ ผมว่าตรงนี้
 น่าจะใกล้เคียงว่า-----

- ๑๐/๑

เพราะฉะนั้นผมถึงเห็นว่าให้นายทะเบียนท้องถิ่นนี้ครับ ถ้าท่านกำหนดว่าในขณะที่กฎหมายนี้ประกาศบังคับใช้นั้นครับ ให้ท่าน ผู้ใหญ่บ้าน เป็นนายทะเบียนส่วนท้องถิ่น ท่านไปว่าเอาเอง สิ่งที่ผมเป็นห่วงอยู่ท่านประธานฯ ก็คือว่า เมื่อเขาจะแบกอวรุบขึ้น ซึ่งไม่สามารถอนุญาตออกให้ได้นี้นะครับ จะเป็น เอ็ม ๑๖ อาก้า เอชเค หรืออะไรก็แล้วแต่ มันเป็นการะกับเขารับ ผมเชื่อว่าชายแดนนี้มีมาก เป็นภาระกับเขาท่านทำอะไร และก็ไปเจอค่าที่ผมเรียนท่านประธานฯ ก็ช่วยหนักเข้าไปใหญ่ เพราะฉะนั้นถ้ามอบให้ใกล้ ๆ นี้นะครับ นั่นคือแนวคิดที่ผมเรียน ผมบอกว่า ถ้าอย่างนั้นก็มอบให้ส่วนราชการ แต่ในส่วน ๖๐ วันนี้นะครับ ขอแก้เป็น ๕๐ วัน ซึ่งจริง ๆ ถ้าแปรญัตติก็ต้องแปรฯ อย่างนี้ท่านประธานฯ ว่า ในเมื่อระบบราชการล่าช้า แล้วต่อไปสมมุติว่าเราให้โอกาสท่านแล้ว ท่านมี ๖๐ วันนี้นะครับ การประชาสัมพันธ์ไปตามส่วนราชการวิทยุ โทรทัศน์ ก็แล้วแต่ เป็นโอกาสที่จะให้คนได้รู้ เมื่อคนรู้เสร็จเขาจะไม่มีข้ออ้างว่า ฉันไม่รู้ เพราะฉะนั้นต่อไปเหมือนกับที่ท่าน ประเกียรติบอก กระบวนการที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดที่ไม่ยอมมอบอาวุธปืนให้กับทางราชการนี้นะครับ จะได้ชัดเจน จะได้ไม่มีข้ออ้าง ฉันให้เธอตั้ง ๕๐ วันแล้วนะ อ้างไม่รู้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นท่านจะกำหนดโทษหนักขึ้น หรือจะกำหนดโทษผู้ใดมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองอาวุธสงครามนี้นะครับ จำคุกตลอดชีวิต ประหารชีวิต ท่านว่าไปให้ร้ายแรง ไม่มีใครว่าครับ แต่ต้องเปิดโอกาสให้เขาได้นำมามอบให้เงื่อนไขเวลาเขา เพราะฉะนั้นที่ผมขอเห็นว่า ส่วนราชการกับกำหนดภายใน ๖๐ วัน เป็น ๕๐ วันนี่ ผมก็ยังมี ๒ ประเด็นที่คิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์ในการพิจารณากฎหมาย ในการที่กรรมการจะพิจารณาเต็มสภาครับ ขอขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอบขอบคุณท่านสมาชิกฯ นะครับ ท่านสมาชิกฯ ครับ ต่อไปเป็นท่านสุนทร จินดาอินทร์ นะครับ แต่ผมขอเรียนปรึกษาที่ประชุมอย่างนี้นะครับ เนื่องจากมาตรา ๓ นี้มีอยู่ ๔ วรรค แต่ทั้ง ๔ วรรคนี่ วรรคหนึ่งก็ประเด็นเรื่อง ๕๐ วัน หรือ ๖๐ วัน เป็นเรื่องของเงื่อนไขเวลานะครับ วรรคหนึ่งเป็นเงื่อนไขเวลา วรรคสองเป็นเรื่องการส่งมอบและรับมอบโดยประกาศกระทรวง วรรคสาม การบังคับใช้มิให้บังคับใช้แก่ผู้ที่กำลังเป็นจำเลยอยู่ และวรรคสี่ รัฐบาลไม่ต้องไปขอใช้ผู้ที่เอาปืนมาคืน เพราะฉะนั้นมีอยู่ ๔ ประเด็น ผมขอความกรุณาพิจารณาทีละประเด็นนะครับ เพราะฉะนั้น

กำลังพิจารณาขณะนี้ขอพิจารณาวรรคหนึ่ง ประเด็นจำนวนวันนะครับ เชิญท่านสุนทร จินดาอินทร์ ครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ
 ผม สุนทร จินดาอินทร์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดกำแพงเพชร ก่อนอื่นท่านประธานฯ ครับ
 ถ้าวรรคหนึ่งของผมนี้จะไม่เกี่ยวกับเรื่องวันนะครับ คืออยากจะเรียนถาม ฯพณฯ รัฐมนตรี
 นะครับว่า ที่วรรคหนึ่งกำหนดว่าให้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ไปมอบให้แก่
 นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนด ๖๐ วัน อย่างนี้หมายความว่าตั้งแต่กฎหมายประกาศใช้
 เป็นต้นไปนี้จะไม่มีการกันอาวุธปืน วัตถุระเบิด หรือเครื่องกระสุนปืนที่ผิดกฎหมาย อย่างนี้
 ใช่หรือไม่ ซึ่งภายใน ๖๐ วันนี้มีสิทธิที่จะนำมามอบ หลังจากประกาศใช้แล้วนี้ะครับ
 ราษฎรมีสติที่จะนำสิ่งเหล่านี้มามอบให้กับทางราชการ เพราะฉะนั้นในระยะ ๖๐ วัน
 จะไม่มีการตรวจจับอาวุธปืน วัตถุระเบิด หรือสิ่งเทียมอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน
 อย่างนี้ถูกต้องไหมครับ อันที่ ๒ ครับ ที่บอกว่า ให้มอบแก่นายทะเบียนนี้ ผมเห็นด้วยกับ
 ท่านสันติภาพ ซึ่งอภิปรายไปเมื่อสักครู่ นะครับว่า ถ้าการบอกว่าให้ไปมอบให้กับ
 นายทะเบียนนั้นจะเป็นการลำบากต่อประชาชนเป็นอย่างยิ่ง ท่านสุรพงษ์ได้กรุณาให้ทำ
 เรื่องในเบื้องต้นตามข้อบังคับฯ ข้อ ๑๐๕ นี้ะครับว่า ให้มอบให้กับผู้แทนนายทะเบียนก็ได้
 ผมคิดว่าทางด้านกฎหมายบัญญัติไว้ว่า ให้มอบกับนายทะเบียนนี้ ถ้าเราแก้อย่างนี้
 ท่านสันติภาพว่า ให้มอบแก่ทางราชการ ในทางราชการจะเป็นใครบ้างนี้ ท่านก็ไปออก
 เป็นประกาศกระทรวงตามวรรคสองน่าจะสะดวกกว่า ผมขออนุญาตที่จะแก้ไขตรงนี้
 นะครับว่า ให้มอบให้แก่ทางราชการ แล้วก็ไปแก้วรรคสองนะครับว่า ทางราชการที่ว่านั้น
 คือใคร ก็จะหมายถึงตัวแทนนายทะเบียนได้ด้วยครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ต่อไปเป็นอาจารย์แก้วสรนะครับ ประเด็นใน
วรรคหนึ่งมีแค่ ๒ ประเด็นแล้วนะครับ ประเด็นผู้รับมอบจากนายทะเบียนท้องที่เป็น
ทางราชการ ซึ่งมีท่านสันติภาพกับท่านสุนทร จินดาอินทร์ และก็ภายในกำหนด
๖๐ วันของร่างเดิมเป็น ๕๐ วัน เชิญอาจารย์แก้วสรนครับ

นายแก้วสร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ
ที่เคารพ ผม แก้วสร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา กฎหมายนี้เป็นอีกครั้งหนึ่งของบ้านเรา
ที่จะนิรโทษ ถ้าใครเอาปืนเถื่อนมามอบ เพราะฉะนั้นวิธีอภิปรายก็ดี หรือดูด้วยคำอะไร
ต่าง ๆ ก็ดี ผมได้ลองพยายามศึกษาข้อมูลจากท่านที่ครอบครองอยู่นั้นครับ ถ้อยคำก็
ไม่แตกต่างอะไรกับกรณีการนิรโทษในปี ๒๕๓๕ แล้วหลักก็ตรงกับปี ๒๕๓๕ คือ
เขาถือ ๖๐ วัน หมายความว่าไม่มีการชดใช้ราคา และก็นำมาให้แก่นายทะเบียนท้องที่
คือนายอำเภอ ที่นี้ปัญหาที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นเรื่องทางปฏิบัติ ซึ่งเฉพาะเรื่องการมอบ
ปืน ถ้าผมจะเดินทางไปอำเภอ ๑๕ กิโลเมตร ทำอย่างไรผมจะไม่ถูกตำรวจจับหรือค้น
ตรงนี้ก็เป็นเรื่องวิธีปฏิบัติที่เขาจะไปร่างระเบียบมา ซึ่งผมก็ได้สอบถามทางเจ้าหน้าที่
ที่เขารับผิดชอบ เขาก็บอกว่า เขาออกระเบียบไปแล้ว เขาระเบียบให้ผมดู เขาก็มีระเบียบ
รองรับว่าให้แจ้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้านหรือข้าราชการในพื้นที่เพื่อเป็นสักขีพยาน และก็
ไปเองก็ได้ หรือกำนัน ผู้ใหญ่บ้านจะไปด้วยก็ได้ ก็นัดหมายกัน ก็แก้ปัญหาได้นะครับ
แต่ในแง่ทางกฎหมายแล้วต้องมีคนรับที่ชัดเจน รับปืนมาแล้ว รับจากใคร อย่างไร
เสร็จแล้วต้องส่งไปตรวจสอบทำบัญชีอะไรต่าง ๆ เพราะฉะนั้นถ้าโดยทางกฎหมาย
ก็เขียนไว้ให้เป็นนายทะเบียนท้องที่ ยืนอยู่หนึ่งก็ถูกแล้วครับ ข้อมูลจะได้ไม่กระจาย
อำเภอเดี๋ยวนี้เดินทางแผ่สิบเดียวก็ถึง แต่ระหว่างทางกลัวตำรวจค้น ก็บอกกำนัน
ผู้ใหญ่บ้าน เขาก็เป็นพยานให้หรือเดินมาด้วยก็หมดเรื่อง เพราะฉะนั้นโดยสรุปแล้ว
ถ้าจะ ๓ วาระ แล้วก็กฎหมายซึ่งมีอยู่แล้วในอดีต ถ้อยคำก็ไม่ได้แตกต่างจากเดิม
หลักการก็ไม่ได้แตกต่างจากเดิม ผมขออภิปรายว่า ถ้อยคำทั้งหมดนี้ แล้วก็หลักการ
หมดปัญหาอะไร ผมเห็นด้วยทั้งหมดนะครับ ไม่ควรจะแก้ไขอะไรอีกครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสงวน นันทชาติ ก่อนครับ

นายสงวน นันทชาติ (พะเยา) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม
สงวน นันทชาติ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพะเยา ผมคิดว่า ท่านสมบุญ ท่านสุนทร

ท่านสันติภาพ ก็พูดตรงกัน เพื่อจะไม่ให้เสียเวลานะครับ ก็ถือว่าท่านทั้ง ๓ มีการอภิปรายที่ตรงกับใจผม แล้วก็เป็นหลักเป็นเกณฑ์ที่ผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าการที่มีอาวุธปืนอยู่ในมือนี้เป็นความผิด และเวลามอบก็จะมอบอย่างลำบาก ผมว่าไม่ค่อยถูกถ้ามอบอย่างง่าย ๆ น่าจะง่ายขึ้น เช่น เราอยู่กับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในหมู่บ้านหนึ่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้านก็รู้จักลูกบ้านทุกคน รู้ทุกคนเลยว่าใครมีปืนยี่ห้อไหน กระบอกไหน ใครมีปืนเถื่อน ใครมีพฤติการณ์อย่างไร ผู้ใหญ่บ้านจะรู้หมดเลย เพราะฉะนั้นความสนิทสนมส่วนตัวทำให้การมอบปืนหรือว่าการทำงานจะมีประสิทธิภาพสูงกว่าที่จะไปมอบทางการอำเภอ ซึ่งโดยหลักแล้วคนก็ไม่อยากมอบอยู่แล้ว และไปมอบยากก็มีปัญหา เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นด้วยกับท่านทั้งหลายที่อภิปรายมานะครับ และก็ขอชมเชยรัฐบาลว่า มีเจตนาดีที่จะให้สังคมสงบสุข เพราะว่าคนที่ถูกฆ่าทุกวันนี้ก็มาจากอาวุธปืน ส่วนใหญ่สถิติก็เป็นอาวุธปืนเถื่อน ซึ่งความไม่ปลอดภัยชีวิต ทรัพย์สินของพวกเราที่มีจำนวนมาก ในหน้าหนังสือพิมพ์มีอยู่เกือบทุกวัน ถ้าเราไปเปรียบเทียบกับประเทศที่เขาไม่มีอาวุธปืน สวัสดิภาพของประชาชนเขาจะปลอดภัยกว่านะครับ ผมเห็นด้วยกับท่านที่อภิปรายมาครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านผ่อง เล่งอี้ ครับ

นายผ่อง เล่งอี้ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม ผ่อง เล่งอี้ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดกรุงเทพมหานคร ก่อนอื่นขอเรียนว่าเป็นไมตรีครับ อาวุธปืนเป็นของไม่ดี ถ้ามนุษย์ไม่มีไว้แล้วโลกจะสงบ ที่นี้บังเอิญถนัดถื่นมาจนกลายเป็นปืนเถื่อนมากมายอย่างนี้ ก็คงจะต้องออกกฎหมาย ผมเห็นด้วยอยู่แล้วนะครับ ที่นี้ผมอยากจะขอเรียนถามท่านรัฐมนตรี ผมคิดใจในประเด็น ๖๐ วัน กำลังชั่งน้ำหนักอยู่ว่า ระหว่าง ๖๐ วันกับ ๙๐ วัน อันไหนจะดีกว่า อยากจะเรียนถามท่านว่า ขณะนี้ท่านมีปืนอยู่ทั่วประเทศ ประเภทปืนเถื่อนอะไรนะครับ ใช้ภาษาอย่างนี้ ที่จำเป็นจะต้องให้เขามาแจ้งขอขึ้นทะเบียนให้เรียบร้อย เพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ท่านมีตัวเลขว่ามีปืนอยู่ทั่วประเทศสักเท่าไร แล้วจำนวนสักกี่ราย ที่ประชาชนมีอยู่ในลักษณะนี้

ประการที่ ๒ การกำหนด ๖๐ วันนั้น ท่านใช้หลักอะไรมาเป็นเครื่องกำหนดว่าใน ๖๐ วันนี้จะสามารถทำให้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติเมื่อออกไปแล้วได้ทันการณั้ทันเวลาอย่างนั้นหรือ ท่านมีวิธีการในการที่จะปฏิบัติเรื่องนี้อย่างไรบ้าง เพื่อให้สมาชิกได้เห็นว่ถ้าให้ ๖๐ วันไปแล้วมีเหตุผลและสามารถปฏิบัติได้ ผมเกรงว่าให้ไปแล้วแต่ทำไม่ได้ เจื่อนเวลาในการที่จะเกี่ยวข้องกับประชาชนนั้นค่อนข้างจะเป็นเรื่องละเอียดอ่อน แล้วก็เป็่นเรื่องที่ยุ่งยากพอสมควร เพราะว่าประชาชนนั้นมีที่อยู่ไม่เหมือนกัน บางพวกอยู่บนภูเขา อยู่ห่างไกลเป็นที่ทุรกันดาร โทรศัพท์ก็ยังไม่ถึง ระบบสาธารณูปโภคก็ไปไม่ถึง ถ้าไปคำนึงถึงประชาชนประเภทนี้คิดว่า ๖๐ วันอาจจะทำให้เกิดปัญหาต่อการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของท่าน ก็อยากจะฟังครับว่าท่านจะให้ความมั่นใจกับพวกเราได้มากแค่ไหนว่า ๖๐ วันนี้จะดีที่สุด ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่าน พลเอก วัฒนา ครับ ขณะนี้เรากำลังพิจารณา มาตรา ๓ วรรคหนึ่งนะครับ มีผู้ขอแก้ไขอยู่ ๒ ท่านแล้วนะครับ คือเรื่องสถานที่มอบ หรือการมอบให้เป็นทางราชการ ส่วนจำนวนวันก็อย่างที่ทราบ จากร่างเดิม ๖๐ วัน เป็น ๕๐ วัน เชิญท่าน พลเอก วัฒนา ครับ

พลเอก วัฒนา สรรพานิช (กาญจนบุรี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผมพูดสั้นนิดเดียวครับ ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ ให้ได้รับทราบ ว่า อาวุธนอกระบบที่อยู่ตามหน่วยทหารก็ดีหรือหน่วยที่ใช้อาวุธก็ดี อยากจะฝากไปยังรัฐบาลว่าให้ตรวจสอบและควบคุมอันนี้ไว้ก่อน อาวุธ วัดลูกระเบิดและกระสุน และอาวุธ กระสุน วัดลูกระเบิดนอกระบบมักจะออกมานอกหน่วย แล้วก็นำไปทำการต่างๆ ที่ไม่สุจริต อันนี้ต้องเร่งทำก่อนครับ ถ้าทำอย่างนี้แล้วทำได้ทันทีเพราะอยู่ในหน่วยที่ใช้ อาวุธ ผมขอฝากไปยังรัฐบาลเพียงแค่นี้ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่าน วิสิษฐ เตชะธีราวัฒน์ ครับ

นายวิสิษฐ เตชะธีราวัฒน์ (เชียงราย) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม วิสิษฐ เตชะธีราวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดเชียงราย ในมาตรา ๓ นี้ ท่านประธานฯ ครับ มีประเด็นผู้อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องผู้รับมอบ ตามร่างเดิมนั้นได้ระบุให้นายทะเบียน ท้องที่เป็นผู้รับมอบเท่านั้น แต่ว่ามีผู้ได้ขอแก้ไขเป็นว่ามอบให้แก่ทางราชการ ปัญหา

- ก็เพราะเกรงว่าในการปฏิบัตินั้นจะลำบากในการมาส่งมอบต่าง ๆ ผมเห็นว่าเรื่อง พ.ร.บ. อาวุธปืน อย่างไรก็ตามเราก็ต้องให้เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบคือนายทะเบียนท้องถิ่น เพราะว่า นายทะเบียนท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่อง พ.ร.บ. อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ทั้งหมด แต่ว่าปัญหานี้จะแก้ได้นะครับ ผมเสนอว่าให้แก้ไขเพิ่มเติมเข้าไปว่า “มอบให้แก่ นายทะเบียนท้องถิ่นหรือผู้ที่นายทะเบียนมอบหมาย” ที่ผมเสนออย่างนี้เพราะว่าจะแก้ไข ปัญหาในเรื่องการมอบได้ดีขึ้น ยกตัวอย่างเช่น นายทะเบียนอาจจะมอบให้เจ้าหน้าที่ ในอำเภอเป็นผู้ไปรับมอบก็ได้ หรือว่าอาจจะมอบให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้านหรือบุคคลใด บุคคลหนึ่งไปรับในพื้นที่ก็จะง่ายขึ้นในการปฏิบัติ และก็จะตัดปัญหาในประเด็นเรื่อง การปฏิบัติว่า ระหว่างที่จะนำมามอบถ้าเกิดถูกจับกุมแล้วจะถือว่าเป็นการหลีกเลี่ยง กฎหมายหรือไม่ เพราะว่าถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว ๖๐ วันนี้จะมีการพกอาวุธปืนโดยอ้างว่า จะนำไปมอบให้แก่ นายทะเบียน ตรงนี้นะครับ เพราะฉะนั้นผมขอเสนอเป็นแก้ไขเพิ่มเติม ไปว่าให้แก้ไขเพิ่มเติมหลังจากว่า “นายทะเบียนท้องถิ่นหรือผู้ที่นายทะเบียนมอบหมาย”
- ขอบคุณครับท่านประธานฯ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี มนูญกฤต รูปขจร ประธานวุฒิสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านรัฐมนตรีตอบครับ เชิญครับ

นายประชา มาลินนธ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ กระผม นายประชา มาลินนธ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ใคร่ขอชี้แจงรายละเอียด เกี่ยวกับการปฏิบัติในการมอบอาวุธปืนที่ทางกระทรวงมหาดไทยได้เตรียมการไว้

เรื่องแรกก็คือ สถานที่ที่จะทำการรับมอบอาวุธปืนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้กำหนดให้มอบได้ที่กองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนในส่วนภูมิภาคนั้น ให้มอบได้ที่ศาลากลางจังหวัด ที่ว่าการอำเภอหรือที่ว่าการกิ่งอำเภอ ส่วนระยะเวลา ในการมอบนั้นได้กำหนดไว้ ๓๐ วัน ซึ่งทางกระทรวงมหาดไทยคิดว่าน่าจะเพียงพอ

เนื่องจากทางกระทรวงมหาดไทยคิดว่าน่าจะเพียงพอ เนื่องจากทางกระทรวงมหาดไทย
ได้มีการเตรียมการทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว ประการสำคัญคือได้จัดเตรียมแผนการ
ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง โดยจะมีการประชาสัมพันธ์
ผ่านข้าราชการ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อชี้แจงแนวทางปฏิบัติ
และมีการถ่ายทอดข่าวสารให้ประชาชนถึงตำบลและหมู่บ้าน-----

- ๑๓/๑

จะมีการประชาสัมพันธ์ตามสื่อโทรทัศน์ วิทยุและหนังสือพิมพ์ หอกระจายข่าว
 อย่างแพร่หลาย และจะมีการจัดชุดเฉพาะกิจออกประชาสัมพันธ์ในระดับตำบลและหมู่บ้าน
 กรณีที่ผู้จะมามอบอาวุธปืนไม่สะดวกต่อการเดินทางมามอบให้กับนายอำเภอ นายทะเบียน
 ท้องที่นั้นครับ ก็สามารถที่จะแจ้งให้นายทะเบียนท้องที่ไปรับมอบที่บ้านได้ และหากมี
 ความประสงค์ที่จะไม่ให้ระบุชื่อ สกุล หรือว่าที่อยู่ ก็สามารถให้นายทะเบียนท้องที่
 ดำเนินการให้ได้ครับ และกรณีที่ให้นำอาวุธปืนมามอบด้วยตัวเอง ทางกระทรวงมหาดไทย
 ก็แนะนำว่า ควรแจ้งให้กับทางกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน หรือข้าราชการ
 ในพื้นที่รับทราบเพื่อเป็นพยาน เพื่อป้องกันการเข้าใจผิดของเจ้าหน้าที่ตำรวจนะครับ
 และในกรณีที่เตรียมนำอาวุธปืนมามอบให้กับทางราชการ ก็มีแนวทางให้ประชาชนทั่วไป
 ดำเนินการดังนี้ คือกรณีอาวุธปืนให้นำมาอย่างมิดชิด โดยใส่กระเป๋าทรงหรือถุงให้เป็นที่
 เรียบร้อย ห้ามพกติดตัวมาโดยเด็ดขาด และห้ามบรรจุกระสุนปืนโดยเด็ดขาด โดยให้แยก
 เครื่องกระสุนปืนออกไว้ต่างหาก กรณีเครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดให้นำมาโดยมิดชิด
 โดยการใส่กระเป๋าทรงให้เป็นที่เรียบร้อย โดยเฉพาะวัตถุระเบิดควรแจ้งให้นายทะเบียนท้องที่
 ไปรับก็จะเกิดการปลอดภัยกว่า ซึ่งทั้งนี้ทางกระทรวงมหาดไทยได้มีการเตรียมแนวทาง
 ไว้ และคาดว่า กรณีของระยะเวลา ๖๐ วันนั้น น่าที่จะเพียงพอครับ จึงเรียนท่านสมาชิกฯ
 มาเพื่อโปรดทราบ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ ในมาตรา ๓ ได้แบ่งการพิจารณาไว้เป็น ๓ วรรค
 วรรคหนึ่งนั้นได้มีสมาชิกฯ อภิปรายในประเด็นให้คงไว้ตามร่างเดิม และท่านสมาชิกฯ
 ได้ขอแปรญัตตินะครับ ในประเด็นของการมอบอาวุธปืนให้แก่ นายทะเบียน ตามร่างเดิม
 แต่มีผู้ขอแปรญัตติคือ ท่านสุนทร กับท่านสันติภาพ ขอแปรญัตติว่า ให้มอบแก่ทางราชการ
 ผมจะขอมติในประเด็นนี้นะครับ ถ้าท่านสมาชิกฯ ท่านใด เห็นให้มีการแก้ไข คือแก้ไข
 จากทะเบียน เป็น ให้ราชการ กด เห็นด้วย แต่ท่านสมาชิกฯ ท่านใดเห็นคงร่างเดิมกด
 ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิกฯ ลงคะแนนครับ ในประเด็นที่ ๑ ในมาตรา ๓ วรรคหนึ่ง
 คือ สมาชิกฯ ขอแก้ไข หรือขอแปรญัตติว่า ให้มอบให้ทางราชการ จากร่างเดิมนั้น
 มอบให้ฝ่ายทะเบียนนะครับ ถ้าท่านสมาชิกฯ เห็นให้มีการแก้ไขกด เห็นด้วย

ถ้าท่านสมาชิกฯ ไม่เห็นด้วย ก็คงไว้ตามร่างเดิมกค ไม่เห็นด้วย นะครับ
ตามร่างเดิมกค ไม่เห็นด้วย นะครับ เชิญท่านสมาชิกฯ ลงคะแนนครับ เชิญเจ้าหน้าที่
รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๒๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๕๕ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เห็นด้วย คือแก้ไข เสียงข้างน้อยนั้น ๒๖ เสียง ไม่เห็นด้วย
ให้คงตามร่างเดิม ๕๕ เสียง นะครับ งคออกเสียง ๑ ก็ถือว่าที่ประชุมมีมติให้คงตามร่างเดิม
ต่อไปในประเด็นที่ ๒ ประเด็น ๖๐ วัน นะครับ มีท่านสมาชิกฯ ที่ขอแก้ไขจาก ๖๐ วัน
เป็น ๕๐ วัน คือ คุณสมบูรณ์ ทองบุราณ ผมจะขอมติในประเด็นนี้นะครับ หรือท่านสมบูรณ์
จะถอนครับ ไม่นะครับ ผมจะถามว่า ถ้าเห็นตามผู้ขอสงวน คือ เปลี่ยนจาก ๖๐ วัน
เป็น ๕๐ วัน กค เห็นด้วย แต่ถ้าเห็นคงตามร่างเดิมว่า ๖๐ วัน กค ไม่เห็นด้วย
เชิญท่านสมาชิกฯ ลงคะแนนครับ ถ้าเห็นด้วยตามผู้สงวนความเห็น คือ ๕๐ วัน กค เห็นด้วย
ถ้าเห็นตามร่างเดิม ๖๐ วัน กค ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิกฯ ลงคะแนนครับ ชัดเจนนะครับ
เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๒๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๐๗ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เห็นด้วย ๒๖ ไม่เห็นด้วย ๑๐๗ ครับ ก็ถือว่าที่ประชุมมีมติ
คงตามร่างเดิมนะครับ ต่อไปมาตรา ๓ วรรคสอง มีผู้สงวนความเห็นไหมครับ
เชิญท่านเลขาธิการวุฒิสภาอ่านก่อนครับ วรรคสองครับ

นางสาววรรณิ เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน
เลขาธิการวุฒิสภา) :

“การส่งมอบและการรับมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด
ตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในประกาศ
กระทรวง”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเสรี สุวรรณภานนท์ ในฐานะกรรมการรับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่าน
ประธานฯ ที่เคารพครับ ผม เสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภาในฐานะกรรมการ
ท่านประธานฯ ในวรรคสองดังกล่าวนี้ จริง ๆ ดูแล้วก็เหมือนกับไม่มีอะไรมาก
เนื่องจากว่าหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขจะต้องไปประกาศในกฎกระทรวง แต่พอฟัง
ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจงสักครู่นี้ก็เกิดความกังวลใจจะครับว่า ในวรรคสองดังกล่าวบอกว่า
การส่งมอบ และการรับมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ตามวรรคหนึ่ง
ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ท่านรัฐมนตรีก็
อธิบายว่า การจะส่งอาวุธปืนนั้นให้ห่อมา แล้วก็มามอบให้นายทะเบียนหรือจะให้
นายทะเบียนไปรับ ผมก็เลยเกิดความกังวลใจว่า แม้กระทั่งวัตถุระเบิดเองเป็นอาวุธ
ร้ายแรง แล้วก็มีโอกาสที่จะระเบิดได้ไม่ยาก แต่มาตรการของทางรัฐบาลบอกว่าให้ห่อมา
แล้วก็มามอบ ตรงนี้ครับผมคิดว่ามาตรการดังกล่าวนี้ต้องชัดเจนกว่านี้ครับ เพราะว่า
จับพลัดจับผลู เกิดห่อมาแล้วก็เอามามอบระหว่างเดินทางเกิดระเบิดมา คนอื่นเสียชีวิต
แล้วทำอย่างไรครับ ผมว่าถ้าปืนกับเครื่องกระสุนปืนนี้แยกกันยังพอฟังได้ แต่พอวัตถุ
ระเบิดนี้ผมคิดว่าทางท่านรัฐมนตรีเองน่าจะกำหนดให้มีมาตรการที่รักษาความ
ปลอดภัยให้กับผู้อื่นด้วย ต้องคำนึงไปให้ไกลกว่าครับ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งครับ
ท่านประธานฯ ครับ ขออนุญาตทราบรายละเอียดว่า หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่กำหนดในกฎกระทรวงนั้นท่านเตรียมไว้ในลักษณะใด มีรายละเอียดพอที่จะอธิบาย
ให้สภาแห่งนี้ได้ทราบล่วงหน้าบ้างหรือไม่ เพราะกฎหมายพอประกาศปั๊บมีผลใช้บังคับ

LIRT

ขอทราบความพร้อมในเรื่องนี้ด้วยครับ แล้วก็ขอให้อธิบายเรื่องการส่งมอบวัดถูระเบิดให้ชัดเจนอีกทีครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านปรีชา ปิตานนท์ ครับ

นายปรีชา ปิตานนท์ (จันทบุรี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผม ปรีชา ปิตานนท์ ส.ว. จังหวัดจันทบุรี กรรมการ ท่านครับการที่มีวัดถูระเบิด ผมขอพูดคำว่า วัดถูระเบิด และอาวุธปืนที่ผิดกฎหมาย อยู่ในมือนี้ะครับ อย่างไร ะมันก็ผิด แล้วผิดรุนแรงด้วย โดยเฉพาะที่เป็นระเบิด ส่วนใหญ่จะเป็นอาวุธสงคราม ผมเองโดนระเบิดมาแล้ว เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องพูด -----

- ๑๕/๑

แล้วก็คำพูดของ ขออนุญาตเอ่ยนาม ของ พลเอก วัฒนา นั้นจำเป็นจะต้องตรวจสอบทันที ในหน่วยของราชการ ไม่ว่าจะเป็นทหาร ตำรวจชายแดน หรือของตำรวจเองที่อยู่นอกกระบบ แต่ว่าเมื่อทางราชการหรือทางรัฐบาลได้เปิดโอกาสให้คนกระทำการแล้วก็จะอภัยโทษให้ จะต้องกังวลอะไรนักหนา คนที่มีระเบิดอยู่ในมือ คนที่มีอาวุธปืนอยู่ในมือนั่นคือผู้เชี่ยวชาญ ในการใช้ระเบิดหรือใช้อาวุธปืน เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปห่วงว่าเขาจะมาทำระเบิด กลางทางให้คนอื่นเสียหาย ไม่ต้องเป็นห่วงเลยครับ เขารู้ เพราะฉะนั้นทำอย่างไรก็ตาม ให้เขาเอามามอบให้ได้ ให้เขาพ้นผิดไป และเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ถูกต้องนะครับ ไม่ต้อง เป็นห่วงหรอกครับว่าเขาไม่รู้จักรหัสใช้ไม่รู้จักรหัสเก็บ ในเมื่อเขานำไปส่งเขารู้แล้ว ยกเว้น เอาไว้ที่บ้านเขาโดยที่เด็กที่ไม่รู้ไปตั้งสลักระเบิดขึ้นอะไรนั่นแหละคือปัญหาถ้าอยู่ที่บ้าน แต่เอาเดินทางไปมอบให้กับทางราชการหรือทางนายทะเบียนนั่นปัญหาไม่น่าจะเกิดครับ ท่านครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสันติภาพ อินทรพัฒน์ ครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ในฐานะกรรมการ ผมเรียน ท่านประธานฯ อย่างนี้ครับ ผมอยากฟังแนวคิดของรัฐมนตรีและคนรับผิดชอบก็คือว่า ที่ท่านบอกว่าวิธีการส่งมอบและรับมอบนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่กำหนดในกฎกระทรวง เพราะฉะนั้นในฐานะที่รัฐมนตรีต้องบังคับบัญชาและจะต้องออก ระเบียบตรงนี้ อย่างน้อยที่สุดเจ้ากระทรวงกับคนรับผิดชอบเองปรึกษากันว่าถ้าเขามอบ จะทำอะไร ผมไม่ค่อยกังวลเท่าไรครับ เหมือนท่านปรีชาพุดนั้นส่วนหนึ่ง สำหรับ มืออาชีพเขาไม่ทำให้ระเบิดแน่ คงไปถึงที่หมายอาจจะระเบิดถึงที่หมายกับนายทะเบียนก็ได้ แต่นั่นในส่วนหนึ่งก็คือคนที่เขามิไว้ สมมุติว่าไปตรงไหนก็แล้วแต่ก็เก็บ ไว้เฉย ๆ ถึงเวลา อาจจะไปฝังไว้ในสวนหรือตรงไหนก็แล้วแต่ซึ่งเยอะ แต่พอถึงเวลากลับเขาจะไปค้นเจอ บังเอิญมีรถไฟก็นั่งรถไฟไป หรือมีรถเมย์ก็นั่งรถเมย์ไป ผู้โดยสาร ๕๐ คนถ้าเกิดคุมขึ้นมา ครับ นั่นคือสิ่งที่เราเป็นห่วง คนเป็นแน่นอน ไม่มีปัญหาหรอกครับ ประเภทที่ไม่เป็น แต่มี แดวชายแดนมากมายถึงเวลามาปั้บก็มามอบแล้วเก็บไว้ ไม่รู้ทำอะไร เพราะว่าไม่รู้จะเอา

ไปไหน เอาไปมอบก็ติดคุก สูไปเก็บในสวนไม่มีใครรู้ แต่พอถึงเวลาจะช่วยชาติบ้านเมือง แต่มีผลขึ้นมาปั๊บ ท่านต้องบอกว่าห่อไปให้แล้ววิธีการส่งมอบ เป็นแนวคิด ถ้าถึงเวลาบอกว่า บ้านฉันวันนั้นเจอมา เข้ามาอยู่ในสวนนี้ใครมาเอาที่เออะครับ ทำบันทึกส่งมอบ แต่ให้เจ้าหน้าที่คนที่รู้เรื่องมาเอา หรือจะให้หอบไปแล้วนั่งรถเมล์ไปครับ ๔๐ คน ๕๐ คน ตูมขึ้นมาก็ช่วย เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราคิดนี้เราอยากจะทราบว่าการและหลักเกณฑ์ในกรณี ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นเหมือนที่ผมยกตัวอย่างนี้ท่านจะอย่างไร นี่คืออยากจะถามเพื่อจะตอบ ให้ชัดเจน นี่คือการจะช่วยกัน แน่แน่นอนกฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์ในการที่จะแก้ไข ปัญหาเรื่องอาวุธปืน ซึ่งรัฐบาลเองพยายามแก้ปัญหาเรื่องชีวิตและทรัพย์สิน แต่แนวคิดของ คนรับผิดชอบท่านจะอย่างไรปัญหาตรงนี้ครับ ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยครับ ท่านประธาน มาลินนท์ ครับ

นายประธาน มาลินนท์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติครับ อย่างที่กระผมได้ชี้แจง ไปในขั้นต้นนะครับ กรณีของเครื่องกระสุนปืนโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุระเบิดนี้ทางกระทรวง มหาดไทยก็ได้แนะนำว่าควรที่จะแจ้งให้นายทะเบียนท้องที่เป็นผู้ไปรับจะปลอดภัยกว่าที่จะ นำมามอบให้ด้วยตัวเองครับ อันนี้เราจะมีการประชุมสัมพัทธ์อย่างทั่วถึงในประเด็นนี้ เราได้คำนึงถึงประเด็นนี้เช่นเดียวกันครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการไม่ติดใจนะครับ ต่อไปพรรคสาม เชิญท่าน เลขาธิการครับ

นางสาววรรณิ เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ วุฒิสภา) :

“ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วย อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน และกฎหมาย

ว่าด้วยการควบคุมยุทธภัณฑ์ ที่ถูกจับกุมหรือตกเป็นผู้ต้องหา ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและอยู่ในระหว่างการสอบสวน หรือระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุด”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเกรือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : มีท่านสมาชิกฯ หรือกรรมการจะแปรญัตติไหมครับ ไม่มีนะครับต่อไปเชิญท่านเลขาธิการพรรคสี่ครับ

นางสาววรรณิ เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) :

“อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่นำมาส่งมอบตามวรรคหนึ่งทางราชการไม่จำเป็นต้องชดใช้ราคา และให้ตกเป็นของแผ่นดิน”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : จบวรรคสี่นี้ครับ เชิญท่านเลขาธิการมาตรา ๔ ครับ
นางสาววรรณิ เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) :

“มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกประกาศกระทรวง
เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
ประกาศกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

.....

.....”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เป็นการพิจารณาจบวาระที่ ๒ เรียงมาตรานะครับ ต่อไปผมจะให้
ท่านสมาชิกฯ ได้พิจารณาว่าจะมีการแก้ไขถ้อยคำหรือไม่ มีไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขอแก้ไขถ้อยคำ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ไม่มีนะครับ ต่อไปเป็นการพิจารณาครั้งที่ ๓ ผมจะถามที่ประชุม
ว่าที่ประชุมจะเห็นชอบด้วยกับร่างสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่ ถ้าท่านสมาชิกฯ เห็นชอบด้วย
กด เห็นด้วย ถ้าท่านสมาชิกฯ ไม่เห็นชอบด้วยกับร่างกด ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิกฯ
ลงคะแนนครับ ปิดการลงคะแนนครับ เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ ท่านพลตรี สากร
บัตรเสียวหรือครับ

พลตรี สากร กิจวิริยะ (ตราด) : ผมกดผิดครับ ผมเห็นด้วยครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๓๑ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๓ คะแนน)

LIRT

๓๕

ว. ๑๗ (ส. นิติบัญญัติ)

วรนุช ๑๖/๒

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เห็นด้วยก็เป็น ๑๓๑ ไม่เห็นด้วย ๓ ก็ถือว่าที่ประชุมมีมติเห็นชอบ
ด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้ครับ ขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีที่ให้เกียรติมาชี้แจงนะครับ
ขอขอบคุณท่านสมาชิกฯ ในฐานะกรรมการเต็มสภาทุกท่านครับ จบระเบียบวาระ
เรื่องด่วนที่ ๑ นะครับ

ต่อไปเป็นระเบียบวาระเรื่องด่วนที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเห็นชอบแล้ว

วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
เลขรับ..... 46
วันที่..... 26 ก.ย. 2546.....
เวลา..... 11.00..... น.

ที่ สผ ๐๐๑๔/ ๑๐ ท ๒๒

ส่ง สำนักงานการประชุม

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๒๒ กันยายน ๒๕๔๖

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ซึ่งคณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ ฉะนั้น จึงส่งร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมาเพื่อนำเสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๔

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๘

๐ ๒๒๔๔ ๒๐๙๙

กลุ่มงานบริหารทั่วไป สำนักงานการประชุม

รับที่ 424 / 2546

วันที่ 26 / ๑๐ / 46 เวลา 11.15.น.

ส่ง..... นน. ดำเนินการ

สารบบ

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(นายอารีเพ็ญ อุตรสินธุ์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. (นายนิพนธ์ บุญญามณี กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติการบริหาร
ส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (นายอำนาจ คลังผา กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติ
องค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (นายสุรสิทธิ์ นิตวุฒิวรรักษ์ และนายศักดิ์สยาม ชิดชอบ
เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (นายสมศักดิ์ คุณเงิน
กับคณะ เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(นายวิชัย ชัยจิตวณิชกุล และนางกอบกุล นพอมรบดี เป็นผู้เสนอ) ที่ประชุมได้พิจารณาและลงมติ
รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทั้งเจ็ดฉบับนี้ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๓
(สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๖ และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา
โดยถือร่างของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา เมื่อคณะกรรมาธิการพิจารณาเสร็จแล้วจึงได้เสนอต่อ
สภาผู้แทนราษฎร

ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันพุธที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๖ ที่ประชุมได้พิจารณาในวาระที่สอง แล้วลงมติในวาระที่สามเห็นชอบด้วยกับ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และให้เสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไปตามรัฐธรรมนูญฯ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สภาผู้แทนราษฎรส่งให้วุฒิสภาเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๖

(นายสมพล วณิศพันธุ์)

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ...)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น และปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับสมาชิกภาพของประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และวิธีการประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เหมาะสม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๒ วรรคสอง มาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๑ และเพิ่มมาตรา ๒๒ วรรคหก และยกเลิกมาตรา ๘๐ วรรคสาม)

(๒) ให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงจากประชาชน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๙ ยกเลิกมาตรา ๒๕ วรรคสอง มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และเพิ่มมาตรา ๓๕/๑ มาตรา ๓๕/๒ มาตรา ๓๕/๓ มาตรา ๓๕/๔ มาตรา ๓๕/๕ มาตรา ๓๙/๑ มาตรา ๔๔/๑ มาตรา ๔๔/๒ และมาตรา ๔๔/๓)

(๓) กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่โดยวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (เพิ่มมาตรา ๔๕/๑)

(๔) ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการร่างข้อบัญญัติ ร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี และร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม และการกำหนดเงินเดือนและค่าตอบแทนให้มีความคล่องตัว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ วรรคสอง มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๕ และเพิ่มมาตรา ๕๕/๑)

(๕) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกข้อบัญญัติจัดเก็บภาษีน้ำมันและยาสูบ เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔)

(๖) ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้มีประสิทธิภาพ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๙)

เหตุผล

เนื่องจากการสมควรกำหนดให้นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ประกอบกับบทบัญญัติบางมาตราตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ยังไม่สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น และไม่เหมาะสมกับการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อให้การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

(นายสมศักดิ์ คุณเงิน กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด

เหตุผล

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติมาตรา ๗๖ ไว้ในหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ความว่า รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดนโยบายการตัดสินใจทางการเมือง การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง รวมทั้งการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทุกระดับ ประกอบกับบทบัญญัติมาตรา ๒๔๕ ที่กำหนดให้คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนหรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น จึงสมควรปรับปรุงรูปแบบการปกครององค์การบริหารส่วนจังหวัดจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเป็นรูปแบบที่กำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งของราษฎรในเขตจังหวัด ทั้งนี้ เพื่อให้ราษฎรมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของราษฎรในท้องถิ่นโดยตรง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นายอารีเพ็ญ อุตรสินธุ์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

(นายนิพนธ์ บุญญามณี กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

(นายสุรสิทธิ์ นิติวัดวิวัชร และนายศักดิ์สยาม ชิดชอบ เป็นผู้เสนอ)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด

เหตุผล

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๗๘ และมาตรา ๒๘๕ กำหนดให้รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเอง และตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง ทั้งนี้ โดยส่วนหนึ่งของเจตนารมณ์กำหนดให้ที่มาของสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน จึงสมควรปรับปรุงรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในจังหวัด ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนให้ประชาชนได้เข้ามีส่วนร่วมในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญอย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นายอำนาจ คลังผา กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด

เหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มิได้กำหนดให้มีการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นโดยตรง ประกอบกับบทบัญญัติบางมาตรายังไม่สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น และไม่เหมาะสมกับการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อให้การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นายวิชัย ชัยจิตวณิชกุล และนางกอบกุล นพอมรบดี เป็นผู้เสนอ)

W.A.

ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนอกจากต้องมีความคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นแล้ว จะต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น เลขานุการหรือที่ปรึกษาผู้บริหารท้องถิ่น เพราะเหตุมีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกิจการที่กระทำกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันสมัครรับเลือกตั้ง

การเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ถือเกณฑ์จำนวนราษฎรแต่ละจังหวัดตามหลักฐานการทะเบียนราษฎรที่ประกาศในที่สุดท้ายก่อนปีที่มีการเลือกตั้ง จังหวัดใดมีราษฎรไม่เกินห้าแสนคน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ยี่สิบสี่คน จังหวัดใดมีราษฎรเกินห้าแสนคนแต่ไม่เกินหนึ่งล้านคน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้สามสิบคน จังหวัดใดมีราษฎรเกินหนึ่งล้านคนแต่ไม่เกินหนึ่งล้านห้าแสนคน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้สามสิบหกคน จังหวัดใดมีราษฎรเกินหนึ่งล้านห้าแสนคนแต่ไม่เกินสองล้านคน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้สี่สิบสองคน จังหวัดใดมีราษฎรเกินสองล้านคนขึ้นไป ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้สี่สิบแปดคน

ในอำเภอหนึ่งให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้หนึ่งคน เมื่อรวมจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากแต่ละอำเภอแล้ว จำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดยังไม่เป็นไปตามเกณฑ์ตามวรรคสาม ให้ดำเนินการดังนี้ เอาจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะพึงมีได้ไปหารจำนวนราษฎรทั้งจังหวัด ได้ผลลัพธ์เท่าใดให้ถือเป็นเกณฑ์สำหรับคำนวณสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพิ่มขึ้น โดยอำเภอใดมีจำนวนราษฎรมากที่สุดให้อำเภอนั้นมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน แล้วให้เอาผลลัพธ์ดังกล่าวหักออกจากจำนวนราษฎรของอำเภอนั้น เหลือเท่าใดให้ถือเป็นจำนวนราษฎรของอำเภอนั้นในการพิจารณาเพิ่มสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ยังขาดจำนวนอยู่ และให้กระทำดังนี้ต่อ ๆ ไปจนได้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดครบจำนวน"

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIRT

"มาตรา ๑๑ สมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสิ้นสุดลง เมื่อ

- (๑) ถึงคราวออกตามอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือมีการยุบสภา
องค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๒) ตาย
- (๓) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อผู้ว่าราชการจังหวัด
- (๔) ขาดประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร
- (๕) เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่องค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดนั้นเป็นคู่สัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น หรือที่องค์การ
บริหารส่วนจังหวัดนั้นจะกระทำ

(๖) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๙ วรรคสอง

(๗) สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติให้พ้นจากตำแหน่ง โดยเห็นว่ามีความประพฤติ
ในทางที่จะนำมาซึ่งความเสียหายหรือก่อความไม่สงบเรียบร้อยแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือ
กระทำการอันเสื่อมเสียประโยชน์ของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยมีสมาชิกสภาองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมด
เท่าที่มีอยู่เข้าชื่อเสนอให้สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจารณา และมติดังกล่าวต้องมีคะแนนเสียง
ไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ทั้งนี้
ให้สมาชิกภาพสิ้นสุดลงนับแต่วันที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติ

(๘) ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีจำนวนไม่น้อยกว่า
สามในสี่ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียง เห็นว่าสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ผู้ใดไม่สมควรดำรงตำแหน่งต่อไปตามกฎหมายว่าด้วยการลงคะแนนเสียงเพื่อถอดถอนสมาชิก
สภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดผู้ใด
สิ้นสุดลงตาม (๔) (๕) หรือ (๖) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสอบสวนและวินิจฉัยโดยเร็ว คำวินิจฉัยของ
ผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่สมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสิ้นสุดตาม (๘)
พร้อมกันทั้งหมด ให้ถือว่าเป็นการยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด"

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด
พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIBRT
(โปรดพลิก)

"มาตรา ๑๕ เมื่อตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดว่างลง เพราะถึงคราวออกตามอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือมีการยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่าง ตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น"

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๑๕ เมื่อตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดว่างลงเพราะเหตุอื่น นอกจากถึงคราวออกตามอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือมีการยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น"

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๑๘ ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ดำรงตำแหน่งจนครบอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวรรคหนึ่ง ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อผู้ว่าราชการจังหวัด
- (๒) สิ้นสุดสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๓) รัฐมนตรีสั่งให้พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๙

(๔) สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติให้พ้นจากตำแหน่ง โดยเห็นว่าเป็นความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียหรือก่อความไม่สงบเรียบร้อยแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือกระทำการอันเสื่อมเสียประโยชน์ของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมดเท่าที่มีอยู่เข้าชื่อเสนอให้สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจารณา และมีมติดังกล่าวต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ทั้งนี้ ให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติ

ในกรณีตามวรรคสอง ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ได้รับเลือกใหม่อยู่ในตำแหน่งตามวาระของผู้ซึ่งตนแทน

ผู้ซึ่งรัฐมนตรีสั่งให้พ้นจากตำแหน่งตาม (๓) จะดำรงตำแหน่งประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดอีกไม่ได้ตลอดอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องกำหนดให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้มาประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดครั้งแรกภายในสิบห้าวันนับแต่วันประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด"

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคหกของมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

"กรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่อาจจัดให้มีการประชุมครั้งแรกได้ตามกำหนดเวลาในวรรคสอง หรือมีการประชุมแต่ไม่อาจเลือกประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจเสนอรัฐมนตรีให้มีคำสั่งยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด"

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๒๓ การประชุมตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง ให้ที่ประชุมเลือกประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด"

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกวรรคสองของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ในที่ประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสิทธิตั้งกระทู้ถามนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเรื่องใดอันเกี่ยวกับงานในหน้าที่ได้ แต่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสิทธิที่จะไม่ตอบ เมื่อเห็นว่าเรื่องนั้นยังไม่ควรเปิดเผยเพราะเกี่ยวกับความปลอดภัยหรือประโยชน์สำคัญขององค์การบริหารส่วนจังหวัด”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๕ ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่ง ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น”

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๕/๑ มาตรา ๓๕/๒ มาตรา ๓๕/๓ มาตรา ๓๕/๔ และมาตรา ๓๕/๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

“มาตรา ๓๕/๑ บุคคลผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น และต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ด้วย

- (๑) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง
- (๒) สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้บริหารท้องถิ่น หรือสมาชิกรัฐสภา
- (๓) ไม่เป็นผู้ที่พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น เลขานุการหรือที่ปรึกษาผู้บริหารท้องถิ่น เพราะเหตุมีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกิจการที่กระทำกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันสมัครรับเลือกตั้ง

มาตรา ๓๕/๒ ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำรงตำแหน่งนับแต่วันเลือกตั้งและมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้ง แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

ในกรณีที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำรงตำแหน่งไม่ครบระยะเวลาสี่ปีก็ให้ถือว่าเป็นหนึ่งวาระ และเมื่อได้ดำรงตำแหน่งสองวาระติดต่อกันแล้วจะดำรงตำแหน่งได้อีกเมื่อพ้นระยะเวลาสี่ปีนับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

มาตรา ๓๕/๓ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจแต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งมิใช่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมอบหมายได้ตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสี่สิบแปดคน ให้แต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ไม่เกินสี่คน

(๒) ในกรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสามสิบหกคนหรือสี่สิบสองคน ให้แต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ไม่เกินสามคน

(๓) ในกรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดยี่สิบสี่คนหรือสามสิบคน ให้แต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ไม่เกินสองคน

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจแต่งตั้งเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งมิใช่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้จำนวนรวมกันไม่เกินห้าคน

รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๑

มาตรา ๓๕/๔ ก่อนนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้ารับหน้าที่ ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเรียกประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยไม่มีการลงมติ ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันประกาศผลการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

กรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดถูกยุบตามมาตรา ๒๒ วรรคหก หากมีกรณีที่สำคัญและจำเป็นเร่งด่วนซึ่งปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะกระทบต่อประโยชน์สำคัญของราชการหรือราษฎร นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะดำเนินการไปพลางก่อนเท่าที่จำเป็นก็ได้ เมื่อได้มีการเลือกประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเรียกประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแถลงนโยบายโดยไม่มีการลงมติภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเลือกประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

การประชุมเพื่อแถลงนโยบายของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้กระทำโดยเปิดเผย โดยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องจัดทำนโยบายเป็นลายลักษณ์อักษรแจกให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกคนที่มาประชุมด้วย

LIRT

หากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สามารถแถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแจ้งให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำนโยบายแจ้งเป็นหนังสือส่งให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกคนภายในเจ็ดวัน โดยให้นำวิธีการแจ้งคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้แถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว

ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำรายงานแสดงผลการปฏิบัติงานตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นประจำทุกปี

คำแถลงนโยบายของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรายงานแสดงผลการปฏิบัติงานตามนโยบาย ให้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วยมาตรา ๓๕/๕ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดนโยบายโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย และรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ และนโยบาย
- (๒) สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๓) แต่งตั้งและถอดถอนรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๔) วางระเบียบเพื่อให้งานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นไปด้วยความเรียบร้อย
- (๕) รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น"

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๖ และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๓๖ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ถึงคราวออกตามวาระ
- (๒) ตาย
- (๓) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อผู้ว่าราชการจังหวัด
- (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๑
- (๕) กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๔๔/๓ (๑) หรือ (๒)
- (๖) รัฐมนตรีสั่งให้พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๔๔/๓ (๓) มาตรา ๕๕ วรรคห้า

หรือมาตรา ๗๙

(๗) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

(๘) ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียงเห็นว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สมควรดำรงตำแหน่งต่อไปตามกฎหมายว่าด้วยการลงคะแนนเสียงเพื่อถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับความเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสิ้นสุดลงตาม (๔) หรือ (๕) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสอบสวนและวินิจฉัยโดยเร็ว คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นที่สุด

ในระหว่างที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเท่าที่จำเป็นได้เป็นการชั่วคราว จนถึงวันประกาศผลการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

มาตรา ๓๗ รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง
- (๒) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง
- (๓) ตาย
- (๔) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๕) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๑
- (๖) กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๔๔/๓
- (๗) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
- (๘) รัฐมนตรีสั่งให้พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๙

ให้นำความในวรรคสองของมาตรา ๓๖ มาใช้บังคับกับกรณีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยอนุโลม"

มาตรา ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๕๐

"มาตรา ๓๗/๑ เลขาธิการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง
- (๒) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง
- (๓) ตาย

(๔) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อนายกองคการบริหารส่วนจังหวัด

(๕) กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๔๔/๓

(๖) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

ให้นำความในวรรคสองของมาตรา ๓๖ มาใช้บังคับกับกรณีเลขานุการนายกองคการบริหารส่วนจังหวัด และที่ปรึกษานายกองคการบริหารส่วนจังหวัดโดยอนุโลม"

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๓๙ ให้นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดควบคุมและรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามกฎหมาย และเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ให้มีปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่ง เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองจากนายกองคการบริหารส่วนจังหวัด และรับผิดชอบควบคุมดูแลราชการประจำขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เป็นไปตามนโยบาย และมีอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนดหรือตามที่นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดมอบหมาย

การบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น"

มาตรา ๑๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

"มาตรา ๓๙/๑ อำนาจหน้าที่ในการสั่งหรือการปฏิบัติราชการของรองนายกองคการบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นไปตามที่นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดมอบหมาย

ในกรณีที่นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองนายกองคการบริหารส่วนจังหวัดตามลำดับที่นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดจัดไว้เป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีรองนายกองคการบริหารส่วนจังหวัดหรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้รักษาราชการแทน

LIRT

ในกรณีที่มีกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ หรือคำสั่งใด แต่งตั้งให้นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดเป็นกรรมการหรือให้มีอำนาจหน้าที่อย่างใด ให้ผู้รักษาราชการแทนทำหน้าที่กรรมการหรือมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับนายกองคการบริหารส่วนจังหวัดในระหว่างรักษาราชการแทนด้วย

อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ หรือการปฏิบัติราชการที่นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้น ไม่ได้กำหนดในเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดอาจมอบอำนาจโดยทำเป็นหนังสือให้รองนายกองคการบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนนายกองคการบริหารส่วนจังหวัดก็ได้ แต่ถ้ามอบให้ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือรองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติราชการแทน ให้ทำเป็นคำสั่งและประกาศให้ประชาชนทราบ

การปฏิบัติราชการแทนนายกองคการบริหารส่วนจังหวัดตามวรรคสี่ต้องกระทำภายใต้การกำกับดูแลและกรอบนโยบายที่นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดกำหนดไว้"

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๒๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๔/๑ มาตรา ๔๔/๒ และมาตรา ๔๔/๓ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

"มาตรา ๔๔/๑ นายกองคการบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองคการบริหารส่วนจังหวัด หรือผู้ซึ่งนายกองคการบริหารส่วนจังหวัดมอบหมาย มีสิทธิเข้าประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และมีสิทธิแถลงข้อเท็จจริง ตลอดจนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของตนต่อที่ประชุม แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน

มาตรา ๔๔/๒ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ มีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปในที่ประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อให้ นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในปัญหาอันเกี่ยวกับการบริหารราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยไม่มีการลงมติ

LIPT
(โปรดพลิก)

ญัตติตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นต่อประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดวันสำหรับการอภิปรายทั่วไป ซึ่งต้องไม่เร็วกว่าห้าวันและไม่ช้ากว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับญัตติ แล้วแจ้งให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดทราบ

การขอเปิดอภิปรายทั่วไปตามมาตรา ๖๕ จะทำได้ครั้งเดียวในสมัยประชุมสามัญสมัยหนึ่ง

มาตรา ๔๔/๓ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ต้องไม่กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่อื่นใดในส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เว้นแต่ตำแหน่งที่ดำรงตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) รับเงินหรือประโยชน์ใด ๆ เป็นพิเศษจากส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ นอกเหนือไปจากที่ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ ปฏิบัติกับบุคคลในธุรกิจการงานตามปกติ

(๓) เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเป็นคู่สัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นหรือที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นจะกระทำ

บทบัญญัติมาตรานี้มิให้ใช้บังคับกับกรณีที่บุคคลดังกล่าวตามวรรคหนึ่งได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จบำนาญ เงินปีพระบรมวงศานุวงศ์ หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกันและมีให้ใช้บังคับกับกรณีที่บุคคลดังกล่าวตามวรรคหนึ่งรับเงินตอบแทนค่าเบี้ยประชุมหรือเงินอื่นใด เนื่องจากการดำรงตำแหน่งกรรมการของรัฐบาล สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา หรือสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือสภาท้องถิ่นอื่น หรือกรรมการที่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นโดยตำแหน่ง"

มาตรา ๒๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

"มาตรา ๔๕/๑ การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน โดยใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การตรวจสอบ การประเมินผลการปฏิบัติงาน และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยการนั้น และหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด"

LIART

มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๕๓ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้มีมติเห็นชอบด้วยกับร่างข้อบัญญัติใด ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดส่งร่างข้อบัญญัตินั้นให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา

ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องพิจารณาร่างข้อบัญญัติตามวรรคหนึ่งให้เสร็จและส่งคืนประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับร่างข้อบัญญัตินั้น ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วยกับร่างข้อบัญญัตินั้น

ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วยกับร่างข้อบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดลงนามใช้บังคับเป็นข้อบัญญัติต่อไป แต่ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่เห็นชอบด้วยให้ส่งร่างข้อบัญญัตินั้นพร้อมด้วยเหตุผลไปยังสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อพิจารณาใหม่ ถ้าสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติยืนยันตามร่างข้อบัญญัติเดิมด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดส่งร่างข้อบัญญัตินั้นให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดลงนามใช้บังคับเป็นข้อบัญญัติและแจ้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทราบต่อไป แต่ถ้าสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ยืนยันภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับร่างข้อบัญญัติหรือยืนยันร่างข้อบัญญัติเดิมด้วยคะแนนเสียงน้อยกว่าสองในสาม ให้ร่างข้อบัญญัตินั้นตกไป"

มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๕๕ ในกรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่รับหลักการแห่งร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตั้งคณะกรรมการคณะหนึ่งประกอบด้วยกรรมการจำนวนสิบห้าคนเพื่อพิจารณหาข้อยุติความขัดแย้งโดยแก้ไข ปรับปรุง หรือยืนยันสาระสำคัญในร่างข้อบัญญัตินั้น ทั้งนี้ ให้ยึดถือหลักเกณฑ์ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนประโยชน์ของท้องถิ่นและประชาชนเป็นสำคัญ

คณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้ประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสนอจำนวนเจ็ดคน และบุคคลซึ่งเป็นหรือมิได้เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสนอจำนวนเจ็ดคน โดยให้ตั้งภายใน

(โปรดพลิก)

เจ็ดวันนับแต่วันที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติไม่รับหลักการ และให้กรรมการทั้งสิบสี่คนร่วมกันปรึกษาและเสนอบุคคลซึ่งมิได้เป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และมีได้เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานกรรมการดังกล่าวภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่กรรมการครบจำนวนสิบสี่คน

ในกรณีที่ไม่สามารถเสนอบุคคลที่จะทำหน้าที่เป็นกรรมการหรือประธานกรรมการได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง หรือกรรมการหรือประธานกรรมการไม่ปฏิบัติหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตั้งบุคคลซึ่งมิได้เป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และมีได้เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทำหน้าที่กรรมการหรือประธานกรรมการดังกล่าวให้ครบตามจำนวน

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งพิจารณาร่างข้อบัญญัติให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่ได้ตั้งประธานกรรมการในคราวแรก แล้วรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่คณะกรรมการไม่สามารถพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ประธานกรรมการรวบรวมผลการพิจารณาแล้ววินิจฉัยชี้ขาดโดยเร็ว แล้วรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งร่างข้อบัญญัติที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการหรือประธานกรรมการในวรรคสี่ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยเร็ว แล้วให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสนอร่างข้อบัญญัติดังกล่าวต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามมาตรา ๕๒ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับร่างข้อบัญญัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด หากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่เสนอร่างข้อบัญญัตินั้นต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภายในเวลาที่กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรายงานต่อรัฐมนตรีเพื่อสั่งให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง"

มาตรา ๒๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

"มาตรา ๕๕/๑ ให้สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจารณาร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายตามมาตรา ๕๔ วรรคห้า ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับร่างข้อบัญญัติจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หากสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดหรือมีมติไม่เห็นชอบให้ตราข้อบัญญัตินั้น ให้ร่างข้อบัญญัตินั้นตกไป และให้ใช้ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายในปีงบประมาณปีที่แล้วไปพลางก่อน ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอรัฐมนตรีมีคำสั่งยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ในการพิจารณาร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด การเสนอ การแปรรูปหรือการกระทำด้วยประการใด ๆ ที่มีผลให้สมาชิกสภาองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดมีส่วนไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมในการใช้งบประมาณรายจ่าย จะกระทำมิได้"

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเปิดเผยข้อบัญญัติที่ประกาศใช้บังคับแล้วไว้ ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยเปิดเผยเพื่อให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้"

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ในกรณีฉุกเฉินซึ่งจะเรียกประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้ทันทั่วทั้งที่มีได้ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจออกข้อบัญญัติชั่วคราวที่มีใช้ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปีหรือข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ สภาสามัญประจำสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และเมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วให้ใช้บังคับได้"

มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๖๔ องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจออกข้อบัญญัติเก็บภาษีบำรุง องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากการค้าในเขตจังหวัด ดังต่อไปนี้

(๑) น้ำมันเบนซินและน้ำมันที่คล้ายกัน น้ำมันดีเซลและน้ำมันที่คล้ายกัน หรือก๊าซปิโตรเลียมที่ใช้เป็นเชื้อเพลิงสำหรับรถยนต์ โดยจัดเก็บเพิ่มขึ้นได้ไม่เกินลิตรละสิบสตางค์ สำหรับน้ำมัน และกิโลกรัมละไม่เกินสิบสตางค์สำหรับก๊าซปิโตรเลียม

(๒) ยาสูบ โดยจัดเก็บเพิ่มขึ้นได้ไม่เกินมวนละสิบสตางค์

ราคาจำหน่ายที่เพิ่มขึ้นตามวรรคหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการ กำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด"

มาตรา ๒๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIPT
(โปรดพลิก)

"มาตรา ๗๕ เงินเดือนและค่าตอบแทนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด
นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และกรรมการสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด"

มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๙ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๗๙ ในกรณีที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ละเลยไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือประพฤติดินฉ้อฉน
ต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนก็ได้

ถ้าหากผลการสอบสวนปรากฏว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การ
บริหารส่วนจังหวัด ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองประธานสภาองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด มีพฤติการณ์เช่นนั้นจริง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอให้รัฐมนตรีใช้ดุลพินิจสั่งให้นายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประธานสภาองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ้นจากตำแหน่ง คำสั่งของรัฐมนตรี
ให้เป็นที่สิ้นสุด"

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกวรรคสามของมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๓๒ บรรดาสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด และรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ ให้ดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะครบอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือมี
การยุบสภา

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙ มาตรา ๑๘ มาตรา ๓๕
มาตรา ๓๕/๑ มาตรา ๓๕/๒ มาตรา ๓๕/๓ มาตรา ๓๕/๔ มาตรา ๓๕/๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗

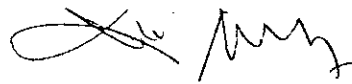

LIRT

มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๔/๑ มาตรา ๔๔/๒ มาตรา ๔๔/๓ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๕/๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับจนกว่าจะครบอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือมีการยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและมีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น หลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้นำบทบัญญัติเดิมก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแทนในระหว่างเวลาดังกล่าว

มาตรา ๓๓ บรรดาบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับ ที่กำหนดการจ่ายเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งและประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรรมการสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และการจ่ายเงินค่าเบี้ยประชุมให้แก่กรรมการที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้งขึ้น ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ต่อไปจนกว่าจะได้มีการออกระเบียบตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

ถูกต้องตามมติของสภาผู้แทนราษฎร

(นายธงชัย ดุลยสุข)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานพระราชบัญญัติและนิติ ๑

สำนักงานการประชุม

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : วุฒิสภาของเราได้รับร่างเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งจะต้อง
พิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วันนะครับ ซึ่งขณะนี้ยังเหลือเวลาอยู่อีก ๕๓ วัน
เชิญท่านเลขาธิการครับ

นางสาววรรณิ เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
วุฒิสภา) :

“บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐
ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหาร
ท้องถิ่น และปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับสมาชิกภาพของประธานสภาองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และวิธีการประชุมสภาองค์การ
บริหารส่วนจังหวัดให้เหมาะสม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕
วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๒ วรรคสอง มาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๑ และเพิ่ม
มาตรา ๒๒ วรรคหก และยกเลิกมาตรา ๘๐ วรรคสาม)

- ๑๓/๑

LIRT

(๒) ให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงจากประชาชน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ ยกเลิกมาตรา ๒๕ วรรคสอง มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และเพิ่มมาตรา ๓๕/๑ มาตรา ๓๕/๒ มาตรา ๓๕/๓ มาตรา ๓๕/๔ มาตรา ๓๕/๕ มาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๔๔/๑ มาตรา ๔๔/๒ และ มาตรา ๔๔/๓)

(๓) กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่โดยวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (เพิ่มมาตรา ๔๕/๑)

(๔) ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการร่างข้อบัญญัติ ร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี และร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม และการกำหนดเงินเดือนและค่าตอบแทนให้มีความคล่องตัว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ วรรคสอง มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๕ และเพิ่มมาตรา ๕๕/๑)

(๕) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกข้อบัญญัติจัดเก็บภาษีน้ำมันและยาสูบ เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔)

(๖) ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้มีประสิทธิภาพ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๕)

เหตุผล

เนื่องจากการสมควรกำหนดให้นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ประกอบกับบทบัญญัติบางมาตราตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ยังไม่สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น และไม่เหมาะสมกับการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อให้การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้"

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ เนื่องจากทางคณะกรรมการการปกครองได้รับมอบหมายให้ศึกษาเรื่องนี้ ตามข้อบังคับฯ ข้อ ๑๐๕ เชิญท่านประธานคณะกรรมการการปกครอง ท่านอุดร ดันติสุนทร ครับ

นายอุดร ดันติสุนทร (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กรรมการการปกครองของวุฒิสภาได้ศึกษาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ก็มีความเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง กระทบอยากจะทำกรรณการขึ้น ๑ - ๒ - ๓ ประเด็นด้วยกัน

ประเด็นแรกก็คือ การที่จะให้มีการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นโดยตรงนั้น เป็นการสกิดการ พุดง่าย ๆ ก็คือการคอร์รัปชันระหว่างองค์กรท้องถิ่นทั้งหลาย แต่เดิมมา การเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้งของสมาชิกสภาท้องถิ่น การแก้ไขกฎหมายฉบับนี้จึงเป็นการแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันของทางองค์กรท้องถิ่น แต่เดิมมาที่กระทบกรรณการขึ้นเมื่อสักครู่ที่ว่า ผู้ที่จะเป็นผู้บริหารท้องถิ่น เช่น นายก อบจ. นายกเทศมนตรี หรือนายก อบจ. ก็ตามแต่ เขาก็ล็อบบี้ (Lobby) สมาชิกซึ่งมีไม่กี่คนนะครับ เป็นการเอาใจสมาชิกเท่านั้น และก็จะได้เป็นผู้บริหาร ก็ปรากฏว่าที่แล้มา ขอประธานโทษที่ต้องใช้คำที่ภาษาชาวบ้าน คือเรียกว่า กินกันเป็นทีม บางแห่งนายกเทศมนตรีก็เปลี่ยนกันเป็นคนละ ๒ ปี คนละปี อบจ. ก็เช่นเดียวกัน อบต. ก็เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นตรงนี้การที่แก้ไขปัญหาดังนี้ให้ลุล่วงไปได้ จำเป็นจะต้องให้เลือกนายก อบจ. โดยตรง อันนี้พุดถึงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก่อนนะครับ การที่เราจะมีการเลือกนายก อบจ. โดยตรง ที่บังเกิดผลดีก็คือว่านายก อบจ. ต่อไปนี้ถ้าใครอยากจะเป็นหรือต้องการจะเป็นนายก อบจ. ท่านจะต้องไปปราศรัยพบกับราษฎรในอำเภอต่าง ๆ ทุกอำเภอ และก็ประกาศนโยบายชัดเจนว่าท่านจะบริหารจังหวัดของท่านอย่างไร มีปัญหาเรื่องอะไร มีปัญหาเรื่องการศึกษา มีปัญหาเรื่องอะไร ท่านชี้แจงประชาชนให้ได้เข้าใจ และเมื่อประชาชนเลือกท่านมาแล้ว ท่านก็มีอำนาจในการบริหาร ๔ ปี โดยสภาไม่สามารถที่จะเอาท่านออกได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่กระทบคิดว่าวันนี้รัฐบาลมีนโยบายในการปราบคอร์รัปชัน องค์กรท้องถิ่นเป็นหน่วยงานของรัฐบาล องค์กรหนึ่งซึ่งมีความสำคัญ และงบประมาณแต่ละปีก็ประมาณ ๒ แสนล้านบาท -----

เรื่องนี้ผมคิดว่าเป็นเรื่องซึ่งทางคณะกรรมการการปกครองได้ศึกษาแล้วมีความเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งและอยากจะกราบเรียนท่านว่านอกจากนั้นก็ยังมีประเด็นต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องข้อปลีกย่อย สำหรับสาระสำคัญก็คือ การเลือกนายกฯ โดยตรง ผู้บริหารโดยตรง ถ้ากฎหมายฉบับนี้จะผ่านวุฒิสภาแล้ว ผมคิดว่าจะจะเป็นคุณประโยชน์ต่อบ้านเมืองในการที่จะสนองตอบนโยบายของรัฐบาลในการปราบคอร์รัปชันได้อย่างดียิ่ง

อีกประเด็นหนึ่งที่ผมอยากจะขอกราบเรียนเป็นข้อเสนอก็คือว่า ร่างของสภาผู้แทนราษฎรนั้น เขาได้พิจารณากันอย่างละเอียดรอบคอบแล้ว เพราะฉะนั้นอยากจะขอความกรุณาท่านสมาชิกวุฒิสภาทั้งหลาย ถ้าจะมีการแปรญัตติก็ขอเป็นเพียงแปรญัตติแต่น้อย ไม่ใช่หลักสาระสำคัญเป็นข้อปลีกย่อยเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าเมื่อสภาของเราได้กระทำการนี้แล้วร่างนี้จะกลับไปสู่สภาผู้แทนราษฎรอีกครั้งหนึ่ง เมื่อทางสภาผู้แทนราษฎรเห็นว่าการแก้ไขเล็กน้อยก็จะสามารถที่จะผ่านไปได้เลยโดยไม่ต้องตั้งกรรมการร่วมกัน เรื่องนี้เป็นวิธีการที่สำคัญซึ่งผมอยากจะกราบเรียนเป็นข้อพิจารณาว่า ถ้าหากว่าท่านสมาชิกวุฒิสภาท่านใดที่จะขอแปรญัตติขอความกรุณาแปรญัตติแต่น้อยเพื่อจะให้กฎหมายฉบับนี้ได้คลอดออกมาโดยเร็วเพื่อบังคับใช้ให้ทันแก่การเลือกตั้งนายก อบจ. ในต้นปีหน้าคือเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นวาระที่สำคัญที่ผมคิดว่าเราจะต้องช่วยกันพิจารณา ผมขอกราบเรียนหลักการ ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ท่านสมาชิกฯ ได้ยื่นความจำนงหรือว่ายกมือที่จะอภิปราย ๑๐ กว่าท่าน ซึ่งผมได้เรียงลำดับตามที่ท่านยกมือไว้แล้ว ขอปรึกษาท่านว่าแต่ละท่านอภิปรายอย่าให้เกิน ๑๕ นาที นะครับ เพราะจะได้แบ่งเวลาให้กับท่านสมาชิกฯ ท่านอื่น ๆ ด้วย ผมจะตามลำดับที่ท่านยกมือนะครับ เชิญท่านอนันต์ ผลอำนวย เชิญครับ

นายอนันต์ ผลอำนวย (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นายอนันต์ ผลอำนวย สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดกำแพงเพชร จะขออภิปรายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่เข้ามาสู่สภาในวันนี้ ผมคิดว่าวันนี้เป็น

LIRT

นิมิตหมายที่ดีของการเมือง การปกครองของบ้านเรา กระบวนการทางประชาธิปไตยจะได้ลงไปสู่ถึงรากหญ้าและเป็นพื้นฐานของคนจริง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามหลักการและเหตุผลที่ท่านเลขาธิการได้กล่าวไปแล้ว ๓ - ๔ ประเด็นนั้น ผมคิดว่าเป็นข้อดีและกำลังจะเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการพัฒนาในระบอบประชาธิปไตยบ้านเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงนั้นจะมีข้อดีอยู่ ๓ - ๔ ประเด็นด้วยกัน แต่สิ่งแรกที่เรเห็นก็คือ การเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงนั้นจะทำให้ตัวนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นมีเสถียรภาพ สามารถทำงานได้อย่างมั่นคงและมีประสิทธิภาพ

ประการที่ ๒ ถ้าบุคคลที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงนั้น อย่างน้อยบุคคลเหล่านั้นจะได้มีโอกาสไปสัมผัสกับประชาชนทั้งจังหวัดแล้วได้มีโอกาสไปนำเสนอนโยบายของตนเองในการบริหารจัดการจังหวัดของตัวเอง แต่ที่สำคัญก็คือคนที่เข้ามาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น โดยที่เป็นประชาชนในจังหวัดนั้น สามารถรับรู้และก็เข้าใจปัญหาของพื้นที่จังหวัดตัวเองได้ดี ถ้าเราไปเทียบกับในอดีตที่ใช้ในการปกครองโดยส่วนราชการหรือรัฐบาลนั้น คนที่เข้าไปเป็นผู้นำจังหวัด เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นนายอำเภอก็ดี พอเข้าไปถึงแล้วกว่าจะไปเรียนรู้พื้นที่ของตัวเองต้องใช้เวลา ๓ เดือน ๕ เดือน ๖ เดือน แต่วันนี้คนที่เป็นตัวแทนของภาคประชาชนจริง ๆ พอเข้าไปแล้วเขาสามารถจะไปบริหารจัดการด้วยตัวเองได้เลยทันที ในประการที่ ๒ นั้นผมคิดว่าในเรื่องของการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น ผมคิดว่าเรื่องนี้เป็นบทสะท้อนของความเป็นจริงในสังคมบ้านเราว่า คนที่จะเข้าไปเป็นนายกฯ นั้น อย่างน้อยบุคคลเหล่านี้ก็จะได้มีโอกาสได้รู้และสัมผัสในเรื่องที่ตรงตามความต้องการของประชาชนในพื้นที่-----

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เข้าไปนั้น ต้องสร้างคุณงามความดี แล้วก็เป็นที่ยอมรับ เป็นที่พึงพอใจของประชาชน ประชาชนเขาถึงจะเลือก ซึ่งยิ่งถ้าบุคคลเหล่านี้ยิ่งใกล้จะหมดวาระ บุคคลเหล่านี้ยิ่งจะเร่งสร้างคุณงามความดี ทำให้คนนี้สามารถจะเลือกต่อไปได้ หรือว่าสามารถจะทำให้คนนี้ยอมรับได้ ถ้าไปเปรียบเทียบกับระบบราชการเดิมในอดีตนี้ เห็นไหมครับ พอคนใกล้จะหมดวาระก็วิ่งหาจังหวัด หาอำเภอดี ๆ อยู่ ใกล้จะเกษียณ ก็กลัวไม่กล้าเซ็นอะไรมากมาย เพราะเซ็นไปแล้วเดี๋ยวกลัวไม่ได้บำเหน็จบำนาญ แต่คนที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงนี้ พอเข้าไปแล้วนี่อย่างน้อยก็กลัวจะไม่ได้รับเลือกต่อ กลัวจะไม่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชน ก็ต้องเร่งสร้างคุณงามความดี เราจะเห็นข้อดีของการเลือกตั้งนายกฯ โดยตรง

แล้วอีกประการหนึ่งนั้น ผมคิดว่าวันนี้กระบวนการเลือกตั้งในรอบอบประชาธิปไตยนั้นเป็นการปราบผู้มีอิทธิพลโดยทางอ้อม พวกนักเลงที่มีคนเดินไป สักคนสามคนแห่ เดินไปตามทางทั้งหลายนี้จะได้ไม่กล้าไปร่ากับประชาชน ต้องไปยกมือไหว้ประชาชนบ้าง ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวประชาชนเขาไม่เลือกถ้าขึ้นกร่าง ๆ ไป เป็นการปราบผู้มีอิทธิพลโดยอ้อมโน้มนำ เพราะคนพวกนี้ต้องอ่อนน้อมถ่อมตน จะต้องออกไปทำให้ประชาชนเขาเลือกให้ได้ ก็เป็นการปราบผู้มีอิทธิพลนี้ผมคิดว่า เป็นการปราบที่ดีอย่างหนึ่งในวิธีการทางประชาธิปไตยนี้ แล้วสิ่งสำคัญคือเรื่องของการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น ผมคิดว่าเห็นด้วยกับการที่จะให้ไปนับคะแนนรวมที่หน่วย วันนี้นำบรรดาผู้นำองค์กรต่าง ๆ ผู้นำท้องถิ่นต่าง ๆ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. ผู้นำองค์กรมวลชนต่าง ๆ นี่ก็จะได้สบายอกสบายใจเสียที เอาไปเทกองนับรวมเหมือนกับ ส.ส. เสีย เพราะพวกนี้จะได้ชื่อไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ เพราะในอดีตนี้ กำนันหลายคน ผู้ใหญ่บ้านหลายคน ผู้นำท้องถิ่นนะตายครับ ตายเพราะว่าคนไทยนี้มีมนุษยสัมพันธ์ดี พอใครไปขอคะแนน ช่วยเลือกหน่อย ทุกคนก็รับปาก พอคะแนนออกมา คะแนนไม่มี บอกหาว่าเบี้ยว หาว่าทรยศ แต่ว่าต่อไปนี้ถ้าร่างกฎหมายฉบับนี้ออกไปแล้ว กระบวนการคนที่ผู้นำองค์กรทั้งหลายนั้นก็สบายใจได้ แล้วอีกประการหนึ่งก็คือ ประชาชนนี้มีสิทธิมีอิสระในการที่จะเลือกใครก็ได้ โดยที่ไม่ต้องอยู่ภายใต้อาณัติของผู้มีอิทธิพลทั้งหลาย นี่คือข้อดีของกฎหมายเลือกตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดในฉบับที่เข้ามาสู่วุฒิสภาในครั้งนี้

ซึ่งผมคิดว่าสมาชิกวุฒิสภาทั้งหลายก็คงจะต้องให้การสนับสนุนในร่างฉบับนี้ แล้วอย่างน้อย
สิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นฐานรากของการเสริมสร้างระบอบประชาธิปไตย ทำให้บ้านเมืองนี้
สามารถพัฒนาไปได้ ก็ขอว่า ขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านจิโรจน์ โชติพันธุ์ ครับ

นายจิโรจน์ โชติพันธุ์ (ศรีสะเกษ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพ ผม จิโรจน์ โชติพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดศรีสะเกษ ผมเองก็ขอสนับสนุน
ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉบับนี้เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนั้น
ผมคิดว่าทุกท่านก็คงทราบแล้วว่า ประเทศไทยเรานั้นได้มีหน่วยองค์กรปกครองท้องถิ่น
นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๖ ที่เรามีสุขาภิบาลท่าลอม และก็มีผู้บริหรงานนั้นก็เป็นข้าราชการ
เป็นนายอำเภอ ยกตัวอย่าง แล้วตอนหลังเราก็ได้มีการเลือกตั้งขึ้นมา มีตัวแทนราษฎร
เป็นหัวหน้าส่วนบริหาร แต่ว่าท่านประธานฯ ครับ ก็ยังเป็นการเลือกตั้งทางอ้อม
คือหมายความว่า สมาชิกสภาท้องถิ่นซึ่งเป็นตัวแทนราษฎรเลือกตั้งขึ้นมา ทั้งที่ฝ่ายหัวหน้า
บริหารแต่ละราษการนั้นก็ยังเป็นฝ่ายบริหาร แต่คราวนี้ท่านประธานฯ ครับ เป็นการเลือกตั้ง
โดยตรงจากประชาชน นับว่าเป็นประวัติศาสตร์ของการปกครองแห่งบ้านเมืองของเรา
ท่านครับ ก็เป็นที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะนับว่าปีนี้ พ.ศ. ๒๕๔๖ ก็ร้อยปีพอดีท่านครับ
ผมดีใจเหลือเกินที่รัฐบาลชุดนี้ รวมทั้งท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายท่านครับ ที่ได้
เสนอกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมา ผมก็ได้พยายามอ่าน พยายามศึกษาแล้วก็รู้สึกว่าจะ เป็นผลดี
แก่บ้านเมืองเราอย่างยิ่ง -----

นอกจากจะมีการเลือกตั้งโดยตรงแล้วท่านประธานฯ ครับ ยังมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบริหาร คือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้จบปริญญาตรี ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี อันนี้ดีครับ สมควรแล้วที่จะต้องเอาผู้ที่คุณสมบัติสูง ขึ้นมาบริหารบ้านเมืองที่มีความสำคัญ ซึ่งหลายท่านได้กล่าวไปแล้วเราจะได้ มีประสิทธิภาพในการบริหารบ้านเมือง อันนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ นอกจากนั้นแล้วก็มี หลายจุดที่รู้สึกว่าคุณหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านประธานฯ ครับ ในการแถลงนโยบายของหัวหน้าฝ่ายบริหารหรือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ไม่มีการลงมติ อันนี้ดีมากครับท่านครับ เป็นกฎหมายที่พยายามแก้ไขปัญหาของเรา ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลายจังหวัดหลายแห่งที่มีปัญหามาถึงกระทรวงมหาดไทย เพราะว่าผู้ที่เป็นหัวหน้าบริหารนั้นมีเสียงส่วนน้อย ทำให้บริหารงานไม่ได้ ไม่ว่าเฉพาะ องค์การฯ นะครับ เทศบาลเช่นเดียวกันมีปัญหา อันนี้กฎหมายฉบับนี้เขาแก้ไขแล้ว ท่านครับ แก่ดีมาก คือว่าแถลงนโยบายเสร็จไม่มีการลงมติ อันนี้ก็แสดงว่าหัวหน้า ฝ่ายบริหารเราก็สามารถที่จะบริหารงานต่อไปได้ เมื่อก่อนเป็นการบริหารงาน ที่พวกมากลากไป สร้างปัญหายุ่งยากแก่บ้านเมือง กฎหมายฉบับนี้แก้ไขแล้วผมเห็นข้อดี ข้อหนึ่งเหมือนกันครับ และที่สำคัญนั่นท่านครับ ผมพยายามอ่านดูแล้วอีกอันหนึ่ง ที่ต้องขอชมเชยที่มีก็คือการลงมติรับร่างข้อบัญญัติงบประมาณ อันนี้ก็ดีท่านครับ คือหมายความว่าข้อบัญญัติงบประมาณสมัยก่อนนั้นบางทีนายกฯ หรือบางทีหัวหน้า ฝ่ายบริหารมีเสียงน้อย สมาชิกฯ ไม่รับรองเกิดปัญหา กระทรวงมหาดไทยปวดหัว อันนี้แก้ไขได้ครับ หมายความว่า ถ้าสมมุติว่าเสียงส่วนใหญ่ไม่รับรองแล้วก็สามารถ แต่งตั้งกรรมการพิจารณา ๑๔ คน ที่เป็นสมาชิกสภาฯ ๗ คน คราวที่ไม่ใช่ เป็นสมาชิกสภาฯ ๗ คน แล้วมาพิจารณาใหม่เสนอไปยังผู้ว่าฯ แล้วกรรมการชุดนี้ ที่เอาคนนอกเข้ามาจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้อย่างมากเลยครับ แบ่งเบาภารกิจ ของกระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทยจะได้สบาย อันนี้ก็เป็นปัญหาที่ผมเห็นว่า ดีมากเหลือเกินเป็นการแก้ปัญหามาได้ดี นอกจากนั้นท่านครับ กฎหมายฉบับนี้ ยังเปิดโอกาสให้ผู้ว่าฝ่ายบริหารสามารถแต่งตั้งผู้ช่วยแต่งตั้งอะไรก็ได้ คนภายนอกครับ

LIRT

เข้ามา แต่งตั้งได้ อันนี้เป็นการร่วม มีส่วนร่วมของพี่น้องประชาชน ผมดูแลกฎหมายฉบับนี้ผมพยายามหาที่ติ แต่ติไม่ได้ ผมดีใจที่กฎหมายฉบับนี้เกิดขึ้นในรัฐบาลชุดนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีท่านประชา มาตินนท์ รัฐมนตรีช่วยมหาดไทยมานั่งอยู่ตรงนี้ ตอบปัญหาพวกเรา ผมก็ดีใจจริง ๆ ที่ท่านทำอย่างนี้ รอบคอบ จะแก้ปัญหาของการปกครองท้องถิ่นเราให้มีประสิทธิภาพยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะฉะนั้นกระผมขอสนับสนุนกฎหมายร่าง พ.ร.บ. องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ฉบับนี้เป็นอย่างยิ่งท่านครับ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเชื้อ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณท่านจิโรจน์ครับ ที่ไม่ต้องยาวมากนักนะคะครับ ต่อไปท่านนันทนา สงฆ์ประชา ครับ

นางนันทนา สงฆ์ประชา (ชัยนาท) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ดิฉัน นันทนา สงฆ์ประชา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดชัยนาท ก่อนอื่นดิฉันต้องกราบขอพระคุณรัฐบาล กราบขอบคุณผู้แทนราษฎรทุก ๆ ท่านที่มีความตั้งใจที่จะแก้ไขปัญหาท้องถิ่นก็เลยเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมา กราบขอบคุณเป็นอย่างสูงค่ะ เพราะภารกิจที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือ อบจ. จะได้รับการถ่ายโอนตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่การปกครองท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ในการจัดระบบบริหารสาธารณะตั้งแต่ห้องสมุดอำเภอ ห้องสมุดจังหวัด สนามกีฬาจังหวัด ถนนของกรมทางหลวงชนบท ซึ่งเราได้ผ่านพระราชบัญญัติปฏิรูประบบราชการ เราก็ทราบว่าถนนและสะพานนี้จะต้องโอนมาที่ อบจ. ทั้งหมด -----

แม้แต่การจดทะเบียนของพาณิชย์ ตั้งแต่การจดห้าง จดบริษัท ต่อไปต้องโอนมาให้ อบจ. ทั้งหมด การจดทะเบียนรถ ต่อยานยนต์ของกรมขนส่งฯ นี่ก็ต้องโอนมาให้ อบจ. แม้แต่เครื่องสูบน้ำของกรมชลประทานซึ่ง~~เป็นของ~~พี่น้องประชาชน เกษตรกร~~แต่ก่อน~~นี่จะต้องไปขอความร่วมมือจากกรมชลประทาน เครื่องสูบน้ำขนาดใหญ่ทั้งหมดจะต้องถูกมาบริหารจัดการ โดย อบจ. และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมคุณภาพชีวิต ต่อไปองค์กรต่าง ๆ แม้แต่เงินที่จะช่วยเหลือผู้สูงอายุก็จะต้อง อบจ. บริหาร ต่อไปไม่แน่ว่าเรื่องการศึกษา โดยเฉพาะสมัยก่อน~~ที่~~ดิฉันเคยดำรงตำแหน่งเป็นประธานสภา เป็นนายก อบจ. ก่อนปี ๒๕๒๓ ~~นี่ก็จะ~~จำกันได้การศึกษาประชากรที่เป็นประณมในปัจจุบัน~~ที่~~ข้าราชการบำนาญ~~ที่~~ก็ยังมารับเงินกับทาง อบจ. อยู่ สิ่ง^{ที่}ดิฉันพูดมาทั้งหมดนี้~~ที่~~ดิฉันอยากจะให้สภาแห่งนี้ได้เข้าใจ อยากจะชี้แจงว่าต่อไป~~นี้~~องค์กรบริหารส่วนจังหวัด~~ที่~~จะต้องเป็นผู้ที่จะ~~ที่~~ดูแลพี่น้องประชาชนอย่างใกล้ชิดที่สุด ภารกิจต่าง ๆ ~~ที่~~ดิฉันได้กล่าวมาแล้ว~~ที่~~จะสำเร็จได้จะต้องได้รับการบริหารที่มีความเป็นอิสระ มีความคล่องตัวและก็จะต้องมีประสิทธิภาพ มีการตัดสินใจ สามารถตัดสินใจด้วยตนเอง แต่ดิฉันอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ ต่อสมาชิกฯ ณ ห้องนี้ว่าปัจจุบันนายก อบจ. จะขึ้นสู่การเป็นนายก อบจ. ~~ที่~~จะต้องได้รับเสียงสนับสนุนจากสมาชิกอย่างที่เราทราบอยู่และก็เป็นเพียงตัวแทนของอำเภอเท่านั้น ถ้ากฎหมายฉบับนี้ผ่านนั้นหมายถึงว่านายก อบจ. จะต้องได้รับการเลือกตั้งจากพี่น้องประชาชนทั้งจังหวัด แต่ดิฉันอยากจะกราบเรียนเพื่อย้ำเตือนสมาชิกฯ ว่าต่อไปวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ที่จะถึงนี้ อีกประมาณ ๔ เดือน ส.จ. หรือสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้จะครบวาระทั้งประเทศและจะต้องมีการเลือกตั้งให้ได้ภายใน ๔๕ วัน ดิฉันเป็นห่วงเหลือเกินว่ากฎหมายฉบับนี้ถ้าผ่านไม่ทันใช้ไม่ทัน คนที่เป็นนายก อบจ. นี้จะไม่ได้เป็นตัวแทนของอำเภอในปัจจุบัน กลายเป็นของตำบลด้วยซ้ำไป เพราะอำเภอจะต้องแบ่งเป็นเขตย่อย บางอำเภอแบ่งเป็น ๕ เขต บางอำเภอแบ่งเป็น ๔ เขต ตามกฎหมายพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น แทนที่จะซ้ำร้ายไปกว่าเดิมอีก ดิฉันกราบเรียนอย่างนี้ และดิฉันอยากจะกราบเรียนจากประสบการณ์จริง การที่เราไม่มีความเป็นอิสระในการที่เราเป็นนายก อบจ. ดิฉันมีคดีประจำใจเลยว่าเป็นนายกฯ เหมือนมีนรกอยู่ในใจ ดิฉันหมายถึงอย่างไรรู้ไหมคะ เวลาเราจะผ่านงบประมาณในแต่ละงบประมาณ เพราะว่าไม่ใช่เพียงปีหนึ่งมีงบประมาณเพียงครั้งเดียว จะต้องมี

ข้อบัญญัติต่าง ๆ ที่จะต้องใช้เสียงสมาชิกสนับสนุน สมาชิกต่าง ๆ นี้เวลาเราจะทำ
งบประมาณที่เราคุยร่วมกัน เราคิดร่วมกันว่าพี่น้องประชาชนตรงไหนในเขตอำเภอไหนมี
ความเดือดร้อน ไม่ว่าจะถนนหนทาง สาธารณูปโภคทุกอย่างเราคิดร่วมกัน แต่เวลาจะผ่าน
งบประมาณไม่ยกมือสนับสนุนในงบประมาณของตัวเองที่เสนอเข้ามา-----

- ๒๒/๑

ด้วยเหตุผลเพราะว่า ก็คงจะทราบกันโดยทั่วไปว่าต้องการผลประโยชน์ส่วนตัว ถูกความ
กดดันเป็นที่สุด แล้วทำที่สุดแล้วการบริหารงานตรงนั้นอีกอึดจริง ๆ และอึดอีกมาก คิดฉัน
อยากจะกราบเรียนว่าการที่ได้รับผลตอบแทนส่วนตัวจะหมดไป แต่มีบางท่านก็สงสัยว่า
อำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดในกรณีที่เป็นซีอีโอ (CEO) ในปัจจุบันนี้จะมีส่วน
เกี่ยวข้องกับทาง อบจ. อย่างไรในกฎหมายฉบับนี้ คิดฉันอยากจะกราบเรียนว่าฉันกราบเรียน
ไปแล้วว่างบประมาณนี้ต้องได้รับการสนับสนุนจากสมาชิก แต่ในฉบับใหม่ร่างใหม่นี้
ถ้างบประมาณไม่ผ่าน ทางนายกฯ ตั้งมา ๗ คน ทางสมาชิกตั้งอีก ๗ คน ผู้ว่าฯ ตั้งมา
๑ ก็เกลี้ยงบประมาณกันใหม่และก็เข้าสภา ถ้าไม่ผ่านนี้นายกฯ ไม่หลุด เพียงแต่สมาชิกต้อง
ถูกยุบลงไป ฉะนั้นกราบเรียนว่าไม่มีอะไรที่จะมาครอบงำ มีความเป็นอิสระอย่างที่สุด
ถ้ามีการเลือกตั้งโดยตรง และคิดฉันคิดว่าสมาชิกวุฒิสภาในห้องนี้เรา ๒๐๐ คนตระหนักดีว่า
เราสนับสนุนแน่เลือกตั้งนายกฯ โดยตรง แต่คิดฉันเป็นห่วงว่าจะไม่ทัน เพราะโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเราจะปิดสมัยประชุมนี้ในวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน และเราก็จะเปิดใหม่ในวันที่ ๔
กุมภาพันธ์ ซึ่งจะเป็นวันเลือกตั้งพอดี คิดฉันขอฝากไว้ด้วยว่าการเลือกตั้งครั้งนี้ถ้าไม่ทัน เราจะ
ต้องไปใช้ในอีก ๔ ปีข้างหน้า จะสายไปไหมคะ คิดฉันขอฝากให้พวกเราทุกคน ณ ที่นี้ด้วย
พิจารณาด้วยว่าพวกเราทำงานเพียงวันนี้เพียงไม่กี่ชั่วโมงทำเพื่อพี่น้องประชาชนทั้ง
๗๖ จังหวัดนี้ก็ไม่แน่ว่าจะเหนือกว่าแรง กราบขอบพระคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่าน พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ ครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิษณุโลก กระผมขอสนับสนุนร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ ทั้งนี้ก็เนื่องจากการที่ได้ติดตามการทำงานของสมาชิกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดมาเป็นระยะเวลายาวนานเห็นว่าไม่มีประสิทธิภาพ การบริหารไม่ราบรื่น ทั้งนี้
ก็เนื่องจากการบริหารของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมของ
กลุ่มของพวกของสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด แล้วบางครั้งก็ไม่สามารถจะตกลงใน
เรื่องงบประมาณเป็นระยะเวลาเป็นปี ๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อการทำงานของพัฒนาของ
ประเทศเป็นอย่างยิ่ง เดิมทีเดิวนั้นสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีบทบาทอะไร

มากนัก ก็มีหน้าที่ในการที่จะควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของผู้ว่าราชการ แต่ในปัจจุบันนี้นั้น ~~×~~
 ปรากฏว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับงบประมาณมาเป็นจำนวนมากจากงบสนับสนุน
 จากงบของภาษีที่เก็บได้ในท้องถิ่นมากมาย แต่ละจังหวัดก็จะมีประมาณ ๒๐๐ ล้านบาท
 ๓๐๐ ล้านบาท บางจังหวัดก็มีมากกว่านั้น ซึ่งเงินจำนวนนี้เท่าที่สังเกตปรากฏว่าองค์การ
 บริหารส่วนจังหวัดทั่วไป ~~×~~ จะใช้ไม่ค่อยคุ้มค่า จากเงิน ๒ แสนล้านบาททั่วประเทศนี้ผมคิด
 ว่าใช้จริง ๆ ~~×~~ ก็จะถึงครึ่งหรือเปล่า เพราะว่าใช้ไปในเรื่องการโฆษณา หาเสียงตัวเอง สำหรับ
 โฆษณาไปลงในพื้นที่ที่ตนเห็นว่าเป็นพรรคพวกของตนเอง อะไรต่าง ๆ ทำนองนี้ ไม่มี
 แผนงานในการใช้งบประมาณอย่างถูกต้อง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่จะต้องมีการแก้ไข ~~×~~
 และนอกจากนั้นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเองก็ไม่เข้าใจปัญหาของพี่น้องประชาชน
 ทั้งจังหวัด คือไม่ทราบว่าจะดำเนินอะไรเป็นลำดับก่อนหลังในการพัฒนา หรือก็ไม่สามารถ
 ที่จะเชื่อมโยงความต้องการของพี่น้องระหว่างตำบล ระหว่างอำเภอต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับ
 แผนพัฒนา ~~×~~ ของประเทศของผู้ว่าราชการจังหวัด สิ่งเหล่านี้เองเป็นสิ่งที่ผมคิดว่าถ้าปล่อยให้
 นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในปัจจุบันนี้ ~~×~~ ได้บริหารในลักษณะนี้ต่อไปโดยไม่ได้อ
 กำหนดให้มีการเลือกโดยตรงมาจากประชาชนแล้ว ผมคิดว่าจะเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่
 ในการที่จะทำให้การทำงานของผู้ว่าฯ บุรณาการไม่ประสบความสำเร็จ โดยภาพรวมนั้น
 องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็คือส่วนหนึ่งขององค์การบริหารพัฒนาของจังหวัดที่จะต้องอยู่
 ภายใต้การควบคุมของผู้ว่าฯ บุรณาการ เพราะฉะนั้นจะต้องสามารถเชื่อมโยงโครงการ
 พัฒนาของจังหวัดให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จึงขอสนับสนุนให้
 การเลือกตั้งจากประชาชนทั้งจังหวัด สำหรับตัวนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและก็ขอ
 สนับสนุนคำอภิปรายในเรื่องต่าง ๆ ตามหลักการและเหตุผลที่ได้กล่าว ขอบขอบคุณมาก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญ ดอกเตอร์สมเกียรติ อ่อนวิมล ครับ

นายสมเกียรติ อ่อนวิมล (สุพรรณบุรี) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม สมเกียรติ อ่อนวิมล สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสุพรรณบุรี ผมซึ่งหนักใจมาหลายนาทีเดียว เพราะว่าทุกท่านเห็นด้วยหมดเลย ที่ตั้งใจไว้ในวันนี้ก็คือจะค้นแบบไม่ยอมประนีประนอมใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ที่รู้ชะตากรรม ให้เวลาผมอธิบายนิดหนึ่งว่าทำไมผมจึงไม่เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉบับนี้ ไม่เห็นด้วยทั้งหลักการเหตุผลและในรายละเอียด ผมว่าประเทศไทยของเรากำลังไปผิดทาง ใช้ภาษาที่ไม่สุภาพ ก็คือกำลังละในการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่น เพราะว่ากระจายไปแล้วก็ยังไม่ยอมกระจายให้หมด ที่ถูกต้องที่สุดก็คือลงไปในพื้นที่ฐานคือระดับตำบล คือ องค์การบริหารส่วนตำบล พอได้ไปหมดแล้วทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือสภาจังหวัดก็รู้สึกขี้เกียจอ่อนเสียดายก็พยายามจะดึงกลับ แล้วก็ส่งร่างพระราชบัญญัติแก่พระราชบัญญัติกันยกใหญ่ ผู้ว่าฯ ที่สูญเสียอำนาจไปก็จริงน่าจะเป็นสิ่งดี ประชาชนจะได้ดูแลท้องถิ่นก็กลับมีความรู้สึกโศกเศร้าที่สูญเสียอำนาจ งบประมาณต่าง ๆ ไม่ได้ ผู้ว่าฯ บางคนในจังหวัดผมที่ไม่ได้เป็นในปัจจุบันนี้แล้วยังบ่น บอก คุณสมเกียรติของบจะสร้างที่จอดรถก็ต้องไปไหว้ อบต. คุณเหมือนจะเสียความรู้สึก แต่ผมก็บอกท่านอดีตผู้ว่าฯ สุพรรณของผมบอกว่าดีจึงเลยท่านผู้ว่าฯ ไม่ต้องไปห่วง ไปยุ่งอะไรเรื่องงบประมาณเราเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ เราก็อำนาจที่ประธานเชื่อมโยงให้จังหวัดของเราเจริญ สวนทางกันหมดครับ เพราะฉะนั้นนายกรัฐมนตรีจึงจะดีอำนาจผู้ว่าฯ กลับสู่มือผู้ว่าฯ ให้หมดก็เรียกว่าอำนาจบูรณาการ หรือใช้ภาษาอังกฤษทำให้ชาวบ้านงง คุณเหมือนเต้ คือ ซีอีโอ นี่คือการจัดการของบริษัทที่รับผิดชอบโดยตรงต่อประธานผู้ถือหุ้นใหญ่เท่านั้น คือ นายกรัฐมนตรีนี้คิดหมดแล้ว เสียแล้วอยากได้คืน เพราะฉะนั้นผู้ว่าฯ ซีอีโอกำลังทำลายการกระจายอำนาจ พวก อบจ. ก็เช่นเดียวกัน น่าจะยุบไปให้หมดไม่ต้องมี เพราะว่าไม่มีอะไรทำ ไม่มีงบให้รับเหมาก่อสร้างแต่ก็ยังอยากจะมี เพราะฉะนั้นก็คงอยู่ต่อไป คงอยู่ต่อไปก็ไม่ใหญ่เท่ากับการเลือกตั้งโดยตรง เพราะฉะนั้นการเลือกตั้ง

LIRT

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงคือการทำให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นมีอำนาจอันชอบธรรมที่จะบอกกับประชาชนทั้งจังหวัดว่าเราใหญ่กว่า อบต. จากนั้นต่อไปประเทศไทยก็จะยุ่งๆ ใ้ภาษาที่แรงก็เรียกว่าจะร้อนเป็นไฟ เพราะว่า อบต. ก็จะทะเลาะกับ อบต. อยู่แล้ว อบจ. ก็จะใหญ่กว่าก็จะแย่งเงินกันครับ ไม่ใช่การแย่งกันคิดว่าจะพัฒนาการศึกษา ปฏิรูปการศึกษาดูแลวัฒนธรรมท้องถิ่น หรือธรรมชาติแวดล้อมไม่มีครับ ไม่เคยมีใครทะเลาะกันเลยในเรื่องนี้ ตามไม่รู้เรื่องเลยครับว่าแม่น้ำทำเงินสกปรกที่สุดจะเอาอย่างไร ไม่รู้ครับ รู้ว่าโครงสร้างพื้นฐานถนน สะพาน อยู่อย่างนี้ครับ ทั้ง อบจ. อบต. ผู้ว่าฯ ก็เช่นเดียวกันกับบ่ไม่มีที่จอดรถ จะสร้าง อบต. ก็บอกว่าที่จอดรถจักรยานยังไม่มี ผมบอกว่าได้ต้นไม้ทำไมไม่จอด ไม่ได้ ต้องการเงินหาที่จอดรถจักรยาน ผมบอกอย่างนั้นได้โรงเรียนเอาไหม บอกว่าดีเหมือนกันจอดรถจักรยานได้โรงเรียน เพราะฉะนั้นไม่ได้ครับ ต้องยุบ อบจ. แต่เมื่อไม่ยุบผมมีทางที่ดีมาก ผมคิดว่าท่านรัฐมนตรีถ้ายังฟังอยู่ขอประทานโทษ ถ้าท่านฟังอยู่ ทางออกที่ดีที่สุดคือ เอาละครับไม่ต้องยุบ อบจ. มีอยู่ต่อไปแต่ผู้ว่าฯ คงต้องลดอำนาจ ไม่ใช่ผู้ว่าฯ ซื้โอ โอ แต่ว่าลงไปเถอะครับไม่ซ้าก็ล้มเหลว แต่ผมไม่ใช่รัฐบาล ผมอยากจะแก้กฎหมายฉบับนี้อย่างนี้ครับ แก่ที่หลักการลำบาก ข้ามหลักการไปก่อน ให้เลือกตั้งทางอ้อมให้องค์การบริหารส่วนตำบลทุกตำบลในแต่ละอำเภอ เลือกตัวแทนซึ่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ตำบลละ ๑ คน คือพวก อบต. นี้เลือกมาแล้วโดยตรงใช่ไหมครับ ก็ให้พวก อบต. ด้วยกันในสภาก็คนก็ตาม ตำบลหนึ่งให้ส่งมา ๑ คน เป็นตัวแทนของตำบลนั้นเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด คือทุกตำบลส่งมา ๑ คน สุพรรณบุรี ขออนุญาตยกตัวอย่างไม่ได้หาเสียง ยกตัวอย่างสุพรรณบุรี ๑๑๐ ตำบล ๑๐๖ - ๑๐๗ ตำบล เทศบาลด้วยก็ส่งมา เราก็มีตัวแทน ๑๐๐ แต่ถ้ามากไป ผมก็เสนออย่างนี้ว่าหนึ่งอำเภอทุกตำบลเลือก ๑ คน ถ้าหนึ่งอำเภอมี ๑๐ ตำบล ก็เลือกตัวแทนจากแต่ละอำเภอโดยผ่านสภาตำบล ๑ คน พุดง่าย ๆ คือ ๑ อำเภอส่ง ๑ คนก็ได้ หรือว่าทุกตำบลส่ง ๑ คน เราก็ได้สมาชิกสภาจังหวัด ๑๐๐ คน แต่ถ้าอำเภอคัดเลือกให้เหลือ ๑ คน เราก็ได้ ส.จ. อำเภอละคนเป็นตัวแทน เลือกตั้งทางอ้อม แล้วก็ไปเลือกนายกฯ เาเอง หน้าที่ก็คือหน้าที่อาจจะไม่เหมือนกับร่างฉบับนี้ หน้าที่ก็คือหน้าที่

LIRT

ว. ๑๓ (ส. นิติบัญญัติ)

อังกรียา ๒๓/๓

ในเชิงที่ไม่เกี่ยวกับการเงิน ในแง่ของการใช้จ่าย หน้าที่คือไปดูแลบริหารจัดการโครงสร้าง
เรื่องงบประมาณแต่ไม่ใช่เพื่อแจกจ่ายไปยังตำบลและงานส่วนกลาง ประสานนโยบาย
ภาพรวมไม่ว่าจะเป็นการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม-----

- ๒๔/๑

เพราะฉะนั้นตัวแทนของแต่ละอำเภอ สมมุติอำเภอละ ๑ คน ก็จะไม่มีการทะเลาะกัน
 หรอกครับ เพราะว่าในจังหวัดหนึ่งมี ๑๐ อำเภอ ๒๐ อำเภอ ๑๕ อำเภอ ก็มานั่งคุยกัน
 เดือนละครั้ง ๑๐ - ๑๕ คน เพื่อแบ่งเงินกันไปใช้ แบ่งความคิดในเชิงศิลปะ วัฒนธรรม
 สิ่งแวดล้อม และอื่น ๆ การศึกษา ถ้าทำอย่างนี้ได้ครับ อบจ. ยังอยู่ แต่คนของ อบจ. นั้น
 มาจากตำบล มาจากอำเภอ ไม่ต้องมีเงินเดือนเพิ่ม มีเบี้ยประชุมเล็กน้อย แล้วก็ประสานงาน
 กับผู้ว่าฯ ถ้าผู้ว่าฯ ลดความยิ่งใหญ่ให้เป็นผู้ว่าฯ ธรรมดาที่รับใช้ประชาชน ไม่ใช่ผู้ว่าฯ
 ซีอีโอที่รับใช้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ประเทศไทยจะมี
 ความสุข เพราะว่าเลือกตั้งตรงที่ตำบล รู้ปัญหาหมด และพอเป็นส่วนจังหวัดไม่แย่งอะไรกัน
 เลยครับ เพราะว่าไม่มีการรับเหมาในระดับจังหวัด ผู้รับเหมาก่อสร้างก็หากินไปตามปกติ
 ไม่ต้องมาแข่งกันเป็น ส.จ. ส.ช. เต็มไปด้วยผู้รับเหมาก่อสร้าง ไม่ได้ว่าอะไรกัน เพียงแต่ว่า
 ทำไมเยอะจัง นักปรัชญา นักปราชญ์ ทำไมไม่ได้เข้ามาอยู่ในส่วนนี้ อยากเข้าครับ แต่ไม่มี
 อิทธิพลมากพอ เพราะฉะนั้นผมขอเสนอว่าการเลือกตั้งทั้งหมดในระดับจังหวัด องค์การ
 บริหารส่วนจังหวัดต้องทางอ้อมผ่านสภาตำบล แล้วก็ผ่านสภาตำบลที่รวมกลุ่มเป็นอำเภอ
 เพื่อจะได้มีจำนวนน้อยลง ถ้าอย่างนั้นชีวิตเป็นสุขมาก ปัญหาของผมครับท่านประธานฯ
 คือว่ากฎหมายฉบับนี้หลักการที่รัฐบาลเขียนมาบอกว่า ให้มีการเลือกตั้งนายก อบจ. โดยตรง
 ตรงนี้คือปัญหา ซึ่งผมก็ไม่รู้จะอย่างไร ถ้าผมจะขอแปรญัตติแก้ก็แก้ทั้งหมด ต้องแก้ที่
 หลักการก่อน เพราะต้องการเลือกตั้งทางอ้อม ไม่ได้อยากจะหักหาญน้ำใจ ทั้ง อบจ. ไป
 ทั้งหมด องค์การบริหารส่วนจังหวัด เพราะฉะนั้นท่านรัฐมนตรี ไม่รู้ซีครับ ผมแก้หลักการ
 ไม่ได้ ก็ฝากไว้ว่าถ้าเรามีรัฐบาลที่เข้าใจประชาธิปไตยพื้นฐาน ซึ่งกระจายไปสู่ระดับ
 รากหญ้าอย่างแท้จริง อยากให้รัฐบาลคิดใหม่เลย ให้ประชาชนระดับตำบลมีตัวแทนทาง
 อ้อมไปอยู่ในระดับจังหวัด ก็ต้องแก้หลักการของกฎหมาย ไม่อย่างนั้นผมก็ต้องเสนอ
 แปรญัตติแก้หลักการของกฎหมาย ซึ่งผมก็นอกเหนืออำนาจครับ เพราะฉะนั้นถ้ารัฐบาลนี้
 ไม่ทำ ก็แล้วแต่ท่าน เพราะท่านใหญ่มาก กระผมก็ไม่เลือกท่านในสมัยหน้าก็แล้วกัน ถ้ามี
 รัฐบาลอื่นที่ฟังอยู่ วิธีของผมเป็นวิธีแห่งความสงบสุข เป็นวิธีที่เราจะเอาเวลาไปคิดเรื่อง
 ศิลปะ วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม การศึกษา เรื่องที่ไม่เกี่ยวกับสตางค์สักเท่าไร ก็ฝากไว้เท่านี้
 ขอบพระคุณครับ ผมไม่รับกฎหมายฉบับนี้ถ้าหลักการเป็นอย่างนี้ครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านไพบูลย์

นายไพบูลย์ อุปัติศฤงค์ (ภูเก็ต) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม

ไพบูลย์ อุปัติศฤงค์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดภูเก็ต ท่านประธานฯ ครับ เหตุผลแล้วคือนะครับ คือให้นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดปี ๒๕๔๐ บางมาตรายังไม่สอดคล้องกับการบริหารงานของ อบจ. จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ ท่านประธานฯ ครับ เดิม ในอดีตคนทั่วไปเกรงกลัวเรื่องการเลือกตั้งโดยตรงทั้งจังหวัด เกรงว่าจะมีผู้มีอิทธิพล หรือมาเฟียเข้าสภา ท่านประธานฯ เห็นไหมครับ เลือกตั้ง ส.ว. ทั้งจังหวัด ผมเห็นคนตี

เต็มสภาเต็มไปหมด ประชาชนปัจจุบันเขาเลือกเป็น เขารู้ว่าจะเลือกใครเข้าสภา เหมาะสม กับเขาอย่างไร เพราะฉะนั้นอย่าดูถูกประชาชนว่าเลือกไม่เป็น กระผมต้องถามในกฎหมาย

ฉบับนี้ เรื่องของการกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๗๕ ซึ่งมีการแก้ไข เดิมการที่นายก อบจ. ละเลยไม่ปฏิบัติตามหน้าที่

ผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนก็ได้ แต่ต้องตั้งกรรมการสอบสวน หรือส่งเรื่อง ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบทางราชการ หรือ

ป.ป.ช. หรือไม่ก็ส่งเรื่องให้กับสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินดำเนินการสอบสวน แต่ท่าน ประธานฯ ครับ ในร่างนี้ให้อำนาจผู้ว่าฯ ซีโอไอสอบสวนเองเลย ไม่ต้องส่งกรรมการ

ไม่ต้องส่ง ป.ป.ช. ไม่ต้องส่ง สตง. ผู้ว่าฯ ซีโอไอมีอำนาจมหาศาลในร่างกฎหมายฉบับนี้ ท่านประธานฯ คิดนะครับว่า นายก อบจ. เลือกตั้งโดยตรงทั้งจังหวัดกับผู้ว่าฯ แต่งตั้งซีโอไอ

ถ้าเกิดการขัดแย้งกันมีการสอบสวน ผู้ว่าฯ ปลดได้ ต้องขอเรียนถามนะครับว่า เหตุผลที่ มหาดไทยแก้กฎหมายฉบับนี้ให้ผู้ว่าฯ ซีโอไอมีอำนาจมากมาย ถามว่าปัญหามีหรือไม่ มี

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในประเทศไทย ๗๖ จังหวัด ก็คนที่โดนตั้งกรรมการ

LIRT

สอบสวน แล้วตรวจสอบแล้วมีความผิดถึงไหน แล้วทำไมต้องแก้ประเด็นสำคัญในกฎหมายฉบับนี้มาหาไทยไม่เชื่อ ป.ป.ช. ไม่เชื่อ สตง. หรือกรรมการที่ท่านตั้งมาไม่มีประสิทธิภาพใช่หรือไม่ เพราะฉะนั้นประเด็นนี้สำคัญมากท่านประธานฯ เป็นหลักการของกฎหมายฉบับนี้ด้วย เพราะฉะนั้นผมฝากท่านประธานฯ ไปยังท่านรัฐมนตรีนะครับว่า กรุณาชี้แจงต่อสภาด้วยว่าที่ท่านแก้กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจผู้ว่าฯ ซีอีโอมหาศาล ประเด็นสำคัญก็คือว่าท่านมีปัญหาอะไรบ้างในอดีตถึงปัจจุบันที่ผ่านมา ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์พนัสครับ

- ๒๕/๑

นายพนัส ทศนียานนท์ (ตลก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พนัส ทศนียานนท์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดตาก โดยหลักการสำคัญซึ่งเป็นหัวใจของ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็คือให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือ อบจ. นี้โดยตรง ฟังก็ดูดี ในเมื่อเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนแล้ว การปฏิบัติหน้าที่ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดก็น่าจะทำได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะได้รับ อาณัติโดยตรงจากประชาชน เพราะฉะนั้นโดยหลักการเรื่องนี้กระผมเห็นด้วย แต่ก็ยังมี ข้อแม้ที่ว่า สำหรับรูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ขณะนี้เรามีถึง ๓ รูปแบบ ก็คือมีทั้งเทศบาล อบต. และที่ อบจ. อบจ. อาจจะเรียกได้ว่าเกือบจะไม่มีพื้นที่ของ ตัวเองเลยด้วยซ้ำไป ข้อพิจารณาที่สำคัญต่อไปในอนาคตก็คงจะอยู่ที่ว่า เรายังจะจำเป็น ที่จะต้องมี อบจ. อีกต่อไปหรือไม่ ถ้าหากว่า อบต. กับเทศบาลสามารถทำหน้าที่ของเขา ได้อย่างเต็มที่แล้ว ตรงนี้ก็เป็นข้อสังเกตของกระผมนะครับ แต่ที่นี้ในเมื่อขณะนี้ยังเป็น ที่ยอมรับกันอยู่ว่า อบจ. ยังมีความจำเป็นต่อไป การให้มีการเลือกตั้ง การกำหนดให้มีการ เลือกตั้งนายก อบจ. โดยตรง ก็ถูกต้องตามหลักการของระบบประชาธิปไตย นายก อบจ. ก็จะได้อำណัติจากประชาชนโดยตรง รับผิดชอบต่อประชาชนโดยตรง ประชาชน เขาก็มีสิทธิที่จะทำการตรวจสอบ ควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของนายก อบจ. แต่ผมก็มี ข้อสังเกตต่อไป ซึ่งผมคิดว่าตรงนี้อาจจะมีส่วนที่ทำให้หลักการที่ว่านี้ขัดแย้งอยู่ในตัวเอง ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้อสังเกตของผมน่าจะคล้ายคลึงกับของท่านไพฑูรย์ อุปัติสฤงค์ ขอร้องที่เอ่ยนาม คือในเมื่อเรายอมรับหลักการแล้วว่าให้ประชาชนเป็นคน แต่งตั้ง ก็เหมือนอย่างระบบประธานาธิบดี หรือระบบการอะไรที่เขามีการเลือกตั้ง โดยตรง อำណัติมาจากประชาชน ประชาชนเป็นคนแต่งตั้ง เพราะฉะนั้นผู้ที่จะต้องถอน เขาได้ ก็คือ ๑. ประชาชนนั่นเอง ในเมื่อรัฐธรรมนูญเราก็มีบทบัญญัติอยู่แล้ว ว่าให้ ประชาชนสามารถเข้าชื่อกันถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่ง หรือผู้บริหารองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ซึ่งอันนี้มีชัดเจนและก็มีกฎหมายรองรับอยู่แล้ว นั่นก็ช่องทางหนึ่ง และมี ส่วนอีกช่องทางหนึ่ง ก็คือเป็นการให้อำนาจกับสภาของเขาเอง คือสภา อบจ. ในเมื่อสมาชิกเข้าชื่อกันแล้ว ในสภา อบจ. ลงมติกัน ๓ ใน ๔ ก็ถอดถอนนายก อบจ. รองนายกฯ ได้นะครับ ผมคิดว่าทั้ง ๒ ช่องทางที่มีอยู่นี้ถูกต้องตามหลักการ

ในการปกครองส่วนท้องถิ่นในระบบประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นสำหรับมาตรา ๗๕ ซึ่งเป็นหลักการอันสุดท้ายที่กำหนดว่าต้องมีการแก้ไข และท่านไพบูลย์ได้ตั้งข้อสังเกตไว้แล้ว ผมก็มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า แท้ที่จริงแล้วไม่ควรต้องมีเลยด้วยซ้ำไป ในเมื่อตามหลักการเขามีทางเข้ามาของเขา ที่มาของเขามีอยู่แล้วโดยอาณัติของประชาชน ที่ไปของเขาก็ต้องเป็นโดยอาณัติของประชาชนเช่นเดียวกัน และในส่วนที่ให้อำนาจฝ่ายบริหารหรืออำนาจการปกครองส่วนภูมิภาคยังสามารถที่จะครอบงำได้อยู่โดยเป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดที่ทำการสอบสวน แล้วเมื่อคำนึงถึงว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดตามหลักตามนโยบายของรัฐบาล ซึ่งเริ่มต้นดำเนินการกันไปแล้วว่าเป็นผู้ว่าฯ ซีอีโอแล้ว เรียกว่ามีอำนาจเบ็ดเสร็จในจังหวัด ฉะนั้นถ้าตรงนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเหนือนายก อบจ. อย่างปฏิเสธไม่ได้ การให้นายก อบจ. มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน แล้วก็อาจจะถูกสอบสวนเมื่อไรก็ได้โดยผู้ว่าฯ ซีอีโอ ผมคิดว่า การที่เราจะมีนายก อบจ. จากการเลือกตั้งโดยตรงไม่มีประโยชน์อะไรเลยครับ ก็ขอตั้งข้อสังเกตอย่างนี้ แต่โดยหลักการ ถ้าหากว่าตัดมาตรา ๗๕ ทิ้งไป กระผมเห็นชอบด้วยสำหรับหลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

- ๒๖/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญ ร้อยตรี อำนวย ไทยานนธ์ ครับ

ร้อยตรี อำนวย ไทยานนธ์ (ประจวบคีรีขันธ์) : ท่านประธานฯ

ที่เคารพครับ กระผม ร้อยตรี อำนวย ไทยานนธ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กระผมก็เป็นผู้หนึ่งที่ไม่เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยมีความเห็นคล้าย ๆ กับข้อกฏที่เอ่ยนามครับ คุณสมบัติ อ่อนวิมล แต่ว่าผมอาจจะมีความเห็นต่างกันบ้างเล็กน้อย กล่าวคือถ้าเราจะพิจารณากันแล้วจะเห็นว่าในแผ่นดินรูปขวานโบราณนี้ เขาแบ่งส่วนการปกครอง การบริหารงานไว้ชัดเจนอยู่แล้ว มี อบต. มีเทศบาล แล้วแผ่นดินหมดแล้วครับ ไม่รู้ว่าตรงไหนที่เป็นแผ่นดินส่วนที่เหลือสำหรับ อบจ. ก็ดี หรือองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพราะฉะนั้นถ้าจะว่าแล้วโดยหลักการแล้วองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ ไม่มีแผ่นดินจะปกครองละครับ ผมยังคิดว่าฝ่ายบริหารน่าจะพิจารณาทบทวนเรื่องนี้ให้ชัดเจนว่าจะเอาอย่างไรกันแน่ จริง ๆ แล้วไม่ควรจะมาสานต่อ แต่ต้องมาเพิ่มบทบาทอย่างโน้นอย่างนี้ เพื่อให้มีรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีเพิ่มขึ้นอีก และซ้ำร้ายนะครับท่านประธานฯ ครับ ยังชี้ช่องให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถออกข้อบัญญัติจังหวัดเก็บเงินเพิ่มอีกครับ เก็บจากน้ำมันเก็บจากยาสูบคือบุหรี่นี้นะครับ เสมือนกับเป็นการซ้ำเติมประชาชนให้ต้องรับเคราะห์กรรมหนักขึ้น ให้ต้องเสียภาษีแพงขึ้น ให้ต้องใช้จ่ายมากขึ้น ที่จริงแล้วผู้ปกครอง ผู้บริหารหัวใจมีประการเดียวครับ ต้องแผ่เมตตา ต้องสร้างบารมีให้กับผู้อยู่ในปกครอง ไม่ใช่ไปเชือดเฉือน ซึ่งผิดหลักการครับ คิดได้อย่างไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วโดยหลักการร่างพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด น่าจะต้องทบทวน และจริง ๆ ควรจะยกเลิกด้วยซ้ำไป แต่อย่างไรก็ตามโดยที่ยังเกรงใจกันยังหวังฐานเสียงกัน กระผมก็จริง ๆ ไม่เห็นด้วยครับ แต่อยากจะเสนอแนะเป็นข้อสังเกตว่าข้าราชการส่วนจังหวัดที่เอามารวมไว้ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่สำนักงานใหญ่ ไม่ว่าจะเข้าหน้าการเงิน การบัญชีก็ดี หรือฝ่ายช่างก็ดี แทนที่จะเอามารวมอย่างนั้น มีหนทางอย่างไรครับ ที่จะกระจายไปช่วย อบต. จะออกกฎหมายหรือจะให้รับโอนกันอย่างไรว่ากัน แต่แทนที่จะเอากำลังมาสูญเปล่ามากองรวมไว้ ให้เอาไปช่วย อบต. ซึ่งเราพูดกันนักกันหนาว่า อบต. เป็นท้องถิ่นที่น่าสงสารและมีจุดอ่อนหลายประการด้วยกัน เพราะฉะนั้นก็อยากจะ

ฝากสิ่งเหล่านี้ไว้เป็นข้อสังเกตสำหรับฝ่ายบริหารคือรัฐบาล กล่าวโดยสรุปกระผม
ไม่เห็นด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์ชุมพลครับ

นายชุมพล ศิลปอาชา (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพ ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ กระผม ชุมพล ศิลปอาชา กรุงเทพมหานคร
ท่านประธานฯ ครับ กระผมก็คงจะร่วมกับท่านสมาชิกฯ หลายท่านที่ได้อภิปราย
ไปแล้วว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้น่าจะเป็นประโยชน์กับอนาคตของการปกครอง
ท้องถิ่นของประเทศไทยเรา เราไม่กล้ามานานแล้วที่จะเลือกตั้งผู้บริหารโดยตรง
สมัยที่ผมผลักดันเรื่องการเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. ก็ถูกกระแสความไม่เข้าใจมากมาย
ก่ายกอง -----

- ๒๗/๑

บางครั้งก็คิดว่าจะเป็นการแบ่งแยกประเทศไทยออกเป็นเสี่ยง ๆ บ้าง บางครั้งก็คิดว่าอำนาจของผู้ว่าฯ ถ้าเลือกตั้งมาแล้วจะสูงเกินอำนาจสูงสุดของประเทศไทย ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ผิดทั้งนั้น ประเทศไทยเรารูปแบบของประเทศเราเป็นเอกรัฐ ไม่ใช่สหพันธรัฐ ดังนั้น การเลือกตั้งผู้บริหารโดยตรงนั้นอยู่ภายใต้โครงสร้างของเอกรัฐ ไม่มีทางที่จะเป็นสหพันธรัฐไปได้ ประเทศญี่ปุ่นเขามีจักรพรรดิ มีประมุขสูงสุด แต่ผู้ว่าราชการจังหวัด ฟริเฟกเจอร์ (Prefecture) ทุกแห่งเขาเลือกตั้งทั้งสิ้นเป็นเวลานานนับสิบปีแล้ว บุคลากรในจังหวัดทั้งหมดที่ทำงานให้จังหวัดฟริเฟกเจอร์ต่าง ๆ ก็บรรจุจากคนท้องถิ่น ไม่ได้เอาคนจังหวัดแม่ฮ่องสอนไปอยู่จังหวัดนครราชสีมา ไม่ใช่เอาจังหวัดนครราชสีมาไปอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ทุกอย่างจะอยู่ที่ท้องถิ่นเป็นใหญ่ทั้งสิ้น ก้าวนี้เป็นอีกก้าวหนึ่งที่จะรองรับการเลือกตั้งผู้บริหาร โดยตรงนอกจาก กทม. พัทยา เทศบาลก็มีอยู่แล้ว อบต. ก็กำลังจะตามมา การเลือกตั้งผู้บริหารโดยตรงนั้นเมืองไทยเราคงจะเลี่ยงไม่ได้แล้ว แต่เราเลือกตั้งผู้บริหารโดยตรงภายใต้โครงสร้างของเอกรัฐ ซึ่งอำนาจรัฐของส่วนกลางยังมีเต็ม ที่ถ้าต่อไปในอนาคตเราเห็นว่าการเลือกตั้งผู้บริหารโดยตรงที่ไหนไม่เหมาะสม รัฐบาลกลางมีสิทธิที่จะยกเลิกได้ทันที ต่างกับโครงสร้างของประเทศที่เป็นระบบสหพันธรัฐ อันนั้นเลิกไม่ได้ รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้เด็ดขาดตายตัวเลย แต่รัฐธรรมนูญมาตรา ๑ ของเรานั้น “ประเทศไทยเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียวกันจะแบ่งแยกมิได้” กำกับอยู่ข้างบนอยู่แล้ว ข้อเป็นห่วงต่าง ๆ นั้นไม่น่าจะเกิดขึ้น

ประการที่ ๒ ผู้ว่าราชการจังหวัดในอดีตคือประมุขของจังหวัด ราชการบริหารส่วนภูมิภาค แต่ทำงานคล้าย ๆ เป็น ขอประทานโทษ ท่านผู้ว่าฯ เก่าเหมือนเจ๊ดอำนาจสั่งการไม่มี อำนาจให้คุณให้โทษไม่มี ดังนั้น อะไรที่เกิดขึ้นแต่ละจังหวัดนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ได้รับผิดชอบโดยตรง ทุกส่วนราชการ ๑๖๐ กรมที่มีส่วนราชการอยู่ในแต่ละจังหวัดนั้นจะเป็นผู้รับผิดชอบ ความดีความชอบก็ไปขึ้นอยู่กับอธิบดี ขึ้นกับปลัดกระทรวงในส่วนกลางทั้งสิ้น เวลานี้รัฐบาลชุดนี้ต้องขอขมนิดหนึ่งระบบผู้ว่าฯ ซีอีโอ นั้นผมเคยพูดหลายทีแล้วว่าเราเข้าใจกันไปในทางที่คลาดเคลื่อนว่าจะเป็นการไปบล็อก (Block) ระบบการกระจายอำนาจ ซึ่งไม่ใช่ ระบบผู้ว่าฯ ซีอีโอที่กำลังทำอยู่ในปัจจุบันนี้ที่กำลังฮือฮานั้นเป็นการจัดระเบียบของราชการบริหารส่วนกลางที่อยู่ในส่วนภูมิภาค

◆ เท่านั้นเอง ยังไม่ได้เกี่ยวกับประเด็นในเรื่องการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นแต่ประการใด สมัยก่อนนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดอำนาจควบคุมบังคับบัญชาในจังหวัดไม่มี กรมต่าง ๆ คุมหมด แต่ตอนนี้กรม ๑๕๐ กว่ากรม ๑๖๐ กรมปัจจุบันนี้จะคัดแข็งตัดขาของตนเองไปให้ ผู้ว่าราชการจังหวัด ความหมายคือว่า จะตัดอำนาจต่าง ๆ ลงไปให้จังหวัดหมด ในอนาคต อาจจะต้องแก้กฎหมาย เพราะการตัดอำนาจอันนี้เป็นแต่เพียงการมอบอำนาจเฉย ๆ ยังไม่ได้เป็นกฎหมายที่ตัดทอนอำนาจไปสู่ภูมิภาค ราชการบริหารส่วนภูมิภาคในระดับ จังหวัดในอนาคตจะต้องปรับเปลี่ยนเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นในรูปของ อบจ. ต่อไปในอนาคต -----

- ๒๘/๑

การเสนอร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ คือก้าวแรกที่เราจะตีคู่กับผู้ว่าฯ ซีอีโอดังนั้นเราเลือกตั้ง
 นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรง ก็จะได้ให้ อบจ. นี้ได้เรียนรู้ประสานงานกับ
 ผู้ว่าฯ ซีอีโอโดยตัวรัฐบาลเองก็ต้องเป็นผู้กำกับอย่าให้เกิดความขัดแย้งระหว่าง อบจ.
 กับผู้ว่าฯ ซีอีโอขึ้นมา ถ้าทำได้อย่างนี้ คู่ขนานกันไปอย่างนี้ ระบบผู้ว่าฯ ซีอีโอก็คือ
 ระบบ อบจ. ก็คือ ก็จะตีคู่กันไป ระบบ อบจ. เป็นระบบภาคประชาชน ระบบ ซีอีโอเป็นภาค
 รัฐบาลส่วนกลาง วันหลังถ้าพัฒนาไปได้สัก ๔ - ๕ ปี วันดีคืนดีประชาชนก็ทวงสิทธิคืน
 บอกว่าผู้ว่าฯ หมวกที่ผู้ว่าฯ ซีอีโอกำลังสวมอยู่เวลานี้ประชาชนขออะ ขอเอามาสวม
 ภาคประชาชนให้นายกฯ อบจ. เสีย วันหลัง อบจ. ก็จะได้รับมั่งงายอำนาจจากผู้ว่าฯ ซีอีโอ
 เข้ามารองรับ วิธีการเรียนรู้นั้นต้องใช้เวลาไม่ใช่น้อย ๆ ก็โยนโครมให้นายกฯ อบจ. อำนาจ
 ทั้งหมดเบ็ดเสร็จไม่ได้ ดังนั้นระบบ ๒ ระบบ จะต้องตีคู่กันไปขนานกันไป พอไปถึงจุดหนึ่ง
 ก็จะมาผสมผสานซึ่งกันและกัน ผมเองมองอนาคตเห็นว่า ราชการบริหารส่วนท้องถิ่นจะโต
 ด้วยวิธีการอย่างนี้ เวลานี้เราไกลเกินไป ไปเลือกตั้งนายก อบต. อบต. นี้เกิดเร็วกว่า อบจ.
 อบจ. ควรจะเกิดก่อนตั้งนานแล้ว แต่ความที่ อบจ. ไปถกเถียงกันมากเรื่องว่าจะเลือกตั้ง
 นายกฯ โดยตรงหรือว่าจะเลือกตั้งทางอ้อม สุดท้ายกฎหมาย อบต. ก็ออกไปเมื่อปี ๒๕๓๘
 ก่อน ก็เลยทำให้อำนาจซ้อนกันในจังหวัด อบจ. ก็เลยขาดลอยไม่มีหน้าที่ความรับผิดชอบ
 อะไรเลย โดยผลของกฎหมายฉบับนี้และกฎหมายเทศบาล กฎหมาย อบต. ที่จะตามมา
 จะได้มีการจัดสรรแบ่งส่วนบทบาทซึ่งกันและกัน อบจ. จะทำในลักษณะคล้าย ๆ เป็น
 ตัวกลางเชื่อมระหว่างเทศบาล เชื่อมระหว่าง อบต. ทั้งหมด งบประมาณเงินอุดหนุนรัฐบาล
 กลางในอนาคตจะต้องส่งไปให้ที่ อบต. แล้วก็จะจัดสรรกันต่อไป ในภาพของส่วนรวมราชการ
 บริหารส่วนท้องถิ่น ดังนั้นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นต่อไป อบจ. จะต้องอยู่บนยอด
 เทศบาลลงมา พัทธา แล้วก็ไป อบต. อบต. ต่อไปก็ต้องรวมกันให้เป็นพลังกำลังใหญ่ ๆ
 ไม่ใช่ ๙,๐๐๐ กว่าแห่ง เวลานี้เบี้ยหัวแตก อบต. บางแห่งนี้มีเงินแค่แสนกว่าบาท ซึ่งเป็น
 อบต. ไม่ได้ เลี้ยงตัวเองไม่ได้ ดังนั้นถ้ารวมเป็นพลังกำลัง โดยถือระดับอำเภอเป็นหลักก็ได้
 จะได้ประมาณสัก ๑,๐๐๐ อบต. ถ้าได้ ๑,๐๐๐ อบต. เมื่อไร กำลังคน เงิน วัสดุต่าง ๆ นั้น
 จะได้มีพลังในการทำงาน ไม่ใช่เวลานี้วิศวกรก็ดี เจ้าหน้าที่ก็ดี ไม่อยากลงไปทำงาน
 ในระดับ อบต. ไม่อยากไป เพราะเขาไปแล้วสภาพท้องถิ่นที่ไม่มีความเจริญอะไรเลย

ดังนั้นการพัฒนา อบจ. ให้เข้มแข็งขึ้นมาโดยผลของกฎหมายฉบับนี้ น่าจะเป็นทิศทางเดิน
ที่ถูกต้อง เสร็จแล้วก็ผู้ว่าฯ ซื่อโอในอนาคตขอฝากรัฐบาล ต้องดูแลให้ประสานงานระหว่าง
๒ ระบบนี้ ให้ประสานกันเป็นเนื้อหนึ่งอันเดียวกันให้ได้ แล้วต่อไปในอนาคตจะต้องถอด
หมวกจากผู้ว่าฯ ซื่อโอไปให้กับนายกฯ อบจ. แล้วประชาชนจะได้มีการปกครองตนเอง
มากยิ่งขึ้น การเลือกตั้งผู้บริหารโดยตรง ทำให้ผู้บริหารรับผิดชอบต่อประชาชนมากยิ่งขึ้นกว่า
ผู้บริหารที่มาจากทางอ้อม การเลือกตั้งผู้บริหารทางอ้อมนั้น ผู้บริหารที่ได้รับเลือกตั้ง
มักจะมองไปที่คนที่เลือกตัวเองขึ้นมา เหมือนกับระบบนายกฯ รัฐมนตรีปัจจุบัน
นายกฯ รัฐมนตรีปัจจุบันต้องหันมามอง ส.ส. เพราะ ส.ส. มีสิทธิที่จะเลื่อยขาเก้าอี้นายกฯ
ได้ตลอดเวลา การเลือกตั้งทางอ้อมมีข้อเสียในตรงจุดนี้ว่า ถ้านายกฯ ไม่เข้มแข็งเพียงพอ
สภาพนั้นคือเลื่อยขาเก้าอี้ผู้บริหารทุกวัน ๆ วงจรอุบาทว์ในทางการเมืองมันเกิดขึ้นตลอด
ในสังคมที่เศรษฐกิจ การเมือง การพัฒนาสังคมเจริญเพียงพอแล้วเขาจะไม่เลือกตั้งทางอ้อม
เขาจะเลือกตั้งโดยตรง -----

เพราะประชาชนสามารถใช้สิทธิโดยตรง เลือกผู้บริหารของตนเองได้ แต่ต้องเป็นสังคม และเป็นท้องถิ่นที่สื่อสารก็ดี สื่อมวลชนก็ดี ข่าวสารที่ไปถึงผู้ที่มีสิทธิเลือกตั้งนั้น สามารถที่จะรับรู้ได้ สามารถที่จะเลือกบุคคลได้ว่า คนไหนดี คนไหนไม่ดี จังหวัด ๑๕ จังหวัดของเราเวลานี้ยกเว้น กทม. ผมว่าสื่อสาร ข่าวสารต่าง ๆ เพียงพอ ประชาชนก็ตื่นตัวเพียงพอไม่อย่างนั้นเราเลือก ส.ว. ได้อย่างไร ส.ว. เราเลือกทั้งจังหวัดนะครับ ท่านไปดูถูกว่า จังหวัดแต่ละจังหวัดเขาสื่อสารข้อมูลข่าวสารไม่ดี การตัดสินใจไม่ดี เรา ส.ว. ทั้งหมดที่นั่งอยู่ในที่นี้ก็ชาวบ้านเขาเลือกกันขึ้นมาทั้งนั้นแหละ นายก อบจ. ก็เช่นเดียวกันนะครับ ผมว่าเราเริ่มต้นอันนี้เถอะครับ แล้วเราก็จะเรียนข้อผิดพลาดไปอีกสักกระยะหนึ่ง สุดท้ายนั้นแหละการพัฒนาประชาธิปไตยในระดับราชการบริหารส่วนท้องถิ่นนั้นจะก้าวหน้าไปในทิศทางที่เป็นประโยชน์ต่อท้องถิ่นและประชาชนมากสูงสุด และขออย่าอีกทีนะครับ ผ่าท่านประธานฯ ไปทางรัฐบาลว่า ต้องทำให้ ๒ ระบบนี้ประสานกันให้ได้ เร็วแล้วพอไปถึงจังหวัดหนึ่งต้องถอดหมวกของซีอีโอเข้าไปสู่หมวกของนายก อบจ. ของประชาชน ผมเองเห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แล้วก็ถ้าเราเริ่มใช้ได้วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ได้ผมว่าเราจะได้ไม่ต้องไปรออีก ผมเองก็อยากจะฝากความคิดเห็น ซึ่งผมเองทำมาโดยตลอดในเรื่องนี้ โดยเฉพาะการเลือกตั้งผู้ว่า กทม. นี้ ทำมาด้วยมือกับท่านถวิล ไพรสณฑ์ ก็อยากจะทำในระดับจังหวัดให้สัมฤทธิ์ผลต่อไปอีกระดับหนึ่ง ขอบคุณมากครับ ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์แก้วสรครับ

นายแก้วสร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม แก้วสร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา ร่างพระราชบัญญัตินี้ครับ เป็นการทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้มแข็งขึ้นในทางบริหาร เราเห็นด้วยหรือไม่เพราะเป็นปัญหาอยู่จริงแล้วนี้จะแก้ได้จริง คำตอบสำหรับผมก็คือจริง ถ้าเผื่อสายบริหารยังตลอดออกมาจากสภาจังหวัด คือให้ ส.จ. มาเลือกนายกฯ ตรงนี้จะปัญหายิ่งที่ท่านกล่าวกันว่า เป็นสภาผู้รับเหมา แต่ผมเชื่อว่าถ้าเลือกโดยตรง สมมุติผมเป็น ส.จ. อำเภอเมือง แล้วผมมาขึ้นเป็นนายกฯ โดยการบอกเพื่อน ส.จ. ต่าง ๆ ดึงเข้ามาเป็นพวกกัน ผมก็มีหน้าที่จะต้อง

แบ่งสัญญา แบ่งงานรับเหมาให้กับพวกนั้น ผมก็คิดหนี้บุญคุณเขาอยู่ตลอด แต่ถ้าผมเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ผมคิดว่าโอกาสที่จะมาซื้อเสียงกันนี้ลดลง ซึ่งในมุมนักเลงของประชาชนก็จะมีคามเข้มแข็งขึ้น เพราะฉะนั้นการที่จะขึ้นมาเป็นนายก อบจ. เราต้องหาเสียงกันทั้งจังหวัด แล้วก็ต้องพูดว่า เอาละผมจะลงภูเก็ท ผมมีทัศนะอย่างไรรักภูเก็ท ผมจะแก้ปัญหานั้นปัญหาเนื่ออย่างไรร ก็จะมีเกิดขึ้น และถ้าผมยังต้องมาลงอยู่ที่อำเภอเมือง ผมก็ต้องพูดปัญหาอำเภอเมือง สำหรับข้อนี้ผมคิดว่าถูกต้องในแง่ของการจัดการ แล้วก็ไม่ใช่เรื่องของประเทศไทยจะแตกแยกอะไรหรอกครับ ถ้าทำตัวไม่ดีชั่วช้า ผิดกฎหมาย เราก็เขียนกฎหมายเอาออกได้ ทะเลาะกัน แดกกันผมก็ยุบสภาจังหวัดได้ อำนาจที่เอาไปก็ไม่ใช่ราชการทหาร ไม่ได้มีกองทัพอะไรเสียที่ไหน แล้วหน้าที่หลักก็มุ่งที่บริการสาธารณะในพื้นที่ ไม่ได้ไปทำทางหลวงแผ่นดินหรือดูแลแม่น้ำท่าจีน ไม่ใช่ เรื่องอะไรที่อยู่นอกจังหวัดหรือเป็นปัญหาระดับภาคก็เป็นเรื่องของรัฐบาลนี้ ของสภานี้ เพราะฉะนั้นในทัศนะผม ผมไม่มีอะไรขัดข้องเลยและเห็นด้วยอย่างยิ่ง และปัญหาที่จะเกิดขึ้น

ประเด็นที่ ๒ ที่ผมอยากนำเสนอ คือ อบจ. มีผู้เสนอให้เลิกเสียก็มี แล้วบอกพื้นที่ไปทับซ้อนกับ อบต. กับเทศบาลเขามีไว้ทำไมหาแผ่นดินไม่ได้ ผมคิดว่ามีความคิดสำคัญขอใช้เวลาเพื่อนสมาชิกฯ นิดหนึ่งที่ต้องชี้ตรงนี้ กล่าวคือ เอาละ ตอนนี้ผมอยู่กรุงเทพฯ เข้าถนนเพชรเกษม พหลโยธินใช้ไม่ได้ ผมอยู่บางแคจะครบท่านประธานฯ ถนนเพชรเกษมไปฟรีมทางก็ไม่มี ขรุขระ เส้นทางก็ไม่ชัดเจน ตรงนี้เป็นเรื่องทางหลวงแผ่นดิน เขาไม่ได้ตัดให้บางแค ไม่ได้ตัดให้กรุงเทพฯ เขากำลังพุ่งลงได้ -----

- ๓๐/๑

LIRT

นี่คืองานของส่วนรวมเป็นงานของรัฐบาลและเป็นเรื่องของสภานี้ แต่ผมถามว่า ถนนราชดำเนิน ถนนเขาวราชนะครับ ตรงนี้เป็นของใคร มาตั้งกระทู้ในสภานี้ได้ไหม คำตอบคือไม่ได้เป็นถนนระดับจังหวัด อย่างนั้นเราก็มี กทม. นะครับ แต่ท่านประธานฯ ครับ ขณะนี้มีผู้เสนอบอกว่าให้แบ่งกรุงเทพฯ ออกเป็นเทศบาลอีก แล้ว กทม. อยู่ตรงไหน คำตอบก็คือต้องแยกตรงนี้ครับท่านประธานฯ ผมอยู่บางแคตลาดเหม็นเน่า ขยะเก็บไม่ดี อันนี้เป็นปัญหาถิ่นของบางแคนะครับ เพราะฉะนั้นมีเทศบาลมาดูแลไม่ต้องมาเดือดร้อน เสาชิงช้า ก็ โอ.เค. ครับ ก็แบ่งงานให้ชัด เอาคำว่าท้องถิ่นเป็นเทศบาลก็ดี อบต. ก็ดี หมายถึง ปัญหาในถิ่นนั้นแท้ ๆ แต่เรื่องอะไรจะขยับขึ้นมาเป็นระดับจังหวัดนะครับ สะพานข้ามปิ่นเกล้า อันนี้ระดับทั้งจังหวัด เขาวราชเส้นเลือดใหญ่ ตรงนี้ กทม. เขาก็ยังดูแลอยู่เก็บขยะตลาดเหม็นเน่า ก็ให้เทศบาลดูแลไป แต่ถามว่ากำจัดขยะแต่ละเทศบาลทำไหวหรือ เทศบาลบางแคะ เทศบาล บางกะปิเขาก็ต้องรวมทุนกันหรือไม่ก็ให้ กทม. รับเอาไปบำบัด น้ำท่วมเห่มาจากปทุมฯ จากนนทบุรี เทศบาลแต่ละแห่งดูแลไหวหรือ ก็ให้ กทม. ดูแล แต่ถ้าผ่นน้ำมาจากไหน ทั้งลุ่มน้ำ ตรงนี้ก็กรมชลประทาน ถ้าเข้าใจอย่างนี้นะครับ ณ พื้นที่หนึ่งผมเป็นคนบางแค ถ้าปัญหาถิ่นบางแคแท้ ๆ ผมก็มีเทศบาล แต่ถ้าปัญหาความอยู่เย็นเป็นสุขของกรุงเทพฯ โดยรวม ถนนหนทางหลักผมก็มี กทม. แต่พอทางหลวงแผ่นดิน พหลโยธินนะครับ อันนี้ ก็เป็นเรื่องกรมทางฯ ก็แบ่งกัน ทักกันซ้อนกันเสียที่ไหนล่ะครับ ฉะนั้นโดยทำนองเดียวกัน นะครับ ปรับเข้ากับ อบจ. ถ้าเราสร้างความเข้าใจแบ่งงานนี้ให้ชัดเจนจะไม่เกิดปัญหา ผมลงมาชมพระนครครับ ผมเป็นเขทีโน่น ชาวบ้านเห่มาถามผมบอก อบต. ทะเลาะกับ อบจ. มีถนนจากอำเภอเมืองวังไปศาลกรมหลวงชุมพรที่หาดทรายรีผ่านไม่รู้กี่ตำบล เป็นหลุม เป็นบ่อขรุขระ อบจ. จะสร้าง อบต. บอกอย่ามายุ่งอันนี้พื้นที่ผม แต่ถ้าเราแบ่งให้ชัดเจน อันนี้ไม่ใช่ถนนหมู่บ้าน ไม่ใช่ถนนตำบล เป็นถนนจังหวัด วังจากอำเภอเมืองไปหา หาดทรายรีนี้ ความเป็นอยู่ของชุมพรถนนนี้ต้องเป็นของ อบจ. แต่พอถนนเป็นซอยแยก เข้าไปยังหมู่บ้านต่าง ๆ ปลายทางตรงนี้ถึงจะเป็นถนน อบต. พื้นที่เดียวกันแต่ถ้าแบ่งถนน ให้เป็นระดับ ๆ ก็ไม่เกิดการทับซ้อน อบจ. ก็จะมิงานทำ ทำในระดับจังหวัดคิดเป็นจังหวัด ถิ่นก็ไปทำปัญหาถิ่น เพราะฉะนั้นถนนเชื่อมระหว่างตำบลทั้งหลายที่วิ่งผ่านหมู่บ้านต่าง ๆ ถนนนั้นคือถนนจังหวัดนะครับท่านประธานฯ นั่นคือ อบจ. นะครับ ต่อไปกรมทางหลวง

ชนบทโอนงานมาจะดูแลตรงนี้ แต่ถนนเข้าหมู่บ้านเข้าไร่เข้านาตรงนั้นถึงจะเป็นของ อบต. นี้ครับ โดยนัยอย่างนี้ถ้าเราแก้ปัญหาดูตรงนี้ได้ครับ จะไม่มีการขัดแย้งกัน จะมีการแบ่งงาน ที่ชัดเจนเป็นเรื่อง ๆ แล้วการกระจายอำนาจก็จะครบในทุกระดับถัดไป ผมว่าท่านรัฐมนตรี มานั่งอยู่ตรงนี้ก็อยากจะเรียนถามว่า รัฐบาลได้เห็นหรือเปล่าครับว่าคำว่าพื้นที่ซ้อนกันไม่ใช่ แบ่งงานต่างหากให้ชัด ณ พื้นที่เดียวกัน ซึ่งตรงนี้มีกรรมการกระจายอำนาจ กรรมการตัวนี้ สมมติว่าเป็นตัวสร้างระบบนี้ขึ้นมา แล้วท่านรัฐมนตรีมหาดไทยคือหัวจักรสำคัญได้ทำ ความกระจำอันนี้ให้เกิดขึ้นแล้วหรือยัง เพื่อที่ อบจ. จะได้เดินหน้าต่อไปได้ นี่เป็นข้อถาม

ท้ายสุดครับท่านประธานฯ เรื่องนี้สั่มเสียงทางรัฐบาลส่วนหนึ่งบอก ไม่เห็นด้วย เห็นว่าจะซ้อนกับซีอีโอ เห็นว่าเลือกแล้วแผ่นดินจะแยกจะแตกนะครับ ข้าราชการใหญ่ในกระทรวงมหาดไทยก็ไม่เห็นด้วยกันมากมาย แต่รัฐบาลเสนอมาครับ แล้วก็ผ่านไวมานัก แล้วการเลือกตั้งก็จะมีกฎหมายนี้ ถ้ากฎหมายนี้ออกเลยกฎหมายนี้ นะครับ อีก ๔ ปี ถึงจะใช้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมวิตกคือผมได้รับคำบอกเล่ามา ขอยืนยันว่า เป็นคำบอกเล่า นะครับว่ากฎหมายฉบับนี้โดยกระแสแล้วรัฐบาลจำเป็นต้องเสนอ ถึงแม้ จะเห็นต่างอะไรกันบ้าง -----

แต่โดยการเมืองแล้วต้องเสนอ ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยบอกกันไปทั่วบอกว่า ให้วุฒิสภาแก้ไข
พวกวุฒิสภาก็ไม่ได้หรอกต้องแก้ พอแก้แล้วตอนนี้ก็ไปกระทำการร่วมกัน มีช่องว่าง
อย่างนี้ครับท่านประธานฯ ๑. พอเราแก้ ยกตัวอย่างร่างพระราชบัญญัติป่าชุมชน คงไว้
เลยครับ ไม่เอาเข้าสภาผู้แทนราษฎร หนทางที่ ๑ อันที่ ๒ เอาเข้า ตั้งกระทำการร่วมกัน
พอเป็นกระทำการร่วมกันไม่มีระยะเวลาเร่งรัดให้เสร็จ ค้างเข้าไป ๆ พอกฎหมายเสร็จ
ใช้ไม่ได้ นี่ก็สิ่งที่ผมได้รับคำบอกเล่ามา แต่กลุ่มที่ไม่เห็นด้วยในสภาผู้แทนราษฎรนั้น
พรรคการเมืองเขากำลังจ้องอันนี้อยู่ แต่อย่างไรก็ตาม ผมขอเรียนสมาชิกฯ ผมจบแล้วนะครับ
ว่า เราต้องแก้ อะไรที่ไม่ถูกต้อง ไม่เห็นด้วยก็ต้องแก้ไขให้สมบูรณ์เป็นกฎหมายบ้านเมือง
แต่ในแง่ความสุจริตใจของสายรัฐบาลผมขอเรียนถามผ่านตรงนี้ จริงหรือเปล่าครับ
ท่านต้องการให้เราตกเป็นแพะรับบาปแก้ไขอะไรเสร็จแล้วค้ำกันไปเลย แล้วโทษว่าวุฒิสภา
เป็นตัวทำให้กฎหมายนี้ไม่ออก ถ้าผมคิดมากไปก็จะช่วยยืนยันกลางสภานี้ด้วย
ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : มีผู้ยกมือแสดงความประสงค์จะอภิปรายไว้อีกหลายท่านนะครับ
ผมจะจัดลำดับในการอภิปรายต่อไป ๓ ท่าน เริ่มตั้งแต่ท่านสุรสิทธิ์ก่อน แล้วก็จะต่อด้วย
ท่านนิรัตน์และก็ไปท่านอุบลครับเพื่อเตรียมตัวอภิปราย เชิญท่านสุรสิทธิ์ครับ

นายสุรสิทธิ์ นัทรชัยเดช (พิจิตร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม สุรสิทธิ์ นัทรชัยเดช สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิจิตร ตามหลักการของ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ผมเห็นด้วย แต่เมื่อผมศึกษาในเนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติ
แล้ว ผมมีเรื่องที่ยอยากจะเรียนสอบถามผ่านท่านประธานวุฒิสภาไปยังท่านรัฐมนตรี
เพราะเนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ใช้ร่างของคณะรัฐมนตรีเป็นหลัก ก็อยากเรียนถามว่า
ผมมีปัญหาคือจะถามอยู่ ๔ - ๕ ประเด็นก็คือว่า เมื่อผมอ่านแล้วผมไม่ค่อยสบายใจนัก
ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้อำนาจกับผู้ว่าฯ มากเหลือเกิน ยกตัวอย่างเกี่ยวกับเรื่องการ
วินิจฉัยเรื่องคุณสมบัติของสมาชิกสภา อบจ. ก็ดี การวินิจฉัยคุณสมบัติของนายกองค์การ
บริหารส่วนจังหวัดก็ดี ให้อำนาจผู้ว่าฯ เป็นผู้วินิจฉัย ผมยกตัวอย่าง ถึงแม้ว่าขณะนี้เราเป็น
สมาชิกวุฒิสภายังให้ศาลเป็นผู้ตัดสิน โดยให้สมาชิกเป็นผู้เสนอให้ตรวจสอบคุณสมบัติ

แต่ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กลับให้ผู้ว่าฯ มีอำนาจในการที่จะชี้ขาด และคำชี้ขาดนั้นให้ถือเป็นที่สุดด้วย ผมอยากเรียนถามข้อแรกว่า กฎหมายฉบับนี้เพิ่มเติมอำนาจผู้ว่าฯ ให้มีอำนาจเป็นศาลใช้หรือไม่ ข้อแรกนะครับ

ข้อต่อไป กฎหมายฉบับนี้บอกว่า ให้ผู้ว่าฯ เป็นผู้เรียกประชุมสภาครั้งแรก นับแต่มีการประกาศผลการเลือกตั้ง ผมถามว่า หากการประกาศผลแล้วสภาแห่งนั้นไม่มีสมาชิกครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎหมาย กฎหมายฉบับนี้มีวิธีการแก้ไขอย่างไร คือประเด็นที่ ๒

ประเด็นที่ ๓ เกี่ยวกับการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณฯ ร่างกฎหมายฉบับนี้ร่างลือมาจากรัฐธรรมนูญเลขครึ่ง มาตรา ๑๘๐ วรรคหก ซึ่งได้มีการเป็นเรื่องเป็นราวถึงกับศาลรัฐธรรมนูญต้องวินิจฉัยแล้วในการพิจารณาร่าง พ.ร.บ. งบประมาณฯ ของรัฐบาลนั้น ร่างกฎหมายฉบับนี้ก็เอาร่างนั้นเข้ามาอยู่ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วย แต่ไม่มีวิธีการแก้ไขไว้ ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะว่า กฎหมายฉบับนี้พูดแต่ว่า หากคณะกรรมการวิสามัญพิจารณางบประมาณฯ เกิดไปทำให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง หรือพวกพ้อง เขาบอกว่าทำไม่ได้ แต่ไม่มีบัญญัติไว้ว่า ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้จะอย่างไร กฎหมายฉบับนี้ไม่มีบัญญัติไว้ ผมจึงอยากถามว่า ถ้าเกิดมีกรณีอย่างนี้กฎหมายฉบับนี้มีแนวทางที่จะแก้ไขไว้อย่างไรบ้าง

ประการต่อไปเกี่ยวกับเรื่องการตรวจสอบของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่จะทำการตรวจสอบนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจเพียงแค่เปิดอภิปรายทั่วไปเท่านั้นโดยไม่ลงมติ แต่ไม่ได้ให้อำนาจสมาชิกที่จะเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจตัวนายกฯ หรือคณะผู้บริหาร แต่กลับไปให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๘๕ ซึ่งแก้ไขโดยมาตรา ๓๐ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ยังมีช่องโหว่อยู่อีกมากมาย ถึงแม้ว่าผมจะเห็นด้วยกับในหลักการก็จริง แต่ว่าในเนื้อหาแล้วผมมีข้อสงสัยตามที่ผมได้ลุกขึ้นมาอภิปรายในขณะนี้ และผมหวังว่าทางท่านรัฐมนตรีคงได้ตอบให้ผมเพื่อหายข้องใจ เพราะว่าก่อนที่จะลงมติเพื่อรับร่างนี้ไว้พิจารณาผมจะได้พิจารณาต่อไปครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านนิรัตน์ครับ

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นิรัตน์ อยู่ภักดี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดชัยภูมิ กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ ตามหลักการแล้วนี้ผมเห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะว่าอะไรครับ ท่านประธานฯ เพราะว่าเราเป็นสมาชิกวุฒิสภาที่มาจากการเลือกตั้ง แนวคิดนี้วุฒิสภาเราเป็นคนออกกว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ต้องมาจากการเลือกตั้ง ผมเห็นด้วยครับ กับร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ แต่ท่านประธานฯ ไปดูใส่ในแล้วผมเป็นห่วง ๒ เรื่องครับ ท่านประธานฯ คุณสมบัติครับ ผมเรียนอย่างนี้ครับว่า คุณสมบัติของนายก อบจ. นี้ นะครับ เขียนไว้เลยครับ ๓๐ ปี เป็นห่วงครับท่านประธานฯ ๓๐ ปีนี้ครับ เด็กเดี๋ยวนีเรียนจบปริญญาตรีก็อายุ ๒๕ ปี ไปทำอะไรครับ ๕ ปีนี้ประสบการณ์จะมีหรือไม่ ผมเป็นห่วงจริง ๆ ครับ ท่านประธานฯ ลองมองย้อนกลับไปนะครับ บัดนี้ประเทศชาติเราฝ่ายบริหาร ๒ ปีมานี้ครับท่านประธานฯ แก้ไขหนี้สินของประเทศได้ คุณสมบัติอันหนึ่งท่านประธานฯ มองย้อนไปครับ นายกรัฐมนตรีปัจจุบันนี้อายุ ๕๐ ปีกว่าอายุ ๕๕ ปี ถ้ามองย้อนกลับไป ๒๕ ปีที่แล้ว ก็คนคนเดียวกันลองเอามาเป็นนายกฯ ชีครับ เมื่ออายุ ๓๐ ปี ไปไม่รอดครับท่านประธานฯ ณ วันนี้ผมเห็นด้วยกับอาจารย์ชุมพล นะครับว่า เราควรสนับสนุนองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้ไปอยู่ในระนาบเดียวกับ

ผู้ว่าราชการจังหวัด ทำงานคู่กันครับท่านประธานฯ ส่วนหนึ่งมาจากการแต่งตั้ง อีกส่วนหนึ่งมาจากการเลือกตั้งแล้วค่อย ๆ ผ่องถ่ายอำนาจจากการแต่งตั้งมาเป็นของประชาชนในจังหวัด แต่พอไปดูอายุแล้วอ่อนจริง ๆ ครับท่านประธานฯ ๓๐ ปี เป็นห่วงครับ ถ้ารับราชการท่านประธานฯ ไม่เกิน ซี. ๖ ราชการทหารไม่เกินยศร้อยเอก ไปรับผิดชอบมาเป็นหัวหน้านะครับ อยากจะให้มีการปรับปรุงสัณนิทหนึ่งจะเอาเทียบเคียงกับรัฐมนตรี ๓๕ ปีก็ยังสามารถรับได้ ผมนี้อายุ ๔๐ กว่าปี ๔๑ ปี ๔๒ ปีมาเป็นวุฒิจำ ในสภายังเรียกว่าน้องเลยท่านประธานฯ จะไปทำงานร่วมกับผู้ว่าฯ อายุ ๕๐ ปีกว่า ผมคิดว่าให้เขามีวุฒิภาวะสัณนิทหนึ่ง สะสมประสบการณ์สักหน่อยหนึ่ง ๑๐ ปีก็พอรับได้

เรื่องที่ ๒ ครับท่านประธานฯ บันทึกหลักการและเหตุผลเขียนไว้เลยครับ นายก อบจ. นี่ต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงเห็นด้วยครับ แต่พอไปดูวุฒิการศึกษา ท่านประธานฯ ปริญญาตรีที่เราสนับสนุน ผมสนับสนุนเต็มที่เลย เรื่องการศึกษา นโยบายปัจจุบันประชาชนยอมรับว่าคนมีการศึกษาเท่านั้นเองที่จะนำพาประเทศชาติไปได้ แต่ไปดูคำว่า “หรือ” ซิท่านประธานฯ “หรือเคยเป็นผู้บริหารท้องถิ่น” จุดนี้ครับท่านประธานฯ จะทำลายการศึกษา เพราะอะไรครับท่านประธานฯ สมมุติว่าผมนี้เรียนจบแค่ ม. ๓ อยากเป็นนายก อบจ. ถามว่าผมต้องไปใช้เวลาเรียนอีก ๗ ปีไหมครับ ๓ ปีจบ ม. ๖ ๔ ปีจบปริญญา ผมบอกผมไม่จำเป็น ผมไปสมัครเป็น อบต. ขอเป็นรองนายก อบต. ฝ่ายบริหาร เป็นปีเดียวครับท่านประธานฯ เสร็จแล้วผมก็เอาคุณสมบัตินี้เดินเข้าไปสมัครเป็นนายก อบจ. แล้วถ้าผมรอดเข้าไปเป็นนายก อบจ. ขึ้นมา ถามว่าจังหวัดนั้นเป็นอย่างไรมผมเป็นห่วงครับ -----

ท่านประธานฯ คุณกนิษฐ์ นโยบายนโยบายปรามปรามยาเสพติดที่ผ่านมานะครับ ปรากฏว่ามี อบจ. บางจังหวัดนี้มีปัญหาเรื่องยาเสพติด นายกฯ ด้วย ผมตั้งข้อสังเกตว่า พอไปดูวุฒิการศึกษา ไม่จบปริญญาตรีครับท่านประธานฯ ผมถึงเรียนว่า อยากจะเห็นว่าถ้าวุฒิการศึกษาอยากให้ เป็นทางตรงจริง ๆ อย่าไปเอาเลยครับ ไปเขียนทำไมว่า เคยเป็นสมาชิกวุฒิสภา รัฐสภาแห่งนี้ครับท่านประธานฯ จบปริญญาตรีกันทั้งนั้น ไม่จบเขาไม่เอาหรอก คัดทิ้งไปเลย อยากจะเห็นว่าต่อไปนี้ อบจ. คือผู้ว่าราชการจังหวัดมาจากการเลือกตั้ง แต่พอไปดูคุณสมบัติแล้วเป็นห่วงครับ ผมคิดว่าอย่างไรเราก็จะสนับสนุนให้มีการเลือกตั้ง นายก อบจ. มาจากการเลือกตั้งโดยตรงอยู่แล้ว ขอนิดหนึ่งครับ ปรับปรุงสักหน่อยหนึ่ง ใครที่ไม่จบการศึกษาไปเรียนจบครับ ทุกวันนี้กำนันบ้านผม ส.จ. บ้านผม จบปริญญาตรีทั้งนั้นแล้ว เพราะมีกระแสว่า ต่อไปคนจบปริญญาตรีถึงจะมาเป็นตัวแทนในองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ เขาไปเรียนกันหมด แล้วถามว่าคนที่เกียจคร้านท่านจะไปเปิดโอกาสให้ทำไม ต่อไปนี้ออกหมดแล้ว ที่ไปเรียนปี ๒ ปี ๓ ก็ไม่เอาแล้ว อบต. กับ อบจ. เขาบอกไม่เรียนแล้ว ไปเรียนทำไมเสียเวลา ๔ ปี เอาคุณสมบัติที่เคยเป็นนายกฯ นี่ไปสมัครก็ได้แล้ว เสียหมดครับท่านประธานฯ ผมถึงบอกว่า โดยตรงก็ให้ตรง อย่าให้การใช้วุฒิการศึกษาทางอ้อมนี้นะครับ แล้วเราเป็นวุฒิสภาเรากลั่นกรอง ผมบอกว่าเรามองเห็นประเด็นนี้ ผมก็จึงเรียนอย่างนี้ว่า ถ้าผมจบ ม. ๓ ผมไม่จำเป็นต้องไปเรียนปริญญาตรีผมไปเป็นผู้บริหารท้องถิ่นสักปีหนึ่งแล้วผมมาสมัครผมก็ได้ กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านอุบลครับ

นายอุบล เอื้อศรี (นครราชสีมา) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม อุบล เอื้อศรี สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครราชสีมาครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผมเห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่รัฐบาลได้เสนอเข้ามาสู่วุฒิสภานี้ครับ แต่ว่ากระผมมีข้อสังเกตอยู่นิดหนึ่งท่านประธานฯ คือการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น มี ๒ สถาบัน ๒ ระบบ ที่จะทำให้งานส่วนท้องถิ่นนี้ดำเนินไปได้ นั่นก็คือ

๑. ระบบของนักบริหารหรือผู้บริหารท้องถิ่น

๒. ระบบสภาท้องถิ่น

กระผมเคยอยู่ในวงการบริหารส่วนท้องถิ่นมาทุกระบบ ไม่ว่าจะเป็นสุขาฯ
ไม่ว่าจะเป็นเทศบาล ไม่ว่าจะเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัด กระผมอยากกราบเรียน
ท่านประธานฯ อย่างนี้ครับว่า ในระบบของผู้บริหารส่วนท้องถิ่นนั้น แต่ก่อนผู้ว่าราชการ
จังหวัดเป็นคนรับผิดชอบ ต่อมาก็มีนายกฯ มาจากการเลือกตั้งของสมาชิกในจังหวัดนั้น ๆ
นี่นะครับ รวมกันเสนอผู้ใดผู้หนึ่งเป็นนายกองค์การฯ แต่ก็มีปัญหาในทางปฏิบัติว่า
การเลือกนายกองค์การฯ โดยสมาชิกนั้น มีปัญหาเลือกไม่ได้ มีการอุ้มกัน อะไรต่ออะไร
มีปัญหาเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นการแก้ปัญหาในสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น จึงได้เสนอเข้ามาในรูปของ
การเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือนายกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นโดยตรง
จากประชาชน นี่คือการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนครับ ตรงนี้กระผมก็เห็นด้วย
กับท่านสมาชิกฯ ที่ได้อภิปรายไปแล้วว่า คนที่จะเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้
ควรมีวิสัยทัศน์และคุณวุฒิที่เหมาะสมกับหน้าที่การงาน กับภารกิจรับผิดชอบในระดับของ
จังหวัดนะครับ ไม่ใช่เอาใครก็ได้ที่จบ ป. ๕ ป. ๖ หรือว่าจบ ป. ๔ หรือว่าจบมัธยมมา
นะครับ-----

เพราะว่าภารกิจมากมายเหลือเกินนะครับ จะต้องศึกษามีความรู้เป็นพื้นฐานมาก่อน
 หรือมีประสบการณ์มาก่อนพอสมควรนะครับ ประชาชนถึงจะได้ประโยชน์ ผมมองถึง
 ประโยชน์ที่ได้รับจากประชาชน ไม่ได้มองหลักการประชาธิปไตยแต่เพียงอย่างเดียว
 นะครับ นี่คือข้อสังเกตของกระผม แต่ว่าท่านประธานฯ ครับ ในเรื่องของนายกฯ นี้
 เราอาจจะหมดปัญหาไปอย่างที่ผมกราบเรียน เพราะว่ามาจากการเลือกตั้งโดยตรงของ
 ประชาชนครับ แต่ว่าที่จะเป็นปัญหาต่อไปก็คือการเลือกประธานสภา องค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัด ซึ่งจะมาจากการเลือกตั้งของสมาชิกนั้น ๆ อันนี้ก็จะปัญหาอีกนะครับ
 จะเรียกประชุมสภาไม่ได้นะครับ จะมีปัญหานะครับ เพราะว่ายังไม่ได้ตกลงกันว่าจะให้
 ใครเป็นประธาน เพราะประธานสภาจังหวัดนี้อยู่กับนายกฯ นะครับ มีอำนาจเท่า ๆ กัน
 เพราะฉะนั้นประธานสภาจังหวัดก็จะมีปัญหาในทางปฏิบัติว่าจะเลือกไม่ค่อยได้หรือจะมี
 ปัญหา จะมีการอุ้มกันด้วยซ้ำไปเหมือนสมัยก่อนครับ สมัยก่อนที่ผู้ว่าฯ เป็นนายกฯ ครับ
 ประธานสภาก็มีปัญหาการอุ้มกันไปอยู่ที่จังหวัดต่าง ๆ มีการเสียเงินเสียทอง ว่ากันตรง ๆ
 เพราะฉะนั้นในมาตรา ๕ นี่นะครับ ท่านบอกอย่างนี้ครับว่า มาตรา ๕ ให้เพิ่มความ
 ต่อไปนี้เป็นวรรคหกของมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 พ.ศ. ๒๕๔๐

“กรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่อาจจัดให้มีการประชุมครั้งแรก
 ตามกำหนดเวลาในวรรคสอง หรือมีการประชุมแต่ไม่อาจเลือกประธานสภาองค์การ
 บริหารส่วนจังหวัดได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจเสนอรัฐมนตรีให้มีคำสั่งยุบสภาองค์การ
 บริหารส่วนจังหวัด” อันนี้ท่านประธานฯ ผมเป็นห่วง เพราะว่าแจ้งไป มีทางอื่นไหมที่ยัง
 ไม่ต้องยุบสภาจังหวัดนี้ครับ มีทางอื่นหรือไม่ ไม่ใช่พอขัดแย้งกันนัดประชุม ๒ ครั้ง ครั้ง
 แรกนัดประชุมแล้วก็เกิดเลือกไม่ได้สั่งยุบเลยนะครับ เราเสียเงินไปเท่าไรท่านประธานฯ
 ควรจะมีครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ ไหมถึงจะยุบนี้ครับ ผมเป็นห่วงตรงนี้ มีการอุ้มกัน
 ตรงนี้ที่กระผมกราบเรียนท่านประธานฯ แล้วนะครับ ตัวนี้จะมีผลกระทบต่อการบริหาร
 องค์การส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ ถ้าไม่มีสภานี้บริหารไม่ได้ท่านประธานฯ จะยื้อกันตรงนี้ครับ
 ตรงนี้เป็นข้อสังเกตฝากท่านประธานฯ ไปยังทางรัฐบาลด้วยนะครับว่าจะมีทางออก
 ที่ยืดหยุ่นอย่างไร

LIRT

ที่นี้ประเด็นต่อไปครับมีการพูดกันถึงเรื่องว่า อบจ. ควรมีหรือไม่ครับ ✕
 ผมเองมีความเห็นว่าควรมีท่านประธานฯ เพราะว่าในการบริหารราชการแผ่นดิน
 หรือท้องถิ่นก็แล้วแต่ครับ เราไม่ใช่มองมิติในด้านพื้นที่อย่างเดียวครับ มิติทางด้าน
 การกิจในด้านความรับผิดชอบในการควบคุมดูแลราชการบริหารส่วนท้องถิ่น
 ท่านจะเห็นว่าในจังหวัดต่าง ๆ นั้นเต็มไปด้วยราชการบริหารส่วนกลาง ราชการ
 บริหารส่วนภูมิภาคและราชการบริหารส่วนท้องถิ่น มีอยู่ใน ๓ อย่างมีอยู่ทั่วทุกจังหวัด
 นะครับ เพราะฉะนั้นควรมี อบจ. หรือไม่ ผมยกตัวอย่าง เช่น สมุทรปราการที่ผมเคยอยู่ ✕
 ก็แล้วกัน คลองสำโรง คลองสำโรงนี้ผ่านพื้นที่ไม่รู้กี่อำเภอไม่รู้กี่ตำบลน้ำเน่า
 ที่คลองสำโรงใครรับผิดชอบท่านประธาน อบจ. ได้ไหมครับ ได้อยู่ แต่ว่า อบจ. ก็มี
 เขตพื้นที่ของเขา เทศบาลได้ไหม ก็อยู่ในเขตพื้นที่ของเทศบาล ใครจะเป็นคนรับผิดชอบ
 ท่าน ก็จะต้องมีหน่วยหรือองค์กรที่ใหญ่กว่าเทศบาลหรือ อบต. นี่มารับผิดชอบ นั่นก็คือ ✕
 องค์กรบริหารส่วนจังหวัดนี้เองครับ มีหลายอย่างที่ทำในระดับของตำบลไม่ได้หรือ
 เทศบาลไม่ได้ ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่เชื่อมโยงกัน เพราะฉะนั้น อบจ. จะต้องมีความแน่นอน
 นะครับ แต่คำถามว่าซ้ำซ้อนกันหรือเปล่า ในเรื่องพื้นที่อาจจะซ้ำซ้อนแต่ภารกิจไม่ซ้ำซ้อน
 แยกให้ได้ว่า อบจ. รับผิดชอบอะไร นี่คือปัญหาในทางปฏิบัติท่านประธานฯ ครับ
 ผากไปท่านรัฐมนตรีครับ น้ำเน่า น้ำเสีย มลพิษ มลภาวะนี้ครับ ให้เฉพาะองค์กรเล็ก ๆ
 คือ อบต. นี่รับไม่ไหวหรอกครับ ถนนลาดยางขึ้นไปจากสี่แยกสำโรงไปโน่นบางบ่อครับ
 ผ่านไม่รู้กี่ตำบล ไม่รู้กี่อำเภอต้องลาดยางใครรับผิดชอบดูแลนะครับ อันนี้ก็คือว่าในระดับ
 พื้นที่อาจจะซ้ำแต่ภารกิจไม่ซ้ำนะครับ -----

ปัญหาต่อไปที่พูดกันบ่อย ๆ ก็คือ ผู้ว่าฯ ซีอีโอ บางท่านบางคนอาจจะเห็นว่า หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ซีอีโอนี้คือเผด็จการ มีคนบอกด้วยซ้ำว่า ซีอีโอนี้คือคอมมิวนิสต์ นะครับท่าน จะเป็นคอมมิวนิสต์ได้อย่างไร จะเป็นเผด็จการได้อย่างไร ไม่สวนทางกับ การกระจายอำนาจครับท่านประธานฯ ท่านดูซีครับท่านประธานฯ ในจังหวัดหนึ่งมี ราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่นอยู่ในนั้น ผู้ว่าฯ นี่ไม่ใช่ดูแลเฉพาะ อบต. อบจ. ไม่ได้ดูแลเฉพาะราชการส่วนภูมิภาคอย่างเดียว ยังเป็นตัวแทนของทุกกระทรวง ทบวง กรม ซึ่งเป็นราชการส่วนกลางด้วย นี่คือความหมายของคำว่า ซีอีโอ คือบูรณาการ

ราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ เอกชน ประชาชนด้วยนะครับท่าน ไม่เฉพาะราชการอย่างเดียว ผู้ว่าฯ นี่ องค์การตำรวจ สาธารณสุข วัฒนธรรม มลนิธิ สมาคม ประชาชนต่าง ๆ ดูแลทั้งหมด ผู้ว่าราชการจังหวัดนี้ ~~จะ~~รับ ที่ผ่านมาเป็นอย่างไรครับ ผู้ว่าราชการจังหวัดดูแลเฉพาะการปกครองอย่างเดียว เป็นหัวหน้าประชาชน ดูแลประชาชน ส่วนงานบริหารการพัฒนาอื่น ๆ ที่มีงบประมาณ บริหารโดยกรมต่าง ๆ ที่กรุงเทพฯ ผู้ว่าฯ ทำในนามเลข ๆ ครับท่าน แผนต่าง ๆ กรมนี้เป็นคนออกแผน กรมในกระทรวงต่าง ๆ นี้ ของบก็ผู้ว่าฯ ไม่ได้ขอ กรมเป็นคนขอ เวลาจะโอนงบประมาณไปที่จังหวัดก็โอนผ่าน หัวหน้าส่วนราชการจังหวัด เวลานี้ปฏิรูประชาการแล้ว ส่วนราชการจังหวัดมาขึ้นกับ ส่วนกลางทั้งหมด ท่านเห็นไหมครับ นี่คือปัญหาที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้ เพราะฉะนั้น ที่ท่านนายกฯ ที่รัฐบาลบอกว่า ควรจะมีผู้จัดการแบบบูรณาการคือ ผู้ว่าฯ ซีอีโอ นั้น ถูกต้องแล้ว ถ้าจะให้การบริหารมีประสิทธิภาพ ได้ประโยชน์ต่อประชาชน แต่ว่าหย่อน ประชาธิปไตยนิดหน่อยก็ไม่เป็นไร สำคัญผลประโยชน์ของประชาชนครับท่านประธานฯ ก็สรุปว่าอย่างนี้ครับ ผมเป็นห่วงเรื่องการยุบสภา ในกรณีที่ตั้งประธานสภาฯ ไม่ได้ ~~อันนี้~~ฝาก ท่านประธานฯ ไปยังรัฐบาลว่า ควรจะมีการยืดหยุ่นใหม่ครับท่านประธานฯ ไม่ใช่ยุบเลย นะครับ ถ้ายุบเลยเสี่ยงงบประมาณ เสียเวลาในการทำราชการครับ อย่างน้อยก็ ๔ - ๕ เดือน ครับท่านประธานฯ ขอบพระคุณมากครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ๓ ท่านต่อไปครับ ท่านสมสิทธิ์ ท่านไสว และท่านถวิล นะครับ เชิญท่านสมสิทธิ์ก่อนครับ

LIRT

นายสมสิทธิ์ ศิริเจริญไชย (สุรินทร์) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ กระผม นายสมสิทธิ์ ศิริเจริญไชย สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสุรินทร์ครับ ร่าง พ.ร.บ. องค์การบริหารส่วนจังหวัดฉบับนี้ที่รัฐบาลเสนอเข้ามา กระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งครับ เพราะว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด กว่าจะมาเป็นองค์การได้ต้องต่อสู้กฎหมายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด กว่ากระทรวงมหาดไทยจะให้เราได้นี้ใช้เวลานานหลายปี และก็ออกมาด้วยความยากลำบาก และมาถึงวันนี้รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีการเลือกนายกฯ โดยตรง ผมเห็นด้วยครับ เหตุผล ในอดีต ผู้ว่าราชการจังหวัดสวมหมวก ๒ ใบ ตำแหน่งที่ ๑ คือ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และตำแหน่งหนึ่งคือ ผู้ว่าราชการจังหวัด ฉะนั้น ณ วันนี้ได้แบ่งออกเป็น ๒ คือ ไม่ให้ผู้ว่าฯ สวมหมวก ๒ ใบนั้นถูกต้องครับ และถามว่า ผู้ว่าฯ มาจากการเลือกตั้งนั้นเป็นคนในท้องถิ่น ย่อมทราบสภาพปัญหาในท้องถิ่นดี โดยเฉพาะคนที่จะมาลงเลือกตั้งสมัครเป็นผู้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด ต้องศึกษาปัญหาของจังหวัดมาอย่างดีด้วย ในขณะที่เดียวกันต้องทราบ ปัญหาและความอยู่รอดขององค์การได้ด้วย และถามว่า พื้นที่แต่ละพื้นที่ที่บอกว่า องค์การ ชำช่อนนั้น ไม่เป็นความจริงครับ เหตุผลเพราะว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดในปัจจุบันที่ดี จะเป็นองค์กรส่วนหนึ่งของจังหวัดที่รวบรวมแผนพัฒนาจังหวัด ทั้งเทศบาล ทั้ง อบต. เป็นแผนพัฒนาจังหวัดที่ร่วมกันสร้างแนวทางในการพัฒนาจังหวัดไปในทิศทางเดียวกัน อันนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องมีครับ จะยกเลิกไม่ได้ และประเด็นสำคัญในเรื่องการจัดหารายได้ ในมาตรา ๖๔ ที่ว่า น้ำมันเบนซิน น้ำมันที่คล้ายกันแล้วก็ยาสูบนี้ ให้เก็บไม่เกิน ลิตรละ ๑๐ สตางค์ อันนี้ผมขอเรียนว่า เป็นปัญหาคับ และเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจาก การโยนปัญหาไปให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น โดยแท้จริงแล้วรายได้ส่วนนี้ควรจัดเก็บ ที่ต้นทาง ไม่ใช่โยนไปให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้จัดเก็บ เหตุผล ผู้ประกอบการ จะต้องทำบัญชีแจ้งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อเสียรายได้ส่วนนี้ แล้วก็ต้องทำบัญชี เสียให้กับสรรพากรอีก ถามว่า ถ้าเก็บที่ต้นทางคืออย่างไร ท่านทราบไหมครับ-----

ถ้าเก็บที่คันทางนั้นหมายความว่าผู้ประกอบการทั้งหมดจะว่าแต่ผู้จำหน่ายน้ำมัน लेकर
 ผู้ใช้น้ำมันทั้งหมดที่ส่งน้ำมันไปสู่จังหวัดนั้นจะต้องเสียภาษีให้ด้วยซึ่งมีจำนวนมากว่า
 ผู้ประกอบการค้าน้ำมันอีกด้วยครับ อย่างเช่น นาย ก อยู่ที่จังหวัดสุพรรณฯ เป็นนักธุรกิจ
 ประกอบการในงานรับเหมาหรืองานโรงงานก็แล้วแต่ ส่งน้ำมันเป็นจำนวนมากไปใช้ที่
 สุพรรณฯ อย่างนี้ควรจะเสียภาษีด้วย และในขณะที่เดียวกันถ้าเขาส่งน้ำมันไปที่
 จังหวัดสุพรรณฯ โดยมีใบอินวอยซ์ (Invoice) หรือใบกำกับส่งไปที่จังหวัดสุพรรณบุรี
 แต่เอาน้ำมันไปใช้ที่จังหวัดสมุทรสงคราม ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่การตั้งชื่อมาจาก
 จังหวัดสุพรรณฯ จังหวัดสุพรรณฯ คนเดียวรับภาษีส่วนนี้ ถ้าจะเปรียบเทียบไปแล้ว
 ผู้ประกอบการรายใหญ่ อย่างเช่น แม็คโคร บิ๊กซี อะไรก็แล้วแต่ที่ไปตั้งสาขาอยู่ต่างจังหวัด
 ทำไมต้องมาเสียภาษีให้กับบริษัทที่จดทะเบียนที่กรุงเทพฯ ทำไมไม่เสียที่จังหวัดนั้น
 แต่กลับเป็นว่ายาสูบก็ดี น้ำมันหรือที่มีส่วนคล้ายก็ดี กลับให้ไปเก็บที่ปลายทางคือ
 ผู้ประกอบการ อันนี้คือปัญหาครับ ฉะนั้นในสิ่งนี้กฎหมายฉบับนี้ผมคิดว่าต้องแก้ในตัวนี้
 ด้วย สรุปแล้วผมขอสนับสนุนร่าง พ.ร.บ. องค์การบริหารส่วนจังหวัดฉบับนี้ และก็ต้อง
 รีบทำให้เร็วที่สุด เพราะจะได้ประกาศใช้ให้ทันครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านไสวครับ

นายไสว พรหมณี (นกรราชสีมา) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
 กระผม ไสว พรหมณี จริง ๆ แล้วร่างกฎหมายฉบับนี้เป็นการให้มีการเลือกตั้งนายก
 องค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรง ซึ่งเป็นในรายละเอียดของกฎหมายขององค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัดเท่านั้น โดยหลักแล้วขณะนี้ผมคิดว่า อบจ. หรือองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น
 ไม่น่าจะมีในกระบวนการโครงสร้างปกครองของประเทศ เพราะเหตุว่าในขณะนี้
 เรามีบุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชนมากมาย ตั้งแต่สมาชิกวุฒิสภา สมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาเทศบาล และก็มีสมาชิก อบต. ฉะนั้นเมื่อมี ส.จ. ขึ้นมาอีก
 สมาชิกสภาจังหวัด จึงทำให้เห็นว่ากลไกของ ส.จ. จึงค่อนข้างจะเป็นองค์กรหรือสมาชิกสภา
 ที่เป็นของประชาชนนั้นเพิ่มเติมจากกลไกของสังคมในโครงสร้างทั่วไป จุดนี้เองผมคิดว่าถ้า

LIRT

โดยหลักการบริหารแล้ว องค์การบริหารส่วนจังหวัดน่าจะยกเลิกไป แต่เนื่องจากรัฐบาลไม่ได้คำนึงในประเด็นนั้น มาเน้นให้เห็นว่าเราจะมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้มีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีการเลือกตั้งโดยตรง ในหลักการกระผมไม่ขัดข้อง แต่ผมเห็นว่าในอนาคตข้างหน้ารัฐบาลกำลังออกแบบโครงสร้างของการบริหารราชการส่วนภูมิภาคกับส่วนจังหวัดค่อนข้างจะเป็นการทับซ้อนกัน จุดนี้เองผมคิดว่ารัฐบาลคงจะต้องแก้แนวทางต่อไปข้างหน้าให้ชัดเจนว่า จะให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นอยู่ตรงไหน หัวหน้าส่วนราชการและผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งหลายเหล่านั้นจะอยู่ตรงไหน ความชัดเจนในเรื่องอำนาจหน้าที่ควรจะชัดเจน แต่ในปัจจุบันนี้ รัฐบาลโดยกฎหมายการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น ให้อำนาจองค์การบริหารส่วนจังหวัดไว้ ๓๐ อำนาจ ซึ่งเป็นเรื่องที่เราหลายคนที่ไปทับซ้อนซึ่งเราหลายคนพูดกันแล้วว่าไปทับซ้อนงานของหน่วยงานอื่น ๆ รวมทั้งงานของรัฐบาลหรือท่านผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการอยู่ด้วย และที่สำคัญที่สุดก็คือ อบต. ซึ่งเป็นองค์กรที่เราจะเน้นมากที่สุดขณะนี้ก็คือให้ อบต. นั้นมีบทบาทมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระจายงบประมาณหรือกระจายคนไปสู่ อบต. อย่างไรก็ตาม ผมว่าถ้าให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีบทบาท แล้วการกระจายอำนาจนั้นให้ อบต. เปลี่ยนแนวไปเป็นสู่ไปให้อำนาจ อบจ. โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการศึกษาที่ดีงานด้านสาธารณสุขที่ดีหรืองานด้านอื่น ผมคิดว่าจะมีบทบาทที่ดีกว่า จุดนี้เองผมอยากขอเสนอแนะให้รัฐบาลรีบดำเนินการในแนวตรงนี้เสีย มิฉะนั้นแล้วกระบวนการถ่ายโอนอำนาจให้กับ อบต. จึงเป็นปัญหาอุปสรรคต่อไปอย่างมาก ผมอยากทราบข้อสังเกตเทคนิคก็คือว่ากฎหมายฉบับนี้ให้คุณสมบัติของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดอายุไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี ผมรู้สึกว่าการค่อนข้างจะตึกไป เพราะเหตุว่าคนที่เข้ามาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเป็นบุคคลที่ได้รับเลือกตั้งมาจากทั้งจังหวัด เพราะฉะนั้นอายุน่าจะไม่ต่ำกว่า ๓๕ ปี ซึ่งเรื่องนี้ผมคงจะแปรญัตติในรายละเอียดต่อไปข้างหน้าครับ ผมคงไม่ทราบเพิ่มเติมมากกว่านี้ เพราะเหตุว่าท่านสมาชิกฯ ได้พูดเรื่องความขัดแย้งในอนาคตของผู้ว่าฯ กับนายกฯ หรือพื้นที่ที่ซ้ำซ้อนชัดเจนอยู่แล้ว ผมขออนุญาตทราบเรียนเพียงแค่นี้ครับ ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญ ท่านถวิล ไพรสณฑ์ ครับ

นายถวิล ไพรสณฑ์ (นครศรีธรรมราช) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ถวิล ไพรสณฑ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครศรีธรรมราช กระผมเองคงไม่ไปพูดถึงประเด็นที่ท่านสมาชิกฯ ได้พูดไปแล้วทั้งในเรื่องของความเหมาะสม เรื่องอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และก็บางท่านที่ได้พูดถึงการทับซ้อนของภารกิจขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ในจังหวัดนั้น ๆ ซึ่งกระผมอยากจะเรียนถึงข้อดีที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้รัฐบาลเสนอมาว่า สมควรจะได้รับการสนับสนุนอย่างรวดเร็ว ก็คือว่า ในกรณีที่ไม่มีทางเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทางจังหวัดนั้นผมคิดว่ามีข้อดีมากกว่าข้อเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่จะมาเป็นผู้บริหารของจังหวัดนั้นจะต้องเป็นคนในจังหวัดเขา รู้จัก ไม่ใช่เข้าไปเลือกเอาสมาชิกสภาจังหวัดในบางอำเภอขึ้นมาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งดูแลทั้งจังหวัด ก็เปรียบเทียบกับได้ที่ ๆ หนึ่ง ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี คนทั้งประเทศเลือกท่าน เพราะท่านเป็นมือ ๑ ของพรรคไทยรักไทย ซึ่งอยู่ในบัญชีปาร์ตี้ลิสต์ (Party list) ทำให้คนทั้งประเทศรู้จัก เพราะคนทั้งประเทศเป็นผู้เลือก ไม่ใช่เลือกเอา ส.ส. เขตเข้ามาเป็นรัฐมนตรี ซึ่งมีคนในเขตนั่น ๆ แม้แต่ในจังหวัดเองเขตเลือกตั้งนั้นเขายังไม่รู้จักด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นจึงเป็นลักษณะที่ผมเรียนว่า มีความเหมาะสมด้วยประการทั้งปวง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประการที่ ๒ ก็คือว่า ผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งนั้นจะต้องมีนโยบายชัดเจนให้คนทั้งจังหวัด เหมือนที่ท่านนายกฯ ทักษิณท่านมีนโยบายทั้งประเทศว่าทำอะไรบ้าง เป็นการมอบอำนาจให้ประชาชนเขาตัดสินใจว่า จะเลือกผู้สมัครคนใดที่มีนโยบายเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของเขาในจังหวัดนั้น ๆ และที่สำคัญก็คือว่า ผู้สมัครนั้นจะต้องเดินหาเสียงทั้งจังหวัด ทำให้รู้ อย่างน้อยที่สุดก็รู้ว่า แต่ละอำเภอแต่ละตำบลนั้นมีความต้องการอย่างไร แล้วจะสามารถกำหนดเป็นนโยบายได้ ก่อนที่ลงสมัครรับเลือกตั้งก็จะต้องหาข้อมูลเสียก่อน ซึ่งแตกต่างกับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งซึ่งท่านต้องไปตามระบบราชการ

LIRT

ในประการที่ ๓ ก็คือว่า การเลือกตั้งลักษณะนี้ที่ชัดเจนก็คือว่า คนที่รู้ปัญหา เข้ามาแก้ปัญหา ความต้องการของประชาชนในต่างจังหวัดนั้นมีความหลากหลาย ราชการ ส่วนกลางไม่สามารถที่จะไปสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนในแต่ละจังหวัดได้ เพราะราชการส่วนกลางนั้นจะต้องดูทั้งประเทศดูในภาพรวม แต่นายกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดนั้นเป็นคนท้องถิ่น เขาอยู่ที่นั่น เขารู้ปัญหา ผมเองเป็นคนจังหวัด นครศรีธรรมราช ผมรู้ปัญหาจังหวัดนครศรีธรรมราช ผมรักนครศรีธรรมราช เพราะฉะนั้น โดยหลักการปกครองแล้วเราต้องให้คนที่เขารู้ปัญหา คนที่เขาเป็นคนท้องถิ่น คนที่รัก ท้องถิ่นมาแก้ปัญหาให้กับเขา จริงอยู่ในอดีตที่ผ่านมาแล้วผู้ว่าราชการจังหวัดท่านเอง ท่านต้องไปจากระบบราชการ ท่านไม่ใช่คนท้องถิ่นเสียส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นกว่าท่านจะ ไปศึกษาคน ศึกษาพื้นที่ ศึกษางานท่านก็ย้ายไปอยู่ที่อื่นอีกแล้ว การกำหนดนโยบายของ ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงไม่สามารถกำหนดได้ชัดเจน เพราะว่าท่านอยู่อย่างน้อย ๒ ปี ๓ ปี ท่านก็ไปอีกแล้ว แต่การเลือกตั้งในองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งจังหวัดนั้น เนื่องจากเป็น คนท้องถิ่น คนจังหวัดนั้นจึงสามารถกำหนดเป็นนโยบายได้ และนโยบายนั้นสอดคล้องกับ ความต้องการของประชาชน เพราะถ้าไม่สอดคล้องกับประชาชนคงไม่เลือกผู้นั้น นั่นข้อดี ประการที่ ๓

ข้อดีประการที่ ๔ ก็คือว่า ตามกฎหมายนั้นให้มีรองนายกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด ซึ่งอันนี้เป็นข้อดีอย่างมาก เพราะว่าถ้าให้สมาชิกสภาจังหวัดเป็นรองนายกฯ แล้ว เราก็จำกัดตัวบุคคลเหมือนปัจจุบันนี้แหละครับ คนเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองนายกฯ ก็จะต้องเป็น ส.จ. เท่ากับเป็นการจำกัดคนว่าต้องเอาผู้ที่เป็น ส.จ. มาเป็น รองนายกฯ ซึ่งในกรณีของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงนั้น ท่านนายกฯ เลือกแต่งตั้งใครก็ได้ซึ่งไม่ใช่สมาชิกสภาจังหวัด สมมุติว่าผมเป็นนายกองค์การ บริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ผมก็สามารถเลือกคนที่มีความเชี่ยวชาญด้านท่องเที่ยวมาเป็น รองนายกฯ ได้ ผู้ที่มีความชำนาญด้านงานด้านการแก้ปัญหาเรื่องน้ำมาเป็นรองนายกฯ ได้ ถ้าถึงเวลาหนึ่งผมอาจจะเปลี่ยนได้ ซึ่งนี่ก็คือความเหมาะสม เช่นเดียวกับผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานครซึ่งแต่งตั้งรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้อยู่แล้ว

ในการสุดท้ายที่ผมอยากจะเรียนก็คือว่า ในเรื่องอำนาจหน้าที่ของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น มีงานหลายสิ่งหลายอย่างที่ส่วนกลางจะต้องถ่ายโอนภารกิจ อย่างเช่น งานขนส่งจังหวัด ผมไม่คิดว่า อบต. หรือเทศบาลสามารถทำได้ งานที่แก้ปัญหาล้วนรวม งานทางด้านการศึกษา เช่น ตั้งมหาวิทยาลัยก็ดี ตั้งโรงเรียนอาชีวะฯ ก็ดี โรงเรียนมัธยมก็ดี อบจ. สามารถตั้งได้ ส่วนให้เทศบาลและ อบต. นั้น รับผิดชอบงานทางด้านประชากรไป หรืองานของพยาบาล สถานพยาบาล ระดับจังหวัด อบจ. อาจจะตั้งเป็นโรงพยาบาลจังหวัดก็ได้ นี่เป็นส่วนหนึ่งที่ผมคิดว่า เป็นส่วนที่ดี ผมขอสรุปว่า โดยความเห็นของผมแล้ว ผมสนับสนุนในเรื่องนี้ และก็สนับสนุนมาช้านานแล้ว แล้วก็คิดว่า น่าจะเป็นประโยชน์กับพี่น้องประชาชนเป็นอย่างมาก และ ส.จ. เอง ท่านนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเองที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงนั้น จะสามารถทำงานด้วยความง่ายขึ้นและก็จะต้องมองประชาชนเป็นใหญ่ ไม่ต้องมาเอาอกเอาใจ ส.จ. เหมือนปัจจุบัน เพราะถ้าไม่เอาอกเอาใจเหมือนปัจจุบันแล้ว นายก อบจ. ก็ไม่สามารถอยู่ได้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ผมสนับสนุนกฎหมายฉบับนี้ผู้หนึ่งครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ๓ ท่านต่อไปที่จะเชิญตามลำดับนะครับ คือท่านสมศักดิ์

โล่สถาพรพิพิธ และ ~~นายแพทย์สวัสดิ์~~ และ ~~ท่านสมพร~~ครับ เชิญท่านสมศักดิ์ครับ

นายสมศักดิ์ โล่สถาพรพิพิธ (ตรง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม สมศักดิ์ โล่สถาพรพิพิธ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดตรง ก่อนอื่นผมคิดว่า กฎหมายฉบับนี้คงเป็นอีกฉบับหนึ่งที่เป็นความสนใจของพี่น้องประชาชนทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหลาย และก็ต้องขอชื่นชมรัฐบาลที่นำกฎหมายฉบับนี้เข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร และก็ต้องขอชื่นชมสภาผู้แทนราษฎรที่ได้ทำงานกันอย่างเต็มที่ พิจารณากฎหมายฉบับนี้มาสู่การพิจารณาของพวกเราในวันนี้ กฎหมายฉบับนี้มีหลักการสำคัญก็คือว่า ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรง ในอดีตนั้นสภาจังหวัดเป็นองค์กรที่ไม่ค่อยจะได้รับความชื่นชมจากสังคมมากนัก สังคมบางส่วนได้ให้นามานามสภาจังหวัดว่า สภาผู้รับเหมา ซึ่งจริง ๆ แล้วก็ไม่ได้เกินเลยความจริง สภาจังหวัดในอดีตนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร งบประมาณแต่ละปีจัดตั้งขึ้นโดย

ผู้ว่าราชการจังหวัดและข้าราชการประจำ งบประมาณของสภาจังหวัดในแต่ละปีนั้น ได้ถูกใช้จ่ายไปในทางที่ไม่ค่อยจะเกิดประโยชน์กับพี่น้องประชาชนมากนัก ถ้าจะเรียกว่า งบประมาณได้ถูกใช้จ่ายไปอีหุลยจุยแจกหมค ก็น่าจะไม่วิคนัก ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผมมีประสบการณ์ในเรื่องนี้พอสมควร การตั้งงบประมาณของสภาจังหวัดในแต่ละครั้งนั้น ในช่วงที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารนั้น งบกลางหลายส่วนที่ถูกตั้งขึ้น เช่น งบน้ำมัน บางจังหวัดตั้งงบประมาณน้ำมันถึงปีละ ๕ ล้านบาท ๑๐ ล้านบาท น้ำมันที่ถูก ใช้จ่ายเป็นรถหลวงบ้าง รถราษฎร์บ้าง รถเองบ้าง รถญาติพี่น้องบ้าง ล้วนแล้วแต่ใช้น้ำมัน ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งสิ้น-----

- ๓๕/๑

คำโทรศัพท์ก็เป็นค่าใช้จ่ายประเภทหนึ่ง คำโทรศัพท์ทุกสายที่ผู้ว่าราชการจังหวัดใช้
 ปลัดจังหวัดใช้ หรือรองผู้ว่าราชการฯ ใช้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัว โทรศัพท์ไปหาลูกที่
 อังกฤษ ทิอเมริกา หรือโทรศัพท์มือถือต่างก็โยงไปหาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งสิ้น ใน
 ยุคนี้หลายคนอาจจะกล่าวว่าสภาจังหวัดเป็นยุคที่ค่อนข้างจะอับยุคคนหนึ่งของสภาจังหวัด
 นอกจากนั้นลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราวที่ได้ถูกจัดจ้างขึ้นโดยสภาจังหวัดนั้น จำนวนไม่
 น้อยที่ไปบริการที่ไปอยู่บ้านผู้ว่าราชการจังหวัด ไปอยู่บ้านรองผู้ว่าราชการจังหวัด ไปช่วย
 ประณิบัติพัสดุคุณนายผู้ว่าฯ คุณนายรองผู้ว่าฯ ทั้งหลาย ท่านประธานฯ ครับ ผมคิดว่าอันนี้
 เป็นเรื่องจริงที่ผมนำมาสะท้อนให้ท่านประธานฯ และท่านผู้มีเกียรติที่เคารพได้รับทราบว่
 ในสภาจังหวัดในอดีตเป็นอย่างนั้น ต่อมารัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ ได้บัญญัติให้ผู้บริหาร
 ท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้งจึงทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพ้นไปจากผู้บริหารขององค์กร
 ปกครองส่วนท้องถิ่น เราจะเห็นได้ว่า ในช่วงนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดได้นำรเบบन्छัคนละ
 ๓ วา ๕ วา มาคั่นองค์การบริหารส่วนจังหวัดกันเป็นแถวเกือบทุกจังหวัด หลังจากที่เปลี่ยน
 ผู้ว่าราชการจังหวัดมาสู่ตัวแทนของประชาชน มาเป็นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 นั้น ถ้าจังหวัดไหนที่มีสมาชิกสนับสนุนผู้บริหารขึ้นมาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 ที่มีคะแนนเสียงค่อนข้างจะเอกฉันท์ จังหวัดนั้นก็โชคดีเพราะนายกฯ ไม่ต้องเอาใจสมาชิก
 ก็จะได้ทำงานเพื่อพี่น้องประชาชนอย่างแท้จริง ถ้าจังหวัดไหนที่มีคะแนนเสียงก้ำกึ่ง
 อย่างเช่น จังหวัดไหนที่มีสมาชิก ๓๐ คน นายก อบจ. มีผู้สนับสนุน ๑๖ ฝ่ายค้าน ๑๔
 ทำงานลำบากมาก นายก อบจ. จะต้องเอาใจสมาชิกทั้ง ๑๖ คนตลอดเวลา จะต้องดูแล
 จะต้องเป็นธุระเกือบทุกอย่าง ไม่ได้ทำหน้าที่ดูแล ไม่ได้ทำหน้าที่เพื่อชาติบ้านเมือง
 เพื่อท้องถิ่นอย่างแท้จริง ตรงนี้ก็มีปัญหา หลังจากนั้นได้มีสมาชิกสภาผู้แทนฯ จำนวนหนึ่ง
 ผมอยากเรียนท่านประธานฯ ว่า เกือบทุกพรรคการเมืองได้มองเห็นความสำคัญตรงนี้ จึงได้
 เสนอร่างกฎหมายฉบับนี้เข้าสู่สภา ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกฯ ของฝ่ายค้านหรือฝ่ายรัฐบาลเกือบ
 ทุกพรรคการเมือง ได้มองเห็นความสำคัญ ได้มองเห็นข้อบกพร่อง ต่อไปนี้ฉันจะให้
 นายก อบจ. มาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรง ก็ได้เสนอกฎหมายฉบับนี้เข้าสู่สภา
 แล้วผมก็คิดว่ากฎหมายฉบับนี้จะประโชชน์กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เรียกว่า
 องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นการกระจายอำนาจสู่รากหญ้าอย่างแท้จริง ผมคิดว่าผมเอง

ว. ๑๗ (ส. นิติบัญญัติ)

สุชาติ ๓๕/๒

ถ้าได้มีโอกาสสนับสนุนหรือรับเลือกจากท่านสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติให้เป็นกรรมการวิสามัญ
กฎหมายฉบับนี้กระผมก็ยินดี แล้วก็จะทำงานเต็มที่เพื่อที่จะให้กฎหมายฉบับนี้ออกมา
ประกาศใช้ทันกับการเลือกตั้งสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั่วประเทศ ซึ่งจะหมด
วาระในวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ที่จะถึงนี้ ขอขอบคุณครับ

- ๔๐/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญนายแพทย์สวัสดิ์ครับ

นายสวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ (นครพนม) : เรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายแพทย์สวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครพนม ตั้งแต่เข้าผมได้รับฟังการอภิปรายของท่านสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติมาหลายท่านเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉบับนี้ครับ ก็มีหลายท่านที่เห็นด้วยและมีบางท่านที่ไม่เห็นด้วย จริง ๆ แล้วผมก็คิดเรื่องนี้มาเป็นเวลานานว่าน่าจะยกเลิก อบจ. แต่เมื่อคิดไปคิดมาแล้วเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะคงเอาไว้ และเห็นด้วยกับการที่มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้หลายประเด็นด้วยกัน ซึ่งสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติหลายท่านก็ได้อภิปรายไปมากแล้วครับ กระผมขออภิปรายในบางประเด็น

ประเด็นแรก คือผมเห็นด้วยกับที่จะมีการเร่งรัดให้มีการออกกฎหมายฉบับนี้โดยเร็วตามที่ท่าน ส.ว. นันทนา สงฆ์ประชา ขอภัยที่เอ่ยนามและท่านผู้มีเกียรติหลายท่านที่ได้อภิปรายไปแล้วนะครับ เพราะว่าถ้าไม่เร่งรัดออกกฎหมายฉบับนี้แล้วก็จะล่าช้าไปกว่าจะได้ไปใช้กฎหมายฉบับนี้ก็อาจจะใช้เวลาอีก ๔ ปีเศษนะครับ ก็คิดว่าจะเสียเวลาที่จะพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไปนะครับ นอกจากนี้ถ้าเราไม่เลือกนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงนี้แล้วเรามาใช้กฎหมายฉบับปัจจุบันเราก็จะได้นายกฯ ที่มาจากเขตเลือกตั้งเล็ก ๆ นะครับ อาจจะไม่รู้ปัญหาครอบคลุมทั้งจังหวัด

ประเด็นที่ ๒ ที่ผมจะขออภิปรายก็คือประเด็นเกี่ยวกับเรื่องของพื้นที่ทับซ้อนตรงนี้พูดกันมากคล้าย ๆ ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้จะไม่มีการทำงานทำคือจะไปทำงานทับซ้อนกับเทศบาลบ้างกับ อบต. บ้างนะครับ จริง ๆ แล้วสมาชิกฯ หลายท่านก็ได้อภิปรายไปแล้วว่าพื้นที่ทับซ้อนแต่งงานไม่ทับซ้อนนะครับ งานใหญ่ ๆ ที่เทศบาลทำไม่ได้ อบต. ทำไม่ได้ก็ อบจ. เอาไปทำได้ คือผมก็มีพรรคพวกหลายคนที่เป็นนายก อบจ. ปัจจุบันก็คุยกันแล้วว่าเขามีงานทำมากครับ ผมยกตัวอย่างบางทีมงานสังคมหาคนทำยาก เป็นต้นว่า การฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดรู้สึกว่ามีหลายหน่วยรับผิดชอบ แต่ว่าเงินทองก็ไม่ค่อยมีจากส่วนกลาง อบจ. เขาก็จัดสรรงบประมาณให้เอาไปดำเนินการครอบคลุมทั้งจังหวัด อันนี้ก็ได้อผลมาแล้วครับ งานอื่น ๆ งานกีฬา อบจ. ก็ทำได้นะครับ งานวัฒนธรรมเขาก็ทำได้

งานประจำปีของจังหวัดหลายจังหวัดส่วนกลางไม่ได้ให้เงินไป อบจ. เขาก็ไปดูแล
ก็สามารถดำเนินการไปได้ อันนี้เป็นตัวอย่างของงานที่ว่าทำได้มากมายเหลือเกินครับ
ประเด็นต่อไป ที่มีผู้อภิปรายกันมากคือว่าทำไมจะต้องมีผู้ว่าฯ ซึ่อไอแล้วมี
นายก อบจ. ผมว่าจำเป็นนะครับ เพราะว่าท้องถิ่นของเรานั้นตั้งนาน อบจ. นี่ตั้งมานานแล้ว
เราไปยุบไม่ได้หรอกครับ ไปยุบไม่ได้ แต่ว่าผมคิดว่าทางแก้ไขเรื่องท่านผู้ว่าฯ แบบ
บูรณาการหรือซึ่อไอนี้ก็ยังมีทางเดียวคือ ส่วนกลางจะต้องเร่งรัดถ่ายโอนอำนาจให้ท้องถิ่น
โดยเร็วนะครับ ผมทราบว่าขณะนี้หลายหน่วยที่ว่ายังไม่ค่อยยอมถ่ายโอนอำนาจ -----

- ๔๑/๑

ยกตัวอย่างเช่น โรงพยาบาลจังหวัดบางจังหวัด หรือว่าโรงพยาบาลอำเภอบางอำเภอ หรือว่า สถานีอนามัยบางตำบลก็ยังไม่มีการถ่ายโอนไปให้ท้องถิ่นนั้นดูแล อ้างว่าไม่มีความพร้อม หรือว่าถ่ายโอนไปแล้วก็ให้แต่เครื่องมือเก่า ๆ ไป ยกตัวอย่างบางจังหวัดก็ให้เครื่องมือที่ไป ใช้ทำถนนไป เพราะว่าอายุประมาณ ๓๕ ปี ไปถึงก็ใช้การไม่ได้ นะครับ ให้คนไปแต่ว่า บอกว่าไม่มีเงิน นะครับ อันนี้ก็ทำงานไม่ได้ เพราะฉะนั้นการเร่งรัด การถ่ายโอนอำนาจไปให้ ท่านนายกฯ คนใหม่ที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าครับ ก็คงจะต้องเร่งรัดเพื่อให้เขา ทำงานได้

ประเด็นต่อไปก็คือผมคิดว่าถ้าจะแก้ไขเรื่องของโครงการหน่วยงาน ส่วนจังหวัด ก็คือการจัดตั้งหน่วยงานในส่วนภูมิภาคของกระทรวง ทบวง กรม จะต้องทำให้น้อยลง คือส่วนราชการบางส่วนถ้าไม่มีก็ไม่จำเป็นต้องไปตั้ง โอนงานไปให้ อบจ. เขาทำก็สามารถทำได้ ผมยกตัวอย่างวันนี้มีกระทรวงที่เกิดใหม่เขายังไม่มีหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัด และอำเภอ เขาก็ควรจะถ่ายโอนไปให้ อบจ. ดำเนินการก็สามารถทำได้ครับ เพราะฉะนั้นในเรื่องของการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงที่มาจากประชาชนนั้น ผมเห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์นะครับ

ประเด็นต่อไปผมเห็นข้อดีของกฎหมายฉบับนี้ก็คือการที่จะให้ท่านนายก อบจ. แต่งตั้งรองนายกฯ ได้ตามจำนวนที่เหมาะสมที่กำหนดไว้ในกฎหมาย อันนี้ผมเห็นว่า เป็นสิ่งที่ดีงาม เพราะว่าถ้าท่านนายกฯ ท่านเป็นคนที่ว่าอาจจะเป็นคนที่มีความรู้ยังน้อย อาจจะ เป็น ส.จ. รุ่นเก่า ๆ ที่มีคนนับถือมาก นะครับ อาจจะมาสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายก องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับการเลือกตั้ง ท่านก็อาจจะไม่มีความมั่นใจที่จะบริหารงาน ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านก็อาจจะแต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีความรู้ ความสามารถ เป็นต้นว่าอาจจะตั้งหมอ จัดตั้งผู้ว่าฯ ตั้งศึกษานิเทศก์มาเป็นรองนายก อบจ. ก็สามารถทำได้ นะครับ

ปัญหาต่อไปที่ผมจะขออภิปรายก็คือเรื่องของการทำงานที่ว่ามีปัญหาว่า อบจ. บางแห่งงบประมาณน้อยก็ทำงานได้ไม่เต็มที่ แต่ว่ากฎหมายฉบับนี้ก็มีทางออกไว้ให้ ผมได้ เห็นว่าจะมีอยู่มาตราหนึ่งที่กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ ในส่วนของน้ำมันเชื้อเพลิงและบุหรี่ คือเก็บได้เพิ่มกว่าเดิมเท่าตัว ยกตัวอย่างเช่น น้ำมันเชื้อเพลิง เดิมเก็บได้ลิตรละ ๕๐ สตางค์ กฎหมายฉบับนี้ก็บอกว่าเอาไปเลย

อีกเท่าตัว หรือว่าภาษีนุหรีเก็บได้ ๕ สตางค์ ก็เอาไปเลย ๑๐ สตางค์ อย่างนี้เป็นต้นนะครับ ก็จะแก้ปัญหาเรื่องงบประมาณของ อบจ. นี้ได้ครับ โดยสรุปแล้วผมเห็นด้วยที่ควรรับหลักการร่างกฎหมายฉบับนี้ครับ ขอบคุณมากครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์ ทำหน้าที่ประธานของที่ประชุมต่อไป)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ท่านสมาชิกฯ ครับ คงจะเป็นชุดสุดท้ายที่จะอภิปรายในช่วงนี้นะครับ ท่านสมพร คำชื่น ครับ เชิญครับ

นายสมพร คำชื่น (แพร่) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร่ กระผมเห็นด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. โดยในหลักการนี้มีการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัตินี้ ๖ ประการ ประการที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ ผมจะไม่พูดในรายละเอียดแต่จะขอตั้งข้อสังเกตในการแก้ไขเพิ่มเติมในหลักการข้อที่ ๒ และข้อที่ ๕ เกี่ยวกับการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงจากประชาชน ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมหลายมาตราครับท่านประธานฯ ครับ และข้อ ๕ ก็คือการแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกข้อบัญญัติจัดเก็บภาษีน้ำมันและยาสูบเพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อบจ. นะครับ เรื่องเกี่ยวกับการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงจากประชาชนนั้นผมมีข้อสังเกตว่า ตอนนี้รัฐบาลก็ได้ดำเนินการส่งร่างพระราชบัญญัติ อบจ. นี้ให้วุฒิสภาพิจารณา เวลาที่มาถึงตรงนี้แล้ว นะครับ ซึ่งจะมีการเลือกตั้งนายก อบจ. หรือสมาชิก อบจ. ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ๒๕๔๗ ซึ่งเวลาก็จวนเจียน แต่ผมคิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไร เนื่องจากว่าเวลาในการพิจารณานั้นก็ต้องเป็นไปตามครรลองของกฎหมาย ในชั้นวุฒิสภาก็ต้องกลั่นกรองให้รอบคอบ-----

เนื่องจากว่ากฎหมายฉบับนี้มีการแก้ไขเพิ่มเติม ผมนับดูแล้วว่าเกือบ ๓๕ มาตรา เพราะฉะนั้นคิดว่าจะต้องพิจารณาไปตามครรลองของกฎหมายทั่วไป คือ วาระหนึ่ง วาระสอง วาระสาม ครบท่านประธานฯ ครับ ในเรื่องการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงจากประชาชนนั้น ผมมีข้อสังเกตว่า อย่างท่านผู้มีเกียรติหลายท่าน อภิปรายไปแล้วว่า อย่างในประเทศญี่ปุ่นมีการเลือกตั้งโดยตรงมาเป็น ๒๐ ปี ๓๐ ปีแล้ว แต่ผมอยากจะถามว่าการเลือกตั้งโดยตรงของประเทศญี่ปุ่นนั้นเขามีผู้ว่าการจังหวัด จากรัฐบาลกลางไปอีกหรือไม่ ประเทศไทยเราแบ่งการบริหารราชการออกเป็น ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น แต่ในจังหวัดนั้นก็เป็นการบริหารราชการส่วนภูมิภาค รวมถึง อำเภอด้วย แต่ว่าเราก็มีผู้ว่าฯ จากรัฐบาลกลาง ตอนนี้ก็มีผู้ว่าฯ แบบบูรณาการ หรือซีอีโอ นะครับ ที่นี้เรายังมีผู้ว่าฯ จากประชาชน หรือนายกประชาชนเข้ามาอีก อันนี้ผมก็สงสัย จริง ๆ ผมอยากจะกราบเรียนถาม ฯพณฯ รัฐมนตรีที่ได้มาชี้แจงว่า ลองอธิบายให้ผมเข้าใจ สักเล็กน้อยสิครับว่า เรามีผู้ว่าฯ จากรัฐบาลกลาง คือผู้ว่าฯ ซีอีโอ หรือบูรณาการแล้วนะครับ ก็มีสิทธิมีอำนาจอะไรต่าง ๆ ตามนโยบายรัฐบาลว่า จะทำบูรณาการจังหวัดให้มี ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล โดยความร่วมมือจากทุกองค์กรภายในจังหวัด งบประมาณ ต่าง ๆ ก็สามารถที่จะใช้ได้โดยไม่มีขีดจำกัด และเราก็ยังมีงบประมาณที่ไต่ลงไปใน อบจ. มีงบประมาณไต่ลงไปในเทศบาล ใน อบต. นะครับ ซึ่ง อบต. แต่ละแห่งก็อาจจะจะมีขนาดเล็ก ได้ปีหนึ่งก็เงินอุดหนุนจากรัฐบาลก็ประมาณสัก ๑ ล้านบาท ๒ ล้านบาท เทศบาลก็อาจจะได้ เป็นสิบ ๆ ล้านบาท อบจ. ก็สังเกตว่า ตอนนี้ก็เป็นร้อย ๆ ล้านบาทครับ ท่านประธานฯ ครับ บาง อบจ. ใหญ่ก็ ๒๐๐ - ๓๐๐ ล้านบาท ๕๐๐ ล้านบาท อบจ. เล็ก ๆ ก็ ๑๐๐ กว่าล้านบาท นะครับ ที่นี้งบประมาณจากรัฐบาลที่เก็บภาษีจากประชาชนโดยรวมทั้งประเทศไปนี้ ก็ส่ง ลงไปเป็นเบี้ยหัวแตกครับ ส่งไปองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ใกล้ตัวประชาชนที่สุด คือ อบต. แล้วก็ยังไปให้เทศบาลอีก แล้วก็ยังไปให้ อบจ. อีก สมาชิกฯ หลายท่านอภิปรายว่า อบจ. นั้นเป็นสภาผู้รับเหมา เพราะว่าประชาชนในท้องที่หรือในจังหวัดนี้อาจจะยังไม่ เข้มแข็งพอ หรือเข้มแข็งแล้วไม่กล้า เนื่องจากว่าตัวแทนของท่านที่มาจากแต่ละอำเภอนั้น ไม่ใช่ธรรมดานะครับ บางแห่งบางที่ก็เสือ สิงห์ กระต๊อง แรด พอสมควร ประชาชนไม่กล้า หือ ไม่กล้าอ้อนะครับ เพราะฉะนั้นจะอาศัยว่าให้ประชาชนมาตรวจสอบการใช้อำนาจของ

ท่านในการบริหารจัดการในเรื่องของงบประมาณนั้นเป็นเรื่องที่ลำบากนะครับ เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่านายก อบจ. มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนนี้ ผมก็เป็นห่วงว่าอำนาจในการบริหาร ซึ่งเป็นนายกจังหวัด เป็นผู้ว่าฯ จังหวัด ที่มาจากประชาชนนี้นะครับ มันจะไปซ้ำซ้อนกับผู้ว่าฯ ซีอีโอ ซึ่งผู้ว่าฯ นี้เป็นผู้ว่าฯ รัฐบาลกลางที่มีอำนาจจัดการทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเรื่องอะไร น้ำเสียก็ดี เรื่องบ่อบำบัดน้ำเสีย เรื่องกำจัดขยะก็ดี หรือเรื่องลอกคลอง กุดคลอง หนอง แม่น้ำอะไรต่าง ๆ นั้นครับ ผู้ว่าฯ ก็มีอำนาจจัดการได้อยู่แล้ว เรายังบอกว่ ำให้นายกประชาชน หรือนายก อบจ. นี้มาจัดการอีก อันนี้ผมก็สงสัย ผมก็อยากจะกราบเรียน ว่า ถ้าอย่างนี้เราจะแยกแยะได้อย่างไร เพราะว่าถ้าหากว่านายก อบจ. มาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรงนี้นะครับ เป็นอำนาจอธิปไตยที่พี่น้องประชาชนคนในจังหวัดนั้น ๆ มีสิทธิ มีเสียง และเลือกตั้งมาเป็นคนเดียวนะครับ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดใหญ่ ๆ โคราชนี้ ส.ว. ก็หลายคน ๘ - ๙ คน ส.ส. ก็เกือบ ๒๐ คน แต่นายก อบจ. มีคนเดียววนะครับ แล้วอำนาจตรงนั้นมันมหาศาลนะครับ มาจากประชาชนเข้ามาคนเดียว ใหญ่เจอใหญ่ครับ ใหญ่มาจากประชาชนก็มาเจอใหญ่ คิงส์ดามาเจอกิงส์ดำนะครับ มาเจอ ผู้ว่าฯ ซีอีโอ อันนี้ลำบาก ผมอยากจะให้รัฐบาลได้พิจารณาในเรื่องของแผนการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้คินะครับว่า แผนเหล่านี้เราทำ มาแล้วตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ นี้มีความชัดเจน มีความรอบคอบรัดกุมอย่างไรบ้าง ในการที่เราจะ เองงบประมาณก็ดี เาบุคลากรก็ดี เาวัสดุก็ดี ไปให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความ ซ้ำซ้อน ในเรื่องของ อบต. ก็มี อบต. ตั้ง ๒ คน ในแต่ละ อบต. นะครับ เทศบาลอย่างน้อยก็ ๑๒ คนนะครับ เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง ก็ ๑๘ คน เทศบาลนคร ๒๔ คนนะครับ แล้วในจังหวัดนั้นก็ยังมี ส.ส. เขตอีกนะครับ ตัวแทนประชาชน แล้วในจังหวัดนั้นก็ยังมี ส.ว. อีกนะครับ แล้วในจังหวัดนั้นก็ยังมีนายก อบจ. อีกครับ ที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน อันนี้ผมก็งงเหมือนกัน ผมเป็นคนต่างประเทศ ผมมองประเทศไทยก็งงเหมือนกันว่า ราชการส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่นนี่จะเป็นอย่างไรนะครับ อันนี้ต้องพิจารณาให้ต้องแท้ ผมไม่ปฏิเสธหรอกครับว่า อำนาจที่มาจากประชาชนนั้นจะเป็นอำนาจอันคิวิไลซ์ เป็นอำนาจ ที่พวกเราเรียกร้อง ผมเป็น ส.ว. ก็เพราะมาจากการเลือกตั้งของพี่น้องประชาชนคนที่มีสิทธิ

LIRT

เลือกตั้งโดยตรง แต่ว่าเราต้องพิจารณาให้รอบคอบว่า อำนาจไม่ซ้อนอำนาจนะครับ
บางประเทศนี้เขาเป็นสเตต (State) เป็นรัฐนะครับ อย่างสหรัฐอเมริกา ผมขออนุญาต
ท่านประธานฯ ที่ยกตัวอย่างชื่อประเทศที่เป็นมิตรของเราะครับ แต่ประเทศไทยของเรา
เป็นรัฐเดี่ยว เป็นรัฐเดี่ยวไม่ใช่เป็นสเตต สเตตนี้เขาจำเป็นต้องมีผู้ว่าการรัฐนะครับ แต่ว่า
ของเรามีผู้ว่าราชการจังหวัดมาจากรัฐบาลส่วนกลางแล้ว ไม่เหมือนกับ กทม. หรือ
เมืองพัทยา กทม. นี้ มีผู้ว่าฯ แล้ว แต่เขาไม่มีผู้ว่าฯ ของรัฐบาลกลางนะครับ เมืองพัทยาก็
เหมือนกันมีผู้ว่าฯ นะครับ เมืองพัทยาหรือนายกเมืองพัทยานี้นะครับ เขาก็อยู่ในภายใต้
สังกัดของผู้ว่าราชการจังหวัด อันนี้เป็นต้น-----

- ๔๓/๑

แต่ว่านายก อบจ. เรานะครับ ผมเห็นว่าสมัยก่อนนั้น เพื่อนสมาชิกฯ หลายท่านได้อภิปรายไปว่า เรามีสภาจังหวัด ในขณะที่เรามีรัฐบาล เรามีฝ่ายนิติบัญญัติคือ รัฐสภา มีการตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจของฝ่ายบริหาร แต่ภายในจังหวัดส่วนภูมิภาคคือ จังหวัดและอำเภอ ตั้งแต่เรายุบเลิกสภาจังหวัดไปเมื่อปี ๒๕๔๐ มาเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นะครับ ไม่มีอำนาจประชาชนที่จะมาถ่วงดุลการบริหารงานของผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ ในราชการส่วนภูมิภาค เราไม่มีจริง ๆ ครับ เมื่อก่อนนี้เป็นสภาจังหวัดที่อาศัย ส.จ. ที่มาจากอำเภอแต่ละอำเภอแหละครับ มาเป็นฝ่ายนิติบัญญัติในการที่จะตรวจสอบถ่วงดุลการบริหารราชการฝ่ายบริหารก็คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด ที่มาจากรัฐบาลกลาง นายอำเภอที่มาจากรัฐบาลกลาง แต่เดี๋ยวนี้เลย ส.จ. ก็ไม่มีนะครับ ไม่มีที่จะไปถ่วงดุลได้ สมัยก่อนเป็นสภาจังหวัด ส.จ. ไปนั่งประชุมกับผู้ว่าราชการจังหวัด ก็มีการถ่วงดุล มีการดูแลทุกข์สุขพี่น้องประชาชน คนในจังหวัด ในอำเภอว่า หัวหน้าส่วนราชการก็ดี ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ดี นายอำเภอก็ดี ประพฤติมิชอบหรือไม่โปร่งใสในเรื่องใด ไม่สนองความต้องการของพี่น้องประชาชนในความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชน ส.จ. นี่แหละครับก็จะได้ไปตรวจสอบทำหน้าที่ถ่วงดุลเหมือนกับสภาของเรา นี่แหละครับว่า ฝ่ายบริหารทำอะไรบ้าง บริหารราชการแผ่นดินเป็นไปตามนโยบายที่แถลงไหม สมาชิกสภาทั้ง ส.ส. ส.ว. นี่แหละครับเป็นการถ่วงดุล อันนี้ผมอยากจะกราบเรียนว่า เราคิดให้ดีนะครับ ผมไม่ปฏิเสธการเลือกตั้งโดยตรง แต่ว่าอย่าให้เข้าซ้อนให้ชัดเจน ให้รัดกุมในการที่จะทำร่างพระราชบัญญัติอันนี้ให้เกิดผลดีมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพที่สูงสุดให้กับพี่น้องประชาชนคนในท้องถิ่น ถามว่าท้องถิ่นจริง ๆ ก็มี อบต. ในแต่ละอำเภอ แล้วก็มีเทศบาล อำเภอหนึ่งมีหลาย อบต. มีหลายเทศบาล จังหวัดหนึ่งก็มีหลายเทศบาล มีเทศบาลเมือง มีเทศบาลตำบล แล้วในจังหวัดหนึ่งก็ยังมี อบจ. อบจ. นี่ทุกพื้นที่ตารางนี้ของจังหวัด จะทำสะพาน ทำถนนอะไรต่าง ๆ ถ้าไปเข้าซ้อนกับเทศบาลหรือ อบต. ก็ทำไม่ได้ครับ เพราะพื้นที่ทับซ้อนจริง ๆ เพราะ อบจ. ไม่มีพื้นที่เป็นของตัวเอง ไม่มีประชากรที่แน่นอนของตัวเอง เป็นของท้องถิ่นที่เป็น อบต. และเทศบาล อันนี้ผมอยากจะคิดให้รอบคอบ ไม่ต้องกลัวหรอกครับ ถ้าเราทำในสิ่งที่ดีที่สุด มีประโยชน์ที่สุดของพี่น้องประชาชนคนทั้งประเทศ แล้วเป็นการบริหารจัดการงบประมาณที่มีประสิทธิภาพแล้วไม่ให้รั่วไหล ไม่ให้เข้าซ้อน ซ้ำหน้อยก็ไม่ใช่ไรครับ ผมคิดว่าอย่างนั้น

เพราะเราเป็นตัวแทนของประชาชนต้องมากลั่นกรองให้ดีที่สุด เอาสิ่งที่ดีที่สุดไปให้ประชาชน ไปให้ประเทศชาติ ไม่ใช่เอาสิ่งที่รีบร้อน คิดว่าอย่างนี้ดีแล้ว รีบร้อนไม่ให้มีโอกาสกลั่นกรอง ไม่ให้โอกาสแก้ไขเพิ่มเติม ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่ขัดเจตนารมณ์กับรัฐธรรมนูญที่ให้ ส.ว. มาเป็นผู้กลั่นกรองกฎหมายครับ

ต่อไปในเรื่องของการแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกข้อบัญญัติ
ในเรื่องหลักการ ข้อที่ ๕ นั้นครับ ท่านประธานฯ ครับ ผมยังพูดในเรื่องของหลักการ
ของกฎหมายอยู่ ยังไม่ได้ลงไปรายละเอียดของกฎหมายนะครับท่านประธานฯ ครับ
ยังไม่ได้ลงมาตรา ผมคิดว่าในเรื่องนี้ที่จะให้ อบจ. มีอำนาจหน้าที่ในการจัดเก็บภาษี
น้ำมันและยาสูบนั้น ผมคิดว่าผมบริโภคยาสูบก็ดี น้ำมันก็ดี พี่น้องประชาชนบริโภคกัน
จำนวนมาก จะมาเก็บภาษีอีกทำไมครับ จะให้ อบจ. มาเก็บภาษีอีกทำไมครับ เพราะว่า
ภาษีนี้น่าจะเข้าสู่รัฐโดยตรง เข้าที่กรมสรรพากรโดยตรง ไม่ต้องไปเก็บภาษีแล้ว ยาสูบก็
ติดอากรแสตมป์แล้ว น้ำมันก็หักภาษี ณ หักจ่ายแล้ว จะให้ อบจ. ไปเก็บอีกทำไมครับ
รัฐบาลตอนนี้ก็ไต่ถามประมาณลงไปใน อบจ. เป็นร้อย ๆ ล้านบาท เงินเป็นร้อย ๆ ล้านบาทนี้
ท่านสมาชิกฯ หลายท่านในสภาแห่งนี้พูดเองนะครับว่าเป็นสภารับเหมา การจัดซื้อจัดจ้าง
อะไรต่าง ๆ อบจ. ตอนนี้ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตรวจสอบได้ยากที่สุดก็คือ อบจ.
ตรวจสอบได้ยากที่สุด ขอขอบประมาณออกไปเป็นสอברהค่าไม่เกิน ๒ แสนบาท
ตรวจสอบยากที่สุดครับ -----

- ๔๔/๑

เพราะฉะนั้นผมคิดว่ารัฐบาลต้องดูเรื่องนี้ ไม่ให้งบประมาณของแผ่นดิน ของพี่น้องประชาชนเป็นเบี้ยหัวแตก ไล่ลงไป ใน อบจ. เท่าไรก็ไม่เต็ม เทศบาลเท่าไรก็ไม่เต็ม อบต. เท่าไรก็ไม่เต็ม แล้วก็มีปัญหาเรื่องการทุจริตฆ่ากันตาย ตีรันฟันแทงกันตายก็เพราะอำนาจอยู่ตรงไหนก็มีการขัดผลประโยชน์กันตรงนั้น โดยเฉพาะในเรื่องเงิน เรื่องเงินนี้เป็นที่มาแห่งอำนาจ ถ้าเงินไล่ลงไปตรงไหนมาก ๆ คนก็ต้องการอำนาจตรงนั้น แล้วเราก็อทราบแล้วว่าที่ผ่านมาเป็นอย่างไร อันนี้ผมอยากจะให้รัฐบาลคิดให้รอบคอบแล้วดูให้ชัดเจนในเรื่องของแผนการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของวัสดุ ในเรื่องของคน ในเรื่องของงบประมาณ โดยเฉพาะในเรื่องของงบประมาณเป็นเรื่องสำคัญ เพราะฉะนั้นผมมีข้อสังเกตใน ๒ ข้อนี้ แต่หลักการข้ออื่นนั้น ข้อ ๑ ข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๖ นั้น ผมเห็นด้วยกับรัฐบาลที่เสนอหลักการในการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านที่ยังยกมืออยู่ ๓ ท่านนะครับ เชิญท่านวิสิทธิ์ เตะชะธีราวัฒน์ ครับ

นายวิสิทธิ์ เตะชะธีราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม วิสิทธิ์ เตะชะธีราวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดเชียงใหม่ ท่านประธานฯ ครับ มีหลายประเด็นนะครับที่ผมจะอภิปรายในร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ แต่ว่าท่านสมาชิกฯ หลายท่านนั้นได้อภิปรายไปหลายประเด็นนะครับ ผมจะผ่านไป ผมขอเสริมในประเด็น มาตรา ๑๔ คือเรื่องคุณสมบัติของผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งนายก อบจ. ท่านประธานฯ ครับ ในมาตรา ๑๔ (๒) เรื่องคุณสมบัติ คือผู้ที่จะมาเป็นนายก อบจ. ได้ สมัยครได้ต้องสำเร็จการศึกษา ตรงนี้ผมคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นและเห็นด้วย ต้องยอมรับว่าการศึกษาชั้นสูงเท่าไร ก็จะเป็นตัวชี้วัดหรือว่าตัวเสริมสร้างให้บุคคลนั้นเป็นผู้มีคุณสมบัติ มีความรู้ มีวิจรรย์ญาณ มีจริยธรรมที่สูงขึ้น ผมไม่ได้ปฏิเสธนะครับว่า บุคคลที่ไม่จบการศึกษาในระบบนั้นจะเป็นคนไม่ดี จะทำงานไม่ได้ แต่โดยทั่วไปต้องยอมรับว่าคนเรานั้น ถ้าเข้าสู่ระบบการศึกษาและฐานการศึกษาที่ทางรัฐบาลได้รับรองนั้น ผมว่าบุคคลเหล่านั้นจะเป็น

บุคคลที่มีคุณสมบัติเบื้องต้น การบริหารในครั้งนี้ที่เราต้องการนายกฯ นั้น เราต้องการผู้มาบริหาร แต่ว่าที่ผมไม่สบายใจนักก็คือใน (๒) มีข้อยกเว้น คือถ้าไม่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีก็ได้ โดยมีข้อยกเว้นว่าเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัดมาก็ได้ ผู้บริหารก็ได้ ท้องถิ่นก็ได้ ดังนั้นท่านสมาชิกฯ เกษอภิปรายไปก่อนหน้านี้ว่า ตรงนี้จะเป็นขั้นตอนในการหลีกเลี่ยง ไม่ต้องจบการศึกษาปริญญาตรี ยกตัวอย่างที่ผ่านมาก็เคยเห็นว่าเมื่อเรามีคุณสมบัติ กำหนดคุณสมบัติอะไรก็ช่างที่ไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ เป็นข้อยกเว้น ก็จะมีผู้ใช้ข้อยกเว้นเหล่านั้น ที่ผ่านมาจะเห็นนะครับว่าเรื่องการสมัครในสมาชิกรัฐสภาแห่งนี้ก็ติดขัดคุณสมบัติ ก็จะไปสมัครเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลก็ดี องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ดี แค่ ๓ วัน ๗ วัน ก็เอาคุณสมบัติเหล่านั้นเข้ามาใช้ ตรงนี้ก็เช่นเดียวกันจะทำให้บุคคลที่ไม่มีความรู้เหล่านี้เข้าไปใช้ช่องว่างของกฎหมาย เพราะคำว่า “เป็นผู้บริหารท้องถิ่น” แต่ละระดับ อบต. ก็สามารถนำคุณสมบัติเหล่านั้นเข้ามาได้ เพราะฉะนั้นผมไม่เห็นด้วยที่จะให้มีข้อยกเว้นเหล่านี้ เราต้องดึงบุคคลเข้าสู่มาตรฐาน มาตรฐานก็คือต้องจบปริญญาตรี เราไม่ใช่ดึงมาตรฐานเข้าหาคนนะครับ การที่มีข้อยกเว้นเป็นการดึงมาตรฐานให้ต่ำลงมา เพื่อให้บุคคลที่ยกเว้นเหล่านี้มีโอกาสเข้ามาเป็นนายก อบจ. แต่ผมก็นำเรียนตั้งแต่ต้นแล้วนะครับว่า ผมไม่ได้ดูถูกบุคคลที่ไม่จบปริญญาตรีว่าไม่มีความสามารถในการบริหาร แต่เมื่อเราต้องการบุคคลที่ให้ดีที่สุดเราก็ต้องมีมาตรฐานไว้ เพราะฉะนั้นต้องดึงคนเข้าไป ท่านที่อยากเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ต้องขวนขวาย ต้องจบปริญญาตรีให้ได้ เราต้องยอมรับนะครับว่าในระดับประเทศเอง รัฐธรรมนูญก็กำหนดแล้วนะครับว่าคณะรัฐมนตรีนั้นต้องจบปริญญาตรี-----

ผมก็ไม่เห็นในรัฐธรรมนูญว่า บุคคลที่เป็นอดีตรัฐมนตรีก็สามารถเป็นได้ ก็ไม่มีข้อยกเว้นครับ เพราะฉะนั้นมาตรฐานต้องอันเดียวกันนะครับตรงนี้ ตรงนี้ผ่านไปครับ ส่วนประเด็นอื่นผมคงไม่อภิปรายซ้ำกับท่านสมาชิกฯ ที่ได้อภิปรายไป ผมอยากอภิปรายในประเด็นนี้ครับท่านประธานฯ ซึ่งให้เห็นว่า ความขัดแย้งที่จะเกิดต่อไปข้างหน้า เรื่องที่เราเป็นห่วงก็คือเรื่องนายกองค์การบริหารฯ มาจากการเลือกตั้ง กับผู้ว่าฯ ซีอีโอ ต้องยอมรับว่า นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นได้รับอำนาจมาจากการเลือกของประชาชน ต้องถือว่าเป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่ครับ ยิ่งบุคคลที่ได้รับความไว้วางใจ และมีคุณงามความดีจนประชาชนในจังหวัดนั้นให้ความเห็นชอบเป็นอย่างเอกฉันท์ คະแนมมาเป็นแสน ๆ หรือหลายแสน บุคคลเหล่านั้นต้องถือว่าประชาชนให้ความชอบ ให้ความไว้วางใจ นโยบายต่าง ๆ ที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะดำเนินการไปนั้นก็ต้องดำเนินไปตามความต้องการของพี่น้องประชาชน แต่ว่าผู้ว่าฯ ซีอีโอครับ ผู้ว่าฯ ซีอีโอนั้นมาจากการแต่งตั้งของรัฐบาล ผมเชื่อแน่ว่ารัฐบาลนั้นไม่สามารถไปควบคุมในการทำงานของนายก อบจ. ได้ นายก อบจ. นั้นไม่สามารถจะมารับฟังนโยบายหรือคำสั่งจากส่วนกลางได้ นายก อบจ. นั้นต้องรับฟังหรือคำสั่งมาจากความเห็นของประชาชนในท้องถิ่นนั้น เพราะมาจากการเลือกตั้ง แต่ผู้ว่าฯ ซีอีโอสามารถปรับเปลี่ยนนโยบายได้ เพราะฉะนั้นตรงนี้ที่ผมชี้ให้เห็นว่า รัฐบาลเองเมื่อตัดสินใจแล้วว่า ให้นายกฯ มาจากการเลือกตั้งได้ มีผู้ว่าฯ ซีอีโอ บุคคล ๒ คนเหล่านี้ถ้าไม่สามารถประสานงานกันได้จังหวัดนั้นจะเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรง ปัจจุบันนี้ก็เห็นอยู่แล้วว่าในบางจังหวัด ผมคงไม่จำเป็นต้องเอ่ยนะครับ ผู้ว่าราชการจังหวัดกับนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปัจจุบันนี้ก็ขัดแย้งกันอย่างรุนแรงหลายจังหวัดครับ จนทำให้การบริหารในจังหวัดนั้นเป็นไปด้วยความไม่ราบรื่น ทีนี้ผมวกมาตรงนี้ว่าเมื่อรัฐบาลไม่มีอำนาจหรือคำสั่งอะไรที่จะไปกำหนดแนวนโยบายให้นายก อบจ. ดำเนินการพัฒนาไปตามที่รัฐบาลต้องการได้แล้วนั้น รัฐบาลจะต้องปรับผู้ว่าฯ ซีอีโอครับ จะต้องปรับแนวนโยบาย ต้องวางแผนแนวนโยบายว่า ผู้ว่าฯ ซีอีโอที่จะแต่งตั้งไปในแต่ละจังหวัดนั้นจะต้องทำงานสอดคล้องกับนายก อบจ. ให้ได้ เพราะไม่เช่นนั้นแล้วจังหวัดเหล่านั้นจะเกิดผลกระทบอย่างรุนแรง เพราะว่าฝ่ายหนึ่งนั้นทำตามความต้องการของประชาชน

LIRT

แต่อีกฝ่ายหนึ่งนั้นต้องทำตามแนวคำสั่งของรัฐบาล ถ้าไม่สอดคล้องกันตรงนี้อันตรายครับ
ผมขอฝากในประเด็นนี้ไว้ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสมเกียรติ สรลัมพ์ ครับ

นายสมเกียรติ สรลัมพ์ (นครสวรรค์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ท่าน
สมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติทุกท่านครับ กระผม สมเกียรติ สรลัมพ์ สมาชิกวุฒิสภา
จังหวัดนครสวรรค์ กระผมขออนุญาตใช้เวลานิดเดียว เพราะเวลานี้ถึงนะครับ ท่านสมาชิกฯ
ได้ฟังมานานก็คงจะเบื่อกันพอสมควร แต่อย่างไรก็ตามนะครับ ผมขอฝากข้อคิดว่า

ประการแรก กฎหมายฉบับนี้รัฐบาลได้แก้ไขสาระสำคัญเพียง ๖ หลักการ
ใหญ่ ๆ ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับวิธีการเลือกตั้ง ว่าด้วยการตรวจสอบ ว่าด้วยเรื่อง
การปรับปรุงระเบียบวิธีการกระบวนการนิติบัญญัติต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เองเป็นสิ่งสำคัญมาก
ถ้าสมมติว่าเรามองดูว่าระบบเก่านั้นเกิดปัญหาอะไรบ้าง-----

ปัญหาของการเลือกตั้งในระบบเก่าที่ให้คณะ ส.จ. เลือกตั้งผู้บริหารเป็นระบบตัวแทน ผมได้คุยกับท่านนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหลายท่านเขาบอกว่า เดี่ยวนี้จะทำงานอะไรใหญ่ ๆ ก็ทำไม่ได้ จะต้องเอามารดด้วยจำนวน ส.จ. ทั้งหมด แล้วก็ไปเขตละแสน ๒ แสน ๔ - ๕ แสน แล้วทุกคนก็จะไปหาเสียงในเขตพื้นที่ตัวเอง องค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงไม่สามารถคิดโครงการใหญ่ ๆ ที่มีผลกระทบ ที่มีผลประโยชน์ต่อประชาชนทั้งจังหวัดได้ นี่ประเด็นแรก

ประเด็นที่ ๒ ก็คือโครงการต่าง ๆ นี่รับเนื่องจากนายกฯ จะต้องฟัง ส.จ. พอฟัง ส.จ. แล้วการทำงานต่าง ๆ จะต้องให้ ส.จ. เห็นด้วย ทีนี้กฎหมายต่าง ๆ เวลาจะเห็นด้วยนี้ ถ้าไม่ผ่านนายกฯ ก็ต้องออก เมื่อนายกฯ ต้องออกจึงต้องมีการเลี้ยงดูจะต้องมีการดูแลกัน บางทีจะผ่านงบประมาณแต่ละทีนี้ยาก หมายถึงเสถียรภาพซึ่งหาความแน่นอนไม่ได้ เพราะว่าระบบข้างล่างนี้ไม่มีระบบพรรคการเมืองในการควบคุมสมาชิก สิ่งเหล่านี้เองเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ถ้าเราเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เลือกตั้งฝ่ายบริหารโดยตรง เขาเรียกระบบเช็กแอนด์บาลานซ์ (Check and balance) ก็ระบบการตรวจสอบซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้เองจะทำให้ นายกฯ มีเอกภาพในการดำเนินงาน ผมขอขอบคุณรัฐบาลของคุณ ส.ส. ที่ได้ตรากฎหมายนี้มา ถึงแม้ว่าจะกระชั้นชิดความจริงน่าจะเร็วกว่านี้ประมาณสัก ๒ - ๓ เดือน เพราะกฎหมายมาถึงเรานี้ก็เกือบจะหมดสมัยการประชุมแล้ว สมาชิกสภาจังหวัดชุดนี้จะหมดวันที่ ๕ แล้วเรามีเวลาอีกนิดเดียวเราจะปิดสภา เปิดอีกทีก็เดือนกุมภาพันธ์ เพราะฉะนั้นผมเกรงว่ากฎหมายดี ๆ เหล่านี้จะไม่ทัน ก็เลยขอกราบเรียนสมาชิกฯ ว่า ถ้าเป็นไปได้อย่างไรก็ตาม ใครก็ตามที่จะเสนอให้มีการรื้อมาธิการเต็มสภา ผมก็ยินดี เพราะกฎหมายมีสาระที่ประจักษ์ชัดไม่มากเท่าไร สิ่งเหล่านี้เราจะได้ให้เกิดประโยชน์กับประชาชน ๖๒ ล้านคน กำลังรอความเป็นเอกภาพในการบูรณาการในการดำเนินงานของสมาชิกสภาจังหวัด สิ่งเหล่านี้จะรับผมขอฝากท่านสมาชิกฯ ด้วยว่าเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องช่วยกันสร้างนวัตกรรมของสมาชิกวุฒิสภาที่ผลิตกฎหมายที่มีความสำคัญระดับประเทศชาติให้ออกใช้ได้อย่างทันทั่วทั้งที่ ขอบขอบคุณ

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เราใช้เวลากันมากแล้วครับ ขอเป็นท่านสุดท้ายนะครับ ท่านสมบุรณ์ ทองบุราณ เชิญครับ

นายสมบุรณ์ ทองบุราณ (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมบุรณ์ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดยโสธร ท่านประธานฯ ครับ ก่อนอื่นต้องขอขอบพระคุณท่านประธานฯ ผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีประธานะครับ ผ่านไปถึง ส.ส. ด้วย เพราะว่าตั้งแต่ที่เคยพิจารณากฎหมายครั้งนี้แหละครับที่เป็นกฎหมายที่ร่างขึ้นมาแทบจะไม่มีที่ติท่านประธานฯ แต่อย่างน้อยก็ขอติหนึ่งท่านประธานฯ ครับ ตรงที่ว่าใครจะมาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้จะต้องจบปริญญาตรี เพราะว่ายุคนี้ท่านประธานฯ ครับกฎหมายรัฐธรรมนูญบังคับเอาไว้ว่า เรียนฟรี ๕ ปี ไซ้ไหมครับ ๑๒ ปีก็ได้ เพราะว่ามันกฎหมายร่างเผื่ออนาคตท่านประธานฯ เพราะฉะนั้นผมว่าหมดสมัยแล้วว่า คุณต้องจบอย่างโน้นอย่างนี้มานะ กฎหมายเลือกตั้งผู้ว่า กทม. ท่านประธานฯ ครับ ไม่กำหนดคนะครับท่านประธานฯ ว่าใครจะมาสมัครผู้ว่า กทม. ต้องจบอะไรมา ไม่มีเลยนะครับ ย้อนไปถึงอเมริกาท่านประธานฯ ไม่มีเหมือนกัน อังกฤษก็เหมือนกันครับ ท่านประธานฯ ครับ นายกฯ คนปัจจุบันของอังกฤษก็ไม่ได้จบปริญญาตรีนะครับ ก็สมัครได้ แต่ว่าตรงนี้แค่จังหวัดธรรมดาท่านประธานฯ อย่างยโสธร บ้านผมไปนิดเดียวนะครับ ๕ อำเภอ ถามว่าจำเป็นต้องจบปริญญาตรี ไม่จำเป็นหรอก ถ้าคนทั้งจังหวัดเขายอมรับก็เป็นเถอะครับ เพราะอะไรครับ เพราะร่างตรงนี้บังคับบอกว่า ถ้าคุณไม่จบก็ไม่ใช่ไร แต่ต้องเคยเป็นองค์การผู้บริหารส่วนตำบลมาด้วยอย่างนี้ ท่านประธานฯ ครับ เป็นผู้บริหารแค่เดือนเดียวก็มาสมัครได้นะครับ นี่ก็คือข้อจุดโหว่ก็ติตรงนี้ แต่ถ้าถามว่าพอผ่านให้ได้ไหม ก็ผ่านได้ครับ แต่ข้อติหนึ่งครับท่านประธานฯ ครับ ข้อติตรงนี้ก็คือตรงที่ว่า จากนี้เป็นต้นไปท่านประธานฯ ใครที่จะมาเป็นผู้บริหารเป็นผู้รับใช้ประชาชนของจังหวัดนั้น ๆ จะต้องรู้ปัญหาตามหลักของพระพุทธองค์นะครับ อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ก็เหมือนท่านประธานฯ ของผมนี้แหละครับ ท่านหลักคาสักนิดหนึ่งนะครับว่า ชัยภูมิสะพานขาดตรงไหนไซ้ไหมครับ ตรงไหน

LIRT

นำประปาไม่ไหลท่านรู้หมด เหมือนผมที่ยี่สิบสองวันนี้แหละครับ เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่าก็เห็นด้วยกับท่านสมเกียรติครับ ถ้าสภาแห่งนี้จะกรุณาผ่านตามที่ทางรัฐบาลเสนอมานี้ หรือสภาผู้แทนราษฎรเสนอมานี้ ผมก็คนหนึ่งที่จะเห็นด้วยครับ ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : สำหรับท่านสมาชิกฯ อีก ๒ – ๓ ท่าน ที่ยกมือไว้ ผมให้ท่านรัฐมนตรีตอบก่อน ถ้าหากท่านตอบชัดเจนหรือเข้าใจแล้วก็ไม่ต้องอภิปรายนะครับ เพราะว่าเราใช้เวลาอภิปราย ๓ ชั่วโมงกว่าในวาระรับหลักการเท่านั้นครับ เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

- ๔๗/๑

นายประชา มาลินนท์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ มีสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติหลาย ๆ ท่านได้อภิปรายถึงประเด็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ อบจ. ที่อาจจะซ้ำซ้อนกับเทศบาลและ อบต. นั้น ผมใคร่เรียนชี้แจงว่าตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้นเจตนาที่จะให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ให้เขาไปดำเนินการจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนในกิจการที่เกินขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก เช่น เทศบาลหรือ อบต. นะครับ และอย่างไรก็ตามเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในอำนาจหน้าที่ระหว่างกัน ทางคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีประกาศของคณะกรรมการลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดดังนี้ ยกตัวอย่างเช่น ลักษณะของการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการให้บริการสาธารณะในเขตจังหวัด ให้ดำเนินงานในโครงการที่มีขนาดใหญ่ที่เกินศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในเขตจังหวัด หรือเป็นการดำเนินงานที่ปรากฏถึงกิจกรรมที่เป็นภาพรวมของจังหวัดที่มุ่งประโยชน์ต่อท้องถิ่นหรือประชาชนโดยรวมหรือเข้าไปดำเนินงานตามแผนงานหรือโครงการในลักษณะที่มีความคาบเกี่ยวต่อเนื่องหรือมีผู้ที่ได้รับประโยชน์ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่า ๑ แห่งขึ้นไป ซึ่งกรณีประเด็นปัญหาของอำนาจหน้าที่ที่ซ้ำซ้อนกันนั้นผมคิดว่าทางคณะกรรมการกระจายอำนาจได้กำหนดค่อนข้างชัดเจนแล้ว ดังนั้นปัญหาดังกล่าวคงจะไม่เกิดขึ้นในจังหวัดแน่นอนครับ ผมขอกราบเรียนชี้แจงเพียงเท่านี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านรัฐมนตรีท่านชี้แจงแล้วนะครับ ลั่น ๆ นะครับ ท่านสมาชิกฯ ท่านใดที่ยังติดใจอยู่มีไหมครับ ท่านที่ยังติดใจที่ยังไม่อภิปราย ท่านปราโมทย์ ไพชนม์ เชิญครับ

นายปราโมทย์ ไพชนม์ (ราชบุรี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผมกราบขออภัยด้วยที่ได้ลุกขึ้นมากล่าวในวาระนี้ เนื่องจากกระผมได้ยกมือแต่ต้นยังไม่ทราบว่า จะเป็นคนอันดับที่เท่าไร เฉพาะเรื่องอย่างนี้ต่อไปก็ขอให้กรุณาบอกลำดับด้วย

๒, ๓, ๔, ๕ ไปตลอดด้วยจะเป็นพระคุณอย่างสูงยิ่ง เนื่องจากว่าพระราชบัญญัติเกี่ยวกับสภาท้องถิ่นหรือการบริหารท้องถิ่นนั้นเป็นหลักการในเรื่องของการปกครอง เป็นหลักการในเรื่องของการกระจายอำนาจ ซึ่งในอารยประเทศที่เจริญก้าวหน้า รุดหน้านั้นมีสิ่งสำคัญที่ประชาชนภายในประเทศต้องยึดเหนี่ยวและมีส่วนร่วมและการปกครองตามหลักของประชาธิปไตยนั้น ประโยชน์สูงสุดจะต้องเป็นของประชาชน อำนาจสูงสุดจะต้องเป็นของประชาชน เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นสาระสำคัญในเรื่องนี้ กระผมขอให้ท่านย้อนไปในอดีตสักนิดหนึ่งก่อนที่จะเรามีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของท้องถิ่นนั้น ในปี ๒๕๓๗ เราได้ตราพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้น ในวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ เราได้ยุบเลิกสุขาภิบาลทั่วราชอาณาจักร ๘๘๒ แห่งเป็นเทศบาลตำบล นั่นก็หมายความว่าเขตพื้นที่การปกครองทั่วราชอาณาจักรนี้ไม่มีที่ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดอีกต่อไป แต่กระผมไม่ได้คำนึงถึงว่าเมื่อไม่มีพื้นที่การปกครองจะขัดกับรัฐธรรมนูญ แต่อย่างไรเมื่อมีรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ ได้เน้นหนักถึงสิทธิประชาชน ได้เน้นหนักถึงการปกครองการกระจายอำนาจ เพราะฉะนั้นในหลักส่วนนี้รัฐบาลได้คำนึงถึงหลักการสำคัญในรูปของการบริหาร ไม่ว่าจะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนจังหวัดในข้อสำคัญคือความขัดแย้งระหว่างสภากับผู้บริหารไว้ ซึ่งน่าจะนำมาพิจารณาในที่นี้อย่างกว้างขวาง ผมยกตัวอย่างการวิจัยหรือการกระทำ เช่น ของเทศบาลหลายแห่งซึ่งขณะนี้ขอคุณรัฐบาลที่ได้ไปแก้ไขในบางประเด็น -----

ประเด็นนั้นก็คือว่าได้แก้ไขให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาลมาตาพุด จังหวัดระยอง เมื่อผู้ได้รับเลือกตั้งมาแล้วไม่สามารถที่จะแถลงนโยบายได้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก็ต้องยุบสภาแห่งนั้นไปโดยปริยาย ซึ่งขัดกับหลักของความยุติธรรม หรือนิติธรรมที่เขาได้รับเลือกตั้งมาจากประชาชน ข้อนี้จึงใคร่ขอความกรุณาให้รัฐบาล ได้บรรจุวาระในเรื่องของร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้โดยชัดเจน ไม่เพียงแต่ว่าแถลงนโยบายแล้วไม่ต้องการรับมติ ผมคิดว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ นี้ต้องเกิดขึ้น ความขัดแย้งระหว่างสภากับผู้บริหารอย่างแน่นอน

ประการต่อมาใคร่ขอกราบเรียนรัฐบาลไปยังท่านประธานฯ ผ่านไปยัง ท่านรัฐมนตรีว่า ในลักษณะการบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ผมยอมรับว่า ต้องเร่ง ต้องถูกต้อง จี๋ นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นต้องมาจากประชาชน อย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นจะต้องไปคาบเกี่ยวกับการเลือกตั้ง การลงคะแนนต่าง ๆ ซึ่งรัฐบาล ได้เสนอในร่างพระราชบัญญัติต่อไปนั้น อันนี้ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่อย่างไรก็ตาม ผมมีข้อสงสัยและก็ถือว่าเป็นส่วนดี ในโอกาสที่ร่างพระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจนายกององค์การบริหาร ส่วนจังหวัดเลือกตั้งบุคคลภายนอกมาเป็นรองผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ไม่ได้กล่าวถึงบุคคลที่ นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นได้คัดสรรเลือกบุคคลเหล่านั้นว่ามีคุณสมบัติ ประการใดบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องหลักของความรู้ ในหลักของอื่น ๆ ซึ่งกระผม ใคร่ขอกราบเรียนให้ทางรัฐบาลได้พิจารณาเรื่องนี้เป็นลักษณะพิเศษ เพราะเนื่องจากอะไร ก็ตาม สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหลายท่าน ท่านคงจะคิด คงจะนึกในใจว่าเรา น่าจะมีโอกาสเป็นนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดเช่นเดียวกับที่เป็นมาในอดีตบ้าง นอกจากนั้นแล้วในเรื่องของคุณวุฒิที่ให้นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องจบปริญญาตรี นั้น ข้อนี้กระผมคิดว่าจะน่าจะนำมาพิจารณาว่าสถานการณ์ปัจจุบันสมควรแล้วหรือยัง ที่บุคคล ที่มาดำรงตำแหน่งนี้จะเป็นนายก ~~รัฐมนตรี~~ ^{ผู้ว่าราชการจังหวัด} ขัดกับปณิธานสากลว่าด้วยมนุษยธรรมหรือขัดกับ การศึกษาภาคบังคับหลักการใดบ้าง และประการที่สำคัญที่สุดก็คือว่าอายุ กระผมเห็นด้วย อย่างยิ่งว่าอายุบุคคลที่จะเป็นนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นไม่ควรจะต่ำกว่า ๓๕ ปี ควรอย่างน้อย ๓๕ ปี เพราะเราต้องเลือกสรรจากคนที่มีคุณวุฒิ มีวิสัยทัศน์และเป็นที่ยอมรับ

LIRT

ของประชาชนทั้งจังหวัด จังหวัดใหญ่ ๆ แม้แต่ราชบุรีของกรมฉัน ประชาชนเกือบ
๑ ล้านคน ผู้ที่มาดำรงตำแหน่งอื่นนี้ถือว่ามีตำแหน่งสูงสุด^{ว่า}หนึ่งของจังหวัด ควรที่จะ
ได้รับยกย่องจากประชาชน มีวุฒิภาวะและอื่น ๆ มากพอสมควร มีหลายประเด็นที่ผมจะ
กล่าวถึงในที่นี้ แต่ขอกราบขอบคุณท่านประธานวุฒิสภาที่ให้โอกาสกับผม และผมจะเลย
ในหลาย ๆ ประเด็นที่จะกล่าว ขอขอบคุณยิ่งครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ ที่จะตั้งใจเป็นคำถามก็แล้วกัน หรือเป็นข้อสังเกต
ไป เพราะว่าเราได้ปิดอภิปรายแล้ว เพราะว่าท่านรัฐมนตรีก็ตอบแล้วนะครับ เอาไว้ใน
ขั้นแปรญัตตินะครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอยุติอภิปรายนะครับ ท่านสมาชิกฯ ผมจะถามมติ
ที่ประชุมว่าจะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาหรือไม่ครับ ถ้าท่านสมาชิกฯ
เห็นสมควรรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาคัด เห็นด้วย ถ้าท่านสมาชิกฯ ไม่เห็นชอบ
ด้วยหรือไม่รับพิจารณาคัด ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิกฯ ลงคะแนนครับ ปิดการลงคะแนน
ครับ เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๓๔ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๒ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เสียงข้างมากเห็นรับไว้พิจารณาคับ ๑๓๔ เสียง ไม่เห็นด้วย ๒ เสียง งดออกเสียง ไม่มี ถือว่าที่ประชุมรับร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาคับ จะให้คณะกรรมการใดพิจารณา เชิญท่านนภินทรครับ

นายนภินทร ศรีสรรพางค์ (ราชบุรี) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาครับ ผม นภินทร ศรีสรรพางค์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดราชบุรี ท่านประธานฯ ครับ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ดี สมาชิกวุฒิสภาก็ดี เสียงส่วนใหญ่ที่มีความเห็นพ้องต้องกันว่าการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มาจากพี่น้องประชาชนโดยตรงนั้นมีผลดี มีประสิทธิภาพในการทำงาน และที่สำคัญก็คือการสนับสนุนการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ให้รู้จักการบริหารตนเอง ท่านประธานฯ ครับ หลาย ๆ คนได้อภิปรายกันแล้วในวาระที่ ๑ การพิจารณาในวาระที่ ๒ นั้น กฎหมายฉบับนี้มีใช้กฎหมายการเงิน กรรมการวิสามัญ หากเราตั้งไปมีอำนาจการพิจารณาภายใน ๖๐ วัน และอาจจะต่อได้อีก ขยายได้อีก ๓๐ วัน เป็น ๙๐ วัน ท่านประธานฯ ครับ ในสมัยประชุมนิติบัญญัตินี้เราจะปิดสมัยประชุมในวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน เราเหลือเวลาอีกประมาณ ๕๐ กว่าวันเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นหากเราตั้งกรรมการวิสามัญขึ้น โอกาสที่พิจารณากฎหมายฉบับนี้เสร็จในสมัยประชุมนี้ย่อมเป็นไปได้ยากมาก ท่านประธานฯ ครับ สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั่วประเทศ ๗๐ กว่าจังหวัดนั้น เกือบทั้งหมดจะครบวาระในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ปี ๒๕๔๗ นั้นแสดงให้เห็นว่า หากเราตั้งกรรมการวิสามัญขึ้นมาพิจารณากฎหมายฉบับนี้ในรายละเอียดจะทำให้กฎหมายฉบับนี้ไม่มีผลใช้บังคับในการเลือกตั้งสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือนายกฯ ในต้นปี ๒๕๔๗ นี้อย่างแน่นอน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ให้เสนอเสียก่อนแล้วก็จะถึงให้อภิปรายสนับสนุนว่าทำไมต้องเสนอเป็นอย่างที่ท่านเสนอ

นายนภินทร ศรีสรรพางค์ (ราชบุรี) : ได้ครับท่านประธานฯ ครับ ผมขอเสนอให้ตั้งกรรมการเต็มสภาพิจารณา ๓ วาระรวดครับ ขอเสียงรับรองครับ

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอให้ท่านสมาชิกฯ รับรองก่อนครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : สมาชิกฯ รับรองถูกต้องนะครับ

นายณินทร ศรีสรรพวงค์ (ราชบุรี) : ผมอภิปรายต่อได้หรือยังครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดี่ยวครับ เพื่อว่ามีเสนอเป็นอย่างอื่นก่อนครับ ท่านสมาชิกฯ ที่เสนอเป็นอย่างอื่นเชิญครับ เชิญท่านสมพร คำชื่น ครับ

นายสมพร คำชื่น (แพร่) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร่ ท่านประธานฯ ครับ ผมขอให้พิจารณาไปตามครรลองของการพิจารณาในวุฒิสภา คือเป็น ๓ วาระ เนื่องจากว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเกือบ ๓๕ มาตรา เพราะฉะนั้นถ้าเราจะพิจารณาเป็น ๓ วาระ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดี่ยวขอผู้รับรอง ท่านเสนอและรับรองเลย

นายสมพร คำชื่น (แพร่) : ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : มีผู้รับรองถูกต้องนะครับ ที่นี้มีญัตติ ๒ ญัตติ ความจริงผมก็ให้ท่านณินทรอภิปรายประกอบการที่จะเสนอไปแล้วนะครับ แต่ว่ายังไม่จบ อยากจะให้อภิปรายสนับสนุนญัตติสั้น ๆ เพราะจะจบอยู่แล้ว แล้วก็ของท่านสมพรสั้น ๆ นะครับ เชิญท่านณินทรครับ

นายณินทร ศรีสรรพวงค์ (ราชบุรี) : ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ ผมอภิปรายสั้น ๆ เท่านั้นเองครับ เราจะเห็นว่าการตั้งกรรมาธิการวิสามัญนั้นจะทำให้กฎหมายฉบับนี้ไม่มีผลใช้บังคับในการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในต้นปี ๒๕๔๖ ซึ่งทำให้กฎหมายฉบับนี้โดยพฤตินัยนั้นมีผลใช้บังคับก็คือการเลือกตั้งใน

ปี ๒๕๕๑ ท่านประธานฯ ครับ ผมอยากเห็นการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ผมอยากเห็นการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเดินหาเสียงทั้งจังหวัด แลกนโยบายต่อพี่น้องประชาชน และเมื่อได้รับการเลือกตั้งมาแล้วประชาชนสามารถตรวจสอบได้ว่าเขาได้ทำตามนโยบายที่แถลงกับพี่น้องประชาชนหรือไม่ ผมอยากเห็นนายกฯ มีอิสระในการทำงาน ผมอยากเห็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่จำเป็นต้องประสานประโยชน์กับสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผมไม่อยากจะเห็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประสานประโยชน์กับสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่ผมอยากเห็นนายกฯ ที่มีอิสระ ประสานประโยชน์กับพี่น้องประชาชนในการทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมือง ท่านประธานฯ ครับ หากเราใช้เวลาในที่ประชุมวันนี้ เรายอมเหนื่อย เรายอมทำหน้าที่ของวุฒิสภาอย่างเต็มที่ ผมเชื่อมั่นว่ากฎหมายฉบับนี้จะสามารถใช้ทันในการเลือกตั้งต้นปี ๒๕๕๑ กฎหมายฉบับนี้มีเพียง ๓๓ มาตราเท่านั้น ท่านประธานฯ ครับ เนื้อหารายละเอียดของกฎหมายฉบับนี้ไม่มีอะไรที่สลับซับซ้อน เป็นเรื่องของคุณสมบัติของสมาชิกผู้ที่จะสมัครสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด คุณสมบัติของผู้ที่จะสมัครนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและในเรื่องของคุณวุฒิต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นอายุ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของปริญญาความรู้ หรือในเรื่องของผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งผู้ช่วยฯ ที่ปรึกษา หรือเลขานุการ เถ้านั่นเอง ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่สลับซับซ้อน เราใช้เวลาในที่ประชุมแห่งนี้ทำหน้าที่กลั่นกรองกฎหมาย เราก็ทำหน้าที่ได้อย่างดี เพราะฉะนั้นผมจึงเสนอให้การใช้กรรมวิธีการทั้งสภา และพิจารณา ๓ วาระรวดครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณมาก ท่านนภินทร จากราชบุรี ได้ให้เหตุผล เชิญท่านสมพร
คำชื่น ครับ

นายสมพร คำชื่น (แพร่) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมพร
คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร่ ท่านประธานฯ ครับ ผมก็กล่าวไปแล้วว่าเรื่องบันทึก
หลักการและเหตุผลนี้ ยังมีการบอกว่าแก้ไขเพิ่มเติมแห่งพระราชบัญญัติองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นหรือว่าพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ตั้ง ๖ ข้อ
แต่เนื้อข้างในมี ๓๕ มาตราที่แก้ไขเพิ่มเติมเข้ามา ล้วนแต่เป็นเรื่องสำคัญทั้งนั้น

เรื่องที่ ๑ ผมจะกล่าวว่า แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภา
องค์การบริหารส่วนจังหวัดให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น
หรือผู้บริหารท้องถิ่น และปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับสมาชิกภาพของประธานสภาองค์การ
บริหารส่วนจังหวัด รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งในเรื่องนี้ ๕ มาตรา

เรื่องที่ ๒ ให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงจาก
ประชาชน แก้ไขเพิ่มเติมขึ้นมา ๑๐ กว่ามาตรา

เรื่องที่ ๓ มีการกำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติงานตามอำนาจ
หน้าที่โดยวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเพิ่มมาตราขึ้นมาอีก ๑ มาตรา

เรื่องที่ ๔ เป็นการปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการร่างข้อบัญญัติงบประมาณ
รายจ่ายประจำปีและร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมและการกำหนดเงินเดือนและ
ค่าตอบแทนให้มีความคล่องตัว อันนี้ก็แก้ไขขึ้นมาอีก ๖ มาตรา

เรื่องที่ ๕ คือการแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกข้อบัญญัติการจัดเก็บภาษี
น้ำมันและยาสูบเพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการ
กระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ก็แก้ไขเพิ่มเติมขึ้นมาอีก ๑ มาตรา

เรื่องสุดท้าย ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดดูแลการบริหารองค์การ
บริหารส่วนจังหวัดให้มีประสิทธิภาพ ก็เพิ่มขึ้นมาอีก ๑ มาตรา อันนี้จะสังเกตเห็นว่าใน
เนื้อหาสาระแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้มีการแก้ไขเพิ่มเติมขึ้นมาอีกเกือบ ๓๕ มาตรา ซึ่งเป็น
เรื่องที่สำคัญต่อชาติบ้านเมือง แม้ว่าเราเป็นสมาชิกวุฒิสภาจะเห็นความสำคัญในการที่จะจัด

ให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรง แต่เราก็จะละเลยสิ่งที่เป็นประโยชน์กับชาติด้านเมืองโดยการกลั่นกรองกฎหมายเพื่อให้สมกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญว่า เราเป็นสภาสูง สภาที่เล็งที่จะต้องกลั่นกรองกฎหมายให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชนให้มากที่สุด เพราะฉะนั้นผมคิดว่ากฎหมายนี้ไม่เหมือนกับกฎหมายที่ผ่านมาซึ่งมี ๓ - ๔ มาตรา เราก็สามารถพิจารณาเพื่อประโยชน์ของชาติด้านเมืองให้รวดเร็วได้คือใช้ ๓ วาระได้ แต่นี้กฎหมายมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตั้ง ๓๐ กว่ามาตราจะมีเหตุผลอันใดไปไม่ได้หรือครับ นอกจากว่าประชาชนให้เรากลั่นกรองกฎหมายฉบับนี้ให้มีคุณประโยชน์ที่มีประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชนให้มากที่สุด เพราะฉะนั้นผมคิดว่าสิ่งที่ผมได้เสนอนั้นก็เป็นไปตามครรลองในการพิจารณากฎหมายที่จะต้องพิจารณากฎหมายให้เกิดความรัดกุม รอบคอบและให้เกิดประโยชน์ที่ถ่องแท้แก่ประเทศชาติและประชาชน โดยการพิจารณาตามครรลองของวุฒิสภาถือเป็น ๓ วาระ เหตุที่มีการพิจารณากฎหมายที่ล่าช้าขึ้น ผมขออนุญาตท่านประธานฯ อีกสักนิด

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาสีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมพร ขอบคุณครับ พอแล้วครับ

นายสมพร คำชื่น (แพร่) : คือว่าแม้จะมีการพิจารณาไปตาม ๓ วาระซึ่งกฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่ไม่เกี่ยวกับการเงินมี ๖๐ วันตามรัฐธรรมนูญที่กำหนดให้ แต่ถ้าที่ผ่านมานั้นเราได้พิจารณาในชั้นกรรมาธิการวิสามัญอาจจะมีการต่อเวลาออกไปถ้าเป็นกฎหมายการเงินต่อไปอีก ๓๐ วันเป็น ๖๐ วัน ถ้าเป็นกฎหมายทั่วไปต่ออีก ๓๐ วันเป็น ๙๐ วัน ถ้าหากเราจะเร่งพิจารณาในชั้นกรรมาธิการวิสามัญให้เป็นไปตามข้อกำหนดของรัฐธรรมนูญโดยไม่ต่อเวลา ผมคิดว่าวันที่อะไรก็ตามในเดือนกุมภาพันธ์นี้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงนี้ทันแน่นอน เพราะว่าการเลือกตั้งนั้นเมื่อกฎหมายออกไปแล้วจะต้องมีการประกาศรับสมัครและมีเวลาในการดำเนินการที่จะให้มีการเลือกตั้งโดยการหาเสียงกับพี่น้องประชาชนก็มีเวลา เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเวลานั้นไม่จวนเจียนครับ ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : คือการพิจารณากฎหมายตามข้อบังคับฯ นั้นเราทำได้ทั้ง ๒ วิธีนะครับ จัดตั้งกรรมาธิการวิสามัญในวาระที่ ๒ ก็ถูกต้องตามข้อบังคับฯ ตั้งกรรมาธิการเต็มสภาก็ถูกต้องตามข้อบังคับฯ ที่นี้ว่าในเมื่อมีสมาชิกฯ มีความเห็นที่แตกต่างกัน แล้วก็มิผู้เสนอ แล้วผู้รับรอง และมีจะขออภิปรายสนับสนุนอีก แต่ว่าขอให้ฝ่ายละคนพอ เพราะว่าวินิจฉัยอยู่ในใจแล้วความเข้าใจขณะนี้ ขอให้ฝ่ายละคน ฝ่ายสนับสนุนว่าทำไมต้องเต็มสภา และทำไมต้องเป็นตามที่ท่านสมพรเสนอแนะครับ ท่านแก้วสรรเชิญครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม แก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา ผมขอสนับสนุนญัตติอภิปรายเต็มสภา โดยเหตุผลดังต่อไปนี้ คือไม่ใช่ว่าการพิจารณาเต็มสภานี้จะเป็นงานลวก ๆ ไม่ใช่เช่นนั้นครับ เหตุผลคือเป็นเรื่องด่วน แต่ก็ต้องว่ากัน วันนี้ไม่เสร็จนัดหน้าก็ต้องทำทำให้ละเอียดที่สุด ประเด็นอยู่ตรงนั้น ประเด็นอยู่ที่ว่าด่วนจริงหรือเปล่า ซึ่งตรงนี้ผมเห็นด้วยกับท่านผู้เสนอว่า ถ้าไปตามครรลองตามปกตินี้ไม่ทันหรือครับ ไม่ทันที่จะเกิดเลือกตั้งได้ในกุมภาพันธ์นี้ แล้วกฎหมายนี้จะอยู่เฉย ๆ ไป ๔ ปี เพราะฉะนั้นโดยเหตุผลของความเร่งด่วนนี้ชัดเจนที่สุด ข้อที่ ๒ เป็นไปได้ไหม ตรงนี้ชัดเจนครับ เมื่อเราเกิดการแบ่งอำนาจขึ้นมาแบบนี้ ผมก็ว่าเขาเสนอไว้อย่างไร ผมก็เห็นหลักการก็คือเหมือนกับผู้ว่า กทม. นั่นแหละครับ ในเมื่อแบ่งแยกอำนาจ โดยเกิดปัญหาเรื่องข้อบังคับ เกิดปัญหาเรื่องงบประมาณ หลักเกณฑ์เขาเอามาจากผู้ว่า กทม. จากกฎหมายกรุงเทพมหานคร ไม่ได้ซับซ้อนพิสดารอะไรที่ตรงไหนเลย สามารถไปพิจารณาได้ ไม่ได้ขึ้นกับการฟังข้อเท็จจริงผู้เชี่ยวชาญอะไรทั้งสิ้น แบบอย่างมีแล้วทั้งหมด อย่างนั้นช่วยกันทำเถอะครับ ให้เรื่องด่วนให้เสร็จพันทืมือเราไป แล้วท้ายที่สุดท่านประธานฯ ครับ ผมไม่เข้าใจรัฐบาลจริง ๆ เทศบาลนี้นะครับ ประทับตราว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติการเงินให้เสร็จใน ๓๐ วัน แต่เรื่องนี้เรื่องด่วนที่สุด สภาพกฎหมายเหมือนกันหมดทุกอย่าง แต่เป็นร่างพระราชบัญญัติธรรมดาเสร็จใน ๖๐ วัน ต่ออีกก็ได้ ก็ขอเรียนรัฐบาล ๒ มาตรฐาน ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณอาจารย์ครับ ท่านอุดร ตันติสุนทร ฝ่ายสนับสนุนให้เป็นไปตามวาระของท่านสมพรไช้ไหมครับ เชิญครับ

นายอุดร ตันติสุนทร (ตลก) : สนับสนุนให้ ๓ วาระรวดครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านอุดรครับ ถ้า ๓ วาระเมื่อไหร่ให้ท่านเดี๋ยพอแล้วครับ เพราะเดี๋ยวเราจะได้ใช้เวลาในการพิจารณากฎหมายว่า ถ้าจะเป็นอย่างไรให้เป็นมติที่ประชุมเสียก่อนครับ

นายอุดร ตันติสุนทร (ตลก) : ท่านประธานฯ ขอความกรุณาครั้งนาที่คือเรื่องนี้ผมติดตามมาโดยตลอด อันที่ ๑ ผ่าน กรม.

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านอุดรครับ ผมขอท่านอย่างนี้ดีกว่า ผมขอฟังฝ่ายที่สนับสนุนฝ่ายท่านสมพรก่อน อย่างไรก็ตามจะให้ท่านอภิปรายอีกนะครับท่านอุดรครับ ท่านนิรัตน์ อยู่ภักดี ฝ่ายท่านสมพรไช้ไหมครับ เชิญครับ

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ คงไม่ใช่ฝ่ายนั้นนะครับ เพียงแต่เป็นส่วนสนับสนุน คือผมเรียนอย่างนี้ท่านประธานฯ ในฐานะที่ทำกฎหมายมาหลายฉบับ แล้วยัง ๓ ปีที่ผ่านมา แล้วยังนั่งเป็นเลขฯ อยู่เกือบทุกฉบับที่เป็นกฎหมายฉบับนี้เรามีเวลา ๒ เดือน เรียนท่านประธานฯ ครับ ถึงแม้ว่าจะผ่านไปตามขั้นตอน ขอให้วุฒิสภาเรากำหนดกรอบเวลาไปว่า ตั้งไปทำให้เสร็จภายใน ๑ เดือนก็สามารถทำได้ ขออย่างเดียว ขอฝากคณะกรรมการที่เราเลือกไปนี้ ไปทำให้จบภายใน ๓๐ วันก็จบ เพราะผมเองนี้ ถามว่าผมสนับสนุน ผมก็สนับสนุนอยากให้ทันด้วยซ้ำ แต่ที่นี้ใส่ในมีบางเรื่องที่ผมเคยเรียนในที่ประชุมแล้ว เราควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขนิด ๆ หน่อย ๆ ผมว่าถึงจุดนั้นแล้ว ๓๐ วัน คณะกรรมการทำได้ ผมดูแลนะครับเราต่อไปนี้เป็นห่วงว่า ถ้าลักษณะอย่างนี้แล้วเราผ่าน เกิดต่อไปมีกฎหมายผ่านเรามาแล้วเป็นสาระสำคัญของประเทศ แล้วเราเอาเรื่องของเวลามากำหนดบอก ถ้า ส.ว. ไม่ผ่าน

LIRT

๑๑๖

ว. ๑๓ (ส. นิติบัญญัติ)

ทิพรรัตน์ ๕๑/๓

๓ วาระนะไม่ทันใช้ ผมบอกขอยึดถือแนวทางเดียวกันครับท่านประธานฯ ๒ เดือนนี้
ผมคิดว่าพอ ถ้าเราร่วมมือทำ เพราะว่ามีหลายเรื่องแก้ไขไปแล้วผลประโยชน์จะตกกับ
ประชาชน กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ เห็นควรว่าผ่านสามวาระครับ

- ๕๒/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณครับ ท่านอุดร ดันติสุนทร ในฐานะที่เป็นคนศึกษาเรื่องนี้มาเป็นประเด็นเสริมสั้น ๆ จะได้ขอมติเลยครับ

นายอุดร ดันติสุนทร (ตลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ เรื่องนี้ผมได้ติดตามมาโดยตลอด สภาผู้แทนราษฎรหลังจากรับร่างแล้วมีการอภิปรายกันในชั้นกรรมาธิการและในสภาใหญ่เป็นเวลานาน ละเอียดทุกอย่าง ทุกประเด็น และสรุปออกมาตรงนี้ แสดงถึงว่ากฎหมายนี้ค่อนข้างจะสมบูรณ์ ผมว่าสมบูรณ์ถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ตรงนี้ผมคิดว่าหลักการน่าจะเป็นเรื่องที่เป็นที่เข้าใจกันแล้ว เพราะฉะนั้นผมก็คิดว่า การพิจารณาจะง่ายขึ้น ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ ผมจะถามมตินะครับ

นายสมเกียรติ อ่อนวิมล (สุพรรณบุรี) : ท่านประธานฯ ครับ ผมเป็นฝ่ายคุณสมพรอย่างแท้จริงเลย ยังไม่ได้พูดเลยครับ จะมาให้ได้ ๑ ที่ ๑ เสียง ขอประธานโทษจริง ๆ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสมเกียรติ อ่อนวิมล แต่ว่าให้ผมได้เรียกชื่อท่านก่อนนะครับ เชิญท่านสมเกียรติ อ่อนวิมล ครับ

นายสมเกียรติ อ่อนวิมล (สุพรรณบุรี) : ขอบพระคุณครับ สมเกียรติ อ่อนวิมล สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสุพรรณบุรี ผมอยู่ฝ่ายคุณสมพรอย่างแท้จริง ในแง่ของการคัดค้านมิให้ทำไปอย่างรวดเร็ว คืออย่างนี้ครับ การเมืองก็คือการเมือง ผมต้องการถ่วงกฎหมายฉบับนี้ไม่ให้ผ่าน ผมต้องการให้ตกไป ต้องการให้อยู่อย่างนี้ ๔ ปี ผมต้องการให้รู้ว่าถ้าเกิดทำไปเร็วและมีการเลือกตั้งนายก อบจ. โดยตรง ความเสียหายต่อการปกครองส่วนท้องถิ่นคือการขัดแย้งทั้ง ๓ ระดับ ระดับภูมิภาค ผู้ว่าฯ ระดับจังหวัด คือ อบจ. ระดับตำบลก็ อบต. อันนี้คือสงครามแห่งการแย่งชิงงบประมาณและศักดิ์ศรีความยิ่งใหญ่ จะไม่มีความสามัคคีต่อไปในประเทศไทยในระดับท้องถิ่น แค่ อบต. ทุกวันนี้ผมก็ปวดหัวแล้วนะครับ เพราะฉะนั้นถ้าถ่วงไว้ไม่ให้ผ่าน นี่เป็นยุทธศาสตร์

ทางการเมืองอย่างแท้จริง จะไปลงมือรัฐบาลผมไม่ว่าครับ ก็ถือเกี่ยวกับผมในเรื่องนี้ คือต้องการให้คนทั้งประเทศโดยเฉพาะ อบต. ประชาชนในระดับตำบลนั้นๆ นิ่งคิด ปรีกษาหรือ รับฟังความเห็น ถกเถียงกันว่าอีก ๔ ปีข้างหน้าจะเอาอย่างไร เพราะฉะนั้น ถ้าถ่วงให้ตกไปจะสมประสงค์ของผมครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เอาว่าเสนอให้เป็นขั้นตอนตามวาระของท่านสมเกียรติ ท่านสมาชิกฯ ครับ เนื่องจากมีท่านสมาชิกฯ ได้เสนอ ๒ แนวในการตั้งกรรมการ มีการเสนอให้ตั้งกรรมการพิจารณาเต็มสภาคือ ท่านนรินทร์ ศรีสรรพางค์ เสนอตั้งเต็มสภา และท่านสมพร คำชื่น เสนอให้ตั้งสามัญ วิสามัญปกติ ผมจะถามมติ ที่ประชุมว่า ถ้าท่านสมาชิกฯ เห็นด้วยกับการตั้งกรรมการเต็มสภาตามที่ คุณนรินทร์เสนอกด เห็นด้วย ถ้าท่านสมาชิกฯ ท่านใดเห็นให้ตั้งกรรมการวิสามัญ ปกติตามข้อบังคับฯ ให้กด ไม่เห็นด้วย อีกครั้งหนึ่งนะครับ ถ้าสมาชิกฯ ที่ยังอยู่ข้างหลัง มาลงคะแนนนะครับ ถ้าท่านสมาชิกฯ เห็นตามท่านนรินทร์กด เห็นด้วย ถ้าท่านสมาชิกฯ เห็นตามท่านสมพรกด ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิกฯ ครับ เห็นตามท่านนรินทร์คือกรรมการเต็มสภากด เห็นด้วย เห็นตามท่านสมพรคือ ตั้งกรรมการวิสามัญและพิจารณาตามขั้นตอนข้อบังคับฯ กด ไม่เห็นด้วย มีท่านใด ยังไม่ลงคะแนนไหมครับ ปิดการลงคะแนนครับ เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ (มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๕๔ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๕๔ คะแนน)

๑๑๕

ว. ๑๗ (ส. นิติบัญญัติ)

สมบูรณ ๕๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : สมาชิกฯ เสียข้างมากเห็นด้วยให้ตั้งกรรมการเต็มสภา ๕๔ เสียง เห็นให้ตั้งกรรมการตามข้อบังคับฯ ๕๔ เสียง ก็ถือว่าเราจะมี การพิจารณาในวาระสองโดย กรรมการเต็มสภา ท่านสมาชิกฯ ครับ ในการพิจารณาในวาระสองนั้นถือว่าสมาชิกฯ ทุกท่านเป็นกรรมการนะครับ ฉะนั้นถ้าจะมีการแปรญัตติ มีการเสนอคำแปรญัตติ ทุกคนมี สิทธิที่จะอภิปรายและก็มีสิทธิเสนอแปรญัตติ มีประเด็นปัญหาในการพิจารณาอยู่บ้าง ผมทำ ความตกลงนัดหนึ่ง เพราะกฎหมายฉบับนี้ ๓๐ กว่ามาตราด้วยกัน จะให้ทางฝ่ายเลขานุการนี้ อ่านเฉพาะมาตราหรือว่าอ่านทุกตัวอักษร เพราะจะต้องใช้เวลามาก ท่านสมบูรณ ทองบุราณ เชิญครับ

นายสมบูรณ ทองบุราณ (ขโสร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมบูรณ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดยโสธร กระผมเห็นพ้องกับท่านประธานฯ เพราะว่ามากเกินไปนี้ ให้ท่านเลขานุการอ่านเฉพาะมาตราก็ได้ เพราะอย่างไรพวกเราอ่านมา จากบ้านอยู่แล้วและก็อ่านตรงนี้อีก และฟังเพื่อนสมาชิกฯ อภิปรายตั้งก่อนวันแล้วครับ เอาเป็นเฉพาะตัวเลขก็ได้ ท่านประธานฯ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมบูรณ ทองบุราณ ก็เสนอให้ฝ่ายเลขานุการนี้อ่านเฉพาะ ตัวมาตรา รายละเอียด แต่ว่าท่านสมาชิกฯ หรือกรรมการต้องดูตามทุกมาตรานะครับ ท่านบุญญา หลีเหลด ครับ

นายบุญญา หลีเหลด (สงขลา) : ท่านประธานฯ ครับ ผม บุญญา หลีเหลด สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา ผมมองต่างของท่านสมบูรณ ทองบุราณ ก็ด้วยเหตุผลว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่จะต้องใช้กันทั่วประเทศแล้วเรามีการถ่ายทอดวิทยุด้วย เพราะฉะนั้นนอกจาก ส.ว. เราได้รับทราบแล้ว ผมอยากจะให้ประชาชนเขาได้เรียนรู้ไปกับ กฎหมายทุกมาตราด้วย ผมว่าเห็นด้วยที่จะอ่านทุกมาตรา ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสันติภาพ อินทรพัฒน์ ครับ

LIRT

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ ครับ
 ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในขณะที่ตัวกันที่เราเองนี้ต้องการ เอาละ
 ไม่ใช่เราเอง คือในส่วนองเสียงข้างมากบอกว่าต้องการให้ ๓ วาระรวด คือใช้กรรมวิธีการ
 เต็มสภา ในฐานะที่ผมเป็นกรรมวิธีการอยู่ส่วนหนึ่งนี้ ผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้
 ในข้อบังคับฯ นี้บอกว่ให้ช่วยร่างแล้วให้อ่าน ไม่ได้บอกว่ให้อ่านเฉพาะหัวข้อมาตรานั้น
 เพราะฉะนั้นผมไม่ยอกให้ทำกฎหมายลวก ๆ แค่วน ๓ วาระนี้ผมก็กระอักแล้ว
 เพราะฉะนั้นผมเรียนท่านประธานฯ ว่าวันนี้ถ้าไม่เสร็จ ไปสัก ๓ - ๔ มาตรา มีผู้เสนอ
 แปรญัตตินี้แล้วหลังจากนั้นสัปดาห์หน้าไม่เสร็จ สัปดาห์หน้าต่อไปไม่เสร็จนี้ อย่างอื่นยกมา
 นี้ก็ตกเกลี้ยงเลยใช้ไหม เพราะฉะนั้นตรงนี้ว่ากัน เพราะฉะนั้นถ้าในขณะที่ตัวกันถ้าจะเริ่มนี้
 ต้องอ่านทุกมาตราและทุกคำพูดและถ้อยคำ คนขยันก็อ่านจากบ้าน ถ้าคนขี้เกียจ ผมก็ขี้เกียจ
 ผมอ่านไม่หมดหรอกครับ เพราะฉะนั้นผมจะฟังตรงนี้ แล้วตรงไหนถ้าผมจะแก้แล้วจะ
 แปรญัตติทุกคำพูดและถ้อยคำ ต่อไปไม่ลุกเข้าห้องน้ำแล้วครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณท่านสันติภาพและก็ท่านบุญญาที่เสนอให้ทำตามข้อบังคับฯ
 แล้วผมปรึกษาทางสำนักงานเลขาฯ ท่านวัลลกก็จะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับฯ ไม่ต้อง
 ยกเว้นนะครับ คงจะต้องอ่านทุกมาตรา

นายวัลลก ดังคนานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ
 ผม วัลลก ดังคนานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา ผมคิดว่าการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเต็มสภานี้
 ต้องเป็นไปตามข้อบังคับฯ ก็คือสารบบต้องอ่านทุกถ้อยคำ อันนี้จริงครับ ประเด็นที่ ๒ คือว่า
 หลังจากอ่านไปแล้วสมาชิกฯ ก็ดู ถ้าท่านจะแปรฯ กลางสภาท่านก็แปรฯ ไป และถ้าเวลา
 ไม่พอก็กำหนดวันต่อ ๆ กันไป นี่เป็นเรื่องสารบบปกติครับ อย่าได้งัดนักเลย ก็ว่าไปเถอะ
 ท่านประธานฯ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ผมทำตามข้อบังคับฯ เชิญท่านเลขาธิการเลยครับ

LIRT

นายสุรพงษ์ มาศะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน
เลขาธิการวุฒิสภา) :

"ร่าง

พระราชบัญญัติ

องค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๕ สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งมาจากการเลือกตั้งของประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด นอกจากต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นแล้ว จะต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น เลขานุการหรือที่ปรึกษาผู้บริหารท้องถิ่น เพราะเหตุมีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกิจการที่กระทำกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันสมัครรับเลือกตั้ง"

- ๕๔/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดียวท่านเลขาฯ ครับ ผมถามท่านสมาชิกฯ ในฐานะกรรมการก่อน ในมาตรา ๕ วรรคสอง ท่านสมาชิกฯ มีแปรรูปคดีใหม่ครับ เชิญท่านสันติภาพ อินทรพัฒน์ ครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ ในวรรคแรกของมาตรา ๕ ถ้าในถ้อยคำในขณะที่เราเองเข้ากรรมการปกตินี้ ผมสงสัย X ในประเด็นบางเรื่องที่เราจะเชิญไม่ว่าจะเป็นกรรมการปกครองท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็น กกต. X X ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดนี้มาสอบถาม แต่ที่นี้รัฐมนตรีไม่มีให้ผมถาม X แล้วคนที่เกี่ยวข้องนี้ผมจะอย่างไร ท่านประธานฯ คือถ้าเล็ก ๆ นี้ได้ครับ ถ้าเป็นเรื่องใหญ่ X แล้วผมจะถามใครในรายละเอียด นี่ครับ ผมบอกว่ากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกหรือผู้บริหารท้องถิ่นพ้นไปจากตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่น ผมหมายความว่าคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นนี้ต้องไม่เป็นผู้ที่พ้น นั่นแสดงว่าผู้ที่พ้นนี้สมัคร ไม่ได้หรือและรายละเอียดอย่างนี้ผมจะถามใคร เพราะฉะนั้นเดี๋ยวพอถามเสร็จได้คำตอบผมจะแปรฯ ในส่วนที่ผมคิดว่าน่าจะตัดออกหรือไม่ตัดออก ที่นี้ผมจะอย่างไรครับนี้ ผมถามท่านประธานฯ ก่อนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสันติภาพครับ เดียวครับ เชิญท่านอภิปรายให้จบ เดียวเรื่องรัฐมนตรียังอยู่ รัฐมนตรีขอทำธุระส่วนตัวเดี๋ยวกลับเข้ามาครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : อันนั้นส่วนหนึ่ง แต่ว่าถ้ารัฐมนตรีตอบไม่ได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เกี่ยวข้องและท่านจะให้ผมถามใคร ผมถามท่านก่อน ไม่มีหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้ ผู้ปฏิบัติไม่มีให้ผมทำอย่างไรครับ ไม่ใช่เป็นเรื่องเล่น ท่านประธานฯ ครับ เดียวถ้าเอาเต็มสภานี้จัดคนให้ผมงวดหน้า ผมต้องถาม และใครจะชี้แจงผมละครับ

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดี่ยวเชิญท่านนั่งก่อน เดี่ยวหารือก่อน จะมีท่านสมาชิกฯ จะอภิปรายในประเด็นนี้เช่นเดียวกัน

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : ท่านประธานฯ ยังสิทธิผมอยู่ เพราะฉะนั้นผมจะถาม เพราะผมยังอภิปราย แต่นี่ถ้าท่านประธานฯ ให้ผมอภิปรายนี้ ตอนนี้ เป็นหน้าที่ผมแล้วท่านให้ผมนั่ง แล้วสิทธิที่ผมจะต้องอภิปราย ~~เอาอย่างนี้~~ กฎหมายบอกว่า X ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ~~เขาจะต้องไม่เป็น~~ X ผู้ที่พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น ~~เขา~~ เริ่มต้นตรงนี้ก่อน ผมแปรญัตตินี้ ในขณะเดียวกันต้องไม่เป็นผู้ที่พ้น X นี่ต้องห้ามนี้ ในขณะเดียวกันผมเรียนท่านประธานฯ ว่าถ้าในข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งนี้ ผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ว่าถ้ารองผู้บริหารท้องถิ่นในตามกฎหมายเดิมและในส่วนที่เกี่ยวข้อง ผมจำได้ในกฎหมายฉบับนี้ท่านประธานฯ ว่าได้มีการตั้ง X กรรมการร่วมกันครั้งหนึ่ง ผมเป็นกรรมการร่วมอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นในสิทธิของการรับสมัครเลือกตั้งนี้ในกฎหมายเดิมเชื่อมโยงนี้ท่านประธานฯ จะให้ผมดูของเดิมอย่างไร ถ้าผมสงสัยอย่างนี้ ผมปรึกษาท่านประธานฯ ก่อน ขออนุญาตครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดี่ยวผมจะให้คำตอบ ผมกำลังประสานอยู่ ท่านภิญญา ช่วยปลอดครับ

นายภิญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม ภิญญา ช่วยปลอด ส.ว. จากสุราษฎร์ธานี กระผมเป็นห่วงเหมือนท่านสันติภาพ ท่านประธานฯ ครับ เพราะว่าเวลาเราประชุมในกรรมการนี้มีเจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกฎหมายฉบับนั้น ๆ ได้มีเจ้าหน้าที่มาประกอบในการให้ความคิดเห็นในการตอบข้อซักถามของพวกเรา และเราตัดสินใจว่าถ้ามาอย่างนี้แล้วก็อย่างนี้ ท่านบอกอย่างนี้เป็นอย่างนั้นดี เราบอกอย่างนี้อาจจะเห็นด้วยหรือไม่ดีเราก็ว่าไป ตรงนี้ผมอยากปรึกษาท่านประธานฯ ว่ากฎหมายนี้ไม่ใช่เล็ก และก็ดูถึงความจำเป็น ~~อันนี้~~ กระผมว่าผมขอ X

๑๒๕

ว. ๑๗ (ส. นิติบัญญัติ)

สฤษฎ ๕๔/๓

อนุญาตเสนอที่ประชุมว่าเลื่อนได้ไหมครับ คราวหน้าเชิญเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกหน่วยงาน
 ที่เกี่ยวกับบริหารส่วนจังหวัดมานั่งเป็นเจ้าหน้าที่ตอบเราเหมือนกับที่เราประชุมกรรมการ
 ปกติในคณะกรรมการ โดยเจ้าหน้าที่ผู้ นั้นจะมาให้หลักฐานเอกสาร ข้อมูล สถิติทั้งหลาย
 ให้เราได้ทราบและเราพูดคุยกัน ท่านประธานฯ ฟังผมก่อนครับ ขอเรียนท่านประธานฯ ครับ X
 ถ้าอย่างนั้นเอาอย่างนี้นะครับว่าเราเชิญท่านมาเราก็ได้ซักถามกันและเราก็เร็วแน่ เพราะว่า X
 อย่างไม่จำเป็นต้องมีการแปรญัตตินอกรอบ เอาตรงนี้เลย แต่ว่าผมอยากให้มีความเข้าใจมากขึ้น
 บางครั้งเราเห็นใจเรื่องเวลาและจำเป็น แต่ในขณะเดียวกันนี้เราเป็นสภานิติบัญญัติ เมื่อ
 ผมจะอภิปรายคัดค้านแล้ว แต่เห็นว่าเอาไปก่อน เห็นปัญหาเกิดอย่างนี้ครับท่านประธานฯ X
 แล้วจะไปแบบไม่สละสลวยและไม่สอดคล้องกับสิ่งที่เราต้องการ ฉะนั้นขอเสนออย่างนี้ว่า
 เราเลื่อนไปแล้วก็ท่านประธานฯ คราวหน้าเอาเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมา แล้วมีปัญหาเชื้อม X
 เอะครับ แล้วจะเดินลำบาก เพราะเราเคยเห็นมาแล้วอย่างนี้ ขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : อย่างนี้ครับ ก่อนที่ท่านสมาชิกฯ ท่านอื่นจะอภิปรายในประเด็นที่
 กรรมการหรือสมาชิกฯ หรือ เนื่องจากว่าเราได้มีมติวาระรับหลักการไปแล้วและขณะนี้
 อยู่ในวาระที่ ๒ มติที่ประชุมก็ให้ดำเนินการต่อ ซึ่งก็ไม่สามารถที่จะหยุดได้ เพราะว่าเราทำ
 ตามข้อบังคับฯ แต่ว่าผมมีทางออก ผมหาหรือทางฝ่ายบริหาร ทางฝ่ายสำนักงานเลขาฯ แล้ว
 ผมขอพักการประชุม ๑๐ นาที ผมขอเวลาประสานกับทางฝ่ายรัฐบาลกับทางฝ่ายกฎหมายที่
 จะมาชี้แจง ขอพัก ๑๐ นาทีเท่านั้นครับ

พักการประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

- ๕๕/๑

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๔.๑๕ นาฬิกา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ เมื่อสักครู่นี้ผมได้อยู่ระหว่างการหารือของท่านสันติภาพ อินทรพัฒน์ แต่ว่าอภิปรายยังไม่จบ เชิญท่านสันติภาพต่อครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ ครับ เนื่องจากเราพิจารณากรรมาธิการเต็มสภา เพราะฉะนั้นข้อสงสัยของสมาชิกฯ ในฐานะที่ผมเป็นกรรมาธิการจะต้องมีคนมาชี้แจงและทำความเข้าใจกับผม ไหน ๆ จะพิจารณา ๓ วาระเรื่องที่ผ่านผมก็ไม่ตั้งใจ แต่ขออนุญาตท่านประธานฯ และที่ประชุมว่าจะต้องมีคนมาชี้แจงให้กระผม สิ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ ไม่ว่าจะเป็นตัวแทนของ กกต. ก็คือตัวแทนของอธิบดีหรืออธิบดี ไม่ต้องเอาตัวแทนเอาอธิบดีเลยครับ กรมการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ตัวแทนของกฤษฎีกา ตัวแทนของคณะกรรมการการเลือกตั้งสงสัยตรงไหนผมจะได้ถามท่านเป็นอย่างนี้ ๆ แล้วก็ผู้ยกร่างด้วย เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอที่เสนอที่ประชุม ๔ หน่วยที่ผมว่า แล้วก็ตัวแทนของรัฐบาลที่จะต้องชี้แจงด้วย เพราะฉะนั้นผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ เพื่อพิจารณา ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ เดี่ยวผมได้วินิจฉัยประเด็นนี้ก่อนนะครับ ผมแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่าผมได้ประสานกับทางฝ่ายเลขานุการ กฤษฎีกา แล้วก็ฝ่ายเจ้าของกฎหมายคือทางฝ่ายรัฐบาล วันนี้ไม่มีความพร้อมที่จะมาชี้แจงต่อท่านกรรมาธิการได้ เพราะเนื่องจากกะทันหัน แต่ว่าเพื่อให้การพิจารณาของเราต่อเนื่องในเมื่อเป็นมติที่ประชุมแล้ว แล้วก็ให้การประชุมของเรามีประสิทธิภาพก็มีข้อเสนอของท่านสมาชิกฯ ว่าควรจะมีบุคคลภายนอกมาคอยตอบคำถามและให้คำแนะนำกับกรรมาธิการในระหว่างพิจารณา วาระ ๒ ในประเด็นนี้เห็นด้วยนะครับ ท่านสมาชิกฯ ที่เห็นเป็นอย่างอื่นมีไหมครับ เห็นแตกต่างจากนี้

(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

LIRT

๑๒๓

ว. ๑๓ (ส. นิติบัญญัติ)

อังกรียา ๕๕/๒

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ชัดเจนนะครับ ก็ถือว่าที่ประชุมเห็นอยากให้มีที่ปรึกษากรรมการ เพราะไม่สามารถจะตั้งเป็นวิสามัญได้ ต่อไปให้เสนอบุคคลที่จะมาเป็นที่ปรึกษาว่าจะเอาใครบ้าง ที่ปรึกษากรรมการ เชิญท่านอาจารย์แก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ เรื่องนี้ผมคิดว่าอยู่ในวิสัยที่จะทำความเข้าใจได้ ไม่ใช่เรื่องเทคนิคอะไรเลย อย่างท่านอุดร ท่านก็ตามเรื่องนี้มาตลอด เอกสารที่อยู่ในมือเทียบกับร่างเดิมก็จะเห็นชัดเปลี่ยนอะไรไม่มาก นิด ๆ หน่อย ๆ ผมว่าเราสามารถดำเนินการไปได้ ไม่ใช่เรื่องซับซ้อนอะไร เหมือนกับพระราชบัญญัติกิจการโทรคมนาคม ไม่ใช่ครับ แล้วพวกเราหลายคนก็เคยเป็น ส.จ. มาแล้ว ปัญหาต่าง ๆ ~~ผมว่าเราไปของเรได้ครับ~~ ถ้าสงสัยตรงไหนก็ถามตรง ๆ แล้วถ้าติดจริง ๆ ค่อยมาว่ากันครับ มาตรา ๕ ผมอ่านดูไม่เห็นติดอะไรครับ สงสัยตรงไหนก็ถามมาสิครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณท่านอาจารย์แก้วสรรครับ เป็นข้อเสนอครับ เชิญท่านนิรัตน์ อยู่ภักดี ครับ

- ๕๖/๑

๑๒๘

ว. ๑๗ (ส. นิติบัญญัติ)

นนทพร ๕๖/๑

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 กระผม นิรัตน์ อยู่ภักดี ก่อนอื่นท่านประธานฯ เมื่อคืนนี้ผมเดินไปตามมาตรา ๕ เขียนอย่างนี้
 ครับท่านประธานฯ บอกว่า สภา อบจ. ประกอบด้วยสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง พอไปอีกอันหนึ่งบอกว่า ผู้ว่าฯ จะต้องให้มีการประชุมภายใน ๑๕ วัน
 ผมถามอย่างนี้ว่า ถ้า อบจ. โคน กกด. แวนเปิดประชุมได้หรือเปล่า ตอบผมไม่ได้ครับ X
 ผมบอกว่า ถ้าตอบผมได้ข้อนี้ไม่ตั้งใจครับ กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ นี่เฉพาะมาตรา ๕
 เริ่มเลยนะครับตอบไม่ได้แล้วครับ X

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ผมเห็นแล้ว และมีความจำเป็นที่จะให้หลายฝ่ายเข้ามาช่วยเราด้วย
 เมื่อที่ผมก็ได้วินิจฉัยไปแล้วว่าควรจะมี เชิญท่านสมเกียรติ ศรีลัมพ์

นายสมเกียรติ ศรีลัมพ์ (นครสวรรค์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติทุกท่านครับ กระผม สมเกียรติ ศรีลัมพ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัด
 นครสวรรค์ ผมอาศัยข้อบังคับฯ ข้อ ๖๐ ที่ขออนุญาตท่านประธานฯ ให้นุคคลภายนอก
 เข้ามาชี้แจงในที่ประชุม ผมขออนุญาตที่จะขออนุคคลภายนอกคือ คุณอนุชา โมกขะเวส
 ซึ่งเป็นรองปลัดกระทรวงมหาดไทย คุณวัชรชัย พิกอังกูร ซึ่งเป็นรองอธิบดีกรมส่งเสริม
 การปกครองท้องถิ่น แล้วก็คุณบุญเกียรติ รักษาติเจริญ ผอ. สำนักการเลือกตั้งท้องถิ่น
 ของ กกด. เข้าชี้แจงในที่ประชุมครับ ขออนุญาตท่านสมาชิกฯ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ มีสมาชิกฯ ท่านอื่นที่เห็นเป็นอย่างอื่น
 ไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : แล้วมีเสนอคนอื่นอีกไหมครับ เชิญท่านไพฑูรย์ อุปัติสฤงค์ ครับ

LIRT

๑๒๕

ว. ๑๗ (ส. นิติบัญญัติ)

นนทพร ๕๖/๒

นายไพบูลย์ อุบัติศฤงค์ (ภูเก็ต) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
 ผม ไพบูลย์ อุบัติศฤงค์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดภูเก็ต ขอเสนอตัวแทนจากกฤษฎีกามา
 ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : มีตัวแทนกฤษฎีกาเพิ่มอีกคนหนึ่งนะครับ ท่านสมาชิกฯ ครับ
 เนื่องจากว่ากฎหมายฉบับนี้นั้นเป็นกฎหมายที่สำคัญ และที่สำคัญมาก
 วันนี้ได้อยู่ประชุมกันอย่างครบถ้วน แต่มีข้อติดขัดบางประการคือฝ่ายชี้แจงกฎหมายกับ
 ฝ่ายที่จะให้ข้อมูลประกอบการพิจารณานั้นไม่พร้อม ผมจึงขอเลื่อนการประชุมร่าง พ.ร.บ.
 ฉบับนี้ไปในวันศุกร์หน้านะครับ

วันนี้ก็ขอขอบคุณท่านสมาชิกฯ ทุกท่าน ขอปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๔.๒๕ นาฬิกา

ผู้จัดรายการประชุม

อรสา	เจียมเจริญ	ธีรวรรณ	นราพงศ์
สุพิชญ์ลักษณ์	หาญพิทักษ์สุข	ภาวนา	ภักฉัตรทัน
จิตติมา	แก้วงาม	พนิดา	อิสโร
สุชาดา	ภมระภา	ลัดดาวัลย์	รัตนบุรี
กาหลง	เทียนทอง	ดวงทิพย์	อินบุญนะ
มิ่งขวัญ	พื้งรัตนมงคล	สำรวม	ผลประสิทธิ์
ภักชี	คงสมจิตต์	รุจิรา	เนตรบุตร
วนิดา	ศิริทรัพย์สมใจ	วรรณุช	ทรวงแสง
ละไม	สุวรรณพิทักษ์	อรนิตย์	ฤทธิมัต
ทิพรรัตน์	แก้วสุขโข	อารีวรรณ	นพรัตน์สมบูรณ์
สมบูรณ์	จำกระแสร์	สรยุทธ	ปลื้มถนอม
อจลริยา	เอี่ยมโอบัฐ	นนทพร	แก้วมะเริง
ศรีอนงค์	นิสสา	ศุภลักษณ์	โอภาสพินิจ
สรัญญา	ศตะภัก	เปล่งฉวี	ศิรินทโร
สิริวรรณ	โชติพันธุ์	อภิญา	นพเก้า
วิมล	แจ้งอิตตะ	มยุรี	แก่นสาร

กลุ่มงานเลข สำนักการประชุม

คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นายมารุต โรจนปิยาวงศ์ ประธานคณะกรรมการ	๗ ๗ ๗
๒.	นายสราวุธ นิยมทรัพย์ ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ	๗ ๗
๓.	นางจิตรา อยู่ประเสริฐ รองประธาน คนที่หนึ่ง	จิตรา
๔.	พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ รองประธาน คนที่สอง	๗ ๗ ๗ ๗ ๗
๕.	นายสมัย สมแสน รองประธาน คนที่สาม	๗ ๗ ๗
๖.	นายถวิล จันทร์ประสงค์ รองประธาน คนที่สี่	๗ ๗ ๗
๗.	นายวัชรเมศ จันทะนันทน์ โฆษกคณะกรรมการ	๗ ๗ ๗
๘.	พลตำรวจเอก สมชาย ไชยเวช ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	๗ ๗ ๗
๙.	ร้อยตรี อนุกุล สุภาไชยกิจ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	๗ ๗ ๗
๑๐.	พลเอก บัณฑิตย์ มลายอริสุนย์ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	๗ ๗ ๗
๑๑.	นายเพิ่มพูน ทองศรี ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	๗ ๗ ๗
๑๒.	นายณรินทร์ ศรีสรพวงค์	๗ ๗ ๗
๑๓.	นายพิชิต ชัยวิรัตน์	๗ ๗ ๗
๑๔.	นายพิเชฐ พัฒนโชติ	๗ ๗ ๗
๑๕.	นายอมร นิลเปรม	๗ ๗ ๗

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๙ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

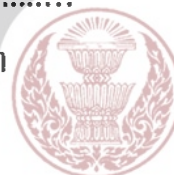
สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่ ๓๑ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗

.....

ประธานวุฒิสภา

LIRT

คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นายมารุต โรจนปิยาวงศ์ ประธานคณะกรรมการ	๒๖ ๑๒
๒.	นายสรารุช นิยมทรัพย์ ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ	๒๗
๓.	นางจิตรา อยู่ประเสริฐ รองประธาน คนที่หนึ่ง	จิตรา
๔.	พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ รองประธาน คนที่สอง	ปัญญา
๕.	นายสมชัย สมแสน รองประธาน คนที่สาม	สมชัย
๖.	นายถวิล จันทรประสงค์ รองประธาน คนที่สี่	ถวิล
๗.	นายโกเมศ ทิฆมณานนท์ โฆษกคณะกรรมการ	โกเมศ
๘.	พลตำรวจเอก สมชาย ไชยเวช ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	สมชาย
๙.	ร้อยตรี อนุภู สุกาไชยกิจ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	อนุภู
๑๐.	พลเอก บัณฑิตย์ มลายอริสุนย์ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	บัณฑิตย์
๑๑.	นายเพิ่มพูน ทองศรี ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	เพิ่มพูน
๑๒.	นายณภัทร ศรีสรรพวงค์	ณภัทร
๑๓.	นายพิชิต ชัยวิรัตน์	พิชิต
๑๔.	นายพิเชฐ พัฒนโชติ	พิเชฐ
๑๕.	นายอมร นิลเปรม	อมร

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๙ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่.....

วันที่.....

ประธานวุฒิสภา

LIRT

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวบงกช เอกกาญจนกร
วัน เดือน ปีเกิด	19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2530
สถานที่เกิด	จังหวัดสุราษฎร์ธานี
ประวัติการศึกษา	นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีที่สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2553 สำเร็จการอบรมวิชาว่าความจากสภานายความ รุ่นที่ 36 ปีที่สำเร็จการศึกษา พ.ศ.2555